இலங்கை தமிழ் தேசியவாதம் அதன் ஆரம்பதோற்றம் பற்றியதோர் ஆய்வு

கலாநிதி முருகர் குணசிங்கம்

Dr. Murugar Gunasingam

எம் வி வெளியீடு தென் ஆசியவியல் மையம் – சிட்னி 2020

2

பேராசிரியர் சின்னப்பா அரசரட்ணம் அவர்களுக்கும்

எனது பாசமிகு தாயார் முருகர் தங்கம்மா அவர்களுக்கும்

இந்நூல் காணிக்கை

இலங்கை தமிழ் தேசியவாதம் அதன் ூரம்பதோற்றம் பற்றியதோர் ூய்வு (1795 – 1924)

கலாநிதி முருகர் குணசிங்கம்

Murugar Gunasingam B.A.Hons.(Jaffna), Dip.Lib.Sc., M.Lib.Sc. (London), Ph.D.(Sydney)

எம்.வி.வெளியீடு தென் ஆசியவியல் மையம் - சிட்னி 2020

எம்.வி.வெளியீடு தென் ஆசியவியல் மையம் தபாற்பெட்டி எண் - 5317 சுலோறா - சிடனி நியூசவுத்வேல்ஸ் 2190 அவுஸ்ரேலியா

Published by M.V.Publications Centre for South Asian Studies P.O.Box 5317 Chullora Sydney.N.S.W.2190

பதிப்புரிமை : மு. குணசிங்கம் Copyrights: M.Gunasingam

முதற்பதிப்பு : ஆங்கிலம் 1999 இரண்டாம் பதிப்பு : தமிழ் 2003 மூன்றாம் பதிப்பு : தமிழ் 2020

ISBN: 0-646-38106-7

பொருளடக்கம்

முன்னுரை	vii
முகவுரை	, x
நன்றியுரை	xii
சுருக்கம் (Abbreviations)	xiv
அறிமுகம்	. 1
புலமைசார் வெளியீடுகள் பற்றிய மீள்பார்வை	. 27
தேசியவாதம் பற்றிய கருத்தாக்கங்கள்	. 49
வரலாற்றுச் சமூகப் பின்னணி	67
பிரித்தானியரின் ஆரம்ப காலத்தில் தமிழ்ச் சமூகம்	
(1833-1850)	
தமிழ் சுயவுணர்வுகளின் ஆரம்பத் தோற்றத்தின் கூறுகள்:	
சமய கலாசார மொழி நிலைமைகள் (1850 – 1900) —————	→ 175
தமிழ் தேசிய உணர்வுகளின் தோற்றத்தின் கூறுகள் சமூக பொரு	ளாளதார
அம்சங்கள் (1870 – 1900)	
இலங்கை தமிழ் தேசிய வாதத்தின் ஆரம்ப தோற்றமும்	
அரசியல் வளர் நிலைகளும் (1879 – 1923)	289
முடிவுரை	
நூல் விபரப் பட்டியல்	
ച്ച്പ്പതഞ്ഞ	366

முன்னுரை

எனது இனிய நண்பரும், ஒரு காலகட்டத்துச் சகாவுமாகிய மறைந்த கலாநிகி சின்னப்பா அரசாட்ணக்கின் கிறன்மிகு வழிகாட்டலின் கீழ், கலாநிகி முருகர் குணசிங்கம், ஈழத்தமிழர்தம் சுயநிர்ணயத்திற்கான தேடல் சம்பந்தமாக, வழிகோலுவதும், முன்னோடியுமானதோர் ஆய்வை நிறைவு செய்துள்ளார். இந்த அய்வானது. இலங்கையின் அரசியல், நவீன வரலாறு என்பவர்றைக் கற்பவர்களின் பாராட்டைப் பெறும் என்பது எனது கருத்தாகும். அதி நுணுக்கமான இந்தப் புலமைசேர் பணிக்காக, கலாநிதி குணசிங்கத்துக்கு சிட்னிப் பல்கலைக் கழகத்தினால் கலாநிதிப் பட்டம் வழங்கப்பட்டது மிக ஏற்படையதாகும். இந்த ஆய்வை மேற்கொள்கையில் கலாநிதி குணசிங்கம், உசாத்துணை மூலங்களைத் தேடிக்காணும் முயற்சியில் எதையமே தவரவிடவில்லை. இன்று கிடைக்கக்கூடிய அநேகமான மூல ஆதாரங்கள் வைவொன்றின்மீதும் அவர் தனது கவனத்தைக் குவித்ததோடு மட்டுமன்றி, அவற்றின் நம்பகத்தன்மையையும் தனது பகுப்பாய்வுத் திறனுக்கு உட்படுத்தியுள்ளார். அவரது ஆய்வுக்குள்ளான உசாத்துணை ஆவணப் பட்டியல் இலங்கைக் கல்விமான்கள் உலகினால் பெரிதும் வரவேற்கப்படும். அவரின் இந்த முயற்சிக்காக நாம் அனைவரும் அவருக்கு பெரிதும் கடமைப்பட் டுள்ளோம். அவர் ஆய்ந்து அறிந்த சில மூலங்கள் அசலானவையும், முதல் தடவையாக வெளிக்கொண்டு வரப்பட்டவையுமாகும்.

இரத்தம் தோய்ந்த இனப்போராட்டங்கள் நிறைந்த இன்றைய உலகில், (தேசியவாதம் என்பது பலமுகங்கள் கொண்டதொரு மலைக்க வைக்கும் யதார்த்தமாகும். வாழ்க்கையின் ஒரு நிதர்சனமாகவுள்ள இந்த விஷயத்தைக் கடந்தகாலத்தில் எந்தப் பெரிய சமூகவிஞ்ஞானிகளோ, சிந்தனையாளர்களோ எதிர்வு கூறியதில்லை . இத்தகைய சுய அழிப்பும், பரஸ்பர இனவழிப்பும் கொண்ட இனப்போராட்டம், உலக சமநிலையில் எந்தளவு பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் என்ற எண்ணமே அச்சம் தருவதாக உள்ளது. பூகோளத்தில் கவனிக்கப்படாமலும், தனிமையில் விடப்பட்டதுமான மற்றைய தொலைவிடங்களைக் கணக்கில் கொள்ளாவிடினும், கொசோவா, உருவண்டாபோன்ற உதாரணங்கள் இறுதியில் என்ன நிலையில் போய் முடியுமோ என்பது இன்னமும் தெரியவில்லை. இனவுணர்வானது உலகளாவியதாகவும், பரவும் தன்மை உடையதாகவும் உள்ளது. தேசிய அளவில் நியாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய உரிமைகள் மேலும் மேலும் அருகிக்கொண்டு போவதையும், தாம் உதாசீனப்படுத்தப்படுவதையும், போதியளவு அக்கறை தம்மேற் காட்டப்படாதிருப்பதையும் உணர்ந்து, தமது நியாயமான பங்கிற்காக போராடும் சிறுபான்மை உள்ள நாடுகளில் இந்த இனரீதியான போராட்டங்கள், சடுதியாகவும் விரைவாகவும் பெருமளவில் பரவும் நோய் போன்றுள்ளது. சுதந்திரமான நீதிநீர்வாகம், தெளிவும் தொலைநோக்கும் உள்ள அரசியற் தலைமைகள் என்பன இல்லாத நிலையில், சமவுரிமைகளற்ற இந்தச் சிறுபான்மை இனங்கள், விசேடமாக அங்குள்ள பெரும்பான்மை இனங்களினால் ஒடுக்கப்படுகின்றன. கலாநிதி குணசிங்கம் இந்த வினாக்களையும், அவற்றிலிருந்து கிளைத்தெழும் அம்சங்கள் யாவற்றையும் தனது பரந்துபட்ட ஆய்வில் கையாண்டுள்ளார்.

தேசியவாதம் என்பது இலகுவில் வரையறுக்க முடியாதவோர் கருத்தாக்கமாகும். நாட் டின் முதன்மை இனங்களான சிங்கள, தமிழ் இனங்கள் அங்கு நிலவிய சமாதானத்தையும், அமைதியையும் முடிவுக்குக் கொண்டுவர முயலுமென எம்மில் எவர்தான் அன்று கற்பனை செய்திருப்போம். (குழப்பங்களற்ற அந்தக் காலத்தில் நாம் வாழ்ந்திருந்தவர்களானால்). இவ்விரு இனங்களும், ஒருபுறத்தில் மேலாதிக் கத் தினாலும், மறுபுறத் தில் அதற் கெதிரான எதிர் வினையிலும் ஈடுபட்டதனால், பெரும்பாலும் தோற்கமுடியாத மேலாதிக்கத்துக்கு எதிரான ஒரு தற்காப்பு வினையாகவும், மேலும் மேலும் வளர்ந்து செல்லும் சிங்களப் பேரின மேலாண் மைக்கு எதிர் வினையாகவும் போராடியதால் அமைதியும் சமாதானமும் குலைய நேரிட்டன. ஆங்கில மொழியும் பிரித்தானிய கலாசாரமும் என்ற தனிக்குடையின் கீழ் இவ்விரு இனங்களும் கொண்டு வரப்பட்டிருந்தன. ஆனால் பொருளாதாரம் குன்றி, இனப்பெருக்கம் ஏற்பட்டபோது பகைமைகள், பரஸ்பர குற்றச்சாட்டுக்கள், முரண்கள் என்பன தோன்றின.

தேசியவாதத்தின் வரையறுக்கப்பட முடியாத இயல்பு ஒருபுறமிருக்க, உயிர் வாழ்தலுக்கான வன்முறை தழுவிய பிற்போக்குத்தனமான போராட்டமாகத் தன்னைத்தான் மாற்றிக் கொள்கின்ற நிரந்தர ஆபத்துக்களும் அதில் எப்போதுமே இருக்கவே செய்தன. சில சிறுபான்மை இனத்தினர் தமது அடையாளத்தைப் பாதுகாக்க விழைய, வேறுசில, மேலாதிக்கத்தினுள் அமிழ்ந்துபோகத் தம்மை அனுமதித்தனர். இன்னுஞ்சில, தமது தனித்துவத்தை வலிமையுடனும், திடசித்தத்துடனும் பேணுகின்றன. தனது அடையாளத்தைப் பேணுவதில் விடாப்பிடியாக இருக்கும் ஒரு இனத்துக்கு, இலங்கைத் தமிழர் ஓர் உதாரணமாக இருந்தனர். தமது அடையாளத்தைப் பேணுவதில் மாத்திரமன்றி, தமது அடையாளம் வெவ்வேறு அரசியலமைப்பு பாதுகாப்புக்களினால் அங்கீகரிக்கப்படல் வேண்டுமெனவும் அவர்கள் வலியுறுத்திக் கோரினர். பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் தொன்மையான அவர்களது கலாசாரம், அவர்களது மொழி, அவர்களது மதம் என்பனவற்றுடன், வரலாற்று ரீதியிலான ஒரு தாய்நிலத்தில் அவர்கள் தொடர்ச்சியாக வாழ்ந்து வந்ததும், ஈற்றில் அவர்கள், தனியானதும், சுயாதிக்கம் கொண்டதுமான தமிழீமம் என்னும் தமிழ் அரசை நிறுவவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வருவதற்கு அவசியமான உந்து சக்திகளாக அமைந்தன. ஒர் அரசை நிறுவுவதற்கான தீர்மானத்தை எடுப்பதற்கு முன்னர், விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவம் மூலம் தமக்கு அவசியமான பாதுகாப்புக் கிடைக்குமெனத் தமிழர்களும், அவர்களது தலைமைகளும் நம்பினர். பாரபட்சமற்ற, சாம்ராச்சிய நடுவர் எடுக்கக்கூடிய நடவடிக்கையில் எப்போதுமே நம்பியிருக்கும் ஒரு நிலை இருந்தது. இரத்தக் களரியாக்கும் இனப்போராட்டத்தைத் தவிர்த்திருக்கக் கூடியதொரு சிறந்த சமரசமாக சமஷ்டி ஆட்சிக்கான கோரிக்கை இருந்தது. ஆனால் வளர்ந்துவரும் ஒரு சிங்கள நடுத்தரவர்க்கம், சமரசம் செய்துகொள்ள எப்போதுமே பிடிவாதமாக மறுத்ததுடன், தமக்குப் பிரதிநிதித்துவத்தில் இயல்பாகவே இருந்த பங்கைப் பாதுகாப் பதற்காக, நாடு சுதந்திரம் பெறுவதையும் தள்ளிப் போட இசைவுள்ளதாக இருந்தது. ஜி. ஜி. பொன்னம்பலத்தினதும் அவரது அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரசினதும் ஐம்பதுக்கு ஐம்பது என்ற வலிமையான கோரிக்கைக் குரல இக் கிளர்ச்சியின் உச்சிப்புள்ளியாக இருந்தது. ஆனால் சோல்பரி ஆணைக்குழு இக் கோரிக்கையை நிராகரித்ததன் காரணமாக அது நிலைகுலைந்து போயிற்று.

1948 இல் அளிக்கப்பட்ட சுதந்திரத்துடன், இந்தப் பூதமானது தான் அடைக்கப்பட்டடிருந்த கொள்கலனிலிருந்து வெளிவந்து விட்டிருந்தது, பேரினநாயகத்தை சனநாயகமெனக் காணும் குழப்பநிலை ஏற்பட்டு, அதுவே பிரிவினைக்கான பாதை தோற்றவும் காரணமாயிற்று. இவ்விரு இனங்களுமே முடிவு தெரியாதவொரு மரணப் போராட்டத்தில் ஒன்றோடொன்று சிக்கிக்கொண்டு நிற்கின்றன. முழுமையான ஒருமைப்பாட்டுச் சிதைவும், அந்நிய சக்திகளின் தலையீடுமே இதன் ஒரேயொரு விளைவாக இருக்கும்.

இலங்கைத் தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் பரிணாமத்தின் வாசலுக்கு எம்மை அழைத்துவரும் கலாநிதி குணசிங்கம், அவரது வாசகர்களை மேலும் அதிகமாகக் கேட்க வைக்கின்றார். ஒரு சிரமமான பணியைப் பூரண திறமையுடன் பூர்த்தி செய்துள்ள அவர், புலமைத்துவ உலகத்துக்கு ஆற்றியுள்ள சேவைக்காக, அங்கீகரிப்புடனான உன்னத பாராட்டுக்களைப் பெற மிகத் தகுதியுடையவரே!

ஏ. ஜே. வில்சன்

முன்னாள் அரசியல் விஞ்ஞானப் பேராசிரியர் நியூ புறூன்ஸ்விக் பல்கலைக்கழகம் பிரடெரிக்ரன் கனடா 29 ஆகஸ்ட் 1999

முகவுரை

இலங்கைத் தமிழ், சிங்கள பிரச்சனை, 1970 லிருந்து, குறிப்பிடுமளவுக்கு இலகுவில் பற்றியெரியும் ஒரு காரியமாக உள்ளது. 1950 லிருந்து இந்தப் பிரச்சனை "இனரீதியானது" என அறிஞர்களினாலும், அரசியல்வாதிகளினாலும், ஏனையோராலும் பொருள் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இருந்தபோதிலும், சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் இடையேயான இந்த முரண்பாடு, 1970 லிருந்து, இதுவொரு இனப்பிரச்சனையல்ல, மாறாக, இதுவோர் தேசியப் பிரச்சனை என்பதைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகின்றது. இதை அங்கீகரித்து, இந்தப் பிரச்சனை தமிழ்த் தேசியவாதம் என்ற ரீதியில் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றது. முன்னர், இந்த மலைப்புத்தரும் விஷ யத்தை ஆய்வு செய்தவர்கள், சிங்களப் பெரும்பான்மையினம் அரச பேரவையில், மற்றவர்களைவிட அதிகளவு அதிகாரத்தைப் பெற வழிவகுத்த டொனமூர் அரசியலமைப்பு (1927-1931) அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போதுதான், தமிழ்த் தேசியவாதம் உருவாகியதென்பதில் ஏகோபித்த கருத்துடையவர்களாக இருக்கின்றனர். ஆனால், 1920 இல் தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் இடையில் முதலாவது பிளவு ஏற்பட்ட அந்தக் காலத்திலேயே, தமிழ்த்தேசியவாதம் மேலெழுந்தது என்ற அடிப்படையிலேயே இங்கு விவாதிக்கப்படுகின்றது. இவ் வேளையில் தமிழர்கள் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரசிலிருந்து வெளிநடப்புச் செய்து, தமிழ் மகாஜன சபை என்னும் தமது சொந்த அமைப்பை உருவாக்கினர். இதுதான் அப்போதிருந்த நிலையென நாம் ஏற்றுக்கொள்ளும் பட்சத்தில், தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் ஆரம்ப உருவாக்க நிலைகள் இக் குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு முன்னதாகவே நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். எனவே எப்போது, இந்த ஆரம்பநிலைகள் இலங்கைத் தமிழர் வரலாற்றுரீதியில் நிகழ்ந்தன என்பதையும், இவ் வளர்நிலைகள் எவ்வாறு தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் தோற்றத்துடன் இரண்டறக் கலந்தன என்பதையும் ஆராயவும், துப்புத்துலக்கவும் ஒரு முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. பதினாறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலங்கை மேற்குலக சக்திகளின் மேலாதிக்கத்துக்கு உட்பட்டிருந்தது. ஆயினும் பிரித்தானிய ஆட்சிக்காலத்தில் ஏற்பட்ட சைவசமயத்தின் மீளுயிர்ப்பும், கிறிஸ்தவ மிஷ னரிமாருக்கு எதிரான சைவத்தமிழரின் கிளர்ச்சியும், தமிழ்ச் சுயவுணர்வின் முனைப்பு மிகுந்ததொரு காலத்தின் ஆரம்ப வளர்நிலைகளைத் தோற்றுவித்தன. முதலில்,

இலங்கைத் தமிழரின் வரலாற்றுப் பின்னணி இங்கு கருத்துக்கு எடுக்கப்படுகின்றது. இதன்பின்னர், தமிழரின் நிலையில் ஏற்பட்ட வளர்நிலை மாற்றங்களைத் துல்லியமாகக் காண்பிப்பதற்கு, பிரித்தானிய ஆட்சியின் ஆரம்பக் காலத்தில் அவர்களுக்கேற்பட்ட ஆபத்தான நிலை ஆராயப்படுகின்றது. அடுத்து, புரட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவத்தின் முதல்வருகை, மேற்கத்தியக் கல்விமுறை, வர்த்தகப் பொருளாதாரம், தமிழர் மத்தியில் ஒர் உயர்மட்டப் பிரிவின் உருவாக்கம் என்பன ஆய்வு செய்யப்படுகின்றது. ஆரம்ப நிலைகளில் இந்த உயர்மட்டப் பிரிவே செயலூக்கம் மிகுந்த, முன்னெடுக்கும் சக்தியாக விளங்கியது. ஆனால் பின்னர், தமிழ்ச் சமூகம், பொதுவாக அதிகளவில், தனது மதத்தினதும், கலாச்சாரத்தினதும் விழுமியங்களையும், பாரம்பரியங்களையும் பேணுவதற்கும், பாதுகாப்பதற்கும், மேற்கத்திய ஊடுருவல்களுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்தது. இவ்விரு சக்திகளும் இணைந்து மேற்கொண்ட முயற்சிகள் தமிழர்களை விழிப்படைய வைத்து, அவர்கள் தாமொரு வேறுபட்டதும், தனித்துவமும் கொண்ட இனம் என்ற உணர்வையும், ஒற்றுமையுணர்வையும் வலிமைபெற வைத்தன. மேலும், வேறுபல பொருளாதாரக் காரணிகள் தமிழரின் வளர்ச்சிக்கும், வலிமைக்கும் தம் பங்கினை அளித்து, அவர்களது அரசியல் அபிலாஷைகளை மேலும் ஊக்கின. இவ் அனைத்துக் காரணிகளும், ஈற்றில், தாம் முன்னொரு காலத்தில் தம்வசம் கொண்டிருந்தது போன்ற அரசியற் செல்வாக்கு, அதிகாரம் என்பவற்றிற்காக உரிமையுடன் கோருவதற்குத் தமிழரை இட்டுச் சென்றன. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் ணஇறுதிக் காலத்தில் ஆரம்பித்து தளராது வளர்ந்து வந்த தமிழரின் அரசியல் விழிப்புணர்வும், முனைப்பும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதலிரு தசாப்தங்களில் நிலவிய அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தக் காலத்தின்போதுதான் அதிசக்தி மிக்கவையாகப் பரிணமித்தன. தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் பிறப்பு இந்தக் காலத்தில் தான் நிகழ்ந்தது என்பது இங்கு சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றது.

மு.குணசிங்கம்

27.09.1999

நன்றியுரை

நான்கு ஆண்டுகள் முழுநேர ஆராய்ச்சியின் பயனாகவும், பெருந்தொகைப் பணச்செலவின் விளைவாகவும் இந்நூல் ஆங்கிலத்தில் 1999ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. சர்வதேச மட்டத்திலிருந்து பல கல்விமான்களினதும். ஆராய்ச்சியாளர்களினதும், ஏனையவர்களினதும் நன்மதிப்பும், பாராட்டும் இந்நூலுக்குக் கிடைத்தமை பெரும் வெற்றியாகும். மேலும், உலகிலுள்ள பல பல்கலைக்கழகங்கள் இந்நூலைப் பெரும் விருப்போடு பெற்றுக்கொண்டமை இந்நூ லுக்கு மேலும் சிறப்பைக் கொடுத்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, இந்தியாவில் டெல்லியில் உள்ள ஜவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழக, கலை, சமூகவிஞ்ஞானத் துறை இந்நூலைத் தமது பாடவிதானத்தில் சேர்த்துள்ளமை இந்த ஆய்வுக்குக் கிடைத்த சிறப்பான வெற்றியும், சான்றிகுழுமாகும். அதி உச்ச வெற்றியாக, கல்விசார் ஆராச்சிகளையும், பருவ இதழ்களையும், மின்னணுவியலாடாக சர்வகேச அளவில் பிரசுரிக்கும் அமெரிக்காவில் உள்ள ProQuest என்னும் நிறுவனம் இந்நூலின் அடித்தளமாகவுள்ள என கலாநிதிப் பட்டத்திற்கான ஆராய்ச்சியினை தகுதியின் அடிப்படையில் தெரிவு செய்து அதனை மின்னணுவியலாடாக பிரசுரிப்பகர்கான ஒப்பந்தத்தை அண்மையில் என்னுடன் செய்துகொண்டார்கள். இது இந்த ஆய்வுக்குக் கிடைத்த சர்வதேச அங்கீகாரமாகும்.

இருந்தும், இந்நூல் தமிழ் மொழியில் வெளிவரவில்லையே, எம் தமிழர்கள் கைகளில் போய்ச் சேரவில்லையே என்ற மனக்குறை தினமும் என் மனதை நெருடிய வண்ணம் இருந்தது. பல்கலைக்கழக முழுநேர வேலைப்பளு, தொடர்ச்சியான ஆய்வு முயற்சிகள், குடும்பப்பாரம் என்பன, இம் முயற்சியில் ஈடுபடும் என் ஆர்வத்தைத் தடுத்தவண்ணம் இருந்தன. எனது குருவும், முன்னைநாள் யாழ் பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத் துறைப் பேராசிரியரும், கலைப் பீடாதிபதியுமாகிய கலாநிதி. கா. இந்திரபாலா அவர்கள், இந்நூல் தமிழில் வெளிவரவேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தை அடிக்கடி எடுத்துக்கூறி, என் ஆர்வத்தை மேலும் தூண்டி விட்டிருந்தார். ஈழத்திலிருந்து வந்த கடிதங்களும் மேலும் இந்த முயற்சியை முக்கியப்படுத்துபவையாக இருந்தன.

இவ்வேளையில், எனது ஆங்கில வெளியீட்டுக்குக் கிடைத்த பாராட்டுக் கடிதங்களை ஒருமுறை மீள்பார்வை செய்ய மனம் என்னைத் தூண்டியது. பல நூற்றுக்கணக்கான கடிதங்களுள் திரு. அ. பாலமனோகரன் (நிலக்கிளி) அவர்கள் எழுதிய கடிதம் என்னை மிகமிகக் கவர்ந்தது. குறிப்பாக, "இந் நூல் தமிழில் வெளிவரவேண்டும், இது ஈழ மண்ணிற்கு செய்யவேண்டிய மாபெரும் தொண்டு" என திரு. பாலமனோகரன் எழுதிய வாசகங்கள் என் ஆதங்கத்தை மேலும் கிளறிவிட்டிருந்தது. 2003 ம் ஆண்டு ஆரம்பத்தில் திரு. பாலமனோகரன் அவர்களுடன் தொடர்புகொண்டு, என் விருப்பை அவரிடம் தெரிவித்தேன். "தம்பி, இத் தருணத்தில்தான் இந்நூல் தமிழில் வெளிவரவேண்டும்" என்று என்னை மேலும் உற்சாகப்படுத்தினார்.

இந்நிலையில், எனது குரு கலாநிதி கா. இந்திரபாலா அவர்களுக்கும், ஈழத்தில் வாழும்தேசப்பற்றாளர்களுக்கும் நான் முதலில் நன்றி தெரிவிக்க ஆசைப்படுகின்றேன்.

கடந்த ஒருவருட காலமாக நேரங்காலம் பாராது, தொடர்ச்சியாக என்னுடன் தொடர்புகளை டென்மார்க்கிலிருந்து மேற்கொண்டு, எனது ஆங்கில நூலைத் தமிழில் மிக அழகாகவும், செம்மையாகவும், தரமாகவும், அதனைக் கணனி மூலம் அச்சிட்டு, குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள் தனது பாரிய பொறுப்பை நிறைவேற்றிய பாலமனோகரன் அண்ணனுக்கு நான் மட்டுமல்ல, தமிழர்களாகிய நாமெல்லோரும் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். அவருக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியும், பாராட்டுக்களும் உரித்தாகுக. மேலும், தனது பல்கலைக்கழக விரிவுரைகளின் மத்தியிலும், தமிழ் அச்சுப்பிரதிகளை மிகவும் கவனமாக மீள்பார்வை செய்து, தேவையான திருத்தங்களைச் செய்து தந்து, என்னோடு சேர்ந்து உழைத்த திரு. செ. நாகராசா அவர்களுக்கும் எனது அன்பார்ந்த நன்றிகள்.

இறுதியாக, நேரமும் பணமும் அதிமுக்கியமானவை எனச் சதா வாழ்க்கையோடு போராடிக் கொண்டிருக்கும் வெளியுலக வாழ்க்கையில், எனது இவ்வாறான முயற்சிகளுக்கு எனது அதிக நேரத்தையும், பெருந்தொகைப் பணத்தையும் செலவுசெய்ய முழுவிருப்போடு ஒத்துழைப்புத் தரும் எனது மனைவி றஞ்சினிக்கும், மகன் முகுந்தனுக்கும், மகள் வாசுகிக்கும் நான் எப்படி நன்றி கூறுவது என்றே தெரியவில்லை.

மு. குணசிங்கம்

03.10.2003

ABBREVIATIONS

	ACM	American Ceylon Mission
	CC	Tennet, J.E (1951), Christianity in Ceylon, John Murray,
		London.
	CI	Roberts, M., (ed), (1979), Collective Identities: Nationalism
		and Protest Modern Sri Lanka, Marga Institute, Colombo
	CJHSS	Ceylon Journal of Historical and Social Studies
	CML	Ceylon Morning Leader.
	CMS	Church Missionary Society
	CO	Ceylon Observer
	CP	Ceylon Patriot
	CSP	Ceylon Sessional Paper
	CVCMS	The Centenary Volume of the Church Missionary Society in
		Ceylon,1818-1918, Diocesan Press, Madras, 1922
	HO	Hindu Organ
	IC	Inthu Catanm
	IN	Ilankai Necan
	JCC	Jaffna Catholic Guardian
	MS	Mornig Star
	PAC	Collins, C., (1951), Public Administration in Ceylon, Royal
		Institute of International Affairs, London.
	ASCB	Royal Asoatic Society (Ceylon Branch)
	CHC	De Silva, K.M. (ed), (1973), University of Ceylon: History of
		Ceylon, Apothecaries Company, Colombo
	UT	Utaya Tarakai Wesleyan
10	WMS	Wesleyan Missionary Society

(Note : The transliteration of tamil names is based on the system commonly used in scholarly publications

அறிமுகம்

1498 இல் இந்தியாவின் கரைகளை வந்தடைந்த வஸ்கோடகாமாவின் வருகையுடன் ஆசியாவில் வெள்ளப் பெருக்காய் ஆரம்பிக்க ஐரோப்பியப் பாம்பல். இருபதாம் நூற்றாண்டு முடிவுறுங்காலை, முற்றுமுழுதாக வடிந்துவிட்டிருந்தது. இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் அதிர்ச்சிதரும் நிகழ்வுகளுக்குப் பின்னர், ஆசியாக் கண்டத்தினின்று குடியேற்ற ஆதிக்கங்கள் ஒவ்வொன்றாக விலகியபோது, சிகைந்துசெல்லும் சாம்ராச்சியங்களினால் மீளமைக்கப்பட்டு, விட்டுச் செல்லப்பட்ட அரசியல் ஆட்சி அமைப்புக்கள் பொய்யானதொரு பாதுகாப்புணர்வினால் சூழப்பெற்றிருந்தன. ஆனால் அவர்கள் விலகிச் சென்ற பத்தாண்டுகளுக்குள். அநேகமாக எல்லா இடங்களிலும், அவர்களால் இல்லாமர் செய்யப்பட்டதுபோர் தோற்றிய முன்னைய அரசியல், சமூக எல்லைகள் மீண்டும் தோன்ற ஆரம்பித்து, புதிதாக எழுந்த அரசியற் கட்டுமானங்களில் விரைவில் விரிசல்கள் ஏற்பட ஆரம்பித்தன. இப்போது, இந்த நூற்றாண்டின் இறுகியில், முன்னைய அரசியல் அடையாளங்கள், ஆசியாவின் வெவ்வேறு பகுதிகளில், இந்தோனேஷியாவிலிருந்து பாகிஸ்தான், இந்தியா, இலங்கை வனாயிலும், பர்மாவிலிருந்து பிலிப்பைன்ஸ் வரையிலும், தெளிவாகத் தலைதூக்கி, ஆசியாவின் புதிய அரசுகளின் அத்திவாரங்களை, வோபட்ட அளவுகளில், அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

கடந்த இரு தசாப்தங்களில், பெரும்பான்மை சிங்கள இனத்துக்கும் சிறுபான்மை தமிழினத்துக்கும் இடையே பாரதாரமான முரண்பாட்டை இலங்கை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. உண்மையில், இந்த முரண்பாடு, அரச படைகளுக்கும் தமிழ்ப் போரளிகளுக்கும் இடையிலானதோர் உள்நாட்டு யுக்தமாகக் தீவிரமடைந்துள்ளது. எந்பட்ட இருப்பக்கள் சம்பந்தமான நம்பகமான புள்ளிவிபரங்கள் கிடைக்காத நிலையில், யுத்தம் ஆரம்பித்ததிலிருந்து ஐம்பதினாயிரத்துக்கும் அதிகமானோர் இருந்துள்ளனர் எனக் கருதப்படுகின்றது.¹ தொடரும் இந்த முரண்பாட்டின் விளைவாகப் பலர் ஆமமானதும், மருக்கமுடியாததுமான அதிர்ச்சிக்கு ஆளாகியுள்ளனர். தீவின் வடக்குக் கிழக்கில், போர் நிகழும் பிரதேசங்களிலே வாழ்கின்ற மக்கள்தான் மிகவும் பாரதூரமாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்களாவர். யுத்தம் காரணமாக இருப்பிடமிழந்த இவர்கள், பெருமளவில், 1.2 மில்லியனுக்கும் அதிகமானதெனக் கணிப்பிடப்படும் தொகையில், தமது சொந்த நாட்டிலேயே வேறிடங்களிலும், அயல்நாடாகிய இந்தியாவிலும் (குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில்), உலகின் பல தொலைவிடங்களான ஐரோப்பா, வடஅமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளிலும் தஞ்சம் தேடும் அகதிகளாக ஆகியுள்ளனர்.² சிலர், எங்குமே செல்ல இடமின்றியும், எங்குமே செல்ல வசதியின்றியும் தங்கநேர்ந்து, கொட்டில்கள், கோவில்கள், கிறிஸ்தவ ஆலயங்கள், பாடசாலைகள், அகதி முகாம்கள் என்பனவற்றிலும், ஏன், காடுகளிலுங்கூட வசிக்கின்றனர். கலாச்சார நினைவுச் சின்னங்கள், சமய, கல்வித் தாபனங்கள் என்பனவற்றுடன், வைத்தியசாலைகள், அனாதை இல்லங்கள் என்பவைகூட இந்த ஆயுதப் போராட்டத்துக்கு இலக்காகியுள்ளன. கல்வி மிகவும் பாரதூரமாகப் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதுடன், போர்ப் பிரதேசங்களில் வசிக்கின்ற மக்களின் கலாசார, சமய வாழ்க்கை சீர்குலைந்துள்ளது. அவர்களது பிரச்சனைகள் உடை, மின்சாரம், மருத்துவ வசதி தட்டுப்பாட்டினால் மேலும் மோசமடைந்துள்ளன.

போரினால் பாதிக்கப்படும் இன்னுமோர் விஷயம் பொருளாதாரமாகும். பெருந்தொழில், விவசாயம், மீன்பிடி, உல்லாசப் பயணத்துறை, அபிவிருத்தித் திட்டங்கள், வியாபாரச் செயற்பாடுகள், வர்த்தகம் ஆகிய யாவுமே, திடமற்ற அரசியல் நிலைமைகளினால் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன. வாழ்க்கைச் செலவு மிக அதிகமாக உயர்ந்துள்ளதால், மக்கள் பலர் வறுமைக்கோட்டுக்குக் கீழேயே வாழ்கின்றனர். ஆயினும் நாளாந்தம் இரு பகுதியினராலும் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் போர்முயற்சிகளில் கொட்டப்படுகின்றன. 1970ன் முடிவுக்கு முன்னர், மொத்தத் தேசிய வருமானத்தின் 1.2 சதவீத பங்காகிய 224 மில்லியன் ரூபாய்களை இந்நாடு பாதுகாப்புக்காகச் செலவழித்துள்ளது.³ 1983 வாக்கில், இத்தொகை 979 மில்லியன் ரூபாய்களாக உயர்ந்து 1989ல் 4073 மில்லியன் ரூபாய்கள் எனும் தொகையை எட்டியிருந்தது. இது மொத்தத் தேசியவருமானத்தில் 11.6 சதவீதமாக இருந்தது.⁴ தீவிரமடைந்துவரும் யுத்தத்தின் காரணமாக, நாட்டின் நிதியில் மிகமிகப் பெருந்தொகை பாதுகாப்புச் செலவுக்காகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது என்பதனை மேற்படி புள்ளிவிரங்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

சர்வதேச மன்னிப்புச்சபை, சட்டநிபுணர்களுக்கான சர்வதேச ஆணைக்குழு, மனித உரிமைகளுக்கான ஐ.நா வின் ஆணைக்குழு போன்ற சர்வதேச மனிதவுரிமை அமைப்புக்களினாலும், யுத்தப் பிரதேசங்களில் சுயவிருப்பின் பேரில் சேவை செய்யும் அமைப்புக்களான செஞ்சிலுவைச் சங்கம், ரெட்பாணா, ஒக்ஸ்பாம் போன்ற அமைப்புக்களினால் வெளியிடப்பட்ட தொடர் அறிக்கைகள், இலங்கையில் உள்ள பிரச்சனையின் தீவிரத்தையும், அந்நாட்டு மக்களில், குறிப்பாக இலங்கையின் வடக்கு கிழக்கில் வசிப்பவர்களில் அது ஏற்படுத்திய அழுத்தத்தை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டியுள்ளன. இந்த முரண்பாட்டை நாம் கருத்துக்கு எடுக்கையில் பல வினாக்கள் எம்மனதில் எழுகின்றன. ஏன் இது இலங்கையில் நடக்கின்றது? அதுவும் குறிப்பாக வடக்கிலும் கிழக்கிலும்? இப் பேரழிவுகளுக்கும், அவற்றால் மனிதர்க்கு ஏற்படும் வேதனைகளுக்கும் காரணம் எது?இப் பிரச்சனைக்குப் பொறுப்பாளி யார், இது எப்படி, எப்போது உருவாகியது?என்பன போன்ற வினாக்களே இவையாகும். பெரும்பான்மை இனமான சிங்களவர்களுக்கும், சிறுபான்மை இனமாகிய தமிழர்களுக்கும் இடையே நடக்கும் யுத்தத்துக்கு அடிப்படை, இனம் சார்ந்ததா, தேசியம் சார்ந்ததா என ஒருவர் தன்னைத்தான் வினவக்கூடும். இது இனவாதமா அல்லது தேசியவாதமா அல்லது இரண்டுமே கலந்த ஒன்றா? அல்லது வேறு ஏதாவது ஒன்றா? சிக்கலானதும், தொடர்ந்து நீடித்துச் செல்வதுமான இப் பிரச்சனையை, பூரணமாகப் புரிந்து கொள்ளாதுவிடின், இதையிட்டுத் தெளிவு பெறுவதோ அன்றி தீர்க்கமானதோர் முடிவுக்கு வருவதோ மிகக் கடினமாகும்.

இப் பிரச்சனையின் வேர்கள் கடந்த காலத்தில் ஆழமாகக் காலூன்றி நிற்பவை. எனவே, இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றையும், தற்போதைய முரண்பாட்டுக்குக் காரணமாகவிருந்த பெரும் அரசியல் நிகழ்வுகளையும் சுருக்கமாக மீட்டுப் பார்த்தல் அவசியமாகின்றது. இலங்கையின் வரலாற்றுக் காலம் அண்ணளவில் 2300 வருடங்களாகும். வரலாற்றறிஞர்கள் இக் காலத்தை புராதன, மத்தியகால, நவீன காலங்களென மூன்று பிரிவுகளாக வகுத்துள்ளனர். புராதனக் காலம் மிக முன்னதான காலத்திலிருந்து பதினைந்தாவது நாற்றாண்டு வரையிலானதாகும். மத்திய காலம் பதினாறாம், பதினேழாம், பதினேட்டாம் நூற்றாண்டுகளை உள்ளடக்க, நவீனகாலம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பிக்கின்றது.

போர்த்துக்கேயர் இலங்கைக்கு முதன்முதலில் வந்த கி.பி 1505ம் ஆண்டு இலங்கையின் வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாகக் கருதப்படுகின்றது. இக்காலம் வரை இலங்கை, சுதேசி அரசர்களாலும், குறுகிய காலங்களுக்கு இந்தியர்களாலும், குறிப்பாகத் தென்னிந்தியப் பேரரசர்களாலும், ஆட்சி செய்யப்பட்டது. போர்த்துக்கேயர் வருகையின்போது இங்கு மூன்று சுயாதீனமான இராச்சியங்கள் இருந்தன. அவையாவன கோட்டை, கண்டி, யாழ்ப்பாண இராச்சியங்களாகும். தெற்கில் கோட்டை இராச்சியமும், பெரும்பாலும் சிங்கள ஆதிக்கப் பிரதேசமாகவிருந்த மத்திய மலைநாட்டில் கண்டி இராச்சியமும், சிங்களவரின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தன. வடக்கிலிருந்த யாழ்ப்பாண இராச்சியம், தற்போதைய வடமகாணத்தையும், கிழக்கு மாகாணத்தின் பெரும்பகுதியையும் உள்ளடக்கியதாகவும், பெரும்பாலும் தமிழர்களின் வாழ்விடமாகவும், அவர்களால் ஆட்சி செய்யப் பட்டவையாகவும் இருந்தது. பதினாறாம் நூற்றாண்டில் இலங்கை முதன்முதலில் ஐரோப்பிய நாடுகளின் குடியேற்ற ஆட்சியின்கீழ் வந்தபோது இந்த நிலைமை மாற்றமடைந்தது. முதலில் போர்த்துக்கேயரினதும், பின்னர் டச்சுக்காரரினதும், ஈற்றில் பிரித்தானியரின் ஆட்சிக்கும் இலங்கை உட்பட்டது. குடியேற்ற ஆதிக்கம் ஏறத்தாழ 450 வருடங்கள் வரை நீடித்தது. போர்த்துக்கேயர் முதலில் கோட்டை இராச்சியத்தின் ஆட்சியதிகாரத்தை ஈட்டிக்கொண்டனர். 1619இல் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் இராச்சியத்தையும் அதன் பிரதேசங்களையும் தமது ஆட்சியின்கீழ்க் கொண்டு வந்தனர். ஆனால் அவர்கள் வெகுகாலம் இலங்கையில் ஆட்சி புரியவில்லை . 1658 அளவில் அவர்கள்

Ĵ,

டச்சுக்காரரினால் வெளியேற்றப் பட்டனர். போர்த்துக்கேயரும் டச்சுக்காரரும் கோட்டை, யாழ்ப்பாண இராச்சியங்களை ஆட்சி செய்தபோதும், அவர்களால் கண்டி இராச்சியத்தைக் கைப்பற்ற முடியவில்லை. டச்சுக்காரரின் ஆட்சியில், போர்த்துக்கேயக் காலத்தைய பரந்துபட்ட ஆதிக்கப் பிரிவுகள் தொடர்ந்தும் இருந்தன. தமிழ் ஆதிக்கப் பிரதேசங்கள் பிறிதாகவே நிர்வகிக்கப்பட்டன.⁵

1796ல் பிரித்தானியர் டச்சுக்காரரிடமிருந்து இலங்கையைத் தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ்க் கொண்டு வரும்வரை இந்நிலை தொடர்ந்தது. இந்த வகையில், பதினாறாம், பதினேழாம், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளில், வடக்கு கிழக்கின் நிர்வாகம் தீவின் மற்றைய பாகங்களிலிருந்து (பெரும்பாலும் இவை சிங்களப் பிரதேசங்களாக இருந்தன) பிறிதாகவே மேற்கொள்ளப்பட்டது. போர்த்துக்கேயரும் டச்சுக்காரரும் இலங்கையின் கரையோர மாவட்டங்களை ஆட்சி செய்திருந்தபோதும் இந்நிலை பேணப்பட்டிருந்தது. ஈற்றில் கண்டி இராச்சியம் 1815 ல் பிரித்தானியர் ஆட்சியின்கீழ் வந்தது. 1833ல்⁶, பிரித்தானியர் தமிழ் ஆதிக்கப் பிரதேசங்களை சிங்களப் பிரதேசங்களுடன் ஒரே நிர்வாக அலகாக இணைத்தனர். இந்நிலை 1948ல் இலங்கை சுதந்திரம் அடையும் வரையில் நீடித்தது. நாட்டை ஒரு அரசின் கீழ் ஒன்றுபடுத்தியதானது, தமிழர்களை ஒரு சிக்கலான நிலைமைக்கு ஆளாக்கியது.

போர்த்துக்கேயர் டச்சுக்காரர் இருசாராருமே வியாபாரத்தையும், மதமாற்றத்தை யும் பிரதான நோக்கங்களாகக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் பிரித்தானியரோ இதற்கும் மேலாக ஆசைப்பட்டனர் - தொழிற்புரட்சிக்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட அரசியல், பொருளாதார, சமூக, மதமாற்றங்களைத் தொடர்ந்து அவர்கள் குடியேற்றஞ் செய்யவும், புதிய நாடுகளை உருவாக்கி அங்கு நிரந்தரமாகத் தங்கிவிடவும் விரும்பினர். இந்த மேலதிகமான இலக்குகள் இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் பெரும் விளைவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடிய நிரந்தர பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தின. இலங்கையில் அச்சமயம் நிலவிய நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பு, போர்த்துக் கேயரினதும், டச்சுக்காரரினதும் நாடுகளில் காணப்பட்ட நிலப்பிரபுத்துவ வகை அமைப்புக்களிலிருந்து அதிகம் மாறுபட்டதாக இருக்கவில்லை. எனவே, இலங்கை யின் பழைய நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பில் இவ்விரு நாடுகளும் பெரிதான பாதிப்பை ஏற்படுத்தவில்லை . இதற்கு மாறுபட்ட வகையில், பிரித்தானியர் நவீன அரசியல், பொருளாதார சிந்தனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டதொரு முதலாளித்துவ முறைமையை நிறுவிக் கொண்டிருந்தனர். இது, இலங்கையில் சந்ததி சந்ததியாக இருந்துவந்த நிலபிரபுத்துவ அமைப்பினின்றும் முற்றிலும் வேறுபட்டதாக இருந்தது. பிரித்தானியரின் ஆட்சி, இலங்கையின் வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாகக் காணப்பட்டதுடன், மக்களின் சமுதாய, பொருளாதார, அரசியல் வாழ்க்கையை அபரிமிதமாகப் பாதிக்கும் ஒரு சகாப்தத்தின் 'கட்டியமாகவும் காணப்பட்டது. இதுவே இறுதியில் தமிழ்த்தேசியவாத எழுச்சிக்குப் பெரும் பங்காக இருந்தது.

போர்த்துக்கேய, டச்சுக் காலங்களில் தமிழ் சமூகத்தில் ஏற்பட்ட ஆழமான கிறிஸ்தவ ஊடுருவல் அவர்களது சமய, கலாசார செயற்பாடுகளிலும், கருத்தாக் கங்களிலும் ஏற்படுத்திய பாதிப்பு எல்லாவகைகளிலும், குறிப்படும் அளவுக்கு மிக முக்கியமானதாக இருந்தது. போர்த்துக்கேயர் இந்துசமயத்தின் பேரிலும், அதன் நடைமுறைகளிலும் அதீத வெறுப்புக் கொண்டிருந்தனர். இந்துக் கோவில்கள் பெருந்தொகையில் அழிக்கப்பட்டதும், உடமைகள் பறிக்கப்பட்டதும் இதனால் நிகழ்ந்தன. டச்சுக்காரர் உள்நாட்டு சமய அனுஷ்டானங்களை அனுமதிக்கும் ஓரளவு கூடிய சகிப்புத்தன்மையைக் கொண்டிருந்தனர். பிரித்தானியர் இந்துசமய எதிர் ப் பினை வெளிப் படையாகக் காட்டவில் லை. ஆயினும் கிறிஸ் தவ மிஷனரிமாரின் இசையவைக்கும் திறன் சிறப்பாக இருந்தமையினால் சுதேசிய தமிழர் மத்தியில் கணிசமான அளவுக்கு மக்கள் கிறிஸ்தவத்துக்கு மாறினர். பல தமிழர்கள், குறிப்பாக வடக்கில், இந்த நிலைமையைக் கண்டு அஞ்சி, பத்தொன்பதாவது ஆண்டின் நடுப்பகுதியில், தமது சமயம், கலாச்சாரம் என்பவற்றின் தீவிர மீளுயிர்ப்பு நடவடிக்கைகளினூடாக எதிர்வினை ஆற்றினர்.

அரச மானியத்துடனான கல்வி, மதத்தைப் பெருமளவு பரப்புவதற்கு ஒரு சாதனமாகப் பயன்படுத்த ஆரம்பிக்கப்பட்டு, கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் கல்வியை இந்த நோக்கத்திற்கு வெற்றிகரமாகப் பயன்படுத்தினர். இக் காலகட்டத்திற்றான் மிஷனரிமார், ஆரம்ப, இடைநிலை மட்டங்களில், தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் நடைமுறையில் இருந்த கல்வித்துறையில் பெருமளவில் ஈடுபட ஆரம்பித்தனர். உள்ளுர் மக்கள் இந்த உதாரணத்தைப் பின்பற்றி, தங்களுடைய பாரம்பரிய மொழி, கலாச்சாரம் என்பனவற்றைப் பாதுகாக்கவும், தமது சிமார்கட்கு கல்வி போதிக்கவும், மதக் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட தாபனங்களை நிறுவினர். இக் கல்வி நிறுவனங்கள் அவர்களது மொழியையும், இலக்கியத்தையும் ஊக்குவிக்கப் பயன்பட்டதுடன், தமிழர்களின் சமயம், மொழி, கலாச்சாரம் என்பன உருவாகிய இடமாகிய தென்னிந்தியாவுடன், குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டுடன் தொடர்பைக் கட்டியெழுப்பவும் உதவின. பத்தொன்பதாவது நாற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலும், இருபதாம் நாற்றாண்டின் முதற் பகுதியிலும், இந்தக் கலாசாரத் தொடர்பு ஒரு அரசியற் தொடர்பாக வளர்ச்சியடைந்தது. இந் நிகழ்வுகள் யாவுமே, ஒரு தனித்துவங் கொண்ட தமிழ் அடையாளம் பற்றிய உணர்வை உருவாக்கி, தமிழர் என்ற சுயவுணர்வை மேம்படுத்தி வளர்த்தன.

இலங்கைத் தமிழர் பிரித்தானியரிடமிருந்து எவ்வளவு அதிகமாகக் கல்வி நலன்களைப் பெறமுடியுமோ அவ்வளவு அதிகமாகப் பெற்றுக் கொண்டனர். இலங்கையிலும், வெளிநாடுகளிலும், குறிப்பாக இந்தியா, சிங்கப்பூர், மலேசியாவிலும் உள்ள அரச, தனியார் துறைகள் இரண்டிலுமே வேலை தேடுவதற்கு இக் கல்வி வழிவகுத்தது. வடக்கிலும், கிழக்கிலுமிருந்த பல இலங்கைத் தமிழர் தமது வீடுகளைவிட்டு, தெற்குக்குக் குடிபெயர்ந்து, அங்குள்ள சிங்கள இனத்தவருடன் மேலும் நெருக்கமான தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். பின்னர் இத்தொடர்பு, தொழில், வியாபாரம் அரசியற்பலம் என்பவற்றுக்கு இவர்களிடையே ஏற்பட்ட போட்டியுணர் வினால் கசந்து போனதுடன், பரஸ்பரம் சந்தேகங் கொள்ளவும் வைத் தது. சிங்களவர் களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட இன முரண்பாட்டிற்கு இந்தப் போட்டி உணர்வே பெரும் பங்களித்தது.

பிரித்தானிய குடியேற்றக் காலத்தில் நிகழ்ந்த அரசியல் வளர்நிலைகள், முழு இலங்கையையும் பொறுத்தவரை சந்தேகத்துக்கு இடமின்றிச் சாதகமான பாதிப்பையே ஏற்படுத்திய அதேசமயம், தமிழ்ச் சிறுபான்மையானது பாரதூரமாகவும், பாதகமாகவும் பாதிக்கப்பட்டது. பிரித்தானியாவிடமிருந்து 1948இல் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற காலத்திலிருந்து, தமிழரின் சிதைவடைந்த அரசியல் எதிர்காலம் மேலும் சீர்கெடலாயிற்று.

பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில், 1832ன்' கோல்புறாக் கமறோன் சீர்திருத்தத்தங்களின் கீழான குடியேற்ற நிர்வாகத்தினால் கொண்டுவரப்படும் சட்டங்களைச் சென்மதியாக்கும் அதிகாரங்களைக் கொண்ட சட்டநிரூபணசபை நீறுவப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து 1910, 1920, 1931, 1947 களில் அரசியலமைப்பில் மேலும் சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. இவற்றினுள், முதலாவது அரசியலமைப்பு மாற்றங்களிலிருந்தே, சட்டநிரூபணசபையில் தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளிடத்தில், குறிப்பாக கல்விபெற்ற, உயர்மட்டத் தமிழர்கள் மத்தியில், அதிருப்தி மிகத் தெளிவாகவே தெரிந்தது. சமநிலையுடைய இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தைப் பேணுவதற்காக, ஒரு மட்டுப்படுத்திய வாக்குரிமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதுடன், இன அடிப்படையிலான தேர்தல் கொள்கைகளும் வகுக்கப்பட்டன - இது பிரதானமாக தமிழ்ச் சிறுபான்மையினருக்கும் சிங்களப் பெரும்பான்மையினருக்கும் இடையிலானதாய் அமைந்தபோதும், ஏனைய சிறுபான்மையினரான, சோனகருக்கும், பறங்கியருக்குங்கூடப் பொருந்துவதாய் இருந்தது. சபையின் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே அங்கு பிரச்சனையாக இருந்தது அதனுடைய அமைப்பு அல்ல, அச் சபையில் இருக்கக்கூடிய பலத்தின் சமநிலையாகும். இதன் பெறுபேறாக, சிங்களத் தலைமை, ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசரீதியான பிரநிதித்துவத்துக்காகப் பெருங்குரல் எழுப்பிப் பிரச்சாரஞ் செய்ய, தமிழர்கள், சட்டநிரூபணசபையில் மேலும் அதிகமான அதிகாரத்தைப் பெறுவதற்கு, 1833இல் பிரித்தானியராற் கொண்டுவரப்பட்ட இனரீதியான பிரதிநிதித்துவத்தை வேண்டி நின்றனர். இதன் விளைவாகவே, அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தத்தை 1910, 1920, 1931 இலும், இறுதியாக 1947 இலும், ஏற்படுத்துவதற்கு பிரித்தானியரை இட்டுச் சென்றது. இரு குழுக்களிலும்

உயர்மட்டத்தினரையும், தேசியவாதிகளையும் கொண்டிருந்த இரு பெரும்பான்மை இனங்களிடையே இருந்த அதிகாரப் பகிர்வுக்கான போட்டி, இடையநாது வளர்ந்துசெல்லும், இனங்களுக்கிடையேயான எதிர்ப்புணர்வை உருவாக்கியது.

1920ஆம் ஆண்டிலான மனிங் அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தம், சட்டநிரூபணசபையில் பிரதிநிதித்துவம் பற்றிய விஷயத்தில், சிங்கள, தமிழ்த் தலைவர்களுக்கிடையில் இருந்த பிளவைத் தெளிவாக வெளிக்காட்டிது. 1919இல், முழுமையான இலங்கையின் தேசியநலன் கருதி, இரு இனங்களின் தலைவர்களினாலும், இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் நிறுவப்பட்டது. ஆனால், 1921இல், சிங்களத் தலைவர்கள் தாம் அளித்த வாக்குறுதிகளைக் காற்றில் பறக்கவிட்டபோது, தமிழ்த் தலைவர்கள் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸிலிருந்து வெளிநடப்புச் செய்து, இலங்கைத் தமிழர்களின் நலனை மட்டுமே கருதி இயங்கும் தமிழ் மகாஜன சபையை உருவாக்கினர்.⁸ இந்த அரசியல் நிகழ்வுகளும், சிங்களவருக்கும் தமிழருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட பிளவும், இனமுரண்பாட்டு வரலாற்றின் போக்கைத் தீர்மானிக்கும் முக்கிய அம்சங்களாக இருப்பதுடன், இலங்கையின் சமகால அரசியலில் தொடர்ந்தும் குறிப்பிடத்தகுந்த தாக்கங்களை ஏற்படுத்துவதாக இருக்கின்றன. அத்துடன், வில்சன் கூறியதுபோன்று "கண்ணீரின் முதல் அறிகுறி" யாக இருந்ததும் இந்த நிகழ்வேயாகும்.

இவ்விரு இனங்களுக்கிடையிலான முரண்பாடும் மோதலும், அவ்வவ் இனங்களின் சொந்த தேசியம் சார்ந்த நலன்கருதும் விழிப்புணர்வும், பிரித்தானிய அதிகாரபீடத்தை, இம் முரண்பாட்டைத் திசைதிருப்பும் நம்பிக்கையில், அரசியலமைப்பில் மேலும் மாற்றஞ் செய்யத் தூண்டின. இதற்கிணங்க, 1927இல் பிரித்தானிய அரசு, டொனமூர் ஆணைக்குழுவை இலங்கைக்கு அனுப்பியது. டொனமூர் ஆணைக்குழு, இனவாரியான பிரதிநிதித்துவத்தைக் கலைத்து, பிரதேசவாரி பிரதிநிதித்துவரீதியிலான பிரதிநிதித்துவ அமைப்பைக் கொண்டுவந்தது. அரசியல் ரீதியாக மக்கள் பங்குபற்றுவதைத் தூண்டவும், தமது தேசத்தின் முழுமையான பொறுப்பை ஏற்க அவர்களைத் தயார்செய்யவும் பயன்படும் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில், இருபத்தியொரு வயதுக்கு மேற்பட்ட அனைத்து வயதுவந்தவர்கட்கும் சர்வசன வாக்குரிமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. சட்ட நிரூபணசபை, சட்டநிர்வாகசபை (1833) என்பவற்றுக்குப் பதிலாக, நிறுவப்பபட்ட அரசபேரவை (State council), ஈற்றில் 1931ல்¹⁰ அமுலுக்கு வந்தது. ஆயினும் இச் சீர்திருத்தங்கள், பெரும்பான்மையினருக்குச் சார்பாகவும், அவர்கட்கு மேலும் அதிகாரத்தை அளிப்பதாகவும் வலிமையாகக் கருதிய தமிழ்த் தலைவர்கள் குறிப்பிட்ட விதந்துரைகளை நிராகரித்தனர். தமிழர்களைவிடச் சிங்களவர்கள், ஆட்சியுரிமை ரீதியில் அதிகளவு பிரதேசத்தை உடையவர்களாதலின், அரச பேரவையில் மேலும் அதிக பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெருக்கூடியதாக இருந்தது. டொனமூர் அரசியற் சீர்திருத்தங்கள், அடிப்படையில், ஒரு அரைப்பொறுப்புடைய அரசுக்கு வழிவகுக்குமெனவும், அது ஈற்றில் சிங்களவர்களின் கைகளுக்கே சென்றடையும் ஒரு அரசாக இருக்குமெனத் தமிழர்கள் கவலையுற்றனர்.¹¹ வேறு வார்த்தைகளிற் கூறுவதாயின், பெருமளவு ஆட்சியுரிமைப்பிரதேசத்தை உடையவர் களாகவும், சனத் தொகையில் அதிக சதவீ தமானவர் களாக இருப்பதனாலும், பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவமும், சர்வசன வாக்குரிமையும் சிங்களவர் களுக்கே சார்பாக இருந்தன. அரச பேரவையில் சிங்களவர் களின் மேலாதிக்கமே இருக்குமென்பது உறுதியாகவிருந்தது. ஆணைக்குழுவினர்க்கும், பிரித்தானிய அரசிற்கும் தமிழர்கள் தமது கசப்புணர்வையும், எரிச்சலுடனான அதிருப்தியையும் எடுத்துரைத்தனர். டி சில்வாவின் கூற்றில்:

"சர்வசன வாக்குரிமை கொண்டு வரப்படுவதனால் ஏற்படக்கூடிய அரசியல் விளைவுகளாலும், அரசியலில் நிரந்தர சிங்கள மேலாதிக்கத் தினரால் சிறுபான்மையினரின் நலன்களுக்கு ஊறு விளையும் என்ற அச்சத்தினாலும், அவர்கள் வெருட்சியும் கவலையும் கொண்டதுடன் டொனமூர் சீர்திருத்தங்கள் இனரீதியான தேர்தல் தொகுதிகட்கு எதிராகக் கொண்டிருந்த கருத்துத் தொடர்பாகவும் அவர்கள் கசப்புடனான எதிர்ப்புணர்வைக் கொண்டிருந்தனர்."¹²

டொனமூர் அரசியந் காலம் முழுவதுமே (1931-1947), பௌத்த சிங்களவர்களின் தேசியவாதக் குரல்கள் அடக்கமாகவே இருந்தன. இருந்தபோதிலும், சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்குமிடையே, இனவுணர்வு, இனரீதியிலான அரசியல் என்பன தெளிவான உயிர்ப்புடன் தெரியவே செய்தன. இதன் பின்னணியில், சிறுபான்மையினரைவிட பெரியதொரு சிங்களப் பெரும்பான்மை உள்ளது என்ற சனத்தொகைப் புள்ளிவிபரம் இருக்கச் செய்தது. இதன் விளைவாக, இனம், மதம் என்ற அடிப்படையில் இயங்கும் பல சிங்கள, தமிழ் அமைப்புக்கள் இவ்வணர்வுகளுக்கு நெய்யூற்றி, இரு இனங்களினதும் வெவ்வேறான தேசியவாத நலன்களைப் பலப்படுத்தின. இப்பேர்ப்பட்ட அரசியல் சூழ்நிலையில், டொனமூர் அரசியலமைப்பின் கீழ், சபையில் அதிக பலத்தைப் பெற்றிருந்த சிங்கள மேலாதிக்க அரசினால், தமது இனம் பாரபட்சமாக நடத்தப்படும் என்ற அச்சம் தமிழ்த் தலைவர்களிடத்தில் வளர ஆரம்பித்தது. இலங்கையின் சிறுபான்மையினரைப் பாதுகாப்பதற்காக, அதன் அரசியலமைப்பை மாற்றும்படி பிரித்தானிய அரசை வலியுறுத்திக் கோரினர், இரண்டாவது உலக யுத்தத்தைத் தொடர்ந்த உலக அரசியலின் மறுசீரமைப்புக் காரணமாகவும், அரசியலமைப்பு மாற்றங்களைக் கருத்திற் கொள்ளவேண்டிய ஒரு நிலையிலும் பிரித்தானிய அரசு இருந்தது. ஈற்றில், சோல்பரி ஆணைக்குழு அங்கத்தவர்களுக்கு அரசியலமைப்பை மாற்ற அதிகாரம் வழங்கப்பட்டு, 1947ல்¹³, இலங்கையில் ஒரு புதிய அரசியலமைப்பு நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது.

0

சோல்பரி அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தத்தில் மிகவும் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டியது என்னவெனில், பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்துக்குப் பதிலாக, நாட்டின் பிரதேசங்கள், சனத்தொகை இரண்டையுமே அடிப்படையாகக் கொண்ட, பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவம், இனரீதியிலான பிரதிநிதித்துவம் இரண்டுமே கலந்ததொரு அரசியலமைப்பு மாற்றமே, ஏனைய சீர்திருத்தங்கள், அரசாங்சபை ஒழிப்பையும், அதற்குப் பதிலாக, சட்டவாக்க சபையையும் செனற்றையும் அங்கங்ளாகக் கொண்ட வெஸ்ற்மினிஸ்டர் வகையிலானதோர் நாடாளுமன்ற முநமையையும் உள்ளடக்கின. இந்த அரசியலமைப்பு, சிறுபான்மை இனத்தினருக்கு, குறிப்பாக, சிறுபான்மை இனங்களுள் பெரும்பான்மையாக உள்ள தமிழருக்கு, பல்வேறு பாதுகாப்புகளைக் கொண்டிருந்தது. சோல்பரி ஆணையாளரினால் உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பின் 29(2)சரத்தின்கீழ், இலங்கை நாடாளுமன்றம் ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தினருக்கோ, மதத்தினருக்கோ பாரபட்சம் காட்டும் சட்டங்களை உருவாக்குவதைக் தவிர்க்கும் வகையில், சிறுபான்மைக் குழுக்களுக்கு மேலதிகமான பாதுகாப்பு வழங்கப்பட்டிருந்தது. இதற்கும் மேலாக, இந்த அரசியலமைப்பில் ஏதாவது மாற்றஞ் செய்வதற்கு, மூன்றில் இரண்டு பங்குப் பெரும்பான்மையின் அவசியமும், இனம்சார்ந்த சிறுபான்மையினருக்குப் பலமளிக்கும் ஒரு பிரதிநிதித்துவத் திட்டமும் இருந்தன. இருந்தபோதிலும், தமிழ் அரசியற் தலைவர் ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம், நாடாளுமன்றத்தின் அரைப்பங்கு ஆசனங்கள், அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்காக சிறுபான்மையினருக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டுமென்று வலியுறுத்திக் கோரினார். சோல்பரி அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தக் காலகட்டத்தில், இக் கோரிக்கையே விவாதத்துக்குரிய முக்கிய விடயமாகவிருந்தது. 14 ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் "சமநிலைப் பிரதிநிதித்துவம்" என்ற சுத்திரத்தை முன்வைத்து. இனம் சார்ந்த, மதம் சார்ந்த சிறுபான்மையினருக்கு, குறிப்பாகத் தமிழருக்கு, சிங்களவரின் மேலாதிக்கத்துக்கு எதிரான மிகச் சிறந்த பாதுகாப்பாக இது இருக்குமென விவாதித்தார். ஐம்பதுக்கு ஐம்பது எனப் பிரபலம் பெற்ற இந்தச் சூத்திரம், அரசியலமைப்பில் செய்யப்படும் எந்தவொரு எதிர்காலச் சீர்திருத்தத்திலும், நாடாளுமன்றத்தில் அரைப்பங்கு ஆசனங்கள் சிங்களவருக்கும், மீதி அரைப்பங்கு ஆசனங்கள் சிறுபான்மையினருக்கு விகித அடிப்படையில் ஒதுக்கப்படல் வேண்டும் என்ற அர்த்தத்தைக் கொண்டிருந்தது. அநேகமான சிறுபான்மை இனங்கள் இந்தச் சூத்திரத்தை வரவேற்றனர். ஆனால் பெரும்பான்மை சிங்கள உயர் மட்டமும், தேசியவாதிகளும் இதை வலுவாகவும், ஆக்ரோஷமாகவும் எதிர்த்தனர். இருந்தபோதிலும் சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர், இனரீதியான பிரதிநிதித்துவத்தை மீளவும் கொண்டுவரும் அல்லது அமுலுக்குக் கொண்டுவரும் என இச் சூத்திரத்தை நிராகரித்தனர். சிறுபான்மை இனங்கள் எவ்வித பாரபட்சத்துக்கோ, அபாயத்துக்கோ ஆளாகின என்பதைக் காட்டும், நிரூபிக்கக்கூடிய ஆதாரங்கள் இல்லையெனவும் ஆணைக்குழுவினர் நம்பினர். அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தத்துக்கான, அமைச்சர் குழுவின் ஆயத்த வேலைகளில் அவ்விதமான எந்த ஆதாரமும் காட்டப்படவில்லை. அத்துடன் இவை, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தின் உபவேந் தரும், அரசியலமைப்பு வல் லுனருமாகிய சேர். ஐவர் ஜெனிங்சின் உதவியுடன், அவரால் வகுத்த எல்லைகளுக்குள் நன்கு வரையறுக்கப்பட்டவையாயும் இருந்தன. ஆனால், சிங்களவர்களைக் கொண்டிருந்த அமைச்சர் குழு பாரபட்சம் காட்டுபவர்களாகவோ, ஒருவேளை வெறும் அனுமானங் கொண்டதும், பொப்யாகத் தயாரிக்கப்பட்டதுமான இனம்சார் தேர்தல் முறைமைக்கான கணக்குகளையும் புள்ளிவிபரங்களையும், அளித்திருக்கக் கூடும் என ஆணையாளர்கள் கருதவில்லை (Ceylon sessional Paperx1v 1944). சிங்கள இனத்தின், தொலைநோக்குடையதேசியவாதத் தலைவர்¹⁵, டி. எஸ். சேனநாயக்கவின் வழிநடத்தலின் கீழ் சிங்கள அமைச்சர்குழு அளித்த புள்ளிவிபரங்கள் பொய்யாகத் தயாரிக்கப்பட்டவையாயும், தவறாகவும் இருந்தமைக்குத் தெளிவான ஆதாரமாக, தேர்தல் முடிவு இருந்தது.

முதலாவது தேர்தல் முடிவுகள், சிறுபான்மையினருக்கு மிகவும் பாதகமாக இருந்ததுடன், சோல்பரி அரசியலமைப்புக்கு விழுந்த முதல் மரண அடியாகவும் இருந்தது. தமிழ்த் தலைவர்கள் சிங்களவரினால் ஏமாற்றப்பட்டனர் என்பது ஈற்றில் தெரிகின்றது. சுதந்திரத்துக்குப் பிந்தியதான அரசியல் நிகழ்வுகள், சிங்களவர்களினால் தமிழருக்கு அளிக்கப்பட்ட வாக்குறுதிகள் மீறப்பட்டதும், அவர்கள் அரசியல்வாதிகளினால் வேண்டுமென்றே ஏமாற்றப்பட்ட சந்தர்ப்பங்கள் நிறைந் தவையாக இருக்கின்றன. இதற்கு ஆதாரமாக, இச் சீர்திருத்தத்தில் பெரும்பங்கினை வகித்த, புகழ்பூத்த ஒருவரது கூற்றை இங்கே குறிப்பிடுவது பொருத்தமானதாகும். சோல்பரி ஆணைக்குழுவின் தலைவராக இருந்த சோல்பரி பரபுவே இவர்.

1963இல், பி. எச். பாமரின் Ceylon: A Divided Nation எனும் நூலுக்கு சோல்பரி தனது முன்னுரையில் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்.

"இந்த (சோல் பரி) ஆணைக்கு ழுவுக்கு, நிச் சயமாக, இந்த இரு இனங்களுக்குமிடையே இருந்த தொன்றுதொட்டு பகைமைபற்றி ஒரு வெறும் மேலோட்டமான அறிவே இருந்தது, ஆனால், பல நூற்றாண்டு காலத்தைக் கொண்டதொரு கொந்தளிப்பான வரலாற்றின் வருந்தத் தக்க பாதிப்புப்பற்றி அழுத்தமாகக் குறிப்பிடுவதற்கு, திரு. பாமரின் நூல் கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்திருப்பின், அதற்கு தமது தீர்வு பற்றிய நம்பிக்கை குறைந்ததொன்றாகவே இருந்திருக்கக்கூடும்."¹⁶

11

நாம் முன்னர் குறிப்பிட்டவாறு, அரச அந்தஸ்து அளிக்கப்பட்டபோது, 1948ல் இலங்கை பிரித்தானிய குடியேற்ற ஆட்சியிட மிருந்து சுதந்திரம் பெற்றது. பிரித்தானியர் கமது சனநாயக நிறுவனங்களை இலங்கை மக்களுக்குத் கமது பாம்பரைச் சொத்துக்களாக விட்டுச் சென்றனர். இருந்தபோதிலும், இச் சொத்துரிமை தவிர்க்க முடியாத வகையில் பெரும்பான்மை இனத்தின் கைகளுக்கே சென்றடைந்தது. மொத்தத்தில், அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்களும், (குறிப்பாக 1920, 1931ம் இறுகியாக 1947ம்), இலங்கையில் நிலவிய பிரிக்தானிய சனநாயக நடைமுறைகளும், நாடாளுமன்ற முறைமையும் பெரும்பான்மை இனத்தினருக்கே அதிகாரத்தை அளித்தன. சுதந்திரத்தைத் தொடர்ந்து, பெரும்பான்மையினம் உண்மையிலேயே சிறுபான்மை இனத்தின் பாதுகாப்புரிமைகளை, அதுவும் 1947 அரசியலமைப்பின்¹⁷, 29(2)ஷாத்தில் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டதும், உறுதி செய்யப்பட்டதுமான உரிமைகளை, அலட்சியம் செய்தது. 1948ல்.18 பிரசாவரிமைச் சட்டம் இந்கியக் தமிழர்களை மிகக் கச்சிதமாக நாடற்றவர்கள் ஆக்கியதுடன், அதைத் தொடர்ந்து வந்த 1949 இல.3 இந்திய, பாகிஸ்தானிய வாசிகள் பிரஜாவுரிமைச் சட்டம், இந்தியத் தமிழர், புதிவுசெய்யப்பட்ட பிரஜாவரிமை கோருவதற்கான நிபந்தனைகளை வரையறுத்தது. 1949 லேயே கொண்டுவரப்பட்ட நாடாளுமன்றச் சட்டம் இல.48, இந்திய வம்சாவளித் தமிழரின் (பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பக்கில், மத்திய இலங்கையில் புதிதாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பெருந்தோட்டத் துரையில் வேலை செய்வதற்காக இந்தியாவிலிருந்து பிரித்தானியரால் கொண்டுவரப்பட்டு, அப்போதிருந்தே நாட்டின் நிரந்தரப் பிரசைகளாக வாழ்ந்தவர்கள்) பிரஜாவுரிமையையும், வாக்குரிமையையும் இல்லாமற் செய்தது. இச் சட்டங்கள், நாடாளுமன்றத்தில் தமிழ்ப் பிரதிநிதித்துவத்தை 15 சதவீதத்தினால் குறைத்தது.¹⁸

சிங்களவரால் தாம் ஏமாற்றப்பட்டதைத் தமிழர்கள் உணர்ந்திருந்தபோதும், சனநாயக முறையில் இருந்தநம்பிக்கையை இழக்காது, ஒரு ஒன்றுபட்ட இலங்கையின் கீழான, சமஷ்டி முறைமையில் அமைந்தவோர் அரசுக்காக உரிமையுடன் கோரினர். இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குக்கான சமஷ்டி அரசுக்கான இலட் சியத்தில், அநேகமாக இரு தசாப்பதங்களுக்கு தமிழர் சிங்கள அரசுக்கு எதிராகப் போராடி, சவாலாகவும் இருந்தனர்.¹⁹ ஆனால், சிங்கள பௌத்த தேசியவாதமும், சிங்கள ஆட் சியினரும், தமிழருக்கான சமஷ்டி அரசு என்ற கதை வரவேற்கவோ, அந்த முறைமைக்கு ஆதரவாகவோ இருக்கவில்லை. இம் முறைமை இறுதியில், இலங்கையின் ஏகத்தையும், ஒருமைப்பாட்டையும் இல்லாதொழிக்கும் நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும் தனியானதொரு தமிழ் அரசு உருவாக்கும் என அவர்கள் நம்பினர்.

1972 அரசியலமைப்பு சிங்கள அரசின் இவ் அச்சத்தைத் துல்லியமாகக் காட்டியது. சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளுக்கான பாதுகாப்பை நீக்கி, அதாவது 1947 சோல்பரி ஆணைக்குழுவின் 29(2) சரத்தை நீக்கி, அதற்குப் பதிலாக (அடிப்படை உரிமைகளும், சுதந்திர(மம்) என்ற அத்தியாயத்தை இடம்பெறச் செய்தனர். இப் புதிய அத்தியாயம், நாடுகழுவிய பிரசாவுரிமையைப் பாதுகாப்ப தற்கும், திருப்திப்படுத்துவதற்குமான, பரந்ததொரு சனநாயக அடிப்படையில் வடிவமைக்கப்பட்டது. இருந்தபோதிலும், இப்புதிய அரசியலமைப்பில் உள்ளடக் கப்பட்ட பல கேள்விக்கு உட்படுத்த(மடியாத சரத்துக்களால் இதன் பெறுமானம் அருகிவிட்டிருந்தது. இந்த அரசியலமைப்பு அழுலுக்கு வந்தபோது தமிழருக்கு எதிராக நிகழ்ந்த பாரபட்சமான செயற்பாடு, இந்த அரசியலமைப்பும், அதன் அடிப்படை உரிமைகளும், சுதந்திரமும் உண்மையில் எவ்வளவு போலியானவை, என்பதற்கு ஆதாரமாகவிருந்தது, தமிழரின் உரிமைகள் நசுக்கப்படுவது இலகுவாகச் சட்டபூர்வமாக்கப்படுவதை இந்த அரசியலமைப்பு அனுமதித்தது. நாட்டின் ஏகத்துக்கும், ஒருமைப்பாட்டுக்கும் ஆபத்தை உண்டுபண்ணும் எந்கச் செயற்பாடுகளையும் நசுக்குவது அரசின் நோக்கம் என்பதற்கு இந்த அரசியலமைப்பு மாற்றம் மிக வெளிப்படையானதொரு சைகையாக இருந்தது. 1972 அரசியலமைப்பு, சிங்களம் மட்டுமே உத்தியோக மொழியென்று அவர்கள் 1956ல் செய்ததைப் போன்றே, பிரகடனப்படுத்தியதுடன், பௌத்த மதத்திற்கு ஒரு விசேட அந்தஸ்தையும் வழங்கியது.²⁰ இதற்கும் மேலாக, 1972ல் இலங்கை, ஈற்றில் ஒரு குடியாசாக ஆனபோது, அதுவரை அரசின் உத்தியோகபூர்வத் தலைமையாக இருந்த பிரித்தானிய முடியரசுடன் இருந்த இறுதி இணைப்பும் இந்த அரசியலமைப்பினால் நீக்கப்பட்டது. வரலாற்றுரீதியாக ஆங்கில மொழி உபயோகத்திலிருந்த சிலோன் என்ற பெயர் மறைந்ததுடன், சிங்களப் பாரம்பரியம், வரலாறு என்பவற்றுடன் நெருக்கமான தொடர்பைக் கொண்டிருக்கும் சிறீலங்கா என்னும் பெயர் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இவையெல்லாம் தமிழரின் அச்சத்தை அதிகரித்துடன், பிரதான தமிழ் அரசியற் கட்சியானது, தனது "இலக்கும் முடிவும் ஓர் தனியரசே" என அறிவிக்கத் தூண்டின. பெரும்பான்மையான தமிழர் இந்த நகர்வை ஆதரித்து 1977 தேர்தலில் தங்களது அபரிதமான ஆதரவைத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கு வழங்கினர்.²¹

1977 தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற ஐக்கியதேசியக் கட்சி, பொதுசன அபிப்பிராயத்தின் உடன்படு எல்லைக்குள் இனப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கான ஒரு சர்வகட்சி மாநாட்டைக் கூட்டவேண்டிய தேவையையும், நாடு பிளவுபடா வகையில் ஒரு உண்மையான அதிகாரப் பரவலாக்கத்தைக் கொண்டுவரவேண்டிய தேவையையும், இப்போது வலியுறுத்தியது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியும் அதிகாரப் பரவலாக்கத்திற்கு இணங்கியதுடன், தனது நோக்கம் சுதந்திரமானதொரு தமிழ் அரசை நிறுவுவதே எனவும், ஆனால், பிரதேச சபைகளை அங்கமாகக் கொண்ட எந்தத் திட்டத்தையும் தாம் கருத்துக் கெடுக்கவும், ஏன், ஏற்றுக்கொள்ளவுங்கூட, இப்போதும் இசைவதாகப் பொது அறிவித்தல்களை விடுத்தது. இரு கட்சிகளும் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி, மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் சட்டம் இல. 35, 1980, எனும் சட்டமாக உருவெடுத்த ஒப்பந்தத்தை மேற்கொண்டனர். இருந்தபோதிலும், இவ் ஒப்பந்தம் மிகப் பரிதாபதாமாத் தோற்றுப் போயிற்று. தமிழ் இளைஞர்கள் 1980 மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைத் தேர்தலை மிக வலிமையாக எதிர்த்ததுடன், கடந்தகாலத்தையும், 1977 தேர்தலில் ஒரு தனியான தமிழ் ஈழத்தை அமைப்போம் என்ற வாக்குறுதிகளையும், மருந்துவிட்டனர் எனத் தமிழ்த் தலைவர்களுடன் வெளிப்படையாக மோதினர். இக் காலகட்டத்தில், தமிழர் சார்பில் அதிகாரத்தைத் தம்வசம் வைத்திருந்த மத்திய, மேல்வகுப்பு மிதவாத அரசியல்வாதிகளுக்குப் பதிலாக, இளைய சந்ததியினர் உட்பிரவேசிக்க ஆரம்பித்திருந்தனர். இவர்களுடைய ஈடுபாடு இயல்பாகவே, இலங்கை அரசின் இதயங்களில் பாரதூரமான பயத்தை ஏற்படுத்தியது. 1979ல்²² நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டமும், 1980ல் அது தீவிரமாக அமுல் செய்யப்பட்டதும், இவ் அச்சத்தின் தெளிவான ஆதாரங்களாகும். 1978ல் அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட நிறைவேற்றதிகாரங் கொண்ட சனாதிபதி ஆட்சி முறைமை, குறிப்பாக இலங்கைத் தமிழினச் சிறுபான்மையினரை, குறிப்பாக ஒரு பெரும்பான்மையினத்தின் கருணையில் தங்கியிருக்கச் செய்தது. ஈற்றில், ஒரு தனித் தமிழ் அரசுக்கான தமிழரின் ஆதரவு, தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களைத் கடை செய்து வெளியேற்றிய 1983ன் அரசியலமைப்பு அறுவது திருத்தச் சட்டத்திற்கு இட்டுச் சென்றது.23 தமிழர்கள், தேசிய அரசியல் நடவடிக்கைகளில் பங்குபற்றுவது மேலும் மேலும் கடினமாவதை உணர்ந்ததுடன், 1983ல் தமது நாடாளுமன்ற ஆசனங்கள் அத்தனையையும் பறிகொடுத்தனர். 1920க்கும் 1982க்கும் இடையில் இலங்கையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசியலமைப்பு (மன்னெடுப்புக்கள், இலங்கையின் இரு பெரிய இனங்களுக்கிடையில் பாரிய மோதலையும், முரண்பாட்டையும் உருவாக்கியதுடன், இறுதியில், முற்றுமுழுதான உள்நாட்டுப் போருக்கும் இட்டுச் சென்றது.

எவ் வாறாயினும், இந்த அரசியலமைப்பு நெருக்கடி, பல காரணிகளில் ஒன்றாகவே இருந்தது. அரசினுடைய மீள்குடியேற்றக் கொள்கையும் சீர்கெட்டுக் கொண்டிருக்கும் உறவுகளுக்குப் பங்களித்தது. ஆரம்பத்தில் இக் கொள்கை நாட்டின் பொருளாதாரத்தையும் அதன் மக்களையும் அபிவிருத்தி செய்யவும், வேலையில்லா நிலைமையைக் குறைக்கவும், சனநெரிசல் நிறைந்த மேற்குக் கரையோரங்களில் நெருக் கமாகவிருந்த மக்களை, பயிர்ச் செய்கையை மேற்கொள் வதற்கான வளமான நிலமும், போதியளவு நீர்வளமும் கொண்ட, மக்கள் குறைவாக வாழும் இடங்களுக்குக் குடிப்பரம்பல் செய்யவும், நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது.வடமத்திய பிரதேசமும் அதன் அயல்களும் இப்பேர்ப்பட்ட மீள்குடியமர்த்தல் நோக்கங்களுக்குப் பொருத்தமானவையாகத் தோன்றின. இப் பிரதேசங்கள் புவியியல் ரீதியாகவும்,

வாலார்நாரீதியாகவும் கமிழ், சிங்கள ஆட்சியரிமை கொண்ட பிரதேசங்களிடையேயான எல்லைகளாக அமைந்திருந்த ன். 1932லிருந்தே²⁴, குடியமர்வுக்காக சிங்கள மக்களினால் குறிவைக்கப்பட்டவையாகவும் இருந்தன. 1951 வரையிலான காலப்பகுதியில், அநேகமாக 24 குடியேற்றத் திட்டங்கள் முளைத்தெமுந்தன.²⁵ இத் திட்டங்கள் ஒரு (முறைமையில் அமைந்த வகையில் - இது அண்மைக்காலம் வரையில் தொடர்ந்தும் முன்னெடுக்கப்பட்டன - பாரிய அளவில், பகுதி பகுதியாக, நன்கு பிரபலமான மகாவலி அபிவிருத்தித் திட்டங்களின் கீழ் முன்னெடுக்கப்பட்டன. நாட்டின் குடியமர்த்தல் சம்பந்தமான, அரசின் ஆரம்ப முயற்சிகள், நாட்டினதும், மக்களினதும் உண்மையான நலனைப் பிரதிபலிக்கும் வகையிலேயே மேந்கொள்ளப் பட்டதாகக் கொள்ளப்படக்கூடும். ஆயினும் அரசின் குடியமர்த்தல் செய்கைகளின் சடுதியான பெருக்கமும், இந்தியத் தமிழரின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டதும், 1977ல் லா, விசேட அமைச்சின் கீழான மகாவலித் திட்டத்தின் துரித அபிவிருத்தியினுடன் இணைந்து இயல்பாகவே தமிழர்களின் அச்சங்களை அதிகரித்தன. இத்தகைய திட்டங்கள் மூலம், தங்களது நிலங்களில் நிகழ்ந்த அத்துமீறிய குடியேற்றம், நாடாளுமன்றத்தில் தமிழரின் அதிகாரத்தைக் குறைப்பதற்கும், அவர்களது பாரம்பரியத் தாய்நிலங்களைப் பறிமுதல் செய்து, தமிழரின்தேசியவாத உணர்வுகளை இல்லாது ஒழிப்பதற்காகவுமாக மேற்கொள்ளப்பட்ட வெளிப்படையான நடவடிக்கைகள் என்றே தமிழர்கள் வலிமையாக நம்பினர். கல்லோயத் திட்டம், மகாவலித் திட்டம் என்பன மூலமாக சில பாரம்பரியப் பிரதேசங்கள் மறைந்தொழிந்ததுடன், அவற்றில் சில, சிங்களப் பிரதேசங்களுடன் ஒன்றிணைக்கப்பட்டதும், புதிதாகச் சில சிங்களப் பிரதேசங்கள் உருவாக்கப் பட்டதுங்கூட நிகழ்ந்தன.²⁶ பாரம்பரிய தமிழர் தாய்நிலங்களின் ஒருமைப்பாட்டை இல்லாதொழிப்பதே அரசின் குடியமர்த்தற் கொள்கையின் நோக்கம் என்பது தெளிவாகியது. இவ் அச்சங்களும் சந்தேகங்களும் தமிழர்களைக் கிளர்ச்சி யடையச் செய்து, அதன் விளைவாக சிங்களவரிடமிருந்து தமது நிலங்களை மீட்பதற்குப் போராடவைத்து, ஈற்றில் இந்த நிலைமையே ஒரு யுத்தத்துக்கும் இட்டுச் சென்றது.

அவர்களது நிலங்களுக்கு நேர்ந்த ஆபத்துடன், அவர்களது மொழி உபயோகம், கல்வி, வேலைவாய்ப்புக்கான வசதி, அரசியலில் பங்குபற்றல், மதத்துக்கான சுதந்திரம், பேச்சுச் சுதந்திரம் என்பனவற்றுக்கான அவர்களது உரிமைகளும் ஆபத்துக்கு உள்ளாகும் எனத் தோற்றியது. தமிழர்களது மொழிக்கு ஏற்ப்பட்ட ஆபத்துத்தான் அவர்களை அதிகமாகக் கொதித்தெழ வைத்த விஷயமாகத் தோன்றுகின்றது. 1931ல்²⁷,21 வயதினருக்கும், அதற்கும் மேலான வயதினருக்குமான சர்வசன வாக்குரிமை டொனமூர் அரசியலமைப்பினால் கொண்டுவரப்பட்டபோது மொழிப்பிரச்சினை வெளிக்கிளம்பியிருந்தது. அவ்வேளையில் ஆங்கிலமொழி ஒரு உத்தியோகபூர்வ மொழியாக உபயோகிக்கப்படுவது, தலைவர்களைக் கவலையடைய வைக்கதுடன். இலங்கையின் பெரும்பான்மை மொழிகளான சிங்களமும், தமிழும் உக்கியோகபுர்வ மொழிகளாக இருக்க வேண்டுமென உரத்தகுரலில் உரிமையுடன் கோர வைத்தது. இருந்தபோதிலும், 1944ல் அரசபேரவையில், சிங்களமொழி இலங்கையின் உத்தியோகபூர்வமான மொழியாக்கப்படல் வேண்டும் என்ற பிரேரணை முன்வைக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில், தமிழ் உயர்மட்டத்தினரும், அரசியல்வாதிகளும் அவர்களுக்கிருந்த ஆங்கிலக் கல்வியின் பின்னணியினால், தமிழ்மொழியை உத்தியோகபுர்வ மொழியாக முன்னெடுப்பதில் அதிகம் அக்கறை காட்டவில்லை. ஆனால், சிங்களவர்கள் சிங்களம் உத்தியோகபுர்வ மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்பதை முன்வைக்க போது, தமிழர்கள் அதை எதிர்த்தனர். இதன் விளைவாகப் பிரேரணை மாற்றியமைக் கப்பட்டு தமிழ், சிங்களம் இரு மொழிகளுமே சமமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன.²⁸ 1956 நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் இரு பெரும் சிங்களக் கட்சிகளுக்கிடையில் நிலவிய கடுமையான போட்டியினால், இந்த நிலமை மாற்றமடைந்தது. நிலைமையைத் தமக்குச் சாதகமாக்குவதற்காக, இக் கட்சிகளில் ஒன்று, மொழிப் பிரச்சினையைப் பிரதான விஷயமாகக் கிளப்பி, தாம் தேர்தலில் வெற்றிபெறும் பட்சத்தில், சிங்களம் மட்டுமே உத்தியோகபூர்வ மொழியாக்கப்படும் எனப் பிரகடனப்படுத்தியது. சுதந்திரம் வழங்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து, முதலாவது, இரண்டாவது அரசாங்கங்களை அமைத்த பழைமைவாதிக் கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குப் பதிலாக. புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட இடதுசாரிக் கட்சியான சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியை மக்கள் ஆதரித்தனர். இதன் பெறுபேறாக, 1956ம்²⁹ ஆண்டில் சிங்களமொழிச் சட்டம் வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்த "சிங்களம் மட்டும் சட்டம்" தமிழ்ப்பேசும் மக்களுடைய சுயமரியாதையைப் பறித்ததுடன், இலங்கைத் தமிழர்களுடைய சனநாயக உரிமைகளையும் மறுத்தது.

சிங்கள அரசியற் கட்சிகளுக்கிடையில் இருந்த போட்டியும், எதிர்ப்புணர்வும் இலங்கைத்தமிழர்களில் ஆறா இரணத்தை ஏற்படுத்தின. மொழிப்பிரச்சினை நெருப்பாக எரிந்த தமிழர் உணர்வுகளுக்கு எண்ணெய் ஊற்றியது போன்று அமைந்தது. தமிழ் அரசியற் கட்சிகளும் தமிழர்களும், தமது கசப்பையும் எதிர்ப்பையும், நாடாளுமன்ற விவாதங்கள், பேரணிகள், எதிர்ப்புக்கள், போராட்டங்கள், சத்தியாக்கிரகம் என்ற சாத்தவீகப் போராட்டம் போன்ற பல்வேறு வழிகளில் வெளிக்காட்டினர். இலங்கையில் தமிழர்கள் வாழ்ந்த எல்லாப் பிரதேசங்களிலுமே அரசுக்கு எதிர்ப்புக் காட்டப்பட்டது. இறுதியில், தமிழர்களின் கோரிக்கைகளை ஏற்க அரசாங்கம் தனது இசைவைத் தெரிவித்து, 1957ல் அரசும் தமிழரசுக் கட்சியும் (சமஷ்டி முறைமையிலான அரசைத் தமது இலட்சியமாக வரித்துக் கொண்டதொரு பெரிய தமிழ் அரசியற் கட்சி) பண்டா செல்வா ஒப்பந்தம் என அழைக்கப்பட்ட ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திட்டன. இவ் ஒப்பந்தம் மொழிப் பிரச்சினைக்கு முன்னுரிமை அளித்ததுடன், இலங்கையின் இனப்போட்டிப் பிரச்சினையை நிரந்தரமாகத் தீர்க்கும் வகையிலும் வடிவமைக்கப் பட்டிருந்தது. துரதிர்ஷ்டவசமாக, சிங்களத் தேசியவாதிகளினதும், அவர்களுடைய அரசியல்வாதிகளினதும் வலிமையான எதிர்ப்பின் காரணமாக, இவ் ஒப்பந்தம் செயற்படுத்தப்படாது கைவிடப்பட்டது. இவ் எதிர்ப்புக்கள், தமிழர்க்கெதிரான 1958 இனக்கலவரங்களுக்கு³⁰ இட்டுச் சென்று, தமிழர்கள் பலர் உயிரிழந்ததுடன், அதைவிட அதிகமானோர் கற்பழிப்பு, சித்திரவதை, கைதுசெய்யப்படல் என்பவற் விற்கு உள்ளாக்கப்பட்டதுடன், அவர்களுடைய இல்லங்களும் உடைமைகளும் அடியோடு எரிக்கப்பட்டதுடன், அவர்களுடைய இல்லங்களும் உடைமைகளும் அடியோடு எரிக்கப்பட்டதுடன், அவர்களுக்கு அகதிகளாக ஒடினர். கடைசியில், அரசாங்கம் வன்முறையை அடக்குவதற்கு, அவசரகால நிலைமையை பிரகடனம் செய்து, 1958 மே 28ல் ஊரடங்குச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தது.³¹

இந்த நிகழ்வின் பின்னர், மொழியென்பது பற்றியெரிகின்ற ஒரு பிரச்சினையாகியதுடன், முன்னர் உத்தியோக மொழிகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தமிழ், சிங்கள மொழிகளுக்குப் பதிலாக, அரசாங்கம் திட்டமிட்டதொரு வகையில் சிங்கள மொழியை உத்தியோகபூர்வ மொழியாகச் செயற்படுத்தியது. சிங்களமொழி தெரியாமை காரணமாகப் பல தமிழர்கள் தமது உத்தியோகங்களை இழந்தனர். உத்தியோகபூர்வமான கடிதங்களும், கடிதத் தொடர்புகளும் சிங்களத்திலேயே எழுதப்பட்டதனால், தமிழர்கள் சிங்கள மொழியைக் கற்பதற்குத் தள்ளப்பட்டனர். தமிழர்கள் முன்போலவே தொடர்ந்தும் எதிர்த்தனர். ஆனால் இவ்வெதிர்ப்பில் முன்னரைவிட அதிகமான வெகுசன பங்களிப்புக் காணப்பட்டது. இனவன் முறைக்குப் பின் பல வாரங்களுக்கு, குறிப்பிடுமளவுக்கு, பல இடங்களில் சத்தியாக்கிரகம் நடத்தப்பட்டு, அவை 1961 வரை தொடர்ந்தன. மேற்கொண்டும், தமிழ்த் தலைவர்கள் 1964 வரை தமது செயற்பாடுகளில் தொடர்ந்தும் ஈடுபட்டு, அகிம்சைவழியில் பிரச்சாரம் செய்தனர். 32 இவற்றின் விளைவாக, டட்லி-செல்வா ஒப்பந்தம் என அழைக்கப்பட்ட இன்னுமோர் ஒப்பந்தம், ஐக்கிய தேசியக் கட்சியைச் சேர்ந்த, நாட்டின் பிரதமராலும், தமிழ் அரசுக் கட்சியின் தலைவரினாலும் 1965ல் கைச்சாத்திடப்பட்டது.³³ ஆனால் இவ் ஒப்பந்தம் என்றுமே அமுலாக்கப்படவில்லை.

தமிழருக்கெதிரான பாரபட்சமான நடவடிக்கைகளும், இனக் கலவரங்களும், அத்துடன் இவ்விரு ஒப்பந்தங்களின் தோல்வியும், தமிழர்களை மேலும் விரக்தியடைய வைத் து, பிரிந் து செல் வதற் கான அவர் களின் வேட் கையைத் தூண்டின. உத்தியோகங்களுக்கான போட்டியும், வேலைவாய்ப்பு விநியோக சந்தர்ப்பங்களும், இலங்கையின் இவ்விரு பெரும் இனங்களுக்கிடையிலான உறவைப் பாதிக்கும் இன்னுமோர் முக்கிய அம்சமாகவிருந்தன. வேலைவாய்ப்பில் தமக்கெகிராகப் பாரபட்சம் காட்டப்படுவதாகத் தமிழர்கள் முறையிட்டனர். மறுபுறக்கில், பிரிக்தானிய குடியேற்ற ஆட்சிக்காலத்தில், தமிழினம் முழுவதுமே, பொது, தனியார் துறைகளில், அதுவும் நிபுணத்துவம் சார்ந்த வைத்தியா, பொறியிலாளர், கணக்காளர் தொழில்களில், தமது விகிதாசாரத்துக்கும் மேலதிகமான பங்கைச் சுகித்துள்ளனர் எனச் சிங்களவர் திரும்பத் திரும்ப விவாதித்தனர். இந்தத் துறைகளில் இவர்கள் ஈட்டியுள்ள வெற்றிகட்கு பல்வேறு காரணங்கள் தரப்பட்டன. மிகமுக்கியமாக, நிலம், மழைவீழ்ச்சி, நீர்ப்பாசன வசதிகள், நதிகள், பெரும் வாவிகள் போன்ற வளங்க_்ள் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குக் குளைவாகவே கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்த தமிழ்ப் பிரதேசங்களில், கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரினால் கல்விக்கான வாய்ப்புக்கள் வழங்கப்பட்டிருந்தன -இந்த வளங்கள் அநேகமாகச் சிங்களப் பிரதேசங்களில் போதியளவில் கிடைக்கக் கூடியதாகவிருந்தன. அத்துடன் தமிழர்கள், கல்வியிலும், தொழிலிலும் அக்கறையும், முனைப்பும் கொண்டவர்களாக இருந்தனர். இவ்வாறிருந்தபோதும், இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் வழங்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து, தமிழர்கள் குறைவான தொழில் வாய்ப்புக்களைப் பெற, சிங்களவர்கள் கூடுதலாகப் பெற்றிருந்தனர். இதற்கும் மேலாக, சிங்களம் மட்டும் உத்தியோக மொழியாக்கப்பட்டபோது தமிழர்கள் பாரதா ரமாகப் பாதிக்கப்பட்டதுடன், தமது மொழியுணர்வு காரணமாக சிங்கள மொழியைக் கற்க ஓரளவு தயங்கினர்.

தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் வளர்ச்சிக்கு, மொழிப் பிரச்சினை ஒரு சக்திமிக்க உபகரணமாக இருந்தது என்பது தெளிவு. சிங்களம் மட்டுமே உத்தியோகபூர்வமான மொழியென்ற³⁴ சிங்கள அரசாங்கத்தின் அறிவிப்புடன், 1972ல் மறுபடியும் அரசியலமைப்பு திருத்தப்பட்டபோது, இலங்கையின் ஒருமைப்பாட்டுக்கு ஒரு மரண அடி விழுந்தது. அதே அரசியலமைப்பு பௌத்த மதத்துக்கு (சிங்களவர்களின் பிரதான மதம்) விசேட அந்தஸ்து வழங்கியபோது, தமிழர்கள் தாம் சிறுமைப் படுத்தப்பட்டதாக உணர்ந்தனர். இதற்கிணையான அங்கீகாரம், இந்துசமயத்துக்கோ, தமிழரின் பெரும்பான்மை மதமாகிய சைவத்துக்கோ அல்லது இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம் ஆகிய சிறுபான்மை மதங்களுக்கோ இருக்கவில்லை. இது தமிழ்ச் சிறுபான்மையை வேண்டுமென்றே அடிமைப்படுத்துவதாக இருந்ததால், அதன் எதிர்விளைவாக, தமிழ்த் தேசியவாதம் பெரும்பாலும் தெளிவாய்த் தெரியும் வகையில் வளர்ச்சியடைந்தது.)

தொழில் வாய்ப்பிலும், கல்வியிலும் மிகவும் மோசமான நிலை உருவாக்கப் பட்டது 1970 களிற்றான். ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒழுங்குமுறையில்,பல்கலைக்கழகத்துக்கு மாணவர்களை அனுமதிக்கும், தரப்படுத் தற் கொள் கையை 1970இல் ³⁵ அரசாங்கம் அமுல்படுத் தியது.

பல்கலைக்கழகப் பிரவேசப் பரீட்சையில் மிகக் குறைந்த பள்ளிகள் பெற்ற பின்தங்கிய பிரதேசத்து மாணவர்களுக்கு, பல்கலைக்கமகத்தில் பிரவேசிப்பதற்கு மேலதிக வாய்ப்புக்கள் அளிக்கப்படுவதே இதன் அர்த்தமாகவிருந்தது. அதிக கல்வி வசதிகள் கிடைக்கக் கூடியதாகவிருந்த அபிவிருத்தியடைந்த பிரதேசக்து மாணவர்கள் மிக உயர்ந்த புள்ளிகள் பெறவேண்டியிருந்தது. இதன்வழி, அதிக பரந்த அளவிலான சிங்கள ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசங்களிலுள்ள, அதிக அளவில் பின்தங்கியுள்ள ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள், உயர்ந்த மதிப்புக்குரிய மருத்துவம், பொறியியல் போன்ற துறைகளில் இலகுவாகப் பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பெற்றனர். இந்க முறைமை, பின்தங்கிய இடங்களைச் சேர்ந்த தமிழ் மாணவர்களுக்குச் சில வாய்ப்புக்களை அளிக்கபோதும். சிங்களப் பிரதேசங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் இவ்வகையான தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் மிகக் குறைவாகவே இருந்தன. ஆகவே இந்தக் கோட்டா முறைமையினால் சிங்கள மாணவர்கள் பாரிய அளவில் நலன்பெற, மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டது யாம்ப்பாணத் தீபகற்பமே. கல்விரீதியாக மிகவும் அபிவிருத்தியடைந்த பிரதேசமாகக் கருதப்பட்ட இங்குதான், அதிக சதவீதமான தமிழ்மாணவர்கள் ஆர்வத்துடன் பல்கலைக்கழகப் பிரவேசப் பரீட்சைக்குக் தோற்றினர். யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தினுள் காணப்பட்ட பொருளாதார நிலைமையும், அப்பிரதேசத்துக்கேயுரிய சில சமுதாய நடைமுறைகளும், (சீதன முறை போன்றவை), பிள்ளைகள் தமது பொருளாதார சுபீட்சத்தை சாசுவதமாக்குவதற்குச் சிறந்த கல்வியைப் பெறவேண்டுமென்பது அவசிய தேவையாக இருந்தது. கல்வி அந்த சமூகத்தின் ஒரு பாரம்பரியமாகவும் இருந்தது. 1974லிருந்து, அரசின் பாரபட்சமான கொள்கைகளினால், தமது பரீட்சைகளில் மிக உயர்ந்த புள்ளிகள் பெற்றிருந்தபோதும், ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகப் பிரவேசம் மறுக்கப்பட்டிருந்தனர்.³⁶ நாம் முன்னர் குறிப்பிட்ட உயர்ந்த மதிப்புடைய நீபணத்துவம்சார் தொழிற்றுறைகள், ஆகக்கூடிய சதவீதம் தமிழர்கள் வாழும் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் திறமைமிக்க தமிழ் மாணவர்களுக்குக் கிடைப்பது கடினமாகவிருந்தது. ஆகவே கோட்டா முறைமை, பல தமிழ் இளைஞருக்கு பல்கலைக்கழக வாசலைக் கச்சிதமாக அடைத்து, அதன் விளைவாக அவர்களது வேலைவாய்ப்புக்கான சாதகநிலையைக் குறைத்தது. இந்த நடவடிக்கைகளை எதிர்த்து தமிழர்கள் எதிர்ப்புப் போராட்டங்களை நிகழ்த்தியபோதும், அவை அரசினால் அடக்கப்பட்டன. அடக்குமுறைக்கு எதிரான ஏனைய சனநாயக ரீதியிலான மார்க்கங்கள் யாவும் தோல்வியுற்றபோது போர் தொடங்கியது.

1974ல், இந்த நிகழ்வுகளின் பரபரப்பின் மத்தியில், தமிழரின் கலாசாரக் கேந்திரமாகிய யாழ்ப்பாணத்தில், நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடத்தப்பட்டது. இலங்கைப் படைகள் இம் மாநாட்டைக் குழப்பியதால்³⁷ ஒன்பது அப்பாவித் தமிழர் தம் உயிர்களை இழந்தனர். ஒரு சிறுபான்மையாக இருப்பதனால், இந்தக் கஷ்டங்களுக்கும், வேதனைகளுக்கும் முகங்கொடுத்திருந்த தமிழர்கள், தமது அரசியல் எதிர்காலம் குறித்து கனமாகச் சிந்திக்க வேண்டுமென்ற தர்மானத்துக்கு வந்து, யாழ்ப்பாணத்துக்கு அண்மையிலிருந்த பாரம்பரியக் கீராமமாகிய வட்டுக்கோட்டையில் ஒரு அரசியல் மாநாட்டை 1976ல் நடத்தினர்.³⁸ அநேகமாக எல்லாத் தமிழ் அரசியற் கட்சிகளும், இளைஞர்களும், ஏனைய அமைப்புக்களும் இந்த மாநாட்டில் பங்குபற்றினர். இந்த மாநாட்டின் முக்கியத்துவம் என்னவெனில், முதன் முதலில் எல்லாத் தமிழ் அரசியற் கட்சிகளும் "தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி" என்ற ஒரே அணியின்கீழ் ஒன்றுபட்டதுதான். இதுவரை காலமும், ஒன்றுபட்ட இலங்கையினுள் சமஷ்டி அரசு என்ற அரசியல் இலட்சியத்தை வெல்ல சனநாயகமுறையில் போராடியவர்கள், "தமிழ் ஈழம் - ஒரு தனியான தேசம் - என்பதே இலங்கையின் தமிழ்ப் பிரச்சினையை நிரந்தரமாகத் நாப்பதற்கான ஒரே வழியேனப் பிரகடனஞ் செய்தனர். வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் திட்டவட்டமாகப் பின்வரும் அழைப்பை விடுத்தது:

"பொதுவாகத் தமிழ்த் தேசியமும், குறிப்பாக இளைஞர்களும் முன்வந்து, சுதந்திரத்துக்கான புனிதப் போராட்டத்தில் தம்மை முழுமையாக அர்ப்பணித்து, சுயாட்சியுடன் அமைந்த சோஷலிச தமிழ் ஈழம் எனும் இலட்சியத்தை அடையும்வரை அயராது உழைக்க வேண்டும்."³⁹

இந்தமாநாடுகளின் விளைவாக, மேலும் முனைப்பாகத் தங்கள் இலட்சியங்களை அடைவதற்காக, பல விடுதலை அமைப்புக்கள் தமிழ் இளைஞர் களால் உருவாக்கப்பட்டன. இதன் பின்னர், பல போராளிக்குழுக்கள் தோன்றவாரம்பித்து, 1976 லிருந்து அரசாங்கத்தைச் சிறு அளவுகளில் எதிர்த்தன. இப்பேர்ப்பட்ட அரசியற் குழ்நிலையில்தான், மிதவாதக் கட்சியான தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி 1977 பொதுத் தேர் தலில், தனியானதொரு தமிழ் அரசை நிறுவுவதே தமது இறுதி இலட்சியம் எனப் பிரகடனப்படுத்தி, போட்டியிடத் தீர்மானித்தது. இக் கட்சி வடமாகாணத்தின் 14 ஆசனங்கள் அத்தனையையும் வென்றதுடன், கிழக்கு மாகாணத்தின் 11 ஆசனங்களில், நான்கையும் வென்றது.⁴⁰ தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் இந்த மகத்தானவெற்றி, தமிழ்மக்கள் தமது சுயாட்சியை நிறுவுவதற்கானதொரு தெளிவான ஆணையை அளித்தனர் என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

இந்த நெருக்கடியான காலகட்டத்திற்றான் த. வி. கூட்டணியின் தலைவர் எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் காலமானார். அப்போது, தேர்தல் முடிந்த கையுடன், தமிழருக்கெதிரான வன்செயல்கள் வெடித்து, விடுதலை வேட்கைகொண்ட இளைஞரின் போருணர்வுக்கு எண்ணெய் ஊற்றின. இவற்றையும், நீண்டகாலமாக முன்னர் நிகழ்ந்த இவ்வகையான சம்பவங்களையும், அசட்டை செய்த த. வி. கூட் டணித் தலைமை, அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைக்க முயன்று, அதனால் நாடாளுமன்றத்தில் பிரதான எதிர்க்கட்சியாக அமர்ந்து, சனநாயக வழிகளில் தனது அரசியல் உரிமைக் கோரிக்கைகளுக்கான பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபட முயன்றது.

தமிழ் இளைஞரைத் தமது சிந்தனைவழிக்கு இசையச் செய்து, தமது அரசியற் கருமங்களை முன்னர் போலவே தொடரலாம் என ஒருவேளை அவர்கள் நம்பியிருக்கலாம். ஆயினும், இந்தப் போக்கு இளம் போராளிகளை எரிச்சல் ஊட்டவே பயன்பட்டு, அவர்கள் இப்போது தமிழ் ஈழப் பிரகடனத்தை முழு இதயத்தோடும் தழுவி, தமிழ்த் தேசியவாத இலட் சியத்துக்காகத் தமது உயிரைத் தியாகம் செய்யவும் ஆயத்தம் எனப் பிரகடனப்படுத்தினர். இளைய சந்ததி அவர் களுக்கெதிராக அணிதிரண்டு, அவர்களை அரசியல் ரீதியாகப் பலவீனப் படுத்தியபோது, தமிழரின் அரசியல் போராட்டங்களில் த. வி. கூட்டணியும் அதன் தலைவர்களும் மிகக் குறைந்த முக்கியத்துவம் பெறலாயினர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, தமிழ்ப் பொதுமக்களை அடக்க அரசாங்கம் மூர்க்கமான வழிகளைக் கையாண்டபோது. அது மிதவாதிகளான த. வி. கூட்டணித் தலைவர்களுக்கு சமாதானத் தீர்வொன்றறைத் தொடரப் பெரும் முட்டுக்கட்டையாகி விட்டிருந்தது. இந்தச் சூழ்நிலையில், தமிழ் இளைஞர் அரசாங்கத்தின் சவாலாக இந்த இராணுவரீதியிலான அடக்குமுறையை எதிர்கொண்டு, தமது அரசியல் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்கு, அரசின் அதே யுக்தியை வரித்துக்கொண்டனர்.

1977, 1981 களின் தமிழ் சிங்கள இனமுரண்பாடுகள் இரண்டும், 1983ன் தமிழருக்கு எதிரான ஜூலைக் கலவரங்களும் அரசபடைகளின் உதவியுடனேயே நடத்தப்பட்டன.⁴¹ தமிழருக்கு எதிரான 1983 ஜுலைக் கலவரங்கள், குறிப்பாக தமிழருக்கு எதிரான கோரமானதொரு இனவழிப்பைக் கொண்டதாகவிருந்தது. இதன் விளைவாக, தமிழ்ப்போராளிகள் மேலும் உணர்ச்சி மேலிட்டவராய், ஈழத்தை வென்றெடுக்கத் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டன.

1983 இனரீதியான வன்முறையின் தொடர்விளைவாக பலநூறாயிரம் தமிழ் மக்கள் தெற்கிலும் மற்றைய இடங்களிலிருந்தும், இலங்கையின் பாரம்பரியத் தாய்நிலங்களான வடக்கு கிழக்குப் பகுதிகளுக்குப் பெருந்தொகையில் அகதிகளாக இடம்பெயர்ந்தனர். இலங்கை ஐக்கியமற்றதென்பது வெளிப்படை என்பதையும், சிங்களவரிலிருந்து வேறுபட்டவர்களான தமிழர்கள் வேறானதொரு தேசியம் என்பதையும், இந்நிகழ்வு உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டியது. எனவே தமிழ்ப் பிரச்சினையென்பது, வெறும் இனரீதியான மோதல் அல்ல, அது தேசியவாதம் சம்பந்தப்பட்ட ஒன்றாகும்.

தமிழர்களின் நவீன வரலாற்றுப் பின்னணியையும், இலங்கையில் தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் சூழ்நிலைகளையும் பகுப்பாய்வு செய்த மிகச் சிறு எண்ணிக்கை யிலான வரலாற்றாசிரியர்கள், அரசியல் விஞ்ஞானிகள், சமூகவியலாளர்கள்

எனப்பட்டோர், மிக வேறுபட்ட கோணங்களிலிருந்தே அதைச் செய்துள்ளனர். பிரிக்தானியர் காலத்திலிருந்து 1970 வரையிலான தனியேடுகள், நாடாளுமன்ற விவாதங்கள், அரசியல் அபிப்பிராயங்கள் என்பன, கமிழ்ப்பிரச்சினை என்பது இனரீதியான ஒன்று எனக் கருதப்பட்டதையே கெளிவாகச் சுட்டுகின்றன. இங்கு முன்ப விவாதிக்கப்பட்ட போன்று, 1970 களிலிருந்து இவ்வகை நோக்குகள் சடுதியானதும் எதிர்பாராததுமான வகையில் மாற்றமடைந்ததுடன், முன்பு இந்நோக்குகளைக் கொண்டிருந்க பலர் கமது எண்ணங்களை இப்போது மாற்றிக் கொண்டதுடன், தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் இடையேயான இன முரண்பாடு தமிழ்க் தேசியவாதம் காரணமானதே என்பதனையும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். விசேடமாக 1977 லிருந்தும் இன்னமும் குறிப்பிடும்படியாக 1983 லிருந்தும் (தமிழர்க்கெதிரான கோர இனவழிப்பு நிகழ்விலி(ருந்து) தமிழ்த் தேசியவாதம் சம்பந்தமாக வெள்ளம் போற் பெருக்கெடுத்த எழுத்துக்கள், அதன் மிக அண்மைக்காலத்திய வளர்நிலைகளின் காரணங்களை ஆழ்ந்து ஆய்ந்துள்ளன. இவ் அறிஞர்களில் பெரும்பகுதியினர், இப்பிரச்சினை சம்பந்தமாக, 1970 களிலிருந்து தொடர்ந்த காலப்பகுதியையே ஆராய்ந்து பகுப்பாய்வு செய்துள்ளனர். மிகச்பரே, 1920ன் முன்னதான அதிமுக்கியமான ஆரம்பநிலைத் தமிழ்த்தேசியவாதக் காலத்தை ஆராய்ந்துள்ளனர். அவ்வாறு செய்தவர்கள், பொதுவாக, தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் உருவாக்க, தொடர்நிலைகளை முற்றிலும் ஆராயத் தவறிவிட்டனர். இந்த ஆரம்பக் கட்டங்களை ஆராய வேண்டுமெனில், சமூக மாற்றங்கள் பற்றியும், நவீனத்துவத்தை அறிமுகப்படுத்திய சக்திகள் பற்றியும் அறிந்துகொள்வது அவசியமாகின்றது. எனவே, 1830 கள் வரையில் பிற்செல்லும் ஒரு மீள்பார்வை பொருத்தமானாகும். இவ் ஆய்வில், 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து தமிழ்த் தேசியவாதம் வளர்ந்தது எனப் பொதுவாக அறிஞர்கள் ஒத்துக்கொள்வதை நாம் ஏற்பின், அது, மேற்குறித்த கருத்து சம்பந்தமான காலவரம்புக்கு மிக முன்னதாவே கருக்கொண்டிருக்க வேண்டும் என விவாதிக்கப்படுகின்றது.

தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் கருவளர்ச்சிக் காலகட்டத்தை ஆராய்வதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட மிகச் சில முயற்சிகள், தேவையான அளவுக்கு எடுத்துச் செல்லப்படவில்லை என்பதை நியாயமான கூற்றாகக் கொள்ள முடியும். எனவே, 1830 லிருந்து, கூர்மைப்படுத்தப்பட்ட நாம் தமிழர் என்ற உணர்வின் ஆரம்பப் படிகளையும், அவை எவ்வாறு, தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் உருவாக்கத்தினை, பத்தொன்பதாவது நூற்றாண் டின் இறுதிப் பகுதியிலும், இருபதாம் நூற்றாண் டின் முதலிரு தசாப்தங்களிலும், ஊக்குவித்தது என்பதனையும், ஆராய்வது அதிமுக்கியமாகும். இந்தக் காரணத்திற்காகவே, முன்பு இலங்கையில் வேறாகவிருந்த வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள் 1833 ன் கோல்பூறாக் கமறோன் சீர்திருத்தத்தின் விளைவாக ஒரு தனி அரசாங்கத்தின்கீழ் சிங்கள மாகாணங்களுடன் இணைந்த 1833ம் வருடத்திலிருந்து இந்த ஆராய்ச்சிக்கான காலம் ஆரம்பிக்கின்றது. அக்காலத்தி லிருந்து பல்வேறு, சமய, கலாசார, சமூக, பொருளாதார, அரசியல் வளர்நிலைகள் நிகழ்ந்து, மேலும் அதிகமானதொரு தமிழ்ச் சுயவுணர்வைக் கிளரச் செய்து, இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தமிழ்த் தேசியவாதம் பிறக்கக் காரணமாயின. 1920 களின் மனிங் அரசியலமைப்புக் காலத்தில், சிங்களவருக்கும் தமிழருக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட பிளவின் காரணமாக, நிகழ்ந்த பாரிய அரசியற் கொந்தளிப்புடன் தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் பிறப்பு வெளிப்படையாகத் தெரியவந்தது என்பதில் எவ்வித சந்தேகத்துக்கும் இடமிருக்க முடியாது. இதன் விளைவாகத் தமிழர் சிங்களவர்களிடமிருந்து அறுத்து, தமது அரசியல் உரிமைகளுக்காகப் போராடு வதற்கு, தமிழ்மகாஜன சபைபோன்ற தங்கள் சொந்த அமைப்புக்களை உருவாக்கினர். இலங்கைத் தமிழ் லீக் என்ற மேலுமோர் தமிழ் அரசியல் இயக்கமும் 1923 ல் உருவாக்கப்பட்டு, அதன் தலைவர் தமிழ் அகம் என அழைக்கப்பட்ட தமிழர்க்கெனத் தனியான தமிழகத்தை முதன்முதலில் வெளிப்படையாகப் பிரகடனப்படுத்தினார். பிரித்தானியர் ஆட்சியின் கீழான, செயற்கையான சிங்களதமிழ் ஒன்றிணைப்பு, நீடிக்கமுடியாத ஒன்று என்பது தெளிவாகியதுடன், 1923 இல் முடிவுக்கும் வந்தது. இந்த முக்கியம் நிறைந்த காலகட்டத்தில் மேலெழுந்த தமிழ்த் தேசியவாதத்தினை ஆராயவும், பகுப்பாய்வு செய்யவும் இந்த ஆராய்ச்சி மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. இவ் ஆராய்ச்சியின் இலக்குகளை அடைவதற்கு, மேல் கோடிட்டுக் காட்டிய வகையில்,

இவ் ஆராய்ச்சிக்கான மூலாதாரங்களை, விசேடமாக முன்னதான ஆராய்ச்சிகளில் கவனியாது விடப்பட்ட மூலாதாரங்களை, இவ் ஆராய்ச்சியாளர் பயன்படுத்தியுள்ளார். பிரச்சினைகளைத் தெளிவாக மதிப்பீடு செய்வதற்காக ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய இருமொழிகளிலுள்ள முதன்மை மூலாதாரங்கள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. பிரதானமாக, பல இடங்களில் சிதறிக்கிடக்கும் முதன்மை மூலாதாரங்களைப் பெறுவதில் உள்ள சிரமங்களினாலும், மொழித்திறன் இல்லாமை யாலும், முந்திய அறிஞர்கள் தமது முயற்சிகளில் பெரும்பாலும் தவறியிருந்தனர். உதாரணமாக, தமிழ்த்திறன் உள்ள சிலர் ஆங்கிலத்தில் அவ்வாறில்லாதிருந்த துடன், அதேபோல வெவ்வேறு மொழிப் பின்னணிகளைக் கொண்ட ஏனைய அறிஞர்களுக்கும் இத்தகைய பிரச்சினைகள் பொருந்துவதாயின. இருந்த போதும் இவ் ஆராய்ச்சியாளர் பிரித்தானியா, இந்தியா, இலங்கை எனுமிடங்களுக்குச் சென்று, பெறுமதிமிக்க முதன்மை மூலாதாரங்களையும், இரண்டாம் நிலை ஆதாரங்களையும் பல்வேறு நூலகங்களிலும், ஆவணக் காப்பகங்களிலும் சேகரிக்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருந்ததுடன், நூ லகங்களுக்கிடையிலான இரவல் பெறும் வசதிகளைக்கொண்ட உலகளாவிய இணையத்தளத்தை அணுகி, மேலும் பரந்த அளவில் முதன்மை ஆதாரங்களைப் பெறும் வாய்ப்பும் அவருக்கிருந்தது. அத்துடன், தொலைவிடங்களிலுள்ள, பரந்தும் அறியப்படாததுமான, ஆராய்ச்சிக்குரிய ஆதாரங்களை அணுகுவதற்கு, அவருக்கு நவீன தொழில்நுட்பம் உதவியுள்ளது. இவ்வழியில், சில மிக முக்கியமான முதன்மை மூலாதாரங்கள் சேகரிக்கப்பட்டு, ஆராய்ச்சிக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

நீண்டகாலமாகக் கவனிக்கப்படாதிருந்த ஒரு ஆராய்ச்சித் துறைமீது, புதிய ஒளியைப் பாய்ச்சி அதை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவரும் இம்முயற்சி, கர்க்க ரீகியாக ஏமு அக்கியாயங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. முகலாவது அத்தியாயம், தமிழ்த்தேசியவாதம் தொடர்பான புலமைசார் வெளியீடுகள் பற்றிய ஒரு மீள்பார்வையாகும். இந்த ஆய்வு மேவிய விவாதத்தினூடாக, பல்வேறு புலமைசார் வெளியீடுகள் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டு, அவற்றின், தமிழ்த்தேசியவாதம் தொடர்பான பலங்களும், பலவீனங்களும் அடையாளங் காணப்பட்டுள்ளன. இரண்டாவது அக்கியாயம். இவ் ஆராய்ச்சியை கக்குவார்க்க வரையரைக்குள் இடம்பெறச் செய்வதற்காக, தேசியவாதம்பற்றிய பல்வேறு கருத்தாக்கங்களைச் சுருக்கமாகச் சொல்கின்றது. தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் தோற்றுவாய்களைப் பரிந்துகொள்வதற்கு இலங்கையின் தமிழ்மக்கள் சம்பந்தமான வரலாற்று, சமூகப் பின்னணிபற்றிய அறிவு அத்தியாவசியமாதலின், இவை, தொன்மையான வரலாற்றுக் காலங்களிலிருந்து டச்சுக்காரரின் குடியேற்றவாட்சிக் கால முடிவுவரை, மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது. அத்தியாயம் நான்கு, பிரித்தானியான் ஆரம்பக் காலத்தையும் அக்காலத் தமிழ்ச் சமூகத்தையும், 1850கள் வரையிலான அவற்றின் சகல அரசியல், பொருளாதார, கலாச்சார அம்சங்களையும், இக் காலகட்டமே, தமிழ்சுயவிழிப்ப உணர்வைக் கூர்மைப்படுக்குவகர்கும், தமிழ் தேசியவாதம் உருவாவதற்கும் முக்கிய பங்காற்றியது என்பதனையும் கவனக்குவிப்புக்கு உள்ளாக்குகின்றது. இந்த அத்தியாயமானது, தொடரும் எல்லா அத்தியாயங்களுக்கும் ஒருவகை முன்னோடியாகச் செயற்படுகின்றது. கமிமரின் தனித்துவமும், அவர்களது கலாச்சாரப் பெருமையும், போர்த்துக்கேய ஆட்சியாளரின் ஆக்கிரமிப்பினால் அவர்கள் தம் இராச்சியத்தை இழந்ததிலிருந்து மங்கியிருந்தது. ஆரம்ப பிரித்தானியர் காலத்திற்றான், அவர்களது அமைதி நிறைந்ததோர் உன்னகமான வாலாறு மீண்டும் ஒளியேற்றப்பட்டது. இதுவரையில் அமிழ்த்தி வைக்கப்பட்டிருந்த அவர்களுடைய தனித்துவமான அடையாளம், வரலாற்றுக் கடமை என்பவை, தாராள மனப்பான்மை கொண்ட பிரித்தானியக் குடியேற்ற ஆட்சியாளராலும், கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரினால் பகுத்தப்பட்ட பல்வேறு முற்போக்கு நடவடிக்கைகளினாலம் ஊக்குவிக்கப்பட்டன. கல்விக்கான வசதிகள் நிறுவப்பட்டு, எல்லா மட்டங்களிலும் மக்களுக்கு வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டபோது, அதன் பலனாக உள்ளூர் மதமாகிய சைவமும், தமிழ்மொழியும், தமிழ்க் கலாச்சாரமும் பொதுவாகப் புத்துயிர் பெற்றன. ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில், இக் கலாச்சார அம்சங்களுடன், வளர்ந்துவரும் இத் தமிழுணர்வு, அவர்களுடைய சமய கலாச்சார வாழ்வில் எந்த

அளவுக்கு வெளிப்பட்டன என்பதும் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. ஆறாவது அத்தியாயத்தில் சமூக பொருளாதார அம்சங்கள் கருத்துக்கெடுக்கப்பட்டு, அவை தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் உருவாக்கத்தில் ஒரு பெரும் காரணியாக இருந்ததும் ஆராயப்படுகின்றது. கோல்புறூக் கமறோன் சீர்திருத்த அறிமுகத்துடன்தான் பிரித்தானிய குடியேற்ற ஆட்சியின் சமூக பொருளாதாரக் கொள்கையின் விளைவு தெரிய ஆரம்பித்தபோதும், இவ் அம்சங்கள் ஏற்கெனவே நான்காவது அத்தியாயத்தில் ஆராயப்பட்டுள்ளபோதும், பாரிய சமூக பொருளாதார வளர்நிலைகள் தமிழர்களைக் கனமாகப் பாதித்த 1870 க்கும் 1900 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் அறாவது அக்கியாயம் குறிப்பாகக் கவனஞ் செலுத்துகின்றது. இறுதியாக, ஏழாவது அத்தியாயம் பிரத்தியேகமாக, 1879 க்கும் 1923 க்கும் இடையேயான காலத்தில் நிகழ்ந்த தமிழ் அரசியல் வளர்நிலைகள் பற்றியும், தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் பிறப்புப்பற்றியும் ஆராய்கின்றது. இதனில், பல்வேறு அரசியற் சீர்திருத்தங்களும், அவற்றில் தமிழர்களின் பங்கும், தமிழ் அரசியல் நடவடிக்கைகளின் வளர்நிலைகளை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டும் பொருட்டு விவாதிக்கப்படுகின்றன. தமிழரின் அரசியல் உரிமைக் கோரிக்கைகளும், வெவ்வேறு அரசியல் சாயல்கொண்ட பல்வேறு அரசியல் சமூக அமைப்புக்களின் உருவாக்கமும் முழுமையாக ஆராயப்பட்டு, பகுப்பாய்வு செய்யப்படுகின்றது. கடைசியாக, இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசியற் சீர்திருத்தங்கள் மீதும், சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் இடையிலான முரண்பாட்டின்மீதும் கவனங்குவிக்கப்பட்டு, இவ்விரு இனங்களையும் நிரந்தரமாகப் வெவ்வேறாக்கிய அரசியர் பிளவு எவ்வாறு தமிழ்த்தேசியவாதம் பிறப்பதற்குக் காரணமாகியதென அச்சொட்டாகச் சுட்டிக் காண்பிக்கப்படுகின்றது. எனவே, சுருங்கக்கூறின், செயற்கையாகவும் தந்திரமாகவும் நிகழ்த்தப்பட்ட ஒரு திருமணத்தோடு ஆரம்பிக்கும் இந்த ஆராய்ச்சி, கீவிர மனவதிர்ச்சியை ஏற்படுத்திய விவாகரத்தில் (மற்றுப்பெறுகின்றது.

NOTES

- 1. Hot Spring: A Journal of Commitment, Vol.2 No.5, May-June 1997, London, 1997.p.5.
- 2. Ibid., p.5.
- Asian Development Bank, Key Indicators of Developing Asia and Pacific Countries, Vol.6, (xxviii), Economic and Development Resource Centre, 1995, p.292.
- 4. Ibid., p.292.
- Notes from Mr Cleghorn's minute dated 1st June 1799 on the Administration of Justice and of the revenue under the Dutch Government. Cited in the "Traditional Homelands" of the Tamils: Separatist Ideology in Sri Lanka: A Historical Appraisal. By K. M. de Silva, International Centre for Ethnic Studies, Sri Lanka, 1994. p.81.
- K.M. de Silva., 'The Kandyan Kingdom and the British the last phase, 1796 to 1818', in UCHC, Vol.3, Chap. 2, 1973. pp.12–33.
- 7. 7 V. Samaraweera, 'The Colebrook Cameron Reforms in UCHC, op.cit, pp. 77-88.
- 8. The Morning Star, 20 August 1921
- 9. A.J. Wilson, "The Development of the Constitution 1910-1947' in UCHC, op.cit, p.373
- 10. Ibid., p.7.
- 11. M. Wright, British Colonial Constitution, 1947. P.58.
- 12. K.M.de Silva, Managing Ethnic Tensions in Multi-ethnic Societies: Sri Lanka, 1880-1985, University Press of America, New York, 1986. p.53.
- 13. A. Sivarajah, Politics of Tamil Nationalism in Sri Lanka, South Asian Publishers, New Delhi, 1996, p.39.
- 14. A.J. Wilson, S.J.V.Chelvanayakam and the Crisis of Sri Lankan Tamil Nationalism 1947-1977, Hurst & Company, London, 1994. p.12.
- 15. Ceylon Department of Elections. Results of Parliamentary General Elections in Ceylon 1947-1970, Department of Government Printing: Colombo 1971.
- B.H.Farmer, Ceylon: a divided nation. London Institute of Race Relations, Oxford University Press, London, 1988. p.19.
- 17. A.J. Wilson, The Break Up of Sri Lanka: The Sinhalese Tamil Conflict, Hurst & Company, London, 1988. p.19.
- 18. A.J. Wilson, op.cit, pp.35-36.
- 19. Ibid., p.22.
- 20. A.Sivarajah, op.cit, p.58.
- 21. Ibid., p.58.
- 22. AJ.Wilson, op.cit, pp. 164-5.
- 23. S.J.Tambiah, Sri Lanka: Ethnic Fratricide and the Dismantling of Democracy,

I.B. Taurus & Co. Ltd Publishers, London, 1986. pp.44-45. B.H.Farmer, 'Peasant Colonisation in Ceylon' in Pacific Affairs, Vol 25 (4), Dec. 1952.

- 24. p.391.
- 25. lbid., p.393.
- 26. S.J. Tambiah, Buddhism Betrayed? Religion, Politics and Violence in Sri Lanka, The University of Chicago Press: Chicago, 1992. p.68.
- 27. K.M.de Silva, A History of Sri Lanka, Oxford University Press: Madras, 1981. p.422.
- R.N. Kearney, Communalism and Language in the Politics of Ceylon, Durham, North Carolina, 1967. p.63.
- 29. A.J. Wilson, op.cit, p.128.
- 30. S. J. Tambiah Buddhism Betrayed?, op.cit., p.45.
- 31. A.J. Wilson, op.cit, p.111.
- 32. A.J. Wilson, op.cit, p.115.
- 33. Ibid., p.123
- 34. A Sivarajah, op.cit, p.58.
- 35. Ibid., p.86.
- 36. A.Sivarajah, op.cit, p.86.
- 37. A.Sivarajah, op.cit, p. 129.
- 38. Ibid, p.121.
- 39. A.J. Wilson, S.J.V. Chelvanayakam and Sri Lankan Tamil Nationalism, op.cit, p. 128.
- 40. A. Sivarajah, op.cit, p.58.
- 41. S.J.Tambiah, op.cit, p.66.

அத்தியாயம் ஒன்று புலமைசார் வெளியீடுகள் பற்றிய மீள்பார்வை

எ மது ஆய் வைத் தொடர் வதற்கு முன், இத் தேதிவரை, இலங்கைத் தமிழ்த்தேசியவாதம் (இது இனிமேல் தமிழ்த் தேசியவாதம் என மட்டுமே பேசப்படும்) எனும் விஷயம் சம்பந்தமாகத் தோற்றிய பொருத்தமான புலமைசார் வெளியீடுகளை, குறிப்பாகப் பல்கலைக்கழகம் சார்ந்த பருவ இதழ்களிலும், ஆய்வு நூல்களிலும் உள்ள எழுத்தாக்கங்களை மீளப் பார்ப்பது முக்கியமாகும். இந்தப் பகுப்பாய்வானது, கல்விமான்கள் எவ்வளவிற்கு இந்த விஷயத்தைக் கையாண்டுள்ளனர் என்பதையும், பிரச் சினையின் வேராகவுள்ள காரணிகளை இனங்காண்பதில் எவ்வளவு தூரம் முன்னேறியுள்ளனர் என்பதையும், எவ்வளவு சிறப்பாக அவர்கள் இக் காரணிகளை வெளிப் படுத் தியுள் ளனர் என் பதனையும் சுருக் கமாகக் கூறும். அத் துடன் இந்த மீள் பார் வையானது, எழுத்தாக் கங்களின் பொதுவான பலங்களையும் பலவீனங்களையும் படம்பிடித்துக் காட்டி, இடைவெற்றிடங்கள் இருப்பின், அவை இருக்குமிடத்தை அடையாளங் காட்டும்.

தமிழ்த் தேசியவாதம் பற்றிய எழுத்தாக்கங்களுள் பெரும்பகுதி, ஒன்றில் தெளிவற்றதாகவோ அன்றில் ஆய்வுக்குரிய காலகட்டத்துக்குப் பொருத்தமற்றதாகவோ இவ்ஆய்வாளரால் காணப்பட்டது. இலங்கைத்தேசிய வாதம் சம்பந்தமாக கணிசமான ஆக்கங்கள் இருக்கின்றபொழுதும், அவற்றில் அநேகம், சிங்களத் தேசியவாதத்தை விரிவாகப் பேசி, தமிழ்த்தேசியவாதம்பற்றி தப்பித் தவறிக் குறிப்பிட நேரும்பட்சத்தில், அதையும் மேலோட்டமாகவே சொல்கின்றன. .

பருவ இதழ் களில் இது விடயமாக வந்த கட்டுரைகள் இரு பிரதான பிரிவுகளில் அடங்குகின்றன. இவற்றில் முதலாவது பிரிவு, தமிழ்தேசியவாதத்தின் வளர்ச் சி சம்பந்தப்பட்டது. ஆனால் இங்குகூட கட்டுரையாளர்கள் ஆரம்ப தமிழ்த்தேசிய வாதத்தின் உருவாக்கத்திற்குப் பங்களிக்கும் காரணிகளை மிக மேலோட்டமாகவே கையாள்கின்றனர். இரண்டாம் பிரிவானது, தமிழ் உணர்வின் ஆரம்ப அடையாளங்களையும், குறிப்பாக, இவ் ஆய்வுக்குட்பட்ட காலகட்டத்தில், இவ்வுணர்வு தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் வளர்ச்சியை எவ்வாறு ஊக்குவித்தது என்பதிலும் கவனத்தைக் குவிக்கின்றது. இவ் விஷயத்துக்குப் பொருந்தும் ஆய்வுநா ல்கள், பருவ இதழ் ஆக்கங்களின் மீள்பார்வையின் பின்னர், விவாதிக்கப் படுகின்றன.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் அறிஞர்கள் 1973 இல் எழுதிய University of Ceylon History of Ceylon¹ என்னும் நூலில் இவ் விஷயம் பற்றிய புலமைசார் கையாள்கையில் ஒரு முக்கியமான முன்னோடி முயற்சி எனக் கருதப்படுகின்றது. இலங்கைத் தேசியவாதம்பற்றி, குறிப்பாகச் சிங்களத் தேசியவாதம்பற்றி மிகச் சில கட்டுரைகள் வரையப்பட்டபோதும், இலங்கையின் தமிழ்த்தேசியவாதம் சம்பந்தமாக விவாதிக்க எந்த முயற்சியும் மேற்கொள்ளப் படவில்லை . இந்த வகையில் மிகவும் குறிப்பிடக்கூடிய ஆய்வுக் கட்டுரையாக கே. எம். டி. சில்வாவின் Nineteenth Century Origins of Nationalism in Ceylon² ஆகும். இவரால் எழுதப்பட்ட இன்னுமோர் முக்கியமான கட்டுரை The Reform and National Movements in the Earlly Tewentieth Century ³ என்னும் ஆய்வுக் கட்டுரையாகும்.

டி சில்வா தனது Ninteenth Century Origins of Nationalism in Ceylon என்னும் கட்டுரையில் சிங்களத் தேசியவாதத்தின் தோற்றுவாய்களில் தீவிரக் கவனஞ் செலுத்தி, ஆரம்ப பிரித்தானிய காலத்திலிருந்து சிங்களத் தேசியவாதத்தின் வளர்ச்சியை ஊக்குவித்த பல்வேறு விஷயங்களை விவாதித்திருப்பது கவனத்துக்குரியது. அவர் தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் மூலங்கள் பற்றி, இருபதாம் நூற்றாண்டை விவாதிக்கும்போதுகூட, விவாதிப்பதற்கு எவ்வித முயற்சியும் மேற்கொள்ளவில்லை. இருந்தபோதிலும், இக் கட்டுரை, தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் அம்சங்களைக் கருத்துக்கு எடுப்பதற்குரிய முக்கிய வரைறையை வழங்குவதனால், அது மீள்பார்வைக்குத் தகுதி பெறுகின்றது. கட்டுரையாசிரியர், தேசியவாதத்தின் பிரதான சித்தாந்தத்தையும், அது எவ் வாறு சிங்களத் தேசியவாதம், அதன் மூலங்கள் என் பவற்றுக்குப் பொருந்துகின்றதென்றும், பரஸ்பரம் சம்பந்தப் படுகின்றதென்றும் வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகின்றார். இதே தத்துவங்களும், அவை வகுக்கும் வரையறை அலகுகளும் இலகுவாக, தமிழினத்தின் தேசியவாத வளர்ச்சிக்கு மாற்றிப் பார்க்கக்கூடியதாக

புலமைசார் வெளியீடுகள் பற்றிய மீள்பார்வை 29

உள்ளன - இருந்தபோதிலும் ஆசிரியர் அவ்வாறான எந்த முயற்சியும் செய்யவில்லை. இரண்டாவது கட்டுரையும் அதே அணுகுமுறையைத்தான் கையாள்கின்றது. ஆனால் இங்கு ஆசிரியர் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரசினுள் (தமிழ், சிங்கள உயர்மட்டத்தினால் உருவாக்கப்பட்டது) ஏற்பட்ட முதல் பிளவில் தான் பிரதானமாகக் கவனஞ் செலுத்துவது வியப்பை ஏற்படுத்துகின்றது. தமிழ் இனத்தின் நலன்களைப் பேணுவதற்காக, 1920 களிலான அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தக் காலகட்டத்தில் தமிழ்த்தலைவர்கள் காங்கிரசைவிட்டு வெளியேறி தமிழ் மகாஜன சபையை உருவாக்கினர். ஆயினும், இலங்கையின் நவீன வரலாற்றில் முகன்முறையாக சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்குமிடையே ஒரு நிரந்தரப் பிளவை உருவாக்கக் காரணமாயிருந்தபோதும், இந்த முக்கியத்துவம் மிக்க அரசியல் நிகழ்வுக்கு இவ் ஆசிரியர் எந்த முக்கியத்துவமும் வழங்கத் தவறுகின்றார். சில்வாவினுடைய கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த அநேகமான புலமைசேர் வெளியீடுகள், இந் நிகழ்வைக் கேள்விக்கு இடமின்றி, தமிழ்த்தேசியவாத எழுச்சியில் ஒரு மைல்கல்லாக ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். ஆசிரியர் தனது கட்டுரைகளை எழுதும் சமயத்தில், தமிழ்த்தேசியவாகம் முனைப்பற்றதொரு பிரச்சினையாக இருந்தது என்று மட்டுமே எம்மால் எண்ணத் தோன்றுகின்றது. ஒருவேளை, தமிழ்த்தேசியவாதம் இத்தனை விரைவாக வளரும் என்றோ, அது இந்தளவுக்கு இலங்கையில் ஒரு பாரிய அரசியற் பிரச்சினையாகும் என்றோ டி. சில்வா எதிர்பார்க்கவில்லை பிரச்சினையை இனம் சார்ந்ததாக எதிர்பார்க்கவில்லை போலும். இன்னோர் வகையில் பார்த்தால், தமிழர் பிரச்சினையை இனம் சார்ந்ததாகக் கருதியபடியால், அவர் தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் பிரசன்னத்தை இனங்காணாமல் இருந்திருக்கலாம். தனது கட்டுரைகளில், அவர் தமிழ்த்தேசியவாதத்தைக் கருத்துக்கு எடுக்கத் தவறியமைக்கு, வேறு சாத்தியமான விளக்கங்கள் எதுவும் இல்லையெனத் தோன்றுகின்றது.

முன்னர் விவாதிக்கப்பட்டது போன்று, 1972 இலிருந்து தமிழ்த்தேசியவாதம் வளர்ச் சியில் வலிமைபெற்று வந்தது. 1979 இல் மைக்கேல் றொபட்சினால் பாகுக்கப்பட்ட(Collective Identities Nationalism and Protest in Sri Lanka)⁴ எனும் நூலில் வெளியிடப்பட்ட பல முக்கியமான கட்டுரைகளில், பிரமாண்டமான இவ் விஷயம் கையாளப்பட்டிருக்கும் என ஒருவர் எதிர்பார்க்கக்கூடும். ஆயினும், இந் நூலின் அனுபந்தத்தின்படி, இக் கட்டுரைகள் யாவுமே, இந் நூலானது வெளியிடுவதற்கு வெகுமுன்னதாகவே எழுதப் பட்டிருக்கின்றன. இவ் ஆக்கம், நவீன இலங்கையின் தேசியவாதத்தை விசேடமாகக் கையாண்டிருந்தபோதும், இதிற் பல கட்டுரைகள் சிங்களத் தேசியவாதத்திலும் அது தொடர்பான விஷயங்களிலும் மட்டுமே கவனஞ் செலுத்தி, டி சில்வாவின் கட்டுரைகளைப் பிரதிபலித்தன. இருந்தபோதிலும் ஒரு சில கட்டுரைகள் தமிழ்த்தேசியவாதத்தை ஓரளவாயினும் விவாதிக்கின்றன.

30 இலங்கை தமிழ் தேசியம்

அவையாவன: டி சில்வாவின் 'Resistance Movements in Nineteenth Century Sri Lanka'nwhol:rpd: 'Sitmulants and Ingredients in the Awakening of Latter Day Nationalism' ளொபட்சின், 'Problems of Collective Identity in a Multi-thnic Society: Sectional Nationalism versus Ceylon Nationalism, 1900-1940 முக்கியமானவைகளாகும். இவற்றைவிட, வேறுசில கட்டுரைகள் தமிழ்த்தேசியவாதத்தில் மேலும் விசேடமான கவனத்தைச் செலுத்தின. அவையாவன, N. R. Kearney apd; 'Natiotionalisation, Modernisation and Political Mobilisation in a Plural Soceity' ஏ.ஜே. வில்சனின் 'Race.Religion, Language and Caste in the Subnationalism of Sri Lanka' எஸ் அரசரட்ணத்தின் 'Nationalism in Sri Lanka and the Tamils'. இக் கட்டுரைகளில் அநேகமானவை, ஒரு வகையிலோ அல்லது இன்னொன்நிலோ தமிழ்த் தேசியவாகத்தையும் அதன் ஆரம்பங்களையும், இவற்றின் ஆசிரியர்கள் குறிப்புணர்த்துவதுபோல் - 1920 களின் பின்னர் நிகழ்ந்த தாகவே விவாதிக்கின்றனர். றொபட்ஸ், கியனீ, அரசரட்ணம் ஆகியோர் மட்டுமே 1920 களுக்குச் சிறிது முன்னதாகச் சென்று, தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் பிறப்புக்கு ஏதுவான வளமான பின்னணியை உருவாக்க, கடந்தகால செல்வாக்குகள் ஏதாவது இருந்தனவா என்பதைக் காண்பதற்கு, தமிழரின் கடந்தகால சமூக கலாச்சார வரலாற்றையும், அரசியல் வரலாற்றையும் ஆராயமுற்படுகின்றனர். ஆயினும் இவை ஆழமானதாக இல்லை .

ழ சில்வாவின் கட்டுரையான 'Resistance Movements in Nineteenth Telltury of Sri Lanka⁵ என்னும் கட்டுரை இவ் ஆய்வின் முக்கிய காலகட்டத்தை ஆராய்வதுடன், தேசியவாத சித்தாந்தங்களின் அடிப்படையில், சிங்களத் தசியவாதத்தின் சம்பவங்களை அடையாளம் காட்டுகின்றது. தனது ஆராய்ச்சியின் முடிவாக, சிங்களத் தேசியவாதம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில்மேலெழுந்தது எனச் சொல்கின்றார். அவரது முன்னைய கட்டுரைகளைப் போன்றல்லாது, இக் கட்டுரையில், தமிழ்த்தேசியவாதத்துடன் தொடர்புடைய சில மூலக்கூறுகளான கலாச்சார மீளுயிர்ப்பு, தமிழ்மொழியின் மறுமலர்ச்சி, கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு இயக்கங்கள், பிரித்தானிய அரசியலமைப்பு மாற்றங்கள் என்பவற்றையும் அடையாளம் காட்டுகின்றது. இருப்பினும் இவர், சிங்களத் தேசியவாதத்தைத் தெளிவாகக் கூறும் அளவுக்குத் தமிழ்த்தேசியவாதத்தையும் தெளிவாகப் பேசத் தவறுகின்றார். சுருக்கமாகக் கூறின், பத்தொன்பதாவது நூ ற்றாண்டில் சிங்களத் தேசியவாதம் எழுந்த அதே சமயத்தில் தமிழ்த்தேசியவாதம் எழுந்தபோதும், அதை முழுமையாக ஆராய்வதை இவர் அசட்டை செய்துவிட்டார் என்பது தெட்டத் தெளிவாகும்.

இதற்கும் மேலாக டி சில்வா வருமாறு வலியுறுத்துகின்றார்:

"பலதரப்பட்டதும், மதரீதியானதும் குழுக்களைக் கொண்ட பல்லினச் சமூகம் உள்ள இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் தேசியவாதத்தை இலகுவாக வரைவு செய்ய முடியாது. நவீனத் தேசியவாதம் உருவாவதற்கான அம்சங்கள் எந்தெந்த

புலமைசார் வெளியீடுகள் பற்றிய மீள்பார்வை </u> 31

அளவுகளில் கலந்திருத்தல் வேண்டும் என்ற அச்சொட்டான கணிப்பு சம்பந்தமாக அரசியல் விஞ்ஞானிகள் மத்தியில் இணக்கம் எங்கேனும் கிடையாது. இந்த அம்சங்களுள், பாரம்பரிய பிரதேசமொன்று பொதுவான உடைமையாய் இருத்தல், -அதாவது ஒரு பிரதேசவாட்சியுரிமைத்தளம், ஒரே வரலாற்று அனுபவம், பலமானதொரு உறவுணர்வு, ஒரு பொதுவான மொழி, கலாச்சாரம், மதம் என்பனவாகும். இவற்றில் ஒன்றோ அல்லது பலவோ இல்லாமலிருந்தபோதும் சில மக்கள் குழுக்கள் தேசியங்களாகியுள்ளன. இங்கே வலியுறுத்தப்படும் விஷயம் என்னவெனில், நவீன தேசியவாதத்தின் பல உருவாக்க அம்சங்கள் கண்டிக் காலத்தில் இருந்தன என்பதும், அவைதேசிய விழிப்புணர்ச்சி சார்பானதொரு உணர்வு எழுவதற்கு சாதகமான பங்கை அளித்த அதேசமயம், மேற்கத்திய எதிர்ப்பு இந்த உணர்வைப் பலப்படுத்தி அதற்குக் கூர்மையையும் அளித்திருந்தது என்பதுடன், இவ் எதிர்ப்பு இல்லாதிருந்தால் இந்த உணர்வு வளர்ச்சியடைந்திருக்காது என்பதுதான்."

இங்கு முக்கியம் என்னவெனில், கண்டிச் சிங்களவரிடமிருந்த அகே தேசியவாத உருவாக்க அம்சங்கள் இலங்கைத் தமிழர்கள் மத்தியிலும் இருந்தன என்பதை டி சில்வா உணராததுதான். தேசிய விழிப்புணர்ச்சி சார்பான உணர்வு எழுதுவகம்கு தமிழர்களும் சாதகமான பங்கை அளித்திருந்தனர். தமது கலாச்சார ஒருமைப்பாட்டைப் பாதுகாப்பதற்கும், பலப்படுத்துவதற்கும் அவர்களுங்கூட மேற்கத்தியரை எதிர்த்திருந்தனர். ஒருவேளை தமிழர் இலங்கை என்ற ஒரே குடையின்கீழ் உள்ளவர்களாக அவரால் கருதப்பட்டு, அதன் விளைவாக அவர் தனது கட்டுரையில் தமிழ்ப் பிரச்சினையை முழுமையாக அலட்சியம் செய்துள்ளார் என எண்ண முடிகின்றது. மீண்டும், றொபட்சின் 'Stimulants and Ingredients in the Awakenina of Latter Day Nationalism⁶ என்ற கட்டுரையில், இந்த மதிப்புமிக்க தொகுப்பின் சிரியராகவிருக்கும் றொபட்சும், டி சில்வா எவ்வாறு இலங்கைத் தேசியத்தின் தோற்றுவாய்கள் பற்றிய தனது ஆராய்ச்சியிலும், பகுப்பாய்விலும் எந்த அணுகுமுறையைக் கைக்கொண்டாரோ அவ்வாறே அணுகுகின்றார். சிங்களத் தேசியவாதத்தின் ஒவ்வொரு சின்னஞ்சிறு விபரத்தையும், அம்சத்தையும் முழுமையாக விவாதிக்கும் றொபட்ஸ் முன்வைக்கும் ஒவ்வொரு விஷயமும், இக் காலகட்டத்தின் சிங்களத் தேசியவாதத்துக்கு எப்படிப் பொருந்துகின்றதோ அதே வகையில் இலங்கையின் தமிழ்த்தேசியவாத எழுச்சிக்கும் பொருந்தும். இலங்கையின் உயர்மட்டமொன்றின் உருவாக்கம், கலாச்சார, அரசியற் செயற்பாடுகள், தேசியவாத உணர்வுகளின் எழுச்சி போன்ற விஷயங்களை இலங்கையின் தேசியவாதத்தில் விவாதிக்கும் றொபட்ஸ், அதே வேளையில், தமிழர்களின் சமாந்தரமான செயற்பாடுகளை, பிறிதான ஒரு விஷ யமாகக் கருதவில்லை. இதற்கு எதிரிடையாக, அவருடைய நீண்ட கட்டுரையின் ஒரு பந்தி, இலங்கைத் தேசியவாதத்தை விவாதிக்கும் எந்தவொரு ஆராய்சியாளரும் தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் வளர்ச்சியை அசட்டை செய்ய இடமில்லை என்பதற்கு ஆதாரமாகின்றது.

"....அத்துடன்இதில், அவர்கள்,குறிப்பிட்ட சிலஇலங்கைத்தமிழ்தேசியவாதிகளுடன் ஏறத்தாழ இணக்கங் கொண்டிருந்தனர். ஏனெனில் பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டில் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் உள்ள தமிழர்கள் மத்தியில் சமாந்தரமானதோர் கலாச்சார விழிப்புணர்வு காணப்பட்டது. இலங்கையில் ஆறுமுகநாவலர் (1822-1879) போன்ற தனிநபர்களினாலும், சைவபரிபாலனசபை (தோற்றம் 1888) போன்ற அமைப்புக்களினாலும் இந்துசமய மறுமலர்ச்சி முன்னெடுக்கப்பட்டது. இந்துசமய மறுமலர்ச்சியுங்கூட மேற்கத்திய நடைமுறைகளைத் தீயவை எனக்காட்டும், கிறிஸ்தவத்துக்கு எதிரான வெளிப்படையான கண்டனத்தையும், இந்து சமயத்துக்குப் புத்துயிரளிப்பதான ஒரு இயக்கத்தையும் அம்சங்களாகக் கொண்டிருந்தது."

மேற்காணும் குறிப்பானது, இந்திய, சிங்கள தேசியவாதத்துக்கான விதைகள் நடப்பட்ட அதே காலத்தில் தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் விதைகளும் நடப்பட்டன என்பதைத் தெளிவாகக் சுட்டுகின்றது. இலங்கைத் தேசியவாதத்தின் இருபக்கத் தன்மையைக் கருத்துக்கெடுக்கத் தவறிய றொபட்ஸ், அதன் இருப்பை ஏற்றுக்கொள்ளவே செய்து, இதையிட்டு மேலும் ஆய்வதற்கு வழிகோலுகின்றார். றொபட்ஸின் 'Problems of Identity in a Multi-ethnic Society: Sectional Nationalism versus Ceylonese Nationalisation' 1900-1940 ⁷ எனும் கட்டுரை, தேசியவாதச் சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையில் இலங்கையின் இனத்துவம், தேசம், தேசிய அரசுகள் என்பனவற்றை அடையாளம் காண்பதில் மேலுமோர் முயற்சியாகவுள்ளது. இது, இலங்கைத் தமிழர் ஒரு தனியான இனக்குழுவென்றும், படு தேசியம் என்றும் அடையாளப்படுத்துவதுடன், சிங்களத் தேசியவாதத்துக்குச் சலுகைகள் வழங்கப்பட்டன என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு, சிங்களத் தேசியவாதத்துக்கு வழிவகுத்த ஆதியந்தமான, பாரம்பரிய ஐதீகங்களையும், சித்தாந்தங் களையும் ஆராய்கின்றது. இலங்கைத் தேசியவாதம் உண்மையில் சிங்களத் தேசியவாதமா அல்லது பல்லின மக்களைக் கொண்ட சமூகமொன்றின் உபதேசியவாதமா என்பனவற்றில் தெளிவு காண்பதற்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இந்த வகையில் இக் கட்டுரை, கண்டித் தேசியவாதம், தமிழ்த்தேசியவாதம் போன்ற உபதேசியவாதங்களை இனங்காண்பதற்கு உதவி தமிழ்த்தேசியவாதம் ஒரு கலாச்சாரத் தேசியவாதமா அல்லது ஒரு பகுதிக்குரிய பிரிவினை சார்ந்த தேசியவாதமா என விவாதிப்பதற்கு ஆசிரியருக்கு இடந்தருகின்றது. இவ் விஷயம், தமிழரின் புராதன இராச்சியம் சார்ந்த தேசபக்தி, தனித்துவமான மொழி, அவர்களது மதம், கலாச்சாரம் என்பவற்றை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகின்றது. இந்தத் தனித்துவமான அடையாளங்களே தேசியவாதத்தின் அடிப்படை அம்சங்களை உருவாக்குபவையாகும். தமிழ்த்தேசியவாதம் பற்றிய ஆய்வு

புலமைசார் வெளியீடுகள் பற்றிய மீள்பார்வை 33

ஒன்றை ஆரம்பித்து வைத்த பெருமை றொபட்சையே சாரும். ஆனால் அவர் சிங்கள தேசியவாதத்தை விவாதித்ததுபோன்று, முழுமையாக தமிழ்த் தேசியவாதத்தை ஆராயவில்லை. உதாரணமாக, தமிழர்களின் பண்டைய ஐதீகங்கள், சித்தாந்தங்கள் என் பவற்றையிட்டு அவர் எவ் வகையிலும் விவாதிக் கவில்லை . ஆயினும் பிரித்தானியர் குடியேற்றக் காலத்திலும், அதற்குப் பின்னருமான காலகட்டத்தில் இலங்கையில் உருவான பிரிவினை சார்ந்த தேசியவாதத்தில் கவனங்குவித்து, அதன்வழி, 1920 களில் ஏற்பட்ட தமிழ் சிங்களப் பிளவைத் தொடர்ந்து எழுச்சிபெற்ற தமிழ்த்தேசியவாதத்தை ஏற்றுக்கொள்கின்றார். ஆனால் டி சில்வாவோ, அந்தக் காலகட்டத்துத் தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் எழுச்சியை இனங்காணத் தவறிவிட்டார். ஆனால் 1920 க்கு முன்னதாக தேசியவாதத்தின் பல்வேறு கருக்கள் எவ்வாறு இலங்கையில் தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் ஆரம்பத்துக்கு வழிகோலின என்பதை நாம் கண்டுபிடிக்கும் நோக்கிலான மது இந்த முயற்சியை றொபட்ஸ் நியாயமாக்குகின்றார்.

வில்சனின் 'Race, Religion, Language and Caste in the Subnationalism in a Plural Society' ⁸ என்ற கட்டுரையில், வில்சன், 1930 க்குப் பின்னதான, தமிழ்த்தேசியவாத வளர்ச்சியில் மட்டுமே பிரத்தியேகமாகத் தன் கவனத்தைச் செலுத்துகின்றார். எமது ஆராய்ச்சிக்கான காலத்துக்கும், வீச்சுக்கும் அப்பாற்பட்டதாய் இருப்பதனால் இக் கட்டுரை இந்த மீள்பார்வையில் உள்ளடக்கப்படவில்லை.

"Nationalism, Modernisation, and Poltical Mobilisations in a Plural Society¹⁹ எனும் வில்சனின் கட்டுரையை ஒத்த, கியணீயினது கட்டுரையில், பிரித்தானியக் குடியேற்றக் காலத்தில் இந்தியாவில் மேலெழுந்த இந்து கலாச்சார தேசியவாதம், பிரித்தானிய மிஷனரிமாரின் செயற்பாடுகளுக்கு எதிரான - குறிப்பாக மதமாற்றத்துக்கு எதிரான, எதிர்வினையே என கியாணி விவாதிக்கின்றார். அவர் அதைத் தொடர்ந்து, இலங்கையில் இந்து கலாச்சாரத் தேசியவாதம் அதே காலகட்டத்தில், அதாவது, பிரித்தானியக் குடியேற்றக் காலத்தில் எழுச்சி பெற்றதென விவாதிக்கின்றார். 1920 களில், இலங்கை தேசிய காங்கிரசில் ஏற்பட்ட பிளவு, தமிழ்த் தலைவர் கள் குடியேற்றவாத சட்ட, அரசியலமைப்பு முறையை எதிர்த்தனர் என்பதனைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றதென்பதையும் கியாணி விவாதிப்பது, முக்கியமான விஷயமாகும். காங்கிரசில் ஏற்பட்ட பிளவானது தமிழர்கள் கலாச்சார மதமாற்றங்களுக்கு மட்டுமல்லாது, அரசியல் மாற்றங்களுக்கும் எதிராக இருந்தனர் எனவும் இவர் நம்புகின்றார். இதுவோர் முக்கியமான வையாக இருப்பதுடன், இந்த அத்தியாவசியமான உண்மைகளைத் தங்கள் கட்டுரைகளில் காட்டாது அசட்டை செய்த மற்றைய அறிஞர்களின் கண்களைத் திறப்பதுமாகவும் உள்ளது.

அரசரட்ணத்தின் 'Nationalism in Sri Lanka'¹⁰ கியாணியின் அணுகு முறையைப் பின்பற்றுகின்றது. ஆயினும், அரசரட்ணத்தின் ஆக்கம், பத்தொன்ப தாவது நூற்றாண்டின் கடைசிப் பகுதியை மட்டுமே எடுத்து, ஒரு பரந்த அளவில், இலங்கை மக்களின் தேசியவாதவுணர்வு, பிரித்தானியரின் காலகட்ட இந்தியாவின் தேசியவாதவுணர்வை ஒத்ததாக இருந்தது என விவாதிக்கின்றது. அவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

"இலங்கையில், இரு பெரிய இனங்களுக்கிடையில் இருந்த போட்டியினதும், ஏன் முரண்பாட்டினதும் ஆரம்ப அறிகுறிகள் காணப்பட்டபோதும், அவை வெகுசன அங்கக்கினர்களிடையே இருக்கக்கூடிய, அடிப்படை நலன்கள் சம்பந்தமான முரண்பாடு எதையும் உள்ளடக்கவில்லையெனவும், அது இந்த இரு குழுக்களிடையேயும் இருந்த மேல்மட்டத்தினரிடையிலேயான போட்டியே எனவும் அனுமானிக்கப்பட்டது. இந்த ரீதியில், உண்மையான அரசியல் அவதானிகளிடை யில், இனவுணர்வை, ஒரு "மத்திய வகுப்பு" விஷயமாப் பேசுவது வழக்கமாக இருந்ததுடன், இரு இனங்களினதும் ஆங்கிலக் கல்வியறிவு பெற்ற துறைசார் நிபணர்கள் மக்தியிலான பதவிப்போட்டியே இதுவென்றும் அர்த்தப்படுத்துவதாகவும் இருந்தது. சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்குமிடையிலான சச்சரவின் இயல்பும், அதையொட்டிய பிரச்சினைகளும், இப் பார்வையை வலுப்படுத்துபவையாக இருந்தன. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலத்தினதும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலத்தினதும் பிரபல தமிழ்த்தலைவர்கள். இலங்கைக் தேசியவாதவுணர்வை உருவாக்குவதற்கும், அதனைப்பயன்படுத்தி, வசைய மறுக்கும் ஒரு குடியேற்றவாத நிர்வாகத்தினடமிருந்து அரசியலமைப்புச் சலுகைகளைப் பெறப் பிரயத்தனம் செய்வதற்குமான ஒரு போராட்டத்தின் முன்னணியில் இருந்தனர். இவ்வகையில், இவர்களையொத்த இந்திய தேசியக் காங்கிரசின் ஆரம்ப மிதவாதத் தலைவர்களிலிருந்து இவர்கள் எவ்வகையிலும் வேறுபடவில்லை. ஆனால், 1920 களில், சட்டசபை ஆசனங்கள் சம்பந்தமாக, தேசியவாத இயக்கத்தில் ஏற்பட்ட ஆரம்ப விரிசல்களில், தமிழர்தம் தனித்துவம் தெரியவந்தது."

அரசரட்ணம் மேலும் சொல்வதாவது:

"இந்தப் பிணக்கு, காங்கிரசுக்கான தமிழ் ஆதரவை அநேகமாக முற்றுமுழுதான வகையில் விலக்கிக் கொள்ள வழிவகுத்தது. அதன்பின் தமது சொந்தக் கட்சிகளை உருவாக்க ஆரம்பித்தனர். தம்மினத்தை ஒர் அரசியல் நோக் கத்துக்காகச் செயற்படவைக்கும் முதன் முயற்சியை ஆரம்பிக்கின்றது என்ற வகையில் இந் நடவடிக்கை குறிப்பிடக்கூடிய ஒன்றாகும். எனினும், இவ் ஆரம்ப அரசியற் கட்சிகள், எவ்வகையிலும், முழுசமூகத்தையும் ஒட்டுமொத்தமாகவும் வெற்றிகரமாகவும் செயலாக்க வைக்கும் கருவிகளாக இல்லாதிருந்ததுடன், கல்விமான்களின், அழுத்தம் கொடுக்கும் குழுக்களாகவே மட்டுமே அமைந்தன என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும்."

அரசரட்ணத்தின் கருத்துப்படி, பத்தொன்பதாவது நாற்றாண்டின் இறுகிப்பகுகியில் இலங்கை முழுவதும் தேசியவாதவுணர்வு உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால், இக் காலகட்டத்தில், தமிழர்கள் தனியானதொரு தேசியவாதவுணர்வைக் கட்டியெழுப்பியதாக, அவர் வெளிப்படையாகக் குறிப்புக் காட்டவில்லை. அத்துடன், ஆரம்ப தமிழ் அரசியற்கட்சிகள், கல்விமான்களின் வெறும் அழுத்தம் கொடுக்கும் குழுக்களாக மட்டுமே இருந்தன எனவும் அவை எவ்வகையிலும் தமிழினத்தை ஒட்டுமொத்தமாகவும், வெற்றிகரமாகச் செயற்படவைக்கும் உபகரணங்களாக இல்லையென்ற முடிவுக்கும் அரசரட்ணம் வந்திருந்தார். மேலும், நவீன தேசியவாத சித்தாந்தத்தின்படி இது சர்ச்சைக்குரியதொரு சங்கதியாகும். ஆயினும், பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இறுதியில், அமைப்புரீதியான தமிழ் அழுக்கக் குழுவொன்று இருந்ததென்பதற்கு ஆகாரமுண்டு, எமது ஆய்வில், இது வெறும் அழுத்தக் குழுவாக மட்டும் இருந்ததா அல்லது, உண்மையில் இலங்கையில் கமிழ்த் தேசியவாதத்தின் முன்னோடியானதொரு அரசியற் சக்தியாக இருந்ததா என்பதையிட்டு பகுப்பாய்வு செய்வோம். மேலும், பாரம்பரியத் தாய்நிலங்களிலான, இலங்கை அரசின் குடியேற்றக் கொள்கையையும், தமிழரிக்கெதிரான மொழி சம்பந்தமான பாரபட்சத்தினையும், அவர்களுக்கெதிராகச் செயற்பட்ட அரசியற் "சீர்திருத்தங்களையும்" சிங்களவருக்கு அளிக்கப்பட்ட கல்வி, கொமில் சலுகை களையும் விவாதிக்கும் அரசரட்ணம், அதேசமயம் தமிழ்ப் பாரம்பரியங்களையும், அவர்களது மகோன்னதமான கடந்தகாலத்தையும் நினைவூட்டுகின்றார். பாரபட்ச மான இலங்கை அரசின் கீழான தமிழர்களின் நிலையை, ஆரம்ப பிரித்தானிய குடியேற்றவாட்சியின் கீழ் தமிழர்களிருந்த முன்னைய நிலையுடன் ஒப்பிட்டு தனியானதொரு தமிழ் அடையாளரீதியான உணர்வைப் படம்பிடித்துக் காட்ட முயன்று, சிங்களவரின் கீழான அவர்களது இக்கட்டான நிலை, எந்த அளவிர்கு இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் தளராத முன்னேற்றத்திற்கு இட்டுச் சென்றது என்பதைக் கூறுகின்றார். வேறு வார்த்தைகளிற் சொல்வதாயின், தமிழர்களைத் தனியானதொரு தேசியமாய்க் காண்பிக்க அரசரட்ணம் முயன்றுள்ளார். அவர் தனது இன்னுமோர் கட்டுரையான Tradition. Nationalism and Nation-building in South Asia' வில் சிங்களத் தேசியவாதத்தின் தவிர்க்க முடியாத விளைவு, தமிழர்களை அந்நியப்படுத்தியதும், அவர்களை இந்த வகையான தேசியவாகத்தினின்றும் புறந்தள்ளியதுதான் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்." தங்களது சுயதேசியவாதத்துக்கும், தனித்துவத்துக்கும் உரியதொரு பாரம்பரியக் கட்டுக்கோப்பை அமைக்கும் முயற்சிகளில் தொடர்ந்தும் அவர்கள் ஈடுபட்டனர். எதிர்பார்க்கப்பட்டது போலவே சிங்களத் தேசியவாதத்தின் பலத்திற்கு துலங்கும் வகையில் கயில் தமிழ்த்தேசியவாதம் வளர்ந்தது. இந்த அணுகுமுறை, தமிழ் சியவாதத்தை உருவாக்கிய மூலப் பொருட்களினதும், உருவாக்க அம்சங்க வினதும் தேடலை இவ் ஆய்வுக்கு சாத்தியாமாக்கியுள்ளது.

மீளாய்வில் உள்ளடக்கக்கூடிய வேறுசில கட்டுரைகளும் உண்டு. அவை: பட்சின் 'Elites, Nationalism and the Nationalist Movement in British ceylon' 12 கே. சிவத்தம்பியின் 'Tamil Nationalism and Social Conflicts -- an effort to understand the current ethnic issues"13 வி. நித்தியானந்தனின் An Analysis of Economic Factors Behind the Origin and Development of Tamil Nationalism in Sri Lanka'14 கட்டுரையாளர் பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் காணப்பட்ட தமிழரின் கலாச்சார விழிப்புணர்வையும், அவர்களின் பிற்காலத்திய அரசியற் தேசியவாதத்தையும் கட்டுரையாளர் குறிப்பிடும் போதும், இலங்கைத் தேசியவாதத்துக்கும் சிங்களத் தேசியவாதத்துக்கு மிடையே உள்ள எதிர்ப்பு சம்பந்தமானதொரு விவாதத்தையே அக் கட்டுரை உள்ளடக்குகின்றது. சுருங்கக்கூறின், இலங்கை சம்பந்தமாக தமிழ்த்தேசியவாதம் மறக்கப்படக்கூடியதல்ல என்றும், அதன் வளர்ச்சி சிங்களத் தேசியவாதத்துக்கு சமாந்தரமாக உள்ளது எனவும் ஆசிரியர் முடிவுக்கு வருகின்றார். அவரது முன்னைய கட்டுரையிலிருந்தும் இப் பார்வையானது மிக வேறுபட்டதென்பது வெளிப்படை இரண்டாவது கட்டுரை, ஏலவே மீளாய்வுக்கு எடுக்கப்பட்ட கட்டுரைகளினின்றும் பெரிதாக வேறுபடவில்லை . ஆயினும் சிவத்தம்பியின் சமூக ரீதியிலான அணுகுமுறை பயனுள்ளது என்பதிற் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லை. மூன்றாவது கட்டுரை, இலங்கையில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் பொருளாதார அம்சங்களை மட்டுமே கையாள்கின்றது. இப் பொருளாதார ரீதியிலான அணுகுமுறை, பிந்திய காலகட்டப் பொருளாதார அபிவிருத்தி பற்றிப் பேசினாலும், நாம் எடுத்துக்கொண்ட ஆராய்ச்சிக்கு மிகவும் முக்கியமாக உள்ளது. கட்டுரையில் காணப்படும், பொருளாதாரக் கொள்கைகளின் கருத்தாக்கங்கள், அவற்றின் நெருங்கிய தொடர்பு, மற்றும் பின்னணி என்பன, இவ் ஆய்வுக்குட்பட்ட காலத்தில் தமிழர்களைப் பாதித்த பொருளாதாரக் காரணிகளைப் பகுப்பாய்வு செய்வதில் உதவுகின்றன.

மொத்தத்தில், இதுவரை மீளாய்வுக்காகக் கருத்துக்கெடுக்கப்பட்ட முதலாவது வகைக் கட்டுரைகள், தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் ஆரம்ப எழுச்சியை, குறிப்பாகத் தமிழ் மகாஜன சபையின் உருவாக்கத்தையோ அல்லது 1920 களில் சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட பிளவையோ வெறுமனே தொட்டுக் காட்டுவதுடன் நின்றுவிடுகின்றன. அநேகமாக இக் கட்டுரைகள் யாவுமே ஏதோவோர் வழியில், 1920 களிலிருந்து காணப்படும் தேசியவாத வளர்ச்சியைக் கையாள்கின்றன. எனினும், இக் கட்டுரைகளிற் சில, தேசியவாதச் சித்தாந்தத்தினால் வரையறுக்கப்படும்.. தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் உருவாக்க அம்சங்கள், மேற்குறித்த காலகட்டத்தின் முன்னதாகவே காணப்பட்டதைத் தெளிவாகச் சுட்டுகின்றன என்பதை நாம் ஏற்கத்தான் வேண்டும். இக் கட்டுரைகளில் அநேகமானவை, 1970 களிலோ, அல்லது அதற்குச் சிறிது பிற்பட்ட காலத்திலோ, தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் பலம் வெளிப்படையாகத் தெரியாதிருக்கையில் எழுதப்பட்டவையாகத் தோன்றுகின்றன. இச் சூழ்நிலைகளில், நூலோர் இப் பிரச்சினையை வெறுமனே தொட்டதோடு விட்டு, தொடரவேண்டிய ஆராய்ச்சியின் அவசியத்துக்குக் கட்டியங் கூறுகின்றனர்.

மறுபுறத்தில், இரண்டாவது வகையிலான புலமைசார் வெளியீடுகளை எழுதியவர்கள் (இவை 1980 களிலும் 1990 களிலும், தமிழ்த்தேசியவாதம் ஒரு எரிகின்ற பிரச்சினையாகியபோது வெளியிடப்பட்டவை) சமகாலப் பிரச்சினை பற்றியதொரு தெளிவான விளக்கத்தை முன்னெடுக்கும் வகையில், தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் தோற்றுவாய்களை இனங்காண்பதற்கான முயற்சியில், தீவிரமான ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். இப்போது நாம் பின்வரும் பந்திகளில், இக் கட்டுரைகள் எவ்வளவு தூரம் பிரச்சினையை ஆராய்ந்துள்ளனவென்றும், எந்த அளவுக்கு தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் உருவாக்கப் படிநிலைகளை வெளிச்சமிட்டுக் காண்பிக்கின்றன என்பதையும் பார்ப்போம்.

இந்த விஷயத்தையிட்டு, கடந்த இரு தசாப்தங்களிலும், பல கட்டுரைகள் வெளியிடப்பட்டுள் ளபோதும், இவற்றில் ஒரு சிலவே இங்கு மீள் பார் வை செய்யப்படுகின்றன. பின்வரும் கட்டுரைகள், எமது ஆராய்ச்சிக்குரிய விஷயத்துக்கு அவை பொருந்தும் தன்மை, அவற்றின் புலமைசார் கையாள்கை என்ற அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப் பட்டுள்ளன. அவையாவன: கே. கைலாசபதியின் 'Cultural and Linguistic Consciousness of the Tamil Community', b. COMBULD 63/60T'Armuga Navalar: Religious Reformer or National Leader of Tamil Eelam?' அத்துடன் அவரது 'The Politics of the Past in Sri Lanka', மற்றும் 'Ethnicity and Nationalism - the Sri Lankan Tamils in the Late Ninteenth Century: some Theoritical questions' இடி. ஹட்சனுடைய 'Arumuga Navalar and the Hindu Renaissance among Tamils' என்பவற்றுடன் ஆர். சேரனுடைய 'Cultural Politics of Tamil Nationalism' என்ற கட்டுரையும் கவனத்துக்கு எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

எல்லாவற்றுக்கும் முதல், கைலாசபதியின்¹⁵, கட்டுரையை ஆய்வு செய்வது முக்கியமாகின்றது. ஏனெனில், இலங்கைத் தமிழினத்தின் கலாச்சார, மொழிரீதியான உணர்வுகளை முதன்முதலில் விவாதித்தது இதுவேயாகும். இக் கட்டுரையானது பல அறிஞர்களால் தங்களது ஆய்வுகளில் தெளிவாகவும், திடமாகவும் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது. முதலில் கைலாசபதி தெரிவிப்பது என்னவெனில்,

"இலங்கைத் தமிழினத்தின் கலாச்சார, மொழிரீதியான உணர்வுகளின் வளர்ச்சியை விவாதிக்கையில், அதனைத் தனியே ஒன்றாக, விசேஷமாக, அப்பேர்ப்பட்ட உணர்வுக்கு அடிப்படையாய் அமைந்த அரசியல், பொருளாதாரக் காரணிகளை விடுத்து, அவ் இரண்டினங்களின் ஒன்றின் மீது ஒன்றின் பாதிப்பையும் தவிர்த்தும் கையாள முடியாது." மேலும் அவர் சொல்வதாவது: "இலங்கைத் தமிழினத்தின் கலாச்சார, மொழி ரீதியான உணர்வில், பொதுவாக இந்தியாவினதும், குறிப்பாகத் தென்னிந்தியாவினதும் வளர்நிலைகளின் செல்வாக்கு, எப்போதுமே இருந்துள்ளது. இது எவ்வளவுக்கு கலாச்சாரத்துக்குப் பொருந்துமோ அவ்வளவுக்கு அரசியலுக்கும் பொருந்தும். இதன்பேறாக, கடந்த நூறாண்டுகள் மட்டில் ஏற்பட்ட பெரும் விளைவுகள், தமிழினத்தில் உட்செறிந்து இலங்கைத் தமிழரின் கலாச்சார, மொழிரீதியான உணர்வுக்குப் பங்களித்துள்ளன.¹⁶

தனது விவாதத்துக்கான விஷயத்தின் இயல்பு காரணமாக, கைலாசபதி இக் கட்டுரையில் அரசியல், பொருளாதார அம்சங்களை விவாதிக்கவில்லை. இருப்பினும், மேற்சொல்லப்பட்ட அவரது இரு கூற்றுக்களும், தற்போதைய இந்த ஆய்வில் பெரும்பங்கை வகிக்கின்றன. கைலாசபதி, இந்தியாவிலும், குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டிலும் ஏற்பட்ட நிகழ்வுகளைக் கோடிட்டுக் காட்டி, அவற்றை இலங்கைத் தமிழினத்துடன் இணைத்துப் பார்க்க முயல்கின்றார். எந்த வழியில், இலங்கைத் தமிழினத்திலும், தமிழ்த் தனித்துவத்திலும், இந் நிகழ்வுகள் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளதென்பதையும், பகுப்பாய்வு செய்கின்றார். இவ்வுணர்வே பின்னர், தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் தோற்றுவாய்களை ஊக்குவித்தது. அவர் தனது விவாதத்தை, நெருக்கமான ஆத்மீகத்தொடர்பு, கலாச்சாரம், கல்வி, மொழி என்பனவற்றுக்கான ஆதாரங்களுடனும், தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களாலும் இலங்கைத் தமிழர்களினாலும் இலக்கியத்துக்குச் செய்யப்பட்ட பங்களிப்பை ஆதாரப்படுத்தியும், தனது வாதத்திற்கு வலுச்சேர்க்கின்றார். கைலாசபதி மேலும் கூறுவதாவது: "பல ஆசியநாடுகளில், கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரின் செயற்பாடுகளின் விளைவாக எழுந்த மதம்சார் விழிப்புணர்வு, அரசியல் தேசியவாதத்தின் முன்நிகழ்வாக இருந்தது என்பதை அநேகமான அறிஞர்கள் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்."

இக்கூற்றை விபரிப்பதற்கு, ஆறுமுகநாவலரின் மதமீளுயிர்ப்பு, செயற்பாடு களையும், இந்திய பாதிப்புக்கள், கிறிஸ்தவத்துக்கான எதிரான செயற்பாடுகள், இலக்கியம் மொழி என்பவற்றின் செழிப்பு, கல்வி தொழில் ரீதியான செயற்பாடுகள், உயர்மட்டமொன்றின் உருவாக்கம், அமைப்புகள் நிறுவப்பட்டமை, மாநாடுகள் கூட்டப்படமை என்பவற்றை ஆசிரியர் சுருக்கமாக விவாதிக்கின்றார்.

இவ்வாறு செய்து, இலங்கைத் தமிழினத்தின் கலாச்சாரம், மொழி என்பவற்றின் விழிப்புணர்வுகளை வெளிக்காட்டி, தேசியவாதச் சித்தாந்தப்படி இவ் உணர்வுகள் தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாகவிருந்தன எனக் கைலாசபதி வெளிப்படுத்திக் காட்டுகின்றார். இருப்பினும் இவரது கட்டுரைகள் வெறும் மேலோட்டமான பார்வையைக் கொண்டதாகவும், ஆரம்ப மூலாதாரங்களைக கருத் திற் கொள் ளாமலும் எழுதப் பட்டவையாகும். பத் தொன் பதா வது நூற்றாண்டில் இறுதிப் பகுதியில் ஏற்பட்ட சில அரசியல் நிகழ்வுகளால், அகே காலத்தில் அவற்றால் ஊக்குவிக்கப்பட்ட தமிழ்த்தேசியவாதத்தையும் கைலாசபதி விவாதிக்கின்றார். அவர் ஆய்வுக்காகத் தான் தெரிவுசெய்த விஷயத்தில் மட்டுமே பிரதானமாகக் கவனஞ் செலுத்தியுள்ளார். ஆனால் இங்கு எழும் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு ஆராயவேண்டிய பல அம்சங்களுண்டு. இருப்பினும் கைலாசபதியின் தமிழ் கலாச்சார, மொழிரீதியான உணர்வின் உருவாக்கம் பற்றிய ஆய்வு, இங்கு மேற்கொள்ளப்படும் ஆய்வுக்கு வழியைத் தயார் செய்கின்றது. சேரனின் கட்டுரையான 'Cultural Politics of Tamil Nationalism'¹⁷ ஒரு சமூகவியல், கலாச்சாரக் கண்ணோட்டத்தில் பிரச்சினையை அணுகுகின்றது. "இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம், தேசியவாதத்தின் வளர்நிலைகளின் பல்வேறு கட்டங்கள் எப்படி கலாச்சார அம்சங்களுடன் இணைந்து செயற்பட்டன என்பதை ஆராய்வதாகும். ஆயினும் இக் கட்டுரை, ஒரு தமிழ் இலக்கிய ஆய்வு முயற்சியல்ல, மாறாக, இலக்கியத்தை ஒரு சமூகவியல் சார்ந்த பாரிய விஷயமாக ஆய்வுசெய்யும் ஒரு முயற்சியாகும்." இவ் அணுகுமுறையை நியாயப்படுத்தும் வகையில், "சரியானதொரு கலாச்சார ஆய்வைக் கொண்டிராத எந்தவோர் அரசியல் அல்லது சமூக இயக்கமும் தோல்வியடைவது நிச்சயம்" என்கின்றார் சேரன்.

இதற்கேற்ப, சேரன் பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் மத்திய காலத்திலிருந்து சமகாலம்வரை, தமிழ்த் தேசியவாதத்தைக் கட்டங்கட்டமாக, ஒரு கலாச்சார, சமூகவியற் கண்ணோட்டத்தில் ஆய்வு செய்கின்றார். இந்த மேலோட்டமான அணுகுமுறை, தமிழ்த் தேசியவாத்தின் உருவாக்கத்திற்கு இட்டுச் சென்று அரசியல் வளர்நிலைகளை ஊக்குவித்த, ஆரம்ப முயற்சிகளில் கவனத்தைக் குவிப்பதற்குச் சேரனுக்குச் சிரமத்தை ஏற்படுத்துகின்றது.

"தமிழ் உரிமைக் கோரிக்கைகளை ஏற்றுக்கொள்ள சிங்களவர் மறுத்ததையும், சிங்கள, தமிழ் உயர்மட்டத்தினர் வெவ்வேறு பாதையிற் சென்றதையும், முதன் முதலில் தெளிவாக அடையாளப்படுத்துவதில், தமிழர் மகாஜன சபையின் உருவாக்கம் (1921) மிகவும் குறிப்பிடக்கூடியதொன்று." எனச் சேரன் சுட்டுகின்றார். சில அறிஞர்கள், உண்மையிலேயே, இதுதான் தமிழ்த்தேசியவாத எழுச்சியின் தோற்றத் தறுவாய் என நம்புகின்றனர். பத்தொன்பதாவது நாற்றாண்டின் மீளுயிர்ப்பு தமிழ்த் தேசியவாதத்துக்குக் காரணமாயிருந்தது என நம்பிய சேரன், "தமிழ்த்தேசியவாதம், ஆரம்பத்தில் சமய, கலாச்சார மீளுயுயிர்ப்புக்களினூடாகவே வெளிப்பட்டது" என உறுதிப்படுத்துகின்றார். "சிங்கள பௌத்த மீளுயுயிர்ப்பு, பாரம்பரிய சிங்கள பௌத் தத்தின் அடையாளத்தை உறுதிப்படுத்தியதுமன்றி, தமிழ், முஸ்லிம், ஏன், கிறிஸ்தவ அடையாளங்களுக்கும் தனது பலமான எதிர்ப்பைத் தெட்டத் தெளிவாக்கியது. இச் சந்தர்ப்பத்தில், இந்த மீளுயுயிர்ப்பு இயக்கங்கள், அடிப்படையில் தேசியவாதத்தின் ஆரம்ப சின்னங்களாக இருந்தன" என்ற அபிப்பிராயத்தையும் சேரன் கொண்டிருந்தார். "தமிழ்த் தேசியவாத மீளுயுயிர்ப்பில் யாழ்ப்பாணம் கொந்தளிப்பு மையமாக இருந்தது' என்றும் அவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

மேற்காணும் கூற்றுக்கள், சேரன், தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் உருவாக்கத்தையும், பரிணாம வளர்ச்சியையும், அதை உருவாக்கிய பல்வேறு பாதிப்புக்களையும் நிகழ்வுகளையும் மதிப்பீடு செய்வதில் கண்ணோட்டமும் கவனமும் கொண்டவர் என்பதை வெளிக்காட்டுகின்றன. ஆனால் அவர், மிகச்சில விஷயங்களையே ஆராய்ந்து, சொற்ப ஆதாரங்களையே தனது வாதத்திற்கு ஆதாரமாகத் கருவதுடன், நாவலரினதும் அவரது சகாக்களினதும் செயற்பாடுகளைச் சுருக்க மாகவும் மேலோட்டமாகவுமே கோடிட்டுக் காட்டி, தனது கூற்றுக்களை ஆதாரப்படுத்துகின்றார். இப்படியிருந்துங்கூட, எழுச்சியறும் தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் சமூக காலாச்சார அம்சங்களைச் சேரன் சிறப்பாக, தெட்டத் தெளிவாக விளக்குகின்றார். இலங்கையின் தற்போதைய தமிழ்ப்பிரச்சினையின் சிக்கல் மிகுந்த இயல்பின் முழுமையான ஆய்வு எதற்குமே, இப்பேர்ப்பட்ட, சந்தர்ப்பரீதியான அணுகுமுறையே அவசியமாகும். இருப்பினும், 1930 களின் பின்னரான தேசியவாத வளர்ச்சியில் மட்டுமே தன் கவனத்தைச் செலுத்த விரும்பும் சேரன், தமிழ்த் தேசியவாதம் உருவாகக் காரணமாகவிருந்த, சமய கலாச்சார மீளுயு யிர்ப்பின் ஆரம்பக் காலகட்டத்தைப் பெருமளவில் அசட்டை செய்துள்ளார். சோஹடைய கட்டுரைகள் கழ்பிப்பது என்னவெனில், இலங்கையில் தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் தோற்றுவாய்களைப் புரீந்துகொள்வதற்கு, ஆழமானதொரு சமூகவியல் கலாச்சார பகுப்பாய்வு அவசியம் என்பதாகும்.

நாம் ஏற்கேனவே பார்த்தவாறு, நாவலரும் அவரது செயற்பாடுகளும் இவ் ஆய்வில் இன்றியமையாத ஓர் பாகமாக உள்ளன. ஆயினும் இதுவரை மீளாய்வு செய்யப்பட்ட கட்டுரைகளில் ஒரு சிலவே, நாவலரின் ஆரம்பச் செயற்பாடுகளை விவாதித்து, அவை எவ்வாறு தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் ஆரம்ப வெளிப்பாடுகளுக்கு உணர்ச்சியூட்டின என்பதைச் சொல்கின்றன. அவற்றில் ஒரு EL. 60W 601 COMBOULD 60601 'Arumuga Navalar: Religious Reformer or National Leader of Eelam?'¹⁸ நாவலரின் செயற்பாடுகளை உள்ளடக்குகின்றது. இருப்பினும், கட்டுரை முழுவதுமே, நாவலர் ஒரு மதச் சீர்திருத்தவாதியா அல்லதுதேசியத் தலைவராஎன, அவரை இருபதாம் நூற்றாண்டின் சீர்திருத்தவாதிகள் போன்ற, சிங்களத் தேசியவாதியாகவும், தேசியத் தலைவராகவும் இருந்த அநகாரிக தர் மபாலாவுடன் ஒப்பிட்டு வினா எழுப்புகின்றார். மேலும், ஹெல்மன் கைலாசபதியுடன் ஒரு விஷயத்தில் மட்டுமே இணங்கி, ஏனையவற்றில் மாறுபடுவதுபோல் தோன்றுகின்றது. அதாவது, நாவலரின் மத, இலக்கிய

புலமைசார் வெளியீடுகள் பற்றிய மீள்பார்வை 4 📗

செயற்பாடுகள் ஓரளவுக்குத் தமிழ்த்தேசிய உணர்வில் செல்வாக்குச் செலுத்தின என்பதில் மட்டுமே அவர் கைலாசபதியுடன் உடன்படுகின்றார். இங்கு முக்கியம் என்னவெனில், ஹெல்மன் உண்மையில் தமிழ்மக்களின் சமூக, பொருளாதார, கல்விப் பின்னணியையும், நாவலர் ஆரம்பித்த இந்தச் செயற்பாடுகளின் காலகட்டத்தையும், சூழ்நிலையையும் அசட்டை செய்துள்ளார் என்பதாகும். அடிப்படையில், சேரன் வலியுறுத்துவதுபோல, தமிழ் மக்களின் சமூக, பொருளாதாரப் பின்னணியை ஓரளவேனும் புரிந்து கொள்ளாமல், இலங்கைத் தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் சிக்கல்தன்மையைப் புரிந்து கொள்ளாமல், இலங்கைத் தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் சிக்கல்தன்மையைப் புரிந்து கொள்ளாமல், இலங்கைத் தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் சிக்கல்தன்மையைப் புரிந்து கொள்வது மிகமிகக் கடினம். ஹேல்மன் இதைக் காணத் தவறியபோதும், நாவலரின் ஆரம்ப முயற்சிகளையிட்ட பகுத்தறியும் தன்மைத்தான அவரது அணுகுமுறை, நாவலரின் செயற்பாடுகளை ஆய்ந்து, வெறும் புகழ்ச்சியுடன் நிறுத்திக்கொண்ட மற்றைய அறிஞர்களின் கண்களைத் திறப்பதாக உள்ளதுடன், நாவலரின் செயற்பாடுகள் எவ்வளவு தூரம் தமிழ்த் தேசியவாதத்தை ஊக்குவித்தன. என்பதை மதிப்பீடு செய்வதிலும் உதவுகின்றது.

ஹெல்மனின் ,இன்னுமோர் கட்டுரையான "The Politics of the Tamil Past" இல்¹⁹ இலங்கைத் தமிழரின் வரலாறு பற்றி, குறிப்பாகத் தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் மையமாகவிருந்த யாழ்ப்பாணத் தமிழரின் வரலாறுபற்றிய சுருக்கமான ஆய்வு உள்ளது. வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டு எழுத்து, சக்திமிக்க ஆயுதமாகி, பின்னர் தமிழ்த் தேசியவாதத்தை ஊக்குவித்தது என்பதை ஹெல்மன் முன்வைக்கின்றார். இவ் எழுத்துக்கள் தமிழ் மக்களுக்கு, அவர்களது கடந்தகாலச் சாதனைகள், பாரம்பரியங்கள், கலாச்சாரம் என்பன பற்றி அறிவுட்டி, அவர்களது தனிமைப்பட்டுப் போனதான உணர்வுகளை மாற்றியிருந்தன, மேலும் ஹெல்மனின் இன்னுமோர் கட்டுரையான 'Ethnicity and Nationalism - the Sri Lankan Tamils in the Late Ninteenth Century' 20 இல், நாவலரது எழுத்துக்களாலும், மொழி, இலக்கியம், மதம் என்பனவற்றின் மறுமலர்ச்சியினாலும், தமிழ் ,இனத்துவம். பத்தொன்பதாவது நூ ற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் தன் உச்சத்தை எட்டியது என வலியுறுத்துகின்றார். ஹெல்மன் பின்வருமாறு தெளிவாகக் கூறுகின்றார். "பத்தொன்பதாவது நூ ற்றாண்டு, இலங்கைத் தமிழர்களின் சுயம்பற்றிய கண்ணோட்டத்தில் முக்கிய மாற்றங்களைக் கண்டது. இம்மாற்றங்கள் இரண்டு படிநிலைகளில் நிகழ்ந்தன. ஒன்று சமயரீகியானது மந்நையது தத்துவரீதியானது என, இவை அழைக்கப்படலாம்". இவ்விஷயங்களை, தமிழ் இனவுணர்வு எவ்வாறு வளர்ந்ததென்றும், அது .இன்றைய தமிழ்த்தேசியவாதத்துடன் என்ன தொடர்பைக் கொண்டுள்ளதும் என அறிவதற்கு, ஒரு வரலாற்று, மானுடவியல் கண்ணோட்டத்தில் ஹெல்மன் ஆராய்ச்சி செய்கின்றார். இவர் ஏற்கெனவே அறிஞர்களால் மதிப்பீடு செய்யப்பட்ட உண்மையான தகவல்களைப் பகுத்தாய்கின்றபோதும், அதை வேறொரு வகையில் செய்கின்றார். ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்துக்குப் பொருந்தக்கூடிய புதிய தகவல் எதுவும் இல்லையெனினும், இக் காலகட்டத்திலான (1850 களிலிருந்து 1879 வரையிலான) நாவலரின் செயற்பாடுகளும், அவற்றைத் தொடர்ந்து கிடைத்த அவரின் வாரிசுகளின் சாதனைகளும் (சமய, கலாச்சார, இலக்கிய மறுமலர்ச்சித் துறைகளில்) தமிழ் தேசியவாதத்தின் அத்திவாரங்களை இட்டன என ஹெல்மன் வலியுறுத்துகின்றார். அவரது கூற்றுப்படி:

"1850 களின் பின்னர் சுயவுணர்வில் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. தமிழர் திடிரென, தாம் தமிழர் என்ற பிரக்ஞை பெற்றனர். இது முன்னர் ஆழ்த்தி வைக்கப்பட்டதும் உள்ளுணர்வில் உறைந்திருந்ததுமான உணர்வாகும்",

எமது ஆய்வு, பல மூலாதாரங்களின் படவுதவியுடன், எந்த அளவுக்கு கருதுகோள் உண்மை என்பதை ஆராய்ந்து, பகுப்பாய்வு செய்து, குறிப்பிட்ட வத்தின் ஆரம்ப உருவாக்கப் படிநிலைகளை அடையாளம் காட்டும்.

நாவலரையும், அவரது காலத்தைப் பற்றியதுமான இன்னுமோர் கட்டுரையான, ஹட்சனின், 'Arumuga Navalar and the Hindu Renaissance Among the Tamils'²¹ எனும் கட்டுரை இவ் ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாததாகும். இவரது கட்டுரை, அநேகமாக நாவலர் காலம் முழுவதையும் பகுத்தாய்ந்து, தமிழர் மத்தியிலான இந்துசமய மறுமலர்ச்சிக்கு நாவலருடைய செயற்பாடுகள் ஆதாரமாக இருந்தன எனக் கூறுகின்றது. இக் காலகட்டத்தை ஆராய் வதற்கு ஹட்சனுடைய முயற்சிகள் மிக ஆழமான பங்களிப்பைச் செய்கின்றன. கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாருக்கும் இந்துக்களுக்கும் இடையே இருந்த பகமைக் காலகட்டத்தின் நிகழ்வுகளின் ஆராய்ச்சிக்கு, 1841இல் முதலில் வெளியிடப்பட்ட மோணிங் ஸரார் உட்பட்ட பல மூலாதாரங்களைப் பயன் படுத்தியுள்ளார். இங்கு மேற்கொள்ளப்படும் ஆய்வுக்கு மேற்சொன்ன விஷ யங்களும் மிக உதவியாக இருந்து, அக் காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் சமூகப் பின்னணியின் பகுப்பாய்வைத் தருகின்றன.

ஒரளவுக்கு, ஹட்சனின் கட்டுரை மற்றைய புலமைசார் ஆக்கங்களைத் திரும்பச் சொல் வதாக இருந்தபோதும், இந் நிகழ்வுகளையிட்டுப் புதிய தகவல்களை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வருவதாகவும் உள்ளது. இந் நிகழ்வுகள் பற்றிய புள்ளிவிபரத் தகவல், மக்களின் சமூகப்பின்னணி, கிறிஸ்தவ மிஷ னரிமாருடனான அவர்களுடைய நடத்தை, தமிழ்மக்களுக்கும் கிறிஸ்தவ பிரச்சாரர்களுக்கும் இடையிலான முனைப்புமிக்க பகமை என்பவற்றை இத் தகவல்கள் உள்ளடக்குகின்றன. ஹட்சன் இரண்டாம்நிலை ஆதாரங்களிலோ, மற்றைய ஆக்கங்களின் மேற்கோள்களிலோ மட்டும் தங்கியிராது, தனது வாதத்துக்கு ஆதாரமாக மூலாதாரங்களிலிருந்தும் ஆதாரங்களைப் பெற்றுள்ளார். அதன்வழி அவரது ஆக்கம், ஒருவகையில் இவ் ஆராய்ச்சித் திட்டத்தின் ஆரம்பப் புள்ளியாகவும் உள்ளது.

மேலே மீளாய்வுக்கு உப்படுத்தப்பட்ட புலமைசார் கட்டுரைகளுடன், தமிழ்த் தேசியவாதத்தை ஒரளவுக்கு ஆழமாக ஆராய்ந்து, பகுப்பாய்வு செய்யும் பாகப் பெறுமதியான புலமைசார் ஆய்வு நால்களும் உள்ளன. இவ் ஆக்கங்கள், இருபதாம் நூற்றாண்டின் மூன்றாவது தசாப்தத்திலும், குடியேற்றக் காலத்தின் பின்னரும் காணப்பட்ட தமிழ்த்தேசியவாதத்தில் கவனம் குவிக்கின்றன. ஆயினும், அவற்றில் சில, தமிழ்த்தேசியவாதம், முன்னதான காலகட்டமாகிய, பத்தொன்பதாவது நா ற்றாண்டுப் பிற்பகுதியிலேயே கருக்கொண்டது என்பதை ஏற்றுக் கொள்கின்றன.

இந்த ஆய்வு நூல்களையும், தொடர் ஆதாரங்களாக, அதே பெரும் பிரிவுகளாக வகைப்படுத்தலாம். முதலாவது வகையில், The Break-up of Sril Lanka: The Sinhala Tamil conflict, S.J.V. Chelvanayagam and the Crisis of Sri Lanka Tamil Nationalism 1947-1977 என்ற இரண்டுமே ஏ. ஜே. வில்சனுடையவை. எஸ். ஜே. தம்பையாவின் புலமைசார் வெளியீடான Buddhism Betrayed மற்றதாகும், எஸ். ஜே. தம்பையாவின் Sri Lanka and Ethnic Fratricide and the Dismantling of Democracy யும், ஏ. சிவராஜாவின் Politicள of Tamil Nationalism in Sri Lanka வும் மற்றைய இரு ஆய்வு நூல்களாகும். இவ்விரண்டும், தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் ஆரம்ப உருவாக்கப் படிநிலைகளை, மேலோட்டமாகவேதான் அடையாளம்காண முயல்பவையாய் இருந்துங்கூட அவை முதலாவது வகைப்பிரிவில் சேர்க்கப்படலாம்.

வில்சன் தனது நூல்களில் முதலாவதில்²², இன அடிப்படையிலான அதிகாரப் பகிர்வின் விளைவான முரண்பாட்டையும், மோதலையும் பற்றி ஒரு முழுமையான பகுப்பாய் வைத் தருகின் நார். அவர், குடியேற்றவாட் சிக்குப் பின்னதான காலகட்டத்தையும், சமகால அரசியற் பிரச்சினையையும் மிக விரிவாக, தெளிவான முறையில் ஆய்வுசெய்யும் அதேவேளையில், 1920 கள் மட்டிலான காலகட்டத்தை மீளாய்வு செய்து, சிங்கள தமிழ்த் தலைவர்களிடையிலான முதலாவது அரசியற் பிளவை வெளிப்படுத்துகின்றார். ஆசிரியர் அத்துடன், பண்டைய தமிழரின் வளம் மிக்க பரம்பரைச் செல்வத்தையும், அவர்கள் இழந்த இராச்சியத்தையும் சுருக்கமாக விவாதிக்கின்றார். ஆயினும் இவர், தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் தோற்றுவாய் உருவான, மிக முக்கியமான காலத்தை ஆராயும் கண்ணோட்டத்துடன் 1920 களுக்கு அப்பாலோ முன்னதாகவோ செல்லத் தவறுகின்றார். வில்சனுடைய இரண்டாவது நால்²³, நாம் முன்னர் குறிப்பிட்டதுபோன்று, குடியேற்றக் காலத்தின் பின்னரான தமிழர்களின் வளர் நிலைகளை, தமிழ்த்தலைவர் செல்வநாயகத்திலும் அவருடைய அரசியற் பணியிலிலும் விசேட குறிப்புக்கள் காட்டி, ஒரு பூரண பார்வையையும், முழுமையான ஆராய்வையும் அளிக்கின்றது.

தம்பையாவின், Buddhism Betrayed,24 சில வழிகளில் வில்சனுடைய ஆக்கங்கள் போன்றதாக உள்ளது. பௌத்தமத மறுமலர்ச்சியிலும், தேசிய வாதத்திலும் ஆசிரியர் தன் கவனத்தைக் குவித்து, தமிழ்ப் பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரை, பௌத்த துரவிகளும் சிங்கள அரசியல்வாதிகளும் தேசிய வாதிகளும் இழைத்த தவறுகளை அடையாளம் காட்ட முயல்கின்றார். இதற்கும் மேலாக, இவர்கள் பௌத்தத்தின் கோட்பாடுகளுக்கு உண்மையாக நடந்தவர்கள் தானா எனவும் வினவுகின்றார். தமிழ்த் கேசியவாகம் சிங்களத் தேசியவாதத்திற்குச் சமாந்தரமாகவே நிகழ்ந்ததென்றும் இவ் ஆசிரியர் வாதிக்கின்றார். அப்படியிருந்துங் கூட, இவரது விவாதத்தின் பெரும்பகுதி இருபதாம் நூற்றாண்டின் அரசியல் நிகழ்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பௌத்தமத மறுமலர்ச்சியிலும், சிங்களத் தேசியவாதத்திலும் கவனத்தைக் குவிக்கின்றது. வேறுபல அறிஞர்கள், பத்தொன் பதாவது நாற்றாண்டில் சிங்களக் தேசியவாதம் தமிழ்த்தேசியவாதத்துக்கு முன்னதாகத் தோன்றியது என வாதிடுகையில், தமிழ்த்தேசியவாதம் சிங்களத் தேசியவாதத்துக்குச் சமாந்தரமாக நிகழ்ந்தது என்ற இவரது வாதம், உண்மையில் இந்த ஆய்வுக்கு குறிப்பிடக்கூடிய பங்களித்து, அதன் நியாயத்தன்மைக்கு ஆதாரமாகவுள்ளது. நாம் இவ்விஷயத்தை மேலும் ஆராய்கையில், தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் தோற்றுவாய்கள் பற்றிய சர்ச்சை மேலும் தெளிவுபொம்.

இரண்டாம் வகை ஆய்வு நூல்களில் உள்ளடங்கும், Sri Lanka: Ethnic Fratricide and the Dismantling of Democracy ²⁵ என்னும் ஆய்வுநூல், முழுமையாக இலங்கையின் இனரீகியான வன்முறையில் கவனங் குவிக்கின்றது. இதன் ஐந்தாவது, ஆறாவது அத்தியாயங்கள், தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் இடையிலான அரசியல் வன்முறையின் சமகால உணர்ச்சி மையத்தைப் பகுப்பாய்வு செய்கின்றன. குடியேற்றக் காலகட்டத்தில் நிகழ்ந்த, பெரும் கலாச்சார, அரசியல் நிகழ்வுகளும், தமிழரின் செயற்பாடுகளும் விவாதிக்கப்பட்டு, எவ்வாறு தமிழர்கள் ஆரம்ப பிரித்தானிய குடியேற்ற நிர்வாகத்தில் சட்டவாக்க, அரசியலமைப்பு லழுங்குகளின் கீழ் தங்களது அரசியல் உரிமைகளை இழந்தனரென்பது அறியத்தரப்படுகின்றது. ஆசிரியர் கைலாசபதியின் கட்டுரைகளை மேற்கோள் காட்டி, பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டில் உருவான தமிழ்த்தேசிய உணர்வை வலியுறுத்தியபோதும், இக் காலகட்டத்தை ஆராய்வதற்கு இவர் எந்த முயற்சியும் மேற்கொள்ளவில்லை. நிச்சயமாக இது இவரது நோக்கமல்ல, ஆனால் மீண்டும் இது தெளிவாகச் சுட்டுவது என்னவெனில், தமிழர்களின் சமகாலப் பிரச்சினையை முழுமையாக ஆராய்வதற்கு, ஆரம்ப பிரித்தானியக் காலகட்டத்தை ஒழுங்கு முறைப்படி ஆராயவேண்டும் என்பதாகும். சிவராஜாவின் The Politics of Tamil Nationalism in Sri Lanka 26 எனும் ஆக்கமும், இந்த மீளாய்வின் இரண்டாவது வகையினுள் அடங்குகின்றது. இந்த முழுமையானதும்,

புலமைசார் வெளியீடுகள் பற்றிய மீள்பார்வை 45

ஒழுங்கு முறையிலானதுமான ஆக்கம், தமிழ்த் தேசியவாதத்தை முழுமையாகக் கூறி, அதை ஊக்குவித்த குடியேற்ற காலத்தின் பின்னரான அரசியல் நிகழ்வுகளின்மேல் வுளவு கவனஞ் செலுத்துகின்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அல்லது இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதியிலான தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் தோற்றுவாய்கள் பற்றிச் சொல்லும் முயற்சியில், இவ் ஆசிரியர், பத்தொன்பதாவது நாற்றாண்டின் தீவிரம்பெற்ற தமிழ்த் தனித்துவ உணர்வின் உருவாக்கப் படி நிலைகளையும் வுளவுக்கு வெளிக்கொணர்கின்றார். "தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் தோற்றம் சிங்களத் தேசியவாதத்தின் எழுச்சியுடன் நெருக்கமான தொடர்பைக் கொண்டதாயினும், அதன் அடிவேர்கள், பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இந்துமத மலர்ச்சி இயக்கம்வரை செல்வதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது" என அவர் கூறுகின்றார். இருப்பினும் இவர், குறிப்பிட்ட நிலைமையின் மேற்பரப்பினை மட்டுமே ஆராய்ந்து, அதன்கீழ் உள்ளவற்றை ஆழமாக ஆராயவோ, மூலாதாரங்களை ஆராயவோ இல்லை. மட்டுப்படுத்தப்பட்ட பக்கங்களைக் கொண்டதொரு நூலினுள், பிரச்சினையின் பல்வேறு அம்சங்களை எண்ணிக்கையில் எவ்வளவு யாக கையாளமுடியுமோ அவ்வளவுக்குச் செய்யவேண்டுமென்பதில் அவர் கவனம் செலுத்துவதனால் இது நிகழ்ந்திருக்கலாம். இந்த மீளாய்வில் இதுவரை குறிப்பிட்ட ஏனையவற்றைவிட இந்த நூல் முக்கியமானது. எனக் கூறியதன் காரணம், இலங்கைத் தமிழரின் அடையாளம் அல்லது உணர்வின் தோற்றத்தின் பின்னணியில் உள்ள சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளை இந்நூல் வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுவதாலாகும். பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் கருக் கொண்ட இத் தனித்துவம், இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதியில் தமிழ்த் தேசியவாதமாகப் பிறந்தது. இந் நூல் தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் அதிமுக்கிய பிரச்சனைகளையும், அதன் பல்வேறு பகுதிகளையும் ஆராய்கின்றபோதும், துரதிர்ஷ்டவசமாக, இது பல அச்சுப் பிழைகளினாலும், வரலாற்று நிகழ்வுகள் பற்றிய தவறான விபரங்களைத் தருவதினாலும், இதற்குக் கிடைக்கவேண்டியபுலமைசார் தகுதியைக் குறைக்கின்றது.

முடிவிற் பார்க்கையில், மீளாய்வு செய்யப்பட்ட புலமைசார் ஆக்கங்களின், குறிப்பிடக்கூடிய பலங்களும், பலவீனங்களும், தற்போதைய எமது ஆராய்ச்சி உள்ளடக்கும்பரப்பில் ஒருவெற்றிடத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இவ் ஆசிரியர்களில் பலர் வரலாற்றாசிரியர்களாகவும், இன்னும் ஒரு சிலர் மனிதவியலாளராகவோ, சமூகவியலாளராகவோ உள்ளனர். இவ் ஆசிரியர்கள் அனைவருமே, அவரவரது ஆய்வுகளில், 1920 களில்தான், (இலங்கையின்சிங்கள தமிழ்உயர் மட்டத்தினரிடையே ஏற்பட்ட உரசலின் முதல் அறிகுறி காணப்பட்ட போது) தமிழ்த் தேசியவாதம் தோற்றியதெனக்குறிப்புக்காட்டவும், ஏன்,கோரவும்செய்கின்றனர். நாம் இந்தமீளாய்வு முழுவதும் கண்டதுபோல், அநேகமாக எல்லோருமே, தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் மைல்கல்லாக இதை மட்டுமே ஆய்வுசெய்து, இலங்கையில் தமிழ்த்தேசியவாதம் எவ்வாறு கருக்கொண்டு, பிறந்தது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ளும் வகையில், பிரச்சனையை ஆழமாக ஆராயத் தவறிவிட்டது குறிப்பிடக்கூடியதாகும். ஒரு சில அறிஞர்கள் மட்டும், சில, வெற்றியளிக்காததும், அரைமனதுடன் ஆற்றப்பட்டதுமான முயற் சிகளைச் செய்துள்ள போதும், பிரச்சனையின் முழுவடிவத் தையும் காணக்கூடியதாக இவ் விஷயத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட, பாரிய பிரச்சனைக்குரிய பரப்புக்கள் யாவற்றையும் முழுமையாக எந்தவோர் புலமைசார் வெளியீடும் ஆய்வு செய்யவில்லை.

இப் புலமைசார் ஆக்கங்கள் எதிர்கொள்ள நேர்ந்த பெரும் பிரச்சனைகளில் ஒன்று, இக் காலகட்டத் தின் மூலாதாரங்கள் கிடைக்காமையினால் பல விஷயங்கள் ஆராயப்படாமல் இருக்கின்ற நிலையே என்பது இச்சந்தர்ப்பத்தில் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. ஆய்வுக்கான காலகட்டத்தின் மூலாதாரங்களை, அவை பல இடங்களில் சிதறிக் கிடப்பதனால், பயன்படுத்துவதென்பது மிகமிகக் கடினமாகும். இருந்தபோதிலும், மேலே குறிப்பிட்ட புலமைசார் வெளியீடுகளின் மீளாய்விலிருந்து நாம் பின் வரும் உண் மையை அறியமுடிகின் றது. அதாவது, தற்போதைய ஆராய்ச்சிக்கான, இலங்கையில் தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் தோற்றுவாய்கள் என்னும் ; விஷயம், எச் சந்தேகத்துக்கும் இடமின்றி, ஒரு முழுமையானதும், ஒழுங்குமுறையில் அமைந் ததுமான ஒரு ஆய்வைத் தேவையாகக் கொண்டுள் ளது. அத்துடன், எழுப்பப்படும் பிரச்சனைகள் பற்றிய ஒரு தெளிவான பார்வையைப் பெறவும், இலங்கையில் தீவிரமாக எரிந்து கொண்டிருக்கின்ற அரசியற் பிரச்சனைகளை மேலும் சிறப்பான முறையில் புரிந்துகொள்ளவும், இந்த ஆய்வுக்கு மிகப் பொருத்தமான ஆரம்ப மூலாதாரங்களின் உதவி அவசியமெனவும் தெரியவருகின்றது,

NOTES

- 1. K.M. de Silva, UCHC, op.cit. p.579
- 2. Ibid, pp.249-261
- 3. Ibid, pp.381-407
- M. Roberts(ed.). Collective Identities Nationalisms and Protest in Modern Sri Lanka, Marga Institute, Colombo, 1979, p.569.
- K.M. de Silva, 'Resistance movements in nineteenth century Sri Lanka' in Cl, op.cit. pp. 129-152
- M. Roberts, Stimulants and Ingredients in the Awakening of Latter-day Nationalism in
- CI, op.cit, pp.214–242 7 M. Roberts, 'Problems of Collective Identity in a Multiethnic Society: Sectional
- Nationalism versus Ceylonese Nationalism in Cl, op.cit, pp. 337-362 A.J. Wilson, 'Race, Religion, Language and Caste in the Subnationalism of Sri Lanka in Cl, op.cit, pp 462-473 NR Kearney, 'Nationalism, Modernisation and Political Mobilisation in a Plural Society
- 9. in Cl. pp.440-461
- 10. S. Arasaratnam. Nationalism in Sri Lanka and the Tamils' in CI, op.cit, pp.500-522
- 11. S. Arasaratnam, "Tradition, Nationalsim and Nation-building in South Asia' in The Sri Lanka Journal of South Asian Studies, vol.1 (1) January 1976, p.8.
- M. Roberts, 'Elites, Nationalism and the Nationalist Movement in British Ceylon' in Ceylon Nationalism: Documents of the Ceylon National Congress and National Politics in Ceylon. 1929-1950, vol. 1, 1977. pp.xxvii-cxlvii.
- K.Sivathamby, Tamilian Nationalism and Social Conflicts An Effort to Understand the Current Ethnic Crisis, Handy Perinbanayakam Memorial Publications, Jaffna, 1985, pp. 1-21.
- V Nithiyananthan. 'An Analysis of Economic Factors behind the Origins and Development of Tamil Nationalism in Sri Lanka', in N. Gunasinghe, Ethnicity and Social Change in Sri Lanka, 1987, pp.171-191.
- K. Kailasapathy, Cultural and Linguistic Consciousness of the Tamil Community in K. Kailasapathy, (ed.). Ethnicity and Social Changes in Sri Lanka, The Social Scientist Association, Colombo, 1984, pp.161-174.
- 16. K. Kailasapathy, op.cit, p.42.
- 17. R. Cheran, Cultural Politics of Tamil Nationalism in Asia Bulletin, vol.xii. (1). Spring, 1992, pp.42-56
- D. Hellmann, 'Arumuga Navalar: Religious reformer or national leader of Eelam', The Indian Economic and Social History Review 26(2), 1989. pp.235-22

- D. Hellmann, "The politics of the Tamil past in Sri Lanka' in Jonathan Spencer (ed.). History and the Roots of Conflict, Routledge, London, 1990, pp.107-122.
- D. Hellmann, (1991) 'Ethnicity and nationalism the Sri Lanka Tamils in the late ninc teenth century: some theoretical questions' in D. Weidemann, Nationalism Ethnicity and Political Development, Manohar Publications, New Delhi, 1991, pp.25-49
- D. Hudson, Arumuga Navalar and the Hindu Renaissance Among Tamils' in Religious Controversy in British India: Dialogues in South Asian Languages, University of New York Press, New York, 1992, pp. 27-51.
- AJ. Wilson, The Break-up of Sri Lanka: The Sinhala Tamil Conflict. Hurst & Company London, xiii, 1988, p. 240.
- A.J. Wilson, S.J.V. Chelvanayakam and the Crisis of Sri Lankan Tamil Nationalism 1947–1977: A political biography, University of Hawaii Press, Honolulu, ix, 1994, p.149,
- 24. S.J. Tambiah, Buddhism Betrayed? Religions, Polities and Violence in Sri Lanka University of Chicago Press, Chicago, 1992, p.203.
- 25. S.J. Tambiah, Sri Lanka: Ethnic Fratricide and the Dismantling of Democracy. Tauris, London, xi, 1986, p. 198..
- A. Sivarajah, The Polities of Tamil Nationalism in Sri Lanka, South Asian Publishers New Delhi, 1996, p.228.

அத்தியாயம் இரண்டு

தேசியவாதம் பற்றிய கருத்தாக்கங்கள்

கேது சியவாதக் கருத்தாக்கத்தை, அதன் பல்வேறு சித்தாந்தங்களினூடாக அதன் வெவ்வேறு வடிவங்களிலும் சுருக்கமாக ஆராய்ந்து, தமிழ்த் தேசியவாதம் சம்பந்தமான அதன் உபயோகத்தை வரையறைந்து, இதன்வழி, ஆராய்ச்சிக்கான விஷயத்தை ஒர் ஒழுங்குமுறையான பகுப்பாய்வுக்கு உட்படுத்துவது இவ் அத்தியாயத்தின்நோக்கமாகும். தமிழ்த்தேசியவாதத்தின்தோற்றுவாய் களைப்பற்றி போதுமான அளவுக்கு அடையாளப்படுத்துவதற்கு இந்த ஆய்வு போகாது என்பது வெளிப்படையாக உள்ள அதேசமயம், எடுக்கப்பட்ட விஷயத்துக்கு இந்தச் சித்தாத்தங்களும், கருத்தாத்தங்களும் எவ்வளவுக்குப் பொருத்தம் என்பதை நாம் மேலும் விளக்குவதற்கு, எமது இறுதி முடிவுகளை நாம் முன்வைக்கையில் முயல்வோம்.

இரண்டாவது உலகப்போர் முடிவிலிருந்தே, தேசியவாதத்தில் அறிஞர்கள் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு உடையவராய் இருந்தபோதும், அது கடந்த இரு தசாப்தங்களிலும் மிகப் பிரபலமானதோர் ஆய்வுத் துறையாய் ஆகியுள்ளது. அது ஒரு தனிப்பட்ட துறையினரை மட்டுமே கவர்ந்திழுத்த விஷயமுமல்ல. வரலாற்றாசிரியர்கள் இத்துறையில் நீண்டகாலமாகத் தொடர்ந்து ஆதிக்கம் செலுத்திவரும் போதும், அவர்களுடன் அரசியல் விஞ்ஞானிகள், சமூகவியலாளர், மனிதவியலாளர், சமூக உளவியலாளர், சர்வதேச உறவுகள் சம்பந்தமான அறிஞர்கள், புவியியலாளர். தத்துவாசியரியர்கள், பொருளாதாரவியலாளர், சட்டவல்லுனர் ஆகியோரும் இன்னும் பலரும் இணைந்துள்ளனர். தேசியவாதம் பற்றிய பல புலமைசார் ஆக்கங்கள் இருந்தபோதிலும், இவ் விவாதத்தில், குறிப்பிடக்கூடிய சில அறிஞர்களின் எண்ணங் களும், கருத்துக் களுமே பிரதானப்படுத் தப்படுகின்றன. ஏனைய புலமைசார் வெளியீடுகள், அவற்றின் பொருத்தத்தின் அடிப்படையில் சுருக்கமாகக் காட்டப்படும்.

இப்போது நாம், தேசியவாதத்தின் அர்த்தத்தையும், கருத்தாக்கத்தையும் பொதுவாக ஆய்வு செய்யலாம். தேசியவாதம் ஒரு கருத்தாக்கம் என்ற வகையில் சிக்கலானதும், பலவேளைகளில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்துவதாயும் உள்ளதென ஏற்றுக்கொண்டாக வேண்டும் என்பதை எச்சரிக்கை செய்ய வேண்டியுள்ளது. ஆராய்ச்சியாளர் இந்த ஆய்வை மேற்கொள்கையில் வளச்செறிவுமிக்க விளக்கங்கள், உறுதிமிக்க உரைகள், ஏன், சாதுரியமாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவற்றைக்கூடச் சந்தித்தனர். இருப்பினும், தேசியவாதத்தின் அர்த்தமும், கருத்தாக்கமும், அதன் சித்தாத்தங்களும், சர்வதேச ரீதியில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சில வரையறைகளுக்குள் அடங்கு வதுடன், வரைவிலக் கணம் வகுக் கக் கூடியதாகவும் உள்ளது. இது தேசியவாதத்தின் சித்தாந்தங்கள்பற்றிய ஆய்வல்ல. மாறாக, அறிஞர்கள் எவ்வாறு யவாத கருத்தாக்கங்களுக்கு விளக்கமளிக்கின்றனர் என்பதை ஆய்வு செய்தலாகும்.

The Macquarie dictionary க்கு இணங்க, தேசியவாதம் என்பதன் அர்த்தம்.

தேசியம் சார்ந்த ஊக் கவுணர் வுகள் அல் லது இலட் சியங்கள் தன் சொந்த நாட்டின் நலன்கள்பாலான பக்தி தேசிய முன்னேற்றம் அல்லது சுதந்திரத்துக்கான வேட்கைக் ஏனையதேசங்களின் நலன்களையும், எல்லாத் தேசங்களுக்கும் பொதுவான நலன்களையும் விட வேறாக நோக்கப்படும் ஒரு தேசத்தின் நலன்களை உறுதிசெய்யும் கொள்கை.¹

The Macquarie dictionary தேசியவாதத்தின் பிரதான கருத்தாக் கங்களை வரைவிலக்கணப்படுத்தி, அதனுள், எல்லாவகையான தேசிய வாதங்களையும், தேசியம், தேசிய அரசுத்தேசியவாதம், உபதேசியவாதம், சர்வதேசியவாதம், போன்ற பல பரந்துபட்ட சந்தர்ப்பங்களில் அதன் வரைவிலக்கணத்தை உள்ளடக்குகின்றது. மதச்சார்பற்ற தேசியவாதம், மதம்சார்ந்த தேசியவாதம், மொழிசார்ந்த தேசியவாதம், கலாச்சாரத் தேசியவாதம், அரசியற் தேசியவாதம் என்பவையும், இவ் விஷயத்தை ஆழமாகத் தொடர்ந்தால், உள்ளடங்கும் Great Lifco Dictionary சுருக்கமாகவும், சொல்வன்மையுடனும், தேசியவாதம் என்றால், தேசபக்தி அல்லது தனது சொந்த தேசத்தின் மேலுள்ள அன்பு என அர்த்தப்படுகின்றது.² இவ்விரு கருத்துக்களையும் நாம் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இரண்டுமே ஒரே மாதிரியாக அமைந்து, இவற்றைவிட வேறு அகராதி வரைவிலக் கணங்களின் தேடலை அமிர்தமாக்குகின்றது. வெவ்வேறு அறிஞர்கள் தேசியவாதக் கருத்தாக்கத்துக்கு, தத்தம் குறிப்பிட்ட கண்ணோட்டத்துக்கும், அணுகுமுறைக்கும் இணங்க வரைவிலக்கணம் கூற முயன்றுள்ளனர். உதாரணத்துக்கு எச். கோன் வருமாறு கூறுகின்றார்.

"தேசியவாதம் என்பது, தனிமனிதர்களுடைய அதியுயர்ந்த விசுவாசம் தேசிய அரசுக்கு உரியது என உணரும் ஒரு மனநிலையாகும். தன் சொந்த மண்ணுடனும், அதன் உள்ளூர் பாரம்பரியங்களுடனும், அங்கு நிறுவப்பட்டுள்ள பாரம்பரிய அதிகாரத்துக்குமான, ஆழமானதொரு பிணைப்பு, வெவ்வேறு அளவு வலிமையுடன் வரலாறு முழுவதும் இருந்துள்ளது." ³

வேறு வார்த்தைகளில், Great Lifco Dictionary யில், "தேசபக்தி" இவ்வாறுதான் விபரிக்கப்படுகின்றது. இச் சந்தர்ப்பத்தில் ஏன் கோன் தனி மனிதர்களுடைய அதியுபர்ந்த விசுவாசம் தேசிய அரசுக்குரியது என வலியுறுத்தினார் என்ற எண்ணம் ஏற்படலாம். இவ் வரைவிலக்கணம் பலதேசிய அரசுக்கும் பொருந்துமா? இதைத் தெளிவுபடுத்தும் வகையில் கோனே வருமாறு சொல்கின்றார்.

"தேசியங்கள் என்பன வரலாற்றின் உயிர்ச் சக்திகளின் விளைச்சல்கள். எனவே அவைமாறும் தன்மை கொண்டவையாகும். இவை ஆகக்கூடிய சிக்கல் உள்ளவையாயும், அச்சொட்டான வரைவிலக் கணத்தினுள் அடங்காது நிற்பவையுமாகும். வேறு தேசியங்களிலிருந்து தம்மை வேறுபடுத்தும் இலட்சிய அம்சங்களான பொது வம்சாவளி, மொழி, ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசம், அரசியல் பிரசன்னம், பழக்கவழக்கங்கள், பாரம்பரியம் அல்லது மதங்கள் 4 என்பவற்றை இவற்றில் அநேகமானவை தம்முள் கொண்டுள்ளன." ⁴

ஆனால் ஒரு தேசியத்தின் இருப்பை நிறுவுவதற்கு இவற்றைவிட அதிகமான அம்சங்கள் காணப்பட வேண்டுமென்பது தெளிவு. கோன் மேலும் சொல்வதாவது.

'தேசியங் களின் உருவாக் கத் திற்கு, இலட்சிய அம் சங் கள் அதி முக்கியமானதாக உள்ள போதும், அவற்றுள் அத்தியாவசியமான அம்சம் என்னவெனில், உயிர்ப்பும் முனைப்பும் கூடிய கூட்டுவிருப்பமும் உறுதியுந்தான். இந்த விருப்பையும், உறுதியையுந்தான் நாம் தேசியவாதம் என்கின்றோம். மக்களில் பெரும்பான்மையினரை உணர் வூட்டி, மக்களனைவரையுமே உணர்வூட்ட வாஞ்சிக்கும் ஒரு மனநிலை இதுவாகும்.⁵

ஜே. கால்ரன், கோனுடையவை போன்ற பார்வையைக் கொண்டவராக, மிக எளிமையான பதங்களில் வருமாறு சொல்கின்றார்..

"......தேசியவாதத்தை, தேசியவுணர்வுடன் ஒன்றிணைந்த தேசபக்தி என வரைவிலக்கணப்படுத்தலாம்."⁶ இ.கெடுரி, ஜெர்மன் தேசியவாதத்தை ஆராய் கையில், பின் வரும் வரைவிலக்கணத்தைத் தருகின்றார்.

"தேசியவாதம் என்பது ஒரு கொள்கை என்பதுடன், அரசில் சட்ட பூர்வமான அதிகாரப் பிரயோகம் செய்யும் வகையில், தனக்கெனப் பிரத்தியேகமான சொந்த அரசைச் சுகிக்கப் பொருத்தமான ஒரு மக்கள் அலகைத் தீர்மானிப்பதற்கும், அரசுகளின் சமூகமொன்றைச் சரியான முறையில் அமைப்பதற்கும், பிரமாணமொன்றை வழங்கு வதாகப் பாசாங்கு செய்யும் ஒன்றாகும். சுருக்கமாகக் கூறின். இக் கோட்பாடு, மனிதகுலம் இயல்பாகவே தேசங்களாகப் பிரிந்து காணப்படுவதென்றும், தேசங்கள் தமது, உறுதி செய்யப்படக்கூடிய குறிப்பிட்ட இலட்சணங்களினால் அறியப்படுகின்றதென்றும், நிலை நிறுத்துகின்றது. ஒரே சட்பூர்வ அரசு சுய ஆட்சி கொண்ட தேசிய அரசேயாகும்."⁷

ஒரு குறிப்பிட்ட மதம், கலாச்சாரம், மொழிப் பாரம்பரியம் என்பவற்றுடன், . அல்லது பரம்பரை ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசம் என்பவற்றின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்ட ஒரு மக்களின் தேசபக்தி அல்லது விசுவாசமே தேசியவாதத்தின் கோட்பாடுகளாகும். எனக் கெடுரி வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை. அவர் வெறுமனே, "மக்கள் அலகு" என்ற பதத்தை ஒரு பரந்த இன அர்த்தத்தில் சொல்கின்றார். ஆயினும், கெடுரி தேசியவாதத்தைக் கலாச்சார ரீதியில் அல்லாது அரசியல் ரீதியிலேயே வரைவு செய்கின்றார் எனத் தோன்றத்தான் செய்கின்றது.

ஏ. டி. சிமித் பின்வருமாறு விவாதிக்கின்றார்.

"பூரணசுதந்திரம் கொண்டதொரு அரசை அமைப்பதற்கான திட்டம் எதுவும் அவசியமில்லாத ஒரு வழியே தேசியவாதமாகும். தாம் ஓர் உண்மையான, அல்லது அதற்கான தன்மைகளைக் கொண்ட அரசு" எனக் கொள்ளும் அங்கத்தவர்களைக் கொண்டதொரு மக்கள் தொகுதியின் சார்பில், சுயவாட்சி, ஏகம், அடையாளம் என்பவற்றை அடைவதற்கும், பேணுவதற்குமான ஒரு இயக்கம் இதுவாகும்."⁸

சிமித் மேலும் கூறுவதாவது:

"தேசியவாதம்' என் பது, அந்நிய அடக்கு முறையின், அதாவது குடியேற்றவாதத்தின், விளைவாக நிகழும் இயல்பான பதில் வினையாகப் பார்க்கப்படுகின்றது. மக்கள் எப்போதுமேகுழுக்களாகத்தான் வாழ்ந்தார்கள். குழுவுக் கான விசுவாசம்' என்றுமே மாறாதது. அறியாத அந்நியர் அஞ்சப்படுகின்றனர். வெற்றியடைந்த குழு எப்போதுமே வெறுக்கப்படும். எதிர்க்கப்படும். அந்நிய ஆதிக்கம் செயற்கையானது, குடியேற்றவாதம் என்பது பாரியநிலப்பரப்புக்களையும், அறிமுகமில்லா மக்கள் குழுக்களையும் கூட்டுச் சேரிப்பதுதான். 16ம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஐரோப்பிய வல்லரசுகளின் வழக்கமாக இது இருந்துள்ளது - இதற்குக் காரணம் அவர்கள் செல்வத்திலும் தொழில்நுட்பத்திலும் முன்தாகவே உன்னதத்தை எட்டியதுதான்."

இருந்தபோதும் இந் நூற்றாண்டில், தேசியவாதம் என்ற பதாகையின் கீழ், உள்ளூர் உயர் மட்டத்தினர் திரண்டு அந்நியரை அகற்ற முடிந்துள்ளது. சிமித் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் ஆட்சி உலகத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம் பரவியதைத் துல்லியமாகச் சொல்லுகின்றார். ஆனால் சிமித் முன்வைக்கும் கூற்றுக்கள், வேறுவகையான அடக்குமுறைக்கும், இன்றுள்ள தேசிய அரசு களுக்குள்ளும், பல்லினச் சமூகங்களுக்குள்ளும் உள்ள உள்ளூர் அடக்கு முறைக்கும் பொருந்தும். இதையிட்டு ஜே. ஹச்சின்சன் பின்வரும் கூற்றை முன்வைக்கின்றார்.)

"....தேசியவாதம், பிரதானமாக மக்களின் சுதந்திரம், அவர்களின் அரசாட்சி, பற்றியதொரு கோட்பாடாகும். மக்கள் விடுவிக்கப்படல் வேண்டும் - அதாவது, எவ்விதமான வெளியார் அடக்கு முறையிலிருந்தும் விடுவிக்கப்படல் அவர்கள் கமது தலைவிதியைக் தாமே கீர்மானிக்து, தமது இல்லங்களில் தாமே எசமானர்களாக இருத்தல் வேண்டும். தங்கள் வளங்களைத் தமது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருத்தல் வேண்டும். தங்கள் சொந்த 'உட்குரல்' க்கு மட்டுமே அவர்கள் கீழ்ப்படிய வேண்டும். ஆனால் இதற்குச் சகோதரத்துவம் அவசியமாயிற்று. மக்கள் ஒற்றுமைப்படுத்தப்படல் வேண்டும் அவர்கள் ஒரு தனியான வரலாற்று ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசத்தில் தாய்நிலத்தில் ஒருங்கு சேர்க்கப்படல் வேண்டும். அவர்களுக்கு சட்டபூர்வமான சமவுரிமையும், பொதுவான தனிக் கலாச்சாரமும் இருத்தல் வேண்டும். ஆனால், எந்தக் கலாச்சாரம்? எந்த ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசம்? வரலாற்றுரிமை ரீதியாக "அவர்களுடைய"தாகவிருந்தவோர் தாய் நிலம்மட்டும். அதாவது அவர்களின் முன்னோர்களின் நிலம் மட்டும். பரம்பரைச் சொத்தான அவர்களுடைய கலாச்சாரம் மட்டும். இவையே சந்ததி சந்ததியாக வழிவந்து, அதன் விளைவாக, "அவர்களுடைய தான அசலான அடையாளத்தின் வெளிப்பாடாகின்றன." ¹⁰

ஜே. ஜி. கெலாஸ் கூறுவது:

"தேசியவாதம் என்பது, ஒரு கருத்தியலாகவும், நடத்தையின் ஒரு வடிவமாகவும் உள்ளது. தேசியவாதத்தின் கருத்தியல், மக்கள் தம்மை ஒரு தேசியமாக உணர்வதிலிருந்து (தேசியவுணர்வு) கட்டி யெழுப்பப்பட்டு, அதன்வழி ஒரு தொகுதி மனப்பாங்குகளையும், ஒரு செயற்திட்டத்தையும் தருவதாகும். இவை கலாச்சார, பொருளாதார, அல்லது அரசியல் ரீதியில் அமையக்கூடும். எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலுமே தேசியவாதம், தானோர் தனித்துவம் எனப் பார்க்கப்படல் வேண்டும் என்பதையும், தேசத்தின் நலன்கள் மேம்படுதலையும். எதிர்பார்க்கின்றது."¹¹

நாம் ஏற்கெனவே பார்த்ததுபோல், கெடுரி, தேசியவாதம் பற்றிய தமது பொருள் தேடலில், மக்கள் அலகைத் தீர்மானிப்பது என்ற அம்சைத்தையும், இன்றுபடுத்தும் சக்தியாகச் செயற்படும் அதன் சட்டபூர்வமான அதிகாரத்தையும் தானப்படுத்துகையில், ஈ. ஜெல்நரோ, கலாச்சார ஒருமைப்பாட்டுக்கான நிவின்

தாயங்களுக்கான தேவையே தேசியவாதத்தை உருவாக்குகின்றது என்கின்றார்.. அவர் மேலும் சொல்வதாவது:

'தேசியவாதம்' என்பது, பழைய, வெளிப்படையாகத் தெரியாத, தூங்கிக்கிடக்கும் ஒரு சக்தியை உசுப்பி எழுப்புவதல்ல. ஆயினும் அது இவ்வாறே வெளிப்படுகின்றது. அது உண்மையில், ஆழமான சர்வதேசமயப்படுத்தல், கல்வியில் தங்கியிருக்கும் உயர் கலாச் சாரங்கள், சுய அரசின் பாதுகாப்பு என்ற அடிப்படையில் உள்ள சமுதாய அமைப்பின், ஒரு புதிய வடிவத்தின் பெறுபேறுகளே!*¹²

தேசியவாதம் இவ்வகையில், நவீன உலகில் சமூகவியல்ரீதியாக வேர் கொண்டுள்ளது. நய்ரின் தேசியவாதத்தின் உருவாக்கம் பற்றிக் கூறும்போது, அச்சுறுத்தப்படுவதும், அபிவிருத்தியடையாததுமான "வெளிவட்ட சமுதாயங்களின்", புத்தி சீவிகள் "மக்களை வரலாற்றினுள் வரவேற்று", பின் அவர்களுடைய சுதேச கலாசாரங்களைப் பயன்படுத்துவதனாலும், நவீனமயப்படுத்துவதினாலும், இவ்விடங்களில் தேசியவாதம் தோற்றுகின்றது என்கின்றார். இந்த வகையில் வெகுசனத்தை, ஒரு உள்ளூர் மத்தியதர வர்க்கத்தின் முன்னேற்றத்திற்கான இலட்சியங்களை மையமாகக் கொண்டு இயங்கச்செய்ய, இவர்களால் இயலுமா கின்றது". அவர் மேலும் கருதுவது என்னவெனில்:

"..தேசியவாதத்தின் கலாச்சாரத் திட்டமென்பது, சமுதாய மாற்றத் துக்கான முக்கிய காரணியாகும். அரசியலில் வெகுசனம் இணைவது இதன் விளைவாகும்.^{–13}

ஈ. ஹொப்ஸ்பாம் வருமாறு விவாதிக்கின்றார்.

"புரட்சியும், சனநாயகப்படுத்துதலும் காணப்படும் ஒரு நூற்றாண்டில், தமது அதிகாரத்தைச் சட்டபூர்வமாக்கிக் கொள்வதற்காக, அரசியல் உயர்மட்டத்தினரால் "கண்டுபிடிக்கப்பட்ட" பல பாரம்பரியங்களில் ஒன்றே தேசியவாதமாகவிருந்தது". கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பாரம்பரியங்கள் என்ற வகையில், ஹொப்ஸ்பவுமும், குறிப்பிடக்கூடிய மூன்று பெரும் கண்டுபிடிப்புக்களைச் சொல்லியுள்ளார். முதலாவது, கிறிஸ்தவ திருச்சபைபோன்ற ஆனால் மதச்சார்பற்ற ஒரு அமைப்பு - ஆரம்பக் கல்வி, இரண்டாவது, பொதுவிழாக்களின் கண்டுபிடிப்பு, மூன்றாவது, பொதுநினைவுச் சின்னங்கள். ¹⁴ பி. ஆர். பிராசும், பராம்பரியம், கலாச்சாரம், மதங்கள், புராணங்கள். நம்பிக்கைகள் என்ற ஆதிக் காரணிகளுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கி, உயர்மட்டத்தினர் வெகுசன கலாச்சாரம், நிறுவனங்கள் என்பவற்றால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றனர் என்பதையும், ஆதித்தொடர்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட இவையே தேசியவாதத்தின் உள்ளுடனான அம்சங்கள் என்பதையும் ஏற்றுக்கொள்கின்றார்.¹⁵

பி. அனேசனும் வருமாறு விவாதிக்கின்றார்:

"மக்களின் மனங்களை இறுகப் பற்றியிருந்த, மிகப் புராதனமான மூன்று அடிப்படைக் கலாச்சாரங்கள் தமது பிரமாணப் பிடியை எப்போ, எங்கு இழந்தனவோ, அப்போ, அங்கே மட்டுமே தேசியம் அல்லது தேசியவாதம் பற்றிக் கற்பனை செய்யும் சாத்தியம் எழுந்தது. இவற்றில் முதலாவது, ஒரு குறிப்பிட்ட அரிச்சுவடி - அதாவது மொழி. இரண்டாவது, சமுதாயம் என்பது இயற்கையாகவே, மனிதர்களிலிருந்தும் வேறுபட்ட அசாதாரண நபர்களாயிருந்து, ஏதோவோர் வகை பிரபஞ்சத் தெய்வீக அனுக்கிரகத்தினால் ஆட்சி செய்த தனியரசர்களின் உயர் தானங்களைச் சுற்றி அமைந்ததாகும் என்ற நம்பிக்கை. மூன்றாவது பிரபஞ்சவியலும் வரலாறும் பிரிக்கமுடியாத வகையிலான மதம்சார் சொத்து என்ற கருத்தாக்கமாகும். இதற்கிணங்க நவீனத் தேசியம், மனிதரால் கற்பனை செய்யப்பட்ட விஷயமாக, "ஒரு கற்பனையான அரசியல் சமூகமாக" இருந்தது. இது வனையப்பட்டதொன்று என எண்ணாமல், தேசியதனித் துவங்களை, அவற்றின் கற்பனைப் பாணியையும், அவற்றைச் சாத்தியமாக்கும் நிறுவனங்களையும் வைத்தே புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.¹⁶

"கற்பனை செய்யப்பட்டது" என்ற வார்த்தையை அனசன் உபயோகிக் சின்றபோதும், இனமென்பது உண்மையான ஒன்றல்ல என அவர் கருதாது, மனக்கண்ணில் தோற்றுவிக்கப்பட்டதொன்று என்றே அர்த்தங் காண்கின்றார். ஒரு "கற்பனை" செய்யப்பட்ட இனம் ஒரு "கற்பனையான" இனத்தைக் கொண்டிருப்பதில்லை. தேசியவாதத்துக்கு முன்னதாக சமூக அடையாளம், ஒரு மதம்சார் இனரீதியிலோ அல்லது ஒரு இராச்சியவம்சப் பிரதேசரீதியிலோ உணரப்பட்டது என அசைன் விவாதிக்கின்றார்.மதம்சார் இனங்களுக்கிடையில் இருக்கும்பணைப்பைவலுப்படுத்தியதுஒருபுனிதமொழியாகஇருக்க,இராச்சியவம்சப் பிரதேசங்களைச் சேர்த்துவைத்தது ஒரு குறிப்பிட்ட இராசவம்சமே என்பது வெளிப்படை. இவ்விரு உணர்நிலைகளுமே, இனம் என்பதர்கோ, "தேசியம்" என நாம் இன்று புரிந்துகொள்ளும் பதத்துக்கோ தொடர்படையனவாக இருக்கவில்லை. இரண்டு முறைமைகளின் கீமும், காலம், இடம் என்பனபற்றிய எண்ணங்கள் நிலையானவையாக, சிக்கலானவையாக, இயற்கையோடு இணைந்ததாய், புனித மானதொரு அல்லது இராசவம்ச மையக்கைச் சும்றிக் கட்டியெமுப்பப்பட்ட தாய் இருந்தன. முதலாளித்துவத்துடனும், அச்சுயந்திரத்தின் வருகையுடனும், வரலாறு என்பது காரண காரியங்களே என்பதும், வெவ்வோ மக்களினதும் தக்கும் வரலாறுகளைத் தத்தம் தாய்நிலங்களிலிருந்து பெற்றனர் என்ற கருத்தும் வந்தன. முதாலாளித்துவம், ஒரு மக்களின் கலாச்சார அடையாளத்தை, ஒரு குறிப்பிட்ட புவியியல்சார் இடத்துடன் இணைத்தது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முடிவிலான. பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் என்பவற்றின் உருவாக்கம், வரலாற்றைச் சம்பிரபமாக்கி, அந்த நடைமுறையில் வரலாறுகளை "காவிச்செல்லக" கூடியதாக்கி, பிடுங்கிச் சென்று வேறு இனங்களுள் நாட்டப்படக்கூடியதாகவும், அவ்வினங்களினால் பவற்றைத் தமக்கேற்ற வகையில் மாற்றி ஏற்றுக் கொள்ளும்படியாகவும் இருந்ததென அனசன் மேலும் விவாதிக்கின்றார். பின்னர் இந்த வரலாறுகள் ஏனைய அரசியல், கலாச்சார, கருத்தியல் அரங்குகளினூடாகப் பொசியக் கூடியதாக இருந்தது. இந்த ரீதியில் தேசியவாதம் இரு வகைகளாகப் பிரிகின்றது. - கலாச்சார, அரசியல் - இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் தனியான வரைவிலக்கணமும், தனியான கேந்திர முக்கியத்துவமும் உண்டு.

கலாச்சாரத் தேசியவாதிகளைப் போன்று அரசியல் தேசியவாதிகளும், இறுதியில், பொதுவிதிகளினால் ஒன்றாக்கப்பட்ட கல்விபெற்ற பிரசைகளின் சமாஜத்தை - பெரும்பாலும் புராதன கிரேக்கர்களைப் போன்று உருவாக்க முயல்வர். இந்த நோக்கத்துக்கு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கும், இருப்பில் உள்ள விசுவாசங்களை அவர்கள் புறந்தள்ளுவர். தேசியம் பற்றிய அவர்களது கருத்தாக்கம், உலகப்பொதுவாகவும், நியாயமானதுமாக இருப்பதுடன், அவர்களது இலட்சியப்பார்வை கலாச்சார வேறுபாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட பொது மனித நேயமாகும். ஆனால், உலகமோ பலநாறு அரசியற் சமூகங்களாகப் பிரிந்து கிடப்பதனால், அரசியல் தேசியவாதிகள், தங்களது விருப்புக்களை உள்ளடக்கும் ஒரு இடத்தை உருவாக்க, ஒரு குறிப்பிட்ட, ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசத்தினுள் செயற்பட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உண்டு. தமது இலட்சியங்களை அடைவதற்கான நடைமுறையில், அவர்கள் உண்மையில் இனம்சார் அடையாளங்களை ஏற்று அதற்கேற்ப தம்மை மாற்றி, அதன் பயனாக, இனமயமாகி, "மீள்பாரம்பரிய"ப் படுகின்றனர். எவ்வாறாயினும் அவர்களது புதிய இலக்குகள் பாரம்பரிய இலக்கு களிலிருந்து மிக வேறுபட்டவை. அவர்களது இனத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஒரு அரசை உருவாக்கி, அதன் மூலம், உலகப் பொதுவானதும் நியாயமானதுமான ஒரு நாகரீகத்தை முன்னெடுப்பதில் சமமான பங்காற்றுவதே அவ் இலக்குகளாகும்.

எவ்வாறாயினும், கலாச்சாரத் தேசியவாதிகள், ஒர் அரசின் உருவாக்கம் ஒரு விபத்து என்றே நம்புகின்றனர். அவர்களுடைய பார்வையில், தேசியங்கள், தம் தனித்துவமான வரலாறு, கலாச்சாரம், புவியியல் என்பவற்றில் பிறந்த, திட்டவட்டமான தனித்துவ இலட்சணங்களைக் கொண்டவையாய் உள்ளன. அரசியற் தேசியவாதிகளைப் போலன்றி, ஒரு கலாச்சாரத் தேசியவாதி, தனித்து வத்தை அளிக்கும் சக்தியாகவிருக்கும் ஒரு ஆக்கசக்தியினால் மனித இனம் உணர்வூக்கம் பெறுகின்றதென நம்புகின்றார். இச் சக்தியின் வெளிப்பாடே தேசியங்கள் ஆகும். இயற்கையான பிணைப்புடைய குடும்பங்களை இது ஒத்ததாகும். தேசியங்கள் வெறும் அரசியல் அலகுகள் மாத்திரமன்றி, அவை தனிப்பட்ட ஆளுமையைக் கொண்ட உயிருள்ள விஷயங்களாகும். எவ்வாறு ஒரு குடும்பத்தின் அங்கத்தவர்கள் நேசிக்கப்படுவரோ அப்படியேதான் இந்தத் தனிப்பட்ட ஆளுமையும், தேசியத்தின் அங்கத்தினர்களால் நேசிக்கப்படுகின்றது. அரசியற் தேசியவாதிகளைப் போலன்று, தேசியம் என்பது சட்டத்தின் மீதல்லாது, இயற்கையாலும் வரலாற்றாலும், ஆழமாகவும் உறுதியாகவும் பதியமிடப்பட்ட தீவிர உணர்வின்மீது கட்டப்பட்டதென கலாச்சாரத் தேசியவாதிகள் நம்புகின்றனர்.¹⁷

தேசியவாதத்தின் இந்தக் கருத்தாக்கங்கள் அதன் மையக்கோட்பாட்டைத் திட்டவட்டமாக்குகின்றன. எனவே, தேசியவாதத்தையிட்டு ஒரு தெளிவான விளக்கத்தைப் பெறுவதற்கு, தேசியம் என்றால் என்ன, அதன் கருத்தாக்க ஆதாரங்கள் எவை என்பதை இங்கு சுருக்கமாகத் தெளியவைப்பது அத்தியா வசியமாகும். The Macquarie Dictionary அதை எவ்வாறு வரையறுக்கின்ற தென்பதை மீண்டும் பார்க்கையில் அது,

" ஒரு இனக் குடும்பநபர்கள், ஒரே மொழியை அல்லது ஒரே மூலத்தைச் சேர்ந்த மொழியைப் பேசுபவர்களாய், ஒரு குறிப்பிட்ட ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசத்துடன் இணைந்துள்ள ஒரு மக்கள் தொகுதியாய், தம்முடையதான சொந்த அரசை அடைவதற்கு உரிய தங்களது ஒற்றுமையைப் போதியளவு உணர்ந்தவர்களாய், இணைந்துள்ளதொரு கூட்டமைப்பாகும். தேசியம் என்ற சொல் இலத்தீன் மொழியிலிருந்து வருவதாகும். அது முதலில் உருவாக்கப்பட்டபோது ஒரே இரத்த உறவு என்ற கருத்தையே அது பேசியது. தேசியம் என்ற பதம் பொதுவாக தேசங்களுக்கு, ஐக்கிய நாடுகள் தாபனம் உலகத்தின் "நாடுகள்"ஐக் கொண்டிருப்பதுபோல், பயன்படுத்தப்படுகின்றது. பல நாடுகளுக்குத் தேசியத்தின் அம்சங்கள் பொதுவாயிருந்து, அவை தேசியநாடுகள் என அழைக்கப்படலாம் என்ற அதே வேளை, நாடுகளுக்குள்ளும் தேசியங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றைப் பல்தேசிய நாடுகள் என அழைப்பது சரியானதே*¹⁸

பிரசித்திபெற்ற மூன்று கூற்றுக்கள் ஈ. றெனன், ஜே. ஸ்டாலின், எம். வீபர் என்பவர்களினதாகும். றெனன், தேசியத்தின், மத்திய அதிகாரக்குவிப்புக் கருத்தாக்கத்தைப் புறந்தள்ளி, அதற்குப் பதிலாக அதை ஒர்வகைத் தார்மீகம் எனவும், திட்டவட்டமான வரலாற்றுணர்வின் ஆதாரத்திலான ஒற்றுமையுணர்வும் என அடையாளப் படுத்துகின்றார். நாடு என்பது ஒரு தினசரி மக்கள் தீர்ப்பு எனப் பிரகடனப்படுத்துகின்றார். ஒரு நாடு என்பது ஒர் ஆத்மா, ஒரு ஆத்மீகக் கொள்கை. றெனன் மேலும் சொல்வதாவது.

"உண்மையில் இரண்டு விஷயங்கள் மட்டுமே இந்த ஆத்மாவில், இந்த ஆத்மீகத்தில் அடங்கியுள்ளன. ஒன்று கடந்த காலம், மற்றையது நிகழ்காலத்தில் உள்ளதாகும். இவற்றில் ஒன்று, பொதுச் சொத்தாகவுள்ள வழிவழிவந்த வளமிக்க ஞாபகங்கள். மற்றது. ஒன்று சேர்ந்து வாழ்வதற்கான வேட்கை, யாவரும் தமதெனக் கொண்டாடும் ஒரு பாரம்பரியத்தைத் தொடர்ச் சியாக மதிக்கின்ற மனவுறுதி, என்பவற்றைக் கொண்ட ஒப்புதலாகும்."¹⁹

இதற்கு மாறாக, ஸ்டாலினின் வரைவிலக்கணங்கள், புறநோக்கும் அக்நோக்கும் சேர்ந்த கலவையைக் கொண்டுள்ளன. ஒருபுறத்தில், நாடுகளை இனங்களிலிருந்தும், இனக்குழுக்களிலிருந்தும், மறுபுறத்தில், சாம்ராச்சிய நாடுகளிலிருந்தும் வேறுபடுத்தி, பல்வேறு அம்சங்கள், விசேடமாகப் பொருளாதார வாழ்க்கை, மொழி, ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசம் போன்றவை ஒன்றாகக் கூடுகையில் ஒரு நாடு உருவாகின்றது என்கின்றார். அவர் முன்வைப்பதாவது:

"ஒரு நாடு என்பது, ஒரு பொதுவான மொழி, ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசம், பொருளாதார வாழ்க்கை, பொதுக் கலாச்சாரத்தில் வெளிப் படையாகும் உளவியல் தன்மை என்பனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு, வரலாற்று ரீதியில் அமைந்த நிலைபெயரா மக்கள் சமூகம் ஆகும்."²⁰

ஆனால் இங்கு முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியதென்னவெனில், ஒவ்வொருநிலைபெயரா இனமும் நாடாவதில்லை. எந்த ஒரு நாடும், ஒரு காலத்தில், பல்வேறு மொழிகளைப் பேசாதிருந்ததில்லை என்பதாகும். ஆனால், ஒரே மொழியைப் பேசுகின்ற இரு நாடுகள் இருக்க முடியாது என்பது இதன் அர்த்தமல்ல. அதைப் போன்றே, பொதுவான ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசம் மட்டுமே நாடொன்றை உருவாக்குவதில்லை. இதற்கு மேலதிகமாகத் தேவையானது என்ன வெனில், நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளையும் ஒன்றாய் ஒட்ட வைத்து, அதையோர் ஒற்றைப் பொருளாக்கும், உள்நாட்டு பொருளாதாரப் பிணைப்பாகும்.

வீபர், நாட்டை, கலாச்சாரக் குறிக்கோள் உணர்வு பெற்ற "மானமிக்க சமூகம்" என்ற வகையில் ஆராய்கின்றார். நாடுகள் பல்வேறு வகையினதாக இருப்பதனால் அவற்றை ஒரே பிரமாணத்தினுள் வரையறைவு செய்யமுடியாதென அவர் முன் வைக்கின்றார். பொதுப்பரம்பரை என்ற புராணியத்தால் ஒன்றான மக்கள் என அவர் நாடுகளை, இனம்சார் சமூகங்களுடன் இணைக்கின்றார். ஒரு நாட்டைத் தெளிவாகக் காட்டுவது, அரசியற் திட்டமொன்றிற்கான அதன் அர்ப்பணிப்பே.²¹

சி. கீற்ஸ் ஒரு மனிதவியல் கண்ணோட்டத்தில், குடியேற்றவாதத்துக்குப் பின்னதான தேசியவாதத்தில், ஒன்றுடன் ஒன்று போட்டியிடும். அதேசமயம் ஒன்றுக்கொன்று ஆதாரமாகவிருக்கும் இரு பகுதிகள் - இனம், பிரசை - உள்ளன எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

"இனப்பரிமாணம், தனிநபர்களுக்குத் திட்டவட்டமானதோர் அடையாளத்தை அளிக்கும் "ஆதி" விசுவாசங்களுக்கான அர்ப்பணிப்பெனச் சித்தரிக்கப்பட, பிரசை என்பது நவீன நாடொன்றின் பிரசாவுரிமைக்கான வேட்கையைக் குறிக்கின் றது. நாட்டினதும், இனத் தினதும் எல்லைகள் அடிக்கடி மோதுவதனால், தொட்டந் தொட்டமான முரண்பாடுகள் தோன்றுகின்றன."²²

ஏ. கிடன்ஸ், நாடு என்பதன் தெளிவான புள்ளிவிபர ரீதியான வரைவிலக்கணம் ஒன்றை முன்வைக் கின்றார். ஒரேவிதமான குணாதிசயங்களில் சிலவற்றைக் கொண்டுள்ள மதப்பிரிவுகள் போன்றவற்றை, மற்றைய குழுக்களி லிருந்து மிகச் சரியாக வேறுபடுத்திக் காட்டுவது கடினம் எனக்கூறி, நாடு என்பது, "வரையப்பட்ட எல்லையையுடைய அதிகாரக் கொள்கலன்" என வலியுறுத்துகின்றார். இருப்பினும், பிரத் தியேகமாகத் தனக்கே சொந் தமெனக் தருதப்படும் குறிப்பிட்டதொரு ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசத்துடன் இணைந்ததொரு வலிமையான குழு உறவுணர்வும், நாடுகளில் காணப்படுகின்றதென இவர் நம் புகின்றார். வீபரைப் போன்றே கிடன்ஸ்சும், நாடு என்பதை, வம்சாவளியான சமூகம் எனவும், ஆனால் அதை, அதன் சுயவுணர்வின் அளவையைப் பொறுத்து இனச் சமூகங்களிலிருந்தும் வேறாக வரைவிலக்கணப்படுத்துகின்றார். -இனக்குழுவொன்று "வேறு வரைவுகொண்டிருக்க", நாடு என்பது கட்டாயமாக "சுய வரைவு" உடையதாய் இருத்தல் வேண்டும்.²³

கெலாஸ் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

"ஒரு நாடு என்பது, வரலாறு, கலாச்சாரம், பொது வம்சாவளி என்ற பந்தங்களில் இணைக்கப்பட்ட ஒரு சமூகம் எனத் தங்களை யிட்டு உணர்வுகொள்ளும் ஒரு மக்கள் தொகுதியாகும்"

அவர் மேலும் சொல்வது:

"நாடுகள், ஒரு ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசம், ஒரு மொழி, பொது வம்சாவளி (எப்போதுமே இவை யாவும் இருக்காத போதிலும்) என்பனவற்றையும் உள்ளடக்கக்கூடிய புறநோக்கு இலட்சணங்க ளையும், அகநோக்கு இலட்சணங்களான, அவற்றிலும் அதிமுக்கிய மான, தமது தேசியம்பற்றிய மக்களின் பிரக்ஞையையும் கொண்ட வையாகும். யாவற்றுக்கும் முடிவில் அது, தம் நாட்டுக்காகத் தம்முயிரையும் போக்கத் தயாராகவுள்ள மக்களின் அதியுயர் விசுவா சமாகும்-24

இறுதியாக, சிமித்தின் கருத்துப்படி:

"நாட்டை உருவாக்குவதற்கான வம்சாவளி, அடையாளம் என்பன சம்பந்தப்பட்ட, மக் கள் கொண் டிருக்கும் உணர் வாகும். எனவேதான் பழக் கங் களிலும், பாரம் பரியங் களிலும், கலைப் பாணிகளிலும், சட்டத் தொகுப் புக் களிலும், நிறுவனங்களிலும் உட்கிடக்கும் புராணியங்கள், ஞாபகங்கள், விழுமியங்கள் என்பன முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இந்த இனத் தன்மை உணர்வு, புவியியல் சார்ந்த மக்கள் புள்ளிவிபரத்தைவிட, கலாச்சாரக் கண்ணோட்டத்தை அதிகமாகக் கொண்டுள்ளது. ஆயினும் இவை, வேர்விட்ட கண்ணோட்டங்களும், துணிபுகளுமாகும். காலப்போக்கில் இந்த இனத்தன்மைகள் ஒரே இயல்புடைய நாடுகளின் வளர்ச்சிக்கு அனுசரணையாகி, ஒரு இனம் என்ற முழு எண்ணமும் பரந்த எல்லைகளுள்ளும், அறியப்படாத அளவுகளிலும் விரிவாக்கம்பெற்று, ஏனையவற்றிலும் நவீனமான கருத்தை உருவாக்கின.²³

எனவே இனத் துவம், நவீன உலகில் நாடொன்றின் உருவாக்கத் தில் குறிப்பிடக்கூடிய பங்கை வகிக்கின்றது. இதைப் போன்றே, இப்பதம். ஆய்வுக்குரிய விஷயம் என்ற வகையில், "இனத் துவம்" மிக அண்மைக் காலத் தையது, மிதவாதிகளினாலும், சமதர்மவாதிகளினாலும் ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக மிகவும் திடமாக எதிர்பார்க்கப்பட்ட இனத்துவத்தின் இறப்பு, - சர்வதேச வியாபாரம், வெகுசனத்தொடர்பு என்பவற்றின் விளைவாக எழும் என நம்பப்பட்டதுமான உலக ஒன்றிணைப்பு - இன்னமும் நிகழவில்லை . இதற்குப் பதிலாக, உலகெங்கும், தொடர்ச்சியான இனவுயிர்ப்புக்கள் வெடித்துள்ளன.

நவீனகாலத்துக்கு முன்னதான. "இனத்துவத்துக்கும்", நவீனநாடு என்பதற்கும் இடையிலான ஒரு நுண்ணிய வேறுபாட்டை சிமித் சொல்கின்றார். "இனத்துவங்கள். என்பவை, பொது வம்சாவளி, ஆதியந்தமான வரலாற்று ஞாபகங்கள், பொதுவான கலாச்சார அம்சங்கள், வரலாற்று ரீதியிலான ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசமொன்றுடனான ஓரளவு பந்தம், ஓரளவு ஒற்றுமை என்பவற்றையுடைய, குறைந்தபட்சம் அவர்களது உயர்மட்டத்தினரிடையே, பெயரிடப்பட்ட மக்கட் தொகுதி அலகுகளாகும். இதற்கு மாறாக ஒரு நாடு என்பது, பொதுவான ஆதியந்தமான ஞாபகங்களையும், ஒரு வெகுசனக் கலாச்சாரம், பொருளாதாரக் கூட்டமைவு கொண்ட குறிக்கப்பட்ட தாய்நிலம், சமவரிமைகள், எல்லா அங்கத்தினர்க்குமான கடமைகள் என்பவற்றையும் உடைய, பெயரிடப்பட்ட மனிதத் தொகுதியாகும்.²⁶ ஆபிரிக்காவிலும், ஆசியாவிலும் மேற் கத்திய ஆதிக்கங்கள் குடியேற்றவாதத்தை மேற்கொண்டபோது, மக்கள் தொகுதி களின் இனவமைப்பைக் கருத்திற்கொள்ளாது, புதிய அரசுகளுக்கான எல்லைகளை வகுத்தபோது, அநேகமான சந்தர்ப்பங்களில், குடியேற்றவாத முறைமையில் விசேட பங்கை ஏற்கும்படி இனம்சார் சமூகங்களை வற்புறுத்தினர். பிரச்சினைகள் எழுந்தன - புதிதாக நகரமயப்படுத்தப்பட்ட உயர்மட்டத்தினர், இனம்சார் தொகுதிகளையும்,இனச்சின்னங்களையும் பயன்படுத்தி, வெகுசன ஆதரவை பெற்று அதிகாரத்துக்கு வரப் போட்டியிட ஆரம்பித்தனர். இனத்துவம் தேசத்தை ஒன்றிணைப்பதிலும் பார்க்க, தேசிய அரசைப் பிரிக்கவே செய்தது.

சில வரலாற்று, இனத்துவங்கள் தப்பிப்பிழைக்க, மற்றவை மறைந்தன. இதற்கு மிகவும் வெளிப்படையான உதாரணங்கள் என்னவெனில், இராசவம்சம் ஒன்றை ஆதரித்தவர்கள், அல்லது ஒரு இனக்குழுவின் உயர்மட்டத்திலிருந்து புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்ட பல ஆட்சிவம்சங்களாகும். இவற்றில் சில சொந்த அரசு ஒன்று இல்லாமல்கூட தப்பிப் பிழைத்துள்ளன. இதன் காரணத்தை ஆராயப்புகும் சிமித், தமது சொந்தச் சடங்குகள், பொதுவழிபாடுகள், வழக்கங்கள், புனிதமான மொழி சுத்திரம் என்பவற்றுடன், ஒரு அமைப்புரீதியான குருத்துவத்தைக் (யூதர், ஆமேனியர்) கொண்ட இனம்சார் இரட்சிப்பு மதம் ஒன்றைக் கொண்டிருந்த இனத்துவங்கள்தான் மிகவும் தாக்குப் பிடிக்கக் கூடியவையாக இருந்தன எனக் காண்கின்றார். ஏனைய முக்கிய அம்சங்களாவன - நிலையான தாய்நிலம், அதிக அளவிலான சுயாட்சி, சுந்றாடலிருந்து வரும் மிகையான பகமை, வீரப் போர்களின் ஞாபகங்கள், புனிதத்தலங்கள், புனிதமொழிகள் எழுத்துக்கள், விசேட வாழ்க்கைமுறை என்பவற்றுடன் விசேடமான வரலாற்று நிகழ்வுகள், வரலாற்று ரீதியான மனோபாவம் என்பவையாகும். தேசியத்தின் சமகால மீள்கிளர்ச்சியின் மீதான தனது சிந்தனையில், மதம், புராணியங்கள், இனம்சார் வரலாறு என்பவற்றைத் தொடர்ந்தும் சிமித் வலியுறுத்துகின்றார்."²⁷ இவையேதான், தேசிய வாகிகள் கண்டுபிடிக்க, வைப்பச் செய்ய, பிறரிடமிருந்து கொள்ளையிட முயன்ற அதேவகையான அம்சங்கள் என்பது இங்கு குறிப்பிடப்படல் வேண்டும். இவ்வாறு, இனத்துவம் மெல்ல மறைவதற்குப் பதிலாக, இப்போது ஒவ்வொரு கண்டத்தினதும் சமுதாய, அரசியல் வாழ்க்கையிலும், இனரீதியான இயக்கங்களிலும் பிரதான பிரச்சினையாகியுள்ளது.

உலக அரங்கிலும், குறிப்பாகத் தெற்காசியாவிலும், இலங்கையிலும் காணப்படும் தேசியவாதத்தின் அந்தஸ்தை நாம் மேலும் தெளிவாகக் காண்பதற்கு, தேசியவாதத் தோற்றுவாய்களின் வரலாற்றுப் பின்னணிக்கும், அபிவிருத் திக்கும், மேலே நாம் நகர் வது பயனளிப்பதாகும். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் நிகழ்ந்த சம்பவத் தொடர்களே, தேசியவாதத்தின் முன்னோடிகளைனப் பொதுவாக ஏற்கப்படுகின்றது. இவை வருமாறு போலந்தின் முதல் பிரிவினை (1775), அமெரிக்க சுதந்திரப் பிரகடனம் (1776), பிரஞ்சுப் புரட்சியின் நிகழ்வும் அதன் அடுத்த கட்டமும் (1789-1792), ஜெர்மன் நாட்டுக்கு Flehte ஆற்றிய உரை (1807)²⁸. புராதன காலத்தின் தேசபக்தி, ஒற்றுமை என்பவை உணர்பூர்வமாக மீள நினைவிற் கொள்ளப்பட்டது இக் காலத்தின் கலைகளிலும், அரசியலிலும் சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றது. இதற்குச் சற்றுப் பிந்திய காலத்தில், கருத்தியலின் இடத் தை romanticism பிடித்துக்கொள்ள, புத் திசீ விகளும் கலைஞர் களும் கௌரவிக்கப்பட்டு, சுய அடையாளத்துக்கான தேடல் அதிமுக்கியமாயிற்று, தேசிய இனங்கள் தத்தம் தோற்றுவாய்களையும், வீரஞ் செறிந்த கடந்த காலத்தையும் மீளக் கண்டுபடிப்பதற்கான தேடலில் ஈடுபடலாயினர். புதிய இலக்கிய காலப்பகுதிகள் ஆகிய இரண்டிலும் ரூசோ ஹீதர் இருவருமே, சிறந்த பண்டிகளையும், உணர் வுகளையும் சிலாகித்தனர் என்பதற்கு ஆதாரமுண்டு.

பல்வேறு நெறிகளைச் சேர்ந்த பல அறிஞர்கள் தேசியவாதத்தை ஆய்வு செய்துள்ளனர். இத்துறை வேகமாக விரிந்துகொண்டே போக்ன்றது. நீண்ட காலமாக, குறிப்பாக ஆங்கிலோ - சக்ஸன் உலகில், தேசியவாதம் பற்றிய ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுவதில் தயக்கம் காணப்பட்டது. ஆனால் இப்போது, உலகெங்கும் தேசியவாதத்தின் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் பற்றிய, வளமும், ஊடுருவும் தன்மையுங்கொண்ட ஆக்கங்கள் பெருகி, பிரமிக்கும் வகையில், நிலைமை சரியான முறையில் நிவர்த்தி செய்யப்பட்டுள்ளது. உண்மையிலேயே தேசியவாதத்தின் சில துறைகளில் புரட்சிகரமான மாறுதல்கள் நிகழ்வதுடன், நாம் இந்த அத்தியாயத்தில் முன்னர் விவாதித்ததுபோன்று, பால்வேறுபாடு, இனத்துவம் பற்றிய ஆய்வுகள், கலாச்சாரம் பற்றிய ஆய்வுகள் என்பனவற்றுடன், நாடு, உலகமயமாக்கல் என்ற ரீதியிலான பல்வேறு பின்-நவீனத்துவ கருத்தாக் கங்கள் என்பவற்றின் பங்களிப்புகளும் நிகழ்கின்றன,

தேசியவாதத்தில் ஐந்து பிரதான வகைகள் உண்டென்றும், இவ் ஐந்தும் நவீனத்துவத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் ஐந்து பாதைகளை வரையறுக்கின்றன என அண்மைக்கால ஆய்வொன்று கூறுகின்றது. இவையாவன - ஆங்கிலேய, பிரெஞ்சு, ருஷிய, ஜெர்மனிய, அமெரிக்க வகைகளாகும். உலகின் ஏனையவர்க ளினால் பின்பற்றப்படும் கருத்தாக்கச் சட்டவரையறையினுள் பொருத்திப் பார்க்கை யில், ஆசியாவிலும், ஆபிரிக்காவிலும், ஏன், சிலசமயங்களில் இலத்தீன் அமெரிக்கா விலுங்கூட, நாடுகளின் உருவாக்கம், ஐரோப்பிய அனுபவத்தின் திரிபுற்ற நிலையே எனப் பல அறிஞர்கள் எண்ணத் தலைப்படுகின்றனர். இருப்பினும், கடந்த பத்துப் பதினைந்து வருடங்களாக, தேசியவாதம், தேசிய அடையாளம் என்பவற்றின் ஆய்வு, முதிர்ச்சியும், விரிவாக்கமும் பெற்றுள்ளது. ஐரோப்பாவுக்கு வெளியேயான இப் பிரமாண்டம், முன்னரைவிடத் தீவிரமாக ஆய்வுசெய்யப்படுவதுடன், இதுபற்றிய சித்தாந்த விவாதங்களில் ஐரோப்பியரல்லாத அறிஞர்களும் தங்களை நிலைப் படுத்துகின்றனர். ஆபிரிக்காவிலும், ஆசியாவிலும் நாடுகள் எடுத்திருக்கும் குறிப்பிட்ட வடிவங்களை ஆராய்ந்து, அவற்றை வெவ்வேறு ஐரோப்பிய மாறுபட்ட வகைகளுடன் ஒப்பீடு செய்வது இப்போது மேலும் சகஜமாகியுள்ளது.

தேசிய அரசு என்ற கொள்கை, பதினெட்டாம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு களில், முதலில் மேற்கு ஐரோப்பாவிலும், அமெரிக்காவிலும் வளர்ச்சி பெற்றது. இந்த முறைமை, மத்திய நீர்வாகத்துடனான பிரதிநிதித்துவ நிறுவனம், நிலையான எல்லைகள் என்பவற்றுடன், அரசும் தாமும் ஒன்றேயென்ற மக்களின் மனப்பாங்கு, முழுமையான கல்வி, தேசிய விழாக்கள், கட்டாய இராணுவசேவை, பொது நியாயாதிக்கம் என்பவற்றை வலியுறுத்தியது. ஆனால் கோன் கூறுவதாவது

"தேசியவாதமானது எல்லா நாடுகளிலும், எல்லாக் காலத்திலும் ஒரே மாதிரியாகத்தான் உள்ளது. இது, தான் வேர்கொள்ளும் வெவ்வேறு நாடுகளின் அரசியல் எண்ணங்கள், சமுதாயக் கட்ட மைப்பு என்பவேற்றினால் தீர்மானிக்கப்படும் ஒரு வரலாற்றுப் பிரமாண்டமாய் உள்ளது."²⁰

இதனால், ஏறத்தாழ தனது சொந்தத் தேசிய வடிவங்களை ஆசியா கொண்டிருக்கின்றது. இந்த வடிவங்கள் திட்டவட்டமாக ஆசியத்தன்மை கொண்டவை என்பதுடன், ஐரோப்பிய, அமெரிக்க வடிவங்கள் போலவே, தமது சொந்த தனித்துவ இலட்சணங்களைக் கொண்டுள்ளன. இந்த இலட்சணங்கள், ஏனையவற்றினதுபோல் அதே அடையாளங்களைக் கொண்டிருக்காவிடினும். ஏனையவற்றின் இலட்சணங்களுடன் இவற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது பயனளிக்கவே செய்யும். ஐரோப்பாவிலுள்ள தேசியவாதம் (முழுக்கமுழுக்க நவீன பிரமாண்டமே. ஆயினும் அது, முன்னதான அடையாள உருவாக்கத்திலிருந்து ஊட்டம் பெற்றது. பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது. மேற்குலகத்துக்கு வெளியே, விசேடமாக ஆசியாவில், தேசியவாதம் தாமதமாக உருவானது மாத்திரமன்றி, அது பொதுவாக, மேலும் பின்தங்கிய நிலையிலிருந்த சமூக, அரசியல் அபிவிருத்தியின் காரணமாக, ஆசியத் தேசியவாத எழுச்சி, கலாச்சாரத் துறையிலேயே முதலில் வெளிப்பட்டது. அதே காலத்தில், சமுதாயத்தின் படிப்படியான மதச்சார்பின்மை ஐரோப்பாவின் வளர்நிலைகளில் ஒன்றாகக் காணப்பட்ட போதும், இந்த முன்னெடுத்தல், இந்தியாவினதோ ஏன், இலங்கையினதோ தேசியவாத எழுச்சியில் நிகழவில்லை. சொல்லப்புகின், குடியேற்றவாத உலகின் ஏனைய நாடுகளிற்கூட நிகழவில்லை, இங்கு முக்கியம் என்னவெனில், மேற்கத்திய குடியேற்றவாத சக்திகளுடன் ஒப்பிடுகையில், இங்கு மதமே வேறுபாட்டின் பிரதானமான அடையாளமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இதன் காரணமாக, பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியின் பின்னர், மதமே தேசியவாதச் சிந்தனை, செயல் என்பவற்றின் களமாயிற்று.

ஆசியாவைப் பொறுத்தவரையில், இன, மக, கலாச்சாரரீதியிலான பதிய நாடுகளின் உருவாக்கம், கிழக்கிலும் தென்கிழக்காசியாவிலும், எவ்வித முக்கியத்துவமும் பெற்றிருக்காத போது, தென்னாசியாவில் இவ்வகை உருவாக்கம் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. பிரதானமான இன, மத, கலாச்சாரரீகியிலான பிரிவினைகள், தென்னாசியாவின் முன்னாள் பிரித்தானியக் குடியேற்றங்களில் காணப்படுகின்றன. பிரிவினையை உண்டுபண்ணும் பிரதான கலாச்சார வேறுபாடுகள் இலங்கையில் (பௌத்தர்களுக்கும் இந்து சிறுபான்மையினருக்கும் இடையேயான)தும். பாகிஸ்தான், பங்களாதேசம் (இஸ்லாமிய) நாடுகளுக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையேயான பிரிவினையும் மதம் சார்ந்ததாக இருக்கையில், பங்களாதேசத்துக்கும் பாகிஸ்கானுக்கும் இடையேயான பிரதான வேறுபாடுகள் மொழி சார்ந்தவையாகவும் (புவியியல் சார்ந்ததாகவும்) உள்ளன. இலங்கையில், சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்குமிடையில் உள்ள வேறுபாடுகள், வெறுமனே இன மத, கலாச்சாரம் எனும் அடிப்படையில் மட்டுமல்லாது, மொழி, ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசம் சார்ந்தவையாகவும் உள்ளன. புறூர் காப்பரின் Legends of People Myths of State லிருந்து ரொனெசன், அனரொலு ஆகியயோர் மேற்கோள் காட்டுவதுபோல், அவர் தீவிர சமூக சமத்துவத்தைக் கொண்ட அவுஸ்திரேலியாவை, இறுக்கமான கட்டுப்பெட்டித் தன்மையுடைய சிங்கள சமூகத்துடன் ஒப்பிடுவதை இங்கு கோடிட்டுக் காட்டுவது பொருத்தமாகும். மதகுருமாரினால் இயக்கப்படும் மேலாதிக்க இனக் குழுவொன்று. ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட இனக் குழுக்களை உட்சேர்த்து நடத்தவேண்டிய ஒரு தேசிய அரசை, கலாச்சார ரீதியில் தனியாதிக்கம் செய்ய முயற்சிக்கையில், அதன் விளைவுகள் எவ்வளவுக்குத் துன்பியல் உள்ளதாகவிருக்கும் என்பதை இலங்கைப் பிரச்சனை விளக்குகின்றது.³⁰

இந்தியாவில் பிரம்மோ சமாஜ். ஆரிய சமாஜ் போன்ற பத்தொன்பதாவது நூ ந்நாண்டு இந்து சீர்திருத்த இயக்கங்களும், (இந்தியத் தேசியத் தோந்று வாய்களின் முக்கியமான மூலாதாரங்களாய் இருந்தவை) அவற்றின் மத, கலாச்சார அறிஞர்களின் பிரயாசைகளும், குடியேற்றவாத எதிர்ப்புக்கான பாதையை வகுத்து, இந்தியத் தேசியவாதத்தை அதன் இறுதி நிலைகளில் வாக்கின. இதை ஒத்த வகையில், இலங்கையின் பௌத்த, இந்து இயக்கங்கள், குறிப்பாகச் சைவ இயக்கம், இலங்கையின் பௌத்த, இந்து இயக்கங்கள், குறிப்பாகச் சைவ இயக்கம், இலங்கைத் தேசியவாதத்தின் முன்னோடிகளாக இருந்தன. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டிலிருந்து, இந்தியாவின் இந்து இயக்கத்திற்கு சமாந்தரமாகவே இவை இயங்கின.

NOTES

- 1. Macquarie Dictionary, ed. Arthur Delbridge et al., Macquarie Library. Sydney, 1990,
- 2. Great Lifco Dictionary, 12th ed., The Little Flowers Co, Madras, 1991, p.643.
- 3. Hans Kohn, Nationalism: lis Meaning and History, Princeton, New Jersey, 1965, p. 19.
- 4. Ibid., p.9.
- 5. Hans Kohn, op.cit.p.10.
- 6. J.C. Hayes, Nationalism: A Religion, The MacMillan Company, New York, 1960, p.2.
- 7. E. Kedourie, Nationalism, London, 1991, p.1.
- 8. A.D. Smith National Identity, Penguin, London, 1991, p.73.
- 9. A.D. Smith, Theories of Nationalism, Gerald Duckworth, London, 1971, p.65.
- J. Hutchinson, & A.D. Smith, (eds.), Nationalism, Oxford University Press, Oxford, 1994,p.4.
- James G. Kellas, The Politics of Nationalism and Ethnicity, Macmillan, London, 1991.p.3.
- 12. Ernest Gellner, Nation and Nationalism. Basil Blackwell, Oxford, 1983. p.48.
- T. Naim, "The Maladies of Development', in J. Hutchinson and A.D. Smith, op. cit., p.73.
- 14. E. Hobsbawm. The nation is an invented tradition', Ibid., pp. 77-78.
- 15. P.R. Brass, Elite competition and nation-formation, Ibid., pp.83-84.
- 16. Benedict Anderson, Imagined Communities: Reflection on the Original Spread of Nationalism, Verso, London, 1991, p.36.
- J.G. Herder, Reflection on the Philosophy of the History of Mankind, Chicago, 1968, pp.50-60
- 18. Macquarie Dictionary, op. cit., p.627.
- 19. E. Renan, 'Qu'est-ce qu'une nation?', in J. Hutchinson & D.A. Smith, op. cit., p.17.
- 20. J. Stalin, "The Nation'. Ibid. pp.19-20.
- 21. M. Weber, "The Nation'. Ibid., pp.21-22.
- 22. C. Geertz, 'Primordial and civic ties'. Ibid., pp.32-33.
- 23. A. Giddens, 'The Nation as power containerIbid., pp. 34-35,
- 24. James G. Kellas, op cit, p.2.
- 25. A.D. Smith, "The Origins of Nations', in J. Hutchinson & D.A. Smith, op. cit., p.151.
- 26. S. Tonnesson, & H. Antlou, Asian Forms of the Nation, Curzon, Surrey, 1996, p.10.
- 27. A.D. Smith, The Ethnic Origins of Nation, Basil Blackwell, Oxford, 1989. pp.14-16.
- 28. J. Hutchinson, & A.D. Smith, op cit, p.4.
- 29. Hans Kohn, op. cit. p.4.
- 30. S. Tonnesson, & H. Antiou, op cit, p.25.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

ூத்தியாயம் மூன்று வரலாற்று, சமூகப் பின்னணி

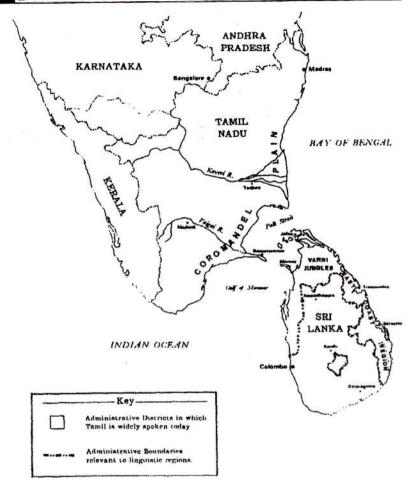
இரு நாட்டின் வரலாற்றில் அதன் புவியியல் இயல்பாகவே தன் செல்வாக்கைச் செலுத்துவதுடன், அவ் வரலாற்றை உருவாக்குவதில் மிகமுக்கியமான பங்கையும் வகிக்கின்றது. ஒரு நாடு என்ற ரீதியில், இலங்கையும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. அதன் புவியியல் அமைப்பும், கூழலும் அதன் வரலாற்றை ஆதியிலிருந்தே பாதித்துள்ளன. இலங்கையின் வேறுபட்ட தட்பவெப்ப நிலைகளையுடைய புவியியல் ரீதியிலான பிரிவுகள், அதன் மக்களின் சமூக, பொருளாதார வாழ்க்கையைப் பாதித்துள்ளன. எனவே, நாட்டினது புவியியல் இலட்சணங்களையும் நிலைமைகளையும், அதன் மக்களின் இன, மத, மொழி, கலாச்சாரப் பின்னணியுடன் சேர்த்து, சுருங்க உரைப்பது, தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் தோற்றத்தை மேலும் சிறப்பாக விளங்கிக் கொள்ளவும், பகுப்பாய்வு செய்யவும் அத்தியாவசியமாய் உள்ளது.

இலங்கை (1972 வரையில் சிலோன் என அறியப்பட்டிருந்தது) இந்துசமுத்திரத்தில், இந்தியாவின் தென்கிழக்குக் கரைக்கப்பால் உள்ளதொரு சிறிய, அதிஉஷ்ணவலய நாடாகும். இத் தீவு மாங்காய் வடிவில், அதிகூடிய நீளம் 435 கிலோ மீற்றரும், அதிகூடிய அகலம் 225 கிலோ மீற்றர் கொண்டதாகவும் உள்ளது. இதன் பரப்பளவு 65,610 சதுர கிலோ மீற்றர்களாகும். இலங்கையையும் இந்தியாவையும் அதிக ஆழமற்றதொரு நீரிணை பிரிக்கின்றது. இலங்கையின் தீவுகளில் ஒன்றான மன்னார், இந்தியாவின் பாம்பன் தீவிலுள்ள தனுஷ்கோடியிலிருந்து 40 கிலோ மீற்றர்கள் தூ ரம் மட்டுமேயாகும். அடம்ஸ் பிரிட்ஜ் எனப்படும், நீரில் ஆழ்ந்திருக்கும் மண்மேட்டு வரிசை, இந்தியாவையும் இலங்கையையும் இவ்விரு இடங்களிலும் தொடுக்கின்றது. இவற்றால், இலங்கை, தமிழர் தமது சொந்த அரசான தமிழ் நாட்டையுடைய, தென்னிந்தியாவுக்கு மிக அண்மையில் உள்ளதுடன், இலங்கையிலுள்ள தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் (மிக அருகமைந்துள்ளதால்) இவற்றுடன் புராதன காலத்திலிருந்தே அன்னியோன்னியமான தொடர்புகளைக் கொண்டுள்ளன. இலங்கையிலுள்ள தமிழ்ப் சுறிப்பாகத் தென்னிந்தியா, அண்மையில் இருப்பதனால், இலங்கையின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, சமய, கலாச்சார வளர்ச்சியில் பாரிய தாக்கத்தைக் கொண்டிருந்திருக்கின்றது. (இணைக்கப்பட்டுள்ள வரைபடத்தைப்பார்க்கவும் பக்கம்)

இத் தீவானது, பிரதானமாகக் கரையோரத் தாழ்நிலங்களையும், 2000 மீற்றருக்கும் உயரம் குறைவான மத்திய மலைப் பிரதேசத்தையும் கொண்டது. தட்டையாயும், மேடுபள்ளமுமாய் உள்ள இத் தாழ்நிலங்கள், தரைப்பகுதியில் ஐந்தில் நான்கு பங்கினதாகவும், நதிகளின் கழிநிலங்களாகவும் உள்ளன. இவற்றில் பல பயிர்ச்செய்கைக்காக அணையிடப்பட்டுள்ளன. மகாவலிகங்கை 376 கிலோ மீற்றர்கள் நீளமும், மல்வத்து ஒயா கிட்டத்தட்ட 194 கிலோ மீற்றர்கள் நீளமும் உடையன. ஒரு நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட மற்றைய நதிகள், 180 கிலோ மீற்றர்கள் நீளத்துக்கும் குறைவானவை. இவை மத்திய மலைநாட்டிலிருந்து, சக்கரமொன்றின் ஆரக்கால்கள் போன்று அமைந்துள்ளன. இவற்றின் நகர்வுகளால் தரைப்பரப்பு மாற்ற முற்றதால், வேறுபட்ட இலட்சணங்களைக் கொண்டதான மகாவலி கங்கையின் வடபுலம் பாயும் கிளைமட்டும் இவற்றுள் வித்தியாசமானது. ஆயினும் அநேகமான நதிகள், குதித்து விழுந்து, வழிந்தோடி, தொடர் நீர்வீழ்ச்சிகளாகப் பாய்ந்து சமதரையை அடைகின்றன. புவியியல் ரீதியாக இலங்கையை மத்திய மலைநாடு, தென்மேற்கு, கிழக்கு, வடக்கென நான்கு பிரதேசங்களாக வகுக்கலாம். பிரதேசரீதியான வருட மழைவீழ்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு இத் தீவை ஈர, உலர் வலயங்கள் எனவும் பிரிக்கலாம். தென்மேற்குப் பருவக் காற்றினால் கொண்டுவரப்படும் பாரிய அளவிலான ஈரலிப்பைப் பெறுகின்ற தென்மேற்குக் கரையோரச் சமநிலங்களும், மலைநாட்டின் மேற்குப் பகுதிகளும் ஈரவலயமாகும். தீவின் எஞ்சிய பகுதியாகவிருக்கும் உடல வலயம், நவம்பர், டிசம்பர் மாதங்களில், எப்போதுமே நம்பியிருக்க முடியாத வடகீழ்ப் பருவப்பெயர்ச்சிக் காற்றினாலும், சூறாவளிப் புயல்களினாலும் 1,000 க்கும் 1,800 மில்லிமீற்றர்களுக்கும் இடையிலான வருடாந்த மழைவீழ்ச்சியைப் பெறுகின்றது.

ஈரவலயத்தினதும், மலைநாட்டினதும் அதிகமான பகுதிகளில் காணப்படும் podzolic soils அதிக வளமானவையல்ல. ஆனால் இவற்றில் மரப்பயிர்கள் வளர்வதுடன், பசளையிட்டால் நல்ல பலன் தரக்கூடியவையாகும். உலர்வலயத்தின் பெரும் பகுதிகளில், குறிப்பாக வடக்கு, மத் திய, தென்கிழக் கில் காணப்படும் சிறப்பியல்புடைய செம்பழுப்பு நிலங்கள், சாதாரணமாக அதியுபர் வெப்பமண்டலத்தில் உள்ளவற்றைவிட வளமானவை. யாழ்ப்பாணத் தீபகற்ப மண்களும் ஒப்பீட்டளவில் வளமானவைதான். ஆனால் உலர் வலயத் தின் ஏனைய பகுதி மண் வளங்கள் பொதுவாக வளம் குறைந்தவையே. ¹ இயற்கையாக அமைந்த மண் வளங்கள் அடிப்படையில் மக்கள் குடியேற்றத்தில் பெரும்பங்கை வகித்தது மாத்திரமன்றி, ஓரளவுக்குப் பொருளாதார, காணி அபிவிருத்திக்குப் பங்களித்ததுடன், இலங்கையின் குடியேற்றவாதக் பாலகட்டத்திலும், பிற்குடியேற்றக் காலத்திலும் பாரிய பங்களிப்பைச் செலுத்தியுள்ளன.

18 மில்லியன் சனத்தொகையைக் கொண்ட இலங்கை ஒரு பல்லின நாடாகும். மக்கள் தொகையில் 74 சதவீதமானவர்கள் சிங்களவர்களாகும். இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசங்களான தென், மேல், வடமேற்கு மாகாணங்களில் வசிப்பவர்கள் கரையோரச் சிங்களவர் என அழைக்கப்படுகையில், மலைநாட்டுச் சிங்களவர்கள் எனப்படுபவர்கள் அநேகமாக, முன்னைய கண்டி இராச்சியத்தில் செறிவாகக் காணப்படுகின்றனர். கரையோர ஈரவலயப் பிரதேசங்கள், சிலாபம், கொழும்பு, கேகாலை, இரத்தினபுரி, களுத்துறை, காலி, மாத்தறை மாவட்டங்களை உள்ளடக்கும். மலைநாட்டுச் சிங்களவர் மரபுரீதியில் தமது சம்பிரதாயக் கட்டுமானத்தில் மிகவும் பழமைவாதிகளாகவும், ஒப்பீட்டளவில் மாற்றமடையாதவர்களாயும் இருக்க, அவர்களுடைய கரையோரச் சகோதரர்கள், மேற்கத்திய செல்வாக்குக்கு ஆட்பட்டிருந்த காரணத்தினால், வாழ்க்கையையீட்டு இறுக்கம் குறைந்த பார்வையை உடையவர்களாக இருந்தனர். குறிப்பிடுமளவுக்கு தென்னிந்தியாவில் தமிழர்கள் அதிகமாக உள்ளதனால், சிங்களவர் இத் தீவில் பெரும்பான்மையாக இருந்தபோதும் அவர்கள் தம்மைத் தெற்காசியப் பிராந்தியத்தில் ஒரு சிறுபான்மையாகவே எண்ணும் சார்பு இருந்தது. கி.மு. 5ம் நூற்றாண்டளவில், சிங்களவர் வட இந்தியாவிலிருந்து வந்தேறுகுடிகளாக அத்தீவுக்கு வந்தவர்களாவர். பௌத்த மதத்தினரையே பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட சிங்கள மக்கள், இலங்கையில் மட்டுமே பேசப்படும் சிங்கள மொழியைப் பேசுபவர்களாவர். இம் மொழியும் தமிழ்ப் பேசும் மக்களிலிருந்து சிங்களவரைத் தீர்க்கமாக வேறுபடுத்துவதாகும். இவர்களுக்கு அடுத்த பெரும்பான்மை இன மொழிக் குழுவான தமிழர்கள் சனத்தொகையில் ஏறத்தாழ 18 சதவீதமானவர்களாவர். பெரும்பான்மைச் சிங்களவரைப் போலன்றி இவர்கள் பிரதானமாக இந்துக்களாக இருப்பதுடன், மொழிரீதியில், தென்னிந்தியாவில் பேசப்படும் திராவிட மொழிகளில் ஒன்றான தமிழைப் பேசுபவர்களாவர்

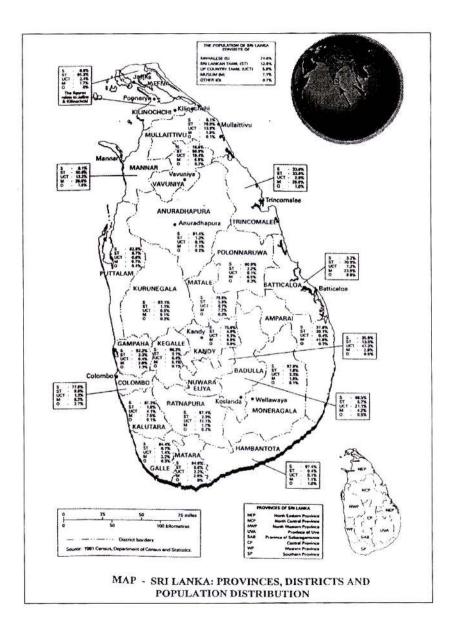

The Tamil - Speaking Lands of India and Sri Lanka

திராவிடம் என்ற பதம், இவ் ஆய்வில், தென்னிந்தியாவில் உள்ள, திராவிட மொழிகளில் பிரதானமான, தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் என்பவற்றைப் பேகம் வெவ்வேறு இனங்களைக் குறிக்கும் வகையில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இத் தீவில், தமிழர்கள் மட்டுமே இப்போது திராவிடத்தைப் பேசுகின்ற இனமாக இருந்தபோதும், கர்நாடகம், கேரளா, ஆந்திரா என்பவற்றிலிருந்து வந்து குடியேறி, பின் இலங்கையின் பெரும்பான்மை தமிழ் இனத்துடன் சங்கமித்தவர்களும் இருக்கவே செய்கின்றனர்.

இரு வகையினராய் உள்ள தமிழர்களில் - ஆதித் தமிழர்கள் (உள்ளூர் தமிழர்கள்) இந்தியத் தமிழர்கள் - முதலாம் வகையினர் கிறிஸ்துவுக்கு முன்னதான காலத்தில் வந்தவர்கள். ² அவர்களோடு ஒப்பிடுகையில், இந்தியத் தமிழர்கள் அண்மையில் வந்து குடியேறியவர்கள். இவர்கள் பத்தொன்பதாவது நாற்றாண்டிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும், பிரித்தானியர் இத் தீவில் அறிமுகப்படுத்திய பேருந்தோட்டப் பொருளாதாரத்தைத் தொடர்ந்து வந்தவர்கள். எமது ஆய்வுக்கான விஷயத்தில் இந்தியத் தமிழர்கள் குறைந்த தொடர்புடையவர்கள் ஆதலின் அவர்கள் இங்கு குறைந்த கவனத்தையே பெறுகின்றனர் என்பது புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாகும். இலங்கைத் தமிழர்கள், யாழ்ப்பாணம், மன்னார், வவுனியா, முல்லைத்தீவு, திருகோண மலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய இடங்களில் காணப்படுகையில், இவர்களில் பெரும் பான்மையினர் வட மாவட்டத்தில் உள்ளனர். ஏனைய இடங்களில், குறிப்பிடுமளவுக்கு இலங்கைக் தமிழர்கள் செறிவாக உள்ளாரெனில் அது கொழும்பு மாவட்டத்திலாகும். இங்கு அவர்கள் மாவட்டச் சனத்தொகையில் 12 சதவீதமானவர்களாகும். மறுபுறத்தில், இந்தியத் தமிழர்கள் பிரதானமாக, களுத்துறை, கண்டி, மாத்தளை, நுவரெலியா, பதுளை, இரத்தினபுரி, கேகாலை ஆகிய பாரம்பரியத் தேயிலைத் தோட்டப் பிரதேசங்களில் செறிந்து காணப்படுகின்றனர். சிங்களவரைப் போலன்றி, தமிழர்கள் உலர்வலயத்திலேதான் வாழ்கின்றனர். இவ் வலயம், வட பருவப் பெயர்ச்சிக் காலத்தில் மட்டுமே (அக்டோபரிலிருந்து ஏப்பிரல்வரை) மழையைப் பெற்று, தென்மேற்குப் பருவப் பெயர்ச்சியின்போது (மேயிலிருந்து செப்டெம்பர் வரை) வநட்சியை அனுபவிக்கின்றது.

மக்களில் முஸ்லிம் பகுதியினர் (7 சதவீதம்), கிழக்கு மாகாணத்திலேயே பெரும்பான்மையாக உள்ளனர் என்பதுடன், அவர்களுடைய மூலம் ஏறத்தாழ 10ஆம் நூற்றாண்டு ஏ. டி வரையில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அரபு வியாபாரிகளாகவிருந்த ஆரம்ப முஸ்லீம் வந்தேறுகுடிகளின் தொகை, அவர்களின் வருகையைத் தொடர்ந்து நிகழ்ந்த இந்திய முஸ்லீம்களின் நிலையான குடிவரவினால் அதிகரித்துள்ளது. இலங்கை முஸ்லீம்களில் செலுத்தப்பட்ட மிகப் பிரதானமான செல்வாக்கு தமிழ் மொழியினதாகும். இதுவே அவர்களின் தாய்மொழி ஆயிற்று. குறிப்பிடக்கூடிய ஏனைய கழுக்கள் பறங்கியரையும், மலே இனத்தவரையும் உள்ளடக்கின. பறங்கியர் சமூகம் இலங்கையில் தொழில்புரிந்த ஐரோப்பியரின் வழித்தோன்றல்களாவர். இத் தீவின் ஆதிவாசிகள் என நம்பப்படும் வேடர்கள், மிகக் குறைந்த தொகையினராய் உள்ளதுடன், அவர்கள், பரஸ்பர மண உறவு கொண்டுள்ளதும், சங்கமித்துப் போனதுமான மற்றைய நழுக்களிலிருந்து உண்மையில் வேறுபடுத்த முடியாத அளவுக்கு உள்ளனர். (அடுத்த பக்கத்திலுள்ள வரைபட இணைப்பைப் பார்க்கவும்),

இந்தக் கட்டத்தில் நாம் சில வினாக்களை எழுப்ப முடியும், அவையாவன இலங்கையில் ஆதியில் வாழ்ந்தவர்கள் யார்? அவர்கள் எப்போது இத் தீவில் காலூன்றினர்? அவர்கள் தமக்கிடையில் எவ்வாறு செயற்பட்டனர்? வலிமைமிக்க தமிழ் இராச்சியம் ஒன்று தோன்றுவதற்கு எச் சூழ்நிலைகள் காரணமாகவிருந்தன? அந்த இராச்சியத்தை அவர்கள் எவ்வாறு இழந்தனர்? தமிழரின் தமிழ்ச்சுயவுணர்வு விழிப்படைவதற்கு எது காரணமாகவிருந்தது என்பதும், நவீன இலங்கையில் அவர்கள் தம்மை ஒரு தேசியம் எனக் கருதவைத்தது எது என்பதையும் கண்டுபிடிப்பதற்கு, இவ் விளாக்களுக்கான விடைகள் அதிமுக்கியமானவை.

இவ் வீனாக்களுக்கான விடைகளைக் காண புராதன காலத்துக்குத் திரும்புதல் அவசியம். இலங்கையின் வரலாறு ஏறத்தாழ 2300 ஆண்டுகள் பழமையானது. அநுராதபுரம், பொலனறுவை, யாழ்ப்பாணம், தம்பதெனியா, கண்டி, கோட்டை எனும் இராச்சியங்கள் புராதன காலத்தைச் சேர்ந்தவை. போர்த்துக்கேய, டச்சுக்கார குடியேற்றவாதக் காலங்கள் மத்திய காலமாக இருக்க, இறுதியில், பிரித்தானிய குடியேற்றவாதக் காலத்துடன் ஆரம்பித்த நவீனகாலம் தற்போதுவரை நீடிக்கின்றது.

இப்போது நாம், வடமத்திய, வடமேல், தென் மாகாணங்கள் என அழைக்கப்படும் இடங்களிலேயே சிங்களவர் ஆதியில் குடியமர்ந்தனர். ஆரம்ப சிங்கள அரசர்களின் இராசதானிகளாக அநுராதபுரமும், பொலனுறுவையும் இருந்தன. பௌத்த சிந்தனைகளினால் ஊக்கமும், பண்படுத்தலும் பெற்ற மகோன்னகமான நாகரீகங்களின் மையங்களாய் இவை இருந்ததற்கான அழுத்தமான அகழ்வாராய்ச்சி ஆதாரங்களை இத் தலங்கள் இப்போதும் கொண்டுள்ளன. பின்னர், இந்த நாகரீகங்கள் சிதைவுற்று, அநுராதபுரத்தையும், பொலன்றுவையையும் காடு கைப்பற்றிக்கொள்ள, சிங்களவர் தெற்கே கண்டிக்கும், தென்மேற்கே கோட்டைக்கும் இடம் பெயர்ந்தனர். பாளி மொழியிலான (இதனிலிருந்தே சிங்களமொழி உருவாகியது) வரலாற்றுக் குறிப்புக்களிலும், பிந்திய வரலாற்றுக் குறிப்புக்களிலும், இலங்கை அரசியலுடன், ஓரளவு மதரீதியான வரலாறு சம்பந்தமாக, மிக நம்பகமாகவும், வியக்கத்தக்க வகையில் தொடர்பாகவும் உள்ள தகவல்கள் அடங்கியுள்ளன. தமிழரைப் பொறுத்தவரை, 13ம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இராச்சியம் தாபிக்கப்பட்டதன் பின், எழுத்தாம மூன்று நூற்றாண்டுகளின் பின்னர் எழுதப்பட்ட வரலாற்றுக் குறிப்புக்களே உள்ளன. பாளி, சிங்கள மொழிகளில் அமைந்த வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் மூலம், ஆரம்பக் காலகட்டத்திலிருந்தே சிங்கள வரலாறு பாதுகாக்கப்பட்டுவர, ஆரம்பத் தமிழ்க் குடியமர்வுகளின் வரலாறு அவ்வளவுக்கு பாதுகாக்கப்படவில்லை. இருப்பினும், இவ் வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் தமிழரின் ஆரம்பக் குடியமர்வுகளின் ஆதாரங்களைத் தருவதில் பெறுமதிவாய்ந்தவை.

கி.மு. 3ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் பௌத்தமதம் இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட காலத்திலிருந்து வரலாற்றுப் பதிவுகளைப் பாதுகாக்கும் பாரம்பரியம், பௌத்த கோவில்களிலும், புனிதத் தலங்களினதும் பெரும்பணியாக இருந்தது. இதற்கும் மேலாக, பௌத்தமதம் அரசசபையின் ஒன்றிணைந்த பாகமாகி, அரசமதமாகவும் டயர் அந்தஸ்து பெற்றிருந்தது. அரசசபை, அரசன், மதம், மக்கள் அனைத்தும் ஒரு வகைக் கூட்டுவட்டமாக இருந்தது. அவற்றின் வரலாறுகள் எப்போதுமே பரஸ்பரத் தொடர்புடையவையாக இருந்ததனால், அவை பௌத்த நிறுவனங்களால் பாதுகாக்கப்பட்டும், ஒழுங்காகத் திரட்டப்பட்டும் காணப்பட்டன. பிற்பாடு, தீபவம்சம் (4 ம் நூற்றாண்டு ஏ.டி), மகாவம்சம், (6ம் நூற்றாண்டு ஏ. டி) என்பனவும், அதன்பின் சூளவம்சமும், இலங்கையினதும் பௌத்த சிங்கள மக்களினதும் விரிந்த வரலாறாக எழுதப்பட்டுள்ளன. பரணவிதான சொல்வதுபோல் "இப் பாரம்பரியங்கள் வரலாற்றுக் குறிப்பேடுகளில் பதியப்படுவதற்கு முன்னர் ஏறத்தாழ ஓராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாய்மொழி வழிவந்தவையாகும்"

இங்கு முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியது என்னவெனில், மகாவம்சம் என்ற வரலாற்றுக் குறிப்பேட்டை கி.பி 6 ம் நூற்றாண்டில் எழுதிய மகாநாம என்ற பௌத்த துறவி, ஒன்றில் தமிழரின் வரலாற்றில் ஆர்வம் காட்டாதிருக்கலாம் அன்றில், அவரிடம் தமிழர் பற்றிய போதிய தகவல்கள் இல்லாதிருக்கலாம், ஏன், இவர் மத அல்லது அரசியல்ரீகியான ஒருபக்கச் சார்பின் காரணமாக வேண்டுமென்ளே தமிழரின் வாலார்ளை அசட்டை செய்திருக்கவும் கூடும் என்பதாகும். எனவேதான் மகாவம்சத்தின் ஆசிரியர், தனது இலக்கிய ஆக்கங்களினூ டாக, நாட்டினதும் மக்களினதும் உண்மையான மதம் பௌத்தமே என்றும், எல்லாக் காலமும் அந்த மதத்தைப் பாதுகாப்பதே ஒவ்வொரு பௌத்தனுடைய கடமை எனவும் பிரகடனப்படுத்தியுள்ளார். இந்த வகையில் புராதனமானதும், உணர்ச்சியின் அடிப்படையிலானதுமான மதக் கருத்தாக்கங்கள் இந்த பௌத்த படைப்பாளிகளினால் வளர்க்கப்பட்டு, அவற்றை மதநம்பிக்கையாக மக்களிடம் பரப்பப்பட்டிருந்தன. இந்த நம்பிக்கையே, இன்றுங்கூட, சிங்களத் தேசியவாதம் தொடர்பான நாட்டின் அரசியலில் மிக முக்கியமான பாத்திரத்தை வகிக்கின்றது. பாளி வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள், ஆரம்ப இராசதானிகளுள் பெரியவையான அநுராதபுரம், பொலனறுவை ஆகிய இடங்களிலுள்ள பௌத்த புனிதத்தலங்களினுள் எழுதப்பட்டு, பாதுகாக்கப்பட்டு வந்த காரணத்தினால், அவை, வரலாற்றின் ஆரம்ப காலகட்டத்தில் இந்த இராச்சியங்களிலும், அவற்றின் மக்களிலுமே பிரதானமாகக் கவனக்கைக் குவித்திருந்தன. எனவே, தமிழர்கள் பிரதானமாக இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளில் வாழ்ந்ததாலும், அவர்களுக்கென சிறப்பாக நிறுவப்பட்ட சொந்த நாகரீகங்கள் இருந்ததனாலும், இந்த வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் அவர்களையிட்டு அதிகமான தகவல்களைத் தரவில்லை என்பது புரிந்து கொள்ளக்கூடியதே. இரகுபதி வருமாறு எழுதுகின்றார்:

"இத்தீவின் அதிகாரபூர்வமான வரலாறு இப்போதும் அடியாதாரமாகக் கொள்ளும், அநுராதபுர மையத்து பாளி வரலாற்றுக் குறிப்பேடுகள், யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தை நாகதீபம் என அழைப்பதையும், அங்கு தூ பிகள் கட்டப்பட்டன என்பதுபோன்ற ஒரு சிலவற்றை, எப்போதாவது குறிப் பிடுவதையும் தவிர, அதையிட்டு அநேகமாக ஒன்றுமே பேசாதிருக்கின்றன.³

இந்திரபாலாவின் கணிப்பு இந்த அவதானிப்பை ஆதரிக்கின்றது:

"இலங்கையிலுள்ள திராவிடரின் செயற்பாடுகள், நாட்டினது அரசியல், மத விஷயங்களைப் பாதித்த போதுமட்டுமே வரலாற்றுக் குறிப்புக்களில் (பாளி, சிங்கள) சொல்லப்படுகின்றன."

பாளி வரலாற்றுக் குறிப்பேடுகளில் உள்ள துணுக்குத் தகவல்களை மிழர்களின் ஆரம்ப வரலாற்றுக்குப் போதுமானவையல்ல எனக் கருதி, வரலாற்றாசிய பர்கள் கருத்துக்கு எடுக்கத் தயங்குகின்றனர் போல் தோன்றுகின்றது. ஆயினும், நவீன தொல்பொருள் அகழ்வுகளும், ஆராய்ச்சிகளும் ஆரம்ப தமிழர் குடியிருப்புக் களைத் தெளிவாக உறுதி செய்கின்றன.⁷

சிங்கள இராச்சியத்துக்கு, வன்மையானதும், நீடித்திருக்கக் கூடியதுமான கற்கள் இலகுவாகக் கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்ததனால், அவை அரசர்களினாலும், பௌத்த துறவிகளினாலும், தமது மாளிகைகள், புனிதத்தலங்கள், கோவில்கள். மற்றும் அமைப்புக்களைக் கட்டுவதற்கு பயன்பட்டன. அரசவையின் சாசனங்கள், ஒழுங்குவிதிகள் என்பனவற்றுடன், பௌத்த போதனைகள், நன்கொடைகள், போர்க் சாதனைகள், மற்றும் முக்கியமான நிகழ்வுகள் என்பனவற்றையும் செதுக்குவதற்கு இந்த வளங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. மகாநாம ஒரு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் எழுதியபோதும், எழுதும்போது இருந்த வாய்மொழி வரலாறு, பாறைகளிலும் தூண்களிலும் காணப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் என்பவை பரந்ததொரு கடந்தகால வரலாற்றை, சம்பந்தங்கண்டு தொடுப்பதற்கு அவருக்குப் பேருதவியாக இருந்திருக்கும்.

துரதிர்ஷ்டவசமாக, இவ்வகை இயற்கை மூலவளங்கள், தமிழ் மக்கள் அதிகமாக வாழ்ந்து, தமது ஆரம்பகால நாகரீகத்தை நிறுவிய வடபிரதேசத்தில், சிங்களப் பிரதேசங்களில் கிடைத்தது போன்று இலகுவாகக் கிடைக்கக்கூடியதாக இருக்கவில்லை. தமிழர்கள் பொதுவாக கண்ணாம்புக் கற்களையே உபயோகித்தனர். இக் கற்கள் கட்டிடங்கள் அமைக்கப் பொருத்தமானவையாக இருந்தனவேயன்றி, எழு து வதற் குப் பொருத் தமின் றி, சிங் கள வர் கள் பயன் படுத் தியவை போன்றிருக்கவில்லை. அவர்கள் திடமான கற்களைப் பயன்படுத்தியது குறைவே. இக் கற்கள் வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டு, கோவில்கள், கோட்டைகள், மற்றும் கட்டிடங்கள் என்பவற்றைக் கட்டுவதற்குப் பயன்பட்டன.

இக் கட்டிடங்களும் நினைவும் சின்னங்களும், 15ம் நாற்றாண்டிலிருந்து போர்க்துக்கேயரும். டச்சுக்காரரும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றிய போது அவர்களால் பூரணமாக அழிக்கப்பட்டன. அந்தப் பொருட்கள் அவர்களது சொந்தக் கோட்டைகளையும், ஆலயங்களையும் கட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன.® யாழ்ப்பாணம் பிரதானவீதியில் உள்ள கட்டிடத்தில் காணப்படும் ஆறாம் பராக்கிரமபாகு தமிழ்க் கல்வெட்டும், யாம்ப்பாணக் கோட்டையில் காணப்படும் முதலாம் இராஜராஜ கல்வெட்டும் இந்த உண்மைக்கு முக்கியமான சான்றுகளாகும்.? பொத்துக்கேயர் புராதன கட்டிடங்களையும், கோவில்களையும் அழித்தபோதும், அவர்களால் நாணயங்கள், கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள், முத்திரைகள், வெண்கலச் சாசனங்கள் மற்றும் தொல்பொருள் எச்சங்கள் என்பவற்றை அழிக்க முடியவில்லை. அதிர்ஷ்டவசமாக அண்மையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்பொருள் அகழ்வுகளினாலும், ஆராய்ச்சிகளினாலும், பராகன குமிம் மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்ட பல நாணயங்கள், ஒரு சில பொமகியான முத்தினைகள் என்பன கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகள் இப்போது, ஆரம்ப தமிழ் வரலாற்றை ஆராய்வதற்கும், சிங்கள், பாளி வரலாற்றுக் குறிப்பேடுகளில் உள்ள ஆகாரங்களை ஒப்பீடு செய்வதற்கும். உறுதிப்படுக்குவதற்கும் உபயோகப்படுக்கப்படுகின்றன. இவ்வகையில், ஆனைக்கோட்டை அகழ்வு குறிப்பிடக் கூடியதாகும். 1980 ல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகப் பிரிவினால் மேந்கொள்ளப்பட்ட கொல்பொருள் அகம்வின்போது, ஒரு முக்கிரை கண்டெடுக்கப்பட்டது. இது கி.மு இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குரியது என சாசனவியலாளர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்.¹⁰

முன்னர் குறிப்பிட்டவாறு, கி.பி 13ம் நூற்றாண்டு வரையில், தமிழால் வரலாறு பற்றி எதுவுமே எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆகையினால், அக்காலம் வரை இலங்கையில் எழுதப்பட்ட வரலாறு என்பது சிங்களவரின் வரலாறாக மட்டுமாகவே இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் இராச்சியம் உருவான பின்னரே, அது தமிழர்களினதும், சிங்களவர்களினதும் வரலாறாகியது. இந்தப் புராதன இடங்களில் தமிழர்கள் தொடர்ச்சியாகவாழ்ந்திருந்தாலும், அவர்கள்நிலத்தைப்பயீர்சேய்கைக்காகவும்,வேறு நோக்கங்களுக்காகவும் பயன்படுத்திய காரணத்தினால் அவர்கள் பல தொல்பொருள் படிமங்களையும் சின்னங்களையும் அழித்திருந்தனர். தமிழ் எச்சங்களுக்கு நேர்ந்த கதியைப் போலன்றி, அநுராதபுரம், பொலநறுவை வீழ்ச்சிகளின் பின்னர், சிங்கள இராச்சியம் தெற்குநோக்கி நகர்ந்தபோது, அவர்களுடைய புராதன வரலாற்றிடங்கள் பூரணமாகக் கவனிக்கப்படாமலிருந்து, வனங்களாகி விட்டிருந்தன. உட்புகமுடியாத இந்த வலயமும், தொல்பொருள் எச்சங்களும் இலங்கையில் பிரித்தானியர் ஆட்சிக்கு வரும்வரையில், இருப்புக் குலைக்கப்படவில்லை. கலாச்சாரச் சின்னங்களைப் பத் திரப்படுத் துவதிலும், பாதுகாப்பதிலும், பிரித் தானிய நிர் வாகத் தினால் எடுக்கப்பட்ட தீர்க்கமான ஆர் வத்தினால், இந்த எச்சங்கள் யாவும் மறுபடியும் வெளிச்சத்துக்கு வந்தன. அவை பெறுமதிமிக்க ஆதாரங்களாகி, சிங்களவர்களின் வரலாற்றுக்குப் பங்களித்தன. துரதிர்ஷ்டவசமாக, தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் போர்த்துக்கேயர், கட்டடங்களையும், நூற்றுக்கணக்கான கோவில்களையும் அழித்தது மாத்திரமன்றி, நல்லூரில் சரஸ்வதி மகால் என அழைக்கப்பட்ட நூலகத்திலிருந்த பெறுமதிமிக்க கையெழுத்துப் பிரதிகளான ஒலைச் சுவட்டுத் தொகுதியை கலைநாசம் செய்து அழித்திருந்தனர்.¹¹

வரலாறென்பது எழுதப்பட்ட ஆவணங்களுடன் ஆரம்பிக்கின்றது என்ற சமகால வளைவிலக்கணக்கின்படி, தமிமரின் வாலார்நில் ஒரு பாந்த காலப்பகுதி, வரலாற்றுக்கு முற்பட்டதாகவோ, ஆதிக் ககைகளாகவோதான் கையாளப்படல் வேண்டும். இப்பேர்ப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில், தமிழரின் ஆதிகால வரலாற்றை மீட்டெடுக்க எமக்கு, கொல்பொருள் சாசனங்கள் போன்று கண்டுபிடிப்புக்கள்கான் உகவும். ஜரோப்பியர்களின் வருகைக்கு முன்னர், இலங்கையில் தொகுக்கப்பட்ட முற்காலத் தமிழிலக்கியங்களுள், 14ஆம், 16ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடையிலான ஒரு காலத்தில், வையாபுரி ஐயரினால் எழுதப்பட்ட வையா பாடல், தமிழர் வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய சில சான்றுகளைக் கொண்டுள்ளது என நம்பப்படுகின்றது. முத்துக்கவிராசருடைய கயிலாயமாலையம், 16ம் நாந்நாண்டு) மயில்வாகனப் பலவருடைய யாம்ப்பாண வைபவமாலையும் (17ம் நூர்நாண்டு) யாம்ப்பாண இராச்சியத்தின் பெறுமதிமிக்க வாராற்று மூலாதாரங்களாகும். பிரித்தானியர் காலத்திலான வரலாற்று எழுத்தாக்கங்கள், எஸ். காசிச்செட்டியினுடைய History of Jaffna (1884), துரையப்பாபிள்ளையின் Jaffna Today and Yesterday (1907), முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையினுடைய History of Jaffna (1912), வேலுப்பிள்ளையினுடைய யாம்ப்பாண வைபவ கௌமுதி (1918), என்பவந்நை உள்ளடக்கும். சந்நில், இராசநாயகத்தினுடைய Ancientimina (1926), ஞானப்பிரகாசருடைய Critique of Jaffna (1928). Sources of Yalpana Vaipava Malai, The Jaffna Kingdom, The Ancient Peoples of Sri Lanka are Tamils, Yalpana Purvika Vaipavam, Yalpanasitivetrum என்பவை 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகால எழுத்தாக்கங்களாகும்.¹² இவற்றைவிட அண்மைக் காலத்தியதான கே. கணபதிப்பிள்ளையின் இலங்கைவாம் கமிமர் வரலாறு, சி. எஸ். நவரத்தினத்தின் Tumils and Ceylon, என்பவையும், 20ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் தமிழர் வரலாற்றுக்குப் பங்களித்தவை.¹³ ஆயினும் இந்த வரலாற்று அல்லது இலக்கிய ஆக்கங்கள் பிரகானமாக யாம்ப்பாணக்கின் அல்லது யாம்ப்பாண இராச்சியத்தினதும் அதன் மக்களினதும் வரலாற்றில் கவனங்குவிக்கின்றன. ஆனால் இவற்றில், இலங்கைத் தமிழரின் ஆரம்பக் குடியிருப்புக்கள் தொடர்பாக மிகவும் குறைந்த அளவிலான நம்பகமான தகவல்களே உள்ளன. இவ் பக்கங்கள், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் உன்னத காலத்தைப்பற்றிய வரலாற்றுக் கதைகளை விபரிக்கின்ற வேளை, இவை அநேகமாக, வரலாற்றுக் கதைகள், இதிகாசங்கள், நாட்டார் கதைகள்,

புராதன இடப்பெயர்கள், என்பவற்றுடன், இன்னும் பல. அறியப்படாத மூலாதாரங்களை மட்டும் கொண் டிருந்து, அவற்றுக்கான பாதீனமான வரலாற்றுச் சான்றுகள் இல்லாதிருக்கும் காரணத்தினால், பிற்கால வரலாற்றாசிரியர்களினால் முழுமையாகப் புறந்தள்ளப்பட்டுள்ளன. இராசநாயகத்தினதும், கானப்பிரகாசரினதும் ஆக்கங்கங்கள், இதே மூலாதாரங்களைக் கொண்டிருந்தபோதும், நமது பகுத்தறிவின்பாற்பட்ட பகுப் பாய் வினாலும், புலமைசார் அணுகுமுறையினாலும், சில வரலாற்றுத் தகவல்களை வெளிக்கொண்டு வருவதனால், இவற்றில் சில விதிவிலக்குகள் காணப் படலாம். இருந்தபோதும் இவற்றுக் கான, உறுதிப் படுத் தக் கூடிய, எழுத்துரீதியிலான அல்லது தொல்பொருட் சான்றுகளின்றி இவற்றை ஏற்பதற்கு வரலாற்றாசிரியர்கள் தயங்குவதுபோல் தெரிகின்றது.

இதற்கு மாறுபட்ட வகையில், 20ஆம் நூற்றாண்டின் அரை இறுதிப் பகுதி, இலங்கைத் தமிழரின் ஆரம்ப வரலாறுபற்றிய விஞ்ஞானபூர்வமான ஆராய்ச்சிக் காலகட்டமாக இருந்துள்ளது. பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சிக்கான வாய்ப்புக்கள், தொல்பொருள் அகழ்விலும் ஆராய்ச்சியிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட பணி, சாசனப் பதிவுகளைக் கண்டுபிடிப்பதற்கான உற்சாகம், தமிழ்த் தேசியவாத உணர்வுகளின் எழுச்சியின் காரணமாக ஏற்பட்ட, உள்ளூர் வரலாறு பற்றிய தீவிரமான ஆவல், விஞ்ஞான முறைகளைப் பயன்படுத்தி ஆராய்வதற்கான நவீனவசதிகள் கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்தமை, மேற்கத்திய பல்கலைக்கழகக் கல்வி, ஆராய்ச்சிஎன்பவற்றின் அனுகூலங்கள், இவை யாவும் ஒன்றுசேர்ந்து, தமிழர்களின் ஆரம்ப வரலாறு மீது புது ஒளியைப் பாய்ச்சியுள்ளன.

இத் துணிவுமிக்க புது முயற்சியில் பின்வரும் பெயர்களைக் குறிப்பிடுவது மிக முக்கியமாகும். கே. இந்திரபாலா,¹⁴ எஸ். பத்மநாதன்,¹⁵ கே. சிற்றம்பலம்,¹⁶ பி. இரகுபதி, ¹⁷ இந்த வரலாற்றாசிரியர்களும் இந்திரபாலா தனிச் சிறப்புக் கொண்டவர். இவர்கள் யாவருமே, மிக அண்மைக்காலத்து தொல்பொருள், சாசன சான்றுகளைப் பயன்படுத்தி, கிடைத்த தகவலை ஒழுங்குமுறையாகவும், பகுத்தறிவு ரீதியாகவும் பகுப் பாய் வதற்கு விஞ்ஞான முறைகளைக் கைக் கொண்டிருந்தபோதும், யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின், ஆரம்ப தமிழ்க்குடியமர்வு காலத்திலிருந்து யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சிவரை மட்டுமே தனிக்கவனம் செலுத்திலிருந்து யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சிவரை மட்டுமே தனிக்கவனம் செலுத்தும்போது, இவர்களுள் இந்திரபாலா மட்டுமே விதிவிலக்காக, தமிழ்ப் பிரதேசம் முழுவதிலுமே கவனத்தைக் குவித்திருக்கின்றார். பத்மநாதன், சிற்றம்பலம், இரகுபதி ஆகியோர் தமிழரின் ஆரம்ப வரலாறு பற்றி மட்டுப்படுத்தப்பட்ட பங்களிப்பையே செய்துள்ள போதும், இந்திரபாலா ஒருவரே, தமிழர்களின் ஆரம்பக் குடியமர் வுகளின் ஆராய்வில் முன்னோடியாக இருந் ததுடன், தமிழர் களின் ஆரம் பக் குடியமர் வுகளிலிருந்து யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஆரம்பம் வரை, விரிவானதொரு தமிழர் வரலாற்றை எழுதியுள்ளார். துரதிர்ஷ்டவசமாக இந்திரபாலா தனது, இலங்கையில் திராவிடக் குடியமர்வுகளும் யாழ்ப்பான இராச்சியத்தின் தோற்றுவாய்களும் எனும் ஆராய்ச்சியை 1965 இல் மேற்கொண்டபோது, மிகச் சில தொல்பொருள் பணிகளே நிறைவுசெய்யப்பட்டு, தமிழர் தொடர்பான சில சாசனங்கள் மட்டுமே கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருந்தன. நம்பகமான தொல்பொருட் சான்றுகள் கிடைக்காமை, இலங்கையில் ஆரம்ப தமிழ் குடியமர்வுகளின் மிக சரியான காலகட்டத்தை அடையாளங் காண்பதில் பாரிய பிரச்சினைகளைக் தோற்றுவித்தது. இருப்பினும், இவரது புலமைசார் ஆக்கம், இலங்கைத் தமிழ் வரலாற்றின்மீது புதிய ஒளியைப் பாய்ச்சுகின்றது. அநேகமான வரலாற்றாசிரியர்களும், அறிஞர்களும், இலங்கை அல்லது தமிழர் வரலாறுபற்றி எழுதும்போதோ, பேசும்போதே, இந்திரபாலாவின் ஆக்கத்தை மேற்கோள் காட்டுவதும், குறிப்பிடுவதும் அடிக்கடி நிகழ்வதாகும். இவரது 1965 ம் ஆண்டு ஆராய்ச்சியின் பின்னர், மேலும் தொல்பொருள் அகழ்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு, எண்ணற்ற சாசனங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. மிகவும் அவதானமானதொரு அணுகுமுறையைக் கையாண்டு, இந்திரபாலா பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்.

".....பாளி வரலாற்றுக் குறிப்பேடுகளில் உள்ள சான்றுகள். கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து, தென்னிந்தியத் தமிழர்கள் இத் தீவுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்தனர் என்பதைக் காட்டுகின்றன. இலக்கிய மூலாதாரங்களிலுள்ள சான்றுகள், சில கல்வெட்டுக்களினால் உறுதி செய்யப்பட்டும் உள்ளன. இலங்கையில் தமிழர்களின் இருப்பை அத்தாட்சிப்படுத்தும், கிறிஸ்துவுக்கு முன்னதான, மூன்று பிரமிக் கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. இவற்றில் ஒன்று அநுராதபுரத்திலுள்ள, பிரபலமாக அறியப்பட்ட, "Tamil Householders Terrace Inscription". சபைகூடும் மண்டபமாக தமிழரால் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கக்கூடிய பிரசாத(தளவரிசை) கட்டியதைப் பதிவு செய்கின்றது...... இந்தத் தளவரிசையில் மிகவும் உயரமான ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தவர் ஒரு கப்பற் தலைவன் என்பது கவனத்துக்குரியதாகும். இதனால், இத் தளவரிசையை உபயோகித்த தமிழ்ச் சமூகம் ஒரு வர்த்தக சமூகமாக, ஒரு சங்கமாய் அமைக்கப்பட்டதாகவும் இருக்கக்கூடிய, ஒரு சமூகம் எனக் கருதலாம். வவுனியா மாவட்டத்தின் பெரியபுளியங்குளத்திலுள்ள வேறு இரு பிரமிக் கல்வெட்டுக்கள், விசாக எனும் பெயர்கொண்ட வியாபாரி, அந்த இடத்தில் ஒரு குகைக்குச் சொந்தக்காரராக இருந்தார் எனச் சொல்கின்றன.*¹⁸

இலங்கையில் தமிழர்களின் ஆரம்பக் குடியமர்வுகள், அறிஞர்கள் மத்தியில் சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சினையாகி உள்ளது. இலங்கைத் தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் உருவாக்கத்தில் இது ஒரு முக்கிய பங்கை வகித்திருப்பதனால், இவ் ஆய்வுக்கு இப் பிரச்சினை அத்தியாவசியமாகின்றது. இந்த ஆராய்வில், ஒரு விபரமான பிரேதப் பரிசோதனையை நிகழ்த்துவது இவ் ஆய்வின் நோக்கமன்று. ஆயினும், ஒரு சில அத்தியாவசியமான வினாக்களை எழுப்பி, சில விடைகளையும், முடிவுகளையும் பெறுவதற்கு இது அவசியமே. அறுபதுகளின் மத்தியில், கிடைக்கக் கூடியதாகவிருந்த தொல்பொருட் சான்றுகளை மீளபார்வை செய்யும் இந்திரபாலா, பின்வரும் முடிவுக்கு வருகின்றார்:

கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னதான திராவிடக் குடியமர்வுகள் பற்றிய, அதி முன்னையதும், அதி நிச்சயமானதுமான சான்று, இலங்கையின் வடமேற்குக்கரையோரத்தில் உள்ள பொம்பரிப்பு பெருங்கற் பண்பாட்டுக்கால தாழி அடக்கு முறைகளில் கிடைக்கின்றது. இவ்விடத்தில், ஒரளவே மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகளில்.... பல தாழி அடக்க முறைகளில் வெளிவந்துள்ளன. இவை தென்னிந்திய பெருங்கற் பண்பாட்டுக்கால கலாச்சார தொகுதியுடன் உண்மையான தொடர்பு கொண்டவையாக இருந்தன.^{*19}

பொம்பரிப்பிலுள்ள கைவினைப்பொருட்கள், "ஆதிச்சநல்லூர் போன்று, தமிழ் நாட்டில்காணப்படும் இடங்களில் உள்ளவற்றைப்போன்று அவற்றுடன் அதிநெருங்கிய தொடர்பு உள்ளவையாய்க் காணப்படுகின்றன" என்பது இந்திரபாலாவின் கருத்தாகும். இத் தீவின் வடகிழக்குக் கரையோரத்திலுள்ள கதிரவெளியில் இருக்கலாம் என எண்ணப்படுகின்ற தலத்தில் உள்ள சான்றுகளையும் இவர் குறிப்பிடுகின்றார்.²⁰ இந்திரபாலாவின் ஆராய்ச்சிக்குப் பின் இரு தசாப்பதங்களின் பின்னர், மேலும் பல பெருங்கற்கால பண்பாட்டு மையங்கள் வட இலங்கையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்திரபாலா குறிப்பிடும் இந்த ஆரம்பக் குடியிருப்புக்களின் முக்கியத்துவம், இக் குடியிருப்புக்களே கி.பி. 10ம் நாற்றாண்டுக்குப் பின்னர் வட இலங்கையின் பெரும்பகுதியில் பரவிய குடியிருப்புக்களின் மையமாக இருந்தன என்ற உண்மையில் தங்கியுள் ளது. தமிழ்க் குடியிருப்புக்கள் படிப்படியாக ஆனால் நிதானமாக, தற்போதைய வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்கள் தமிழ்ப்பேசும் பிரதேசங்களாக மாற்றமடையும் வரை பெருகின. இங்கு மிக முக்கியமான உண்மை என்னவெனில், இந்திரபாலா தனக்குக் கிடைக்கக்கூடிய மிகச் சரியானதும், ஏற்கக்கூடியதுமான மூலாதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே, தமிழ்க் குடியிருப்புக்களின் தோற்றத்தைத் தேட நேர்மையுடன் பிரயாசைப்படுகின்றார். அவருடைய ஆராய்ச்சிக் காலகட்டத்தில், போதுமான தொல் பொருட் சான்றுகள் கிடைக்காமையினால், அவரால் பல ஆரம்ப தமிழ் குடியிருப்புக் பிளை இனங்காண முடியவில்லை. இருந்தபோதிலும், பின்னதான ஆராய்வுகளும், அகழ்வுகளும் சென்மதியான தொல்பொருள், கல்வெட்டுச் சான்றுகளை வெளிக் கொணர்ந்து. ஆரம்ப தமிழ் நகர்வுகளும், குடியிருப்புக்களும், கிறிஸ்தவ சகாப்தத்துக்கு முன்னரே இலங்கையில் இருந்தன எனத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. இவை பெரியவையா, சிறியவையா என்பதல்ல இங்கு பிரச்சினை, மக்கள் குழுவொன்று. ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் அல்லது நாட்டில், ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் தொடர்ச்சியாக வாழ்ந்தனர் என்பதை நிறுவுவதற்கு செல்லுபடியான அல்லது நிரூபிக்கப்பட்ட சான்று ஏதாவது இருக்குமாயின், அதுவே அவர்களுடைய மூலங்களையும், குடியிருப்பையும் உறுதிப்படுத்துவதற்குப் போதுமானதாகும். இலங்கையில், கிறிப்துவுக்கு முற்பட்ட சகாப்தத்தில், ஆரம்ப தமிழ்க் குடியிருப்புக்கள் உண்மையில் இருந்தன என்ற கருதுகோளை உறுதிசெய்வதற்கானமிகச் சென்மதியானதும், உண்மையானதுமான சான்று இப்போது கிடைக்கக்காடியதாக உள்ளது. தமிழ்க் குடியிருப்புக்கள் சம்பந்தமானதொல்பொருட் சான்றுகள் பெரும்பாகம், இந்தீரபாலாவின் ஆரம்பப்பணி மேற்கொள்ளப்பட்டதன் பின்னர் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது என்பதை இங்கு குறிப்பிடுதல் பொருந்தும். இந்தீரபாலாவின் ஆராய்ச்சிப் பணியிலுள்ள அவரது கூற்று, அவரது முடிபுகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வையாயும், அனுமான ரீதியானவையாயும் இருப்பதை அவர் ஒப்புக்கொள்வதைக் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

"இலங்கைத் தமிழரின் வரலாறு பற்றிய எமது அறிவுக்கு நாமும் ஏதோ சேர்த்துள்ளோம் என நாங்கள் உரிமைபாராட்டக் கூடியதாக இருக்கின்ற போதும், இந்த மட்டுப்படுத்தல்கள், சிரமங்கள் என்பவற்றைப் பார்க்கையில், இங்கே தரப்படும் விபரம் தவிர்க்கமுடியாத வகையில், பூரணமற்றதும், எப்போதுமேநிச்சயமானதாகவும் இல்லை. அநேகமான சந்தர்ப்பங்களில் எமது முடிவுகள் அனுமானத்தின் அடிப்படையிலேயே அமையவேண்டியதாயிற்று.²¹

அவருடைய கருத்து இவ்வாறிருந்தது: "ஒரு இந்தோவியலாளர் குறிப்பிட்டது. போன்று, இவை, ஒரு முடிவுமே இல்லாததொரு நிலையைவிட சிறந்தவை அல்லது, போதுமற்ற சான்றுகளின் அடிப்படையிலான திட்டவட்டமான வலியுறுத்தலிலும் சிறந்தவையாகும்."

இந்தீரபாலாவுடைய கூற்று அவரது அறிவுசார் நேர்மையை வெளிப் படுத்துகின்றது. அவரது இந்த நேர்மையே, என்ற Is it an Indus - Brahmil Epigraph?²² என்ற கட்டுரையில் மறுபடியும் வெளிக்காட்டப்படுகின்றது. அதில் அவர் எழுதுவதாவது:

"1980 டிசம்பர் முதல் வாரங்களில், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக தொல்பொருள் ஆய்வுக்குழுவொன்று, இலங்கையின் வடமுடிவிலுள்ள ஆனைக்கோட்டை எனுமிடத்தில், ஒரு முக்கியமான பெருங்கற்கால இடுகாட்டுத் தொகுதியை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வந்தது. யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் இவ்வகையான கண்டுபிடிப்புக்களில் இதுவே முதலாவதாகும். புதைக்கப்பட்ட இடத்தில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட பொருட்களில் ஒன்று, இருவரி எழுத்துக்கள் கொண்ட, கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலான, ஒரு உலோக முத்திரையாகும்." இந்தக் பெருங்கற்கால இடுகாடு, அண்மைத் தசாப்தங்களில் நிகழ்ந்த பல முக்கிய கண்டுபிடிப்புக்களில் ஒன்றாக இருப்பதுடன், இலங்கையில் தமிழர்களின் ஆரம்பக் குடியிருப்புக்களை நிரூபிப்பதற்கான முக்கிய சான்றுகளையும் தருகின்றது.

இவ் அத்தியாயத்தில் முன்னதாகக் குறிப்பிட்ட வரலாற்றாசிரியர்களுடன், ஏனைய வரலாற்று ஆசிரியர்களும், தொல்பொருளியலாளரும், இச் சர்ச்சைக்குரிய பிரச் சினைகளைத் தங்களது புலமைசார் ஆக்கங்களின் தேவைக்கேற்பக் கையாண்டுள்ளார். அவர்கள் வருமாறு - எஸ் பரணவிதான, கே. எம் , டி. சில்வா , கே. கே. பிள்ளை , ஏ. எல். பாஷம், எஸ், யூ. தெரணியகல. இவர்களுள் அரசரட்ணம், பிள்ளை , பாஷம், -தெரணியகல் ஆகியோரின் கருத்துக்கள், கிறிஸ்தவ சகாப்பதத்தின் முன்னரே இலங்கையில் தமிழ்க் குடியேற்றங்கள் இருந்தன எனப் பொதுவாகக் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன. இருப்பினும், வேறு சில அறிஞர்கள், இலங்கையின் ஆரம்பத் தமிழ்க் குடியேற்றங்கள் பற்றி வேறான பார்வையைக் கொண்டுள்ளனர்.

அரசரட்ணம், இந்திரபாலாவின் மேற்சொன்ன கருத்துக்களையே கூறி, டெக்கானிலும், தாரகிழக்கிலும் உள்ள சில பெருங்கற்காலத்து எச்சங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்பொருள் வேலை, முதலாம் ஆயிரமாம் ஆண்டு கி. மு. தென்னிந்தியாவில் இருந்திருக்கக்கூடிய ஆதி திராவிட மக்கள் பரம்பல்பற்றி புதிய செய்திகளைச் சொல்கின்றது என்கின்றார். பெருங்கற்கால தாழி இடுகாடுகள், இலங்கையின் வட புத்தளத் தலமொன்றில் காணப்பட்டவற்றை ஒத்ததாக இருப்பதுடன், குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டின் ஆதிச்சநல்லூரில் இருப்பவற்றைப்போன்றும் இருக்கின்றன. இவ் விஷயமாக அரசரட்ணம் பின்வரும் வினாவை எழுப்புகின்றார்:

"பிற்காலத் திராவிட நாகரிகத்தின்தோற்றுவாயாக உள்ள இந்த பெருங்கற்கால முன்னோர் திராவிட நாகரிகம் இலங்கைக்குப் பரவியிருக்குமோ? ஆரியர் அங்கு வந்திறங்கியபோது காணப்பட்ட கலாச்சாரமாக இது இருக்குமோ?²³

அரசரட்ணத்தின் விவாதங்கள், அநுராதபுரம், பொம்பரிப்பு, மன்னார், வவுனியா ஆகிய இடங்களிலும், யாழ்ப்பாணத்தில் கந்தரோடை, ஆனைக்கோட்டையிலும், வன்னியில் பூநகரியிலும், மட்டக்களப்பில் கதிரவெளியிலும் கடந்த மூன்று தசாப் பதங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள், ஆராய்ச்சிகளினால் ஆதாரப்படுத்தப் பட்டுள்ளன.

இவ் ஆராய்ச்சிகள், மேற்கத்திய அறிஞர்கள் உட்பட, பல்வேறு வரலாற்றாசி ரியர்களினாலும், தொல்பொருள் இயலாளராலும் செய்யப்பட்டவையாகும்.²⁴ அரசரட்ணம் போலும் சொல்வதாவது:

"இலங்கையில் ஆரியர் குடியேற்றத்தின் போது, இந்த நாகரிகத்தை நிறுவுவதில் தமிழ்பிரதேச வாசிகள் முக்கியமானதொரு பாத்திரத்தை வகித்தனர் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. இவ் வரலாற்று உண்மை பல வழிகளில் சிங்களப் பாரம்பரியங்களில் பதிவாகியுள்ளன.²⁵ தமிழ்க் குடியேற்றங்கள் கிறிஸ்தவ சகாப்தத்துக்கு முந்தியவை எனவும், ஒருவேளை அவை, கி. மு. 5ம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தியவையாக இருக்கலாம் என் பதையும் அரசரட்ணத்தின் வாதங்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. மகாவம்சத்தின்படி, பழங்கதை நாயகனான விஜயா, தனக்கும் தன்தோழர்களுக்கும், கி. மு. 5ம் நூற்றாண்டில், பாண்டிய இராச்சியத்திலிருந்து மணப்பெண்களைப் பெற்றுள்ளான். இதற்கு சில நூற்றாண்டுகள் பின்னர், இத் தீவில் தமிழர்கள் இருந்ததற்கும், அவர்களுடைய செல்வாக்கு அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தமைக்கும் உறுதியான மேலதிக ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன.

ஆரம்ப காலத்தில் தலைநகரில் தமிழ் இருந்ததற்கான வேறு சான்றுகளுண்டு, கிறிஸ் தவ சகாப்தத்துக்கு முன்னரான இரண்டு அல்லது மூன்று நூற்றாண்டு காலங்களில், இலங்கையின் வடமத்திய மாகாணத்தில் செல்வமும், செல்வாக்கும் உள்ள தமிழர் இருந்தனர். உதாரணமாக, அநுராதபுரத்தில், தமிழர் ஆறுபேரின் ஆசனங்களை அடையாளப்படுத்தும் சாசனங்கள், ஒரு தமிழ்க் குடியிருப்பாளரின் தளவரிசையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.²⁶ இப்படிப்பட்ட, நிறுவப்பட்ட குடியிருப்புக்கள் இருந்தமை, தமிழர்கள் கிறிஸ்தவ சகாப்தத்துக்கு முன்னரே அங்கு வசித்தனர் என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுவதாகும். மேலும் கிறிஸ்துவுக்கு முன் மூன்றாம் நாற்றாண்டில், ஒரு குதிரை வியாபாரியின் புத்திரர்களான சேனா, குத்திக்க என்ற தமிழர்கள், தேவநம்பியதீசனின் சகோதரனாகிய சூரதிசவிடமிருந்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றி, 22 வருடங்கள் ஆட்சி செய்துள்ளனர். எல்லாளன் என்ற இன்னுமோர் தமிழ் அரசன் அநுராதபுரத்தில் 44 வருடங்கள் ஆட்சி புரிந்துள்ளான்.

மகாவம்சம், தீபவம்சம் ஆகிய பௌத்த வரலாற்றுக்குறிப்பேடுகள் தமிழ் அரசனான எல்லாளன் நாட்டை நீதியாக ஆட்சி செய்தான் என்பதை வலியுறுத்துகின்றன. தமிழ் அரசர்கள் தொடர்ந்தும் பௌத்தத்தை ஆதரித்தனர் என்ற உண்மையைக் கல்வெட்டுகள் சான்று பகர்கின்றன. இலங்கையின் இந்த ஆரம்ப காலத்தில் தமிழர்களும் பௌத்த மதத்தவராயிருந்தனர் என்பது குறிப்பிடக்கூடியதாகும். குறிப்பாக எல்லாள னுடைய நீதிவழுவாமை, இலங்கையின் ஆதிக் கதைகளில் மிகவும் மதிப்பைப் பெற்றுள்ளது. எல்லாளனுக்கும் துட்டகைமுனுவுக்கும் இருந்த முரண்பாட்டை, தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் இடையிலேயான இனரீதியான யுத்தம் எனச் சித்தரிப்பது, பின்னர் அதற்குக் கற்பிக்கப்பட்ட அர்த்தமாகும். இருந்தபோதிலும், இந்தச் சம்பவம் இலங்கையின் சமகால அரசியலிலும், தேசியவாதங்களில் முக்கியமான பாத்திரத்தையும் வகிக்கின்றது. 6ம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட மகாவம்சத்தின் ஆசிரியராகிய மகாநாம் என்ற பௌத்த துறவியினாலேயே முதன்முதலில் இச் சம்பவம் திரிபுடுத்திக் கூறப்பட்டது. மதம், அரசியல் என்பவற்றை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்த மகாநாம, கி. மு. 2ம் நாற்றாண்டினதான இந்த வரலாற்று நிகழ்வுகளை வேண்டுமென்றே திரித்துச் சித்தரித்திருக்கவும் கூடுமென்பது உன்னிப்பான கவனத்துக்குரியதாகும். இதன் விளைவாக, சிங்கள தமிழ் தொடர்புகள் நிரந்தர முரண்பாடும் மோதலும் கொண்டவை என உணர்ச் சிமேலீட்டுடன் பார்க்கப்படும் ! விஷயமாகி விட்டிருக்கின்றது. துரதிர் ஷ்டவசமாக, இந்தப் பார்வையானது, பாரம்பரிய வரலாற்றிலிருந்து தெரிவுசெய்து படித்தவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதுடன், இதற்கெதிரான வரலாற்றுத் தொல்பொருள் சான்றுகளில் பெரும்பகுதியை அசட்டை செய்வதாகவும் உள்ளது. அரசரட்ணம் இதையிட்டு எழுதுகையில்:

"விபரணத்தைக் கவனத்துடன் வாசிக்கும்போது, இது முழுக்கமுழுக்க அரசியற்பாற்பட்ட, ஒரு இராசவம்ச சமராகவே தோன்றுகின்றது. அரியாசனத்தை வலிந்து அபகரித்த அன்னியனாக மட்டுமே அவன் இருந்திருந்தால், அவனால் இத்தனை நீண்ட காலத்துக்கு ஆட்சியைத் தன்வசம் வைத்திருக்கவோ, அவனது சிங்கள எதிரியுடன் இத்தனை வலிமையாகப் போரிடவோ முடியாதிருந்திருக்கும்-27

தனது சொந்த மக்களினது ஆதரவின்றியும், நாட்டில் திடமானதொரு தளபலம் இன்றியும் ஒரு அரசனால் எப்படி நாட்டை ஆளமுடியும்? ஒரு அரசாங்கத்தை அமைக்கவும், பின்னர், அவனது நேர்மைக்காகவும், "நீதிவழுவாமை"க்காகவும் சிங்களவரால் போற்றப்படுவதற்கும் எப்படிச் சாத்தியமானது? எல்லாளன் அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கு முன்னர், தமிழர்கள் இலங்கையில் நிரந்தரக் குடிமக்களாக சிங்கள சமூகத்துடன் இணைந்து, வாழ்ந்திருக்க வேண்டும்.

டி. சில்வா வருமாறு கூறுகின்றார்:

"தற்போது கிடைக்கக் கூடியதாக உள்ள சான்றுகள், ஆரியர் குடியமர்வுகளும், குடியேற்றமும் திராவிடக் குடியேறிகளின் வருகைக்குப் சில நூற்றாண்டுகள் முன்னதாய் இருத்தல் வேண்டும் என்ற முடிவை வலிமைப்படுத்தும் வகையில் உள்ளன."²⁸

உண்மையான தொல்பொருட் சான்றைவிட, பெரும்பாலும் பாளி வரலாற்றுக் தறிப்பேடுகளையே ஆதாரமாகக் கொண்ட பரணவிதானவின் கருத்துக்களைப் போன்றே டி. சில்வாவின் கருத்தும் உள்ளது. ஆரியக் குடியேறிகளுக்கும் திராவிடக் குடியேறிகளுக்கும் இடையே ஒருசில நூற்றாண்டுகள் வித்தியாசம் இருந்ததென ஏன் டி. சில்வா அத்தனை கரிசனையாய் இருந்தாரென்பதும், ஏற்கெனவே இவ் அத்தியா பத்தில் சொல்லப்பட்ட, அநேகமான தொல்பொருளியிலாளராலும், சாசனவியலாளராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உண்மையான தொல்பொருட் சான்றுகளை அசட்டை செய்து, ஆரியருக்குச் சாதகமானதொரு முடிவுக்கு ஏன் அவர் வந்தார் என்பதும் ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தக்கூடும். ஒரு சில நூற்றாண்டுகள் வித்தியாசத்தில் ஆரிய, திராவிடக் குடியமர்வுகள் நிகழ்ந்தன என்ற டி சில்வாவின் முடிவு, ஏற்கத்தக்க வாதமாகக் கருதப்பட முடியாது.

பிள்ளை வருமாறு சொல்கின்றார்:

"மகாவம்சத்தில் விபரிக்கப்பட்டுள்ள விஜயனையும் அவன் கூட்டத்தின ரையும் பற்றிய கதை, வரலாற்று ரீதியிலானதாகத் தெரியவில்லை . இன்னுமொரு வகையில் பார்த்தால், இக்கதை, இலங்கையினுள் வந்து நுழைந்த ஒரு தொகுதி ஆரியரைக்குறிப்பிடுவதாகக் கொள்ளப்படலாம். முதலாவது ஆரியக் குடியேறிகள் குழுவொன்றின், பெயர்நிலைத்த தலைவன்தான் விஜயன் என்பதற்கு மேல் சொல்ல இடமில்லை."²⁹

பாஷமும் பிள்ளையினுடைய கருத்தையே கொண்டுள்ளார்.³⁰

நாட்டின் பல பகுதிகளில் காணப்படும். இந்த ஆரம்ப காலத்தின் எண்ணற்ற இந்துக் கோவில் களும், தமிழ் குடியிருப்புச் சமூகத்தின் இருப்பை உறுதி செய்கின்றன. என்று புராதனச் சைவக்கோவில்கள், கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தின் ஆரம்ப நாற்றாண்டுகளில் இருந்த தமிழர் குடியிருப்புக்களையிட்டு நியாயபூர்வமான முடிவுகளுக்கு வர உதவுகின்றன. மாதோட்டத்தில் (மன்னார்) திருக்கேதீஸ்வரமும், திருகோணமலையில் கோணேஸ்வரமும், தென்னிந்தியாவிலிருந்து யாத்திரீகர்களை ஈர்த்த புகழ்பெற்ற சைவத்தலங்களாக இருந்தனவென ஆரம்பத் தமிழ் இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றது. மட்டக்களப்புக்குச் சில மைல்கள் தெற்கிலுள்ள திருக்கோவில், ஆரம்பகாலத்தில் இருந்ததாகத் தோன்றுகின்றது. இம் மூன்று தலங்களும் மிக முன்னதான தமிழ்க்குடிகள் வாழ்ந்து, வியாபாரம், விவசாயம், மீன்பிடி என்பனவற்றில் ஈடுபட்ட இடங்களாக இருந்தன என இத்தால் கொள்ளலாம். யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் கரையோரப் பிரதேசங்களிற்கூட, குறிப்பாகச் சிறு படகுகள் இலகுவாகப்புகக்கூடிய துறைமுக இடங்களில், குடியிருப்புக்கள் காணப்பட்டதாகத் தோன்றுகின்றது. 6 வது நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கரையோரமாக மட்டக்களப்புக்கு ஒரு மக்கள் நகர்வு நிகழ்ந்ததாகக் குறிப்பொன்று உண்டு,

இலங்கையில் சிங்களக் குடியேற்றத்தின் பின் ஓர் ஆயிரம் வருடங்கள், தமிழ் செல்வாக்கு அலையலையாகநிகழ்ந்துள்ளது. தமிழர்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு, ஆக்கிரமிப்பாளர்களாகவோ, வியாபாரிகளாகவோ அல்லது வெறுமனே பிரச்சினையற்ற வகையில் வந்தவர்களாக இருக்கலாம். ஆயினும், மேற்கூறிய சான்றுகள், ஆரம்பத் தமிழர்கள் இலங்கையின் வடக்கிலும், கிழக்கிலும் சமாதானமான வகையில் குடியிருந்தார்கள் என்பதைக் காட்டுகின்றன. இங்கு அவர்கள் தமது சொந்த வாழ்முறை, மொழி, மதம் என்பவற்றைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்தனர். 7 ஆவது நாற்றாண்டிலிருந்து இவர்கள் நாட்டின் ஒரு பலம் வாய்ந்த சக்தியாகி, சிங்களவரின் இராச்சியப் போராட்டங்களில் தலையிடவும், தமது நலன்களுக்குச் சாதகமாகவிருந்த அரசர்கள் ஆட்சியமைக்க உதவவும் செய்தனர். இங்கே உறுதியாகச் சொல்லப் படக்கூடியது என்னவெனில், ஆரம்பத் தமிழ்க்குடியிருப்புக்கள் கிறிஸ்தவ சகாப்தத்துக்கு முற்பட்டதெனவும், அதன் பின்னர் இலங்கையில் தமிழர்கள் ஒரு வலுமிக்க சக்தியாகினர் என்பதாகும்.

தமிழர் குடியமர் வின் பின்னதான ஒரு கட்டம், இலங்கையில் சோழர் ஆக்கிரமிப்புக்குப் பீன்னராக நிகழ்ந்தது. கி.பி. 10ம் நூற்றாண்டில், தென்னிந்தியாவில் சோழராட்சி மீண்டும் எழுந்து, முதலாம் இராஜஇராஜன் (கி.பி 985-1012) ஏற்கெனவே பாண்டிய இராச்சியத்தையும், கேரளாவையும் அடிபணியச் செய்திருந்தான். இக் காலத்தில் அநுராதபுர இராச்சியமும் பெருங்குழப்பத்தில் இருந்தது. இலங்கையில் நிலவிய குழப்பத்தைக் கேள்வியுற்ற இராஜராஜன், தனது படைகளை அனுப்பி அநுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றி, அங்கிருந்த இராசதானியை பொலநறுவைக்கு மாற்றி இராசரட்டையில் தனது ஆட்சியை நிறுவினான்.. இராஜராஜனும் அவனது மகன் இராஜேந்திரனும், அவனது வழிவந்தவர்களும், கி.பி 1070 ல் விஜயபாகு, சோழர்களாகிய அவர்களைத் தோல்வி அடையச் செய்யும் வரையில், தொடர்ந்து ஆட்சியிலிருந்தனர்,

சோழரின் ஆட்சிமுறை இலங்கையிலிருந்த முன்னைய தமிழ் ஆட்சியாளரின் ஆளுகையிலிருந்து வேறுபட்டதாக இருந்தது. முன்னைய ஒவ்வொரு கைப்பற்றலும், ஒரு உள் நாட்டுத் தமிழராலோ அல்லது துணைக் கண்டத் திலிருந்து வந்த துணிகரமான ஒருவராலோ நடைபெற்றதுடன், அவ்வாறு கைப்பற்றியவர் குடியமர்ந்து எவ்வளவு காலம் ஆட்சிசெய்ய முடியுமோ அவ்வளவுக்கு ஆட்சி செய்ததாகவிருந்தது. இலங்கையை, இந்திய சாம்ராச்சியத்தின் ஒரு பகுதியாக ஆள மேற்கொள்ளப்பட்ட முதல் முயற்சி சோழரின் ஆட்சியில்தான் நிகழ்ந்தது.

இக் காலத்தில், அநேகமாக ஒரு நூற்றாண்டு காலம், பல புதிய தமிழ்குடியேறிகள், சோழர் ஆக்கிரமிப்பு ஆட்சியைச் சாதகமாகக் கொண்டதனால், வட இலங்கை மக்களின் சனத்தொகை அதிகரித்திருந்தது. இக் காலத்தில் பிராமணர்களும் வந்தனர். பெருகிவரும் இந்து சமயத்தவரின் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்வது இவர்களது தொழிலாக இருந்திருக்கலாம். சோழ ஆக்கிரமிப்பு ஆட்சி, இலங்கையில் சைவ சமயத்துக்கு பெரும் ஊக்கமளித்தது என்பது எல்லா வகையிலும் தெரிகின்றது.

பம் நூற்றாண்டிலான சோழராட்சிக் காலத்திலிருந்து, தமிழர் தமக்கென ஒரு சுய அடையாளத்தைக் கொண்ட பிற்தானதொரு சமூகமாக விருத்தியடைந்தனர். பிரதானமாக சோழர் பாணியில் கட்டப்பட்ட பல இந்துக் கோவில்களின் எச்சங்கள், சிதைந்த கோவிற் தலங்களில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட வெண்கல, மற்றும் விக்கிரகங்கள், அரசியல் கேந்திர, வர்த்தக, முக்கியத்துவம் கொண்ட இடங்களில் காணப்பட்ட தமிழ் கல்வெட்டுக்களின் சான்று, என்பவையெல்லாம், கி.பி. 11ம், 12ம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழர், இச் சமூகத்தின் செல்வமும் செல்வாக்குமுடைய அங்கத்தவர்களாக இருந்தனர் என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.³¹

சோழராட்சியின் பின்னர், பொலநறுவை இராச்சியக் காலகட்டத்தில் (1070)1215) சிங்களவரும் தமிழரும் ஒரு அரசின் கீழ் ஒன்றாக வாழ்ந்தனர். இந்த அரசுகள் எப்பொழுதுமே தீவு முழுவதுமே தமது ஆட்சிக்கு உட்பட்டது எனக் கூறின. சில காலத்தில் அப்படியும் இருந்ததுண்டு, இக் காலத்து ஆட்சியாளரில் சிலர் தந்தைவழி தமிழராக இருந்தனர். இந்தியாவின் இரு பிரதான இராச்சியங்களுள் ஒன்றான பாண்டியருடன் சிங்கள அரசவைக்குத் திருமணத் தொடர்புகள் இருந்தன. அரசவையிலும், படைகளிலும், நிர்வாகத்திலும் பல தமிழர்கள் இருந்தனர்.

கி.பி. 1215ல், கலிங்க நாட்டு மாகன், நாட்டின் பெரும்பகுதியைக் கைப்பற்றியதன் பின், பொலனறுவை இராச்சியம் சிதைந்து, தீவின் அரசியல் ஒற்றுமை அறவே இல்லாது போயிற்று, 13ம் நூற்றாண்டின் நிகழ்வுகள், குறிப்பாக மாகனின் ஆக்கிரமிப்பைத் தொடர்ந்து நிகழ்ந்தவை, ஆழமான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தின. இவற்றில் மிக முக்கியமானவை, யாழ்ப்பாண, தம்பதெனிய இராச்சியங்கள் உருவாகியமையாகும். இவற்றுடன் சுயாட்சி அல்லது சுதந்திர ஆட்சியையுடைய, குழுத்தலைமைப் பிரதேசங்கள் தோன்றின. இந்த தலைமைத்துவ ஆட்சிகள் யாவும் கூட்டாக வன்னி என அழைக்கப்பட்டன.

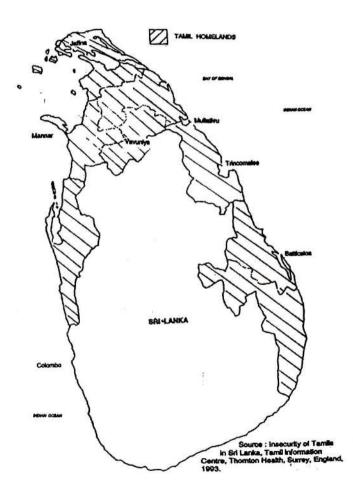
இவ் விரண்டு இராச் சியங்களில் ஒன்று தமிழரினதாயும், மற்றையது சிங்களவரினதாயும் இருந்தது. அநேகமான தலைமைத்துவ ஆட்சிகள், வன்னியர்³² என அழைக்கப்பட்ட தமிழ்ப் பிரபுத்துவ தலைமையின் அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டவையாக இருந்தன.ராஜரட்டையின் வடபகுதி சிற்றரசான உத்தரதேசத்தை மையமாகக் கொண்டிருக்க, யாழ்ப்பாண இராச்சியம், தீவின் தற்போதைய தமிழ் மாவட்டங்களுக்குச் சமமான பிரதேசங்களை உள்ளடக்கியதாக இருந்தது. வன்னி தலைமைத்துவ ஆட்சிகளுள், வடக்கிலிருந்த பனங்காமம், மேல்பற்று, முள்ளியவளை, கருநாவல் பற்று, கரிக்கட்டுமூலை, தென்னைமரவடி என்பவை யாழ்ப்பாண இராச்சியத்துடன் இணைக்கப்பட்டன, மட்டக்களப்பு, புத்தளம் ஆகிய வன்னிய சிற்றரசுகள், கேரளத்திலிருந்து வந்த முக்குவரின் மேலாதிக்கத்துக்கு உட்பட்டிருந்தன.

இவர்கள் தாய்வழிச் சமுதாய அமைப்பைக் கொண்டிருந்தனர். குறிப்பிடுமளவுக்கு சிறப்புரிமையும், செல்வாக்கும் கொண்டிருந்த திருகோணமலை தலைமைத்துவ ஆட்சியினர், யாழ்ப்பாண வன்னியர் போன்று சைவத்தமிழராக இருந்ததுடன், தம்மை, தென்னிந்தியாவிலுள்ள தமிழ்த்தேச வம்சாவளியினர் என நிலைநிறுத்தினர்.³³

பொலநறுவையின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்தவற்றுள், உலர்வலயத்தின் வடமக்கிய சமநில நீர்ப்பாசனங்கள் படிப்படியாகக் கைவிடப்பட்டமை ஒன்றாகும். முன்னொரு காலம் வளத்துடனும், வளர்ச்சியுடனும் ஒரு செழிக்கும் சமூகத்துக்கு ஆதாரமாகவிருந்த வடமக்திய சமநிலம் மீண்டும் வனமாகிவிட்டது. பெரும்பாலும் தனித்தனியாக வளர்ச்சியடைந்த சிங்கள, தமிழ் இராச்சியங்களிடையில் இந்தக் காடு ஒரு தடையாகிவிட்டிருந்தது. மாகனின் செயற்பாடுகள் ஒரளவுக்கு வட இலங்கையிலுள்ள சிங்கள ஆகிக்கத்தைப் பலவீனப்படுத்தியிருந்தது. இது, 13ம் நூற்றாண்டில் ஒரு சுதந்திரமான தமிழ் இராச்சியம் நிறுவப்பட்டமைக்கு மறைமுக உதவியாக இருந்ததுடன், இலங்கைத் தமிழரின் வரலாற்றில் ஒரு மைல் கல்லாகவும் உள்ளது. இந்த இராச்சியத்தின் தோற்றுவாய்கள் மறைந்து கிடப்பவையாகவும், இப்போதும் சர்ச்சைக்குரியதாகவும் உள்ளன. இதற்கு முன்னதாகவே யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு தமிழ் இராச்சியம், சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர். பண்டைய சிங்கள் இராச்சியக் காலத்தில் இருந்ததென்ற கருத்து ஒரு சாராரிடை உள்ளது. அண்மைக் காலத்திய தொல்பொருட் சான்றுகளும், சாசனங்களும் இந்தக் கருதுகோளை உறுதிசெய்வதில் உதவுகின்றன. 13 ம் நூற்றாண்டில் ஒரு தமிழ் இராச்சியம் வரலாற்றில் தோன்றியுள்ளது என்பதை நாம் இங்கு தீடமாக உறுதிப்படுத்தலாம்.

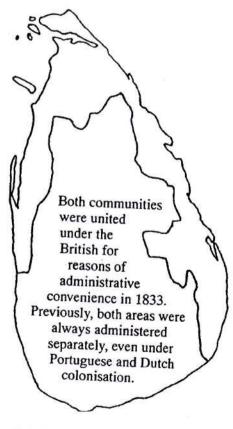
நல்லூரிலிருந்து ஆட்சிசெய்த ஒரு அரசமரபு வழியினரால் இந்த இராச்சியம் உருவாக்கப்பட்டது. யாழ்ப்பானத் தீபகற்பம் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் மையமாக இருந்தது. 16 ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றும் வரையில் இந்த இராச்சியத்தின் வம்சாவளியினர் இதை ஆட்சி செய்தனர். எனினும் 15 ம் நூற்றாண்டில் ஒரு குறுகிய காலத்துக்கு யாழ்ப்பாண இராச்சியம் சிங்கள ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது. இச் சிறுகாலப் பகுதியைத் தவிர அநேகமாக, இரண்டு நூற்றாண்டு காலமாக இந்த இராச்சியம் அமைதியுடன் நீடித்திருந்தது. ஆயினும், கிழக்குப் பிரதேசம் இந்த இராச்சியத்தின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்ததா? அல்லது சிங்களவருக்குச் சொந்தமாக இருந்ததா? என்பது பற்றி அபிப்பிராய பேதங்கள் இருக்கவே செய்கின்றன. கிடைக்கக்கூடியதாக இருக்கின்ற சான்றுக்கு இணங்க, கிழக்குப் பிரதேசங்களும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் கீழேதான் இருந்தன எனச் சிலர் திடமாகச் சொல்கின்றனர். ஆனால் ஒரு சிலர் இதை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. பிரித்தானிய குடியேற்றவாத அரசாங்கத்தில் அரச ஊழியராக இருந்த எச். கிளய்ஹோன், பிரித்தானிய ஆட்சியின் ஆரம்பத்தில் தீவின் வடக்கு. கிழக்குப் பிரதேசங்களில் தமிழர் தாய்நிலம் இருந்ததெனக் குறிப்பிடுகின்றார். அவர் வருமாறு தெரிவிக்கின்றார்.

"இரு வேறு தேசியங்கள், மிகவும் புராதன காலத்திலிருந்தே தமக்கான நிலவுடமையைத் தமக்குள் பிரித்து வைத்திருக்கின்றனர். இவற்றுள் முதலாவதான சிங்களவர். நாட்டின் உட்பகுதியில், அதாவது வளவை ஆற்றிலிருந்து சிலாபம் வரையிலான தெற்கு, மேற்குப்பகுதிகளில் வசித்தனர். இரண்டாவதான மலபார்கள் (தமிழர்) வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்குச் சொந்தக்காராக இருந்தனர். இவ்விரு தேசியங்களும், தத்தம் மதம், மொழி, பழக்கங்கள் என்பற்றில் முற்றுமுழுதாக வேறுபட்டவர்கள், "³⁴

கி.பி. 1344 ல், தமிழ் இராச்சியம் செழித்திருக்கையில், இயன் பட்டுடா என்ற புகழ்மிகு அரபு வியாபாரி, இராசதானிக்கு வந்தபோது, அவன் அரசனால் நட்புரீதியில் வரவேற்கப்பட்டான். அவன் எழுதியவற்றிலிருந்து, மத்திய கரையோரப் பிரதேசத்தை அரசன் தனது ஆட்சித்தளமாகக் கொண்டிருந்து, அங்கு முத்துக்குளிப்பு இவனது கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது என அறிகின்றோம். தமிழ் இராச்சியம் மேற்கில் புத்தளம்வரை வியாபித்திருந்தது என்பதை இது காட்டும்.

ஒரு ஆரம்ப தமிழ்க் குடியிருப்பு, பாரம்பரியத் தாய்நிலத்தைக் கொண்டதொரு பிரதேசம் என்ற இரண்டு பிரச்சினைகளும் தமிழ்த்தேசியவாதத்தில் முக்கிய பாத்திரங்களை வகிப்பனவாகும்.

Feb 1948 - Independence From British Rule

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org இறுதியாக, 16ம் நூற்றாண்டிலிருந்து போர்த்துக்கேயர், டச்சுக்காரர், பிரித்தானியர் ஆகியோர் இலங்கையை ஆட்சிசெய்து, 17ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத் தில், மேற்குறித்த தமிழ் இராச்சியம் அவர்களுடைய கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்தது. முதலில் போர்த்துக்கேயராலும், டச்சுக்காரரினாலும் வெவ்வேறாக நிர்வகிக்கப்பட்ட தமிழ் சிங்களப் பிரதேசங்கள், இறுதியில் பிரித்தானிய குடியேற்றவாத ஆட்சியின்போது (1833) ஒரு தனியான நிர்வாக அலகாக இணைக்கப்பட்டன. (இணைக்கப்பட்ட வரைபடத்தை அடுத்த பக்கத்தில் பார்க்கவும்)

தென்னிந்தியாவின் மலபார் கரையோரத்தில் போர்த்துக்கேயர் தம்மை ஒரு பலம் வாய்ந்த சக்தியாக நிறுவிக்கொண்ட பின்னர், விரைவில், 16 ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அவர்கள் அதிகாரம் இலங்கைத் தீவுவரை நீண்டது. முதலில், தீவின் தெந்கிலும் கிழக்குக் கரையோரத்திலும் கோட்டைகள், குடியிருப்புக்கள் என்பவற்றை நிறுவிய அவர்கள். பின்னர் தமது ஆட்சியைத் கீவின் வடக்குவரை விரிவாக்கினர். யாழ்ப்பாண அரசனான சங்கிலி நீக்கப்பட்டு யாம்ப்பாண இராச்சியம் 1619 ல் போர்க்குக்கேயரின் ஆட்சியின்கீம் வந்தது. பமைய யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஆட்சிப் பிரதேசங்கள் ஒரு வேறான பிரதேசமாக போர்த்துக்கேயக் கப்டன் மேஜரி என்பவரால் ஆளப்பட்டது. சங்கிலியின் இராசதானி நல்லூராக இருந்தபோதும், மேஜரின் பணிமனை யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தது, நல்லார், போர்களின்போது அழிக்கப்பட்டதால், போர்த்துக்கேயர் இராசதானியை துறைமுக நகரமாகிய யாழ்ப்பாணத்துக்கு மாற்றினார்கள். அங்கு ஒரு சிறந்த கோட்டையை, துறைமுகத்தைக் கண்காணிக்கும் வகையில் அமைத்தனர். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த கப்டன் மேஜர், கொழும்பிலிருந்து ஆட்சிசெய்த கப்டன் ஜெனரலின் மேலாண்மைக்கு உட்பட்டிருந்தார். கப்டன் ஜெனரல், கோவாவிலிருந்த வைஸ்ரோயின் (முழுமையான நியாயாதிக்கத்தின் கீழாகவே தனது அதிகாரத்தைப் பிரயோகித்தார். போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணத்தை நீண்ட காலத்துக்கு ஆளவில்லை. 1658 ல், இவர்களைவிட ஆக்கிரமிப்புச் சக்திகொண்ட டச்சுக்காரரினால் போர்த்துக்கேயர் வெளியேற்றப்பட்டனர். டச்சுக்காரர், போர்த்துக்கேயக் காலத்திலிருந்த பரந்த ஆட்சிப் பிரதேசங்களை அப்படியே வைத்திருந்தனர். யாழ்ப்பாணக் கோட்டையில் நிலைகொண்டவரும், கொழும்பிலிருந்த தேசாதிபதியின் ஆளுமைக்கு உட்பட்டவராயுமிருந்த ஒரு கட்டளையதிகாரியினால், தமிழ்ப்பேசும் பிரதேசங்கள் ஆட்சி செய்யப்பட்டன. இந்தநிலை, 1796 ல் பிரித்தானியர் தீவு முழுவதையும் தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவரும் வரை தொடர்ந்தது. இந்த வகையில், 17ம் 18ம் நூற்றாண்டுகளில், போர்த்துக்கேயரும், டச்சுக்காரரும், தீவின் கரையோர மாவட்டங்கள் முழுவதையுமே ஆட்சி செய்தபோதும், வடக்கிலும் கிழக்கிலுமுள்ள தமிழ்ப்பேசும் பிரதேசங்கள் கீவின் எனைய பகுதிகளிலிருந்து அவர்களால் வேநாகவே நிர்வகிக்கப்பட்டிருந்தன. தமிழர் பிரதேசங்களையும், சிங்களவர் பிரதேசங்களையும் வேறாக்கிய இந்தப்

பிரிவினை, சிங்கள தமிழ் முன்னரங்க நிலைகளில் காணப்பட்ட அடர்த்தியான காடுகளின் பரவலினால் மேலும் இறுக்கமாகியது. குடியேற்றக் காலத்துக்கு உடன் முன்னதான காலத்தில் சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்குமிடையில் இருந்த குறைந்த அளவிலான பரஸ்பரத் தொடர்புகள், அவற்றை மேற்கொள்வதில் இருந்த சிரமங்களினாலும், அப்பேர்ப்பட்ட தொடர்புகளைத் தடைசெய்த குடியேற்றவாதக் கொள்கையிந்த கடுமையினாலும் முடிவுக்கு வந்தது.

பிரித்தானிய குடியேற்றக் காலத்தில் இந்தநிலை தலைகீழாக மாறியதுடன், தமிழர்களின் சுயஅடையாளம் பற்றிய மேலும் தீர்க்கமான தமிழ் உணர்வும் இலங்கைத் தமிழ்த் தேசியவாதத் தோற்றுவாய்களும் உருவாவதற்கு மிக முக்கியமான காலமாக இருந்தது. எனவே, இங்கு முன்னர் குறிப்பிடப்பட்டது. போன்று, பிரித்தானியக் குடியேற்றக் காலத்தில், காணப்பட்ட வரலாற்று, சமூகப் பின்னணியையும், தமிழர்கள் நேர்கொள்ள வேண்டிவந்த பல மாற்றங்களையும் அடுத்த அத்தியாயத்தில் ஆராய்வது மேலும் பொருத்தமானது.

இந்தியாவில் "தமிழ்" என்ற சொல், மொழியை மட்டுமன்றி, அதைப் பேசும் மக்களையும் குறிக்கும். இதன்வழி, தென்னிந்தியாவில் இந்தச் சொந்தமிழ் பேசும் முஸ்லிம் மக்களையும் உள்ளடக்கும். இலங்கையிலோ இது வேறுவிதமாக அர்த்தப்படுகின்றது. தமிழ் என்ற பதம், இலங்கையின் தமிழரைவிட பிறிதான ஒரு அரசியல், கலாச்சார அடையாளத்தைக் கொண்டிருக்கும் முஸ்லிம் மக்களை உள்ளடக்கவில்லை. அத்துடன் "இந்தியத் தமிழர்" என்ற சொற்றொடர், 19 ம் நாற்றாண்டில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் வம்சாவளியினரையே பிரதானமாகக் குறிக்கும். உள்நாட்டு இலங்கைத் தமிழரைவிட, இந்தியத் தமிழர் ஒருவகையில், வேறுபட்ட வரலாற்று, அரசியல் அடையாளத்தைக் கொண்டுள்ளனர். எனவே, புராதனத் தோற்றுவாய் களையுடைய உள்நாட்டுத் தமிழரையே, இலங்கைத் தமிழர் எனக் குறிக்கவேண்டி உள்ளது.

மேலும், இலங்கைத் தமிழரின் சமூக அமைப்பைநாம் நெருக்கமாகப் பார்க்கையில், புவியியல், பொருளாதார அமைப்பு, சமூகக் கட்டுமானம், அபிவிருத்தி நிலை என்பன ரீதியாக இந்தத் தமிழர்கள், இரு தீர்க்கமான வகையினுள் அடங்குகின்றனர் என்பது தெளிவாகின்றது. இவற்றில் ஒன்று. குறிப்பாக மட்டக்களப்புத் தமிழர் என அழைக்கப்படும் கிழக்கு மாகாணத் தமிழர்கள், மற்றது வடக்கிலுள்ள தமிழர்கள், அத்துடன் வடக்கிலுள்ள தமிழர்களுள் மேலும் ஒரு உப்பிரிவு உண்டு, வன்னி மாவட்டத் தமிழர்கள், யாழ்ப்பாண மாவட்டத் தமிழர் என்பவை இவையாகும். ஒட்டுமொத்தமான தமிழர்களின் சமூகக் கட்டுமானத்தையும், அதேசமயம் இந்த உப பிரிவுகள் ஒவ்வொன்றையும் ஆராய்வதற்கு இங்கு முயற்சி மேற்கொள்ளப்படும். இந்த அணுகுமுறை, தமிழர்களின் சமூகப் பின்னணியை, குறிப்பாக, குடியேற்றக் காலத்துக்கு முன்னதான, போர்த்துக்கேய, டச்சுக் காலத்தில் இருந்த பின்னணியை, தெளிவாக வெளிக்கொண்டுவரும்.

வரலாற்று, சமூகப் பின்னணி 93

முற்குடியேற்றக் காலத்தில் இருந்த இலங்கைத் தமிழரின் அரசியல் அமைப்பு தென்னீந்தியாவின் திராவிட அரசுகளை மாதிரிகளாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டது. இதனால்தான் இலங்கைத் தமிழ் அரசர்கள், பரராசசேகரம். செகராசசேகரம் என்பன போன்ற விசேட அரச பெயர்களை எடுத்துக் கொண்டனர்.³⁵

அவர் களுடைய ஆரம்ப இராசதானியாகிய சிங்கைநகர், அநேகமாக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த நல்லூரில் இருந்திருக்கலாம். 13 ம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் வந்தேறு குடிகளின் வம்சாவளியினரே, நிர்வாக வகுப்பினரது உள்ளுடனாக இருந்தனர். இவர்கள் விவசாய வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். இவ் வகுப்பினரே தமிழ்நாட்டில் இவ்வகையான நிர்வாகச் செயற்பாடுகளை ஆற்றினர்.

வன்னி தமிழ் பிரதேசம் ஆறு மாகாணங்கள் அல்லது மாவட்டங்களைக் கொண்டிருந்தது. அவையாவன: பனங்காமம், கருநாவற்பற்று, கரிக்கட்டுமுலை, தென்னைமரவடி, முள்ளியவளை, மேல்பற்று ஆகும். இக் காலத்தில் இவை படைக்கும் அதிகமான கிராமங்களைக் கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு மாகாணத் தினதும் ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசம் பெரியதாக இருந்தபோதிலும், இங்கு மக்கள் குறைவாகவே காணப்பட்டனர். மட்டக்களப்பும் பல பற்றுக்கள் அல்லது மாவட்டங் களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, பல கிராமங்களைக் கொண்டிருந்தது. இங்கும் மக்கள் தொகை குறைவாக இருந்ததுடன், ஒவ்வொரு மாகாணமும் பரப்பளவில் பெரிய தாகவிருந்தது.

முற்குடியேற்றக் காலத்தில், வடக்குக் கிழக்குப்பகுதிகளில் அநேக மாவைற்றுக்கு யாழ்ப்பாணம் பிரதான நிர்வாக மையமாக இருந்தது. ஆனால் மட்டக்களப்புப் பிரதேச நிர்வாகம் சர்ச்சைக்கு உரியதாக இருந்தது. யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஆரம்பக் காலத்தில் இப்பிரதேசம் கண்டி இராச்சியத்துடன் நெருக்கமான அரசியற் தொடர்பைக் கொண் டிருந்தது. ஆயினும் பின்னர், பாழ்ப்பாணத்திற்கு வடக் கிலிருந்தும், தென்னிந்தியாவிலிருந்தும் புதிதாகத் தமிழர்கள் வந்து குடியேறியதனாலும், இவர்களுக்கு இடையிலானதோர் மொழி, மத, இலக்கிய செயற்பாட்டுக் கலப்புக் காரணமாகவும் இந்த நிலைமை மாறியது. இதே சமகாலத்தில், யாழ்ப்பாண, மட்டக்களப்பு பிரதேச மக்களிடையே மேலும் அதிகமான அளவில் சமூகரீதியான இணைந்த செயற்பாடுகள் நிகழ்ந்தன. எனவே, யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தனது அதிகார உச்சத்தில் இருந்த காலத்தில், மட்டக்களப்புப் பிரதேசமும் அதன் செல் வாக்குக்கு இயல் பாகவே ஆளாயிற்று. இவ் வாறே கிளய்ஹோணின் குறிப்புக்கள்³⁶ தெரிவிக்கின்றன.

தமிழர்களது நீர்வாகக் கட்டமைப்பு, நிலபிரபுத்துவ மரபுவழி அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது. கீராமத்தின் அலுவல்களை கிராமத் தலைவர் கவனித்தார். இக் கிராமத் தலைவர்கள், அவர்களுக்கு மேலே அடுத்ததான நிர்வாகப் பதவியிலிருந்த அதிகாரி என்பவரின் மேற்பார்வைக்கு உட்பட்டிருந்தார்கள். பண்டாரப்பிள்ளை என அழைக்கப்பட்ட வரியிறுக்கும் உத்தியோகத்தர்கள் உற்றுப்பயணத்தில் சென்று, வரிமதிப்பு, வரிசேகரிப்பு என்பனவற்றைச் செய்தனர். வரியில் பெரும்பாகம் அரசுக்கு நேரடியாகவே செலுத்தப்பட்டது.³⁷ சாதாரண, எளிமையான தொழிலாற்றுபவர்கள்கூட அரசுடன் நேரடியான தொடர்பைக் கொண்டிருந்தனர். தலைவரி, அல்லது தொழில்வரி என்பனவற்றை, அந்தந்த தொழில்சார் குழுவின் தலைவர் அறவிட்டு அரசுக்குச் செலுத்தும் வகையில் இது தொடர்பு காணப்பட்டது. இந்த வரியே அரசின் பிரதான வருமானமாக இருந்தது. வன்னித் தலைவர்களிடத்திலிருந்து கிரமமான வரிகளுக்குப் பதிலாக, ஒரு வருடாந்தத் திறை அறவிடப்பட்டது. இது பணமாகவோ அல்லது அவர்களினது கமச் செய்கையினால் பெற்ற நெல்லாகவோ இருந்தது, தூரம், போக்குவரத்தும் சிரமம் என்பவை காரணமாகவே வன்னி மாவட்டங்களில் இந்தத் திறைமுறை பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கலாம்,

வன்னியின் பெரும்பகுதிகள், மட்டக்களப்பின் கரையோரங்கள் ஆகிய இடங்களில் காணப்பட்ட விவசாயப் பண்புகள், தீபகற்பத்தினது பண்புகளைவிட அதிகம் வேறுபட்டிருந்தன. தீபகற்பப்பிரதேசம் ஒரே சமநிலையான தரையமைப் பைக் கொண்டிருந்ததால், மட்டக்களப்பு, வன்னி மாவட்டங்களில் காணப்பட்ட நதிகள், குளங்கள் அங்கிருக்கவில்லை. இம் மாவட்டங்களின் வருடாந்த மமைவீம்ச்சி சராசரி 50 தொடக்கம் 75 அங்குலங்கள் வரையிலானதாகும், யாம்ப்பாண இராச்சியம் உருவான போது யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலேயே மக்கள் செறிந்து வாழ்ந்தனர். எனவே, அம் மக்களுடைய கடின உழைப்பே, கிடைக்கக்கூடிய பிரதானமான வருமானமாக இருந்தது. இவர்கள் தமது தொழிற் திரமைகளைப் பயன்படுத்தி, ஒரு பெருந்தொகை மக்களுக்கு ஆதாரமாகவிருந்தன, அதிர்ஷ்டவசமாக, தீபகற்பத்தில் நிலத்தடிநீர் காணப்பட்டதனால், இது தீவிரமான பயிர்ச்செய்கைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. தீபகற்பத்தின் ஒவ்வொரு துண்டுக் காணியிலும், ஓர் ஆழமான கிணறு இருந்தது. இக் கிணறுகளிலிருந்து உடற் பிரயாசத்தினால் தமது நிலங்களுக்கு இவர்கள் நீர்பாய்ச்சினர். இந்த முறை இன்றுவரை இலங்கையில் தீபகந்பத்திலும், ஏனைய தமிழ்ப்பிரதேசங்களிலும் நடைமுறையில் உள்ளது. இந்த முறையைப் பயன்படுத்தி வருடம் முழுவதுமே தமிழர்கள் தொடர்ச்சியாக பல்வகை மரக்கறி, பழங்கள் என்பவற்றை விளை வித்தனர். ஒரு சராசரிக் காணியும், அதில் மேற்கொள்ளப்பட்ட விவசாயமும், ஒரு குடும்பத்தை மட்டுமட்டாகப் பராமரிக்கவே போதுமானதாக இருந்தது. ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களுடன் ஒப்பிடுகையில், தீபகற்பத்தின் சனத்தொகைச் செறிவும், அடர்த்தியும், குறைந்த அளவு விவசாயம் செய்யக்கூடிய நிலமும், இருந்ததன் காரணமாக நிலவுடமை குறைந்ததாகவே இருந்தது.

தீபகற்பத்தில் மழைவீழ்ச்சி குறைவாக இருந்ததனால், சில பகுதிகளில் நெல் ஒருபோகப் பயிராய் செய்கை பண்ணப்பட்டது. தீபகற்பத்துக்கு வெளியே உள்ள பிரதேசங்களில் நெல் பிரதான பயிராக இருக்க, குறைந்த அளவு மரக்கறி, பழ, பயிர்ச்செய்கை காணப்பட்டது. இந்த இடங்களில் நெற்செய்கை முறையும், யாழ்ப் பாணத் தில் மேற் கொள் ளப்பட்ட முறையைவிட குறிப்பிடுமளவுக்கு வேறுபட்டதாய் இருந்தது. இப் பிரதேசங்களில் புராதன நீர்ப்பாசன அமைப்புக்கள் இப்போதும் நன்னிலையில் இருந்தன. இப்படிப்பட்ட வாவிகளும், குளங்களும் உள்ளூர் மக்களினால் அரசுக்கான கடமையாகவோ, அல்லது அவர்கள் செலுத்தும் வரியில் ஒரு பகுதியாகவோ கொள்ளப்பட்டு, பேணப்பட்டன. ஒவ்வொரு காணின் சொந்தக்காரருக்கும் இது கட்டாயக் கடமையாகவிருந்தது. இங்கு சில நதிகளும் ஓரளவு விவசாயத்திற்குப் பயன்பட்டன. இந்த நீர்வளம் யாவும் மக்கள் பரந்த அளவில் பயிர்ச்செய்கை மேற்கொள்ளப் பயன்பட்டது.

வளமான நிலம் நிறைய இருந்ததனால், தீபகற்பத்துக்கு வெளியே எள பிரதேசங்களில் சேனைப் பயிர்ச்செய்கை மிக அதிகமாக மேற்கொள்ளப்பட்டது, இங்கு விவசாயிகள் காட்டை வெட்டி எரித்து, ஒன்றோ இரண்டு பருவ காலங்களுக்கு மட்டும், நெல் அல்லது குரக்கன், தினை போன்றவற்றை களைவித்தனர், இவ் வகைப் பயிர்ச்செய்கை முற்றுமுழுதாக பருவகால மழைவீழ்ச்சியிலேயே தங்கியிருந்ததுடன், வன்னி, மட்டக்களப்புப் பிரதேசங்களில் - பகுதிகளில் மிகவும் அதிகமாகவும் மேற்கொள்ளப்பட்டது. தமிழ்நாட்டில் சங்ககாலத்தில் (கிட்டத்தட்ட கி.பி. 1ம், - 3ம் நூற்றாண்டு) இந்த வகைப் பயிர்ச்செய்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது என்பது கவனிக்கத்தக்கது. சங்கப்பாடற் தொகுதியிலுள்ள உள்ள அகநானூற்றில், இந்த வகைப் புலங்களில் நிகழும் காதலர் சந்திப்பு பற்றிய சித்தரிப்பில் இது மிகத் தெளிவாகச் சொல்லப்படுகின்றது. பின்னர் இந்த நிலங்கள், நிலமற்ற பலரினாலும், வந்தேறு குடிகளினாலும் அத்துமீறல் செய்யப்பட்டு, அதன்வழி அவர்கள் இப் பிரதேசங்களில் நிலவுடமையாளராய் ஆகினர். இவ்வகைப் பயிர்ச்செய்கை குளைந்த அளவு முயற்சியையும், முதலீட்டையும் கொண்டிருந்ததுடன், இவற்றை மேற்கொண்டவர்கள் யாழ்ப்பாணத்து விவசாயிகளைவிட குறைந்தளவு முயற்சி உடையவராயும் இருப்பதுபோல் தோன்றுகின்றது. சடுதியான அல்லது தொடர்ச்சியான வருட்சி, திடீர் வெள்ளம், காடு பரவுதல், வளர்ப்பு மிருகங்கள் உட்புகுதல் என்பவை, சேனைப் பயிர்ச்செய்கை முறையை அடிக்கடி தோல்வியடையச் செய்து, ஒரளவு வறுமைக்கும் காரண மாகியது. முழுமையாக மழைவீழ்ச்சியில் தங்கியிருந்த இந்த வாழ்க்கைமுறை, ஏற்ற இறக்கம் நிறைந்ததாக இருந்தது. அதிகமான அளவு நிலமும், மேற்சொன்ன பயிர்ச்செய்கை முறைகளும் மட்டக்களப்பு, வன்னி மாவட்டங்களில் பல நிலப்பிரபுக்களை உருவாக்கியது. மட்டக்களப்பில் போடி என அழைக்கப்படும் நிலப்பிரபுக்கள், பெரிய நெல்வயல்களுக்குச் சொந்தக்காரராக இருந்தனர். ³⁸ இந்த வயல்களில் குத்தகையாளராக இருந்த விவசாயிகள் நிலத்தை உழுது, நிலச் சொந்தக்காரரினால் ஒதுக்கப்பட்ட நிலத்தில் வேலை செய்வதன் மூலம், தமது குத்தகையைச் செலுத்தினர், வன்னியில், இதைவிட வித்தியாசமான நடைமுறை வழக்கிலிருந்தது. நிலப்பிரபுத்துவ குத்தகை ஒப்பந்தம் என இந்த நடைமுறை பொதுவாக அழைக்கப்பட்டது. இங்கு வன்னித் தலைவர்கள் பரந்த அளவிலான நிலத்தின்மேல் அதிகாரம் உடையவர்களாக இருந்தனர். நாம் முன்பு குறிப்பிட்டது போன்று, இந்த வன்னியர் ஒரு நிலையான வருடாந்த திறையை அரசுக்குச் செலுத்தினர். இருந்தபோதும், அவர்கள் எவ்வாறு தங்கள் நிலங்களை நிர்வகித்தனர் என்பதிலோ, குத்தகை ஒப்பந்தங்களிலோ அரசு அக்கறை காட்டவில்லை. இப்படிப்பட்ட நடைமுறையினால், வன்னியர் மத்தியில் அடங்காத சுயாதீனம் உச்சம் பெற்று நெடுங்காலமாக நிலவியது. இவர்களே ஐரோப்பிய ஆதிக்கத்துக்கு கடைசியாக அடிபணிந்தவர்கள்.

இலங்கையில் வடபகுதி இராச்சியக் காலத்தில், வடக்கிலும் கிழக்கிலும், நீர்வாகம், விவசாயச் செய்முறை என்பனவற்றுடன், வியாபாரமும் முக்கிய மானதொரு பங்கினை வகித்து செழித்து, ஏற்கேனவே அங்கிருந்த வியாபாரப்பாயம், நீறுவப்பட்ட வியாபாரச் சங்கம் என்பனவற்றினால் நன்மையும் பெற்றது. இந்தக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் ஒரு வியாபார மையமாகி, வடக்கில் ஊர்காவற்றுறையிலும், வன்னியில் முல்லைத்தீவிலும் இருந்த துறைமுகங்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. மேற்குக் கரையோரத்தில் மாந்தோட்டைத் துறைமுகமும், கிழக்குக் கரையோரத்தில் திருகோணமலைத் துறைமுகமும், தங்களது வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க வர்த்தகத்தைத் தொடர்ச்சியாக நடத்தின. அதேசமயம் மன்னார் கரையோரமாக இருந்த முத்துக்குளிப்புத் தொழில் இராச்சியத்தின் வர்த்தகத்திற்கு பெரும் செல்வமாக இருந்தது. அரசர்கள் கணிசமான கடற்படையைக் கொண்டிருந்து, வடபால் கடற்பிராந்தியத்தை தமது கட்டுப்பாட்டினுள் வைத்திருந்தனர் சிங்கள இராச்சியத்தின்மேல் கடல்வழியாக ஒரு படையெடுப்பு மேற்கொள்ளவும் இந்தக் கடற்படைப் பலம் வழிவகுத்தது.

இவர்களது வர்த்தக முயற்சிகளில் பல்வகைப்பட்ட பொருட்கள் முக்கிய பங்கினை வகித்தன. வன்னி வனங்களில் பிடிக்கப்பட்ட யானைகள் யாழ்ப் பாணத்திலிருந்து, வட இந்தியாவின் வெவ்வேறு பகுதிகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. வன்னி, இவற்றைவிட, யானைத் தந்தங்கள், விறகு, தேன், மெழுகு³⁹ போன்ற பலதரப்பட்ட பொருட்களை, ஏற்றுமதிக்கும், யாழ்ப்பாண நுகர்வுக்கும் அளித்தது, கரையோர மக்கள் பெரும்பாலும் ஆழ்கடல் மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபட்டு, அதனால் தன்னிறைவு உள்ளவர்களாக இருந்தனர்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் தான், இலங்கைத் தமிழர்கள் தங்களது விவசாய் வியாபார செயற்பாடுகளை அபிவிருத்தி செய்து, தமக்கும் அரசுக்கும் நிலைபரமான வருவாயை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டனர். இவர்களது திடமான, நிலையான அரசியல், பொருளாதாரக் கட்டுமானங்கள், அவர்களுக்கு, ஒன்றிணைக்கப்பட்ட சமூகக் கட்டுமானங்கள், வழக்கங்கள் என்பனவற்றை அபிவிருத்தி செய்ய உதவின. இக் காலத்தின் முன்பு, ஒழுங்கு முறையான தொடர்பு வழிகளோ, பயன் தரும் நிர்வாகமுறைமையோ இல்லாத காரணத்தால், தமிழர்கள் சிதறி வாழ்ந்திருந்தனர். வெள்ளம் போல் வந்த புதிய வந்தேறுகுடிகள், பொதுவானதொரு அரசவிசுவாசம் என்பனவற்றினால், இப்போது அவர்களுடைய நிலைமைகள் மாற்றமும், பலமும் பெற்று, அவர்களது சமூகவாழ்வில் புதிய முன்னெடுப்புக்களுக்கான பாதை திறக்கப்பட்டது. தற்காலம் வரை இந்த வளர்நிலைகள் தொடர்ந்திருந்து, இந்தியத் தமிழர்களிடத்திலிருந்து இலங்கைத் தமிழர்களை தீர்க்கமாக வேறுபடுத்தின. இலங்கையில் உள்ள தமிழ் நிறுவனங்களும், சமூக பழக்கவழக்கங்களும், தாய்நாட்டில் உள்ளவற்றிலிருந்து வேறுபட ஆரம்பித்தன. மலபாரிலிருந்தும், கோரமண்டலக் கரையோரங்களிலிருந்தும் வந்து குடியேறியவர்கள் தமது பிறந்த மண்ணின் சமூக அம்சங்களை இங்கு அறிமுகப்படுத்தி, பின்னர் அவை இரண்டறக் கலந்து, இன்றுவரை இலங்கைத் தமிழர் மத்தியில் நிலவிவரும் ஒரு தொகுதிக் சடங்குகளையும், வழக்கங்களையும் உருவாக்கின என்பது, பொதுவாக அறிஞர்கள் ளினால் ஏற்கப்படும் விஷயமாகும்.

வட இலங்கைக் கமிழர்களின் உடமைக்கான உரிமைகள், வம்ச உரித்து திருமணம் என்பவர்ளை வரையறுக்கும் தேசவழமை என்னும் சட்டங்களின் தொகுப்பு இன்னமும் வழக்கிலுள்ளது. மூன்று வகையிலான உடைமைகளை தேசவழமை அங்கீகரிக்கின்றது, மணப்பெண்ணுக்கு திருமணத்தின்போது கிடைக்கும் சொத்துடைமையான சீதனம், பெற்றோரிடத்திருந்து, மகன் வம்ச உரித்தாகப் பெறும் முதுசம், திருமணமாகியபின் தம்பதியினரால் சம்பாதிக்கப்பட்ட உடைமையாகிய தேடியதேட்டம், என்பனவே இவையாகும்.40 18 ம் நாற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்தே வழக்கிலிருந்த இதே தேசவழமைச் சட்டத் தொகுதி, இலங்கையின் டச்சு அரசாங்கத்தால் ஏற்கப்பட்டிருந்தது. இலங்கைத் தமிழரின் சமூகவரலாற்றில் இதுவோர் இன்றியமையாத ஆவணமாகும். ஏனெனில், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் கீம், பல நார்நாண்டுகளாக வளர்ச்சிபெற்ற அவர்களுடைய வழக்கங்கள் அதனில் அடங்கியுள்ளன. தேசவழமையின் பிரதான நோக்கம் என்னவெனில், வம்ச உரித்து, கிருமணம், மந்றும் வேறுவழிகள் மூலமாக ஒரு குடும்பத்துக்கு வந்து சேர்ந்த சொத்துக்கள், குடும்பத்துக்கு வெளியே எவருக்கும் சொல்லாமல் இருப்பதை உறுதி செய்வதற்காகும். இந்த இறுக்கமான வழக்கம் அல்லது சட்டம் மூலம், தமிழர்கள் தம் மத்தியில் மிக நெருக்கமான குடும்ப உறவுகளைப் பேணுவது, தமிழரின் கூட்டுக்குடும்ப முறைமையின் ஒரு அடிப்படைக் கொள்கையாகும்.

தமிழர்களைப் போன்றே, குறிப்பாக வெள்ளாளச் சாதியினர் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் தமது தேசவழமைச் சட்டத்தை அனுசரித்தது போன்று, மட்டக்களப்பு மக்கள், குறிப்பாக மேலாதிக்க நிலையிலிருந்த முக்குவச் சாதியினர், தங்களது குடியுரிமைகளைப் பாதுகாக்க, முக்குவர் சட்டம் எனப்பட்ட ஒரு வழக்கம் அல்லது பாரம்பரியத்தை அனுசரித்தனர். இதை அவர்கள் குடி உரிமை என அழைத்தனர். சிவத்தம்பிபின்வருமாறு தனது கட்டுரையில் மேற்கோள் காட்டுகின்றார். "மட்டக்களப்பின் எல்லா தமிழ் வகுப்பினராலும் உபயோகிக்கப்படும் குடி என்ற பதம், தாய்வழியில் ஒருவருக்கு உறவினரான ஒவ்வொருவரையும் குறிப்பதாக உள்ளது. குடியைச் சேர்ந்த நபர்கள், எவ்வளவு தூரத்து உறவினராக இருந்த போதும், ஒருவரையொருவர் உறவினர்களாகக் கருதினர்.*⁴¹

இருப்பீனும், யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் வழக்கங்களும், பாரம்பரியங்களான தேசவழமையும், மட்டக்களப்பு முக்குவர் சட்டமும், ஓரளவு ஒன்றி மருந்து மற்றையது வேறுபட்டதாக இருந்தது. இவ்விரு சட்டங்களின்நோக்கங்களும் சமூக பொருளாதாரக் கட்டுமானரீதியில், அடிப்படையில் ஒன்றாகவே தந்தன. இருந்தபோதும் சிவத்தம்பி பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்:

"சமூகத்தில் மக்களது நடத்தை விதிகளின் மொத்த வடிவந்தான் சட்டங்கள் எனக் கருதப்பட்டு, அவை. மேலாதிக்கத்தில் உள்ள குழுவினது விருப்பம், உறுதி என்பவற்றைப் பிரதிபலிப்பவை எனவும், மேலாதிக்க குழுவுக்குச் சாதகமான வகையில், சமூக உறவுகள், பொது ஒழுங்குகள் என்பவற்றின் பாதுகாப்பு, நிலைபரம், அபிவிருத்தி என்பவற்றை நோக்கமாகக் கொண்டவை எனவும், கருதப்பட்டால், அதன்வழி, யாழ்ப்பாணத்து தேசவழமைச் சட்டங்கள், வழக்கங்கள் என்பவையும், மட்டக்களப்புச் சட்டங்கள், வழக்கங்கள் என்பவையும் யாழ்ப்பாணத் தில் வெள்ளாளரையும், மட்டக்களப்பில் முக்குவரையும் பாதுகாப்பதற்காகத் தோன்றியவையாக இருக்கலாம்."

இது அப்பட்டமான உண்மையே. நவீனமயமாதலும் அதனுடன் இணைந்தே வரும் நவீன சமுதாய மாற்றங்களும் ஏற்பட்டுங்கூட, இந்த வழமைக் சட்டங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட காலத்திலிருந்து நவீனகாலம் வரை அவற்றின் அழுத்தத்தால், யாழ்ப்பாண, மட்டக்களப்பு சமூகக் கட்டுமானங்கள், அடிப்படையில் இவ்விரு மேலாதிக்கச் சாதியினரிலேயே தங்கியிருக்கும் நிலையை உருவாக்கின. இவ்விரு மேலாதிக்கச் சாதி மக்களே பலம் பொருந்திய நிலவுடமையாளர்களாக இருந்தனர். இவர்களே சமூகத்தைக் கட்டியாண்டவர்களாகவும் இருந்து, பின்னர், இலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் உயர்வகுப்பினர் ஆகியவர்கள்,

இலங்கைத் தமிழர் மத்தியில் வளர்ச்சிபெற்ற இந்த சாதியம், தென்னிந்திய சாதியத்தின் அடிப்படை இலட்சணங்களையே கொண்டிருப்பதுடன், இவர்கள் வந்தேறு குடிகளாதலால், அத்தன்மையினால் உருவான சில பிரத்தியேக அம்சங் களையும் கொண்டுள்ளது. திராவிட சாதிகள் தொழில் வழி அடிப்படையில் அமைந்ததாயும், இவ் அமைப்பின் அதியுயர் சாதியினர் விவசாயிகளாகவும் இருந்தனர். தென்னிந்தியத் தமிழரின் சாதியத்துக்கும், இலங்கைத் தமிழரின் சாதியத்துக்குமுள்ள பெரிய வேறுபாடு, என்னவெனில் இலங்கையில் பிராமணர், களின் முக்கியம் இல்லாதிருந்தமையே,⁴² தென்னிந்தியாவில் பிராமணர்கள் பாரிய எண்ணிக்கையில் காணப்பட்டதுடன், சடங்குகளில் விசேட கடமையாற்றுவதே அவர்களின் பிரதானமான பாத்திரமாக இருந்தது. இந்துசமயம் மேலோங்கி இருந்தமையால் கோவிற் சடங்குகள் அதியுயர்ந்த சமூக முன்னுரிமை பெற்றிருந்தன. அவர்களுடைய கோவில்களின் ஆதனங்கள் அதிகரித்தபோது அவர்களுக்கு இந்தியாவில், முழுக் கிராமங்களே சொந்தமாகி, அவர்களது செல்வாக்கு, சமுதாயத்தின் மதச்சார்பற்ற வாழ்விலும் ஆதிக்கம் பெறலாயிற்று: இதன் விளைவாக, பிரித்தானியர் ஆட்சியிலும்கூட, அவர்கள் இலகுவாக உள்ளூர் அதிகாரத்தில் இடம்பிடித்து, தமது பாரம்பரிய தலைமைத்துவத்தைத் தொடர்ந்தனர்.

ஆயினும், இலங்கைத்தமிழர் மத்தியில் இந்த முன்னெடுப்பு நிகழவில்லை. முதற்கண், இலங்கையில் பிராமணர்கள் குறைவாகவே இருந்தனர். இவர்களைவிட வெள்ளாளர் அதிக எண்ணிக்கையில் இருந்ததுடன், தமிழ் இராச்சியத்தின் தளமாக இருந்த முன்னணி விவசாயிகள் என்றவகையில் தமது மேலாதிக்கத்தைக் கைவிடவில்லை. அப்படியான நிலைமையில் அவர்கள் பிராமணரின் அழுத்தத்துக்கு ஆளாகும் நிலையிலும் இருக்கவில்லை. கோவில்களிலும், ஏனைய சமூகச் சடங்குகளிலும் கடமையாற்றுவதே அவர்களின் ஒரே தொழிலாக இருந்தது. ஏறத்தாழ, பிராமணர்கள் வெள்ளாளருக்குத் தொழில் புரிபவர்களாகவும், அவர்களின் உடமையானவையும், அவர் களது நிர் வாகத் துக்கு உட்பட் டிருந் ததுமான கோவில்களில் கடமையாற்றுபவர்களாயும் இருந்தனர். தமிழ் சமுதாய அமைப்பில் வெள்ளாளரே உயர் அதிகாரம் கொண்ட சாதியினராக இருந்து. ஏனைய சிறுபான்மைச் சாதியினரின் சேவகத்தைப் பெற்ற இவர்கள், கிராம அலுவல்களில் மேலாதிக்கம் செலுத்தினர். பல நாற்றாண்டுகளான வெள்ளாளர் பாரம் பரியத்தை உடைய இவர்களே "தலைமைத்துவம்" ஆக இருந்ததுடன், இச் சாதிய முறைமை, பாழ்ப்பாண இராச்சியக் காலத்தில் வன்னிப் பிரதேசம் முழுவதும் வலிமையுடன் நிலவியது.

கிழக் குக் கரையோரத் திலுள்ள திருகோணமலை, பெரும் பாலும் அதன் புவியியல் அமைப்புக் காரணமாகவும் தனது அயல் மாவட்டங்களான மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம் என்பவற்றின் ஒன்றுகலந்த அரசியல், கலாச்சார பாதிப்பிணாலும், சாதி அமைப்பிலும் இவ் இரண்டுக்கும் இடையில் உள்ளது. ஆயினும், திருகோணமலையின் சமூகக் கட்டுமானம் கூடுதலாக வட பிரதேசத்தை ஒத்ததாகவுள்ளது. வடக்கிலிருந்து ஆரம்பத்தில் மக்கள் இங்கு வந்து குடியேறியதாலும், சைவமதத்தின் பெந்த செயற்பாட்டினாலும், அநேகமாகப் பல நாற்றாண்டுகள் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் செல்வாக்குக்குள் முற்றுமுழுதாக இருந்தமையினாலும் இப்படியாயிற்று.

இருந்தபோதும், முன் குறிப்பிட்டது போன்று, மட்டக்களப்புச் சமூகக் கட்டுமானம், குறிப்பாக அதன் சாதிய அமைப்பு, வடக்கேயுள்ள தீபகற்பம், வன்னி என்பவற்றைவிட, மாறுபட்டதாய் உள்ளது. யாழ்ப்பாண, வன்னி பிரதேசங் களுக்கு மாறாக, விவசாயிகளின் சாதியான முக்குவச் சாதியே, ⁴³ மட்டக்களப்பில் வெள்ளாளச் சாதி இருந்தபோதும், அங்கு மேலாதிக்க நிலையில் இருந்தது. முன் குறிப்பிட்டது போன்று, முக்குவச் சாதியில், குடும்ப அமைப்பின் மலகு, குடி என அழைக்கப்பட்டது. இச் சாதியினர் மத்தியில், போடி, வன்னிமை என்ற நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பு நிலவியது. முக்குவர் மத்தியில் மாத்திரமன்று, மற்றைய இரு பெரும்பான்மைச் சாதியினரான வெள்ளாளர், சிறுபட்டக்கராள் சாதியினர் மத்தியிலும் குடி முறைமையே கடைப்பிடிக்கப்பட்ட மரபாயிருந்தது. வெள் ளாளர் களுக்குப் 12 குடிகளும், முக்குவர்களுக்கு 7 உம், சிறுபட்டக்காராக் பநக்கு 13 குடிகளும் இருந்தன. இந்த பெரும்பான்மைச் சாதி ஒவ்வொன்றுக்கும் சேவகம்புரிந்த தாழ்ந்த சாதியினரை சிறைக்குடிகள் (கட்டுப்பட்ட குடிகள்) என அழைக்கப்பட்டனர்.⁴⁴ தொழில் வல்லுநர்களும், பண்ணையாட்களும் சிறைக் படியினராவர். மட்டக்களப்பின் குடிமுறைமையானது சமூக பொருளாதார உறவுகளுக்கு மிகவும் முக்கியமானதாய் இருந்த காரணத்தினால், பின்னர் இதை முஸ்லிம்களுங்கூடப் பின்பற்றினர். தாய்வழிச் சொத்துரிமை முறைமையில் அமைந்த முக்குவர் சட்டம், மட்டக்களப்பு நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்புக்கு அத்தியாவசியமாய் உள்ளது. யாழ்ப்பாணம் அல்லது வன்னியின் நிலப்பிரபு எப்போதுமே பெற்பாடுமிக்க தலைவராக இருந்தார். மட்டக்களப்புச் சமூகக் கட்டுமானம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மிகவும் வேறுபட்டிருந்ததால், ஒரு சாதாரண யாழ்ப்பாண இதனால் அதைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இதனால் அதனைத் தன் இந்த சமூகக் கட்டுமானத்திலிருந்து அந்நியமாகக் கருதினான்.

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் சமுதாயத்தில் உயர்ந்த மட்டத்தில், கோவியர், கரையார் எனப்பட்ட வேறு சாதியினரும் இருந்தனர். வெள்ளாளருக்கு அடுத்தபடி அந்தஸ்தில் இருந்தவர்கள் கோவியர்கள். இவர்கள் விவசாயிகளாக இருந்தபோதும் வெள்ளாளச் சாதியினருக்குச் சில பணிகளைச் செய்யவேண்டிய கடப்பாடு உடையவர்களாக இருந்தனர். மீன் பிடிக்கின்ற சாதியினர் எப்போதுமே இந்த சாதிய அமைப்புக்கு வெளியே உள்ளவர்களாய், வெள்ளாளருடன் எவ்விதமான தொடுப்பும் இல்லாதிருந்தனர். அநேகமாக இவர்கள் இலங்கையின் கரையோரம் முழுவதும் இருந்தபோதும், யாழ்ப்பாணத்துக்கு வெளியேயுள்ள தமிழ்ப் பிரதேசத்தில்தான் அதிகமாகுக் காணப்பட்டனர்.

அம்பட்டர், வண்ணார் என்பவர்கள் நிலமற்ற வகையைச் சேர்ந்தவர்க ளாயும், வெள்ளாளருக்குச் சேவகம் புரிபவர்களாயும் இருந்தனர். பள்ளரும், நளவரும் இவர்ட ுளப் போன்றே நிலமற்ற வேலையாட்களாக, வெள்ளாளரின் வயல்களில் பணியூட் தனர். பறையர் கடைசிச் சாதியினராவர். இவர்கள் ஒதுக்கப் பட்ட இடங்களில் வசித்தனர். இந்த மூன்று சாதியினரே தீண்டப்படாதவர்களாக, இந்தியாவிலுள்ள தீண்டப்படாதவர்களை ஒத்தவர்களாக, ஆனால் எண்ணிக்கையில், குறைந்தவர்களாக இருந்தனர்.

இந்தக் காலத்தில் இலங்கையில் வேநெந்த தமிழ்ப் பிரதேசத்தைவிட யாழ்ப்பாணத் தீடகற்பத்திலேயே தமிழ் சாதியம் மிக முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றிருந்ததுடன், நவீனகாலம் வரை நீடித்துள்ளது. சாதிய அமைப்பின் பழைய சட்ட வரையறைகளைத் தொடர்ந்தும் பேணிவந்தமை, தமிழ்ச் சமுதாயத்தை ஒரு மரபுவாதச் சமூகமாக்கிவிட்டது. இருப்பினும் அண்மைக்கால புரட்சிகரமான அரசியல் சமுதாய மாற்றங்கள் ஓரளவுக்கு இலங்கைத் தமிழ் சமூகத்தின்

. . .

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org சாதிய அமைப்பு முழுவதையும் ஒரளவு மாற்றிவருகின்றன. இருந்தபோதிலும், தமிழரது மனப்பாங்குகளையும், பன்னெடுங்காலமாக பிரயோகத்திலிருந்த சாதிய அமைப்பையும் மாற்றுவதென்பது எளிதான காரியமன்று.

இலங்கையில் சைவம் (இந்துசமயம்) இலங்கையின் ஆரம்பக் குடியமர்வு காலத்திலிருந்தே தொடர்ச்சியானதொரு வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. இவ் அத்தியாயத்தில் முன் குறிப்பிட்டது போன்று, தமிழ் இராச்சியம் தாபிக்கப்படுவதற்கு நீண்டகாலம் முன்னதாகவே, வெகுசன இந்துவழிபாடு கடைப்பிடிக்கப்பட்ட எண்ணற்ற தமிழ் குடியிருப்புக்கள் இருந்தன. இலங்கையில் சோழர் காலத்தில் இந்துசமயம் முன்பிருந்ததைவிட வலுப்பெற்றது. இக் காலத்துக்குரிய உன்னதமான மாளிகைகள் அவர்கள் இந்துமதத்திற்கு அளித்த ஆதரவுக்குச் சான்றாகும். பின்னர், இலங்கையின் சில பகுதிகளில், சைவம் உத்தியோக மதம் என்ற அந்தஸ்துக்கு உயர்த்தப்பட்டு, அதன்பின்னர், யாழ்ப்பாண இராச்சியம் உருவான காலத்தில் அதன் சகல சலுகைகளையும் சுகித்தது. இந்த இராச்சியத்தின் ஆரிய சக்கரவர்த்திகளின் இராசவம்சம், தென்வீந்திய சைவத்தின் பெரியதொருமையமான இராமேஸ்வரத்துடன் தொடர்பு கொண்டிருந்ததனால், இலங்கையில் இந்துசமயத்துக்கு போஷகர் என்றவகையில் தனது கடமைகளை அது ஆழமாக உணர்ந்திருந்தது.⁴⁵

மக்களின் ஒத்த தன்மை, தமிழ் இந்துக்களின் பெரும்பான்மை, ஆட்சியாளரின் ஆதரவு என்பன இந்துசமயத்தை நாட்டில் ஒரு வலுமிக்க சக்தியாக்கியது. அத்துடன், பௌத்தம் இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளில் இருந்தது போன்றே, வடக்கிலும் கிழக்கிலும் இது முக்கிய மதமாயிற்று. இங்கு பௌத்தராய் இருந்த தமிழர்களும், இந்துக்களாகவிருந்த சிங்களவர்களும் காணப்பட்டதுடன், இந்துக் கருத்துக்கள் பௌத்தத்தினுள்ளும் பரவின. பின்னர் வந்த காலத்தில், இந்துக் களும், பௌத்தர்களும் நாட்டில் அருகருகாக கூடி வாழ்ந்தனர்.

இலங்கையிலுள்ள இந்துக்கள் பெரும் பாலும் சைவர்களே. இந்துத் தெய்வங்களுள் சிவபெருமானே அவர்களுக்குப் பிரதான கடவுளாக இருந்தார். அநேகமான கோவில்கள் சிவனுக்கே அர்ப்பணிக்கப்பட்டிருந்தன. சிவனின் ஆக்கசக்தியின் சின்னமாகிய லீங்கம் வீதியோர வழிபாட்டிடங்களில் காணப்பட்டன. ஞானக் கடவுளும் சிவனுடைய மூத்த புதல் வனுமாகிய கணேசர், சிவனுக்கு அடுத்தபடியாகக் கொண்டாடப்பட்டதுடன், கல்வி நிலையங்களிலும் இவர் வழி பாட்டுக்குரியவராக இருந்தார். முருகன் என அழைக்கப்பட்ட ஸ்கந்த, சிவனுடைய இரண்டாவது புதல் வனாயும், மிகவும் கொண்டாடப்படுபவராகவும் இருந்தார். இலங்கையில் வணங்கப்பட்ட ஆண், பெண் தெய்வங்களும், பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்தவளும், சிலப்பதிகாரம் என்ற பேரிலக்கியத்தில் போற்றப்படுபவளுமான கண்ணகி பழங்கதைகளில் பெற்றிருந்த இடம் கவனத்துக்குரியது, கண்ணகித் தெய்வம் தெற்குநோக்கி இலங்கை வந்து, வடக்கே முல்லைத்தீவில் அமர்ந்ததாகச் கொள்ளப்படுகின்றது. கண்ணகிக்கென அங்கு ஓர் கோவிலுண்டு தென்னிந்தியாவில் யாவராலும் வழிபடப்பட்ட தெய்வங்களான இவை யாவுமே, அங்கிருந்தே கொண்டு வரப்பட்டன.⁴⁶

மதநம்பிக்கையும், சடங்காச்சாரங்களும் ஏனைய தமிம்ப் பிாகேசங்களை விட, யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் மேலும் சீராகவும், பிரபலமாகவும் இருந்தன. மற்றைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களில், வழிபடு முறைகளும், வழிபடப்பட்ட தெய்வங்கள் சிலவற்றுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட (ழக்கியத்துவத்திலும், யாழ்ப்பாணத்தில் காணப் பட்டதைவிட வித்தியாசமானவையாக இருந்தன. குறிப்பாக மட்டக்களப்பில் இத் தெய்வங்கள், பெருந்தெய்வங்கள், சிறுதெய்வங்கள் என இரு வகையினதாகக் காணப்பட்டன. சிவபெருமான், கணேசன், கந்தன், கண்ணகி என்பவை பெருந் தெய்வங்களாகவும், ஏனையவையான மாரியம்மன், பத்திரகாளி, வீரபத்திரன், வைரவன், நாகதம்பிரான், சுடலைக்காளி, காடேறி என்பவை சிறுதெய்வங்களாகவும் இருந்தன.⁴⁷ யாழ்ப்பாணத்து மக்களைப் போலன்றி, மட்டக்களப்பு மக்கள் இச் சிறு தெய்வங்களுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்து வழிபட்டனர். மட்டக்களப்பிலும் வன்னிபோன்ற ஏனைய இடங்களிலும் கண்ணகி வழிபாடு பிரபலமாக இருந்தது. எனெனில் அம்மை, கண்நோய் போன்ற நோய்களிலிருந்து கண்ணகித் தெய்வம் எமைக் காப்பாற்றும் என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு இருந்தது. வன்னி வட்டத்தில் வவுனியா, முல்லைத்தீவுப் பிரதேசங்களும் கண்ணகி வழிபாட்டுக்குப் பிரபலமானவையாய் இருந்தன. பாம்புக் கடியிலிருந்து மக்களைக் காப்பாற்றும் என்ற நம்பிக்கையில் இப் பிரதேசங்களில் நாகதம்பிரான் வழிபாடும் பரவலாகக் காணப்பட்டது.

இத்துடன் மட்டக்களப்பு மக்கள், வசியம், துட்ட ஆவிகள், என்பவற்றை நம்பியதுடன், இப்போதும் அந்த நம்பிக்கைகளையும், அவற்றைக் கைக்கொள் பவர்களாகவும் உள்ளனர். மிகவும் பின்தங்கியவர்களும், தாழ்ந்த சாதியினரும் பேய்களை வழிபட்டனர். தொலைவிடங்களில் உள்ள கிராமங்களில் பாதை யோரங்களில் இப் பேய்களுக்கு வழிபாட்டுத்தலங்கள் இருந்ததுடன், இங்கு அவற்றைத் திருப்பதிப்படுத்தும் வகையில் அடையாளக் காணிக்கையும் வழங்கப் பட்டது, இலங்கைத் தமிழரின் சடங்குகளில் மிருகபலி மிக வலுவாகக் காணப் பட்டது. பிற்காலத்தில் இவ்வழக்கம் மெல்ல மறையலாயிற்று. ஆயினும் இச்சடங்கு இப்போதும் மட்டக்களப்பு, வன்னி மாவட்டங்களில் காணப்படவும் செய்கின்றது.

இக் காலகட்டத்தில், தமிழ், சிங்களப் பிரதேசங்கள் இரண்டிலுமே பல இந்துக்கோவில்கள் இருந்தன. சில கோவில்கள் பாரிய முக்கியத்துவம் உள்ள வையாய் இருந்தன. இவற்றுள் திருகோணமலையிலுள்ள கோணேஸ்வரம், மன்னாரிலுள்ள திருக்கேதீஸ்வரம், மாணிக்ககங்கைக்கரையிலுள்ள கதிர்காமம், சிலாபத்துக்கு அண்மையிலுள்ள முன்னேஸ்வரம், முள்ளியவளையிலுள்ள ஈஸ்வரன்கோவில், வவுனியாவிலுள்ள நாகதம்பிரான்கோவில், மட்டக்களப்பிலுள்ள திருக்கோவில் என்பவை அடங்கும். நூற்றுக்கணக்கான பல்வேறு கோவில்கள் பிரதேசமெங்கும் பரவலாகக் காணப்பட்டன. பூசைகளும், திருவிழாக்களும்

வரலாற்று, சமூகப் பின்னணி 103

எப்போதுமே தென்னிந்தியாவில் உள்ளது போலன்றி, சில மெல்லிய மாற்றங்கள் உடையனவாயும் இருந்தன. சைவ நாயன்மாரின் பக்தி இலக்கியங்கள் வழிபாட்டில் உபயோகிக்கப்பட்ட போதும், தென்னிந்தியாவைவிட இங்கு பிராமணர்களின் செல்வாக்கு குறைவாகவே காணப்பட்டது. இந்தியப் பிராமணர்களைவிட சமஸ் கிருதப் பயிற்சி குறைவாக இருந்த காரணத்தினால், இது இவ்வாறிருக்கலாம். ஏப்பிரல் மாத நடுப்பகுதியில் வரும் இந்துப் புதுவருடம் இலங்கைத் தமிழர்களினால் அதிக விமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டது. தீபாவளி, நவராத்திரி, சிவராத்திரி, தைப்பொங்கல் பண்டிகைகள் இந்தியாவிற்போன்று சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட வில்லை . ஆயினும் மட்டக்களப்பிலும், வன்னியிலும், விவசாயிகளின் விழாவாகிய தைப்பொங்கல், அவர்களது பிரதான பண்டிகையாக இருந்தது. இறப்பு, பிறப்பு, பூப்புனித நீராட்டுவிழா போன்றவை பரவலாகக் கொண்டாடப்பட்டதுடன், இவற்றில் கிராமத்து மக்கள் அதிக நாட்டம் உடையவர்களாக இருந்தனர். இக் கொண்டாட் டங்கள் அவர்களது வருடாந்த கலாச்சாரச் செயற்பாடுகளில் ஒரு பாகமாக மட்டுமே இருக்காது, அவர்களது வாழ்க்கையுடன் ஒன்றிப்போனவையாக இருந்தன.

பல நூற்றாண்டுகளாக, இலங்கையில் திராவிடச் செல்வாக்கின் பிரதான தொடர்நிகழ்வில், கலை ஒரு பாகமாக இருந்தது. ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் அலையாக வந்த திராவிடச் செல்வாக்கு தமிழர்களின் கட்டடக்கலை, சிற்பம் என்பவற்றைப் பாதித்ததோடு சிங்களவரினதையும் பாதித்தது. ஆயினும், இலங்கை யில் சிங்களவர், தமிழர் என்ற இரு இனங்களினதும் சிறப்புமிக்க கலைச் சகாப்தம் 13 ம் நூற்றாண்டுடன் முடிவடைந்தது போல் தோன்றுகின்றது. இவ்விரு கலாச்சாரக் குழுக்களையும் இவ் வீழ்ச்சிக் காலகட்டம் சமமாகவே பாதித்துள்ளது. 10ம் நூற்றாண்டின் பின்னர் தமிழரால் கட்டப்பட்ட கோவில்கள் நடுத்தர அளவில் இருந்ததுடன், இந்தியாவின் விஜயநகர காலகட்டத்து மதுரைப்பாணியில் அமைந்திருந்தன. கோவில் வாசலில் இருக்கும், அலங்காரங்களையும், ஏராளமான சிற்பங்களையும் கொண்ட கோபுரங்கள் மதுரைப்பாணியின் ஒரு அம்சமாக வெளிப்பட்டது. ⁴⁸ ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டதுபோல், போர்த்துக்கேயரின் அழிப்புமிக்க பகைமையின் காரணமாக இன்று பெருங்கோவில்கள் எதுவுமே இல்லை.

இந்தக் காலகட்டத்தில், கலை மற்றும் கல்வித் துறைகளில் மட்டக்களப்பு, வன்னித் தமிழர்களைவிட, வட தீபகற்பத்துத் தமிழர்கள் மேலும் வலுவான பாரம்பரியங்களை விருத்திசெய்து, மேலும் குறிப்பிடத்தக்கவகையில் பங்காற்றி யுள்ளனர். யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் இராச்சியத்தின் அரசனும், அவனது ஆதரவுமே இதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம். கோவிற் பாடசாலைகளும், ஆசிரியர்கள் வீட்டுத் திண்ணைகளில் நடத்தப்பட்ட வகுப்புக்களும், கிராமப்புறங்களிலும் கல்வியைப் பரப்பின. 15 ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், நல்லூரில் ஒரு தமிழ் இலக்கிய கல்விச்சாலை அரசனால் நிறுவப்பட்டது, முற்குறிப்பிட்டது போன்று இக் கல்விச்சாலை, புராதன ஒலைச் சுவடிகளில் காணப்பட்ட சிறந்த தமிழ் ஆக்கங்களைச் சேகரித் துப் பேணுவதில் பயன் மிக்க சேவையை ஆற்றியது. ஆயுள் வேத மருத்துவமும், சோதிடமும் கற்கப்பட்டதுடன் பரவலாகப் பயன்படவும் செய்தது. பிறப்பின்போது சாதகம் குறித்தலும், திருமணத்திற்குப் பொருத்தம் பார்ப்பதும் மிகப் பிரபலமாகவிருந்தன. சில குறிப்பிட்ட குடும்பங்களில் இக் கலைகளின் நிபுணத்துவம் பரம்பரைத் தொழிலாகத் தொடர்ந்து, அவை இன்றுவரை வழக்கிலுள்ளன. யாழ்ப்பாண இராச் சியக் காலகட்டத்தில், தமிழர் பூரண முதிர்ச் சியடைந்த ஒரு சமூகமாக, வசதியாக வாழ்ந்திருந்தனர். தமது நிரந்தர, பாரம்பரியத் தாய் நிலமாக அவர்கள் தேடிக்கொண்ட பிரதேசம், அவர்களுக்கெனத் தீர்க்கமாக வரையறுக்கப்பட்ட ஆட் சியுரிமைப் பிரதேசமாக இருந்தது. கலாச்சார ஊக்கம் தவிர்ந்த வேறெதற்குமே தென்னிந்தியாவிலுள்ள தமது மூல இடங்களை நாடு வதையும் அவர்கள் நிறுத்திக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு சுயாதீன அரசைக்கொண்ட, அரசியல் குழுமமாக அவர்கள் இருந் ததுடன், அதைச் சிங்கள அத்துமீறல் களிலிருந்தும் பாதுகாத் தனர். அத்துடன், தமது புதிய சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்றவகையில், தமது சமூக, கலாச்சார நிறுவனங்களையும், தமதுவிவசாய, பொருளாதாரக்கொள்கைகளையும் அபிவிருத்தி செய்வதைத் தொடர்ந்தனர்.

தமிழர் களுடைய தனித்துவமான இலட்சணம் சிங்களவரிலிருந்து மிகத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. வரலாற்று ரீதியில் அவர்களுக்கென ஒரு மகோன்தமான கடந்தகாலம் இருந்தது. அத்துடன் முன் குறிப்பிட்டதுபோன்று, சிங்களவர் முற்றிலும் மாறுபட்டதொரு மொழியைப் பேசியதுடன், வேறு மதத்தையும் கடைப்பிடிப்பவராய் இருந்தனர். நாட்டின், மிகப்பரந்த அளவில் வேறுபடும் புவியியல், பௌதீக சூழலையுடைய வெவ்வேறு பாகங்களில் வாழ்ந்த இந்த இரு இனங்களும், தத்தமக்கென தீர்க்கமான சமூக-பொருளாதார முறைகளையும், கலாச்சார மனப்பாங்குகளையும், வாழ்வியலையும் அபிவிருத்தி செய்வதைத் தொடர்ந்தன இந்த அரசியல், சமூக, பொருளாதார, கலாச்சாரத் தனித்துவங்கள், இலங்கையில், தமிழருக்குச் சொந்தமான, பூரண சுயாதிக்கம் இருந்ததென்பதைத் தெளிவாகக் காட்டின.

இந்த சுயாதிக்கம், இந்தியாவிலிருந்த தமிழர்களிலிருந்து இலங்கைத் தமிழர்களை வேறுபடுத்தியது. இந்த வேறுபாடு, குடியேற்றவாதக் காலகட்டத்தில் மேலும் தெளிவாகத் தென்பட ஆரம்பித்தது. இந்த சுயாதிக்கம், தமிழர்களை சிங்களவரிடத்திலிருந்து முழுமையாகவே பிரித்தும் விட்டிருந்தது. பின்னர் வந்த போர்த்துக்கேய, டச்சு குடியேற்றவாட்சிக் காலகட்டங்களில் தமிழ், சிங்களப் பிரதேசங்கள் வேறு வேறாக நிர்வகிக்கப்பட்டதனால், இந்த வேறுபாடு மேலும் தீவிரம் பெற்றிருந்தது. ஆயினும், பிரித்தானியக் குடியேற்றவாட்சிக் காலத்தில் இவ்விரு பெரு இனங்களும் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு, இருவேறு தேசியங்கள், பிரித்தானிய சாம்ராச்சியத்துக்கு உட்பட்ட, ஒரு தனி நிர்வாக அலகாக இணைக் கப்பட்டன.

மூன்று மேற்கத்திய குடியேற்றவாதச் சக்திகள் இத்தீவில், தமிழரின் மாவட்டங்களை ஆக்கிரமித்திருந்த போது, இலங்கைத் தமிழரின் வரலாற்றில் ஒரு புதிய சாகப்தம் ஆரம்பித்தது. யாழ்ப்பாணத் தமிழ் இராச்சியம் மறைந்ததுடன், அதன் பாரம்பரிய நிர்வாகத்துக்குப் பதிலாக, குடியேற்றவாட்சியாளரின் கட்டுப் பாட்டில் நிர்வகிக்கப்பட்ட நிர்வாகம் இடம்பெற்றது. விவசாயக் குடியானவப் ் பொருளாதாரத்தின் ஒரு பகுதி பணப்பயிர்ச் செய்கைக்குத் திசை திருப்பப்பட்டு, இதன்வழி வர்த்தகப் பொருளாதாரம் தோன்றியது. இவற்றுடன் சேர்ந்து, வெளியுலகச் செல்வாக்கின் காரணமாக நிகழ்ந்த சமூக மாற்றங்கள் மக்களிலும் அவர்கள் வாழ்விலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தலாயின. இவற்றினுள் மிகச் சக்தி வாய்ந்தவையாக இருந்தவர்றுள், பிந்திய காலகட்டத்தில் பரட்ஸ்தாந்து கிறிஸ் தவமும், மதச்சார்பற்ற நவீனமயப்படுத்தல், உயர்கல்வி, புதுக் கருத்துக்களின் சக்தி என்பன காணப்பட்டன. பிரித்தானியர் இலங்கை மக்களுக்கு 1948 ல் சுதந்திரம் வழங்கியதுடன், கமது சனநாயக நிறுவனங்களையும், வழக்கங் களையுங்கூட விட்டுச் சென்றிருந்தனர். இதன்பின்னர் தவிர்க்க முடியாத வகையில் முழுத்தீவுமே பெரும்பான்மையினரைச் சென்றடைந்து, தமிழருக்கும் சிங்களவருக்கு மிடையில், பாரிய பிரச்சினைகள், முரண்பாடுகள், அபிப்பிராய பேதங்கள், என்பனவற்றை உருவாக்கின.

போர் த்துக்கேயர், டச்சுக்காரர் இருசாராருக்குமே, வியாபாரமும், மதம் பரப்புவதுமே, அவர்களுடைய ஆட்சிக்குட்பட்ட இடங்களில் பிரதானமான முயற்சிக ளாகவிருந்தன. போர்த்துக்கேயர், வர்த்தகத்திலும், செல்வம் சேர்ப்பதிலும் பார்க்க மதச் செயற்பாடுகளில் அதிக அக்கறை காட்டினர் போல் தோன்றுகின்றது. டச்சுக்காரரோ இதற்கு மாறாக, தமது வர்த்தகச் செயற்பாடுகளில் தீவிரமாக ஈடுபடுபடுவதன் மூலமும், வரிகளை அறிவிடுதல் மூலமும், செல்வம் சேர்ப்பதிலு தீவிரமாக ஈடுபட்டனர். இரு ஆதிக்க சக்திகளுமே, இந்தக் குடியேற்றங்களிலிருந்து வருமானத்தைப் பேணி, அறவிடுவதில் மிகவுங் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தனர்.

தீ வின் வடக் கில், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில், முதலில் போர்த்துக்கேயரினாலும், பின்னர் டச்சுக்காரரினாலும், சிறந்தவகையில் ஒன்றி ணைக்கப்பட்ட சமூகநிர்வாகம் அமைக்கப்பட்டது. இவ்விரு ஆட்சியாளருமே, யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின்கீழ் நிலவிய நிர்வாக முறையையே தமது நிர்வாகத்தின் அடிப்படையாக வைத் திருந்தனர். இலங்கையின் நிலபிரபுத்துவ அமைப்பு, போர்த்துக்கேய, டச்சு நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்புக்களிலிருந்தும் அதிகம் வேறு படாதிருந்ததன் காரணமாக, இருபகுதியினருக்குமே இந்த நிர்வாக அமைப்பு முறைமை வசதியாக இருந்ததுபோல் தோன்றுகின்றது. இதன் விளைவாக ஆட்சியுரிமைப் பிரிவுகளும், உபபிரிவுகளும் யாழ்ப்பாண இராச்சியக் காலத்தில் இருந்தமை போலவே தொடர்ந்தும் இருந்தன.

போர்த்துக்கேயரும், டச்சுக்காரரும், மாகாணங்களின் தலைவர்களாக தமது சொந்த ஆட்களையே நியமித்தனர். இத் தலைவர்கள் வரி அறவீடு அதன் கட்டுப்பாடு என்பனவற்றுடன், காவல்துறை, நீதி நிர்வாகம் என்பனவற்றுக்குப் பொறுப்பாகவிருந்தனர். இந்த ஐரோப்பிய அதிகாரிகளின் கீழ், ஒரு தொகுதி தமிழ் உத்தியோத்தர்கள் முதலியார்களாகவும், உடையார்களாகவும், முன்னர் பாரம்பரிய வம்சவுரித்து முறைமையில் இயங்கியது போலவே, செயற்பட்டார்கள்.

இந்தப் பதவியில் இருந்தவர்கள் பிரதானமாக, ஏற்கனவே யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் உருவான வெள்ளாள சாதியினரிலிருந்து சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார்கள். இதற்கு ஒரேயொரு விதிவிலக்காக, விவசாயிகள் அல்லாத சாதியின் தலைவர்கள் மட்டும், தனத்தார், பட்டங்கட்டி போன்ற பதவிகளைப் பெற்றிருந்தனர். இவர்கள் வரி அறவீடு, காவல்துறை, நீதிநிர்வாகம் என்பவர்றில் அதிகாரம் செலுத்தினர். பொதுவாக இவர்கள், நெசவு, வண்ணம் பூசுதல், -தச்சுவேலை, மீன்பிடி போன்ற கலை, தொழில் நிபுணத்துவம் கொண்ட சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள். "முதலியார்" என்பது, சமூக அந்தஸ்துக் கொண்ட பட்டமாகவும், உத்தியோகபூர்வப் பதவியாகவும் இருந்தது. இவ்வாறு பாரம்பரிய அதிகார சக்தி, போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் அதிகரித்து, டச்சுக்காலத்தில் தொடர்ந்தும் வலிமையாக இருந்தது. 49 கிராம, மாவட்ட, தலைமைத்துவ, உத்தியோகத்தர்களின் பதவிகள வம்ச உரித்தாகி, இக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் உயர் அந்தஸ்துக் கொண்ட உயர்மட்ட வெள்ளாளர் ஆயினர். இந்த வெள்ளாள உயர் மட்டத்தினர், தமிழ் வட்டங்களில் காணியற்ற தீண்டப்படக்கூடாத சாதியினரான பறையர், பள்ளர். பாவர், என்பவர்களைக் கொண்டு வேலை வாங்கக்கூடியதாக இருந்தது. இந்த வகையில், சமூகக் கட்டுமானத்திலோ, வம்ச உரித்தால் வந்த பாரம்பரிய இக்காலத்திலோ எவ்விக பெரிய மாற்றமும் புகுத்தப் படாமலே, தமிழ் மக்கள் மீதான ஆட்சி அமைக்கப்பட்டது.

இருப்பினும் மட்டக்களப்பு மாவட்டம், போர்த்துக்கேய, டச்சுக்கார செயற்பாடு களினால் அநேகமாக குறைந்த அளவிலேயே பாதிக்கப்பட்டது. இந்த இடத்துக்கு குறைந்த அளவு கவனிப்புச் செலுத்தப்பட்டதால் இது நிகழ்ந்திருக்கலாம். அவர்கள் உள்ளூர் அதிகாரக் கட்டுமானத்தில் தலையிடவுமில்லை, இந்த ஆட்சியுரிமைப் ; பிரதேசங்களில் கிறிஸ்தவத்தைப் புகுத்த முயலவுமில்லை. இத்துடன், இக் காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்த பொருளாதார மாற்றங்கள் எதுவுமே இங்கு காணப்படவில்லை. எனவே, இலங்கையில் ஆரம்ப பிரித்தானியக் காலம் வரை, மட்டக்களப்பின் பாரம்பரிய முறைமை மாற்றமடையவில்லை. போத்துக் கேயரையும், டச்சுக்காரரையும் கண்டி இராச்சியம் தொடர்ந்து எதிர்த்தமை, மட்டக்களப்புத் தலைமைகளுக்கும் கண்டி அரசர்களுக்கும் இடையே இருந்த தொடர்பு, மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் குறைந்தசனத்தொகை என்பவையே இவர்கள் இப் பகுதியில் குறைந்த கவனம் செலுத்தியதன் காரணங்களாக இருக்கலாம்.

17 ம், 18 ம் நூற்றாண்டுகளில், சட்டம் ஒழுங்கு என்பன சிறப்பாகக் கைக்கொள்ளப்பட்டு, காவல்துறையின் கிரமமான கடமையாற்றல், அமைதியான

1 15

வரலாற்று, சமூகப் பின்னணி 107

சிவில் அரசாங்க நீதிநிர்வாகத்துறையின் தீர்க்கமான நிர்வாகம் என்பனவற்றின் காரணமாக மக்கள் தொகை படிப்படியாகப் பெருகியது. தென்னிந்தியாவின், அரசியல்ரீதியில் அமைதியற்றிருந்த மாவட்டங்களிலிருந்து வந்த தொடர்ச்சியான குடியேற்றம், இம் மக்கள்தொகைப் பெருக்கத்தை மேலும் அதிகரித்தது. இதன் விளைவாக எந்கெனவே மக்கட் செநிவ மிகுந்கிருந்த வலிகாமமும், வடமராட்சியும் சனக்தொகையில் மேலம் அதிகரித்தன. இச் சனத்தொகைப் பெருக்கத்தின் அமுத்தம் காரணமாக மக்கள், தீபகற்பத்தினுள், தென்மராட்சி, பச்சிலைப்பள்ளிபோன்ற, மக்கள் தொகை குறைவாகக் காணப்பட்ட பிரதேசங்களுக்கும், தீபகற் பத்துக்கு வெளியே உள்ள ஊர்காவற்றுறை, நெடுந்தீவு, பங்குடுதீவு போன்ற தீவுகளுக்கும், பெருநிலக்கில் வன்னிக்கும் குடிபெயரும் நீர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. யாழ்ப்பாண மக்களுக்கும் வன்னிப் பெருநிலப் பரப்பு மக்களுக்கும் இடையிலான தொடர்புகளும் இக் காலகட்டத்தில் அதிகரித்தன. குறிப்பாக, முக்கியமான வெள்ளாள நிலவுடமையாளர் வன்னித் தலைமைகளுடன் தொடர்புகளை ஏர்படுத்தி, அவர்களுடன் திருமணபந்தங்களையும் மேற்கொண்டதாகக் தெரிகின்றது. இக் தொடர்பகளையும், குடியேற்றக்கையும் டச்சுக்காரர் உற்சாகப்படுத்தினர் என்பது வெளிப்படை. உணவு உற்பத்திப் பெருக்கம், யாழ்ப்பாணத்துக்கான உணவு விநியோகம் என்பவற்றை அதிகரிக்கவும், வியாபாரக்கைப் பெருக்கவும் அவர்கள் இவ்வாறு செய்தனர்.

விரைவில் மண்ணுக்கும், தட்பவெப்பநிலைக்கும் பொருந்தக்கூடிய பயிர்ச்செய்கை முறைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன, நெற்செய்கையை விடுத்து பணப்பயிர் செய்வதற்கு நிலம் ஒதுக்கப்படல் வேண்டும் என்ற தீர்மானம் மிக முன்னதாகவே எடுக்கப்பட்டது. இது எப்போது நிகழ்ந்தது எனத் தெரியாது.

ஆனால் 17 ம் நூற்றாண்டளவில், குறிப்பாகத் தீபகற்பத்தில், இந்தப் பணப்பயிர்த் தோட்டங்கள் பெருகியிருந்தன. இவ்வகைப் பயிர்ச் செய்கைகளுள் மிக அதிக வெற்றியை அளித்தது புகையிலையே. யாழ்ப்பாணத்தில் இது எப்போது அறிமுகப் படுத்தப்பட்டது எனத் தெரியாது. ஆனால் இது யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் மிக விரிவாகச் செய்கை பண்ணப்பட்டு, முன்னர் பணப்புழக்கம் குறைவாக இருந்த கிராமங்களுள் பணம் பிரவேசித்தது. இதன்வழி, வெள்ளாளர் செல்வம் பெருக்கி, மேலும் காணிகளை உடைமையாக்கிக் கொண்டனர். சனத்தொகைப் பெருக்கமும், புகையிலைச் செய்கைக்கான காணிகளின் தேவை அதிகரிப்பும், 17ம் நூற்றாண்டிலிருந்து நவீனகாலம்வரை, நிலத்தின் சந்தைப் பெறுமதியை உயர்த்தின.

புகையிலை, பனை, தென்னை, மரக்கறி, மீன்பிடி போன்ற துறைகளின் பெருமளவிலான உற்பத்திப் பெருக்கம், வர்த்தகச் செயற்பாடுகள் அதிகரிப்பதற்கும், விரிவாக்கம் பெறுவதற்கும் காரணிகள் ஆயின. இவ் வியாபாரத்தின் உச்சக் காலத்தில் மக்கள் வருடாந்தம் 200,000 டச்சு புளோரின் வரையில் பெற்றனர். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஏறத்தாழ 10 இலட்சம் இறாத்தல் புகையிலை வருடாந்தம் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது.⁵⁰ நெசவு, வண்ணம் பூசுதல் ஆகிய தொழில்கள் போன்றே,

108 இலங்கை தமிழ் தேசியம்

வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பிலிருந்து யானையும், மரமும், வர்த்தகச் செயற்பாடுகளை ஊக் கு வித் தன. முத் துக் குளிப்பும் அரசுக்கு இலாபகரமான வருமானத் தை அரசுக்கு அளித்து, நாட்டினுள் பணம் வருவதற்கும், பொருளாதார முயற்சிகள் உருவாகவும் வழிவகுத்தன. இவ்வாறு, முக்கியமான ஏற்றுமதிச் செயற்பாடுகள் இக் காலகட்டத்தில் அதிகரித்தன. பணப்பயிர்ச் செய்கையின் காரணமாக, கைத்தொழில், வர்த்தக, கட்டிடச் செயற்பாடுகள் பெருகி, வினைத்திறன் கொண்ட, வினைத்திறனற்ற தொழிலாளர்களுக்கான தேவையும் அதிகரித்தது. பெரும்பாலும் தென்னிந்தியாவில் இருந்தே வினைத்திறன் கொண்ட, வினைத் திறனற்ற, ஏன், அடிமைத் தொழிலாளிகளாகவும் வந்திருந்தனர். மேற்குலகில் மேற்கத்தியர் அடிமைத் தொழிலாளிகளாகவும் வந்திருந்தனர். மேற்குலகில் மேற்கத்தியர் அடிமைத் தொழிலாளிகளாகவும் வந்திருந்தனர். மேற்குலகில் மேற்கத்தியர் அடிமைத் தொழிலாளிகளாகவும் பைத்திருந்தனர். மேற்குலகில் மேற்கத்தியர் அடிமைத் தொழிலாளிகளாகவும் பர்திருந்தனர். மேற்குலகில் மேற்கத்தியர் அடிமைத் தொழிலாளிகளாகவும் பர்திருந்தனர். கோண்டனர் தொழிலாளர்களை வெள்ளாள நிலவுடமையாளர் தமது உடைமையாகக் கொண்டனர். தொழிற் சந்தை இவ்வகையில் அதிகரிக்க, தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் ஒருபோதும் இல்லாதவாறு பணம் பெருமளவு புழங்கியது.

தமிழ் மீன்பிடிச்சாதியினர், மேற்குக் கரையோரம் முழுவதும் - தெற்கே மன்னார், புத்தளம் வரையிலும், கீழக்குக் கரையோரம் பொத்துவில் வரையிலும் செத்து வந்தனர். இந்த மீன்பிடிச் சாதியினர் தமது வாழ்க்கைக்கு நிலத்தில் அல்லாது, கடலிலேயே தங்கியிருந்ததனால், எப்போதுமே வெள்ளாளரின் மேலா பக்க முறைமைக்கு வெளியேதான் இருந்தனர். இந்தக் கரையோரப் பிரதேசங்களே போத்துக்கேயரின் ஆரம் ப இலக் குகளாகவும், அதிகளவு எதிர்ப் பின் றியே அவர் களுடைய மேலாதிக்கத்தின் கீழ் வந்தவையாயும் இருந்தன. எனவே, முதலில் பாத்துக்கேயரும் பின்னர் டச்சுக்காரரும் இந்த மக்களுடன் நட்புறவுகளை நிறுவிக் கொண்டனர். மீன்பிடிச் சாதியினர், வெள்ளாளப் பாரம்பரிய முறைமைக்கு வெளியிலேயே வாழ்ந்ததாலும், வெள்ளாளர்களுக்கும் இவர்களுக்குமிடையில் இருந்த தொடர்புகள் நெருக்கமற்றதாய் இருந்தமையினாலும் இது சாத்தியமாகவிருந்தது.

கரையோரத்தில் வாழ்ந்த இந்தக் கரையோர மக்கள் மத்தியில் தமது மதத்தைப் புகுத்துவதற்கு போர்த்துக்கேயர் இச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். அவர்களது ஆட்சியின் ஆரம்பத்தில், இம் மக்களில் பலர் அவர்களுடைய மதத்தை விரும்பித் தழுவினர். ஏனைய பாரம்பரிய இந்து மக்களிடையே காணப்பட்டதைப் போன்று, மீன்பிடிச் சாதியினர் மத்தியில் கிறிஸ்தவத்துக்கு எதிர்ப்பு இருக்கவில்லை. கரையாரச் சமூகத்தின் பெரும்பகுதியினர் கிறஸ்தவத்துக்கு எதிர்ப்பு இருக்கவில்லை. கரையாரச் சமூகத்தின் பெரும்பகுதியினர் கிறஸ்தவத்துக்கு மதம் மாற்றப்பட்டனர். ஆயினும் கிறிஸ்தவமும், பாரம்பரிய மதமும் சமகாலத்தில் கைக்கொள்ளப்பட்டதும், போர்த்துக்கேயரின் வீழ்ச்சியின் பின்னர் அது மேலெழுந்ததும் வெளிப்படையான உண்மையாகும். பெருந்தொகையான மிஷன்கள் அமைக்கப்பட்டதும், இலங்கையின் கரையோரங்களில் நூற்றுக் கணக்கான தேவாலயங்கள் கட்டப்பட்டதும் கிறிஸ்தவ மிஷன் பதிவுகளில் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. இந்த தமிழ்ச் சாதியினர் மத்தியிலிருந்த போர்த்துக்கேய, டச்சுத் தொடர்புகளுக்கும் மிஷனரிச் செயற்பாடுகளுக்குமான பெருமளவு சான்றுகளை இப் பதிவுகள் தருகின்றன. போத்துக்கேயர் இந்து சமயத்திற்கு எதிரான பகைமையைக் கொண்டிருந்த துடன், இலங்கையில் அவர்கள் தமது மதத்தை மிக ஆக்கிரமிப்பான வகையில் பரப்பியதாகத் தோன்றுகின்றது. எங்கெங்கு இயலுமோ அங்கெல்லாம் இந்துக் கோவில்களை அவர்கள் நிர்மூலமாக்கியிருந்தனர். இந்து உடைமைகளை அவர்கள் அழித்ததற்கும், நியாயமற்ற வகையில் தமக்காக்கிக் கொண்டதற்கும் ஆதாரங்கள் நிறையவே உள்ளன. இந்துக் கோவில்களை அவர்கள் ஒட்டுமொத்தமாக அழித்ததற்கான ஒரு உதாரணத்தை இங்கு தருவது பயனுள்ளதாகும். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த பிலிப்பே டி ஒலிவிரா என்ற கப்டன் ஜெனரல் (1619-27) தான் கிட்டத்தட்ட 500 கோவில் களை அழித் ததாகப் பீற்றிக் கொண்டான். ⁵² இந்துக் கோவில்கள் அழிக்கப்பட்டபோதும், இந்து உடைமைகள் நியாயமற்ற வகையில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட போதும், ஏன், இக் காலகட்டத்தில் மக்கள் பெருந்தொகையாக மதம் மாற்றப்பட்டிருந்தபோதும், மக்களின் வாழ்க்கையில் இந்துசமயம் தனது பிடியைத் தொடர்ந்தும் கொண்டிருந்தது. மக்களுடைய வாழ்க்கை, கலாச்சாரம், நம்பிக்கைகள், விழுமியங்கள் என்பன பிரிக்கமுடியாத வகையில் இந்து மதத்துடனான பந்தத்தைக் கொண்டிருந்தபேடியினாலே இது சாத்தியமாகவிருந்தது.

இருந்தபோதும், இலங்கைத் தமிழர்களது சமூக-கலாச்சார மனப்பாங்கு களையும், கருத்தியல்களையும் மிக அதிகமாகப் பாதித்தது என்னவெனில் கிறிஸ்தவம் தமிழ்ச் சமூகத்தினுள் ஏற்படுத்திய ஆழமான ஊடுருவலாகும். கத்தோலிக்க மிஷன்களின் முயற்சிகளுக்கு அரசின் பலமான ஆதாரம் சாதகமாக இருந்தது. இதனால் தலைநகரங்களிலும் பெருநகரங்களிலும் பட்டி தொட்டிகளிலும் ஆலயங்கள், குருமார் இல்லங்கள், மதரீதியான மகளிர் பாடசாலைகள் வைத்திய சாலைகள் என்பவற்றை, பெரிய, சிறிய அளவுகளில் அவர்களால் நிறுவ முடிந்தது. மிஷனரிமாரினால் அவர்களது வெற்றிபற்றிக் கூறப்பட்ட விபரத்தை நாம் மிகைப்படுத்தப்பட்ட தொகை எனக் கணித்தாலுங்கூட, மதம் மாற்றப்பட்டோரின் எண்ணிக்கை உண்மையிலேயே பெரிதாகத்தான் இருந்தது, அதுவும் குறிப்பாக, நிலவுடமையாளரான வெள்ளாளர், கரையோரச் சாதியினர் என்பவர்கள் மத்தியில் இது அதிகமாக இருந்தது. நிலவுடமையாளராக இருந்த வெள்ளாளருக்கு இந்த நிலை, பாதுகாப்பையும், பதவிகள் முன்னுரிமைகள் என்பவற்றைத் தொடர்ந்து சுமிக்கவும், வியாபாரச் சலுகைகள், நிலவுரிமை என்பனவற்றைப் பெறுவதிலும் உறுதியளித்தது. இதற்கெதிராக, கிறிஸ்தவ பகைமையும், பாரம்பரிய நம்பிக்கை களை வெளியரங்கமாகக் கடைப்பிடித்தலும் கண்டனம், பதவியிழப்பு, உடமை பறிமுதல் என்பனவற்றுடன் சிலவேளயில் தண்டனையையும் பெற வழிவகுத்தன, 1634 ம் ஆண்டு குடிசனமதிப்பு அறிக்கையில், யாழ்ப்பாணப் பிரதேசம் முழுவதும் 71,438 கிறிஸ்தவர்களும், 26 தேவாலயங்களும் இருந்தன எனப் பதிவாகியுள்ளது.⁵³ மதம் மாநியவர்கள், ஏநத்தாழ சமவிகிதத்தில், எல்லா சாதிக் குழுக்களிலிருந்தும் வந்தவர்களாய்க் காணப்பட்டனர். தமிழரின் மதமாற்றத்தை ஊக்குவிப்பதற்காக, அவர்கள் மத்தியில் பெருந்தொகையான குருமார்கள் அமர்த்தப்பட்டிருந்தனர். தேவாலயத்துடனான பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டதுடன், புதிய மதம் ஒழுங்காகக் கடைப்பிடிக்கப்படுவதை வலியுறுத்தும், அரச அதிகாரங்கொண்ட வினாவிடை போதனாசிரியர்கள் பலர் நியமிக்கப்பட்டனர். ஈற்றில், 1658 ல் போர்த்துக்கேயர் வெளியேற்றப்பட்டது தமிழ் இந்துக்களுக்குப் பெரும் நிம்மதியை அளித்தது. ஏனெனில் டச்சுக்காரர் சைவம் கடைப்பிடிக்கப்படுவதை சகித்துக் கொண்டனர்.

டச் சுக்காரர்கள் தேவாலயங்களைப் பொறுப்பேற்று கத்தோலிக்கர்களைப் புரட்டஸ்தாந்து மதத்துக்கு மாற்ற முயன்றபோது, அதன் விளைவுகள் எதிரிடையாகவே அமைந்தன. மக்கள் பெருந்தொகையில் தேவாலயங்களைக் கைவிட்டு, தமது புராதன மதத்தைக் கடைப்பிடித்தனர். எனினும் இது ஏற்கெனவே பலரால் இரகசியமாகச் செய்யப்பட்ட ஒன்றுதான். அத்துடன், கத்தோலிக்கர்களைப் புரட்ஸ்தாந்து மதத்துக்கு மாற்றுவதற்குரிய போதுமானதும், வலுவானதுமான மதகுருமார் சேவை டச்சுக்காரர் வசம் இருக்கவில்லை . இதனால் பல தேவாலயங்கள் குருமாரின்றி விடப்பட்டன. இதன் விளைவாக, கிறிஸ்தவ சபைகள் மறைந்ததுடன், கவனிப்பாரற்று தேவாலயக் கட்டிடங்கள் சிதைந்தன.

இருந்தபோதிலும் டச்சுக்காரர். ஏற்கெனவே உள்ள பாடசாலை முறைமையயைத் தொடர்ந்தும் பேணினர். அரசிடமிருந்து ஒரு சிறிய தொகையை ஊதியமாகப் பெற்ற பாடசாலை ஆசிரியர்களினூடாக இதைச் செய்தனர். இந்த ஆசிரியர்கள் பெயரளவில் கிறிஸ்தவர்களாக இருந்ததுடன், தமிழ் மொழி மூலமே கற்பித்தனர். பாடசாலைகளில் சேர்ந்தவர்களின் தொகை ஒரளவுக்கு பிரமிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது. 1665 ல், 10,000 பிள்ளைகள் சேர்க்கப்பட்டிருந்தனர். நூறு வருடங்களின் பின்னர் இந்த எண்ணிக்கை 28,000 மாக உயர்ந்திருந்தது.⁵⁴ இந்தப் புள்ளிவிபரங்கள், டச்சுக் காலத்தில், கல்விச் செயற்பாடுகளும், எழுத்தறிவுப் பாரம்பரியமொன்றும், சமூகம் முழுவதுமே விரிந்து பரவியதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. இவற்றுடன், டச்சுக்காரரினால் அச்சுக்கலை இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதும், தமிழில் கிறிஸ்தவ எழுத்தாக்கங்கள் அச்சிடப்பட்டதும், கருத்துப் பரவலுக்கும், எழுத்தறிவுக்கும் மேலும் பங்களித்தன. அடிப்படைப் பாடப்புத்தகங்கள் தமிழில் அச்சிடப்பட்டு, அவை ஆசிரியர்களின் கற்பித்தல் செயற்பாட்டுக்கும், அவர்களது கல்வியறிவுக்காகவும் பாடசாலைகளுக்கு விநியோகிக்கப்பட்டன.

போர்த்துக்கேயரினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட பேரழிவுகளின் பின்னர் வந்த டச்சுக்காரர்களின் ஆட்சி ஒரு வகையில் இலங்கைத் தமிழருக்கு ஒரு ஆறுதலைத் தந்தது. ஆயினும் டச்சுக்காரர் எந்த வகையிலும் இலங்கைத் தமிழர்களைப் புரட்டஸ்தாந்து மதத்துக்கு மாற்றுவதை அசட்டை செய்யவில்லை. ஞானஸ்தானம் பெற்ற கிறிஸ்தவர்பற்றிய புள்ளிவிபரம் பிரமிப்படைய வைக்கின்றது. 1760 ல், வயதுவந்த கிறிஸ்தவர்களின் உத்தியோகபூர்வமான எண்ணிக்கை 120,000 ஆகவிருந்தது. ஆனால் இத் தொகை பெயரளவில் கிறிஸ்தவர்களாக இருந்த வர்களையே குறிப்பதாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். போர்த்துக்கேயர் வெளி யேற்றப்பட்டதன் பின்னர், வெள்ளாளர் பெரும்பாலும் கிறிஸ்தவத்தைக் கைவிட்ட டிருந்தனர். ஆயினும் அவர்களில் ஒரு சிலர், தமது பதவிகளைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கு தமது ஞானஸ்நானப் பெயர்களைத் தொடர்ந்தும் வைத்திருந்தனர். கிறிஸ்தவத்தைத்தான் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்ற அழுத்தம் தொடர்ந்தும் இருக்காத காரணத்தினால் மக்கள் தமது பாரம்பரிய நம்பிக்கைகளைக் கைக் கொள்ள முடிந்தது. அநேகமான கோவில்கள் திருத்தி அமைக்கப்பட்டதுடன், புதிய கோவில்கள் கட்டப்பட்டு, பிரதான இந்துப் பண்டிகைகள் விமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டன.

இக் காலகட்டங்களில் நிகழ்ந்த கிறிஸ்தவ ஊடுருவல் தமிழ் மக்களில் ஏதாவது நீண்டகாலத் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியதா என இச் சந்தர்ப்பத்தில் எண்ணிப் பார்ப்பது பொருத்தமாகலாம். நீண்டகாலப் பாதிப்பு என்ற ரீதியில் அது மிகவும் குறைவானதாகவே தோன்றுகின்றது. 18 ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் கிறிஸ்தவத்தைப் பின்பற்றிய தமிழரின் சதவீதம் 10-15 சதவீதமாக ஆக இருந்ததுடன், இந்நிலை அன்றிலிருந்து மாறவில்லை . எப்படியாயினும், புதிய நம்பிக்கைகள் பற்றிப் பரவலாக அறிய நேர்ந்ததும், தெய்வீகம் பற்றிய புதிய அணுகுமுறைகளும், புதிய உலகப் பார்வைகளும், கருத்தூன்றிக் கவனிக்கும் மனங்களில் நிச்சயம் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியே இருக்கும். இப் பாதிப்பு அவர்களை, தம் பாரம்பரிய நம்பிக்கைகளை வித்தியாசமான முறையில் நோக்கவும், அவற்றையிட்டு அவதானமாகச் சிந்திக்கவும் வைத்து, அவற்றில் சிலதைப் பலப்படுத்தியும், சிலதைப் பலவீனப்படுத்தியும் இருக்கலாம். பின் வரும் அத்தியாயத்தில் பிரித்தானிய ஆட்சிக்காலம் கவனத்துக்கு எடுக்கப்படும். இக் காலகட்டத்தின் மத, கலாச்சார, சமூக, பொருளாதார, அரசியல் அம்சங்கள், இலங்கையில் போர்த்துக்கேய, டச்சுக் காலகட்டங்களிலிருந்து பலவழிகளில் வேறுபடுகின்றன. இந்தக் காலகட்டத்தின் வரலாற்று, சமூகப் பின்னணிகளும், இக் காலகட்டத்துக்கே உரிய மாற்றங்களும், இலங்கையில் தமிழ்க் தேசியவாதத்தின் தோற்றுவாய்ப் படிநிலையைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இதுவே ஈற்றில் தமிழ்த் தேசியவாதமாக அபிவிருத்தி அடைந்தது. மேலே கவனத்துக்கு எடுக்கப்பட்ட விஷயங்களான, இலங்கையில் ஆரம்ப போர்த்துக்கேய, டச்சுக்காரர் காலக்துக் தமிழர்களின் வரலாற்று, சமூகப் பின்னணிகள், பிரித்தானியர் காலகட்டத்தில் நிகழ்ந்த மாற்றங்களுக்கான ஒரு முன்னோடி மட்டுமேயாகும்.

NOTES

- 1. BH Farmer, 'Sri Lanka: Physical and Social Geography' in Encyclopaedia Britannia, Chicago, Vol. 28, 1989. p.181.
- R. Tasker 'Continuing Impasic or the Autonomy Issuc', Far Eastern Economic Reviews 26 February, 1987, p.15.
- Department of Census and Statistics; Population of Sri Lanka, 1974 and Statistical Ponrker Book, 1973, Colombo - cited in William A. Veenhoveri, ed., Case Studies on Human Rights and Fundamental Freedoms, A World Survey, p.106.
- 4. S. Paranavitana, History of Ceylon, Vol. 1, Part 1, 1959, p.83...
- 5. P.Ragupathy, Early Settlements in Jaffnd; an Archaeological Survey. Mudras, 1987, p. 3.
- 6. K. Indrapala, Dravidian Settlements in Ceylon and the Beginnings of the Kingdom of Jaffna, Unpublished thesis, University of London, 1965, p.15.
- 7. S.K. Sitrampalam, Yalpana Irachchiyam (The Kingdom of Infinny, University of Jaffna, 1992, p. II. |
- 8. K. Indrapala, "Tamil inscriptions of the Jaffna districts' in Cintanai Publications, Perudeniya, Vol I, No. 4, July, 1969, pp.8-12
- 9. K. Indrapala 'A Cola inscription froin Jaffna fort'. Epigraphic Tamilica. Vol. 1 Part I. (Jaffna) 1971, pp. 52-56.
- 10. P. Ragupathy Indus Brahmi Seal', letters to the editor, The Hindu, 9th July, 1981.
- 11. S.K. Sitrampatam, op. cit. p VI.
- 12. K. Indrapala, (unpublished thesis), op. cit. pp.8-11.
- 13. S.K. Sitrampalam, op. cit. pp. XI XXX
- 14. K. Indrapala, op. cit., pp. 8-11.
- 15. S. Pathmanatham, The kingdom of Jaffna, Colombo, 1978.
- 16. S.K. Sitrampalam. Yalapana Irachchiyam, University of Jaffna, 1992.
- 17. P. Ragupathy, Early Settlements in Jaffna, an archaeological survey, Madras, 1987
- 18. K. Indrapala, articlc, op, cil., 1969, pp. 38-39.
- 19. Ibid., pp. 43-44.
- 20. K. Indrapala, op. ciL. 1965.
- 21. K. Indrapali, op, cil, 1969,
- 22. K. Indrapala, (The Hindu articla) op, cil., 1981,
- 23. S. Arasaratnam, Ceylon: The Modern Nation in Historical Perspective, New Jersey, 1964, p.99.
- S.U.. Duriniyagala, 'Archacological exploration in Ceylon, part 2'Ancient Ceylon, No, 2, December 1972, 1-18. Vimala Begley, 'Excavation at Pomparippu 1970'. Ancien Ceylon, No. 4, May, 1981, pp.84-93: John Carswell, 'Mantai 1980: A Preliminary Investigation'. Ancient Ceylon, Vol. 5, 1984, K. Indrapala, 'A Brahmi Potsherd Inscription from Kantarodail, Purvakala Bulletin of the Jaffna Archaeological Society, 1973, 'Is ita Indus-Brahmi Epigraph'. The Hindu. April, Sunday 26, 1981.
- 25. S. Arasaratnam, op.cit., p.99.
- 26. S. Paranavitana, "A Tamil Householders Terrace Anuradhapura'. Annual Bibliography of Indian Archaeology. pp. 13-14
- 27. S. Arasaratnam, op. cit., p. 100.
- 28. KM. de Silva, op.cit., p. 13.

- 29. K.K. Pillai, South India and Sri Lanka, p.25.
- AL Basham, 'Prince Vijaya and the Aryanization of Ceylon', The Ceylon Historical Journal, Vol. I, No3, January, 1952.
- 31. S. Pathmanathan, op.cit., p.3.
- 32. S. Pathmanathan, 'Feudal Polity in the Medieval Chieftaincies of the Vanni', CJHSS, VOL II, No. 2, pp. 118-130.
- F Queyroz, The Temporal and Spiritual Conquest of Ceylon, Colombo, 1930, pp.47-58.
- H. Cleghorn, 'Administration of Justice and Revenue on the Island of Ceylon under the Dutch Government', Walker and Bowland Papers, National Library of Scotland, Edinburgh, Acc., 2228. 1.181.
- 35. S. Arasaratnam, Ceylon, 1964, p. 106.
- 36. H. Cleghorn, op. cit., pp. 110-111
- S. Arasaratnam, Ceylon and the Dutch: The Historical Foundation of the Economy of the Tamils of North Sri Lanka Chelvanayakam Memorial Lectures, Jaffna, 1982. Pp.12-13
- 38. S. Arasaratnam, op. cit., p. 112.
- S. Arasaratnam, "The Vanniyar of North Ceylon: A study of Feudal Power and Central Authority', CJHS, X, p.1, 1969, in S. Arasaratnam, ed.. Ceylon and the Dutch - 1600-1800. Vanorum, 1996.
- 40. H.W. Tambiah, Laws and Customs among Tamils of Jaffna, Colombo, 1954.p.34.
- R. Balasundram, "Mattakalappu Pirathesa Muslimkalin Kudi Marapukal' in Valarial 85th Anniversary Publication of the Founding of Zahira College, Colombo, 1978. p. 131.
- B. Pfaffenberger, 'Caste in Tamil Culture: The Religious Foundations of Sudra Domination in Tamil Sri Lanka', Foreign and Comparative Studies/South Asian Series.
- M. Satkunam, "Mattakalappu Tamil Makkal in FX.C. Nadarajah, Mattakalappu Makkal Valamum Valkkaium, Hindu Youth Front, Batticaloa, 1980, pp. 49–59.
- 44. R. Balasundram, op. cit., p.131
- 45. S.K. Sitrampalam, Yalppana Irachchiyam, University of Jaffna, 1992, pp. 192-206.
- 46. S. Arasaratnam. op. cit., p. 113.
- 47. EX.C, Nadarajah, op. cit., pp.65-69.
- 48. S. Arumugam. Some ancient Hindu Temples of Sri Lanka, Colombo, 1982, pp. XI-XII.
- 49. C.R. de Silva, The Portuguese in Ceylon, 1617-1638, H.W. Cave and Co. Colombo 1972, pp. 170-171.
- 50. S. Arasaratnam, The Historical Foundation of the Economy of the Tamils of North Lanka, Chelvanavakam Memorial Lectures, Jaffna, 1982, p.7.
- 51. B. Pfaffenburger. Caste in Tamil Culture, Syracuse University, Syracuse, 198, pp.40-Sl
- 52. S. Arasaratnam., 'Sri Lanka's Tamils: Under Colonial Rule', in, The Sri Lankan Tamil Ethnicity and Identity, C. Manogaran and B. Pfaffenburger, op. cit. p.42.
- 53. Piens and Meeisman, Early Christianity in Ceylon. A 17th Century Narrative, p.242.
- 54. S. Arasaratnam, Sri Lanka'Tamils, op. cit., p. 1982, pp.26-32 on Lanka'. Fordulture: The Relie

5

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

அத்தியாயம் நான்கு

பிரித்தானியரின் ஆரம்ப காலத்தில் தமிழ்ச் சமுதாயம் (1833 - 1850)

பிரித்தானியர் ஆக்கிரமிப்பும் தமிழரும்

■ தினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், டச்சுக்காரரிடமிருந்து இலங்கை யைத் தமது கட்டுப்பாட்டினுள் கொண்டு வந்தனர் பிரித்தானியர்.¹ ஐரோப்பாவில் டச்சுக்காரர் தொடர்ந்தும் முதலாந்தர சக்தியாக இருந்தமை முடிவுக்கு வந்தது. அங்கும், கிழக்கிலும் ஏற்பட்ட நிகழ்வுகளினால் அவர்கள். பெரியதும், செலவு அதிகமாகவுமுள்ள ஒரு இராணுவ அமைப்பை, ஐரோப்பிய கூலிப்படை உட்பட, வைத்திருக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. நிதி ஒழுங்குகள் சீர்குலைந்து, அவர்களுடைய தேசத்து ஊழியர்களின் நடத்தைகூட சீரழிந்ததாகக் காணப்பட்டது - ஒரு காலம் ஆர்வமும், உற்சாகமிக்கவராகவும் இருந்த அவர்கள் இப்போது அந்நிலையில் இருக்கவில்லை. எனவே இலங்கையைத் தங்களது கட்டுப்பாட்டினுள் கொண்டுவருவதற்கு பிரித்தானியருக்கு எதிர்ப்பே இருக்கவில்லை. ஒரளவு எதிர்ப்பை டச்சுக்காரர் காட்டியபோதும், திருகோணமலை 1797 ஆகஸ்ற்றிலும், மட்டக்களப்பு செப்ரெம்பரிலும், யாழ்ப்பாணம் சில நாட்களின் பின்னரும் பிரித்தானியரிடம் வீழ்ச்சியடைந்தன.குறுகிய காலத்தினுள் மன்னாரும் அவர்கள் வசமாகி, பிரித்தானியர் கரையோரமாக முன்னேறி, வழியில் நீர்கொழும் பைத் தமதாக்கி, கொழும்புக்கு அண்மையிலுள்ள களனி கங்கையை 1798 பெப்ரவரியில் கடந்தனர். அதே ஆண்டு பெப்ரவரி 15 ம் திகதியன்று கொழும்பு வீழ்ந்து, இலங்கையில் டச்சுக்காரரின் ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது.²

போர்த்துக்கேயருக்கும், டச்சுக்காரருக்கும் வியாபாரமும், கிறிஸ்தவமதம் பரப்புவதுமே பிரதான தொழில்களாக இருந்தன. இதற்கு மாறாக பிரித்தானியரோ, அதன் முன்னோடி குடியேற்றவாதிகளைவிட பலம் வாய்ந்திருந்து, குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் வகையில் இலங்கையை வித்தியாசமான முறைகளில் ஆட்சி செய்தனர். இலங்கையில் தமது அதிகாரத்தை நிரந்தரமாக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் பிரித்தானியர் தமது குடியேற்றவாதக் கொள்கைகளை அமைத்தனர். இதே போன்று அவர்கள் பல ஆசிய, ஆபிரிக்க நாடுகளிலும் செய்திருந்தனர். இந்த நோக்கங்கள் இலங்கை வரலாற்றில் நீண்டு தொடரக்கூடிய பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தின. இவை தமிழரின் சமூக பொருளாதார, அரசியல் வாழ்க்கையில் ப பாதிப்புக்களும் இவற்றுக்கு எவ்வகையிலும் குறைந்தவையல்ல.

போர்த்துக்கேய, டச்சுக்கார ஆதிக்கத்தினின்றும் தன்னைக் காத்துக்கொண்ட கண்டி இராச்சியம் 1815 ல் பிரித்தானியரிடம் வீழ்ந்தது. ³

இந் நிகழ்வு இலங்கை முழுவதையும் ஒன்றுபடுத்தி, ஒரே நிர்வாக அலகினுள் கொண்டு வருவதற்கு அவர்களுக்கு உதவியது. பிரித்தானியர் ஒரு மத்திய நிர்வாகத்தை உருவாக்குவதில் ஈடுபடலாயினர். இதற்கான முதற் காரணம் நிர்வாகத்தின் செயற்திறனை அதிகரிப்பதற்காக இருந்த போதிலும், அதிகபட்சமான பொருளாதார, அரசியல் நலன்களைப் பெறுவதற்காக, சட்டம் ஒழுங்கு என்பவற்றைக் கொண்டதொரு ஆட்சியை மேலும் முழுமையாக அமுல் செய்வதற்காகவும் இதைச் செய்தனர். 4 எமது விவாதம் என்னவெனில், இந்த ஒன்றுபடுத்தப்பட்ட மத்திய நிர்வாக ஏற்பாடுகள், தமிழர்களின் அன்றைய சமூக, பொருளாக அரசியல் வாழ்க்கையை மிகவும் அதிகமாகப் பாதித்தது என்பதும், இலங்கையில் தமிழ்ப்பேசும் ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசங்களாக இருந்த வடக்கையும், கிழக்கையும் ; பிரித்தானியர் இருவேறு மாகாணங்களாக பிரித்தது அதிமுக்கியமான பாதிப்பு என்பதுமே, இந்த வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேசங்கள் நீண்டகாலமாக ஒரே அடம் யுரிமைப் பிரதேசமாக, ஏன், போர்த்துக்கேய, டச்சு ஆட்சியின்போதுங்கூட, பேணப்பட்டு வந்திருந்தன. சனநாயக முறைமையும், வெஸ்ற்மின்ஸரர் பாணியிலமைந்த நாடாக மன்றமும், அதையொட்டியிருந்த அரசியலமைப்பு, அரசியல் நடைமுறைகளும் அறிமுகப்பபடுத்தப்பட்டதனால், அதிகாரம், பெரும்பான்மை இனமாகிய சிங்களவரின் கைகளுக்கே சென்றது. பிரித்தானியரிடமிருந்து தாம் இழந்த ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசங்களைத் தமிழர் பின் எப்போதுமே மீளப்பெறவில்லை என்பதுடன், அவர்கள் கடந்த காலத்தில் கொண்டிருந்த சமூக, அரசியல் அந்தஸ்தை பின் ஒருபோதுமே சுகிக்கவில்லை.

இந்த மாற்றங்கள் இலங்கையை எவ்வாறு பாதித்தது என்பதை இப்போது நாம் ஆராய்வோம். 1820 களில், பிரித்தானிய அரசாங்கம், இலங்கையினது நிர்வாகத்தை விசாரிப்பதற்காக ஒரு ஆணைக்குமுவை நிறுவத் தீர்மானித்தது. இதன்வழி, மேஜர் கோல்புறூக்கை ஆணையாளராகக் கொண்ட அரச ஆணைக் குழுவொன்றை 1828 சனவரி 18 ம் திகதியன்று அது பிரகடனப்படுத்தியது. கோல் புறூக் இலங்கைக்கு 1829 ஏப்பிரல் 11ம் திகதி வந்தார்.⁵ தொடர்ந்து சார்ல்ஸ் கமறோன் என்ற நீதிநிர்வாக ஆணையாளர் 1830 ஏப்பிரல் 30 ம். திகதிீ இங்கு வந்து கோல்புறூக்குடன் இணைந்து கொண்டார். நீதி நிர்வாக அறிக்கையின் பிரதான பொறுப்பு கமரோனுடையதாக இருக்க, எஞ்சிய வேலைகளுக்கு கோல்புறாக் பொறுப்பாகவும் இருந்தார். இவ் ஆணையாளர்கள் 1831 பெப்ரவரி 3 ம் திகதி வரையில் இலங்கையில் தங்கியிருந்து, பின்னர் தமது அறிக்கையை இங்கிலாந்தில் பூரணப்படுத்தினர். இவர்கள் மூன்று பிரதான அறிக்கைகளை நாடாளுமன்றத்துக்குச் சமர்ப்பித்தனர். இவற்றில் முதலாவது, நிர்வாக பற்றியதாகும் (24 டிசம்பர் 1831), இரண்டாவது வருமானம் பற்றியது (31 சனவ 1832), மூன்றாவது, நீதிநிர்வாகமும் நடைமுறையும் பற்றியது (31 சனவரி 1832) 7 தேசாதிபதியின் சபை (பிரித்தானியர் முதலில் இலங்கையை ஆக்கிரமித்தபோது அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது) ஒழிப்பையும்,' சட்டநிர்வாக, சட்டநிரூபண, சபைகள் உருவாக்கத்தையும் கோல்புறூக் சிபாரிசு செய்தார். இவ்விரு சபைகளும் மார்ச் 1833ல் உருவாக்கப்பட்டு, ஒரு புதிய ஆணைக்குழுவும், அறிவுறுத்தல்கள் தேசாதிபதி ஹோட்டனுக்கு® கொடுக்கப்பட்டன. ஐந்து பேர் கொண்டதொரு சட்ட நிர்வாக சபை ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. படைகளின் கட்டளையதிகாரி, குடியேற்ற செயலாளர், இராச சட்டத்தரணி, குடியேற்றவாதப் பொருளாளர், மத்திய அரசாங்க அதிபர் ஆகியோர் இச் சபையில் இருந்தனர். பிரதம நீதியரசர், படைகளின் கட்டளையதிகாரி, குடியேற்றவாதச் செயலாளர், கணக்காளர் . மேல்மாகாண அரசாங்க அதிபர், நில அளவையாளர் நாயகம், கொழும்பிலுள்ள சுங்கக் காரியாதிகாரி என்போர் சட்ட நிரூபணசபையில் அங்கம் வகித்தனர். மதிப்புக்குரிய ஐரோப்பிய வணிகர்கள் அல்லது வதிவோர் என்பவருடன், உள்ளூர் மக்களின் "உயர் வகுப்பு" பைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பவர்களிலிருந்து. முடிந்த அளவுக்கு சமவிகிதத்தில், ஆறு உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் இச் சபைக்கு நியமிக்கப்படல் வேண்டும் என்றிருந்தது.

இலங்கையைக் கண்டி, கரையோரம் என்ற இரு மாகாணங்களாகப் பிரித்து, அவற்றுக்கு வெவ்வேறு வகையினதாக அரசாங்கத்தை அமைப்பதைக் கோல் புறூக் வலுவாக எதிர்த்தார். கண்டியைத் தனியான அமைப்பாக நிறுவுவது "அரசியலற்றது" எனவும், தீவு முழுவதும் தேசாதிபதியினதும், சபையினதும் நிர்வாகத்தின் கீழ் இருக்கவேண்டும் எனவும், அவற்றின் பெயரால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட சட்டங்கள் நாடு முழுவதுமே செயற்பட வேண்டுமெனவும் இவர் விதந்துரைத்தார். பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு எதிரான கண்டி எதிர்ப்பைத் தவிர்ப்பதும், நாட்டை அமைதியாக ஆட்சி செய்வதற்கு இலகுவான நிர்வாக முறையை நிறுவுவதும், கோல்புறாக்கின் இந்தத் திட்டத்திற்குக் காரணங்களாக இருந்தன. இவருடைய சிபார்சு ஏற்கப்பட்டு, அக்டோபர் 1833 ல் அமுலுக்கு வந்தது. அக்காலத்திலிருந்து இலங்கை ஒரே நிர்வாக அலகாகத் தொடர்ந்து ஆட்சி செய்யப்பட்டது.¹⁰கண்டி, கரையோர மாகாணங்களின் இணைப்பினைத் தொடர்ந்து, கோல்புறூக் அப்போதிருந்த பதினாறு மாவட்டங்களையும், ஐந்து மாகாணங்களாக மாற்ற வேண்டுமெனவும், அவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு அரசாங்க அதிபரின் கீழ் இயங்க வேண்டுமென்றும், தேவையைப் பொறுத்து இவருக்கு ஐரோப்பிய அல்லது "சுதேசி" உதவியாளர்கள் அமர்த்தப்பட வேண்டுமென்றும் சிபாரிசு செய்தார். இந்த யோசனை இதைத் தொடர்ந்து ஏற்படுத்தப்பட்ட நிர்வாகத்துக்கு அடிப்படையாக அமைந்ததுடன், ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, அதே காலத்தில் (அக்டோபர்1833)¹¹ நடைமுறைக்கும் வந்தது. முழு நாட்டினதும் தேவைகளுக்குப் பொருத்தமான, லரே சீரான உள்ளூர் நிர்வாகக்கை நிறுவவதே பிரதான நோக்கமாக இருந்தது. அநேகமான மாகாணங்கள் மாவட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு அரசாங்க அதிபரும் அம் மாகாணம் முழுவதற்கும் பொறுப்பாக இருந்தார். அரசாங்க அதிபரின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டில் இல்லாத மாவட்டங்கள், உதவி அரசாங்க அதிபர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. அரசாங்க அதிபர்கள், உதவி ரசாங்க அதிபர்கள் யாவரும் பிரித்தானிய அதிகாரிகளாக இருந்ததுடன், அவர்கள் நம்பிக்கை, விசுவாசம் உள்ளவராய் இருப்பதுடன், பிரித்தானிய ஆட்சியை தரிப்பவர்களாகவும் இருக்கவேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஐந்து மாகாணங்களும் அவற்றின் பிரதான நகரங்களும் வருமாறு, மேல் மாகாணம் - கொழும்பு மத்திய மாகாணம் - கண்டி, தென்மாகாணம் - காலி, வடமாகாணம் - யாழ்ப்பாணம், பங்கு மாகாணம் - திருகோணமலை என்பனவாகும். 1889 அளவில் மாகாணங்கள் ஒன்பதாக இருந்தன. ஆனால் உள்ளுர் நீர்வாகத்தின் பொதுவான கட்டமைப்பு மாறாதிருந்தது. புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட மாகாணங்களாவன, 1845 உருவாக்கப்பட்ட வடமேல் மாகாணம், 1873 ல் வடமத்திய மாகாணம், 1886 ஊவா மாகாணம், 1889 ல் சப்பிரகமுவ மாகாணம் என்பனவாகும்.¹²

பிரித்தானியர் ஆட்சியில், அரசரினால் நியமிக்கப்பட்ட தேசாதிபதி நாட்டின் தலைவராக, தலைநகர் கொழும்பில் வசித்தார். அவர் தனது நிர்வாகசபை உறுப்பினர்களினதும், மாவட்ட அரசாங்க அதிபர்களினதும் உதவியுடன் நாடு முழுவதையும் நிர்வகித்தார். உள்ளூர் நிர்வாகத்தில், குடியேற்றவாத சிவில் சேவையைச் சேர்ந்த அரசாங்க அதிபர்களும், பல உத்தியோகபூர்வ உதவியாளர் களும், கொழும்பிலிருந்த குடியேற்றவாத ஆதிக்கத்தைப் பிரதிநிதிப்படுத்தினர். மாவட்ட, கிராம மட்டங்களில், தமிழ்ப் பிரதேசத்தைப் பொறுத்தவரை, அங்கே ஆழமாக வேரூன்றியிருந்த உள்ளூர் சுதேசிகளின் ஆதிக்க அமைப்பை நீக்க முடியாது போகவே, பிரித்தானியர், செல்வாக்கு மிக்க நிலவுடமையாளர்களையும் இருப்பிலிருந்த சாதிய அல்லது வகுப்பு அடிப்படையிலான கிராமக் கட்டமைப்பையும் உபயோகிக்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இதன் பெறுபேறாக, ஏற்கெனவே முதலியார், முகாந்திரம் என்ற பதவிகளைக் கொண்டிருந்த, சேவை மூப்பையுடைய அரசாங்க அதிகாரிகளின் கீழ் இயங்கும், உத்தியோகத்தர்களாக பிரபல வெள்ளா ளர்களை பிரித்தானியர் நியமித்தனர். போர்த்துக்கேய ஆட்சியின்போது, இந்தப் பகவிகள், வெள்ளாளச் சாகியினருள் பிரதானமானவர்களுக்கு (இவர்களே கிராமத்தில் அதிகாரமுடையவர்களாக இருந்தவர்கள்) வழங்கப்பட்டிருந்தன. பிரதேச அதிகாரத்தின் இருப்பிடமாக கச்சேரி, உதவி அரசாங்க அதிபர் பணிமனை, என்பன இருந்ததனால் முதலியாருக்குச் செல்வாக்கு அதிகமாகவிருந்தது. கிராம மட்டத்தில் விதானை அல்லது கிராமத்தலைவரும் குறிப்பிடுமளவுக்குச் செல்வாக்கு உடையவர்களாக இருந்தனர். ¹³ கிராமத்தின் எல்லா சிவில் குற்றவியல் காரியங்களும் முதலில் விதானையாரிடத்தில் வந்தே பின்னர் உயர் அதிகாரிகளிடத்துக்குப் போயின. விதானையார், ஏறக்குறைய காவல்துறை உத்தியோகத்தர்களின் அதிகாரத்துக்கு இணையான அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்தார். மேலும், விதானைமாரே அரசாங்கக் கட்டணங்களையும், வரிகளையும் அறுவிடும் பொறுப்பைக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களது சொந்தக் காணிகளுக்கு, அவர்களின் பதவிக்காலம் வரையில், வரிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்தபோதும், அவர்கள் அறவிடும் வரியில் ஐந்து சதவீதத்தைவிட வேறெந்த மேலதிக வருமானமோ, படிப்பணமோ அவருக்கு வழங்கப்படவில்லை. இருந்தபோதிலும் இச்சலுகை அவர்களைச் சிறந்த நிதி நிலைமையில் இருக்க வழிவகுத்தது.¹⁴முதலியார். முகாந்திரம், விதானையார் என்பவர்கள் பிரித்தானியரின் நம்பிக்கைக்கும் பாத்திரமாக இருந்து அரசாங்கத்திட மிருந்து அதிகூடிய நலன்களைப் பெறக் கூடியதாக இருந்தது. இதனால் அவர்கள் சமூகத்தின் ஆகக்கூடிய செல்வந் தராகவும், செல்வாக்குள்ளவராகவும் இருக்க முடிந்தது. இவர்கள் பெறுமதிமிக்க உள்ளூர் சொத்துக்களுக்கு உடமைக்காரராகி, மேற்கத்திய கல்வியும், வர்த்தகப் பொருளாதாரமும் நடைமுறைக்கு வந்தபோது, அவர்களுடைய பிள்ளைகளும், உறவினர்களும் அவர்களைவிட அதிகமான நலன்களை அடைய (மடிந்தது. அத்துடன், அவர்கள் சமூகத்தில் செல்வாக்கு மிக்க உயர்குழுவினராகி, பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்குப் பின்னர் நாட்டினது சமய, கலாச்சார, அரசியல் முன்னெடுப்புக்களில் முக்கிய பாத்திரத்தை வகிப்பவராயினர்.

கோல்புறூக் சீர்திருத்தங்களுக்கு முன்னதாக, சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு, செப்டெம்பர் 1799 லும். 14 அக்டோபர் 1799 லும், ¹⁵ -இரண்டு பிரகடனங்கள் மூலம் குற்றவியல் நீதிநீர்வாகத்தில், அதியுயர் நீதிமன்றம் நிறுவப்பட்டது. தேசாதிபதியைத் தலைவராகவும், படைகளின் கட்டளையதிகாரி, பிரதம செயலாளர், மற்றும் மூவரைக் கொண்டதாகவும் இந்த நீதிமன்றம் இருந்தது. நூறு பவுண்களுக்கு அதிகமான குற்றப்பணம் சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளில், பிரிவு கவுன்சிலுக்கு மேன்முறையீடு செய்யும் உரிமையும் இருந்தது, அதியுயர் நீதிமன்றம் தனது முதலாவது அமர்வை , 6 டிசம்பர் 1799 ல் ¹⁶ ஆரம்பித்தது. 20 ஜூன் 1800 ல் வெளியிடப்பட்ட பிரகடனம் மூலம், ஒரு பொதுவரி நீதிமன்றம்,¹⁷ சிறிய குற்றவியல் காரியங்களைக் கையாளும் பிஸ்கால் நீதிமன்றம் என்ற உள்ளுர் நீதிநிர்வாக முறைமை நிறுவப்பட்டது. நியமிக்கப்பட்ட ஜுரிமாரைக் கொண்ட சிவில் நியாதிக்கமும் இந்த நீதிமன்றங்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. ஜுரி மாரைக் கொண்ட வழக்கு விசாரணைகள் சிறப்பாக இயங்கி, அவை நீதிநிர்வாக முறைமையில் நிரந்தரமானதும், முக்கியமானதுமான ஒரு அம்சமுமாய் ஆயிற்று. 16 மார்ச் 1812 ல் ஒரு புதிய சாசனம் றொபட் பிறவுண்றிக்கினால்¹⁸ பிரகடனப்படுத் தப்பட்டு, அதன்பிறகு காவல்துறை கோரிக்கை நீதிமன்றம், மாவட்ட நீதிமன்றம், அதியுயர் நீதிமன்றம் என்பனவற்றினால் நீதி நிர்வகிக்கப்பட்டது. இவற்றில் முதலிரண்டினது அதிகாரமும், ஐந்து பவுண்களுக்கான குற்றப் பணத்தையும், மூன்று மாதங்களுக்குள்ளான சிறைத் தண்டனையையும் அளிக்கும் அளவில் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. எல்லாக் குற்றவியல் தண்டனைகளும் அதியுயர் நீதிமன்றத்தில் மேன்முறையீடு செய்யக் கடியதாக இருந்தன.¹⁹

இலங்கையின் இரண்டாவது தேசாதிபதியாகிய சேர். தொமஸ் மயிற்லன்ட் (1805) டின் கீழ், காவற்றுறை படையொன்று அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் இதில் சுதேசிகள் எவரும் சேர்க்கப்படவில்லை . அன்றுவரை, நாடு முழுவதிலும் பிரித்தானிய இராணுவம் பயன்படுத்தப்பட்டது. இப்போது ஒவ்வொரு மாவட்டமும், கான்ஸ்டபின்களின் கீழான காவற்றுறைப் பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டு, நகரங்களின் ஒழுங்கைப் பேண விதிகள் உருவாக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் அங்குள்ள சமாதான நீதவானுக்குக் கீழ், ஒரு காவற்றுறை அதிகாரி நியமிக்கப்பட்டார். தேசிய பாதுகாப்புக்காக நாடு முழுவதும் இராணுவப்படை பயன்படுத்தப்பட்டது. இம் முறைமை, கிராம மட்டத்தில் முதலியாரினதும், கிராமத் தலைவரினதும் அதிகாரத்தைக் குறைக்கத் தலைப்பட்டது. இராணுவத்தினரும், காவற்றுறையினரும் எப்போதுமே முரட்டுத் தனமாக நடந்தபோதிலும், முன் எப்போதையும் விட இனங்களினதும், தேசத்தினதும் பாதுகாப்பு சிறப்பாகவே இருந்தன. இந்த வகையிலே, பிரித்தானியரின் ஆரம்பகால ஆட்சியில், அவர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாக, நீதி, முறைமைகள் வெற்றியளித்தன. சட்டத்திற்குதிரான செயல்கள் நிறைந்து, பொதுமக்களின் பாதுகாப்பும், அதற்கான உறுதியும் அதிகரித்தன.

மதம், கலாச்சாரம், கல்வி என்பவற்றுக்கான சுதந்திரம் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தது பொருளாதாரம் மலர்ச்சி பெற்று, சனத்தொகை பெருகியது. வேலைவாய்ப்புக்கள் உருவாகி, கல்வியில் சீர்திருத்தங்களை ஏற்படுத்தியது. இந்தச் செயற்பாடுகள் யாவற்றிலும் பங்கேற்பதற்கு மக்களுக்கு வாய்ப்புகள் வழங்கப்பட்டு, மக்கள் மத்தியில் தன்னம்பிக்கை ஊக்கம் பெற்றது,

இலங்கையில் பிரித்தானிய ஆட்சி வரலாற்றில், கோல்புறூக் ஆணைக்குழு ஒரு முக்கிய மைல்கல்லாக இருந்தது. சுதேசிகளும், ஐரோப்பியர்களும் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களாகவிருந்த சபைகளை நிறுவி, இது நாட்டை ஒன்றிணைத்தது. இந்த அங்கத்தவர்கள் உத்தியோகபூர்வ அரசாங்கத்துடன்

பிரித்தானியரின் ஆரம்ப காலத்தில் தமிழ்ச் சமுதாயம் 121

இணைந்து, அரசாங்கப் பொறுப்பக்களில் பங்கேற்றனர், ஆரம்பத்தில் இச்சபை இலங்கையை ஆள்வதில் தேசாதிபதிக்கு ஆலோசனை வழங்குவதற்காகவே நிறுவப்பட்டிருந்தது. ஆயினும் நடைமுறையில், தேசாதிபதியே நாட்டினது அரசாங்கமாகத் தொடர்ந்தும் செயற்பட்டார். ஒருவேளை இப்படிப்பட்ட சட்டசபைகளை நிறுவுவகர்கான அத்தியாவசியமான காரணம், சுதந்திரமற்ற நாடொன்றின் மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதற்காகவும், அரசாங்கச் செயலாளர் நம்பகமான தகவல்களைப் பெறுவதற்கு ஒரு மாற்று வழியாகவும், அதேசமயம், குடியேற்ற நாட்டின் பிரச்சினைகள்பற்றிய உள்ளூர் அபிப்பிராயங்களை அறிவகற்கும், அப் பிரச்சினைகளுக்கான தேசாதிபதியின் தீர்வுகளை மதிப்பீடு செய்வதற்குமாகவும் இருக்கலாம், ஆயினும், உள்ளூர் இலங்கையரின் அனுபவக் குறைவினாலும், அரசியலில் அவர்களுடைய அணுகுமுறை முகிர்ச்சியடையாது காணப்பட்டதனாலும், சட்டசபைக்கு நியமனப் பிரதிநிதிகளை நியமிக்க வேண்டும் எனக் கோல்புறூக் சிபாரிசு செய்தார். இதன் விளைவாக, இன அடிப்படையில் ஆறு உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். சபையினது (மழு நோக்கமுமே உள்ளூர் நிலவரங்களையிட்டு அறிவதுதான் என்றபடியினால், இவ்வாறு செய்வது இயல்பானதே எனக் கோல்புறாக் நம்பியிருக்க வேண்டும். மன்று ஐரோப்பிய அங்கத்தவர்களும், சிங்கள, தமிழ், பரங்கிய இனங்களில் தலா ஒரு அங்கத்தவராக மன்று அங்கத்தவர்கள் என்ற விகிதம் மரபுவழி தீர்மானிக்கப்பட்டது.²⁰ இருந்தபோதும் இந்த முறைமை அடிக்கடி மாறி அமைந்து, உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் நியமிக்கப்படுவதற்குப் பதிலாக, தேர்தல் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். 1833 ல் கோல்புறூக்கினால் சபை அறிமுகப் படுத்தப்பட்டதிலிருந்து, 1931-1947 அமுலிலிருந்த டொனமூர் அரசியலமைப்புக் காலம்வரை, இலங்கை உயர்மட்டத்தினரது ஆரம்பக் கருத்துவேறுபாடு. சட்டசபைப் பிரதிநிதித்துவம், அதிகாரப் பகிர்வு. என்பவற்றைக் குறித்தே இருந்ததன்றி, அரசாங்கத்தின் கட்டமைப்புப் பற்றியதாக இருக்கவில்லை. தமிழ் சிறுபான்மை உயர்மட்டத்தினருக்கும் பெரும்பான்மை சிங்கள உயர்மட்டத்தினருக்கும் இடையிலானதும், இரு இனங்களின் தேசியவாதிகளுக்கும் இடையிலானதுமான இந்த அதிகாரப் பகிர்வுப் பிரச்சினை, இனங்களுக்கிடையிலான போட்டியை அதிகரித்தது.

அக் காலத்திலிருந்து இப்போட்டி தொடர்ச்சியாக வலுப்பெற்று வந்துள்ளது. இங்கு முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியது என்னவெனில், சட்டநிரூபண சபைக்கான இன அடிப்படையிலமைந்த பிரதிநிதித்துவத்தின் அறிமுகப்படுத்தலே, ஈற்றில் தேசியவாதம் உருவாவதற்கான காரணமாக இருந்தது என்பதாகும்.

இலங்கையில் ஏற்பட்ட இன்னுமோர் பாரிய தாக்கம் பிரித்தானியர் ஏற்படுத்திய புரட்சிகரமான பொருளாதார மாற்றங்களாகும். வரலாற்றுக் காலத்திலிருந்து இலங்கை ஒரு பாரம்பரியமான குடிசைப் பொருளாதாரம் அல்லது விவசாயப் பொருளாதாரத் தையும், அயல் பிரதேசங்களுடனான மட்டுப்படுத்தப்பட்ட

வியாபாரத்தையுமே கொண்டிருந்தது. இதற்கு முன்னரான அத்தியாயத்தில் நாம் பார்த்ததுபோல், போர்த்துக்கேயரும் டச்சுக்காரரும் இந்த முறைமையைப் பெரிதளவு மாற்றவில்லை. இதற்கு மாறாக பிரித்தானியர், தொழிற்புரட்சியுடன் ஏற்பட்ட முதலாளித்துவம், சனநாயகம் என்பவற்றை நோக்கி முன்னேறியவர்களாய், புரட்சிகர மாற்றங்களைப் புகுத்தத் தயங்கவில்லை. பல சந்ததிகளாக நிலவிய குடிசைப் பொருளாதாரம், நிலப்பிரபுத்துவ முறைமை என்பவை இம் மாற்றங்களுக்கு மிகவும் அந்நியமாய் இருந்தன. பல நூற்றாண்டுகளாக நிலவிய பாரம்பரிய விவசாயப் பொருளாதாரம் பணப் பயிர்களுக்கும், வர்த்தகப் பொருளாதாரத்துக்கும் மாற்றப்பட்டது. கோப்பி, தேயிலை, இறப்பர், தென்னை, பெருந்தோட்டங்கள், எனும் வர்க்தகப் பயிர்களை உற்பத்தி செய்து, ஒரு முற்றுமுழுதான குடியேற்றவாத இநக்குமதி-ஏற்றுமதிப் பொருளாதாரம் தோன்றியது. தென்னையைத் தவிர, இலங்கைப் பெருந்தோட்டங்கள் தமிழ்ப் பிரதேசங்களின் சீதோஷ்ண, புவியியல் அமைப்பினால், அங்கு நிறுவப்படவில்லை. எனவே ஏனைய இடங்களைப் போன்று தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் இந்த மாற்றங்களினால் பாதிப்படையவில்லை. ஆயினும், பெருந்தோட்டங்களின் வர்த்தகச் செயற்பாடுகளின் பாதிப்பு, வடபால் தமிழரை, தமது பிரதேசத்துக்குப் பொருத்தமான வேறுவகைப் பயிர்களில் கவனஞ்செலுத்தத் தாண்டியது. இந்தச் செயற்பாடுகளில், வன்னி, இலங்கையின் கிழக்கு ஆகிய இடத்து மக்கள் அதிகமாக ஈடுபடவில்லை . அதிக அளவிலான நிலம், குறைந்த சனத்தொகை என்பனவற்றுடன், பிரதானமாக நெற்செய்கையுடன் அவர்கள் தமது பாரம்பரிய விவசாய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டமை என்பவையே இதற்குக் காரணங்களாகும். இங்கெல்லாம் மேற்குலகச் செல்வாக்கு குறைவாகவே காணப்பட்டது. ஏனெனில் பிரித்தானியார், தமது நேரத்தையும் பணத்தையும் ஒரு சிறிய சனத்தொகைக்குப் பயன்படுத்தவோ, இந்த இடங்களுக்குக்கான நெடுந் தூரப் பயணங்களை மேற்கொள்ளவோ விரும்பவில்லை என்பதாகும். இருப்பினும் வடக்கில் பிரச்சினைகள் இருக்கவே செய்தன. கிழக்கு மாகாணத்தைப் போன்று, இங்கு நிலமோ, நீர்ப்பாசன வளமோ இல்லாது, குறைந்த அளவிலேயே இருந்தன. இப் பிரதேசம் குறைந்த அளவு மழைவீழ்ச்சியைப் பெற்றதுடன், சனச்செறிவு மிக்கதாகவும் இருந்தது. இருந்தபோதிலும் இங்கு, சட்டமும் ஒழுங்குமுள்ள அமைதியான அரசியல் நிலவியதுடன், ஒழுங்கான சிவில் நிர்வாக முறைமையும்

இடம் பெற்றிருந்தது. இந் நிலைமைகளின் காரணமாக, வடமாகாணத்தில், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் சனத்தொகை பெருகியதுடன், மக்கள் தமது பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்தவும், தமது சமூக அந்தஸ்தையும், வாழ்க்கைத் தரத்தையும் மேலும் வலுப்படுத்தவும், இப் புதிய வர்த்தக முயற்சிகளில் விருப்புடன் ஈடுபட்டனர்.

ஆரம்ப பிரித்தானிய ஆட்சியிலான இந்த, நிலைமாற்றக் காலத்தில், கோல்புறா க் சீர்திருத்தங்களின் விளைவாக யாழ்ப்பாணத் தீபகற்ப மக்கள் வர்த்தகப் பொருளாதாரத்தில் முனைப்புடன் பங்கேற்கலாயினர். டச்சுக்காரரின் காலத்தில், தனியார் துறை ஊக்குவிக்கப்படவில்லை . 1833 ன் பின்னர், தேசம் முமுவதும் பிரிக்கானியாால் அமைகியாச் செய்யப்பட்ட பின்னரே கனியார்குளை கலை தூக்கத் தொடங்கின. அரசாங்கத் தனியுரிமைக்கும்.²¹ எவ்வகையான வியாபாரத் தடைகளுக்கும் கோல்புறூக் மிகவும் எதிர்ப்பு உடையவராக இருந்தார். எனவே அவர் தனியரிமை விப்பையும், கிருந்த வியாபாரத்தையும் சிபாரிசு செய்தார்.²² அரசாங்கத்தினுடைய வியாபாரத் தனியுரிமை ஒழிக்கப்படுவதனால் ஏற்படக்கூடிய அதன் வருமான இழப்பை ஈடு செய்வகற்காகக் கோல்புறூக் ஏற்றுமதி வரியொன்றைப் பரிந்துரைத்தார். இது அரச செயலாளரினாலும், திரைசேரியினாலும் லண்டனில் கவனத்துக்கு எடுக்கப்பட்டு, கிருந்த வியாபாரத்துக்கான சகல கடைகளையும் நீக்கும், திறைசேரியின் நிகழ்ச்சிக் குறிப்பு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. (18 செப்டெம்பர் 1832 குறிப்பு, அரசாங்க செயலாளருக்கான விநியோகம் இல, 92. 12 அக்டோபர் 1832 ல் உள்ளடங்கியது.) இக் கொள்கை "சுதேசிகள்" சுதந்திரமாகப் பயிரிட்டு, விர்பனை செய்து அதிகபட்ச நலன்களைப்பொ உதவும் என அரசாங்க செயலாளர் நம்பினார். எங்கெங்கு இயலுமோ அங்கு ஏற்றுமதி வரிகளின் "சமப்படுத்தலை" பரிந்துரைத்து அவற்றை வெறும் வருமான வரிகளாய் ஆக்கினார்.²³ இது அரசாங்கத் தனியுரிமைகளையும், வியாபாரத் தடைகளையும் (மற்றுமுழுதாக முடிவுக்குக் கொண்டு வந்ததுடன், பாரிய அளவிலான விவசாயக்கையும், வியாபாரச் செயற்பாடுகளையும் உருவாக்கி, தனியார் முதலீட்டுக்கான வாய்ப்புக்களையும் ஏற்படுத்தியது.²⁴ ராஜகாரிய முறைமையையும் இது முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது. இதுவரையில் இல்லாகதோர் புதிய சுதந்திரத்தை தொழிற்சந்தையில் ஏற்படுத்தியது. மேலே ஆராயப்பட்டது போன்று நீர்வாகம் சீர்திருத்தப்பெற்று, தேசாதிபதி அஞ்சியது போலன்றி வருமான நிலைமை சீராகி, மேலகிக செல்வம் குவியலாயிற்று. 1833 ம் வருடம் இலங்கையில் ஒரு சகாப்தத்தின் முடிவாகவும், புதியதொன்றின் ஆரம்பமாகவும் இருந்தது,

தமிழர் கள் இந்தப் புதிய பொருளாதார நிலைமைகளுக்கு எவ்வாறு முகங்கொடுத்தனர் என்றும், தமது பாரம்பரிய பொருளாதாரத்தைக் கைவிடாமலே, எந்தளவுக்குப் புதிய வர்த்தகப் பொருளாதாரத்துக்கு ஏற்ற வகையில் தம்மை மாற்றிக் கொண்டனர் என்பதையும் நாம் இனிப் பார்ப்போம். அடுத்துவரும் அத்தியாயத்தில், தமிழ் உணர்வு அடையாளம் உருவாவதற்குக் காரணிகளாக அமைந்த, சமூக, பொருளாதார அம்சங்களை ஆராய்வதற்கான ஒரு பயனுள்ள அடித்தளத்தை அமைக்க இப் பார்வை வழிகோலும். புதிதாக அறிமுகப்படுத் ப்பட்ட வர்த்தகப் பொருளாதாரத்தின் பிரதான தாக்கம் என்னவெனில் இலங்கை பல நெற்செய்கையின் முக்கியத்துவம் குறைந்தது என்பதே, கிராமப்புறப் பொருளாதாரத்தின் முதுகேலும்பாக இருந்த நெற்செய்கை, படிப்படியாகப் பின்னடைந்தது. வன்னி, கிழக்கு மாகாண மக்கள், தமது சேனைப் பயிர்ச்செய்கை²⁵ போன்ற பாரம்பரிய விவாசாயச் செயற்பாடுகளைக் கைவிடாதபோதும், முழ நாட்டுக்கும் போதுமான உணவை அவர்களால் உற்பத்தி செய்ய முடியவில்லை. கிராமத்து மக்கள், குறிப்பாகத் யாழ்ப்பாணத்துத் தீபகற்பத்து மக்கள், தமது வருமானத்துக்கு நெற்பயிர்ச் செய்கையில் தங்கியிருப்பது குறைவடைந்து, அவர்கள் பணப்பயிர்ச் செய்கையிலும், வியாபார நோக்கத்தைக் கொண்ட தோட்டச் செய்கையிலும் ஈடுபடவாரம்பித்தனர். உள்ளூரில் நுகரப்பட்ட அரிசியில் எழுபத் தைந்து சதவீதம் இறக்குமதி செய்யப்படவேண்டி ஏற்பட்டதுடன், மக்கள் அதைப் பணம் கொடுத்து வாங்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.²⁶ அரிசியை இறக்குமதி செய்வது மலிவாக இருந்ததனால், அரசாங்கம் நெற்செய்கையில் ஊக்கமிழக்கச் செய்ததுடன், உள்ளூர் அரிசி உற்பத்தியை இலாபமற்றதாக்கியது.

நெற்செய்கையைவிட பணப்பயிர் உற்பத்தி அதிகரித்தது. ஏற்றுமதிச் சந்தைகள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. ஏற்கெனவே இடம்பிடித்துக் கொண்டிருந்த புகையிலைச் செய்கை விரிவாக்கமடைந்தது. 1851 ல், யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் 10,000 ஏக்கர் நிலம் புகையிலைச் செய்கைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டு, கிடைத்த விளைச்சல் இந்தியாவுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது.²⁷ வெங்காயம், மிளகாய், மரக்கறிவகை, தேங்காய், நிலக்கடலை, ஆமணக்கு விதை போன்றவற்றின் செய்கை விரிவடைந்தது.²⁸ விவசாயிகள் இதனால் வாழமுடிந்தது மட்டுமன்றித் தமது வாழ்க்கைத் தரத்தையும் உயர்த்தக் கூடியதாகவிருந்தது,

இக்துடன், பாரம்பரிய பொருளாதார வளங்களும் முக்கியமானவையாகி, ஆரம்ப பிரித்தானிய ஆட்சிக் காலத்தில் உள்ளூர் மக்களிடையே பணப்புழக்கம் அதிகரித்தது. மரவியாபாரம் மிகவும் பிரபலமாகி, விரிவான முறையில் நடை பெற்றதுடன், நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் பணவருவாயைத் தந்தது, வன உற்பத்திப் பொருட்களின் உற்பத்தியைப் பொறுத்தவரை, இலங்கை ஒரு விசேட நிலையில் இருந்தது. இங்கு காடும், வனநிலங்களும் பரந்து விரிந்திருக்க, மக்கள்தொகை, அயல்நாடாகிய இந்தியாவுடன் ஒப்பிடும்போது மிகக் குறைவாக இருந்தது. இக் குடியேற்ற நாட்டின், தரமான மரங்களின் உள்ளூர் பாவனை மிகமிகச் சிறிய அளவிலேயே இருந்தது. மக்கள் தொகையில் பெரும்பகுதியினர் கிராமங்களில் வாழ்ந்து தரங்குறைந்த மரங்களைப் பயன்படுத்தித் திருப்தியடைந்தனர். கொழும்பு, காலி, கண்டி போன்ற இடங்களில்தான் தரமான மரங்கள் பொதுமக்களினால் சிறிதளவு உபயோகப்படுத்தப்பட்டன. எனவே தரமான மாங்களில் பொரும்பகுதி, வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டு, பிரதானமாக, எல்லையற்ற தேவையைக் கொண்டிருந்த, இந்தியாவுக்கும், மொரிஷியசுக்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதுமன்றி, சீனா, ஐரோப்பா, ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகள் என்பனவற்றுக்கும் அனுப்பப்பட்டன.²⁹ பனை, வருடம் முழுவதும் பல்வேறு வழிகளில் பயனளித்ததால்³⁰ வடபால் மக்களுக்கு அது பெரும் வரப்பிரசாதமாக இருந்ததுடன், பனை இந்தியாவுக்கும் பெருமளவில் ஏற்றுமதியாயின. 1850 களில், 35,000 ஏக்கர் நிலத்தில் பனைகள் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில்³¹ மட்டும் காணப்பட்டதுடன், 600,000 துண்டுகள் வருடாந்தம் ஏற்றுமதியாயின. இவற்றில் சராசரியாக 297,973 துண்டுகள் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டன. வனப்பொருள் உற்பத்திகளான சாயப்பட்டை, பாலைப்பும் வத்தல், வேலம்பட்டை என்பனவும் பிரதானமாக இந்தியாவுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. ஏனைய வகை மரங்களான சப்பன் மரம், கருங்காலி, முதிரை, பாளை என்பவை சீனா, ஐரோப்பா, அமெரிக்காவுக்கு மட்டுமல்லாது, இந்தியாவுக்கும் கப்பலேற்றப்பட்டன. ஐரோப்பிய ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளின் சந்தைகள் சீனாவினதுபோன்று நிலையானதாக இல்லாதபோதும், பெருமளவு இலங்கை மரங்களை வாங்கியதுடன், உயர்ந்த விலையையும் தொடர்ந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன.³²

கோப்பி, கேயிலைக் கொமில்கள் 1830 க்கும் 1840 க்கும் இடையில் அரம்பிக்கன. மரம் வெட்டுதல் பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆரம்பித்தது. 1840 ன் பின்னர் மரவிந்பனை ஒரு வழமையான வியாபாரமாகி ஏராளமான பல்வகை மாங்கள் உள்ளூர் பாவனைக்கும், ஏற்றுமதிக்காகவும் தொடர்ச்சியாக வெட்டப்பட்டன. மரந்தறித்தல் அனுமதிப்பத்திரம் பெறும் முறைமையில் நடைபெற்றது. இதன்கீழ், உள்ளூர் விலையின் அடிப்படையிலும், ஏற்றுமதி செய்வதானால், எந்தத் துறைமுகத்துக்கு அனுப்பப்படுகின்றதோ அங்கே உள்ள விலையின் அடிப்படையிலும். அனுப்பும் செலவு நீங்கலாக, ஒரு உரிமைப்பங்கு கணிக்கப்பட்டு அறிவிடப்பட்டது. மரந்தறிப்பதற்கு முன்னர் மாவட்ட வருமான அதிகாரியிடம், வைப்புப்பணம் செலுக்கி அமைதிப் பத்திரம் பொவேண்டியிருந்தது. எஞ்சிய பணம் மரம் தறிக்கப்பட்டதன், பின்னர், அதை இன்னொரு இடத்திற்கு கொண்டு செல்வதற்கான அனுமதிப்பத்திரம் பெறுகையில் செலுத்தப்பட்டது.³³. இருந்தபோதிலும் எல்லா இடங்களிலும் மரங்கள் களவாகத் தறிக்கப்பட்டன. வடக்கு கிழக்கின் சகல மாவட்டங்களிலும் பழைய அனுமதிப்பத்திரப் பதிவேடுகள் (மமுமையாக இல்லாதபோதும், முல்லைத்தீவுப் பதிவேடுகளில் 1844 லிருந்து 1873 முழுமையான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. இக் காலத்தில் விற்கப்பட்ட மொத்த மரங்களின் மதிப்பு 1959,537.00 ரூபாய்களாகும்.³⁴ ஒரு சிறிய இடக்கின் வருமானமே இவ்வளவு வருமானம் என்றால், மரவியாபாரத்கினால் மட்டும் இந்த இடங்களுக்கு வந்து குவிந்த பணம் கணிசமாக இருந்திருக்கும் என அனுமானிக்க முடிகின்றது.

நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தவாறு, டச்சுக்காலத்தில், புகையிலை பெருமள வில் இந்தியாவுக்கு ஏற்றுமதியானதும், யானை வியாபாரம் அமோகமாக நடைபெற்றதும் நிகழ்ந்தன. இச் செயற்பாடுகள் ஆரம்ப பிரித்தானியர் காலம்வரை தொடர்ந்தன. நெசவு, சாயமிடுதல், பாய்மரம்கட்டுதல், கூடைபின்னல், சுருட்டு, பீடி செய்தல், மட்பாண்டம், செங்கல், தச்சுத்தொழில், தங்க வெள்ளி கொல்வேலை போன்ற, பாரம்பரிய வினைத்திறனை ஆதாரமாகக் கொண்ட தொழில்களும் முக்கியத்துவம் பெற்றன.³⁵ இவ்வகை உற்பதிகளுள், தையல், நெசவு, சாயமிடுதல் என்பன மிகப் பிரபலைவருந்தன. மலிவான தொழிற்சக்தியைப் பயன்படுத்தி ஆடைகள் உற்பத்தி செய்வதற்காக அரசாங்கத்தினால் பருத்திச் செய்கை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவற்றின்

இறக்குமதிக்கான பணச்செலவைத் தவிர்க்கவே இது மேற்கொள்ளப்பட்டது. இந்தியாவிலிருந்து துணியும் இறக்குமதி செய்யப்பட்டு, இங்கு சாயமிடப்பட்டுப் பின்னர் இந்தியாவுக்கும், வேறு நாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. தையல் வேலைக்கும், நெசவுக்கும் பெரும் கிராக்கி இருந்ததனால், யாழ்ப்பாணத்து தீபகற்பத்துப் பெண்கள், "யாழ்ப்பாண மாகர் கையல் வேலைச் சங்கம்"³⁶ என்ற அமைப்பை உருவாக்கினர். இங்கு, சில சொல்லப்பட்ட வழி முறைகளில் தையல்வேலை உந்பத்தி செய்ய ஒழுங்குகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இத் தொழில்களில் அனேகமானவை சாதியை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன, ஆனால் பதிய பொருளாதாரம் அபிவிருக்கி அடைந்த போது, எல்லாச் சாதியினருக்குமே வாய்ப்புக்கள் உருவாக்கப்பட்டன. சில்லறை விற்பனை, சேவைத் தொழில்கள் என்பவை மூலம், வங்கி, உபசரணை, முகாமைத்துவத் துறைகளில் வேலைவாய்ப்பக்கள் கிடைத்தன. உளளுரில் கல்வி பெற்ற மக்கள், சிவில் நிர்வாகத்தில் எழுதுவினைஞர்களாகவும், பாடசாலை ஆசிரியர்களாகவும், சிறாப் பர்களாகவும், பணிபுரிய சில வாய்ப்புக்கள் வழங்கப்பட்டன. இந்த விதிவிலக்குகள் தவிர, ஆரம்ப பிரித்தானியர் காலத்தில் தொழிற்றுறையில் அதிக மாற்றங்கள் நிகழவில்லை. ஆங்கில மொழித்திறன் இன்மையாலும், சிவில் நீர்வாக நடைமுறைகளில் அனுபவமின்மையாலும், இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்கலாம். பிரித்தானியர் ஆட்சியில் 1850 லிருந்து, பொருளாதாரம் விரைந்து வளர்ச்சி படைந்ததாலும், அதிகளவு கல்வி வாய்ப்புக்களினாலும், உண்மையான மாற்றும் பிற்பட்டது.

பணப்பயிர்ச் செய்கை, ஏற்றுமதிகள், வியாபாரம், பொருளுற்பத்தி, சிறு கைத்தொழில்கள் யாவுமே தமிழரின் கைகளுக்குப் பணத்தைக் கொண்டு வந்தன. இவ்வகையில் அவர்கள் சம்பாதித்துச் சேமித்தனர். அவர்களில் பலர், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் வசித்த தமிழர்கள் பெரும் செல்வந்தராகினர். இதற்கு மேலாக நிலவுடமையாளர்கள், முதலியார்கள், உடையார்கள், விதானைமார்கள் பல்வேறு வழிகளில் வருமானம் பெற்றனர். இவர்கள் பிரதானமாக நிலம், உடைமைகள் என்பனவற்றுடன், அரசாங்க ஊதியம் மூலமும் வருமானம் பெற்றனர். வடக்கு, கிழக்கு மாவட்டங்கள், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பம், பயிர்ச்செய்கை, வியாபாரச் செயற்பாடுகள் என்பவற்றில் காட்டிய ஈடுபாடு அதிகரித்ததன் காரணமாக, தமிழரின் பொருளாதார நிலைமை மேலும் வலுப்பெற்றது. தீபகற்பத்தில், பணப் பயிர்ச் செய்கை காரணமாக நிலத்தைப் பயன்படுத்துதல் மேலும் முக்கியத்துவமடைந்து, நிலவுடமையாளரான வெள்ளாளச் சாதியினர் தமிழ் சமுதாயத்தில் அதிகூடிய அதிகாரம், செல்வம், செல்வாக்கு உள்ள குழுவினராகக் காணப்பட்டனர்.

ஆயினும், சமுதாயத்தில் கீழ்மட்டத்தில் உள்ளவர்கள் பொருளாதாரரீதியில் பாதகமானநிலையில் இருந்ததுடன், பௌதீகரீதியாகத் தனிப்பட்டும், ஒதுக்கப்பட்டும் போயினர். காணி விலைகள் அபரிமிதமாக உயர்ந்ததனால், தாழ்ந்த சாதியினர் மேலும் காணியற்றவர்களாகும் நிலைமைக்கு ஆளாயினர். தொழிற்சந்தையில் அவர்கள் பிரவேசிக்க முடிந்திருந்துங்கூட, அவர்களுடைய கூலி குறைவாக இருந்ததுடன், சமுதாயக் கட்டுப்பாடு இப்போதும் வெள்ளாளர் கையில்தான் இருந்தது. எனவே, பணப்பயிர்ச் செய்கையின் அறிமுகம், தமிழ்மக்களுடைய பாரம்பரியப் பொருளாதாரத்தில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியதோடல்லாமல், நிலவுடமையாளரின் பொருளாதார நிலையை வலுப்படுத்தி, ஒரு புதிய உயர்மட்டக்குழு உருவாகக் காரணமாகவிருந்தது. பின்னர், பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் அரையிறுதிப் பகுதியில், இவ் உயர்மட்டக்குழுக்கள், தமது செயற்பாடுகளையும், செல்வாக்கையும் நாட்டினது சமூக அரசியல் வாழ்வுவரை விரிவாக்கிக் கொண்டனர்.

கோல்புறூக், வியாபாரத்தின் மீதான தனியுரிமைகளையும், தடைகளையும் ஒழித்த அதேசமயம், தானியம், அரிசி, பருத்திப்பொருள் ஆகியவற்றின்மீது ஏற்றுமதி வரியைப் புகுத்தியிருந்தார். முடிக்குரிய காணி விற்பனைகள், நெல்லினால் கிடைக்கும் நில வருமானம், உலர்தானியம், மரவிற்பனை வருமானம் என்பவற்றின் மீதும் வரிகள் விதிக்கப்பட்டன. இவற்றுடன் கலால் வரிகளும், முத்திரைகளும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. மற்றைய நேரடி வரியாக தலைவரி மட்டுமே இருந்கது. தலைக்கு ரூ.1.50 லிருந்து ரூ.2.00 வரை, எல்லா ஆண்களும் வருடாந்தம் வீதிகள் அமைப்பதற்காகச் செலுத்தினர். இத் தலைவரி, இலங்கையில் பல நூற்றாண்டுகாலமாக நிலவிய இராஜகாரிய முறைமைக்குப் பதிலாக இடம் பெற்றது.³⁷ இருந்தபோகிலும், பிரித்தானிய அரசாங்கம் இந்த வருமானங்களிலிருந்து சேகரிக்கப்பட்ட பணத்தில் கணிசமான தொகையை, மருத்துவ வசதிகளை ஏற்படுத்தவும், வீதி, நெடுஞ்சாலை அமைப்புக்களை அபிவிருத்தி செய்யவும் பயன்படுத்தியது. இதனால் நாடு முழுவதும் மக்கள் நலன் பெற்றனர். யாழ்ப்பாணத் தீபகந்பத்துக்கென ஒரு வைத்தியசாலையையும், மருந்து நிலையத்தையும் நிறுவுவதற்கான பிரேரணை முன்வைக்கப்பட்டு, மார்ச் 1848 ல்³⁸ Jaffna Trcind | in-Need Society செயற்குழுவினால் ஒரு சுற்றறிக்கை வெளியிடப்பட்டது. தீபகற்பத்தில் அபிவிருத்தியடைந்துவரும் சந்தைப் பொருளாதாரமும், ஆரம்ப நிலையிலிருந்த கைத்தொழில்களும், ஒரு சிவில் உட்கட்டுமானத்தின் தேவையை உருவாக்கின. பின்னர் மேற்கொள்ளப்பட்ட வீதி, நெடுஞ்சாலை வேலைகள் நாட்டினது பொருளாதார அபிவிருத்தியை மேலும் விரிவாக்கியது, இந்த வளர்ச்சியும் விரிவாக்கமும், தமிழரின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்தி, கல்வித்துறையில் உயர் தரங்களை எட்டுவதற்கு அவர்களை ஊக்குவித்தன. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் அரையிறுதிப் பகுதியிலும், இச் சூழ்நிலை தமிழர்களை, அரசாங்கத்தின் சிவில், நிர்வாக பதவிகளை அடைவதற்கும், தமது சொந்த மத, கலாச்சார அரசியல் எதிர்காலத்தையிட்டுச் சிந்திக்கவும் வைத்தது.

பிரித்தானிய ஆட்சியின் ஆரம்பக் காலத்தில், இலங்கையின் அநேகமான பதிகள் வனங்களாயும், தற்போதைய பெரிய நகரங்கள் முக்கியமற்ற சிற்றா ர்களாகவும் இருந்திருக்கலாம். கண்டி நகரங்கூட அரசனுடைய மாளிகையைச் சுற்றியமைந்த ஒரு சிறு கூட்டம் வீடுகளைக் கொண்டதாகவிருந்தது. மக்கள் செறிந்திருந்த மத்திய மாகாணமும், தீவின் தென்மேல் மூலையும், இன்று வடமத்திய மாகாணம் இருப்பதைப் போன்றே - சில மைல் தூரத்துக்கொரு கிராமமும், அவற்றையிணைத்த ஒற்றையடிப் பாதைகளுமாக - இருந்திருக்க வேண்டும். போர்த்துக்கேயரும், டச்சுக்காரரும் கரையோரப் பகுதிகளில் குடியேறி னார்களேயன்றி, உட்பகுதிகளுக்குள் மேற்கொண்டு செல்லவில்லை, கோல்புறாக் இலங்கைக்கு வந்தபோது இராஜகாரிய முறைமை முழுமையாக இயங்கியதுடன், பொதுவாக இம் முறைமையின் மூலம், வீதிகள், பாலங்கள், பொதுவேலைகள் என்பன அமைக்கப்பட்டதை அவர் கண்டார். கோல்புறாக்கின் பொருளாதார இலட்சியங்கள் யாவற்றுக்கும் இராஜகாரிய முறைமை மாறுபட்டிருந்ததால், அவரது செயல்களில் முதலாவதாக இருந்தது, அதை ஒழிப்பதற்கான யோசனையை அரச செயலாளருக்கு எழுதியதேயாகும். அதேசமயம், பொதுவேலைகளுக்குத் தொழிலாளர்களைச் சம்பளத்துக்கு அமர்த்த வேண்டுமென்றும், அவசியமெனில் விளம்பரமூலம் இதைப் பெறவேண்டுமெனவும், ஏன் இந்தியாவிலிருந்துகூட இறக்கு மதி செய்யலாம் எனவும் இவர் எழுதினார். இவரது யோசனை ஏற்கப்பட்டு, செப்டெம்பர் 1832 ல் இது பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.³⁹ ஆயினும், 1848 ல், வீதி ஒழுங்குச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டு, அதன்கீழ், பதினெட்டுக்கும் ஐம்பைத்தைந்து வயதுக்கும் இடையிலான ஆண்கள் யாவரும், பொதுவீதிகளில் வருடமொன்றுக்கு வேதனமின்றி ஆறு நாட்கள் கட்டாயமாக வேலை செய்யவேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டனர்.40 மோணிங் ஸ்ராருக்கு (ஏசிஎம் அல்லது அமெரிக்கன் சிலோன் மிஷனினால் 1841 ல் நிறுவப்பட்டது) 13 ஜுன் 1856 எழுதப்பட்டதொரு கடிதம் வருமாறு கூறுகின்றது.)

"பிரித்தானியரிடம் இலங்கை கையளிக்கப்பட்ட பின்னர், மாகாணத்தில் பெரும் மாற்றங்களும் சீர்திருத்தங்களும் நிகழ்ந்து, வீதிகள், பாலங்கள், வியாபாரம் ஆகியவை, அரசாங்கம் மக்களின் நலன்களில் காட்டும் அக்கறையைப் புலப்படுத்துகின்றன.⁴¹

ஆரம்ப பிரித்தானியர் ஆட்சியின்போது, வீதிகள், பாலங்கள், என்பவற்றை அமைக்கும் வேலைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன. சனவரி 1847 மோணிங் ஸ்ராரில் ஒரு செய்தி, புதிய நிலங்களை வெளியாக்கி, மாட்டுவண்டிகளும், பாதசாரிகளும் இலகுவில் பயணஞ் செய்யும் வகையில் ஒழுங்கைகளை விரிவாக்கியதைக் கூறுகின்றது. புதிய ஒழுங்கைகளை உருவாக்கவும், வீதியை விரிவாக்கவும், நமது சொந்த நிலங்களை விட்டுக்கொடுக்க மக்கள் ஆரம்பத்தில் மிகவும் இயங்கினர்போல் தோன்றுகின்றது. அவர்களுடைய நிலங்களின் பெறுமதி அதிகமாகவும், தீபகற்பத்தில் நிலம் கிடைப்பது குறைவாகவும் இருந்ததனாலேயே மக்கள் தயக்கம் காட்டியிருக்க வேண்டும். இருப்பினும், எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாது. அவர்களின் நிலங்களை

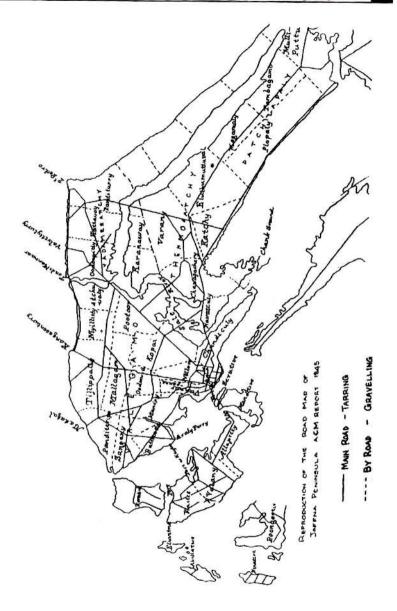
பிரித்தானியரின் ஆரம்ப காலத்தில் தமிழ்ச் சமுதாயம் 🛛 🛛 🗠

அரசாங்கம் சுவீகரித்து, தீபகற்பத்தில் வீதிகளை அமைப்பதற்குப் பணத்தையும், கொழிலாளர்களையும் பயன்படுக்கியது.⁴² (மடிவில், இந்தப் புதிய (மன்னேற்றங்களை மக்கள் கண்டபோது, அவர்கள் தமது கியாகங்களையிட்டு மகிழ்ச்சியடைந்தனர். பெரிய வீதிகள் நாட்டின் பொருளாதார அபிவிருத்திக்குப் பயன்பட்டதுமன்றி, தீபகற்பத்துத் தமிழர்கள், தம் மத்தியில் நெருக்கமான பரஸ்பரத் தொடர்புகளையும் எந்படுத்திக்கொள்ள வழிவகுத்தது. குடும்ப, கோவில் கொண்டாட்டங்களில் பங்குபற்றுவது, கலாச்சார செயற்பாடுகள், யாத்திரைகள், பரஸ்பரம் சென்று பார்த்தல், திறந்த சந்தையில் பணப்பயிர் விற்பனை என்றவகையில் இத்தொடர்புகள் அமைந்தன. செப்பனிடப் பட்ட வீதிகள் செய்தித் தொடர்புகளை சீராக்கியதுடன், தங்கள் மட்டிலும், பரந்த தமிழ் சமூகரீதியிலும் அபிவிருத்தியடைவதற்கான ஒற்றுமையுணர்வு அவர்கள் மத்தியில் மேலும் வலுவடைவதற்கும் வழிவகுத்தன. வீதிகள் வன்னிப் பெருநிலத்திற்கும், கிழக்கு மாகாணத்துக்கும் விரிவாக்கம் பெற்றபோது, தமிமர் களிடையேயான தொடர்புகள் மேலும் வலுவடைந்தன. தீபகற்பத்தில் நிகழ்ந்த இந்த ஆரம்ப பொருளாதாரச் செயற்பாடுகள், முன்னேற்றங்கள் என்பனவற்றுடன், வீதி நெடுஞ்சாலை உருவாக்கமும் இணைந்து யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பம் பிரதான தமிழ் மையம் ஆகிர்நு.

யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலும், வன்னி பெருநிலப் பரப்பிலும் வீகிகளை அபிவிருத்தி செய்வதற்கான அரசாங்க வரவுசெலவுத் திட்டமொன்று தயாரிக்கப் பட்டிருந்தபோதும், கிழக்கில் இத்தகைய கட்டுமானங்கள் சம்பந்தப்பட்ட ஆவணச் சான்றுகள் எதுவும் இல்லை . 25 ஜுன் 1846 தேதிய மோணிங் ஸ்ரார் பத்திரிகைச் செய்தியின்படி, வெஸ்லியன் மதகுரு ஒருவர் பருத்தித்துறையிலிருந்து பயணம் மேற்கொண்டு திருகோணமலைக்கும், மட்டக்களப்புக்கும் சென்றுள்ளார்.⁴³ இவர், தரைவழியாகவோ, கடல் மார்க்கமாகவோ சென்றார் என்பது தெளிவில்லை. ஆயினும் இன்னுமோர் வெஸ்லியன் மதகுருவும், கத்தோலிக்கப் பாதிரியார் ஒருவரும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மாட்டு வண்டியில், ஆறு நாட்களாகப் பயணித்து மட்டக்களப்பை அடைந்தனர் என்பதைக் குறிப்புணர்த்தும் சான்று உண்டு. ஆயினும் இந்தப் பாதை கரடுமுரடான கிரவற் பாதையாகவும், இருமருங்கும் காடும், பற்றைகளும் கொண்டதாக இருந்ததெனச் சொல்லப்படுகின்றது. 10 ஜுன் 1947 மோணிங் ஸ்ராரின்படி, மலைநாட்டுப் பெருந்தோட்ட உரிமையாளர்கள். கிருகோண மலைத் துறைமுகத்துக்கும் மலைநாட்டுக்கும் ஒரு வீதியை அமைக்கும்படி அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தினர் எனக் காணப்படுகின்றது. இதேவேளை புத்தளம் ஊடாகக் கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒரு வீதி ஏற்கெனவே அமைக் கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. 44 இதே வருடத்தில், யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்து வீதிகளின் அபிவிருத்திக்காகவும், யாழ்ப்பாண நகரில் ஒரு வைத்தியசாலையை நிறுவவும், நோயாளிகளுக்கான ஒரு புதிய மண்டபத்தைக் கட்டவும், அரசாங்கம் 4426.00 ஸ்ரேலிங் பவுண்களை ஒதுக்கியது.45 1850 ம் ஆண்டு, வடமாகாணத்துக்கான சட்ட வரவுசெலவுக் கூற்றொன்று, அரசாங்கத்தின் முயற்சிகளைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. 16 ஆகஸ்ட் மோணிங் ஸ்ரார். இக் கூற்றை மக்களின் நலன்கருதி மீள வெளியிட்டது. அரசாங்கம் யாழ்பாணத் தீபகற்பத்துக்கு 2609.09ஸரேலிங்பவுண்களும், மன்னாருக்கு 462.02 ஸ்ரேலிங் பவுண் களும், வன்னிக்கு 175.00) ஸ்ரேலிங் பவுண் களும் செலவிட்டது என இது பதிவு செய்கின்றது.⁴⁶போக்குவரத்து தரை வீதிகளில் மட்டும் நடைபெறவில்லை. இக் காலகட்டத்தில் போக்குவரத்துக்கு, கால்வாய்களும், நதிகளும் உபயோகிக்கப்பட்டன. மேற்குக் கரையோரமாக தொண் னூறு மைல்களுக்கும், கரையோரத்தை அண்டிய பிற இடங்களிலும், கால்வாய்கள், முகத்துவாரங்கள், குடாக்கடல்கள் என்பன நீர்ப் பயணம் மேற்கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தன, 1867 ல்,⁴⁷ மலைநாட்டில் திறக்கப்பட்ட புகையிரதப் பாதையைத் தவிர, இக் காலகட்டத்தில் வடக்கில்வேறெந்தப்புகையிரதப் பாதையைத் தவிர, இக் காலகட்டத்தில் வடக்கில்வேறெந்தப்புகையிரதப் பாதைகளோ, நெடுஞ்சாலைகளோ இருக் கவில்லை. 24 ஜுலை 1842 மோணிங் ஸ்ராருக்கு எழுதிய ஒரு வாசகர், "அரசாங்கத்தின், வீதி அபிவிருத்திக்கான செயற்பாடுகளையும், மக்களின் நலன்கருதி ஆற்றப்பட்ட ஏனைய சேவைகளையும்" புகழ்கின்றோர். அரசாங்கம் நாட்டை மேம்படுத்துவதற்குப் பலவற்றைச் செய்ததென்பதில் ஐயமில்லை.

"எமது தமிழ்ப் பிரதேசம் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த நிலையைத் தற்போதைய நிலையுடன் ஒப்பிடுகையில், முன்னேற்றம் எவ்வாறு பலவழிகளில் நிகழ்ந்துள்ளது எனத் தெரிகின்றது. எமது பிரதேசங்களின் தற்போதைய அபிவிருத்தியடைந்த நிலைக்குக் காரணம், இலங்கை அரசாங்கத்தின் சிறந்த முயற்சியேயாகும்."⁴⁸

புதிதாக அமைக்கப்பட்ட ஒழுங்கைகள், வீதிகள், பாலங்கள் என்பன நிச்சயமாக அரசாங்கத்தின் முக்கிய பங்களிப்பாக இருந்ததுடன், தமிழ் சமூகத்தை மேம்படுத்துவதற்கு அது ஆற்றியவையும் அதிகமாக இருந்தது. 1842 ல் அமெரிக்கன் மிஷனால் தயாரிக்கப்பட்ட, யாழ்ப்பாணத்தின் வீதி அமைப்பு சம்பந்தமான வரைபடத்தைப் பார்ப்பதன்மூலம், அங்கு ஏற்பட்ட அபிவிருத்தியை நன்கு புரிந்து கொள்ளலாம்.⁴⁹ (இணைக்கப்பட்ட வரைபடத்தை அடுத்த பக்கத்தில் பார்க்க), திரும்பவும் கூறுவதானால், இதன் விளைவு என்னவெனில், பத்தொன்ப தாவது நா ற்றாண்டின்நடுப்பகுதி முதற்கொண்டு தொடர்ந்து, யாழ்பாணத் தமிழர் களை, வன்னிப் பெருநிலப் பரப்பிலிருந்த மக்களுடனும், ஒரளவுக்கு கிழக்கு மாவட்டங்களிலும், மலைநாட்டிலும், கொழும்பிலும் இருந்த தமிழர்களுடன் ஒன்றிணைப்பதற்கு வீதித்தொடர்புகள் வழிவகுத்தன. வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு இடையேயும், தீவின் ஏனைய பாகங்களுடனும், நிலவிய ஆரம்பப் பிணைப்புக்கள், பின்னர், பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டில், ஒன்றிணைந்த தமிழ்ச் சமுதாயம் ஒன்று உருவாவதற்கும், இலங்கையில் தமிழருக்கெனத் தனியான அடையாளம் உண்டு என்ற உணர்வை ஏற்படுத்தவும் காரணமாய் அமைந்தன.

.

இதை நாம் விரிவாக ஆராயப் பகுமுன்னர், ஏனைய விஷயங்களான, தமிழர் தொகையியல், அவர்களது தொழில்வாய்ப்பு நிலைமைகள், மதம், கல்வி போன்ற அம்சங்களை மேலும் ஆழமாகக் கவனித்தல் அவசியம். நாட்டில் நிலவிய அமைகியான அரசியல் நிலைமை, சட்டமும் ஒழுங்கும் சிறந்த முறையில் பேணப்பட்டமை, பொருளாதார அபிவிருத்தி அளித்த செழிப்பு, சீர்பெற்ற மருத்துவ வசதிகள், இவை யாவுமே இயல்பாக சனத்தொகைப் பெருக்கத்தை ஏற்படுத்தின. முழுநாட்டினதும் மக்கட்தொகை, பத்தொன்பதாவது, இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் தொடர்ச்சியாக அதிகரித்தது. தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் இதற்கு விதிவிலக்காக இருக்கவில்லை . 1871-1946 வரையிலான எழுபத்தைந்து ஆண்டுக் காலத்தில், இலங்கையின் சனத்தொகை 4.2 மில்லியன்களாக அல்லது 177.3 சதவீதமாக அதிகரித்தது. ஒவ்வொரு பத்தாண்டுக்கான அதிகரிப்பு வீதம் 14.7 சதவீதமாகவும், அல்லது வருடமொன்றுக்கு 1.4 சதவீகமாகவம் இருந்தன. இது உலகின், இகே காலத்துக்குரிய சனத்தொகைப் பெருக்கத்தின் இரு மடங்காக இருந்தது.⁵⁰ மேலும், இந்தியாவுக்கும், குறிப்பாகத் தென்னிந்தியாவுக்கும் இலங்கைத் தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கும் இடையேயான வர்த்தகச் செயற்பாடுகளும், தமிழ் மக்கள் தொகை அதிகரிக்கக் காரணமாயிருந்தன. ஈற்றில், கோல்புறூக் சீர்திருத்தக் காலகட்டத்தில், மலைநாட்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பணப்பயிர் பெருந்தோட்டச் செய்கையின் காரணமாக, இது சம்பந்தப்பட்ட வேலைகளைச் செய்வதற்குத் தென்னிந்தியா விலிருந்து இலங்கைக்கு ஏராளமான தமிழ் மக்கள் வெள்ளம் போல் வந்து, இவர்களில் சிலர் ஈற்றில் வடக்கிலும், கிழக்கிலும் குடியேறினர். பிரித்தானியக் குடியேற்றவாட்சிக் காலத்துக்கு முன்னர், இலங்கையில் முறையான குடிசன மதிப்பு செய்யப்படாதிருந்தும், டச்சுக்காரர் அவர்களது ஆள்பதியாகிய வன்டா சிறாபின் அதிகாரத்தின் கீழ், கரைதுறைப்பற்று என அழைக்கப்பட்ட கரையோர மாகாணங்களில் 1789 ல் ஒரு குடிசனமதிப்பைச் செய்திருந்தனர். அநேகமாக, கிடைக்கக்கூடியதாகவிருந்த காணிப் பதிவேடுகளின்படி, முமுச் சனத்தொகை 817.000 என அறியப்பட்டது ⁵¹ பிரித்தானியர் ஆட்சியின் ஆரம்ப வருடங்களில் இருந்த சனத்தொகைபற்றி அறிவதற்கு "நீலப் புத்தகங்கள்" முக்கியமான ஊற்றாதாரமாக இருந்தபோதிலும்,⁵² இவ் விபரணம் மிகச் சரியானதெனக் கொள்வது தவறாகும். இந்த "நீலப் புத்தகங்கள்"ளின்படி, கரைதுறைப்பற்று, ஆண்டி மாகாணங்களில் 1814-1816 வரையிலானதும், 1821 லும், 1824-1827 வரையிலான காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குடிமதிப்புக்களில் சனத்தொகை கணிக்கப்பட்டது. இந்த விபரங்களின்படி சிங்கள மாவட்டத்தின் சனத்தொகை 30,408 ஆகவும், தமிழ் மாவட்டத்தின் சனத்தொகை 195,697 ஆகவும் இருந்தது.⁵³

1827 லிருந்து 1871 வரை குடிசனமதிப்பு எதுவும் மேற்கொள்ளப்பட்டதற்கான குறிப்பு ஏதும் இல்லை என்பது கவனத்துக்கு உரியதாகும். அத்துடன், 1814, 1821, 1827 ம் ஆண்டுகளுக்கான குடிசனமதிப்புக்கள் எவ்வாறு நடத்தப்பட்டன என்றோ, அவற்றில் காணப்பட்ட பெறுபேறுகளில் எவ்வளவுக்குத் தவறுகள் இருந்தனவோ என்பது தெளிவில்லை. இதற்கு மாறாக, 1871 ல் பிரித்தானியரால் நடத்தப்பட்டதும், இலங்கை முழுவதற்கானதுமான, நாட்டின் முதலாவது பொன்மதிப்பு வெற்றிகரமாக நடத்தப்பட்டதுடன், கணிசமான அளவு சரியானதும் என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஆயினும் திருமண அந்தஸ்து, மதப்பிரிவுகள் சம்பந்தப்பட்ட தகவல்கள் தவறானவையாகும்.⁵⁴

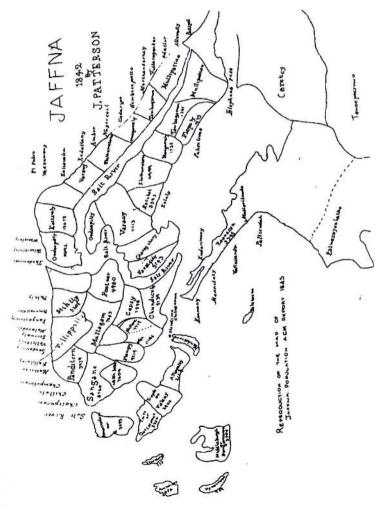
1901 குடிசனமகிப்பு இகைவிடச் சீரானதாக இருந்ததுடன், 1911, 1931 1946 குடிசனமதிப்புக்கள் கணிசமான அளவில், அதிகமானதும், பல்வகைப்பட்டதுமான தகவல்களைக் கொண்டிருந்தன. வடமாகாண சனத்தொகைப் புள்ளி விபரங்களைப் பெறுவதற்கு ஒரு ஆரம்ப முயற்சி, அதுவும் யாழ்ப்பாணக் கீபகற்பத்தில் 1842 ல், அமெரிக்க மிஷனின் ஒரு தனிப்பட்டவரின் ஆர்வத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. மதப்பிரச்சாரத்திலும், கல்விச் செயற்பாடுகளிலும் உதவும் பொருட்டு இம் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம். இம் முயற்சி, தீபகற்பத்துடன், மன்னாரையும், வன்னியையும் உள்ளடக்கியதாக இருந்தது. இதில், யாழ்ப்பாணக் தீபகற்பத்தின் சனத்தொகைபற்றி மிக விபரமான புள்ளிவிபரங்கள் காணப்பட்டன. 1842 ம் ஆண்டு55 ஏசிஎம் அறிக்கையில் உள்ள இந்த விபரங்கள், யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலுள்ள வீடுகளின் தொகை, ஆண் பெண் தொகை என்ற விபரங்கள் காணப்பட்டன. (இணைக்கப்பட்ட வரைபடத்தை அடுத்த பக்கத்தில் பார்க்கவும்) இவ் அறிக்கை 1814 ல் நடந்த மேலுமோர் குடிசனமதிப்பை மேற்கோள் காட்டுகின்றது. அந்த 1814 குடிசனமதிப்பின்படி மன்னார், வன்னி, யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பம் என்னுமிடங்களின் தமிழர் சனத்தொகை 103,377 ஆகக் காணப்பட்டது. 1842 ல் சனத்தொகை 219,540 ஆக இருந்தது. வேறு வார்த்தைகளினால் கூறுவதானால், 28 வருடங்களில், இப் பிரதேசத்தின் சனத்தொகை 116,163 ஆல் அதிகரித்திருந்தது. இவ் அறிக்கையில் கிழக்கு மாகாணம் உள்ளடங்கவில்லை. 1842 ம் ஆண்டு குடிசனமதிப்பு யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் வரைபடத்தையும் கொண்டுள்ளது. இதில் கிராமம் கிராமமாக சனத்தொகை குறிப்பிடப்பட்டதுடன், இதனுடன் இணைக்கப்பட்ட பட்டியலில், வீடுகளின் எண்ணிக்கை, அவை எவற்றால், கட்டப்பட்டவை (கல் அல்லது மரம்) என்ற விபரத்துடன், எழுத்தறிவு, மதம் சம்பந்தப்பட்ட எண்ணிக்கைகளும் காட்டப்பட்டுள்ளன. இந்த அட்டவணைகள் தீபகற்பத்து மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

சனத்தொகைப் பெருக்கம், சமூகபொருளாதார, தொழில் வாய்ப்புத் துறைகளில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. தீபகற்பத்தில் காணித் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டு, அது மக்களை வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பு, கிழக்கு, ஏன். இலங்கையின் மேற்குப் பிரதேசங்களை நோக்கியும் இடம்பெயர வைத்தது. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் அரையிறுதிக் காலத்தில், அவர்கள் அரசாங்க, வர்த்தக, விவசாயத் துறைகளில் புதிய வேலைகளுக்கான வாய்ப்புக்களைத் தேடலாயினர். இச்

134 இலங்கை தமிழ் தேசியம்

,

செயற்பாடுகள் அவர்களுக்கு வன்னி பெருநிலப்பரப்பிலும், கிழக்கிலும் உள்ள தமிழர்களுடன் ஒன்றிணையச் செய்தது மாத்திரமன்றி. பெரும்பான்மைச் சிங்கள சமூகத்தினருடனும் நெருக்கமான தொடர்புகளை ஏற்படுத்தின. தமது சுய இன அடையாளத்தையும், சிங்களவரினதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் ஒரு நிலைக்கு அவர்கள் வந்தபோது, வடக்குக் கிழக்குத் தமிழர்கள் தமது சுய அடையாளம் பற்றிய கூர்மையானதொரு உணர்வை விருத்தி செய்யலாயினர்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

		M	ale	Fen	nale	Total						
Parishes and Subdivisions	No. of Houses	Adult	Young	Adult	Young	Adult	Young	Grand Total	Census of 1814 Grand Total	Increase in 26 years		
Nalloor	1174	2205	1752	2237	1577	4442	3329	7771	2495	5270		
Vannarponne	1546	3323	2254	3527	2092	6850	5346	11196	5467	572		
Sundicooly	1627	2541	2069	2782	1747	5323	3816	9139	3582	555		
laffna	4347	8069	6075	8546	5416	16615	I1491	28106	11544	1656		
Kopay	1116	2155	1550	2183	1411	4338	2961	7299	3695	360		
Pootore	731	1596	920	1617	847	3213	1767	4980	3026	195		
Atchovaly	450	888	948	977	808	1865	1756	3621	1572	204		
Valligammo east	2297	4639	3418	4777	3066	9416	6484	15900	8293	760		
Maliagam	1197	2222	1650	2262	1711	4484	3361	7845	2738	510		
Fillipalle	1331	2717	2107	2710	1763	5427	3870	9297	3948	534		
Oodooville	1031	1827	1508	1850	1464	3687	3012	6699	2558	414		
Mylitty	720	1396	1276	1467	1063	2863	2239	5202	2755	244		
Valligammo north	4279	8162	6591	8289	6001	16451	12592	29043	11999	1704		
Pandatiripo	920	1667	1328	1740	1199	3407	2527	5934	2808	312		
Sungane	1610	2683	1707	2724	1646	5407	3353	8760	3155	560		
Batticotta	1310	2218	1717	2247	1422	4465	3139	7604	4902	270		
Manepy	1590	2866	2177	2751	1925	5617	4102	9719	4211	550		
Valligammo west	5430	9434	6929	9462	6192	18896	13121	32017	15076	1694		
Odopetty	1992	3104	2597	3665	2326	6769	4923	11692	6400	529		
Kattevally	2267	3408	3385	3891	2994	7299	6379	13678	7697	598		
Point Pedro	1634	2868	2285	3060	2163	5928	4449	10377	5739	463		
Vaddemoratchy	5893	9380	8268	10616	7483	19996	15741	35747	19836	1591		
Navelcooly	784	1465	1181	1501	996	2966	2177	5143	19830	322		
	2427	3391	3557	3781	2887	7172	6444	13616	6344	727		
Savagasery Varene	1846	3016	2649	3203	2245	6219	4894	13616		679		
Citty Activity	971	1612	1340	1595	1046	3207	2384	5593	4323 3078	251		
Katchay Euludumurtuval	909	1393	1034	1273	799	2666	1833	4499		231		
	6937	10877	9761	11535	7973	22230	17734	39964	2283	2201		
Tenmoratchy	328	531	406	485	310	916	816	1732	857	2201		
Mogamale	328	667	259	483	258	1224	517	1732	957	8/		
Tambogamo Piopalle	264	532	272	433	238	965	510	1475	699	70		
	500	900	522	793	456	1693	978	2671	2177	49		
Mulicpatto	1430	2630	1459	2268	1262	4898	2721	7619	4690	292		
Patchellapaily			-						4090	292		
Karatche	447	648	239	409	191	1057	430	1487				
Ponoreen	558	1061	695	980	659	2041	1354	3395	1226	216		
Pallewerayenkatto	92	305	208	262	195	567	403	970	175	79		
Ponorcen	650	1366	903	1242	854	2608	1757	4365	1401	296		
Valane	498	697	815	769	707	1466	1522	2988	1163	182		
Kaits	942	1255	1423	1468	1206	2723	2629	5352	2802	255		
Allepetty	403	493	611	543	476	1035	1087	2123	1290	83		
Karatevoo	1128	1913	1110	1897	976	3810.	2085	5895	4686	120		
Valane	2971	4357	3959	4677	3365	7724	8634	16358	9941	641		
Pungertivoo	673	1043	886	1092	688	2135	1574	3709	1406	230		
Nynativoo	138	178	225	211	180	389	405	794	294	50		
Analativoo	224	272	332	320	258	592	590	1182	1148	3		
Elowetivoo	37	42	44	49	42	91	86	177		2 (11)		
Islands	1072	1535	1487	1672	1168	3207	2655	5862	in the second			
Delft Islands	531	672	794	840	766	1512	1560	3072				

Abstract of the Returns of Population for the Jaffna Division of the Northern Province made in 1840.

Note:-The grant total of the Jaffan Division is - 21954. of Mannar - 27937. of Vanny - 7000. of Nowarehalawya - 45204 total population of Northern Province - 299681.

Source: ACM Report of 1845 (Reproduction of the original document).

and the second s										Béngatina														
	Nume	wrafr	+01.54	•		Pa	- ~~تعلم~~				si forma Gas. 3:3		Now	-	•	Rea	***			Re	ligion			_
Names of the villages	Abr and dis see	1		7		1		Delivery and			ł	7	5				1	,	1	1			and east	
		221	-	-		179	150	111	10	107	-	110	191	2	123		-	12	2		407	-1	14	-
	- 1		30	125	-	160	134	131		10		-		25	76	41	-	0	-	-	1407	-1		-
javaly	- 1	-1			-	_		110	1300				-	_	-		-	_		*	-	-	ж	-
- westy		181		301	30	366	308						106	72	125	154		10		-	1199	- 2	150	1
ungesettery		12	54	91	105		130	101	444	38	_	46	ж		+	-	14		_	21	(1)	1	54	-
Paty and Verningersen		134	м	178	204	221	239	183	577	-	35	127	0	25		π	30	107	7	37	100	1	35	
Coronally	1			101	10	142	140	*	524			7	23	0	35	12	2	34		176	340		25	
Calleger		4	Ð	-	140	129	-	-	-	0		52	18	4	м	32	1	36		3	405	1	30	L
Do. wort		n	16	57	T	41	0	н	131		-		17	25		15	IJ	10	2		202	1	14	E
Equily south		92	24	134	196	304	10	131	-	78	18	90	-	22	19	123	11	134			480		*	
Dio. south case		-	*		210	140	135	133	524			37				-			3	79	366	1	25	Г
Den samt	1	-		27	0	ж		ж	130	18		12	30		41	34					130		-	-
v slangedy		27	17		36	87	74		361	20		14	20	12	35	13		16		*	235	-	-	
Adamangal .		25	10	*	-	-		N	211	21		-		-	42					51	140	-	-	-
Total of Tillipally	10	115	363	1007	2006	10:0	1981	1411	7651	667	15	782	350	196	14	854	100	13	56	-	7701	D	223	
- aliagan west	-	136	T	130	240	197	m	744	135	10	1	75	-	17	97	10	-	14	-	-	250	-	-	-
Do. uset		10	10	10	151			55	213				15	- 1	77	4	-					-		-
		139		155	210	251		151	-	-		51	12			-				-	213	-	31	-
Alawaity wait Do, middle	-	-	-	135	185	116	-	110	69		-	-	-					73			-	-	-	-
	- 1	-	-	140			167	170	07	*	-	-	22	16	-	15		8	•	-	614	- 1	24	-
Do wath				-	121	141				-			17	22	3	ж	\$	X		-	3.56	1	-	-
Do scuth was		1.58		175	177	186	174	133	-	17	1	18	37	-	17	34	2	×	1	23	- 00	_	24	-
Aluty Lat		136	15	151	10	391	200	225	Di	130	12	155	33	31		201		241	4		633	1	*	-
Do. 2nd		180	-	(83	200	303	-	139	1150	10		157		36	186	10	•	14	,	12	1131	3	75	
Every		72	- 1	25		-	*	ħ	217	22	-	22	10	-	10	21		23			217	1	13	-
*onadygailages			46	140	170	Idl	m	225	-	-			q	15	57			-		Same	780	1	36	
Total of Malagam	2	997	361	1170	INCOL	1715	1981	1550	-	374	13	607	- 00	De	554	845	63	810	19	178	6388	18	418	
vtyliny		P		35				41	254	10		10	10		10	10		38			254	1	18	
Tierty		14	33	100	185	199	161	123	440	*		-	10	14			3		1	12	467		9	
Ownemplety				57		116	100		411	9	4	57	21	. 4	27	*	2		3		-	t	24	
Varutalynelas			13	M	100	167	189	139	610	- 47		87	37	11		73		75	3		401	1		Г
Halany		23	a			130	132	125	306			1	,	1		13		13	1911		306		10	
Palaty .	2	92	5	114	302	25	14	236	101	45		.0	1			37		197		136	145	-	x	
Vajavatan		153	30	183	300	380	-	00	ISIZ	36		44		10	10	114		-		590	120		e	
-lyliny Church		197	22	129	156	172	171	350	140	15		13	11	22	0	-		ж		145	343	-	15	
Total of helyinty	2		187	197	1200	1.84	100	1335	3903	276	21	310	116	74	217	41		-	10	-	-	-	300	
University south		-	10				-	85	373		19	13		15	0		18	-	1	-	285	-	-	-
attinuty		55	-			N	125	120	-	-			57	77		-				-	200	-	53	-
shipey		2	-		-	-	7	10	346	17	11	-	34		-	-		15	-	-		-		-
"smbaty	-	-		3	-		71	55	210		77	2	10	-1			-	-	-	-	24	-	*	-
dicarda		-	17	_		-							-	15	н	- 10	-	ła	-	-	210	-1	15	1
	- 4	+		105	148	130	27	206	712		12	51	ы	19	20		4	D	-	-	712	-1	-	_
wowney south	+	-	10	*	187	140	215	188	770	39	9	ħ		-	45	45	-	-			770		2	-
levelary		3	12	45	192		170	106	465	0			81	*	'n	-		4			-	ł	-	
i otal of Aschernety	1	**	-	654 3768	-	-	1077	6)7	3112	26.5	100	367	296	in.	-	385	*	101	2	-	3000		239	
Praved lotes	25	2005	-		\$962	7835	6363	5741	23073	1004	249	2073	1456		1923	-	305	360	-	1407	21 518	м	1530	

பிரித்தானியரின் ஆரம்ப காலத்தில் தமிழ்ச் சமுதாயம் 🛛 🚺 🏹

இலங்கையில் போர்த்துக்கேயரும் டச்சுக்காரரும், குறிப்பாக கரைதுறைப் பற்று பிரதேசங்களில் 300 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆட்சி செய்திருந்தபோதும், அவர்களால் தமிழர் மத்தியில் நிலவிய இறுக்கமான சாதிய முறைமையை மாற்ற முடியவில்லை. போர்த்துக்கேய கத்தோலிக்க மிஷனரிமாரும், டச்சு பூட்டஸ் தாந்து மிஷனரிமாரும், தமது மதப் பிரச்சாரத் தீவிரத்தில் சாதியத்துக்கு எதிராகப் போதித்தபோதும், பயன் எதுவும் கிட்டவில்லை. தொழிந்புரட்சிக்குப் பிந்தியதான பிரித்தானிய ஆட்சியினரும், அவர்களுடைய மிஷனரிமாரும், தமது நியாயவாத, விஞ்ஞானபுர்வ சிந்தனைகளினாற்கூட சாதியத்தை ஆரம்ப ஆட்சிக்காலத்தில் மாற்ற முடியவில்லை. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும், பெரும்பாலும் மிஷனரி கல்விச் செயற்பாடுகளினாலும், மதப் பிரச்சாரத்தினாலும், விடுதிப் பாடசாலைகளினாலும் மாத்திரமன்றி நவீன வர்த்தகச் செயற்பாடுகளினால் ஏற்பட்ட பொதுவான பொருளாதாரச் செமிப்பினாலும், சாதியம் சிறிதளவு ஒழியவே செய்தது. ஆனால், ஆரம்ப பிரித்தானியர் காலத்தில், சாதிய முறைமையில் எந்தவொரு மாற்றமும் நிகழவில்லை . 17 ஏப்பிரல் 1845 ல், மட்டக்களப்பிலிருந்து ஒரு இந்து, மோணிங் ஸ்ரார் பத்திராதிபருக்கு எழுதிய கடிதம் மிக அறிவுறுத்தல் கொண்டதாயும், சாதிய முறைமை பற்றியும், அது எவ்வாறு செயற்பட்டது என்பதைப் பற்றியும் ஆழமான தகவலைத் தருவதாக உள்ளது.

"எமது அதி கருணைவாய்ந்த முடிக்குரிய விக்டோரியா மகாராணியின் மகிழ்ச்சியான ஆட்சியின் கீழ், மேற்கொள்ளப்பட்ட மனித நேய(மம், இரக்க(மம் நிறைந்த செயல்களான, இருபது மில்லியன் ஸ்ரேலிங் பவுண்களைக் கொடுத்து மேற்கு இந்தியாவில் அடிமைகளை விடுவித்ததும், இலங்கையில் அடிமை வியாபாரத்தை அடியோடு ஒழித்தமையும், எல்லையற்ற புகழ்ச்சிக்கு ஏந்படையதாகும். ஆனால் பத்திராதிபர் அவர்களே! இலங்கையில், அடிமை வியாபாரத்தைவிட மிகக் கொடுமை, குறிப்பாகத் தமிழர்கள் மத்தியில் இழைக்கப்படுகின்றது. நான் குறிப்பிடுவது சாதி பார்ப்பதைத்தான். மேற்சொன்ன இடங்களிலுள்ள பெரும்பங்கினருக்கு, அடிமைத் தளையில் இருப்பதைப் பார்க்கிலும் அதிகமான தீங்குகள் இந்த சாதியத்தினால் இழைக்கப்படுகின்றது. தாழ்ந்த சாதியைச் சேர்ந்தவர் ஒருவர் விபத்தில் சிக்கிக் கொண்டால், அவருக்கு உயர்சாதியினர் உதவுவார்களா? அவர் கீழே விழுந்தால் அவரைத் தூக்கிவிடுவார்களா? அவருடைய வீடு தீப்பற்றிக் கொண்டால் அதை அணைக்க முயந்சிப்பார்களா? அவரையும் அவருடைய உடைமைகளையும் காப்பாற்ற முன்வருவார்களா? அவர் தாகமாய் இருந்தால் தங்களுடைய கிணறுகளில் நீர் அள்ள அனுமதிப்பார்களா? தமது பாத்திரத்தில் பானம் செய்ய விடுவார்களா? அவர் நோயாளியானால் வைத்தியர் அவரைக் கவனிப்பாரா? நாவிதன் அவருக்கு வழிப்பானா? இல்லை. தாழ்ந்த சாதியினன் உயர் சாதியரின் இல்லத்துக்குச் சென்றால் அதனிலிருந்து தூரத்தில் உட்கார வேண்டும். அவர்களுள் ஒருவரைச் சந்திக்க நேரும் பொழுதெல்லாம் தான் அந்தச் சாதியைச் சேர்ந்தவனென்றும், தீண்டத்தகாதவன் என்றும் சொல்லல் வேண்டும். தனது சாதிக்கென விதிக்கப்பட்டதற்கு மாறாக நடப்பின் அவன் தண்டனைக்கு உட்படல் வேண்டும்.⁵⁶

இந்தக் காலத்தில் தமிழர் மத்தியில் சாதிய முறைமை எவ்வளவு வேருன்றியிருந்தது என்பதைக் காட்டும் பல விபரங்களில் இது ஒன்றாகும். சாதிய முறைமை பற்றிய பல விவாதங்களும், சாதி முரண்பாடு, மோதல்களும் ஆரம்ப பிரித்தானியர் காலத்தில் நிகழ்ந்துள்ளன என்பது கவனத்துக்குரியது. உதாரணமாக, 8 ஜனவரி 1846, 22 ஜனவரி 1846, 12 பெப்ரவரி 1846, 23 எப்பிரல் 1846 மோணிங் ஸ்ரார் இதழ்களில் வெளியான ஒரு கட்டுரைத் தொடரில், சாதி முறைமையின் பிரச்சினைகள், அதன் மாயைகள், அதன் யதார்த்தமின்மை என்பவற்றைக் கூறி, அதன்மூலம் மக்களுக்கு அறிவு புகட்டி, அவர்களது மனப்பாங்குகளை மாற்றுவதற்கு முயற்சிக்கப்பட்டுள்ளது.

தீபகற்பத்திலுள்ள மிஷனரிப் பாடசாலைகளும் சாதிய முறைமையை வலிமையாகவும், உரத்தும் கண்டித்தன. இம் முறைமைக்கு எதிராக மோணிங் ஸ்ரார், புரட்டஸ்தாந்து மிஷனரிமார், மிஷனரிப் பாடசாலைகள் என்பன. மக்களின் மானப்பாங்குகளை மாற்றுவதற்குப் பாடுபட்டுள்ளன. ஆனால், இந்த மிஷனரிமாரே சாதியத்தை ஒரளவுக்கு "பேணியும்" வந்துள்ளனர் என்பதற்குச் சில சான்றுகள் உண்டு, குறிப்பாக, இவர்கள் தமது பாடசாலைகளில் தாழ்ந்த சாதி மாணவர்களை விட வெள்ளாள மாணவர்களை வைத்திருக்கவே விரும்பினர். வண. டபிள்ய, வட்லி என்ற கத்தோலிக்க மிஷனரியின் 5 செப்ரெம்பர் 1845 அறிக்கை ஒன்றில், அவர் கூறுவது என்னவெனில் "அதிக எண்ணிக்கையிலான தாம்ந்த சாதி மாணவர்கள் சிறந்த பாடசாலைகளில் அனுமதிபெறத் தகுதி பெற்றிருக்கவில்லை ."⁵⁷ வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதனால், அமெரிக்கன் சிலோன் மிஷன், வேஸ்லியன் மிஷன், சேர்ச் மிஷனரி சொசயற்றி என்பவற்றினால் நடத்தப்பட்ட பிரபல பாடசாலைகள், குறிப்பாக இடைநிலைப் பாடசாலைகள், தாழ்ந்த சாதி மாணவரைச் சேர்க்கத் தயங்கின என ஒட்லி குறிப்பிடுவதுபோல் தோன்றுகின்றது. அவருடைய கூற்று புரட்டஸ்தாந்து மிஷனரிமாரின் உத்தியோகபுர்வமான கொள்கைகளுக்கு எதிராகவுள்ளது. ஆனால், பின்வரும் ஏசிஎம் அறிக்கையில், உள்ள புள்ளி விபரத்தைப் பார்க்கையில் இக் கூற்று உண்மையெனத் தெரிகின்றது. பெ எம் விடுதிப் பாடசாலைகளில் தாழ்ந்த சாதி மாணவரைவிட வெள்ளாள மாணவர் அதிகமாக இருந்தனர் என்பதை இவ்வரிக்கை காட்டுகின்றது. இதற்கும் மேலாக, பறையர், நளவர், பள்ளர் போன்ற "தீண்டத்தகாத" சாதியினர் இப் பாடசாலைகளில் காணப்படவில்லை. இச் சாதியினர் கல்வியில் அக்கறை கொள்ளாமலும், வாழ்வதற்கு உழைக்க வேண்டியிருந்தமையாலும், இந்நிலை இருந்ததா அல்லது அவர்கள் உண்மையிலேயே மிஷனரிமாரினால் பாரபட்சமாக நடத்தப்பட்டனர் என்பது விவாதத்துக்குரியது.

		01	Diamand do	our realizing to		
	வேளாளர்	கோவியர்	மீன்பிழப்பவர்	சலவைத்தொழிலாளர்	சைட்ழ	ырг.
தெல்லிப்பளை	26	1	1	0	0	28
வட்டுக்கோட்டை	18	2	0	0	1	21
பண்டத்தரிப்பு	19	0	1	1	0	21
உடுவில்	2	2	0	0	3	24
மானிப்பாய்	13	0	0	0	1	24
மொத்தம்	95	5	2	1	5	108

விடுதிப்பாடசாலைகளின் மாணவர் பட்டியல் அவெரிக் சிலோன் மிஷன் சாதியமைப்பு புள்ளிவியரம்

ஆதாரம்: அமெரிக்கன் மிஷன் அறிக்கை 1824

1851 ல் ஏசிஎம் மினால் இங்கிலாந்து அரசருக்கு அனுப்பப்பட்ட குறிப்பு ஏசிஎம் அறிக்கையில் பின்வருமாறு தெரிவிக்கின்றது.

"இந்த மாகாணத்தில் இப்போது நிலவும் சாதியம், மூன்றரை நூற்றாண்டுகளாக போர்த்துக்கேய, டச்சு, பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு மக்கள் உட்பட்டிருந்த இந்த நீண்ட காலத்தில், செயற்பட்ட பலகாரணிகளினால் பெரிதும் சீரடைந்துள்ளது. இந்த அரசுகள் யாவுமே, சாதியத்தை ஒழிக்காவிடினும், அதைப் பெரிதும் சீராக்க மிகவும் முயன்றுள்ளன. மக்களில் பலர் நீண்ட காலமாகவே, கிறிஸ்தவத்தின் பல உண்மைகளுடனும், வடிவங்களுடனும் பரிச்சயமாய் இருந்துள்ளனர். சாதியம் இப்போதும் எம்மிடையே காணப்பட்டாலும், இந்த ஏனைய காரணிகளினால், அதன் மூல அம்சங்களில் சில இப்போது காணப்படுவது அரிதாகவுள்ளது."59

தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் சாதியம் மீதான மிஷனரிமாரின் தாக்கம் ஒரளவு தர்க்கத்துக்குரிய விஷயமாக இப்போதும் இருப்பினும், வெள்ளாளரின் நிர்வாக பொருளாதார மாற்றங்களின் நிலைமை அதிக சர்ச்சைக்குரியதாக இல்லை. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில், நிலவுடமையாளரான வெள்ளாளர் வகித்த பாத்திரத்தின் முக்கியத்துவம், குறிப்பிடுமளவுக்கு அதிகரிக்கலாயிற்று தமிழ்ச் சமூகத்தின் மத்தியில் இவர்களே தமிழர் என்ற உணர்வின் பிரதமர்களாகவும், இறுதியில் இவர்களே தமிழ்த் தேசியவாதத்தை ஊட்டி வளர்ப்பதில் முன்னணியில் இருந்தவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர், இலங்கையின் தமிழர் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும், வெள்ளாளரே பிரபல்யமானவர்களாக இருந்தனர், மீன்பிடிக்கும் சாதியினரைத் தவிர, ஏனைய சாதியினர் எண்ணிக்கையில் மிகக் குறைவாகவே காணப்பட்டனர். இருப்பினும், மீன்பிடிச் சாதியினர் வெள்ளாளரைவிட மிகவும் குறைந்த தொகையினராகவே இருந்தனர். எவ்வாறெனினும், சாதிய அடிப்படையிலான புள்ளிவிபரங்கள் எதுவும் இக் காலகட்டத்தில் இருக்கவில்லைத்தான்.

மதமும் தமிழர்களும்

இலங்கையில் மேற்குலக சக்திகளின் மற்றைய பெருந்தாக்கம் மதத் துறையிலேயே உணரப்பட்டது. இதன் செல்வாக்கினால் மிக அதிகமாகப் பாதிக் கப்பட்டவர்கள் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலும், நாட்டின் கரையோரப் பகுதிகளிலும் வாழ்ந்த மக்கள்தான். போர்த்துக்கேயரைப் போலன்று பிரித்தானிய குடியேற்றவாத அரசாங்கம், இந்து சமயத்துக்கு வெளிப்படையான பகைமையைக் கொண்டிருக்க வில்லை. இருந்தபோதிலும் இவ் அரசு, தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் கிறிஸ்தவத்தைப் பரப்புவதற்காக கல்வியைப் பயன்படுத்திய கிறிஸ்தவ பிரிவுகளுக்கு, அந்தச் செயற்பாடுகளுக்கான நிதியுதவியையும், நன்கொடைகளையும் அளித்தது.

டச்சுக்காரர் 1658 அளவில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆக்கிரமித்திருக்கையில் றோமன் கத்தோலிக்க நடவடிக்கைகள் பின்னடைந்து, தமிழர் மத்தியில் பரட்டஸ்தாந்து மதம் பெருமளவில் காணப்பட்டது. றோமன் கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகளும், ஆலயங் களும், டச் சு புரட்டஸ் தாந் து ஆலயங் களினாலும், மதமாற் று செயற்பாடுகளினாலும் கையாடல் செய்யப்பட்டன. 1716 ல், ஏறத்தாழ ஐம்பது ஆண்டு டச்சு ஆக்கிரமிப்பின் பின்னர், 73,142 தமிழர்கள் கிறிஸ்தவம் தயது மதமெனப் பிரகடனப்படுத்தினர். இவர்கள் வன்னி, மன்னார் மற்றும் யாழ்ப்பாண தீபகற்பம் ஆகிய இடங்களில் அதிகமாகவிருந்தனர். 1722 ல், இத் தொகை 139,388 ஆக அதிகரித்து, 1760 ல் 182,226 தமிழ் கிறிஸ்தவர்கள் இருந்தனர். 1796 ல் பிரித்தானியரின் இருப்பின்போது, இத்தொகை வியக்கத்தக்க வகையில் வீழ்ந்தது. 1802 ல் 136,000) கிறிஸ்தவர்களும், இலங்கை முழுவதும் 142,000 புரட்டஸ்தாந்தினரும், இதைவிட அதிக தொகையிலான றோமன் கத்தோலிக்கரும் காணப்பட்டனர்.⁶⁰ 1806 அளவில் புரட்டஸ்தாந்து மதம் தமிழர் மத்தியில் அநேகமாக மறைந்தே விட்டிருந்தது. காடினர் என்ற ஊக்கமிகு மதகுரு பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

".. இருளில் நீண்டகாலம் அலைந்த பின்னர், ஒளியின் ஆரம்பக் கீற்றுக்களை இவர்கள் ஆனந்தமாகப் பின்பற்றுகின்றனர். மத அறிவின் அறிமுகங்களை இவர்கள் தம்மை மறந்து ஏற்று, அவற்றைத் தமக்குக் கற்பிக்கப் பிரயத்தனம் செய்யும் எவரையும் போற்றிக் கொண்டாடுகின்றனர். ⁶¹

என்னதான் இருப்பினும், காடினரின் இந்த நம்பிக்கைக்கு ஆதாரமே இருக்கவில்லை. தமது புதிய ஆட்சியாளர்கள் மதத்தையிட்டுச் சட்டை செய்யாததால் தம்மீது மதம் திணிக்கப்படவில்லை எனத் தமிழர்கள் விரைவில் நம்பத் தொடங்கிவிட்டனர். கிறிஸ்தவத்துக்கு மதம் மாறுவது எவ்வித பொருளாதார நலன்களையும் அளிக்காது, கிறிஸ்தவர்களுக்கு மட்டுமே வேலைவாய்ப்பு வழங்கப்படுவது இப்போதெல்லாம் நடைமுறையில் இல்லை எனக் கண்ட இவர்கள் கிறிஸ்தவத்துக்கு மதம் மாறினால் எவ்விதச் சாதகமும் இல்லையென்பதை உறுதியாகப் புரிந்து கொண்டார்கள். எவ்வளவு விரைவில் மதம் மாறுவோர் தொகை அதிகரித்திருந்ததோ, அவ்வளவு விரைவில் அது இப்போ குறையலாயிற்று) உள்ளூர் மக்கள் கிறிஸ்தவத்தை முழுமையாகப் புறந்தள்ளினர் அல்லது டச்சு ; ஆதிக்கத்தின் முன்னர் தாம் தழுவிக்கொண்ட கத்தோலிக்கத்துக்கு மீண்டும் திரும்பினர் என்பதைப் பின்வரும் கூற்று குறிப்புணர்த்துகின்றது.

1802 ல் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர் மத்தியில் புரட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவர் தொகை குறைந்தபட்சம் 136,000 ஆகவிருந்தது. 1806 ல் இலங்கைக்கு வந்த புச்சானன், புரட்ஸ்தாந்து மதம் அழிந்து விட்டது, சிறந்த பழைய தேவாலயங்கள் சிதைந்து கிடக்கின்றன என்றும், அந்த மாகாணத்துக்குப் பொறுப்பாகவிருந்த ஒரேயொரு வினாவிடை ஆசிரியரைத் தவிர, அவ் ஆலயங்களில் பணிபுரிந்த குருமார் மறக்கப்பட்டிருந்தனர் என்றும் விபரித்துள்ளார்.⁶²

தமிழ் புரட்ஸ்தாந்துக் கிறிஸ்தவர்கள் பலர் வெளியரங்கமாகவே மீண்டும் றோமன் கத்தோலிக்கத்தைத் தழுவிக்கொள்ள, முழு மாவட்டமுமே கோவா கல்லூ ரியிலிருந்து வந்த குருமாரிடம் கையளிக்கப்பட்டது.⁶³

சிங்கள மாவட்டங்களிலும் இதுபோன்று நிகழ்ந்தது - 1810 அளவில், 342,000 மாகவிருந்தபுரட்டஸ்தாந்தினரின் தொகை அரைப்பங்குக்கும் மேலாகக் குறைந்தது. 64 1808 ல் இதைக் கேள்வியுற்ற வைகவுண்ட் காசில்றே என்ற. இங்கிலாந்தின் அரசாங்கச் செயலாளர், இலங்கை தேசாதிபதியை, உள்ளூர் மக்கள் மத்தியில் கிறிஸ்தவத்தை மேம்படுத்துவதற்கு முழுச் சக்தியையும் அர்ப்பணிக்கும்படி தூ ண்டினார்.⁶⁴

சேர் றொபட் பிறவுண்றிக்கின் தேசாதிபதிக் காலத்தில் (1812) இங்கிலாந் தில் மத மீளுயிர்ப்பு நிகழ்ந்து, அங்கு பலர், கிறிஸ்தவமல்லாத நாடுகளில், கிறஸ்தவத்தையும், கல் வியையும் பரப்பவேண்டுமென ஆலோசனை வழங்கினர். நாடு முழுவதும் கிறிஸ்தவத்தைப் பரப்பும் நோக்கத்துடன், பிரித்தானிய புரட்டஸ் தாந்து மிஷனரிமார் இலங்கைக்கு வரலாயினர்.⁶⁶

தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் றோமன் கத்தோலிக்கர்

நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தவாறு, றோமன் கத்தோலிக்கர் நாட்டில், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் ஏற்கெனவே இருந்தனர். பதினாறாம் நூற்றாண்டில் கத்தோலிக்க திருச்சபை, இலங்கை முழுவதற்குமான கிறிஸ்தவ பரப்புதலை முன்னோடியாக ஆரம்பித்தபோர்த்துக்கேய காலத்திலிருந்தே இவர்கள் இருந்தனர். பிரித்தானியர் வருகையுடன், கத்தோலிக்கர்கள் மீதான மதரீதியான ஆக்கினைகள்

ஈற்றில் முடிவுக்கு வந்தன. இந்த ஆக்கினைகளை அனுமதித்த சட்டங்களில் மாற்றங்கள் எதுவும் செய்யப்படாத போதிலும், இவை கைக்கொள்ளப்படாது. கத்தோலிக்க மிஷனரிமார் தண்டனைக்கு அஞ்சாது போதகம் செய்ய அனுமதிக்கப் பட்டனர். 1806 அளவில், கத்தோலிக்கர்கள் தமது மதத்தைப் பின்பற்றுவதற்கு ஒரளவு சுதந்திரம் கிடைத்தவர்களாய், புரட்டஸ்தாந்து மதத்துக்குக் கிடைக்கின்ற அதே சலுகைகளைத் தாமும் சுகிக்க ஆரம்பித்திருந்தனர். கோவாவிலிருந்து வந்த குருமார் இந்த மாற்றங்கள் நிகழும் காலத்தில் தொடர்ந்தும் சேவையாற்றிவர, கத்தோலிக்க சமூகங்கள் புதிதாகத் தோன்றின. புதிய கத்தோலிக்கத் தேவால யங்கள் கட்டப்பட்டு, கத்தோலிக்க எழுத்தாக்கங்களும் சுதந்திரமாகப் புழங்க அனுமதி கிடைத்தது. இவ்வகையில் மிஷன் வேலைகள் அனுசரணை பெற்றதால் இலங்கையில் கத்தோலிக்கர் தொகை அதிகரித்தது. மே 1845 ல், இலங்கை கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம் என இரண்டு குருசபைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. பிகா லறாசியோ பெற்றாச்சினி, கோஅஜுற்றராகவும், பிதா கேற்றானோ அந்தொனியோ, விக்கார் அப்போரிலிக் ஆகவும், பதினாறாம் போப்பாண்டவர் கிறகோரியினால் நியமிக்கப்பட்டனர். கோ அஜூற்றருக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தின்மேல், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேசம் மீது அதிகாரம் இருந்தது.⁶⁷ யாழ்ப்பாணம் குருசபை வடக்கு, கிழக்கு, வடமேல், வடமத்திய மாகாணங்களைக் கொண்டிருந்தது. இது ஏறத்தாழ 13,545 சதுர மைல்களாகும். பிதா பெற்றாச்சினி முதலாவது விக்கார் அப்போறிலிக்காக யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது, அந்த குருசபையில் கிட்டத்தட்ட 50,000 கத்தோலிக்கர்கள் இருந்தனர்.68 அவர் ஜுன் 1846 ல் யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது, இரு ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை, ஆண்களுக்கொன்று, பெண்களுக்கொன்று என நிறுவினார்.⁶⁹ மேலும் சிறந்த, மேலும் அதிகமான பாடசாலைகள் தேவையாக இருந்தன. மக்களின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு மிஷனரிமார் பற்றாக்குறை இருந்தது. ஆயினும் பெற்றாசினியின் காலத்தில் திருச்சபை கணிசமான வளர்ச்சி பெற்றது.

"சுவிசேஷ ஊழியர்கள் அதிகரித்துள்ளனர். முன்னரைவிட அதிகமாக திருப்பலி பெறப்படுகின்றது. நோயாளிகள் மிகுந்த அக்கறையுடன் கவனிக்கப்படுகின்றனர். மிஷனரிமார் ஒழுங்காக ஆலயத்துக்கு வருகை தருகின்றனர். பல ஆலயங்கள் கட்டப்பட்டும், திருத்தப்பட்டும் உள்ளன."⁷⁰

கத்தோலிக் திருச்சபை இலங்கையில், அதுவும் குறிப்பாகத் தமிழரைப் பொறுத்தவரையில், ஒரு புதிய சகாப்தத்தினுள் பிரவேசித்தது. ஆயினும் தீபகம் பத்துத் தமிழர்கள் மத்தியில் மட்டுமே மிஷனிரிச் செயற்பாடுகள் நடைபெற்றனபோன் தோன்றுகின்றது. பிரித்தானியரின் ஆரம்ப ஆட்சிக்காலத்தில், இத்தகைய தீவி கத்தோலிக்க நடவடிக்கைகள் வேறெந்தத் தமிழ்ப் பிரதேசத்திலும் நிகழ்ந்ததாகக் சான்றுகள் இல்லை. ஆயினும், மன்னாரில் பள்ளி முனையில் மிஷனரிமார் நிலைகொண்டு, மாந்தோட்டையின் மத்தியில் உள்ள பறப்பாங்கண்டலில் உள்ள ஒரு பாதிரியின் ஆதரவைப் பெற்றிருக்கக்கூடுமாகத் தோன்றுகின்றது.⁷¹

பிரித்தானியரின் ஆரம்ப காலத்தில் தமிழ்ச் சமுதாயம் 143

ஆயினும், கத்தோலிக்க ஆலயங்கள் இருந்தமைக்கும், கிறிஸ்தவம் ஒழுங்காக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டதற்கும் சான்றுகள் எதுவும் இல்லை . 1850 வரை, இந்த இடங்களிலும், ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலும் எந்த நடவடிக்கையும் நிகழவில்லை. கத்தோலிக்கமிஷன் இக் காலகட்டத்தில் பல்வேறு தடைகளுக்கு முகங்கொடுக்கு வேண்டியிருந்தது. புரட்டஸ்தாந்து மதத்தினர் மத்தியில் வலுவான கத்தோலிக்க எதிர்ப்பு உணர்வுகள் நிலவின. இலங்கையரைக் கிறிஸ்தவராக்குவகற்கு இரு குழுக்களும் இணைந்து செயலாற்றுவதை விடுத்து, இவை ஒன்றையொன்று கசப்புடன் எதிர்த்தன. இவை ஒவ்வொன்றும், தனது கிறிஸ்தவப் பிரிவே உயர்ந்தது எனக் கருதியதுடன், இந்துத் தமிழர்களை எவ்வாறு தமது மதத்துக்கு மாற்ற முயன்றனரோ, அதேயளவு முனைப்புடன் மற்றைய குழுவினரையும் தமது பிரிவுக்கு மாற்றப்பாடுபட்டனர். உண்மையில் "கத்தோலிக்க", "புரட்டஸ்தாந்து" என்ற பதங்கள், "அஞ்ஞானி" அல்லது "புறமதத்தினன்" என்ற சொற்களைவிட அதிக வெறுப்புடன் பேசப்பட்டன. இப் பிரிவுகள், தாம் இந்து, பௌத்த மக்களை வெறுப்பதைவிட, நிச்சயமாக ஒன்றையொன்று அதிகமான அளவு வெறுத்தன. பரட்டஸ்தாந்தினருக்கு போர்த்துக்கேயரினால் அளிக்கப்பட்டிருந்த சலுகை பிரித்தானியரினால் உத்தியோகபூர்வமாகக் கைவிடப்பட்டிருந்தது. ஆயினும் சிறந்த எண்ணமொன்று செயற்படுத்தாமைக்கு இது நல்லதோர் உதாரணமாகும்.

"இப்போதும் கிறிஸ்தவ மக்களில் பெரும்பாங்கினர் கத்தோலிக்கர்கள்தான் என்ற உண்மை மறைக்கப்பட முடியாதது. புரட்டஸ்தாந்தினரின் மதம்மாற்று முயற்சிகளின் இலக்காக கத்தோலிக்க சமூகம் இருந்தது. "பப்பிஸ்ற்" என்ற சொல், அஞ்ஞானி, புறமதத்தினன் என்ற சொற்களைப் போன்றே வெறுப்புக் குரியதாக இருந்தன. றோமன் கத்தோலிக்கத்துக்கு எதிரான டச்சுச் சட்டங்கள் தளர்த்தப்பட்டதும், தனிப்பட்ட சில இலங்கைத் தேசாதிபதிகளினால் றோமன் கத்தோலிக்கத்துக்குக் காட்டப்பட்ட தாராள மனப்பான்மையும், கத்தோலிக்க எதிர்ப்புணர்வை நிலையாகவும், பயனுள்ள வகையிலும் குறைக்கவில்லை விக்டோரிய பிரித்தானிய வாழ்க்கையில் மிக வலிமையான அம் சமாக இருந்த கத்தோலிக்க எதிர்ப் புணர்வு, அதன் குடியேற்ற நாடுகளிலும் எதிரொலித்தது. இலங்கையைப் பொறுத்தமட்டில், கத்தோலிக்கர்களுக்கு எதிரான பகைமையும். பாரபட்சமும் பிரித்தானிய அதிகாரிகள் மத்தியில் பரவியிருந்தது என்பதில் சந்தேகமேயில்லை^{*72}

இருப் பினும், டச்சு, பிரித் தானிய ஆட்சியினரின் கீழ் பல் வகையான கட்டுப்படுத்தல்களை அனுபவித்திருந்த கத்தோலிக்க திருச்சபை, எதிர்ப்பு மனப் பான்மை கொண்டு, புரட்டஸ்தாந்து மதத்தின் அனைத்து நடவடிக்கைகளிலிருந்தும் கத்தோலிக்கர்களைக் காப்பாற்ற முயற்சித்தது, ஆரம்ப பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத் தில், கத்தோலிக்கத்தை மீள நிறுவும் ஆரம்ப முயற்சிகள் தமிழரில் எவ்வகையான பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தியதாகத் தோன்றவில்லை. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் அரையிறுதிக் காலத்திற்கூட, குடியேற்றவாத அரசின் ஆதரவுடன் தமது பணியை ஆரம்பித்து புரட்டஸ்தாந்தினரைவிட, கத்தோலிக்க மிஷனரிமாரின் பணி குறைவான பலனையே அளித்தது.

தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் புரட்டஸ்தாந்து மதத்தினர்

இலங்கையில் ஆரம்ப பிரித்தானியர் காலத்தின் போது, புரட்டஸ்தாந்து மதம் நிறுவப்பட்டமையில் நாம் இப்போது கவனஞ் செலுத்துவோம். குறிப்பாகத் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில், முதலில் மதச் செயற்பாடுகளையும், இரண்டாவதாக கல்விச் செயற்பாடுகளையும் அவர்கள் எவ்வாறு மேற்கொண்டனர் என்பதை அவதானிப்போம்.

பிரித்தானியர் ஆக்கிரமிப்பைத் தொடர்ந்து வந்த புரட்டஸ்தாந்து மிஷனரி மாருள், இலண்டன் மிஷனரி சொசயிற்றியினால் 1804ல் அனுப்பி வைக்கப்பட்ட மூன்று ஜெர்மனியர் இருந்தனர். அவர்களின் நடவடிக்கைகள் பெரும்பாலும் வெற்றியளிக்கவில்லை . 1812 லிருந்து 1818 வரை, வெஸ்லியன் சேர்ச் மிஷனரி சொசயிற்றி (இங்கிலாந்து திருச்சபை), ஏசிஎம் (அமெரிக்கன் சிலோன் மிஷன்) என்பவையே அடுத்துவந்த புரட்டஸ்தாந்து மிஷனரிகளாகும். இலங்கையில், தாம் யாவரும் புரட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவம் என்ற பதாகையின் கீழ் இணைந்து வேலை சேய்யவேண்டுமென்ற பரஸ்பர புரிந்துணர்வு இவர்கள் மத்தியில் இருந்தது. ஆயினும், இவர்கள் பிறமதத்தினரை கிறிஸ்தவத்துக்கு மாற்றுவதில் தமக்குப் போட்டியாக வந்துவிட்டனரே என்று எண்ணிய கத்தோலிக்க மிஷனரிமாருடன் இவர்களுக்கு விரைவில் முரண்பாடு ஏற்பட்டது. புரட்டஸ்தாந்து மதத்தினர் மத்தியில் அந்நியோன்னியமான புரிந்துணர்வு, சுமுகமான ஒத்துழைப்பு, உறவுகள் என்பன நிலவின. தங்களது ஒற்றுமையான கூட்டுச் செயற்பாட்டில்தான், இலங்கையில் தமது வெற்றி தங்கியுள்ளது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

வெஸ்லியன்சுக்கும், சிஎம்எஸ்சுக்கும் வசதிகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வயாக இருந்தன. சிங்கள மாவட்டங்களே அவர்களது ஆரம்ப இலக்குகளாக இருந்தன. ஆயினும் அவர்கள் தமது ஆரம்ப முயற்சிகளை வன்னியிலும், கிழக்கு மாகாணத்திலும் மேற்கொண்டனர். இந்தவகையில் சிஎம்எஸ்ஸைவிட வெஸ்லியன்ஸ் முனைப்பாக இருந்தனர். எனவே தீபகற்பத்தில் இவர்களது செயற்பாடுகள் ஏசிஎம்மினதைவிட தீவிரம் குறைந்தவையாக இருந்தன. ஏசிஎம் ஒரே இடத்தில் தனது நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு அதன் காரணமாக இத்துறையில், தனது சகபாடிகளைவிட மிகச் சிறந்த பெறுபேற்றை அடைய, முடிந்தது.⁷³

தமது மதத்தைப் பரப்புவதிலும், உள்ளூர்வாசிகளை கிறிஸ்தவத்துக்கு மாற்றுவதிலும் இந்த மிஷனரிமார் பல சவால்களுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டி யிருந்தது. இவர்களுக்குப் பிரதான போட்டியாளர்களாக இருந்தது கத்தோலிக்க திருச்சபையும், தாம் முன்பிருந்த மதத்துக்கோ அல்லது கத்தோலிக்கத்துக்கோ திருப்பவும் சென்றுவிட்ட உள்ளூர் வாசிகளுமாகும். இதற்கு மேலாக, போதிப்பதற்கும், மக்களுடன் சிறந்த முறையில் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தவும், இவர்கள் தமிழைக் கற் கவேண்டியிருந்தது. தமிழ்க் கலாச் சாரம், இந்துமதம், இந்து தத்துவம் என்பனவற்றைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டியிருந்தது. அதேசமயம், மக்களுக்கு கல்வி புகட்டவேண்டிய பிரதான பணியையும் மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. ஏறத்தாழ முப்பது ஆண்டுகள் இவர்கள் கணிசமான தொகைப் பணத்தைப் பயன்படுத்திப் பாடுபட்டு உழைத்து இந்தப் பிரச் சினைகளைத் தீர்க் கவேண்டியிருந்தது. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இரண்டாவது தசாப்தத்திலேயே இது முடிவுக்கு வந்தது. நாம் முதலில், வெஸ்லியன் மிஷனும், சிஎம் எஸ் மிஷனும் இந்தக் காலகட்டத்தில் தமது செயற்பாடுகளை எவ்வாறு ஆரம்பித்தன என்பதைப் பார்ப்போம். அதன்பின் நாம், இவர்களுடையதைவிடப் பயனளித்த ஏசிஎம் மின் முயற்சிகள் பற்றி ஆராய்வோம். இறுதியில், இந்துக்களின் சூழ்நிலைகளை ஆராய்வோம்.

வெஸ்லியன் மிஷன்

மிஷனரிமார் இலங்கைக்கு முகலில் வந்தபோது, போர்த்துக்கேய, டச்சுக்காரரின் பழைய ஆலயங்களும், சுவிசேஷ ஊழியக் கட்டடங்களும், எதிர்பார்க்கப்படாத முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றன. இவை அரசாங்கத்தினால், ஆலயங்களாகவும், பாடசாலைகளாகவும், அமெரிக்கன், வெஸ்லியன், இங்கிலாந்து திருச்சபை மிஷ னரிமாருக்கு ஒதுக்கப்பட்டன.⁷⁴ முதலாவது வெஸ்லியன் மிஷனரிகளான லிஞ்ச், ஸ்குவான்ஸ், கிளவ் ஆகியோர் 29 ஜுன் 1814ல் காலியிலுள்ள பாம் புறொன்ற் கரைக்கு வந்தனர்.⁷⁵ பின்னர் இவர்களைத் தொடர்ந்து பல மிஷனரிமார் வந்தனர். இவர்கள், ஜுலை 1814 திங்களன்று 76 ஒரு மாநாட்டைக் கூட்டி, சிலர் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு ஆகிய இடங்களில் தமிழர் மத்தியிலும், ஏனையோர் காலி, மாத்தறை ஆகிய இடங்களில் சிங்களவர் மத்தியிலும் வேலை செய்வதென ஒரு இணக்கப்பாட்டிற்கு வந்தனர். சகோதரர்கள் லிஞ், ஸ்குவான்ஸ் யாழ்ப்பாணத்துக்கு தெரிவு செய்யப்பட, மட்டக்களப்புக்கு சகோதரர் பல்ற். மாத்தறைக்கு சகோதரர் ஏர்ஸ்கின், காலிக்கு சகோதரர் கிளவ் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.⁷⁷ 1 ஆகஸ்ற் 1814ல், லிஞ்ச், ஸ்குவான்ஸ் இருவரும் கொழும்பைவிட்டுப் புறப்பட்டு, கிராமங்களினூடாகவும், காடுகளினூ டாகவும் பயணஞ் செய்து, யாழ்ப்பாணத்தை 10 ஆகஸ்ற் 1814ல் அடைந்தனர்.⁷⁸ 1814 - 1816 வரையில் இவர்கள் தமிழைக் கற்பதில் தமது கவனத்தைச் செலுக்கி. ஓலைச் சுவடிகளில் எழுதப்பட்ட பிரசங்களைப் பரப்பினர்,⁷⁹ கோட்டைக்குள் இருந்த ஆலயத்தில் ஆராதனைகள் நடைபெற்றன. இந்தியாவிலிருந்து வந்த தமிழ்ப் பிரசங்கியான வண. கிறிஸ்ரியன் டேவிட் யாழ்ப்பாணத்தில் குடியேற்றவாதப் போதகராய் இருந்தார். இவருடைய உதவி சகோதரர்களுக்குக் கிடைத்தது.

146 இலங்கை தமிழ் தேசியம்

விக்கும், ஸ்குவான்சும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்ததும் டேவிட் அவர்களைச் சென்று பார்த்து, உதவியளிக்க முன்வந்தார். தனது பிரார்த்தனைக்கு இறைவன் செவிகொடுத்துள்ளார் என அவர் நம்பினார். ⁸⁰ 1 ஆகஸ்ற் 1816ல், லிஞ்ச் முற்றவெளிக்கு முன்னாலிருந்த பழைய அனாதை இல்லத்தையும், லூதரன் ஆலயத்தையும் 646 ஆர் அய் எக்ஸ் டொலர்களுக்கு வாங்கினார். இதுவே வெஸ்லியன்சால் வாங்கப்பட்ட முதற் சொத்தாகவும், இந்நிகழ்வே ஒரு புதிய அத்தியாயத்தின் ஆரம்பமாகவும் இருந்தது.⁸¹ வெஸ்லியன் மிஷனரிமார் தேசாதிபதியினாலும், மக்களாலும் விரும்பி வரவேற்கப்பட்டனர் என்பதை இது சித்தரிக்கின்றது. தமிழ் மக்கள் மத்தியில் கிறிஸ்தவ எகிர்ப்பு உணர்வுகள் இருக்கவில்லை. இந்த மூன்று நூற்றாண்டுகளான மேற்கிந்தியாரின் ஆட்சியின், மிஷனரிமாரின் பல்வேறு செயற்பாடுகளுக்கு அவர்கள் பழக்கமடைந்ததுடன், அவர்கள் கிறிஸ்தவ மதமாற்றத்துக்கு எதிராகவும் இருக்கவில்லை. இந்த மூன்று நூற்றாண்டுகளான மேற்கிந்தியரின் ஆட்சியில், மிஷ னரிமாரின் பல்வேறு செயற்பாடுகளுக்கு அவர்கள் பழக்கமடைந்ததுடன், அவர்கள் கிறிஸ்தவ மதமாற்றத்துக்கு எதிராகவும் இருக்கவில்லை. கிறிஸ்தவத்துக்கும், அதைக் கடைப்பிடிப்பதற்கும் எதிரான ஒருசில சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தபோதும், ஆரம்ப பிரித்தானியா காலத்தில் அமைப்புரீதியான கிநிஸ்தவ எதிர்ப்பு இயக்கங்கள் இருக்கவில்லை. எனவே, வெஸ்லியன் மிஷனரிமாரின் செயல்கள் தடைகளின்றி நடைபெற்றன. 25 ஜுலை 1850 மோணிங் ஸ்ராரில் வெஸ்லியன் மிஷனுடைய அறிக்கையில், தமது நோக்கங்களை அடைவதற்கு கல்விப் போதனையும், பாடசாலைகளும் முக்கியமென அவர்களால் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

"இந்து சமயத்தின் இறுக்கமான பிடிகளைப் பலவீனப்படுத்துவதற்கு, ஆங்கில மொழியில் அளிக்கப்படும் கற்பித்தல், அதி ஊக்கமளிக்கும் விஷயம் என்பதற்கு எமக்கு ஒருபோதுமே சான்று அற்ற நிலை இல்லை. இவ்வகையில் அளிக்கப்பட்ட கல்வி, உண்மையான மதமாற்றமாகவே தோன்றுகின்ற, உற்சாகமளிக்கும் சந்தர்ப்பங்களை நாம் அறிவோம். பயிற்சி பெறுபவரின் வயது, கற்பித்தலின் இயல்பு, திறந்ததும் வசையக்கூடியதுமான மனத்தில் பதியும் வகையிலான, இந்தத் தவறுகளுக்கெதிரான உண்மைகள், சுதந்திர சிந்தனை, மிகச் சரியான விளக்கம் என்பவற்றை அளிக்க உதவும் அந்நிய மொழி. ஐரோப்பிய குருவின் சந்தோஷமான செல்வாக்கு, என்பவற்றுடன் அவர் குறிப்பாகக் கவனத்தை ஈர்க்கும் இந்தத் தொடர்பில், இந்த ஆரம்ப சுதேசமொழி நிறுவனங்கள் மேலும் என்றும் நலன்பெற பிரார்த்தனையுடன் பாடுபடுகின்றார்.⁸²

ஆங்கில மொழியில் கற்பிப்பது மிஷனரிமாரின் பிரதான கருமங்களில் ஒன்றாக இருந்தது. வேதாகமத்தின் போதனைகளைப் பரப்பி இந்துசமயத்தைத் கீழிறக்குவதற்காக அவர்கள் சுதேசமொழியைக் கற்பதிலும் ஆர்வமாக இருந்தனர்.

இது இயல்பாகவே மிஷனரி பாடசாலைகளை நிறுவுவதற்கு இட்டுச்சென்றது. வேதாகம வகுப்பு தமிழ், ஆங்கிலம் இரண்டிலுமே நடத்தப்பட்டதுடன், ஒய்வுநாட் பாடசாலைப் பயிற்சிகளும் நிறுவப்பட்டு சிறு பிரசுரங்களும், வேத நூல்களும் விநியோகிக்கப்பட்டன.⁸³ மிஷனரிமார் மக்களுடன் கலந்து பழகி, அவர்களில் பலரை மகம் மாற்றினர். 1849 வட இலங்கை வெஸ்லியன் மிஷன் அறிக்கையில் பின்வரும் விஷயங்கள் காணப்படுகின்றன. அங்கிகரிக்கப்பட்ட திருச்சபை அங்கத்தினர்கள் - யாழ்ப்பாணம் 150, பருத்தித்துறை 13, திருகோணமலை 300 மட்டக்களப்பு 148, போதகர்கள் (ஆங்கிலேயர், உள்ளூர்) 7, வினாவிடை போதகர் 4, உள்ளூர் பிரசங்கிகள் 15, பாடசாலை ஆசிரியர்கள் 39, பாடசாலை ஆசிரியைகள் 5, கல்விபயிலும் மாணவர் 1237, கல்விபயிலும் மாணவிகள் 238⁸⁴ இவ் அறிக்கை, மிஷனரி வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களின் துணிவையும், உற்சாகத்தையும் பலப்படுத்துகின்றது. இவர்கள் தமது பணியில் தென்பட்ட மந்த கதியையிட்டு மனந்தளர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. மேலும், மிஷனின் ஆரம்ப செயற்பாடுகளில் முனைப்புடன் பங்கு பற்றிய உள்ளூர் மக்கள், மாணவர்கள் என்போரது தொகையைப் பார்க்கையில், தீபகற்பத்தில் மாத்திரமன்றி, கிழக்கு மாகாணத்திலும் அவர்களுடைய பணி வெற்றியளித்தது எனத் தெரிகின்றது. இவ்வகையில், மிஷனரிமாரின் கடினமான பணியின் முதலாவது கட்டம், அவர்களின் ஊக்கம், அர்ப்பணிப்பு, கடும் உழைப்பு என்பவற்றினால் வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றப்பட்டது.

உள்ளூர் இந்து சைவர்களை மதம் மாற்றுவதிலும், கல்வி முயற்சிகளிலும் அவர்கள் பெற்ற வெற்றியானது, தமிழர்களில் பெருந்தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் அரையிறுதிப் பகுதியில், கிறிஸ்தவத்துக்கு எதிரான இந்து, சைவ இயக்கங்கள் உருவாகவும் காரணமாயிற்று, இவ் விஷயம் அடுத்த அத்தியாயத்தில் ஆராயப்படும்.

திருச்சபை மிஷனரி சங்கம் – சிஎம்எஸ்

சி எம் எஸ் சினரும் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் மாவட்டங்களில் குறிப்பாக கவனஞ் செலுத்தினர். தமிழர் மத்தியிலான அவர்களது செயற்பாடுகள் வெஸ்லியன் மிஷனரிமாரின் நடவடிக் கைகளை ஒத்ததாக இருந்ததுடன், அதேவிதமான நடைமுறைச் சாத்தியமான அணுகுமுறையைக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் அளவில் வெஸ்லியன் மிஷனரிமாரினதைவிட இவர்களது செயற்பாடுகள் குறைவாகவே இருந்தன. சிஎம்எஸ் மிஷனரிமார் 1818ல் இலங்கைக்கு வந்து, வெஷ்லியன்களைப் போன்றே, வட இலங்கை (தமிழ்), தென்னிலங்கை (சிங்களம்) என இரண்டு மிஷ ன்களாக தமது செயற்பாடுகளைப் பிரித்துக் கொண்டனர்.⁸⁵

அவர்கள் சுண்டிக்குளியில் பரி. யோவான் கல்லூரியையும், கோட்டையினுள் ஒரு ஆலயத்தையும், நல்லூரில் ஒரு ஆலயத்தையும் நிறுவினர்.⁸⁶ சி எம் எஸ்சும் தமது ஆராதனைகளைத் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் நடத்தினர். அத்துடன் சுண்டிக்குளி ஆலயத்துடனான கல்வி நிறுவனங்களைத் தாபித்து அவற்றின் மூலம் மக்களைக் கல்வியறிவுள்ளவராய் ஆக்குவதில் உள்ள நலனை நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். ஆயினும் இவர்கள், இதை வெஸ்லியன், அமெரிக்க மிஷனரிமாரின் பின்னரே செய்தனர்.

இருந்தபோதிலும், ஆரம்ப பிரித்தானிய ஆட்சிக்காலத்தில், யாழ்ப்பாண தீபகற்பமக்கள் மத்தியில் கிறிஸ்தவத்தைப் பரப்புவதில் சிஎம்எஸ் மிஷனரியினர் அதிகரிசனையுடன் ஈடுபடவே செய்தனர். தமிழர்களைக் கிறிஸ்தவத்துக்கு மாற்றுவது திருச்சபையின் இடைவிடாக் கடமையாக இருந்தது. சிஎம்எஸ் சினுடைய அறிக்கை இச் செயல்கள் சம்பந்தமான போதிய சான்றுகளைத் தருகின்றது.

"நல்லூரில், வெவ்வேறு பாடசாலைப் பிள்ளைகள் உள்ளடங்கிய 250 பேரைக் கொண்ட சபையையும், சுண்டுக்குளியில் காலையில் ஏறத்தாழ 150 பேரும், மாலையில் ஐம்பது அல்லது அறுபது பேரும்....⁸⁷... நல்லூ ரிலும், சுண்டுக்குளியிலும் மாறி மாறி தமிழ் ஆராதனைகள் நடத்தவும், சுண்டுக்குளியில் ஒவ்வொரு ஞாயிறு மாலையும் ஆராதனை நடத்தவும், இரு இடங் களுக்கும் தேவையானவற்றை வழங்க ஒழுங்குகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. எல்லா இடங்களிலும் ஆராதிக்க வருபவர்களின் தொகை அதிகரித்துள்ளது. நித்திய வாழ்வைப் பற்றிய வார்த்தைகளில் கணிசமான ஆர்வம் இருப்பதாய்த் தோன்றுகின்றது. ஆங்கில ஆராதனை, சுண்டுக்குளியில் மேற்கொள்ளப்படும் பணியில், மிக ஆர்வத்தை அளிக்கும் ஒருபாகமாக உள்ளது. இவ் ஆராதனைக்கு கணிசமான தொகை சுதேசிகளும், பறங்கியரும், இங்கு வாழும் ஆங்கிலேயர்கள் பலரும்...^{#8}

சபையிலுள்ள இரு பகுதியினரையும் உள்ளடக்கவும், ஆங்கிலம் பேசாத மக்களை எவ்வளவு அதிக எண்ணிக்கையில் மதம் மாற்றமுடியுமோ அவ்வளவுக்கு மாற்றுவதற்கும், ஆராதனைகள் தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் நடாத்தப்பட்டன. ஆங்கிலத்தில் ஆராதனை நடத்தப்பட்டமை, யாழ்ப்பாணத்தில் ஆங்கிலேயவாசிகள் வசித்தார்கள் என்பதையே இந்த அறிக்கை மேலும் காட்டுகின்றது. அவர்களது செல்வாக்கின் காரணமாக, உள்ளூர் வாசிகள் பதிலேய பாரம்பரியம், மதம், ஏன், பொதுவாக ஆங்கிலேயக் கலாசாரத்தையே பின்பற்றுவதற்கு இந்த ஆங்கிலேயருடைய செல்வாக்கு தூண்டுதலாக இருந்திருக்கக்கூடும். காலை, மாலை ஆராதனைகள் மூலம் கிறிஸ்தவம் யாவரையும் சென்றடைவதற்கு உதவியாக இருந்திருக்கும். இந்த வழிவகைகள், மேலும் பலரை மிஷனரி ஆராதனைகளுக்கு வரவைத்து, உள்ளூர் மக்களைக் கிறிஸ்தவத்தைப் பின்பற்றச் செய்தன என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. இன்னுமொரு அறிக்கை பின்வருமாறு குறுகின்றது. "தமிழில் போதிப்பது அசட்டை செய்யப்படவில்லை. எல்லா வகுப்புக் களும், தெய்வீக அறிவைப் பெறுவதற்காகத் தினமும் வேதபாடங்களைப் படிப் பதனால் ஏற் படும் பழக் கங்கள், சிந் தனைகள், செயல் கள் என்பனவற்றினால், ஆண்டவருடைய சத்தியத்தைப் பெற்றுப் பேணுவதற்கு வழியுள்ளது. இவ் வருடத்தில் ஐந்து பெண்கள் ஞானஸ்நானம் மூலம் சபையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்களில் நான்குபேர் பன்னிரண்டிலிருந்து, பதினான்கு வயதினராவர்" ⁸⁹

உள்ளூர் வாசிகள் போதனைகளைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்வ தற்காக, கிறிஸ்தவ கோட்பாடு தமிழ்மொழியில் போதிக்கப்பட்டதென இவ் அறிக்கை கூறுகின்றது. மிஷனரிப் பாடசாலைகளில் வேதாகமப் பாடமும் மிக முக்கிய மானதொன்றாக இருந்தது. மொத்தத்தில், இந்தக் கல்வி முறையின் நோக்கம், தமிழ் இளைஞர்களைக் கிறிஸ்தவத்துக்கு மாற்றுவதாக இருந்தது.

"எம்மைச் சுற்றியுள்ள மக்களுக்கான எமது உழைப்பில், இளைஞர்களுக்குப் பயிற்சி அளிப்பது முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகின்றது. நல்லூரின் மக்கள் தொகை கிட்டத்தட்ட 60000 ஆகும். கடந்த பல வருடங்களில் பாடசாலைகளில் கற்பிக்கப்பட்ட பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை ஒரு ஆயிரத்துக்கும் அதிகமாகும். - எனவேநல்லூர் மக்களில் ஆறிலொரு பங்கிளர் கிறிஸ்தவ கற்பித்தலையும், பண்படுத்துதலையும் பெற்றுள்ளனர். அநேகமான பிள்ளைகள் வேதா கமத்தை நன்கு அறிந் திருக்கின்றனர். தேவனின் வார்த்தைகளின் உண்மைகள், கோட்பாடுகள் பற்றிய எந்த வினாவுக்கும் அவர்கள் அநேகமாக விடையிறுப்பார்கள். கிறிஸ்தவ சத்தியம் அந்தளவுக்கு அவர்கள் பலருடைய மனங்களில் பதிந்துள்ளது. இது ஏனையவர்களிலும் கணிசமான பயனை விளைவிக்கின்றது என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. 12 அல்லது 15 வருடங்களின் முன் இசைய மறுத்த புறமதத்தினரைவிட இப்போதுள்ள விக்கிரக ஆராதனையாளர் எவ்வளவோ வேறுபட்டவராய் உள்ளனர்."⁹⁰

உள்ளூர் மக்களையும், அவர்களது உளப்பாங்கு, குழல் என்பனவற்றை யும் ஆராய்ந்து, கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவுவதற்கு அவர்களைத் தூண்டும் வகையில் தமது போதனைகளையும், நடைமுறைகளையும் வகுப்பதற்கு சிஎம்எஸ் முயன்றனர் என்பதை இக் குறிப்புக்கள் காட்டுகின்றன. இருந்தபோதிலும், மக்கள் தெளிவாகக் கிறிஸ் தவத்தைப் புரிந்துகொள் வார்கள் என்ற மிஷனரிமாரின் நம்பிக்கை, அவசரப்பட்டு எடுக்கப்பட்ட முடிவுபோலத்தோன்றுகின்றது. இதையிட்டு அடுத்துவரும் அத்தியாயங்களில் ஆராய்வோம். மிஷனரிமாரின் கிறிஸ்தவத்தைப் பரப்பும் முயற்சி நல்லூர், சுண்டுக்குளியுடன் நின்றுவிடவில்லை, யாழ்ப்பாணத்தைச் சுற்றியுள்ள இடங்களிலும், சிறைச்சாலை உட்பட, நாம் முன்னர் குறிப்பிட்டது போன்று மன்னார். முல்லைத்தீவிலும் இடம்பெற்றது. தீபகற்பத்தைச் சுறியுள்ள வெளியூர்களிலும் உள்ள மக்களுக்கு விசேடமான சந்தர்ப்பங்களில் ஆராதனைகள் நடாத்துவதற்கு வெளியூர் நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டன. நாவற்குழி, கொழும் புத்துறை ஆகிய இடங்களில் இவை இருந்தன என்பதையும் அறிக்கை சொல்கின்றது - துரை."⁹¹

"..... சிறையில் நடைபெற்ற ஆராதனைகள் சகோதரர் ஓ நெயிலினால் தனது நிலையத்துக்கு மாற்றப்பட்டுள்ளன. (இது சுண்டுக்குளி மாவட்டத்தில்தான் உள்ளது) வினாவிடை ஆசிரியர் மார்க் இதற்குப் பொறுப்பாக உள்ளார் ஞாயிறு மாலை 2 மணி ஆராதனைக்கு இவர் ஒழுங்காகச் சென்றிருந்தார். அங்கு வரும் சபையினர் பொதுவாக, சிரத்தையும் ஆர்வமும் உள்ளவர்களாக இருந்தனர். இதன் சராசரி எண்ணிக்கை முப்பத்தைந்திலிருந்து நாற்பதாகும்." ⁹²

யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலும், அயற் கிராமங்களிலும், வன்னிப் பிரதே சத்தின் மூலைமுடுக்குகளிலும் தமிழ் மக்களிடையில் தமது மதத்தைப் பரப்ப, மிஷனரிமார் கடுமையாக உழைத்தனர் என நாம் இந்த அறிக்கைகளிலிருந்து முடிவுக்கு வரலாம்.

அமெரிக்கன் சிலோன் மிஷன்

மிஷனரிகளுள் மிக முக்கியமான அமெரிக்கன் சிலோன் மிஷன் (ஏசிஎம்) வொரன், றிச்சட்ஸ், மெய்கஸ், புவர் என்ற போதகர்களினால் 1816ல் தாபிக் கப்பட்டது. பிரித்தானிய ஆட்சியின் போது அமெரிக்காவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்த ஒரே மிஷன் இதுவாகும், ஆரம்பத்திலிருந்தே, எசிஎம் தனது செயற்பாடுகளை, பிரத்தியேகமான யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலேயே மேற்கொண்டது. மதம், கல்வி என்பவற்றுடன் மருத்துவ சேவை, அச்சிடுதல் என்பவை இச் செயற்பாடுகளாகும்.⁹³ 1819ன் முடிவில் நை தொகுதி அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் வந்ததுடன், அவர்களைத் தொடர்ந்து 1833 - 1834 காலத்தில் இன்னுமோர் தொகுதியினர் வந்திருந்தனர். இவர்களில், அதிகாரம்பெற்ற ஆறு மிஷனரிமாரும், ஒரு வைத்தியர், ஒரு அச்சிடுபவர் இருந்தனர். அந்தக் காலத்திலிருந்து ஏழு தொடக்கம் ஒன்பது வரையிலான அதிகாரம் பெற்ற மிஷனரிமாரும், வைத்தியர் ஒருவரும், அச்சிடுபவர் ஒருவரும் மிஷனில் இருந்தனர்.⁹⁴ ஆரம்ப பிரித்தானிய ஆட்சிக் காலத்தில் மிஷனுடைய மேற்பார்வையின் கீழ் எட்டு நிலையங்கள் இருந்தன. தெல்லிப்பளை, வட்டுக் கோட்டை, உடுவில், மானிப்பாய், பண்டத்தரிப்பு, சாவகச்சேரி, வறணி, உடுப்பிட்டு ஆகிய இடங்களில் இவையிருந்தன. வெளியூர்களில் ஆறு நிலையங்கள் இருந்தன அச்சுவேலி, மூளாய், காரைதீவு, வேலணை, ஊர்காவற்றுறை, புங்குடுதீவு என்பதை இவையாகும்.⁹⁵

பிரித்தானியரின் ஆரம்ப காலத்தில் தமிழ்ச் சமுதாயம் 🛛 🚺

எப்போதெல்லாம் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கின்றதோ அப்போதெல்லாம் சுவிசேஷ த்தைப் பிரசங்கிப்பதே அமெரிக்கன் சிலோன் மிஷனின் நோக்கமாக இருந்தது, மத ஆராதனைகள் ஒவ்வொரு நிலையத்திலும் ஒழுங்காக நடத்தப்பட்டன. அயற் கிராமங்களில் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் நடத்தப்பட்டன. சில கிராமங்களில் வாரத்தில் இரண்டு மூன்று தடவைகள் சமயக் கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன. மிஷனரிமார் தனிப்பட்டவர்களுடனும், குழுக்களுடனும், தங்கள் இல்லங்களிலும், வீதிகளிலுங்கூட சம்பிரதாயமற்ற வகையில் பிரசங்கித்தனர். கிறிஸ்தவக் கொள்கைகளை சிறுவர் சிறுமியர் இருபாலாருக்கும் போதிப்பது இவர்களது இன்னுமோர் பிரதானமான நோக்கமாக இருந்தது. பொதுப் பாடசாலை களிலும், தேர்ந்தெடுத்த சிறுவாகளுக்கு செமினரிகளிலும், அவ்வகையான சிறுமிகளுக்கு விடுதிப் பாடசாலைகளிலும் ஆழமான கல்வியளிக்கப்பட்டது. வேதநூல்கள், சிறுபிரசுரங்கள், பாடசாலைப் புத்தகங்கள் என்பன உள்ளூர் மொழியில் மீள்பதிப்புச் செய்யப்பட்டு, மாவட்டம் முழுவதிலும் விநியோகிக்கப்பட்டன.⁹⁶

இந்த வேலைகளில் மிஷனரிமாருக்கு உதவுவதற்காக உபதேசிமார் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டு 1849ல் மிஷனில் இருபது பேர் வேலையில் இருந்தனர்.⁹⁷

வேதாகமமே எல்லாக் கற்பித்தலுக்கும் மையமாக இருந்ததுடன், ஒழுக்கம், மதம் என்பவற்றில் அதியுயர் அதிகாரம் கொண்டிருந்தது. ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மாணவர்கள் பொதுவழிபாடுகளில் பங்குபற்றுவதுடன், ஏனைய வழமையான சபைச் செயற்பாடுகளிலும் கலந்துகொள்ள வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டனர். அமெரிக்கன் மிஷனரிமாரின் பிரயாசத்தினால் 1849 அளவில் 680 பேர் புதிதாக மதம் மாறியிருந்தனர். இவர்களில் 480 பேர் ஆண்களாவர். இவர்களில் 300க்கு மேற்பட்டவர்கள் வட்டுக்கோட்டை செமினரியிலும், ஏறத்தாழ 180 பேர் உடுவில் பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலையிலும் கற்பிக்கப்பட்டனர்.⁹⁸ மக்களை மதம் மாற்றுவதிலும், கிறிஸ்தவத்தைப் பரப்புவதிலும் மிஷனரிமார் பயனளிக்கும் வகையில் செயற்பட்டது மாத்திரமன்றி, தங்களது நோக்கங்களை அடைய. கணிசமான அளவு வளங்களையும் செலவுசெய்தனர் என்பதை மேற்படி புள்ளிவிபரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. உள்ளூர் வாசிகளினால் இவர்களுடைய தீவிர அர்ப்பணிப்பைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் இந்த நோக்கத்திற்காகவே மிஷனரிமார் இங்கு வந்திருந்தனர். பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் அரையிறுதிப் பகுதியில் இந்த முயற்சிகள் மேலும் அதிகரித்தனவேயன்றிக் குறையவில்லை.

மேற்சொல்லப்பட்டவற்றுடன், மிஷனரி வேலைகளை முன்னெடுப்பதற்காக பட முகவர்களாகப் பின்வரும் சங்கங்கள் தாபிக்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாணம் Friend-in-Need Society 1840ல், உள்ளூர் வாசிகளுக்கு மருத்துவ வசதிகளை அளிப்பதற்காக

நிறுவப்பட்டது. ஒரு பொது வைத்தியசாலையும், மருந்து விநியோகசாலையும் இதைத் தொடர்ந்து நிறுவப்பட்டன." வேதாகம வகுப்புக்களை நடத்துவதையும், மக்களிடையில் அதைப்பற்றிய அறிவைப் பரப்புவதையும் நோக்கமாகக் கொண்ட யாழ்ப்பாணம் உப வேதாகமச் சங்கம் அமைக்கப்பட்டது. இச்சங்கத்தின் 1847ம் ஆண்டு அறிக்கையில், பழைய, புதிய ஏற்பாடுகளின் தமிழ் மொழியிலான மீள்பதிப்பு இச் சங்கத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்டது எனக் காணப்படுகின்றது.¹⁰⁰ மேலும், 1846ம் வருடத்தில் நீதிமொழிகள் புத்தகத்தில் இருபது பிரதிகளும், ரோமருக்கு எழுதிய நிருபங்களில் இருபது பிரதிகளும் அச்சிடப்பட்டதுடன், 7372 வேகாகமப் புத்தகங்கள் முழுமையாகவும், பகுதிகளாகவும் ஆங்கில தமிழ் மொழிகளில் விநியோகிக்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாண சுதேசிகள் அபிவிருத்திச் சங்கம்¹⁰¹என்ற மேலுமோர் சங்கம் 1843ல் நிறுவப்பட்டது. ஏசிஎம் மையும், வகுப்பு சாதி வித்தியாங்கள் பார்க்கப்படாது பறங்கியரையும், உள்ளூர் சமூகத்தினரையும் கொண்ட சங்கமாக, பரஸ்பர அபிவிருத்தியை முன்னெடுப்பதே இதன் ஆரம்ப நோக்கமாக இருந்தது.¹⁰² இச்சங்கம் ஒரு நூலகத்தையும் நடத்தியது. ஆனால், நிதித்தட்டுப்பாடு காரணமாக இது வெற்றிகரமாக இயங்க வில்லைப்போற் தோன்றுகின்றது. யாழ்ப்பாண மதரீதியான சிறு பிரசுர சங்கம் 1825ல் தாபிக்கப்பட்டது. இச்சங்கத்தின் வருடாந்த செயற்குழு 16 பெப்ரவரி 1847 அறிக்கையின்படி சங்கமானது மக்களின் ஒழுக்க நிலையைச் சீரதிருத்துவதில் அதிக கவனம் எடுத்தது எனக் கூறப்படுகின்றது.¹⁰³ இந்தச் சங்கம், மதரீதியான கட்டுரைகள், வேதநூல்கள், நாட்காட்டிகள் என்பனவற்றை வெளியிட்ட துடன், கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தை மேம்படுத்துவதற்காக அச்சுக்கூடம், புத்தகம் கட்டும் இடம் என்பனவற்றைக் கொண்டிருந்தது. 104 மதம் சார்ந்த ஆயிரக்கணக்கான பிரதிகள் அச்சிடப்பட்டு, "சுதேசிகள்" மத்தியில் விநியோகிக்கப்பட்டன என அறிக்கை சொல்கின்றது. இந்த வெளியீடுகள் ஒழுங்கு முறையானவையாகவும், பரந்த பிரசார சாதனங்களாகவும் இருந்தனபோற் தோன்றுகின்றது. ஈற்றில், யாழ்ப்பாண சுதேசிகள் சுவிஷேக சங்கம் 24 மே 1832ல் உருவாக்கப்பட்டது.

மிஷனரிச் செயற்பாடுகளை மேம்படுத்துவதற்கும், இயேசு கிறிஸ்துவின் சுவி சேஷ த்தை வெளியிட்டு "புறமதத்தார்" ருக்கு அது கிடைக்கச் செய்வதும் இச் சங்கத்தின் நோக்கமாக இருந்தது.¹⁰⁵ யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தோடு இருந்த தீவொன்றில் உள்ள வேலணை மக்களுக்கு பாடசாலை, சேவைகள் என்பவற்றை 2 சங்கம் வழங்கியது. 1840ன்,¹⁰⁶ குடிமதிப்பின்படி, இச்சேவைகள் உள்ளூர் மக்களைச் சென்றடையும் வகையில் விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டது. 2,988 ஆகக் கணிக்கப்பட்ட இத்தொகையில், 1,466 பேர் வயதுவந்தவர்களும், 1522 பிள்ளைகளும் இருந்தனர். இப்படிப்பட்ட, சிறிய (அநேகமாக கிறிஸ்தவ) மதச் சங்கங்கள் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்ப மக்களிடையே இயங்கின. ஆயினும், இக் காலகட்டத்தில் வேறெந்தத் தமிழ்ப் பிரதேசத்திலும் இவ்வாறு நடை பெற்றதற்கான ஆதாரம் இல்லை. இந்தவகையில், உள்ளூர் மக்கள் இம் முயற்சிகளின் பலனாக, பலவழிகளில் நன்மை பெற்றபோதும், பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதியில், கல்விகற்ற உயர்மட்டத்தினர், குறிப்பாக இந்துசைவ உயர்மட்டத்தினர் கிறிஸ்தவ மதமாற்றம், கிறிஸ்தவ விரிவாக்கம் என்பனபற்றி வினா எழுப்ப ஆரம்பித்தனர். கிறிஸ்தவ எதிர்ப்புணர்வுகள் ஊற்றெடுக்க ஆரம்பித்து, இந்த நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பியக்கமாக உருவெடுத்து, ஈற்றில் ஆறுமுகநாவலரால் வழிநடத்தப்பட்ட இந்து சைவ மீளுயுயிர்ப்பு இயக்கமாக மேலெழுந்து, மிஷ ளரிமாரின் இந்தச் செயற்பாடுகளுக்கு எதிராகப் போராடும் நிலை ஏற்பட்டது. இந்த வளர்நிலைகளையும், மதம் கலாச்சார ஈடுபாடு, தேசபக்தி என்பன ஒன்றுசேர்ந்து எவ்வாறு ஒரு பெருமைமிகு அடையாளத்துடனான தமிழுணர்வை ஊக்குவித்தன என்பதையும், அடுத்துவரும் அத்தியாயத்தில் விரிவாக ஆராய்வோம். இவற்றையும் விரிவான கல்வி முன்னேற்றத்தையும் ஆராய்வதற்கு முன்னர், ஆரம்ப பிரித்தானிய காலகட்டத்தில் கிறிஸ்தவத்துக்கு எதிரவினை எப்படியிருந்தது இங்கு ஆராய்வோம்.

இந்துசமயம்

இக் காலகட்டத்தில் மிஷனரி செயற்பாடுகளையிட்டு நிலவிய தமிழ் உணர்வுகளை, கோடிட்டுக் காட்டும், ஏசிஎம் அறிக்கையில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

"மிஷனரிமாரின் சிறந்த குறிக்கோளையும், தங்கள் மத்தியில் அவர்கள் வந்து வசிப்பதில் தன்னல நோக்கங்கள் எதுவும் இல்லை என்பதனையும், முதலில் மக்களால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. டச்சுக்காரரின் மதப்பிரசார அதிகாரம் இப்போதும் அவர்களது நினைவில் இருந்தது, அதனால் வேதாகமத்தின் கருத்துக்கள், கோட்பாடுகள் என்பவை மூலம் மக்களை மதம் மாற்றி சீர்திருத்தம் செய்தல், தங்கள் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட கிறிஸ்தவம் என்பவற்றின் தேவையை அவர்களால் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. மிஷனரிமார் தங்களது நிலையை உயர்த்திக் கொள்ளப் பணம் சம்பாதிப்பதற்காகவோ அல்லது செல்வம் சேர்ப்பதற்கு ஏதாவது திட்டத்தை முன்னெடுப்பதற்காவோதான் இவ்வாறு செய்கின்றனர் என மக்களால் எண்ணாதிருக்க முடியவில்லை. வெவ்வேறு மிஷனரிமார் குடும்பங்கள் கைக்கொண்ட சுதந்திரமான தொடர்புகளும், குறிப்பாக மிஷ னைச் சேர்ந்த பெண்மணிகள் விசேடமாக நடத்தப்பட்டதையும், இந்த மக்கள் தமது ஒழுக்கம், நடத்தை என்றவற்றுடன் ஒப்பிட்டு, மிஷனரிமாரின் நடத்தையைத் தரக்குறைவாகவே பார்த்தனர். ஆயினும், இவர்கள் மிஷனரிமாருடன் நெருங்கிப் பழகி, அவர்களுடைய இரக்கத்துக்குப் பாத்திரமானபோது, இந்த உணர்வுகள் படிப்படியாக மறையலாயின. சுதேசிப் பெற்றோர்களிடம், அவர்களது பிள்ளைகளை மிஷனின் வழிகாட்டலில் விடும் படியான யோசனை முன் வைக்கப் பட்ட போது, அவர்கள் தம் பிள்ளைகளை மிஷனரிமார் அடிமைகளாகப் போகின்றனரோ எனவும், ஆண்பிள்ளை களைப் படையாட்களாக்கி, நாட்டின் உட்பிரதேசங்களுக்கோ அல்லது வெளிநாட்டுக்கோ அனுப்பப்போகின்றார்களோ என்றெல்லாம் பயங்கரமாகக் கற்பனை செய்துகொண்டார்கள், பிறநாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள், கருணையின் நிமித்தமாக மட்டும், ஏன் தங்கள் பிள்ளைகட்கு உணவு, உடை, கல்வி என்பனவற்றை வழங்க முன்வர வேண்டும் என்பதை அவர்களில் ஒருவராலும் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

தமிழர்கள் எவ்வளவு சந்தேகத்துடன் மிஷனரிமாரைப் பார்த்தனர் என்பதை இந்த அறிக்கை காட்டுகின்றது. இச் சந்தேகமே, ஆரம்ப பிரித்தானியக் காலத்தில் மூன்று தசாப்தங்களுக்கு கிறிஸ்தவத்துக்கு மதம்மாற்றும் நடவடிக்கை பெரும்பாலும் வெற்றியளிக்காததற்குக் காரணமென மிஷனரிமார் கருதினர். அதே அறிக்கையில் "...... புறமதங்களைக் கைக்கொண்டதனால் திருச்சபையிலிருந்து கிட்டத்தட்ட 100 அங்கத்தவர்கள் வெளியேற்றப்பட்டனர்" எனக் கூறுவதுடன், "எஞ்சியவர்களில் எத்தனைபேர் உண்மைக் கிறிஸ்தவர்களாக இருந்தனர் என்பது கடவுளுக்குத்தான் தெரியும்" என்றும் கூறுகின்றது.

தமிழர்கள் தொடர்ந்தும் தமது பாரம்பரிய நம்பிக்கைகளை அனுட்டித்தனர் என்பதற்கு மேலே காட்டப்பட்ட அறிக்கைப் பகுதியைவிட இவ்விரு சிறு சுற்றுக்கள் அகிகமானவற்றை எமக்குத் தெரிவிக்கின்றன போலும், பிரித்தானியா டச்சுக்காரரை வெளியேற்றிப் பதினைந்து வருடங்களுள், புரட்டஸ்தாந்தினர் எனக் கருதப்பட்ட பலர், மறுபடியும் இந்துமதத்தைத் தழுவ ஆரம்பித்தனர் என்பது மேற்படி உண்மைக்குச் சான்றாகும். தம்மைப் புரட்டஸ்தாந்துக் கிறிஸ்தவர் எனச் சொல்லிக் கொண்டவர்கள், உண்மையிலேயே கிறிஸ்தவ விசுவாசம் கொண்டவர்களாகவோ அல்லது கிறிஸ்தவத்தை உணர்வுடிர்வமாகத் தழுவியவர்களாகவோ இருந்திருப்பின் இவர்களது மதமாற்றம் விளக்கமளிக்க முடியாதிருந்திருக்கும். மக்கள் மீண்டும் இந்து சமயத்தைத் தழுவினர் என்பது அவர்கள் தமது பாரம்பரிய நம்பிக்கைகளில் உண்மையான பற்று வைத்திருந்தார்கள் என்பதைக் காட்டுகின்றது. இன்னுமோர் கிறிஸ்தவ அதிகாரத்துக்கு, அதாவது பிரித்தானியரது அதிகாரத்துக்கு அவர்கள் உட்பட வேண்டியிருந்தமையினாலே இந்நிலை உருவாகியிருந்தது. டச்சுக் காலத்தில் உண்மையில் நிகழ்ந்தது என்னவெனில், மக்கள் கிறிஸ்தவத்தைக் கட்டாயமாகத் தழுவவேண்டுமென்ற நிலை ஏற்பட்டதினாலேயே அவர்கள் வெளிப்படையில் மதம் மாறினார். ஆனால் அவர்கள் தமது பிரத்தியேக வாழ்வில், தமது பாரம்பரிய நம்பிக்கைகளைக் கைவிடாது, இந்துமத ரீதியான நியமங்களைத் தொடர்ந்தும் அனுசரிக்கலாயினர். அரசரட்ணம் சொல்வதுபோன்று:

பிரித்தானியரின் ஆரம்ப காலத்தில் தமிழ்ச் சமுதாயம் 155

⁴சிங்களவர் தமிழர் இரு பகுதியினரிலுமே, கிறிஸ்தவமயப்படுத்தப்பட்ட ஆளும் வர்க்கம், ஒரு இரட்டை வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர் என்பதற்கு எல்லா சான்றுகளும் உண்டுபோற் தோன்றுகின்றது. ஒரு புறத்தில் இவர்கள் நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட சீர்திருந்திய திருச்சபையில் அங்கத்தவர்களாகவிருந்து, அதன் செயற்பாடுகளில் பங்குபற்றி. முக்கியஸ்தர் எவராவது ஆலயத்துக்கு வருகையில் அங்கு பிரசன்னமாயிருந்தது. தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஞானஸ்தானம் கொடுத்து, அவர்களைத் திருச்சபைப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பி, அவர்களுக்கு ஆலயத்திலேயே திருமணமும் செய்துவைத்தனர். இந்த வகையில், பதவிகளைப் பெறுவதற்காக அவர்களது முன்னுரிமை உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. அதேசமயம் பாரம்பரியக் கொண்டாட்டங்களை, வீட்டுச் சடங்குகள் போலக் கைக்கொண்டு ஒரு பிரத்தியேக வாழ்வையும் தொடர்ந்தனர். அடக்கமாகக் கோவிலுக்குச் சென்று அவர்கள் வழிபடுவதும் அதிகரிக்கலாயிற்று. ¹⁰⁸

மேலும், சாமுவேல் நியூவெல் என்ற அமெரிக்கன் மிஷனரி, தமிழர் மத்தியிலான கிறிஸ்தவம் பற்றி பின்வருமாறு அறிவிக்கின்றார்.

"புரட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவரைக் கொண்ட ஒரேயொரு சபைதான் உள்ளது. அதுவும்யாழ்ப்பாண நகரில்தான் உண்டு. இவர்களையும், பிரதானமாக றோமன் கத்தோலிக்கராயிருக்கும் ஒரு சில ஆயிரம் றோமன் கத்தோலிக்கரையும் விட, தற்போதுள்ள சந்ததியினர் யாவரும் விக்கிரக ஆராதனை செய்பவர்களே."¹⁰⁹

ஏசிஎம் மைச் சேர்ந்த இன்னொருவரான டானியல் புவர் பின்வருமாறு சொல்லியுள்ளார்:

"பல்லாண்டுகளாக மக்களை அழுத்தி, அவர்களின் ஆத்மாக்களை உலரச் செய்தவொரு வெளி அழுத்தம், பிரித்தானியர் ஆட்சி வந்ததும் அகன்றபோது, தாம், தமது இனிமையான விக்கிரக ஆராதனையை மீண்டும் மேற்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டதை அவர்களால் நம்பமுடியவில்லை. ஆயினும், அது உண்மையெனத் தெரிந்ததும், பெயரளவில் மட்டுமே கிறிஸ்தவர்களாக இருந் தவர் கள் பெருவெள்ளம் போல, யாவற்றையும் தழுவிநிற்கும் இந்துவிக்கிரக வழிபாட்டில் ஈடுபட்டு, கோவில் கட்டுவதிலும், அதை அலங்கரிப்பதிலும், முன்னேப்போதுமே இந்த மாகாணத்தில் இல்லாதவாறு செயற்பட்டனர். இது இப்போதும் வெவ்வேறு முன்னேற்ற நிலைகளில் காணப்படுகின்றது. நாம் 1816ல் வந்தபோது இவ்வாறுதான் நிலைமைகள் இருந்தன.¹¹⁰

அரசரட்ணத்தின் விளக்கமும், ஏசிஎம் போதகரின் அறிக்கையும், டச்சுக்காரர் ஆட்சியில் தமிழர் புரட்டஸ்தாந்துக் கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவியது மேலோட்டமான

சங்கதியாகவிருந்தது எனச் சொல்கின்றன. மேலும், ஆரம்ப பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில், தமிழ்ச் சமுதாயத்திலிருந்த டச்சுச் சீர்திருத்தமடைந்த திருச்சபையும், அப்போது காணப்பட்ட இந்துசமய மீளுயிர்ப்பும், மதம் பரப்புவதில் டச்சுக்காரரின் பெருந்தோல்வியை விளக்குகின்றன. இதைத் தொடர்ந்த காலத்தில், குறிப்பிடும்படியான அளவுகளில் மதமாற்றத்தை புரட்டஸ்தாந்து மிஷன்களால் ஏற்படுத்த முடியாமையை இது ஓரளவு விளக்கக்கூடும். பிரித்தானிய ஆட்சியில் கிறிஸ்தவ மதமாற்றம் கட்டாயமில்லாதிருந்தமையே, இந்து சமயம் தீபகற்பத்தில் மீளவும் தலையெடுக்கக் காரணமாக இருந்தது. கிறிஸ்தவம் ஒருபோதுமே அரசமதமாக பிரகடனப்படுத்தப்படவில்லை என்பதுடன், முன்னுரிமைகளையோ, பதவிகளையோ அடைவதற்கு கிறிஸ்தவ மதம் ஒரு முற்தேவையாக இருக்கவுமில்லை. கிறிஸ்தவம் அல்லாத நம்பிக்கைகளைப் பின்பற்றவும், அனுட்டிக்கவும் எவ்விதத் தடைகளும் இடப்படவில்லை என்பதுடன், யாவரும் தத்தம் மதங்களை, தண்டனைக்குப் பயமின்றிக் கொண்டாடக்கூடிய சுதந்திரம் இருந்தது. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் காணப்பட்ட இந்த நில, உள்ளூர் மதங்களும், பாரம்பரியங்களும் மறுபடி உயிர்க்க வழிசெய்து, இந்த மதங்கள் பெரும் சமூகசக்திகளாகவும் மாறின. பிரித்தானியர் ஆட்சியின் கீழ் இந்த மீளுயிர்ப்பு நிகழக்கூடியதாகவிருந்தது முக்கியமாகும். ஏனெனில், யாழ்ப்பாண உள்ளூர் பாரம்பரியமும், மத சுதந்திரத்தை அனுமதித்த பிரித்தானிய அரசின் கீழான மிஷனரி முயற்சிகளும், வெளிவாரியான சவால்களுக்கும், செல்வாக்குகளுக்கும் உள்ளானபோது, இரண்டுமே இணைந்து, தொடர்ந்த விளைவுகளுக்குக் கூட்டுக் காரணமாகின.

கல்வியும் தமிழர்களும்

இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் வாழ்ந்த தமிழர்களின் மத்தியிலான, இங்கிலாந்து, அமெரிக்க புரட்டஸ்தாந்து மிஷனரி இயக்கங்களினது செயற்பாடுகள், தமிழர்களை மத்திய காலத்திலிருந்து நவீன காலத்துக்கு உந்தத் தள்ளும் வகையிலான மாற்றங்களை ஆரம்பித்து வைத்தன. புரட்டஸ் தாந்து மிஷனரிமார் இலங்கையின் தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கு வந்தபோது, நியாயபூர்வ மானதும், விஞ்ஞான ரீதியிலான சிந்தனைகளையும் தம்முடன் கூடவே கொண்டு வந்திருந்தனர். உள்ளூர் மக்களின் அதன் தாக்கம் அளப்பரியதாக இருந்தது. தமிழர், தமது உள்ளூர் மக்களின் அதன் தாக்கம் அளப்பரியதாக இருந்தது. தமிழர், தமது உள்ளூர் குழலில், தமது பாரம்பரிய மதம், ஒலைச்சுவடிகளில் இருந்த எழுத்தாக்கங்கள் என்பனவற்றின் துணையுடன், அவற்றின் அடிப்படை விதி களையும், பழங்கதைகளையும் மனப்பாடம் செய்தே தமது கல்வியைப் பெற்றிருந் தார், இருந்தபோதிலும், எழுத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட வகுப்பறைகள் உள்ள பாடசாலைக்கு அவர்கள் தம்மை இலகுவாகப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டனர். தமிழர்கள், நவீன பகுப்பாய்வு முறையில் அமைந்த பாடங்களான புவியியல், வரலாறு, தூயகணிதம், மொழி, வாஸைாஸ்திரம், அட்சர கணிதம், விஞ்ஞானம் என்பவற்றுடன் மருத்துவத்தையுங்கூட கற்க ஆரம்பித்தன. அவர்களுடைய கல்வியை மேம்படுத்தியதோடல்லாது, நவீன உலகின் முன்செல்வதற்கு அவர்களை ஆயத்தப்படுத்தியதுடன், அவர்கள் தம்மைப் பற்றி சிந்திப்பதற்கும் தமது உள்ளுறை திறமைகளை உணர்வதற்குமான பலத்தை துணிவையும் அளித்தது.

எந்தச் செயற்பாடுகள் சுதேசிகளைக் கிறிஸ்தவத்துக்கு மாற்றுவதற்காக உருவமைக்கப்பட்டனவோ, எறுக்குமாளாக, அவையே, பிரிக்கானிய ஆட்சி நிறுவப்பட்ட கையுடன், உள்ளூர் இந்து சைவமதப் பாரம்பரியத்தை மீளுயிர்க்க வைத்தன. நாம் ஏற்கெனவே கூறியவாறு, கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரின் முயற் சிகளினாலேயே தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் தமிழர்கள் பெரும்பாலும் கல்வி கற்றனர் யாம்ப்பாண வெஸ்லியன் மிஷனைச் சேர்ந்த ஜேம்ஸ் லிஞ்சின் கருத்தானது. பாடசாலைகள் ஆலயச் சபைகளை நிறுவ உதவும் என்பதாகும். 111 எல்லா மிஷ ன்களுமே, உள்ளூர் மக்களை வெற்றிகரமான முறையில் மதம் மாற்றுவதற்குக் கல்வி அத்தியாவசியும் எனக் கருதியபோதும், இத் துறையிலிருந்தவர்களின் அனுபவமே, கிறிஸ்கவத்தைப் பரப்பவதற்கு கல்வி இன்றியமையாதது என்பதை வலியுறுத்தியது. மிஷன்கள் யாவுமே விரைவில் முனைப்புடன் பாடசாலைகளை நிறுவ ஆரம்பித்தன. மத நோக்கங்களை அடைவதற்கு கல்விமுயற்சிகளே அதி முக்கியமெனக் காணப்பட்டதற்கு இது தெளிவான சான்றாகும். இச் செயற்பாடுகள் தமிழரில் பாரிய தூக்கத்தை ஏற்படுத்தி, அவர்களைத் தமது பாரம்பரிய நம்பிக்கை களையும், விமுமியங்களையும் மீள்மதிப்பீடு செய்யத் தூண்டின. இந்த வேளையிற்றான் தமிழர்கள் தமது மதப் பாரம்பரியத்தைப் பாதுகாத்துப் பேண (மன்வந்தனர். இந்த முயற்சியே அவர்களை, தமது தமிழ் அடையாளம் பற்றிய உணர்வு தோன்றுவதற்கான வழியில் செல்லவும், அதன்வழி பின்னர், சுயநிர்ணய உரிமை நோக்கி முன்னேறவும் வழிவகுத்தது.

இக் கல்வி முயற்சிகள், ஆரம்ப பிரித்தானியக் காலகட்டத்தில் எவ்வாறு ஆரம்பித்தன, அவை எவ்வாறு அவ்வளவு விரைவில் விருத்தியடைந்தன என்பவற்றை ஆராய்வதற்கு முன்னர், இந்த ஆரம்ப கல்விச் செயற்பாடுகளும், முன்னெடுப்புக்களும் பெரும்பாலும் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் மட்டுமே நிகழ்ந்தன் என்பதை நாம் மனதில் கொள்ளவேண்டும். இதன் காரணமாக, எமது கவனம் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலேயே குவிக்கப்படும்.

ஏசிஎம் ல் ஒரு ஆசிரியரான செல்லையாவின் கூற்றுப்படி:

ீமிஷனரிமார் முதலில் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தபோது, ஒரு சில பாடசாலைகளே இருந்ததுடன், சிலரே ஓலைச் சுவடியில் வாசிக்க, எழுதக்கூடியதாக இருந்தனர். அத்துடன், மிகச் சிலரே அச்சிடப்பட்ட எழுத்துக்களை இலகுவாகவும், தங்குதடையின்றியும் படிக்கக்கூடியதாக இருந்தனர். எனவே மிஷனரிமார், வாசிப்பவர் தொகையை அதிகரிப்பதற்காக, வெவ்வேறு கிராமங்களில் இலவச சுதேசமொழிப் பாடசாலைகளை நிறுவினார்.^{*112}

டச்சு ஆட்சியின்போதும், மதமாற்றத்தைச் சிருப்பாக மேற்கொள்ள கல்வி பீரதானமானமார்க்கமாகக்கருதப்பட்டதால், செல்லையாவின் கூற்றினை முழுமையாக ஏற்பது கடினமாகவுள்ளது. இக்காலத்தில் எல்லாத் தேவாலயங்களுடனுமே பாடசாலைகள் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. டச்சுக்காரரான பல்கோ இலங்கையை விட்டுச் செல்கையில், யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் 18,000 பாடசாலைப் பிள்ளைகள் இருந்தனர். இவர்களது பாடவிதானம் நிச்சயமாக மதரீதியானதாக இருந்தபோதும், இவர்களுக்கு ஓரளவு கணிதம், வாசிப்பு, எழுத்து என்பனவற்றுடன் தமிழ் மொழியில் அமைந்த நல்லொழுக்கம், ஒழுக்கவிதிகள் போன்றவற்றில் அடிப்படையான கற்பித்தலும் அளிக்கப்பட்டது.¹¹³ இதற்கு மேலாக, நாம் முன்னர் பார்த்ததுபோன்று, யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள், காலாதிகாலமாக இடையறாததொரு, சமூகரீதியான சுதேச கல்விப் பாரம்பரியத்தைக் கொண்டிருந்தனர். மிஷனரிமாரின் மிகக் கடினமான பணியையிட்டு செல்லையா அனுதாபப்பட்டதனாற் போலும், மிஷனரிமாரின் கல்விப் பங்களிப்பை அவர் மிகைப்படுத்தியுள்ளார் என்பதை இவ்வுண்மைகள் குறிப் பணர்த்துகின்றன. அது அவ்வாறிருந்தபோதிலும், இந்த மிஷன்கள், குறிப்பாக ஏசிஎம், சிஎம்எஸ், வெஸ்லியன் மிஷன் ஆகியவை, ஏனைய இடங்களைப் போலவே, தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலும், நவீன கல்விமுறையைப் புகுத்துவதில் முன்னோடிகளாக இருந்தனர் என்ற கருத்தில் வேறுபாட்டுக்கே இங்கு இடமில்லை.

நாம் இந்த அத்தியாயத்தில் முன் குறிப்பிட்டது போன்று, யாழ்ப்பாணத்தில் நல்லூரிலும், (1818) கோப்பாயிலும் (1849), சிஎம்எஸ் க்கு இரு நிலையங்கள் இருந்தன. வெஸ்லியன் மிஷன் இதைவிடப் பரந்த அளவில், யாழ்ப்பாணக் கரையோர நிலையங்களுடன், பருத்தித்துறை, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய இடங்களில் நிலைகொண்டிருந்தனர்.¹¹⁴ இவ்விரு மிஷனரிக் குழுக்களும் தீவை, வட இலங்கை (தமிழ்) மாகாணம், தென்னிலங்கை (சிங்கள) மாகாணம் என இரு மாகாணங்களாக 1819ல் பிரித்துக் கொண்டனர். இது இலகுவான நிர்வாகத்திற்கும், செயற்பாடுகளை மேலும் சிறந்த முறையிலும் தொடர்வதற்கும் வசதியளித்தது.¹¹⁵ அமெரிக்கன் மிஷனரிமார்</sup> தமது நடவடிக்கைகளை யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தினுள்ளேயே மட்டுப்படுத்திக்கொண்டனர். அவர்கள் 1816 தெல்லிப்பழை, வட்டுக்கோட்டை எனுமிடங்களில் இரண்டு நிலையங்களையும், 1820ல் உடுவில், மானிப்பாய், பண்டத்தரிப்பிலும், பின்னர் சாவகச்சேரியிலும், உடுப்பிட்டியிலும் நிறுவினர் ¹¹⁶ இந்த மிஷன்கள் யாவற்றுக்குமே, குடியேற்றவாத அரசாங்கத்தின் முனைப்பான ஆதரவும், ஊக்கமும் கிடைத்தன. 1818 அளவில், வெஷ்லியன், யாழ்ப்பாணம், கிழக்கு மாகாணங்களிலிருந்த அவர்களது நான்கு வட்டாரங்களில் இருபத்தியொரு ஆரம்பப் பாடசாலைகளை நிறுவியிருந்தனர்.¹¹⁷ இவ் ஆரம்பப் பாடசாலைகள் தமிழர் மத்தியில் எழுத்தறிவை மேம்படுத்துவதற்கு உதவின.

குறிப்பிடக்கூடிய அளவில் ஆரம்பக்கல்வி அளிக்கப்பட்டதும், இடைநிலை கல்வி, உயர்நிலைக் கல்வி என்பவற்றுக்கான நிறுவனங்கள் அமைக்கப்பட வேண்டியது தவிர்க்கமுடியாத ஒன்றாகிவிட்டது, ஆங்கிலக் கல்விக்கான தேவை பொதுவாகவும் அதிகரித்தும் காணப்பட்டதும், மிஷனரிமாரின் செயற்பாட்டு தேவைகளும் இருந்ததனால், இடைநிலை, உயர்தரக் கல்வியை அளிப்பதற்கு இவை தாண்டுதலாக இருந்தன. இவற்றுக்கான அடித்தளங்கள் வடக்கிலே ஏசிஎம் மைச் சேர்ந்த டானியல் புவரினாலும், வெஷ்லியன் மிஷனைச் சேர்ந்த பிற்றர் பேசிவலினாலும் இடப்பட்டன. இவ்விரு அறிஞர்களினதும் இக் காலகட்டத்து, கல்விச் செயற்பாடுகள், பரட்டஸ்தாந்து கல்வியின் முக்கியத்துவத்துக்குப் போதிய சான்றுகளாகும். மேலும், 1834ல் நியமிக்கப்பட்டதும், தலைமைத்துவ பிரித்தானிய அதிகாரிகளைக் கொண்டதுமான பாடசாலை ஆணைக்குழு, சிஎம் எஸ் பாடசாலைகளின் ஆங்கிலக் கல்வியே நிலைபரமான பாடவிதானமாகும் வண்ணம் விஷயங்களை ஒழுங்கமைத்தது. எங்கெல்லாம் கிறிஸ்தவ மிஷன்கள் நிறுவப்பட்டனவோ, அங்கெல்லாம் அரசாங்கப் பாடசாலைகள் மூடப்பட்டு, கிறிஸ்தவ மிஷன் பாடசாலைகள் மிகவும் சாதகமான நிலையிலும், யாராலும் அசைக்க முடியாத வகையிலும் நிறுவப்பட்டன. பொருளாதார அபிவிருத்தியின் காரணமாக குடியேற்ற நிர்வாகத்தில் சிவில், நீதித் துறைகளில் வேலைவாய்ப்புக்கள் அதிகரித்தன. இந்த வளர்நிலைகளும், பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரத்தின் ஆரம்பமும், அரசாங்கத்தினுடைய விதிமுறைகளும் ஒன்றாய்ச் செயற்பட்டு, வேலை வாய்ப்புக்கு ஆங்கில அறிவை முற்தேவையாக்கி, இக் குடியேற்ற நாட்டில் ஒரு பொதுவானதும், அதிகரித்ததுமான ஆங்கிலக் கல்விக்கான தேவையை ஏற்படுத்தின. இதன் விளைவாக கிறிஸ்தவ மிஷனரிகள் தமது வளங்களையும், சக்திகளையும் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை நிறுவுவதில் பயன்படுத்தின.

இந்த நிலைமைகளில், ஏசிஎம் மின் வழிகளையே வெஸ்லியன்சும், சிஎம்எஸ்சும் பின்பற்றினர். வெஸ்லியன் மிஷனின் ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் 1821 லும், அதையொட்டிய காலத்திலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் திருகோணமலையிலும் தாபிக்கப்பட்டன.¹¹⁸ பீற்றர் பேசிவல், வடக்கில் இடைநிலை, உயர்நிலைப் பாடசாலைகளை நிறுவுவதில் முன்னணியில் இருந்து, 1834ல் யாழ்ப்பாணத்தில் முதலாவது வெஸ்லியன் உயர்கல்வி நிறுவனத்தைத் தாபிக்க உதவினார். 1837ல், அவர்களின் மிஷன் வளவுக்குள் இருந்த சிறுவர்களுக்கான ஆங்கிலப் பாடசாலையில் 150 சிறுவர்கள் இருந்தனர்.¹¹⁹ 1847ல், இது மத்திய பாடசாலை எனப் பெயர் மாற்றப்பட்டு, பின்னர் வில்லியம் பாபரை தனது முதலாவது அதிபராகக்

16() இலங்கை தமிழ் தேசியம்

கொண்ட மக்கிய கல்லாரியாகியது. ¹²⁰ இதைக் தொடர்ந்து எல்லா பெரிய வெஸ்லியன் மிஷன் நிலையங்களிலும் சுதேசிப் பிள்ளைகளுக்கான ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட்டன. மட்டக்களப்பில் 1837 லும், பருத்தித்துறை, திருகோணமலை ஆகிய இடங்களில் 1838லும் ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட்டன.¹²¹ பரி. பவல் ஆண்களுக்கான ஆங்கிலப் பாடசாலை ஏற்கனவே 1841 அளவில் நிறுவப்பட்டு, ஒரு ஆயத்த பாடசாலையாக பிரதான ஆண்கள் பாடசாலைக்கு மாணவர்களை வழங்குகின்ற பாடசாலையாக இயங்கிக் கொண்டி ருந்தது. பேசிவலினால் இடப்பட்ட அத்திவாரம், ஆங்கிலக் கல்வி விரிவாக்கம் பெற்று பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் அரையிறுதிப் பகுதியில். வெஸ்லியன் மிஷன் வட்டாரங்களிலெல்லாம் பாடசாலைகள் பெருந்தொகையில் உருவாகின. 1853இல் வில்லியம் வால்டன், வெஸ்லியன் பிரார்த்தனை மண்டபத்தில், வண்ணார்பண்ணை ஆங்கிலப் பாடசாலையைக் திறந்து வைத்தார். இப் பாடசாலை 1862இல்¹²² கில்னர் கல்லாரி ஆகியது. பெண்கள் கல்வியை அசட்டை செய்யாக பேசிவல், 1834ல், மிஷனின் யாழ்ப்பாண மத்திய நிலையத்தில், திருமதி பேசிவலின் தலைமையின் கீழ் (மதலாவது வெஸ்லியன் மகளிர் விடுதிப் பாடசாலையை நிருவக் காரணமாக இருந்தார். 1840ல் செல்வி. ருவிடி என்ற ஆங்கிலப் பெண் நேரடியாக இங்கிலாந்திலிருந்து வந்து இப் பாடசாலையின் முதல் அதிபரானார்.¹²³ இப் பாடசாலை திருகோணமலையிலும், மட்டக்களப்பிலும் (1874) இருந்த இன்றைய மகளிர் விடுதிப் பாடசாலைகளுடன் சேர்ந்து, மகளிர் கல்விக்கான வெஸ்லியன் மிஷனுடைய பங்களிப்பில் பெரும்பாகமாகியது. ¹²⁴ திருகோண மலையில் மேலுமோர் புதிய பாடசாலை ஆண்களுக்கென அமைக்கப்பட்டு, உள்ளூர் வாசிகளின் அமோக ஆதரவைப் பெற்றது.¹²⁵ வெஸ்லியன் மிஷனின் கல்விச் செயற்பாடுகள் பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் அரையிறுதிப் பகுதியில், வியக்கத்தக்க வகையில் விரிவாக்கம் பெற்றன. அரசாங்கத்தின் கொள்கை மாற்றங்கள் உள்ளிட்ட பல்வேறு சூழ்நிலைகளினால் இது நிகழ்ந்தது.

மதமாற்றம் சம்பந்தமான புள்ளிவிபரங்களும், அச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்ட மிஷ னரிமாரின் கூற்றுக்களும், மிஷனரி முயற்சிகளினால் நிகழ்ந்த மாற்றங்களையிட்ட, தமிழர் களின் பொதுவான பதிற் செயல் களையும், உணர் வுகளையும் ஒரளவு புலப்படுத்துகின்றன. இவற்றைப் பார்க்கையில் தமிழர்களிடையில் காணப்பட்ட பதிற் செயல் களில் எவ் வித ஒருமைப் பாடோ, இறுக்கமோ இருக் கவில் லை எனத் தெரிகின்றது. ஆயினும் மிஷனரிமாரின் அமைப்புக்களால் அளிக்கப்பட்ட வசதிவாய்ப்புக்களைத் தமிழர்கள் ஏற்று, அவற்றைப் பயன்படுத்திய போதும் அதன் காரணமாக அவர்கள் எப்போதுமே கிறிஸ் தவத்தைத் தமது மதமாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதுடன், அவர்கள் ஒருபோதுமே பெருந் தொகுதியாக கிறிஸ்தவத்துக்கு மதமாற்றம் செய்யப்படவில்லை. வளர்ந்தவர்கள் மதம் மாறியது மிகக்குறைவாகவும், அது அதிகமாக நிகழ்ந்தது மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலேயாகும். இங்கிருந்த கிறிஸ்தவ சமூகம் மிகவும் சிறியதாகவும் அதன் அங்கத்தவர்களில் பலர் செல்வாக்குக் கொண்டவர்களாகவும், முன்னணிப் பதவிகளில் இருந்ததனாலும் இது நிகழ்ந்திருக்கலாம். பெரும்பான்மையான மத மாற்றங்கள் பாடசாலைகளிலேயே நிகழ்ந்தன. அனேசன் செயற்குழு குறிப்பிடுவது போன்று "வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதனால், மிஷனுடைய மதமாற்ற செல்வாக்கு பிரதானமாக பாடசாலைகள் ஊடாகவே பிரயோகிக்கப்பட்டது." ஏசிஎம் மீன் உடுவில் மகளிர் பாடசாலையும், வட்டுக்கோட்டை செமினரியுமே மதமாற்றத்தின் மிக முக்கிய நிலையங்களாக இருந்தன.

இந்த விஷயத்தில் ஏசிஎம் னுடைய முயற்சிகள் இவ் அத்தியாயத்தில் பின்னர் கவனிக்கப்படும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் முதல் அரைப்பகுதியில், மதமாற்ற முயற்சியில் அமெரிக்கர்களைப் போன்று வெற்றிபெற்றிருக்காத வெஸ்லியன் மிஷ னரிமார்கள், அந்த நூற்றாண்டின் அரையிறுதிப் பகுதியில் அவர்களுடைய முன்னணி நிலையைத் தாமும் எட்டிவிட்டனர். 1838ல், மொத்த 141 ஆகவிருந்த திருச்சபை அங்கத்துவம், பின்வரும் விகிதத்தில் பரந்த காணப்பட்டது. யாழ்ப்பாணம் 66, பருத்தித்துறை 22, மட்டக்களப்பு 28, திருகோணமலை 25. ஆண்டு 1865 அளவில், அங்கத்தவர் தொகை மும்மடங்காகி 469 ஆகிவிட்டிருந்தது.¹²⁶ அதன்பின் இரு தசாப்தங்களுள், கல்விச் செயற்பாடுகளின் விரிவாக்கத்துடனும், ஆங்கிலக் கல்வி பரப்புதலுடனும், குறிப்பாக 1870ல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட உதவிக்கொடைத் திட்டத்துடனும் இத்தொகை இரட்டித்திருந்தது.

இந்த உதவிக்கொடைத் திட்டம், கிறிஸ் தவ மிஷனரிமாரின் கல்விச் செயற்பாடுகளுக்கு, குறிப்பாக கிழக்கு மாகாணத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட வெஸ்லியன் முயற்சிகளின் அதிவிரைவான விரிவாகத்திற்கு உந்துசக்தியாக இருந்தது. வெஸ்லியன் மிஷன் பங்களிப்பு மிகவும் முக்கியமாக இருந்து நவீனக் கல்வியை அடிப்படையாகக் கொண்ட பட்டதாரிகளை (அட்சர கணிதம், ; நவீன வரலாறு, இயற்கைத் தத்துவம், இலக்கணம், புவியியல், தமிழ், ஆங்கிலம், கணிதம், கிறிஸ்தவம், தமிழ் இலக்கியம் (நன்னூல், குறள்) உருவாக்கியதோடு மட்டுமன்றி, தமிழிலக்கிய ஆர்வத்தை மீளுயிர்ப்புச் செய்யவும் உதவியது.¹²⁷ வண. பேசிவல், அவரது தமிழ்ப் புலமை, இலக்கிய முயற்சிகள், குறிப்பாக வேதாகமத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தமை என்பவற்றுக்காக நினைவில் நிலையாக நிற்பவராவார். இவருடைய மொழிபெயர்ப்பில் இவருக்கு உதவியாக இருந்தவர் இவரது மாணவரான தமிழறிஞர் ஆறுமுகநாவலராவார். இந்த மொழிபெயர்ப்பு அதன் நளினத்துக்கும், மாண்புமிகு எழுத்தாற்றலுக்கும் புகழ் பெற்றதாகும். இவரே ஆங்கில-தமிழ் அகராதியை உருவாக்கியதுடன், மெதடிஸ்த வினாவிடை, மெதடிஸ்த மிஷன் வழிபாட்டு முறைமை என்பவற்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவரும் ஆவார். இவர் பெரும் மதிப்புக்குரிய அறிஞராகவும், மெதடிஸ்தற் மிஷனரிமாருக்குக் கிடைத்த அதிசிறந்த தமிழ் அறிஞராகவும் இருந்தவர்.¹²⁹

வெஸ்லியன் மிஷனில் உருவாகிய, குறிப்பாக மத்திய கல்லூரியில் உருவாகி, தத்தம் துறைகளில் உச்சத்தை எட்டிய அறிஞர்களில் சிலரை இங்கு குறிப்பிடுவது பயனுள்ளதாகும். மாபெரும் சைவசமய மீளுயிர்ப்பாளரான ஆறுமுகநாவலர், திருவாங்கூர் இந்திய சுதேசி அரசின் பிரதம நீதியரசராகவும், தமிழர் மத்தியில் இந்துசமயத்தை மேம்படுத்திய இந்து ஒகன் (தமிழ்ப்பதிப்பு - இந்துசாதனம்) என்ற பத்திரிகையினதும், யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியின்சைவபரிபாலன சபையினதும், உருவாக்க கர்த்தாக்களில் ஒருவராக இருந்தவரும், த ஹிந்து ஒகன் னின் முதலாவது பத்திராபதிகராக இருந்த ரி. செல்லப்பாபிள்ளை , கிழக்கு மாகாணத்தின் பிரபல வைத்திய அதிகாரியானமோகன் கொவிங்டன், மகாராணியின் அப்புக்காத்தாக இருந்த பிரான்சிஸ் முத்துக்கிருஷ்ணன், திறமையும், மதிப்பும் கொண்ட வைத்தியராகவிருந்த டபிள்யூ.ஜி. றொக்வூட், ஆகியோர் இங்கு குறிப்பிடக்கூடியவர்கள்.¹³⁰

சோச் மிஷனரி சொசயற்றி என்ற சிஎம்எஸ் மிஷனரியும் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் பாடசாலைகளையும், விடுதிப் பாடசாலைகளையும் நிறுவியபோதும், கல்வியிலும், சுவிசேஷத் துறையிலும் பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் முதல் அரைப்பகுதியிலான, வெஸ்லிய, அமெரிக்க பங்களிப்பைவிட, கணிசமான அளவு குறைவானதாகவே இருந்துள்ளது. இந்த நிலைமை பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் அரையிறுதிப் பகுதியில் மாறியது. சிஎம் எஸ், யாழ்ப்பாணத்துக்கு அருகில், நல்லூர் (1818), கோப்பாய் (1849), என்ற இடங்களில் இரு நிலையங்களை பரவியது. 1820ல் சிஎம்எஸ் சினால் தாபிக்கப்பட்ட பாடசாலையில் இருபது மாணவர் இருந்தனர். மகளிர் கல்வி, ஆங்கிலக் கல்வி என்பவற்றில் சிஎம்எஸ் சின் பங்களிப்பும் கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும். அவர்களுடைய முதலாவது மகளிர் பாடசாலை சுண்டுக்குளியில் 1842ல் திறந்து வைக்கப்பட்டது, அவர்கள் தமது தாபித நாளை 1868ல் கொண்டாடிய வேளையில் அவர்கள் 397 மாணவிகளைக்கொண்ட ஏழு பாடசாலைகளை நிறுவியிருந்தனர்.¹³¹ பத்து வருடங்களின் பின்னர், 1878ல், அவர்களது நிலையங்களில் பதினான்கு மகளிர் பாடசாலைகளும், அவற்றில் 420 மாணவிகளும் இருந்தனர்.¹³² ஏனைய மிஷன்களைப் போன்றே சிஎம்எஸ்சும் தனது கல்வி, மத நடவடிக்கைகளை இரட்டிப்பாக்கியிருந்தது. அத்துடன், பத்தொன்பதாவது நாற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து தீவின் தலைசிறந்த கல்வி நிறுவனங்களுள் ஒன்றாக அபிவிருத்தி அடைந்ததுடன், இடைநிலைப் பாடசாலை மாணவிகளுக்கு ஆங்கிலமொழி மூலம் கல்வியை வழங்கியது. சிஎம்எஸ் சின் கல்வி நடவடிக்கைகள் சம்பந்தமான புள்ளிவிபரங்கள், பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் அரையிறுதிப்

பகுதியில் வெஸ்லியன் மிஷனுடைய போக்கு எப்படியிருந்ததோ அதேபோன்று இருந்தமையைக் காட்டுகின்றன. 1868ல் சிஎம்எஸ் 961 பாடசாலைகளைக் கொண்ட பத்தொன்பது ஆண்கள் பாடசாலைகளையும், 397 மாணவிகளைக் கொண்ட ஏழு மகளிர் பாடசாலைகளையும் தமது பொறுப்பில் வைத்திருந்தன. ¹³³ 1878ல் முப்பத்தியேட்டு ஆண்கள் பாடசாலைகளும், பதினான்கு மகளிர் பாடசாலைகளும், முறையே 2.152 மாணவர்களையும், 420 மாணவிகளையும்¹³⁴ கொண்டிருந்ததுடன், 1897ல் பாடசாலைகளின் மொத்தத் தொகை அறுபத்தியேழாகவும், மொத்த மாணவர் தொகை 3,324 ஆகவும் இருந்தது.¹³⁵

ஆரம்பத்தில் அமெரிக்கன் சிலோன் மிஷன் (ஏசிஎம்) மொத்தம் 633 மாணவரைக்¹³⁶ கொண்ட பதினைந்து பாடசாலைகளை நிறுவியிருந்தன. ஏசிஎம் மினால் நடாத்தப்பட்ட ஆரம்பப் பாடசாலைகள் 1821ல் இருபத்திநான்காக இருந்து, 1851¹³⁷ அளவில் எழுபத்தியேழு பாடசாலைகளாகவும், 3,548 மாணவர்கள் 'மொத்தத் தொகையாகவும் இருக்கும் வண்ணம் அதிகரித்தன. வெஸ்லியன்சையும், சிஎம்எஸ் சையும் விட, யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் ஆரம்பப் பாடசாலைகளைப் பொறுத்தவரை இவர்கள் முன்னணியில் இருந்தனர், ஏசிஎம் இலவசக் கல்வியையும் அறிமுகப்படுத்தியது. எவ்விதக் கட்டணமும் அறவிடப்படாமலே அவர்களுடைய பாடசாலைகளில் கற்பித்தல் நிகழ்ந்தது. ¹³⁸ நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தது போன்று, மக்கள் மத்தியில் ஆங்கிலக் கல்விக்கான பொதுவானதும், அதிகரித்ததுமான தேவை காணப்பட்டதும், மிஷன்களின் சுயதேவையும், இடைநிலை, உயர்நிலை கல்வித்துறைகளில் விரிவாக்கம் செய்வதற்கு அவர்களுக்குப் பிரதான உந்து சக்தியாக இருந்தன. பொது ஆரம்பப் பாடசாலைகள் எழுத்தறிவு விகிதத்தை அதிகரித்தபோதிலும், மதமாற்றத்தின் உபகரணங்களாகப் பெரிதும் இயங்கவில்லை ஒரு குறுகிய காலத்தினுள் இந்த உண்மையை ஏசிஎம் தெளிவாக அடையாளம் கண்டுகொண்டது, எனவேதான் ஏசிஎம் ஆரம்பத்தில் தெல்லிப்பளையிலும், வட்டுக்கோட்டையிலும் பின்னர் தமது ஏனைய நிலையங்களிலும் இருபாலருக்கும் விடுதிப் பாடசாலைகளை நிறுவியது. பிள்ளைகளை கிறிஸ்தவச் சுழலில் மிஷனரிமாரின் தொடர்ச்சியான கவனத்திலும், வழிநடத்தலிலும் வைத்திருந்தது, கல்வி புகட்டுவதே இந்தப் பாடசாலைகளை நிறுவியதன் நோக்கமாக இருந்தது.¹³⁹ பிள்ளைகள் தமது பாரம்பரியச் சூழலில் இருந்தும், தமது பெற்றோரின் செல்வாக்கிலிருந்தும் விடுபட்டு, கிறிஸ்தவ போதனைக்குச் சாதகமாக இயங்கி, கிறிஸ்தவமே ஒரேயொரு உண்மையான வெளிப்படுத்தலை அருளக்கூடிய சமயம் என்று முடிவுக்கு வந்து அதை ஏற்றுக்கொள்வர் என நம்பப்பட்டது. இந்த எதிர்பார்ப்புகள் நிறைவேறாதிருக்கவில்லை. இந்த நடைமுறை மூலம் சில மதமாற்றங்கள் நிகழவே செய்தன. இந்த விடுதிப் பாடசாலை மாணவர்கள் ஆங்கிலம், தமிழ் இரு மொழி களிலுமே கற்பிக்கப்பட்டதுடன், அவர்களது கற்கை நெறிகள் வேதப்பாடம், கணிதம், இலக்கணம், புவியியல் ஆகிய பாடங்களையும் உள்ளடக்கின. இவற்றில் சிறந்து விளங்கியவர்கள் உயர்கல்வியை

மேலே தொடர அனுமதிக்கப்பட்டனர். சமஸ்கிருதம், ஐரோப்பிய இலக்கியம் அல்லது விஞ்ஞானம் என்ற இத் துறைகளில் இவர்கள் பெறக்கூடிய தராதரங்கள் அவர்களுக்கு அரசாங்கத்தில் ஆசிரியர்களாக, மொழிவிளக்கம் அளிப்பவர்களாக, மொழிபெயர்ப்பாளர்களாக அல்லது சுதேசிப் பிரசங்கிகளாக வேலை செய்யத் தகுதியானவர்களாக்கினர்.¹⁴⁰

ஏசிஎம் மும் ஆங்கிலத்தில் இடைநிலைக் கல்வியை அளிப்பதில் முன்னின்றது. 1830ல் முதலில், வருடாந்தம் கட்டணம் செலுத்தும் முறையில் அமைந்த தனிக்கவனிப்புடனான கல்வி வசதியை அளித்தது. இப் பாடசாலை கடுமையான ஒழுங்கு விதிகளையும், கிறிஸ் தவமயப்படுத்துவதில் அதிக ஆர் வமும், கொண்டிருந்தபோதும், ஏசிஎம் செய்த கல்விப் பங்களிப்பை மக்கள் அதிகமாகப் பாராட்டியதனாலும், ஆங்கிலக் கல்வியில் அதிக மதிப்பு வைத்திருந்ததனாலும், அவர்கள் பொருளாதார ரீதியிலும், மதரீதியிலுங்கூட அதற்கான விலையைச் செலுத்த ஆயத்தமாக இருந்தனர்.¹⁴¹ ஏசிஎம்மின் பிரதான நிலையங்கள் யாவற்றிலும் இலவச மகளிர் விடுதிப் பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டு, பின்னர் இவை, அவற்றின் வகையில், ஆசியாவில் முதன்முதலில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட, மகளிர்க்கான கல்வி நிலையங்களாக உயர்ச்சி பெற்றன. பெண்கள் கல்விக்கு எதிராக நிலவிய உள்ளூர் மனப்பாங்குகளைக் களைவதில் இவை முக்கியமாயின. நாம் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டதுபோல், இவற்றால் எழுந்த தேவையை எல்லா மிஷன்களுமே பூர்த்தி செய்தன.

கோல்புறாக் ஆணைக்குழுவில் திட்டமிடப்பட்ட சீர்திருத்தங்களில் கல்வியே அச்சாணியாக இருந்தது. கல்வியின் மூலம் சமுதாயம் மாற்றம் அடைவதும் நவீனமயமாக்கப்படுவதும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. பிற்காலத்தில் பொதுவான வேலைகளில் பொறுப்புள்ள பதவிகளில் மக்கள் அமர்வதற்கும், அவர்களுடைய தனித்துவமான உள் அறிவும், புதிதாகக் கிடைத்த பொது அறிவும், சிறப்பாக இணைந்து தொழிற்படுவதற்கும் இக் கல்விமுறை வழிவகுத்தது.

உடுவில் மகளிர் பாடசாலையும், வட்டுக்கோட்டை செமினரியும் முன் குறிப்பிட்டதுபோன்று, அமெரிக்க மிஷனரிமாரின் மதமாற்றத்துக்கு முக்கிய தளங்களாக விளங்கின. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில், உடுவில் பாடசாலையில் பயின்ற பெண்களில் பாதிப்பங்கினர் கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவிக் கொண்டனர். 1847 அளவில், இங்கு கற்றவர்களில் அரைவாசிக்கு மேலான தொகையினர் கிறிஸ்தவர்களையே மணந்து, தமது பிள்ளைகளைக் கிறிஸ்தவக் கொள்கைகளுக்கு இணங்க வளர்த்தனர்.¹⁴² இலங்கையின் தமிழ் மக்கள் மத்தியில், கிறிஸ்தவக் கொள்கைகளை நாட்டுவதற்கு இப் பாடசாலை மிகவும் சக்திவாய்ந்த சாதனமாகவிருந்தது, 1850 அளவில், வட்டுக்கோட்டை செமினரியில், அதன் ஆரம்பத்திலிருந்து 600 மாணவர்கள் கற்பிக்கப்பட்டிருந்தனர். இவர்களில் 400க்கும் அங்கமானோர் செமினரியில் தமது கல்வியைப் பூரணமாக

முடித்திருந்தனர். மாணவர்களில் அரைப்பங்குக்கு மேலானவர்கள் கிறிஸ்தவத்தைக் தழுவியவர்களாகவும், அவர்கள் யாவரும் கிறிஸ்தவக் கோட்பாடுகளில் பரிச்சயம் உடையவர்களாகவும் இருந்தனர்.¹⁴³ 1856ல், செமினரி பட்டதாரிகளாக இருந்த 454 பேர்களில் 175 பேர்கள் ஏசிஎம் மின் ஆலயங்களில் பணிபுரிந்ததுடன், அவர்களில் அரைப்பங்குக்குக் குறைந்த தொகையினர் மிஷன்களில் வேலை செய்கனர்.144 ஆயினும், இப் பட்டதாரிகளின் கிறிஸ்தவ அர்ப்பணிப்பு பற்றி மிஷன்கள் ஆழ்ந்த கவலை கொண்டிருந்தன. பெருந்தொகையினர் (தொண்ணு ற்றிரண்டு) வெளியேற்றப்பட்டதுடன், பல பட்டதாரிகள் இந்துப் பெண்களை மணந்து கொண்டனர், 1856ல் கல்வி பயின்ற தொண்ணூற்றாறு மாணவர்களில் பதினொருவர் மட்டுமே திருச்சபை அங்கத்தவர்களாக இருந்தனர். வயது முதிர்ந்த மாணவர்கள் தயக்கமின்றிக் கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவுவதிலும் பார்க்க, அரசாங்கத்தில் வேலை பெறுவதிலேயே அதிக ஆர்வம் காட்டியதைக் குறிக்து விசனம் இருந்தது. 145 கனிஷ்ட மாணவர்கள் இயல்பாகவே, மூத்த மாணவர்களின் இந்த மனப்பாங்கினால் பாதிக்கப்பட்டனர். இதனால் கவலைக்குரிய நிலையேற்பட்டு, 1856ல் வட்டுக்கோட்டை மிஷனரி மூடப்பட்டது. 148 சிஎம்எஸ் சினால் முதலில் நல்லாரில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுப் பின்னர் சுண்டிக்குளிக்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்ட செமினரிக்கும் 1951ல் இதே நிலை ஏற்பட்டிருந்தது.

பல்வேறு மிஷன் நிலையங்களில் ஈட்டிய மதமாற்றங்கள் ஒருபோதுமே மிஷ ன்களுக்கு முழுமையான திருப்தியை அளிக்கவில்லை. இருபத்திநான்கு வருடங்கள் ஏசிஎம் திடமான உழைத்து (1816 1839), திருச்சபை அங்கத்தினர் தொகை வெறும் 492 ஆகவே இருந்தது. இவர்களில் 127 பேர்கள் முதல் பன்னிரண்டு வருடங்களில் மதமாற்றம் செய்யப்பட்டவர்களாகவும் எஞ்சிய 365 பேர்களும் இறுதிப் பன்னிரண்டு வருடங்களில் இணைந்தவராகவும் இருந்தனர்.¹⁴⁷

1845ல், புரட்டஸ்தாந்து மிஷன்கள் யாவற்றினதும் திருச்சபை அங்கத்தவர்கள் தொகை 630 ஆகவிருந்தது. 1849 அளவில், இத்தொகை 357 ஆகக் குறைந்து 1856ல் ஓரளவு நிலையான தொகையான 498 ஐக் கொண்டிருந்தது. 1879 இத்தொகை கிட்டத்தட்ட இரட்டித்து 891 ஐ எட்டியது.¹⁴⁸ கிநிஸ்தவ மதமாற்றத்தின் இந்த அதிகரிப்பு, தமிழர்கள் அரசாங்க, தனியார் துறைகளில் வேலை பெறுவதில் மேலும் அதிக ஆர்வம் கொண்டிருந்தாலேயன்றி, கிநிஸ்தவத்தைத் தழுவும் விருப்பினால் நிகழ்ந்ததல்ல. (ஒருவேளை இவ் விருப்பும் இருந்திருக்கலாம். நாம் வெஸ்லியன் மிஷனையிட்டு முன்னர் கூறியதுபோன்று, மனப்பூர்வமான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டபோதும், மதமாற்றங்கள் குறைந்த அளவிலேயே நிகழ்ந்தன. கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவவேண்டும் என்ற தேவையினால் மக்கள் பெரும்பாலும் ஆட்கொள்ளப்படவில்லை என்பதனைப் புள் ளிவிபரங்கள் காட்டுகின்றன. பாடசாலைகளில் அனுமதிக் கப்பட்டோர் விபரம், மிஷனரிமாரின் அறிக்கைகள் என்பன மிஷன்களுடைய செயற்பாடுகள் எவ்வளவுக்குத் தமிழர் மத்தியில் வரவேற்கப்பட்டன என்பதற்குப் போதிய ஆதாரங்களாய் உள்ளன. அரசாங்கத்திலும் வர்த்தகதாபனங்களிலும் வேலையைப் பெற்றுக்கொள்ளும் தமிழரின் வேட்கையே, அவர்கள் மிஷனரிக் கல்வியை அடைவதற்கு உந்துகாரணியாய் இருந்தது எனக் கருதப்படுகின்றது.

தமிழர்களின் நலன்களுக்கு மேலும் பங்களிக்கும் வகையில் ஏசிஎம் மானிப்பாயில் ஒரு மருந்துக் கிளையையும், வைத்தியசாலையையும் நிறுவியதுடன், சுதேசிகளுக்கு மருத்துவக் கல்வியையும் வழங்கியது. யாழ்ப்பாணத்தில் மாத்திரமன்று, இலங்கை முழுவதற்குமே ஏசிஎம் இவ்விஷயத்தில் முன்னோடியாக இருந்தது. பின்வரும் அத்தியாயங்களில் இந்த முக்கிய உண்மை விரிவாக ஆராயப்படும்.

வட்டுக்கோட்டை செமினரியை ஏசிஎம் உருவாக்கியபோது அதன் இரு பிரதான நோக்கங்களாக, தமிழர் இலக்கியத்தை வளர்த்தல், திடமான ஆங்கில அறிவைக் கற்பித்தல் என்பன இருந்தன. நவீன அறிவை, குறிப்பாக விஞ்ஞான அறிவைப் பெறுவதற்கு, ஆங்கில மொழியைப் புரிந்துகொள்வது அத்தியாவசியம் என்பதை மிஷனரிமார் திடமாக நம்பினர். எனவே, ஆங்கிலமே கல்வி நிறுவனங் களில், குறிப்பாக உயர்கல்வி நிறுவனங்களில் கற்பிக்கப்பட்ட பாடங்களுள் அதி முக்கியமானதாக இருந்தது. வட்டுக்கோட்டை மிஷனரி, அதன் மேற்கத்திய பாணிக் கற்பித்தலினாலும், உயர் கல்விக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கியதாலும், ஆங்கில மொழியில் வகுப்புக்களை நடாத்தியது. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் நாடு முழுவதிலும் இது ஒன்றே இவ்வகையான கல்வி நிறுவனமாக இருந்தது. இந்த மிஷனரிமாரினால் வழங்கப்பட்ட கல்வி, அந்தக் காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத் தமிழரை, நாட்டினது அதிகம் கற்றவர்களும், அதிகம் திறன் பெற்றவர்களுமாக்கி, தொழில் வாய்ப்புக்களிலும், புலமைசார் தொழில்களில் பிரவேசிப்பதற்கும், மற்றெவரையும்விட முன்னணியில் இருக்க வைத்தது. அரசாங் கத்தின் எல்லா மட்டங்களிலுமுள்ள அதிகாரிகள், செமினரிப் பட்டதாரிகளின் தகைமை திறன் என்பனவற்றையிட்டுப் பெருமதிப்பு வைத்திருந்தார்கள் குடியேற்ற வாத செயலாளரும், லெப்டினன் ஆள்பதியுமாகிய சேர் ஜேம்எஸ் எமசன் ரெனன்ற் வருமாறு தன் அவதானிப்பைத் தெரிவிக்கின்றார்.

"கற்கை நெறியானது பூரணமான ஒன்றாக இருந்ததனால் அது எட்டு ஆண்டுகள் நீடிக்கும் கல்வியாக இருந்தது. பிரமாணிய முறைமையுடன் முரண்படும் அதன் மாணவரின் பயனையிட்டு விசேடமாகக் குறிப்பிடுவதுடன், பாடவிதானமானது, வரலாற்று, சிறப்புக் கல்விகளின் எல்லாக் கிளைகளுடனும், கணித, பௌதிக, விஞ்ஞானம் என்ப வற்றின் அதியுயர்ந்த கிளைகளுடனும், கணித, பௌதிக, விஞ்ஞானம் என்ப வற்றின் அதியுயர்ந்த கிளைகளுடனும், கிறிஸ் தவ மார்க்கத்தின் உயர்ந்த கொள்கைகள், சான்றுகள் என்பவற்றுடனான மிக அந்நி யோன்னியமான புரி தலையும் கொண்டதாகவிருந்தது. மாணவர் வெளிப்படுத்திய அறிவு பிரமிப்பை ஏற்படுத்தியதுடன், கற்கைநெறி, தொடர்பு முறைமையின் வெற்றி என்பவற்றைப் பொறுத்தவரையில் இக் கல்லூரி நிறுவனம் பல ஐரோப்பிய பல்கலைக்கழகங்களில் தரத்துக்குச் சமமானது என்று சொல்வது எவ்வகையிலும் மிகையான கூற்றல்ல.¹⁴⁹

இந்த செமினரிக் கல்வியின் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் என்னவெனில், தமிழ் கற்றல் நவீனமயமாக்கப்பட்டதும், தமிழ்மொழி. இலக்கியம் என்பவற்றுக்கு அளிக்கப்பட்ட கவனமும் ஆகும். செமினரியை நிறுவியவர்களின் கூற்றுக்கிணங்க.

"தமிழ் மொழியானது சமஸ்கிருதம் ஹீபுறா, கிரேக்கம் போன்ற மொழிகளை ஒத்தது என்பதுடன், அது சுயமூலம் கொண்டதும், நிறைவுபெற்றதுமான மொழியாக இருப்பதுடன், அதை அதற்காகவே விருத்தி செய்வது ஏற்படையதாகும். ஆனால், இப்போது அநேகமாகக் கவனிப்பற்றுக் காணப்படும் தமிழ் கட்டுரையாக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில், இவர்கள் தமது சொந்த மொழியான தமிழில் விவேக மாகவும், வலுவடனும் எமுகவேண்டிய அவசியத்தின் மீது இவர்களது கவனம் செலுத்தப்படல் வேண்டும். அசல் சுதேச எழுத்தாக்கம், அதனுடைய அகியுயர்ந்த சாதுரிய நடை, மொழிமாப என்பனவற்றுக்காக வாசிக்கப்படுகையில், ஒரு அன்னியரின் ஆக்கமோ, மொழி பெயர்ப்போ. அதற்கு ஈடாகாது என்பதனால் அவை புறந்தள்ளப்படும். சுதேச எழுத்தாளர்களின் தரத்தை உயர்த்த வேண்டும். விஞ்ஞான அறிவின் வளத்தைப் பெற்றுள்ள அவர்களுடைய மனங்கள், ஐரோப் பிய கருத்தியல்களுக்கு உருவம் கொடுப்பது மாத்திரமன்றி, அந்த வடிவங்களுக்கு அழகான உள்ளூர் ஆடை புனையும் திரமையையும் இவர்கள் பொவங்கூடும் என்பது பிரதானப்படுத்தப்படல் வேண்டும் என்பதுடன், அவ்வாறு செய்வது கற்றுலுக்கும், கிறிஸ்தவத்துக்கும் நலன் தருவதாகும்."¹⁵⁰

பல்வகையான எழுத்தாக்கங்கள், இலக்கணம், ஒழுக்கவிதிச் சிறு நூல்கள் என்பன ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கும், தமிழிலிருந்து ஆங்கிலத்துக்கும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. முதற் சில வருடங்கள் தமிழ்க்கல்வி, மொழிபெயர்ப்புப் பயிற்சிகளை மட்டுமே கொண்டிருந்தது. ஆயினும் பின்னர், தமிழ் ஆக்கங்களை ஆய் வதற்கு வசதியளிக்கப்பட்டது. தமிழ் மொழியின் பேச்சு, இலக்கியம் என்பவற்றில் சிறந்த அறிவைப் பெற்றிருந்த சில மிஷனரிமார்கள், தமிழ் இலக்கியப் பாரம் பரியத்தை மேலும் இரசிப்பவர்களாகி, தமிழ் எழுத்தாக்கங்களை முக்கியமானவை சிலவற்றைப் பாடவிதானத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளவும் தீர்க்கமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர். 1830 அளவில், பாடவிதானத்தின் தமிழ்ப் பாடங்களில், உரை நடையிலான நன்னுற்சுருக்கம் (செய்யுள் மொழிக்கான இலக்கண நியமம்), ஒளவையார், மூதுரை, திருக்குறள் எனும் பாரம்பரிய தமிழ் நூல்களுடன், கந்த புராணம், தத்துவக் கட்டளை என்பவற்றின் சில பகுதிகளும் சேர்க்கப்பட்டன.¹⁵¹ எல்லா செமினரி மாணவர்களும் தமிழ் மொழியையும் அதன் பாரம்பரியச் சொத்துக்களையும் கற்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஏனெனில் முதற் தடவையாக, தமிழ் நூல்கள் மேற்கேத்திய சமகாலக் கண்ணோட்டத்தில் ஆராயப் பட்டதுடன், மேற்கத்திய நியமத்துக்கு இணங்க அவற்றின் மதிப்பீடும், நூல் விமர்சனமும் செய்யப்பட்டன. அதாவது முறையான கிறிஸ்தவ அடிப்படையில் ஆராயப்பட்டன. இது எதிர்பாராத விளைவுகளை ஏற்படுத்தியதொரு பரிசோதனை யாகும். யாழ்ப்பாணத்தின் உயர்கல்வித்துறை உயர்மட்டத்தினர் தமது மக்கள் மத்தியில் மேற்கத்திய கருத்தியல்களையும், கருத்தாக்கங்களையும் பரப்பலாயினர், அவர்கள் ஆங்கில, தமிழ் மொழிகளில் பத்திரிகைத்துறையை அபிவிருத்தி செய்து, அதன்வழி, தமிழ் ஆய்வுகளினதும், தமிழ்மொழியின் நவீனமயப்படுத்தலினதும் மீளுயிர்ப்பை ஆரம்பித்து வைத்தனர். செமினரி மாணவர்கள் இக் கடும் முயற்சியின் முன்னோடிகளாவர். சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை , கரோல் விஸ்வநாதபிள்ளை, வைமன் கதிரவேற்பிள்ளை, ஆனல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை, நீவின்ஸ் சிதம்பரப்பிள்ளை ஆகியோர் இவர்களில் குறிப்பிடக் கூடியவர்களாவர்.

வட்டுக்கோட்டை செமினரி அதன் முப்பத்து மூன்று வருட ஆயுட்காலத்தில் (1823-1855), வெஸ்லியன் மிஷன், சிஎம்எஸ், கத்தோலிக்க மிஷன்கள் என்பனவற்று டன் இணைந்து ஒரு புதிய சந்ததியினராகிய கல்விபெற்ற இளைஞர்களை உருவாக்கியது. இச் சந்ததியினரே ஒரு புதிய உயர்மட்டமாக உருவாகியவர்கள். மேற்குலக விழுமியங்களினால் உந்தப்பெற்ற இந்தக் குழுவினரே, நவீன மயப்படுத்துதல், சமூக மாற்றம் என்பவற்றில் மிக முனைப்புடன் ஈடுபட்டவர்கள் ஆவர். இவற்றால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் இலங்கை (முழுவதுமே உணரப்பட்டது. நாட்டை மத்திய காலத்திலிருந்து நவீன காலத்துக்கு கொண்டுவர உதவியவர்கள் இவர்களேயாவர். நாட்டின் வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேசங்களில் உள்ள பதவிகளில் இவர்களே இயல்பாக மேலாதிக்கம் பெற்று, தீவு முழுவதற்குமான சிவில், இராணுவ, நீதி, வர்த்தக அமைப்புக்களில் அங்கம் வகித்தனர். யாழ்ப்பாணத் தீபகர்பம் இப்போது பவியியல், சமூக, கலாச்சார ரீதியில் ஒரு கடையாந்தர இடமாக இருக்கவில்லை. ஏனெனில், இதனுடைய உயர்மட்டக் கல்விமான்களின் ஊடாக, இது, பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் அரையிறுதியிலான பிரித்தானிய ஆட்சிக் காலகட்டத்தில் நிகழ்ந்த, நாட்டினது மத, சமூக, அரசியல் பொருளாதார அபிவிருத்திகளின் பிரதான நீரோட்டத்தினுள் உள்வாங்கப்பட்டிருந்தது.

கல்வி, மதமாற்றம் என்பன மட்டுமே அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் இலங்கைத் தமிழருக்கு ஆற்றிய பங்களிப்புக்கள் ஆகா. 1834ல் அவர்கள் மானிப்பாயில் ஒரு அச்சுக்கூடத்தையும் நிறுவி, அதனால் தமிழ் இல்கியத்தை மேம்படுத்தினர். இந்த அச்சுக்கூடம் மூலமாக, எந்தத் தமிழ்ப் பிரதேசத்திலாவது, ஒரு பத்திரிகைப் பாரம்பரியத்தை ஆரம்பித்த முதலாவது புரட்டஸ்தாந்து மிஷனாக ஏசிஎம் மிளிர்ந்தது. இது இயங்கத் தொடங்கிய முதலிரண்டு வருடங்களில் இந்த ஒற்றை அச்சுக்கூடம், 230,310 பிரதிகளை, ஏறத்தாழ 3,284,4000 பக்கங்களுடன் அச்சிட்டது.¹⁵² 1850 வரையினில் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் 130 மில்லியன் எண்ணிக்கைக்குக்குறையாத பக்கங்கள் வெளியிடப்பட்டன என்பதை வேறு புள்ளிவிபரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. ஏசிஎம் மின் அறிக்கைகளில், எல்லா அச்சு வேலைகளுடன், புத்தகம் கட்டுதல், சஞ்சிககைகள் வெளியீடு என்பன சம்பந்தமான முழு விபரங்களும் காணப்படுகின்றன. ஏசிஎம் மின் பாரிய, பெறுமதிவாய்ந்த பங்களிப்பினை இவை வெளிக்காட்டுகின்றன. இந்தப் பங்களிப்பையும், அது எவ்வகையில் தமிழர்களின் சமூக, சமய, கலாச்சார, அரசியல் வாழ்வில் ஒரு பெரும் பங்கை வகித்தது என்பதையும் பின்வரும் அத்தியாயத்தில் ஆராய்வோம்.

கத்தோலிக்க மிஷன்கள் தமிழர்களின் கல்விக்குப் பங்காற்றியபோதும், அவர்கள் அதனை மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வளங்களுடன், அரசாங்கத்திடமிருந்து எவ்வித நிதியுதவியும் இல்லாமலே செய்தனர். தமிழரின் கல்வியில் அவர்கள் அர்ப்பணிப்புடன் ஈடுபட்டபோதும், ஆரம்ப பிரித்தானிய ஆட்சிக் காலத்தில், கத்தோலிக்கத்தை மீண்டும் நிறுவுவதிந்தான் கத்தோலிக்க மிஷன்கள் அதிக ஆர்வங் காட்டின. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் அரையிறுதிவரை, அவர்கள் கல்வி முயற்சிகளில் முனைப்புடன் ஈடுபடவில்லை. ஆயினும், பரட்டஸ்தாந்து மிஷனரிமாரின் ஆரம்பக் கல்வி முயற்சிகளை இவர்கள் பின்பற்றினர். இவ்வகையில், வாண, பெற்றாச்சினி, வட இலங்கையில் கல்வியை மேம்படுத்துவதற்காக, யாழ்ப்பாண கத்தோலிக்க பாடசாலைகள் சங்கத்தை 1847ல் நிறுவினர். இவருடைய உத்வேகம், யாழ்ப்பாணக் கத்தோலிக்க மக்களின் ஒத்துழைப்பின் ஆதாரத்துடன், 1550ல், யாழ்ப்பாணக் கத்தோலிக்க ஆண்கள் பாடசாலையையும், யாழ்ப்பாணக் கத்தோலிக்கப் பெண்கள் பாடசாலையையும் நிறுவக் காரணமாயிற்று.¹⁵³ கத்தோலிக்க மிஷன்களின் அறிக்கைகளின்படி, இப் பாடசாலைகள் கத்தோலிக்கக் கோட்பாடுகளிலேயே பிரதான கவனம் செலுத்தியதால், மாணவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட கற்பித்தல் யாவும் கத்தோலிக்கக் கொள்கைகளைப் பற்றியதாக மட்டுமே இருந்தன. ஏனைய பாடங்களின் நவீன அல்லது விஞ்ஞானக் கோட்பாடுகள் அவற்றிலும் எதுவகைக் கவனமும் செலுத்தப்படவில்லை. எனவே, இவர்களது பணியைவிட பரட்டஸ்தாந்து மிஷனரிமாரின் பணி அதி முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகின்றது.

புரட்டஸ்தாந்து மிஷனரிமாரின் கல்வித்துறையிலான உதாரணத்தை விரைவில் இந்துக்கள் பின்பற்றலாயினர். மிஷனரிமாரின் முயற்சிகளால் கவரப்பட்ட இந்துக்கள், ஆரம்பக் கல்வியை அளிப்பதற்கான மிஷனரிமாரினது முயற்சிகளுக்கு குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில், சாதகமான வகையில் செயற்பட்டனர் மிஷனரிமாரின் ஒழுங்குமுறையில் அமைந்த வழிகளை இந்துக்கள் பின்பற்றி தமிழ்ப் பிரதேசம் முழுவதிலும் ஆரம்பப் பாடசாலைகளை நிறுவினர். 18286 இந்துக்களிடம், 2,430 மாணவர்களை மொத்தத் தொகையாகக் கொண்ட 106 பாடசாலைகள் இருந்தன. ஆயினும், அரசாங்கத்தின் நிதியுதவி, தார்மீக ஆதரவு என்பன இல்லாமையாலும், ஆசிரியர் பற்றாக்குறையினாலும், இந்துக்களால் இடைநிலைப் பாடசாலைகளை உருவாக்க இயலவில்லை. ஆயினும், இந்து சைவ மீளுயிர்ப்பு எழுச்சியுடன், பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில், இடைநிலைப் பாடசாலைகள் யாம்ப்பாணத்தில் நிறுவப்பட்டன, இருப்பினும், இவை மிஷனரிப் பாடசாலைகளின் தரத்துக்குச் சமமானதாக இருக்கவில்லை . 1850 களிலான இந்துத் தமிழர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு பெரும்பாலும் காரணமாக இருந்தது ஆறுமுக நாவலரினதும், அவரைப் பின்பம்றியவர்களின் முயற்சி களுமாகம். கமது மத, கலாச்சார விழுமியங்களைப் பேணிப் பாதுகாக்கவும், இந்துத் தமிழர் மத்தியில் கிறிஸ்தவம் பெருமளவில் விஸ்தரிக்கப்பட்டு, மேற்குலக விழுமியங்கள் பரப்பப்படுவதையும் கடுப்பதற்காகவுமான முயற்சியில், இக் கால கட்டத்தில் தமிம்க் தல்வி சம்பந்தமான முனைப்பு மேலோங்கியது. கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் எவ்வாறு தமது மதத்தைப் பரப்புவதற்குக் கல்வியைப் பயன் படுத்தினரோ, அதேவகையில் சுதேச தமிழ் மீளுயிர்ப்பாளரும் செய்தனர். எனவே தமது மதம், கலாச்சாாம் என்பவர்ளை வளர்த்துப் பேணுவதற்கான இவர்களுடைய திட்டங்களும், இலக்குகளும், பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் மேற்கொண்ட வழிமுறைகளைப் போன்றே இருந்தன. கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாருக்கும், அவர்களுடைய மதமாற்று முயற்சிகளுக்கும் எதிரான, பாரம்பரிய இந்து சைவ உயர்மட்டத்தினரின் போராட்டம், தமிழர் தம்மை ஒரு சமூகமாக உறுதியுடன் எண்ணுவதற்கும் இட்டுச் சென்று, மொத்தத்தில் தமிழர் என்ற சுயவுணர்வை அதிகரிப்பதற்கு வழிவகுத்தது. கலாச்சார மத, சமூக பொருளாதார பிரச்சினைகளுடன், அரசியற் பிரச்சினைகூட 1850 களில் மேலும் தீவிரமடைந்து, அவை பின்னர் நிகழவிருந்தமுரண்பாடுகளையும், கொந்தளிப்புக் களையும் உணர்த்தும் சமிக்ஞைகளையும் காட்டியது. விசேடமாக கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் சம்பந்தமாக மட்டுமல்லாது, பொதுவாக, மேந்கத்திய கலாச்சாரச் செயற்பாடுகள் சம்பந்தமாகவும், அரசாங்கம், அதன் சட்ட முறைமை, பிரித்தானிய குடியேற்றவாத நிர்வாகம், என்பன சம்பந்தமாகவும் எழுந்த முரண்பாடுகளும், கருத்து வேறுபாடுகளுமே பின் நிகழவிருந்த சம்பவங்களாகும். இந்த முரண் பாடுகளே, பக்கொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகு தியில் எமுச்சிபெற்ற உணர்ச்சி மேலிட்ட தமிழ்க் கலாச்சார விழிப்புணர்வுக்கு வழிகோலின.

NOTES

- 1. AJ. Wilson, The Break-up of Sri Lanka: The Sinhalese Tamil Conflict, C. Hurst & Co., London, 1988, p.2
- C. Charles, Public Administration in Ceylon, London, Royal Institute of International Affairs, p. 101.
- 3. AJ. Wilson, op. cit., p.2.
- 4. AJ. Wilson, op. cit., p.3
- PAC, op.cit, p.58.
- 6. Ibid. p.58
- PAC, op.cit, p.58.
- 8. Ibid., p.61.
- 9. Ibid., p.61
- 10. PAC, op.cit, p.61.
- 11. Ibid., p.61.
- 12. PAC, op.cit, p.62.
- S. Arasaratnam. 'Sri Lankan Tamils Under Colonial Rule', in Sri Lankan Tamils: Ethnicity and Identity, edited by C. Manogarar & B. Pfaffenberger, Westview Press, Colorado, 1994, p.45.
- 14. Reprint of the Forest Administration of Ceylon, part 1, Sessional Papers, 1882, p.1.
- 15. PAC, op. cit. p.26,
- 16. Ibid., p.26.
- 17. PAC, op. cit, p.26.
- 18. Ibid., p.26
- 19. Ibid., p.40.
- K.M. de Silva, The Legislative Council in the Nineteenth Century, in UCHC. 1981, p.235.
- 21. Reprint of the Forest Administration of Ceylon, part 1, Sessional Papers, 1882, p.1.
- 22. PAC, p.65.
- 23. Ibid. p.65
- 24. Ibid. p.65
- 25. S.Arasaratnam, 1994, op. cit., p.46.
- 26. Ibid., p.70
- 27. MS, 27 Feb. 1831
- 28. MS, 14 Oct. 1852
- 29. Reprint of the Forest Administration of Ceylon, part I, Sessional Papers, 1882, p.25.
- 30. Ibid., p.20.
- 31. MS, 27 Feb. 1851
- 32. Reprint of the Forest Administration of Ceylon, op.cit., p.25.
- 33. Ibid., p.30.
- 34. Ibid., p.30
- 35. S.Arasaratnam, 1994, op. cit., pp.46-47.
- 36. MS, 16 Nov. 1851.
- 37. MS, 16 Nov. 1851.
- 38. MS, 26 Nov. 1848.
- 39. PAC, op.cit, p.53.

- 40. MS, 28 June, 1848.
- 41. MS, 13 June. 1850.
- 42. MS, 2 Jan, 1847.
- 43. MS. 25 June, 1846
- 44. MS. 10 June. 1847
- 45. MS, 10 June, 1847
- 46. MS. 16 Aug. 1854
- 47. PAC, op.cit, p.3.
- 48. MS, 24 July, 1845
- 49. ACM, 'ACM Report', in Papers of the American Board of Commissioners for Foreign Missions: Ceylon Mission, vol. 3. 1836-1844, Woodbridge Research Publication Inc. 1842 (Complete collection of ACM report for Ceylon, since 1816 till 1921 collected from American Board of Commissioners for Foreign Missions, Produced by Woodbridge Research Publication Inc. Boston on microfilm, heavily used in this study).
- B.K. Panditaratna & S. Selvanayagam, 'The Demography of Ceylon An Introductory Survey in UCHC, pp.284-295.
- 51. Ibid., p.285.
- 52. Ibid., p.285.
- 53. Ibid., p.286.
- 54. Ibid. p.286.
- 55. ACM Report, vol.3. sect. 446. 1836-1844
- 56. MS, 17 Apr. 1845.
- Church Missionary Society Report, 5 Sep. 1845 (The complete Church Missionary Society Report collected from the Archives of University of Birmingham and heavily used in this research).
- 58. ACM Report, vol. 2, 1824-1835
- 59. ACM Report, vol.5, Sect 448, 1845-1854
- TJ. Emerson, Christianity in Ceylon, John Murray, London, 1950.p.82. (This title will be used as CC as an abbreviation throughout the research).
- 61. Ibid., p.82
- 62. Ibid., p.83
- 63. Ibid., p.83.
- 64. Ibid., p. 84
- 65. Ibid., p.84.
- 66. PAC. p.42.
- 67. A. Mathias, The Catholic Church in Jaffna: 1875-1925, 1992. p21.
- 68. Ibid., p.25.
- 69. Ibid., p.24.
- 70. Ibid., p.27.
- 71. Ibid., p.25.
- K.M. de Silva, 'The Government and Religion: Problems and Policies c.1832-1920' in UCHC.pp.1945
- 73. A. Mathias, CC, op.cit, p.109.
- 74. Ibid., p. 112.
- Jaffna Central College 1834-1934. Centennial memorial edition, Ceylon Examiner Press, Colombo, 1936, p. 7.
- 76. Ibid., p.7.

- 77. Ibid., p.8.
- 78. Ibid., p.8.
- 79. Ibid., p. 10.
- 80. Ibid. pp.10-11.
- 81. Ibid., p.11.
- 82. MS, 25 July. 1850.
- 83. Ibid.
- 84. Ibid.
- 85. K.M. de Silva in UCHC, op. cit., p. 188.
- 86. MS, 26 Oct. 1848.
- 87. Ibid.
- 88. Ibid.
- 89. CMS Report, Archives of the University of Birmingham, CCE/M8, 1844, p.304.
- 90. CMS Report. Archives of the University of Birmingham, CCE/M9, 1845, p.563,
- 91. CMS Report, op. cit. 1847, p.383.
- 92. Ibid.
- "Brief Sketch of the American Ceylon Mission', ACM Report, vol. 5, 1845-1854, A.M Press, Jaffna, 1849, p.30.
- 94. Ibid. p.3.
- 95. Ibid., p.3.
- 96. Ibid. p.3.
- 97. Ibid., p.3.
- 98. Ibid., pp.18-19.
- 99. MS, 27 June, 1850.
- 100. MS 11 Mar. 1847
- 101. Ibid.
- 102. MS,9 Aug. 1849.
- 103. MS, 11 Mar. 1847.
- 104. Ibid.
- 105. MS, 28 Feb. 1850.
- 106. Ibid.
- 107. 'Brief sketch of the American Ceylon Mission' in ACM Report, vol. 5. 1845-1854, 1849, pp. 9-10.
- S. Arasaratnam, Christianity, Traditional cultures and Nationalsim: The South Asian Experience. Bunker Memorial Lectures Jaffna College, Bastion Press, Jaffna, 1978.p.21.
- 109. H.A.L. Goonetilleke, Images of Sri Lanka through American Eyes. US Information Service, 1976, p.410.
- S. Pathmanathan, 'Religion and Social Change in Northern Sri Lanka; 1796-1875: Protestant missionary activity and Hindu responses'. The Journal of Modern Sri Lankan Studies, vol.1, no. 1, 1986, p.18.
- 111. W.J.T. Small, A History of the Methodist Church in Ceylon. 1814-1964, Wesley Press, Colombo, 1964, p.38.
- 112. J.V. Chelliah, A Century of English Education. The Story of the Batricotta Seminary and Jaffna College. The ACM Press, Tellipalai, 1922. p.1.
- 113. P Baldacus, A True and Exact Description of the Great Island of Ceylon, edited by S.D. Saparamadu, translated by P. Brohier The Ceylon Historical Journal, Royal Asiatic Society (Ceylon Branch), Colombo, Vol. 8. 1959, pp.318-344.

- 114. MS, 25 July, 1850.
- 115. W.J.T. Small, op. cit. p.88.
- 116. ACM Report, vol. 6. 1845-1864, 1851. p.197.
- 117. W.J.T. Small, op.cit, p. 110.
- L.A. Wickramaratne, 'Education and Social Change, 1832–1900' in UCHC, Vol. III, p. 175.
- 119. WJ.T. Small, op. cit. p. 110.
- 120. lbid., p.215.
- 121. lbid., p. 110.
- 122. Ibid., p.110,
- 123. Ibid., p. 110.
- 124. lbid. p. 110.
- 125. MS. 26 Dec. 1850.
- 126. W.J. T. Small, op. cit., pp.196-202.
- 127. MS, 27 Jan. 1848.
- Jaffna Central College 1834-1934. Centenary Memorial edition, Ceylon Examiner Press. Colombo, 1936, p.19.
- 129. Ibid.
- 130. lbid. p.22.
- 131. The Centenary Volume of the Church Missionary Society in Ceylon, 1992, p. 91.
- 132. lbid., p.92
- 133. WJ.T. Small, op. cit., p.319.
- 134. CVCMS.p.92.
- 135. Ibid., p.95.
- 136. Ibid., p.110.
- 137. ACM Report, vol. 6, 1845-1854 March, 1851.
- 138. J.V. Chellaih, op. cit. p.3.
- 139. Ibid., p.3.
- 140. Ibid., p.6.
- 141. J.E. Tennent, Christianity in Ceylon, John Murray, London, 1850, p.45.
- 142. Wesleyan Missionary Correspondence, Jaffna, 22 Apr 1874 (The Wesleyan Methodist Missionary Society Archives Materials-correspondance: North Ceylon, LH.27-15/1, col lected from School of Oriental and African Studies, University of London).
- 143. S. Arasaratnam, Christianity..., op.cit, p.161.
- 144. Ibid., p.154.
- 145. R. Anderson, Report of the Deputation to the India Missions Made to the American Board of Commissioners at a Special Meeting Held in Albany, New York, 1856, p.17.
- 146. J. V. Chelliah, op. cit, p.42.
- 147. CVCMS, op. cit., p.103.
- 148. Ibid., p.106.
- 149. lbid., p.42.
- 150. J.V. Chelliah, op. cit., 8-9
- 151. Ibid., p.22.
- 152. ACM Report, Jaffna, vol.2, 465, 1830-1836.
- 153. A. Mathias, op. cit., p.71.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

அத்தியாயம் ஐந்து

தமிழ் சுயவுணர்வுகளின் ஆரம்பத் தோற்றத்தின் கூறுகள்

சமய–கலாச்சார, மொழி நிலைமைகள் (1850–1900)

கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரின் மதமாற்றுமுயற்சிகளினாலும், தம்மக்களிடையேயான மேற்கத்திய கலாச்சார ஊடுருவலினாலும், தமது மதநம்பிக்கையும், பாரம்பரிய கலாச்சார விழுமியங்களும் அழிக்கப்படுமென, கல்விபெற்ற இந்துசைவத் தமிழர் அஞ்சினர். இதன் விளைவாக, தமது, பதினாறாம் நூற்றாண்டிலிருந்தான மேற்கத்திய ஆட்சிக்கால வரலாற்றில் முதற் தடவையாக இலங்கைத் தமிழர்கள் தமது சொந்த சமய, கலாச்சார, மொழி அடையாளத்தின் முக்கியத் தவத்தை உணர்ந்தவர்களாய், பொதுவாக, கிறிஸ்தவ மிஷனரிச் செயற்பாடுகளுக்கும், மேற்கத்திய கலாச்சார செல்வாக்குக்கும், தமது எதிர்ப்பை வெளிக்காட்ட ஆரம்பித்தனர். இதே சமயத்தில் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் இந்து சமயத்தையும், அது உள்ளூர் மக்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட விதத்தையும் கண்டனம் செய்தனர். கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாருக்கும் இந்து சைவ உயர்மட்டத்தினருக்கும் இடையில் ஒரு கசப்பான பகமை வளரலாயிற்று, வெகுசன மக்களைத் தம்மோடு இணைத் துக்கொள்ளும் முயற்சியில் இப்பகுதியினருமே, தத்தம் சமயத்தைப் போதிப் பதற்குப் பொதுமேடைகளைப் பயன்படுத்தினர். அத்துடன் இவர்கள், தமது மதங்

> Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

களை வளர்ப்பதற்காகவும், எதிராளியான மதத்தைப் பலவீனப்படுத்துவதற்கும், அச்சிடப்பட்ட சிறுபிரசுரங்கள், பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் என்பனவற்றை விநியோ கித்தனர். இரண்டு மதங்களுமே தத்தம் நடவடிக்கைகளை அதிகரித்தன. மேலும் அதிகமான இந்து சைவக் கோவில்கள் தோன்றியதுடன், அனுட்டிக்கப்பட்ட சடங்கு கள், விழாக்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது, கிறிஸ்தவர்களும் தமது திருச்சபைச் செயற்பாடுகளை அதிகரித்தனர். இரு மதங்களுமே கல்வித் துறையில் பெரும் முதலீடுகளைச் செய்து, பாடசாலைகளை நிறுவினர்,

இந்து-சைவத் தமிழர் மத்தியில் ஏற்பட்ட சமூகமாற்றத்திற்கு, புரட்டஸ்தாந்து மதம் ஆற்றிய பங்கு மிகவும் முக்கியமானது. இந்த மதத்தினருடைய முயற்சிகளே, இந்துசமயத்திற்குப்புத்துயிர் ஊட்டி, அதன்வழி ஒரு இலக்கிய,கலாச்சார மறுமலர்ச்சி ஏற்படவைத்த கலாச்சார மயமாக்கலை, தூண்டிய காரணியாகும். அத்துடன், இலங்கையில் வடக்கு, கிழக்கு, எங்கணும் பரவி வாழ்ந்த தமிழ்ச் சமூகம், இந்த சமய, கலாச்சார, இலக்கியச் செயற்பாடுகளினால், ஒரு வேளை முதன்முதலாக, ஒன்றுபட்டது என்றும் கொள்ளலாம்.

வரலாற்று ரீதியில், இலங்கையில் பிரித்தானிய ஆட்சிக் காலத்தில் நிகழ்ந்த மிஷனரிமாரின் மதப்பிரச்சாரத்துக்கு முன்பதாகவே தமிழ் சைவ மீளுயிர்ப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. போர்த்துக்கேயரின் அடக்குமுறை ஆட்சியின் வீழ்ச்சியைக் தொடர்ந்து, முதலில் டச்சுக்காரரினதும், பின்னர் பிரித்தானியரினதும் ஓரளவு களர்வான கொள்கைகளின் காரணமாக, தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் எங்கும், பிரமித் கத்தக்க வகையில் சைவக்கோவில்கள் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டு, புதிய கோவில்கள் அமைக்கும் பணிகள் அதிகரித்து, கோவிற் திருவிழாக்களும், பண்டிகைகளும் மறுபடியும் கொண்டாடப்பட்டன. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், பிரித்தானியர் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய சில தசாப்தங்களின் பின்னர், கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் தங்களது பிரசன்னத்தை மக்கள் உணரச் செய்தபோது, அவர்கள் மக்களின் இதயங்களில் பிடித்திருந்த இடத்தை மீட்பதற்காகவும், மக்களின் மனங்களைக் கிறிஸ்தவத்திலிருந்தும் விடுவிப்பதற்காகவும், சைவசமய மீளுயிர்ப்பாளர்கள் பொங்கி எழுந்தனர். இவ்விரு மதங்களின் நோக்கங்களும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டவையாக இருந்துங்கூட, இவர்களின் முயற்சிகளின் விளைவான கூட்டுப்பயன், சமூகமாற்றம் நிகழ உதவியது. இந்த மதப் போட்டிகளின் மத்தியில், உண்மையிலேயே இந்துசமயம் மீளவும் உயிர்த்தது. இவற்றினால் அதிகரித்த சைவசமயத்தின் கலாச்சார, சமய பலம் இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்கில் சிதறிக் கிடந்த தமிழர்களை ஒன்றிணைக்கும் சக்தியாக இருந்தது, இவ் வகையான சமய கலாச்சார, மொழிரீதியான சுயவுணர்வு என்பனவே, பின்னர் விருத்தியடைந்து, இருபதாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், தமிழ்தேசியவாத உணர்வு உருவாவதற்கு வழிகோலவிருந்தன.

இந்த, சுய அடையாளம் அல்லது சுயவுணர்வின் உருவாக்கத்துக்கு முக்கிய காரணிகளாக இருந்த பல்வேறு மத கலாச்சார அம்சங்களை ஆராய்வதற்கு, பின்வரும் பிரதான விஷயங்கள் ஆய்வு செய்யப்படும். கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரின் செயற்பாடுகளும் அவற்றிற்கெதிரான சைவ மனப்பாங்குகளும், இந்தக் கிறிஸ்தவ மிஷனரி நடவடிக்கைகளுக்கு எதிரான சைவசமய மீளுயிர்ப்பாளரின் முயற்சிகள், சைவத்தின் மீளுயிர்ப்பு பல்வேறு கலாச்சாரச் செயற்பாடுகளில் வெளிப்பட்டமை, கோவில்களும், சைவப் பாடசாலைகளும் அமைக்கப்பட்டமை, சைவ தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சி, என்பனவற்றுடன் இறுதியாக, சமய கலாச்சார், மொழி அடிப்படையிலான அமைப்புக்கள் தோன்றியமை. எவ்வாறு இந்த விஷயங்கள் இக் காலகட்டத்தில், தமிழ்ச் சுயவுணர்வு அதிகரிப்பதற்குப் பங்காற்றின. என்பதைப் பட்டவர்த்தனமாகக் காட்டுவதற்கு இவையெல்லாம் தெளிவுபடுத்தப்படும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து, பெரும்பாலும் சைவ உயர்மட்டத்தினரின் மத, கலாச்சார விழிப்புணர்வுக்குப் பதிற்செயலாக, புரட்ஸ் தாந்து மிஷனரிமாரின் செயற்பாடுகளும் அதிகரித்தன. தமிழ் சமய, கலாச்சார். மொழிச் செயற்பாடுகளை விருத்திசெய்ய சைவ தமிழ்ப் பாடசாலைகள் உருவாக ஆரம்பித்ததுடன், உள்ளூர் மக்களை மதமாற்றும் முயற்சிகளை முளையிலேயே கிள்ளவும், அவற்றுக்கு எதிராகப் போராடவும் கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு உணர்வுகள் எழுந்தன. ஆயினும், இந்த நடவடிக்கைகள் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரை மேலம் முனைப்பாக இயங்குவதற்குத் தூண்டின. யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலும், வன்னிப் பெருநிலத்திலும், கிழக்கு மாகாணத்திலும் மேலும் கிநிஸ்தவ நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டன. சைவ மக்களைக் கிறிஸ்தவத்துக்கு மாற்றப் பிரச்சாரங்கள் நடத்தப்பட்டதுடன், மிஷனரிமார், சைவசமயத்தையும், அதன் அனுட்டானத்தையும் வெளிப்படையாகக் கண்டனஞ்செய்து, குற்றங்காணவும் செய்தனர். வன்னிப் பெருநிலத்திலும், கிழக்கு மாகாணத்திலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட கிறிஸ்தவச் செயற்பாடுகள் இவ்வாறு கூறப்படுவதற்கு ஆதாரமாயுள்ளன. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து நடுப்பகுதி வரையிலுமான கிறிஸ்தவ மிஷனரி மாரின் முயற்சிகள் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன. எதிர்ப்பு அதிகரித்தபோது அவர்கள் தமது, மத, கல்விச் செயற்பாடுகளை வன்னியினுள்ளும், கிழக்கு மாகாணத்தினுள்ளும் மேலும் விரிவாக்கம் செய்தனர். அவர்கள் ஏற்கெனவே யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் நன்றாக நிலைகொண்டி ருந்ததனால் இது இவ்வாறு இருந்திருக்கக்கூடும். அதேசமயம் இச் செயல், சைவ மீளுயிர்ப்பாளர்களினதும், கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பினதும் போராட்டங்கள் காரண மாகவும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம். வீதிகள், போக்குவரத்து என்பவை திருத்த மடைந்தமையாலும், முன்னரைவிட இப்போது கிறிஸ்தவர்கள் இந்த இடங்களுக்குச் செல்லக்கூடியதாக இருந்தது.

178 இலங்கை தமிழ் தேசியம்

பொருளாதார வளர்ச்சி, திறந்த சந்தை முறைமையின் விருத்தி, விவசாயச் செயற்பாடுகள் என்பவற்றுடன், ஆசிரியர்கள், இலிகிதர்கள், சிவில் அதிகாரிகள் போன்ற பதவிகளுக்கான அரசாங்க வேலைவாய்ப்புக்கள், யாழ்ப்பாணத் தீபகற் பத்தில் குறைந்த அளவு நிலமே காணப்பட்டமை, என்பவையெல்லாம் தீபகற்பத்து மக்களை, நிலமும் நீர்வளமும் அதிகமாக் கிடைக்கக்கூடியதாகவும், மக்கள் தொகை குறைவாகவும் இருந்த இந்தப் பிரதேசங்களுக்கு குடிபெயர்ச்சி செய்திருந்தன. தமிழர், முஸ்லீம்கள், இந்திய வியாபாரிகள் ஆகியோரின் வருகையினால் இப் பிரதேசங்களின் மக்கள் தொகை மேலும் அதிகரித்தது. இதனால் இதுவரையில் கவனிக்கப்படாததும், அதிகவிருத்தி அடையாமலும் இருந்த இந்த மாவட்டங்களில், கிறிஸ்தவ மிஷ னரிமார் தமது செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்கத் தூண்டப்பட்டனர். இந்தத் தொலை தார இடங்களில் சைவ மீளுயிர்ப்பின் தாக்கம் இருக்காதெனவும், யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் தாங்கள் முகங்கொடுக்க வேண்டியிருந்த தடைகளின்றி அங்கு உள்ளூர் வாசிகள் மத்தியில் தமது பணியைச் செய்யலாம் என்றும் கிறிஸ்தவர்கள் எண்ணியிருக்கலாம். எனவே, பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் அரையிறுதிப் பகுதியில், வன்னியும், கிழக்கு மாகாணமும் கிறிஸ்தவ மத, கல்வி முயற்சிகளில் முக்கியத்துவம் பெற்றன.

தமது மதச் செயற்பாடுகளை மேம்படுத்துவதற்கான இந்த மிஷனரிமாரின் பாக்கத்தை இங்கு சித்தரிப்பது பொருத்தமாகும். ஏனெனில் இவர்களது இந்த ஊக்கமே, இவர்கள் இந்தப் பிரதேசங்களில் மேற்கொண்ட மதப் பரப்பலுக்கு எதிராக சைவ மீளுயிர்ப்பாளர்களைத் தூண்டியது. தமது மக்கள் மதம் மாற்றப்படுவதைத் தடுப்பதற்கும், தமது சமயம், கலாச்சாரம் என்பவற்றை மேலும் பாதுகாக்கவும், வடக்கு, கிழக்கு மாகாணத் தமிழர்கள், எவ்வாறு கிறிஸ் தவ மிஷனரிமாரின் செயற்பாடுகளுக்கு எதிராக ஒன்றிணைந்தனர் என்பதையும் இது விளக்கும். அத்துடன், ஒரு பொதுநலனைப் பாதுகாக்கும் முயற்சியின் பயணாக எவ்வாறு தமிழர் ஒரு ஒன்றிணைந்த சமூகமாகினர் என்பதையும் இது காட்டும்.

வன்னியிலும், கிழக்கு மாகாணத்திலும், கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரும் தமிழர்களும்

வன்னி மாவட்டத்து மக்களை மதம் மாற்றுவதை, சேர்ச் மிஷனரி சொசயிற்றி, ஒரு விசேட திட்டமாக் கியது, யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத் தில், குறிப்பாக, நல்லூர், சுண்டிக்குளி, கோப்பாய், கொக்குவில், பளை (முன்னைய அத்தியாயத்தில் விளக்கப்பட்டது போன்று) ஆகிய இடங்களில் தமது செயற்பாடுகளை நிலைப் படுத்திக் கொண்ட சிஎம்எஸ், வன்னிப் பிரதேசத்தில் தமது நடவடிக்கைகளை விரிவுபடுத்தினர். இங்குள்ள மக்களின் பரிதாபத்திற்குரிய நிலைமையையும், அந்த நிலையைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தமுடியும் என்பதனையும் மிஷனரிமார் உணர்ந்தனர். மிஷனைச் சேர்ந்த திரு. ஜியோ டானியேல் பின்வருமாறு அறிவித்தார். "வன்னி மக்களை மதம் மாற்றுவதற்காகத் தான் கடவுளிடம் பிரார்த்திக்க வேண்டியவனாக இருந்தும், அவ்வாறு, தானே அதைச் செய்யவில்லை என அறிக்கையிட்டு, அங்கு பிரசன்னமாய் இருந்தவர்களிடம் சபையின் ஊழியர்கள், சிறந்த பலாபலன்களால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு, தமது பணியில் கடவுளின் வல்லமையையும், பிரசன்னத்தையும் அவர்கள் உணரக்கூடியதாய் இருக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கும்படி கேட்டார்."¹

பிரார்த்தனைக்கான இந்த அழைப்பு, வன்னித் தமிழர் மத்தியில் கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தைப் பரப்பி, அவர்களைக் கிறிஸ்தவத்துக்கு மாற்றுவதில் மிஷனரிமார் எவ்வளவு ஆர்வமாய் இருந்தனர் என்பதை மிகத் தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றது. ஊழியர்கள், உள்ளூர் மக்களின் உதவியுடன், வன்னி மாவட்டத்தின் ஒவ்வொரு கிராமத்துக்கும், வீட்டுக்கும் சென்றனர் என்பதை மிஷனரியின் திட்ட அறிக்கை தெரிவிக்கின்றது. இந்தப் பிரதேசங்களில் பயணம் செய்வது அவர்களுக்கு மிகவும் சிரமமாகவிருந்தது. இப்பகுதிகளில் உள்ள சீரற்ற வீதிகள், அவற்றின் இரு மருங்கிலுமிருந்து ஆக்கிரமிக்கும் காடுகள் என்பனவற்றினால் இன்றுங்கூட அங்கு சில சமயங்களில் பயணம் செய்யமுடியாத நிலையுள்ளது. ஆபத்தான காட்டு விலங்குகளும், மலேரியா அச்சுறுத்தலும் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இருந்தன. இப் பிரதேசத்து மக்கள் பெரும்பாலும் மதம்பற்றிய அறியாமை மிக்கவர்களாக இருந்தது இவர்களுடைய சிரமங்களை மேலும் அதிகரித்தது. வன்னி மாவட்டத்தில் அதி தொலைவிலுள்ள கிராமங்களுக்கு, வண. பாட்லேற் றுடன் சென்ற தேவசகாயம் என்னும் வவுனியா (விளாங்குளம்) மிஷன் உதவியாளர் இவ்வாறு சொன்னார்:

"சுவிசேஷகாரருக்கு இந்த இடங்களில் இருந்த பெரும் சிரமம், மக்களினது பெரும் அறியாமையாகும். பலரைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுக்கு ஆத்மீக விஷயங்களையிட்டு எதுவுமே தெரியவில்லை. எனவே ஆன்மீக உண்மைகளை அவர்களுக்குப் புரியவைப்பது மிகவும் கடினமாகவுள்ளது."²

அடிப்படைத் தேவைகளே பூர்த்திசெய்யப்படாது கவனிப்பாரற்று இருந்த இந்தப் பிரதேசங்களின் மதத் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்படவில்லை என்பது சொல்ல வேண்டியதில்லை. இக் காலத்தில், இந்தப் பிரதேசங்களில் சைவசமய, கல் விச் செயற்பாடுகள் எதுவுமே பிரவேசித் திருக் கவில்லை. சைவசமய மீளுயிர்ப்பாளர்களைவிட, இங்கு கிறிஸ்தவ மிஷன்களும் அவர்களின் கல்வி முயற்சிகளும் மக்களுக்கு அறிவூட்டின எனச் சொல்வது நியாயமானதே. சின்னத்தம்பி கிளிநொச்சியில் பெருமளவு பணியை ஆற்றியிருந்தார். தேவசகாயம் வவுனியாவில் கவனஞ் செலுத்தியிருந்தார். தனது அறிக்கையில் தேவசகாயம் கூறுவதாவது:

"மிஷனரிமார் வவுனியா மாவட்டத்தில் (விளாங்குளம்) முப்பது கிராமங்களுக்குச் சென்றனர். அவர்கள் சென்றவிடமெல்லாம் மக்கள் அவர்களைச் சந்தோஷ மாக வரவேற்றதுடன், சில புறமதக் குடும்பங்கள் மேலும் அதிக கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பெற ஆவலாயிருந்தது போல் தோன்றியது. முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலும் அவர்களுடைய சுவிசேஷச் செயற்பாடுகள் நடந்தன. அவை ஊக்கமளிப்பதாகக் காணப்பட்டன. நெடுங்கேணி, முல்லைத்தீவு மாவட்டங்களில், ஆபத்தானதும் பாதுகாப்பற்றதுமான காடுகளினூடாக அவர்கள் நூறு கிராமங்களுக்குச் சென்றனர். இவற்றில் பெரும்பாலான கிராமங்களில் சுவிசேஷம் முன்னொருபோதும் பிரசங்கிக்கப்படவில்லை. இவர்களுடைய செய்தியைச் சிலர் ஆர்வத்துடன் கேட்டனர். சில இடங்களில் எதிர்ப்பு இருக்கவே செய்தது. இந்தத் தூய்மையான மதத்தின்படி நடப்பது அவர்களால் இயலாத ஒன்று எனச் சொல்லப்பட்டது."³

பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் அரையிறுதிப் பகுதியில் சேர்ச் மிஷனரி சொசயற்றி எவ்வாறு வன்னிப் பிரதேசத்தைக் கவனித்துக் கொண்டனரோ, அதே போன்று வெஸ்லியன் மிஷனரி சொசயற்றி மட்டக்களப்பு மாகாணத்தில் தமது முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர். அமெரிக்க சிலோன் மிஷன் அறிக்கை இவ்வாறு தெரிவிக்கின்றது:

"மட்டக்களப்பு நகரில் வெஸ்லியன் மிஷனின்கீழ் இருந்த புரட்டஸ் தாந்து திருச்சபை நன்னிலையில் இருக்கக் காணப்பட்டதுடன் அநேகமாக, செல்வாக்குடைய எல்லா சுதேசிகளையும், பறங்கிய ரையும் அங்கத்தவர்களாகக் கொண்டிருந்தது."4

முன்னைய அத்தியாயத்தில் குறிப்பிடப்பட்டது போன்று, கிழக்கு மாகாணக் தில் வெஸ்லியன் மிஷன் ஏற்கெனவே நிறுவப்பட்டிருந்தது. 1876 ல் மிஷனுடைய அறிக்கை அவர்களது நிலையைச் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கின்றது.

"இவ்வருடம் மட்டக்களப்பில் நடத்தப்பட்ட மாவட்ட சுதேசிகள் கூட்டத்துக்குச் சென்றுவிட்டு இப்போதுதான் திரும்பினோம். இந்த ஒன்றுகூடல் பலனளிப்பதாய் இருந்தது, அப் பிரதேசங்களின் நிலையங்களைத் தனித்து நோக்கும்போது அதிகம் அங்கு செய்யப்படாததது போல் தோன்றினாலும், ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கையில் முன்னேற்றத்தின் அறிகுறிகள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. சுதேச மிஷனரியின் ஏனைய செயற்பாடுகளைப் பொறுத் தவரையில், வருடாவருடம் வளர்ச்சியையும், முன்னேற்றத்தையும் காண்கின்றோம். மேலும் சொல்வதானால் குறிப்பாக இந்த மாவட்டத்தில், எமது பணிக்கு ஆதரவாக இருக்கும் மாவட்டக் கொள்கைகளுக்கும், நடைமுறைக்கும் நாம் நன்றியுடையவர்களாக உணர்கின்றோம்."⁵

இதே அறிக்கையில் மேலும் காணப்படுவதாவது:

"கிட்டத்தட்ட 24,000 மக்கள் உள்ள இத் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் நாங்கள்தான் ஒரேயொரு புரட்டஸ்தாந்து மிஷனாக இருக்கின்றோம்...... இந்த நிலையத்தைப் பொறுத்தவரையில் எமக்கு மேலும் அதிகாரம் தேவை. இல்லையேல் இங்கு ஆற்றப்படும் வேலையின் வெற்றி ஈற்றில் காலவரையின்றிப் பின்தள்ளப்படும்-*6

வெஸ்லியன் மிஷனுடைய 1876 ம் ஆண்டு அறிக்கையில் காணப்படும் மேலிரண்டு பகுதிகளும் கிழக்கு மாகாணத்தில் கிறிஸ்தவ மதப் பரப்புதல், வெஸ்லியன் மிஷனுடைய கைகளிலேயே உறுதியாக இருந்ததென்றும், அங்கு அவர்களின் முன்னேற்றம் குறிப்பிடும்படியாகக் காணப்பட்டதென்றும் எமக்குப் போதுமான சான்றை அளிக்கின்றன. அதே வருடத்தில் வெளியான மோணிங் ஸ்ரார் இதழும் அந்தக் கூற்றுக்களை ஆதாரப்படுத்துகின்றது:

"நீண்டகாலமாக இந்த மாவட்டம் இருளில் மூழ்கியிருந்தது. வெஸ் லியன் மிஷ னரிமாரின் ஊக்கமிகு செயல்களினால் ஒளி பிறந்துள்ளது."⁷

1885 செப்டெம்பர் 3 ம் திகதி மோணிங் ஸ்ராரில் உள்ள அறிக்கையின்படி முல்லைத்தீவு மாவட்டமும் வெஸ்லியன் மிஷனின் கல்வி, மத முயற்சிகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டது எனத் தெரிகின்றது. 8 இருந்தபோதிலும், கிழக்கு மாகாணத்துடன் ஒப்பிடுகையில் வன்னியில் சுதேசிகள் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவியது மிகக் குறைவாகும். இப் பிரதேசங்களில் சிஎம்எஸ் குறைவான கவனத்தைச் செலுத்தியிருந்தும், யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் தாம் நிலைபரமாக இருந்து அங்கு மொய்த்து போலன்றி, ஏசிஎம் வருடம் ஒரு தடவை இந்த மக்களிடம் மதமாற்ற நடவடிக்கைகளுக்காகச் சென்றமையும் இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். உண்மையில், கிழக்கு மாகாணத்தின் அனைத்து சுவிசேஷ வேலைகளும் வெஸ்லியன் மிஷன் பொறுப்பிலேயே விடப்பட்டிருந்தது. ஆயினும் பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் முதல் அரைப்பகுதியில், யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் ஏசிஎம் பட்டிய பெறுபேறுகளைப் போன்று கிழக்கு மாகாணத்தில் வெஸ்லியன் மிஷன் பெறவில்லை 1871 ல் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் 230 புரட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவரும், 12668 இந்துக்களும் இருந்ததுடன், மட்டக்களப்பில் 52,097 இந்துக்களும், 480 பரட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவரும் காணப்பட்டனர்.⁹ இத் தொகைகள் சிறியவையாகத் தோன்றும் போதிலும், மிஷனரிமாரின் ஆரம்ப வேலைக்காலத் தொகையைவிட பிரமிக்கும் வகையில் அதிகரித்திருந்தன.

பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் ஏசிஎம் மும் ஒரு சிறிய அளவில், வன்னியிலும் கிழக்குமாகாணத்திலும் தமது மத, கல்விச் செயற் பாடுகளை விரிவாக்கம் செய்திருந்தது. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் அரை இறுதிக்கால ஆரம்பத்தில் இப் பிரதேசங்களில் இவர்கள் மதம் பரப்பும் வேலையில் உற்சாகத்துடன் ஈடுபட்டனர் என்பதற்கு ஆதாரமுண்டு, ஏசிஎம் மின் 1863 ஆண்டு, உடுப்பிட்டி யாழ்ப்பாண அறிக்கையில், அவர்கள் வன்னிப் பிரதேசங்கள், கிளி நொச்சி, முல்லைத்தீவு, வவுனியா, மன்னார் ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்றனர் என்பது தெளிவாகின்றது.

182 இலங்கை தமிழ் தேசியம்

"எப்பிரலில் நான் உங்களுக்கு எமுகியதன் பின்னர், கிரு. சாண்டகம் நானும் இருபத்திமூன்று நாள் பயணமொன்றை வன்னியில் மேற்கொண்டிருந்தோம். நாம் மே 28 புறப்பட்ட ஜுன் 19 திரும்பினோம். இரு வேதாகம புத்தக விநியோகத்தர்கள், இரண்டு வினாவிடை உபதேசிமார், மட்டக்களப்புப் பயிற்சிப் பாடசாலை இளைஞர் இருவர் ஆகியோர் எம்முடன் இந்த மாட்டுவண்டிப் பயணத்தில் இணைந்திருந்தனர். நாம் 227 மைல்கள் மாட்டு வண்டியிலும், மன்னாரிலிருந்து எழுபது மைல்கள் படகிலும் பயணித்து, அறுபத்தைந்து கிராமங்களுக்குச் சென்றோம். அங்கு நாம் ஏறத்தாழ 50000 மக்களை, குழுக்களாகவும், தனித்தனியாகவும் சந்தித்தும், அவர்களுக்கு உரை யாந்நியதுடன், பல இடங்களில் நாம் சந்தித்தவர்களுடன் பிரார்த் தித்தோம். 497 புத்தகங்கள் 10.6 ஸ்ரேலிங் பவுண்களுக்கும் விற்கப்பட்டன. இவற்றில் 206 சுவிசேஷ நூல்களும் வேதாகமப் பகுதிகளாகும். சொசயற்றியின் 175 சிறு பிரசுரங்களும், கிட்டத்தட்ட 26,000 பக்கங்களான துண்டுப் பிரசுரங்களும் இலவசமாக விநியோ கிக்கப்பட்டன. இந்த ஊக்கமிகு முயந்சிகள் பெரும்பாலும் மன்னார், வவுனியா, முல்லைத்தீவு, கிளிநொச்சிப் பிரதேசங்களில் மேற்கொள் ளப்பட்டன.¹⁰

ஏசிஎம் மின் இன்னுமோர் அறிக்கையான 1864 ம் ஆண்டு அறிக்கை கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு மாவட்டங்களில் நிகழ்ந்த செயற்பாடுகள்பற்றி விபரிக்கின்றது:

"திரு. சாண்டஸ் சுடன், சாவகச்சேரியிலிருந்து போதகர் ஹான்ட், இரு விளாவிடை உபதேசிமார், ஒரு ஆசிரியர், என நான்கு சுதேசிகளும், ஜூன் 16 ம் திகதி வல்வெட்டித்துறையிலிருந்து மட்டக்களப்புக்குக் கடல்வழி பயணித்து, எமது மத்திய நிலையமான புளியந்தீவில் தங்கினர். நாம் புளியந்தீவிலும், சுற்றியுள்ள கிராமங் களிலும் பதினொரு நாட்கள் தரித்து, எமது குறிக்கோள்களைக் கவனித்தோம். மட்டக்களப்பில் பதினொரு நாட்களும், திருகோண மலையில் ஆக நான்கு நாட்களும், கல்முனையில் இரண்டு நாட் களும் கழித்தோம். இக்காலத்தில் நாம் மக்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று, அவர் களுக்குப் பரிசுத்த வேதாகமத்தை வழங்கி, அவர்கள் இயேசுவை ஏற்று விசுவாசிக்கப் போதித்தோம்.²¹¹

இந்த அறிக்கையின்படி, இவர்கள் அதிக நாட்கள் மட்டக்களப்பிலும், திருகோணமலையிலும் தங்கி, அங்கு 750 வீடுகள் வரையில் சென்று, பரிசுத்த சுவிசேஷங்களின் இயல்பையும், அவை கோருவதையும் 3265 வளர்ந்தவர்களுக்கு எடுத்துரைத்தனர்:

"416 பாகங்கள், இரு வேதாகமங்கள், ஒன்பது ஏற்பாடுகள் விற்கப்பட்டதுடன், அறுபத்தியெட்டுப் பாகங்கள் மக்களுக்கு இலவசமாக வழங்கப்பட்டன. பழைய ஏற்பாட்டின் தொண்ணூற்று மூன்று பாகங்களும், மத்தேயு புதிய பதிப்பும், தேவைப்படுபவருக்கு வழங்கும் வகையில், மிஷனரி இருப்பில் விட்டுவரப்பட்டன. சராசரியாக ஒவ்வொரு அடுத்தகுடும்பம், அல்லது வீடு என்ற ரீதியில் ஒவ்வொரு பாகம் வழங்கப்பட்டு, இவை விநியோகிக்கப்பட்டன. இரு வேதாகமக் கூட்டங்கள் நடந்ததுடன், அங்கு அவர்கள் நற்கருணை ஆராதனை யில் மகிழ்வுடன் பங்கேற்கவும், உதவவும் வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டது. இவற்றுடன் வெஸ்லியன் மிஷன் சொசயற்றியின் இரு விழாக் கூட்டங்களும் நடாத்தப்பட்டன.⁵¹²

மிஷனரிமார் இந்த ஆராதனைகளை வழங்குவதன் நோக்கத்தையும், அவர்கள் போதித்த மக்கள் இவற்றை எப்படி ஏற்றனர் என்பதனையும் வெளிக்காட்டும் கூற்றுக்கள் இதே அறிக்கையில் உண்டு:

"சில இடங்களில் எமது வருகை, எம்மால் இயன்றவரை நாம் காட்டிய சொல்வன்மை, மெய் ஈடுபாடு யாவுமே, அவர்களுடைய கவனத்தைக் கவருவதற்கோ, சுவிசேஷத்தை விற்பதற்கோ போத வில்லை . ஆனால் மற்றைய இடங்களில், இதற்கு மாறாக, நாம் ஏராளமாக விற்று, கவனமாகக் கேட்ட திரளான சனங்களுக்குப் போதித்தோம், விசேடமாகக் கல்மனையில் முகம்மதியர் பெருந்தொகையில் வாழ்கின்றனர். பொய்த் தீர்க்கதரிசியைப் பின்பற்றும் இவர்கள் பழைய ஏற்பாட்டின் பிரதிகளைப் பெறுவதில் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். எருத்தாம 80,000 பேளைக் கொண்ட மட்டக்களப்ப மக்கள். குறிப்பிட்டுச் சொல்லுமளவுக்கு நெருங்கக் கூடியவர்களாகவும், நாம் எல்லா வகுப்பினரிடமும் சென்றபோதிலும், அன்புடன் உபசரிப்பவர்களாகவும் இருந்தனர். திருகோணமலை, கொட்டியாரம், தம்பலகாமம் ஆகிய இடங்களில் உள்ளவர்கள் யாம்ப்பாணக்கில் பிருந்தவர்கள், ஆனால், கிருமணம், வியாபாரம், விவசாயம் என்ற காரணங்களினால் இவர்கள் இருப்பிடக்கை மாற்றிக் கொண்டவர்கள், இங்குள்ள குடிசனம் கலப்பானவர்களாகவும், எப்போதும் மாறுவதாகவும் இருந்தது. திருகோணமலையில் வேதாகமத்துக்கான தேவை ஊக்கமளிப்பதாக இருக்கவில்லை. இது குடியேற்றவாத அரசாங் கத்தின் இராணுவ நிலையமாக இருந்தது."¹³

ஏசிஎம் வன்னியிலும், கிழக்கு மாகாணத்தில் பட்டிதொட்டி எங்கும், உள்ளூர் மக்கள் மத்தியிலும், எல்லா வகுப்பினரிடையிலும் விடாமுயற்சியுடன் சுவிசேஷத்தைப் பரப்பினர் என இவ் அறிக்கையில் காணப்படுகின்றது. மக்கள் மிறிஸ்தவத்தில் ஆர்வமில்லாதவர்களாக இருந்தபோதிலும் மிஷனரிமாரை அன்புடன் உபசரித்தனர் என்பது தெளிவாகின்றது. திருகோணமலை மக்கள் குறிப்பாகப் பாராமுகமாக இருந்தனர் என்பது தெரிகின்றது. உள்ளூர் மக்களிடையில் வலுவான சைவம் காணப்பட்டதற்குக் காரணம் அவர்கள் சைவசமயத்தின் பலமான பாரம் பரியத்தைப் பின்பற்றியதுதான், மட்டக்களப்பு மக்கள் பாரம்பரியமாக சிவனையும், கிராமத் தெய்வங்களையும் வணங்கினர் என்பதை நாம் முன்பு ஆராய்ந்துள்ளோம். எனவே, ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கையில் புரட்டஸ்தாந்து மிஷனரிமார் மிக பாக்குவத்துடன் வேலை செய்தபோதும் அவர்களால் சிறிதளவே மதமாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடிந்தது.

வன் னியிலும் கிழக்கு மாகாணத் திலும் குறைந்த அளவே மதமாற்றம் நிகழ்ந்ததற்கு இன்னுமோர் காரணமாக இருந்தது. நிச்சயமாக, சைவசமய உயர்மட்டத்தினரின் தூண்டலால் ஏற்பட்ட மீளுயிர்ப்புச் செயற்பாடுகளும், கலாச்சார விழிப்புணர்ச்சியுமேயாகும். பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலும் கிறிஸ்தவ எதிர்ப்புச் செயல்கள், மிஷனரிமாரின் மதம் பரப்பும் முயற்சிகளை வீழ்த்துவதற்காகத் தோன்ற ஆரம்பித்திருந்தன. யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்தச் சைவச் செயற்பாடுகள், பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலும் இறுதியிலும் ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்குப் பரவியபோது, அவற்றுக்கு எதிராகச் செயலாற்றும் பொருட்டு கிறிஸ்தவ மிஷ னரிமார் வன்னியிலும், கிழக்கு மாகாணத்திலும் கவனஞ் செலுத்து ஆரம்பித்தனர். வன்னியிலும், குறிப்பாகக் கிழக்கு மாகாணத்திலும், கிறிஸ்தவ மிஷனரி முயற்சிகள் சாதகமற்ற விளைவுகைள் எற்படுத்தியதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். இவ் விஷயத்தை நாம் இப்போது விரிவாக ஆராய்வோம்

யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில், கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரும், தமிழர்களும்

நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தவாறு, பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத் திலிருந்து, யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பம், மிஷனரிமாரின் கல்விச் செயற்பாடுகளினால் பெருமளவு நலன் பெற்றிருந்தது, ஆயினும் கிறிஸ்தவ மதமாற்று முயற்சிகள் வேகம் பெற்றபோது, (இடைநிலைப் பாடசாலைகள், விடுதிப்பாடசாலைகள் என்பவற்றை நிறுவியமை, அவர்களது பல்வகைச் செயற்பாடுகள் என்பனவற்றினு டாக) கிறிஸ்தவர்களுக்கும், அவர்களுடைய கிறிஸ்தவ மதத்துக்கும் எதிரான வெளிப்படையான பகமையும், விரோதமும் வளர்ந்தன. இக் காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலுள்ள மக்களை மதம் மாற்றுவதில் மிஷனரிமார் எந்தளவு வெற்றி பெற்றனர் என்பதை இச் சந்தர்ப்பத்தில் ஆராய்வது பயனுள்ள தாகும். இவ் ஆய்வு, சைவ விழிப்புணர்வு இவர்களுடைய முயற்சிக்கு எவ்வகையில் தடையாய் இருந்தது என்பதைக் கணிக்க எமக்கு உதவும். அத்துடன், ஒரு தீர்க்கமான தமிழ் அடையாள உணர்வு தோற்றம் பெற்றதை மேலும் சிறப்பாக விளங்கிக்கொள்ளவும் இது உதவும்.

நாம் முன்னர் கூறியதுபோன்று, பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்ப பகுதியில், நிதிவசதியும், ஆட்பலமும் இல்லாத காரணத்தினால், புரட்ஸ்தாந்து மதத்துக்கோ, சைவத்துக்கோ முகங்கொடுத்துச் சமாளிக்க முடியாமையினால், கத்தோலிக்கம் அநேகமாகச் செயலிழந்திருந்தது. ஆயினும், பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் அரையிறுதிப் பகுதியிலிருந்து, கத்தோலிக்க திருச்சபை தனது பணியை விருத்திசெய்யவும், விரிவாக்கவும் முயன்றது. மதமாற்றங்கள் சிறிய அளவிலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டபோதும், இந்துக்களுடன் ஒப்பிடுகையில், கத்தோலிக்கர் ஒரு மிகச்சிறிய சமூகமாக இருந்தபோதும். இங்கு கவனிக்கப்பட வேண்டியது என்னவெனில், யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலும், ஏன் வன்னி, கிழக்கு மாகாணத்திலுங்கூட, சமுதாயத்தின் தாழ்ந்த மட்டத்திலேயே மதமாற்றங்கள் ஏற்பட்டன என்பதுதான். ¹⁴

நல் லூர், சுண்டுக்குளி, கோப்பாய், பளை ஆகிய நிலையங்களுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்த சிஎம்எஸ் சின் முயற்சிகளே, புரட்ஸ்தாந்து மிஷனரிமாரின் மதமாற்று முயற்சிகளில் அதிக வெற்றி அளித்தவையாகும். 1868 ல், திருச்சபையைச் சேர்ந்திருந்த பிள்ளைகளின் தொகை 677 ஆகவிருந்தது. 1880 ல் இத் தொகை 770 ஆக உயர்ந்து, 1897 ல் இந்த மிஷனுடன் இணைந்திருந்த உள்ளூர் கிறிஸ்தவ சமூக அங்கத்தினர் தொகை 1423 ஆகக் காணப்பட்டது.¹⁵

1871 பாடல், யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் மக்கள் தொகையான 241,898 ல், புரட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவரின் எண்ணிக்கை 1491 ஆகவிருந்தது.¹⁶

பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் முதல் அரைப்பகுதியில், வெற்றிகரமான மதமாற்றப் பணிகளில், ஏசிஎம் மை விடப் பின்தங்கியிருந்த வெஸ்லியன் மிஷன், பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் அரையிறுதிப் பகுதியில், குறிப்பிடத்தக்க வெற்றி நாளை ஈட்டியிருந்தது. 1838 லிருந்து 1866 வரையிலான இருபத்தியெட்டு வருடக் காலத்தில், திருச்சபை அங்கத்தவர்கள் மும்மடங்குக்குச் சற்று அதிகமானவர்கள் இருந்தனர். (1865 ல் 469 பேர்)¹⁷. 1887 அளவில், யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலுள், மொத்தமாக 463 அங்கத்தவர்கள் மட்டுமே இருந்தனர்.¹⁸ இவர்கள் கிழக்கு மாகாணத்திலேயே அதிக கவனஞ் செலுத்தியதன் காரணமாக இது இவ்வாறிருக் கலாம். அங்கு 1871 ல் 457 ஆக இருந்த திருச்சபை அங்கத்தவர் தொகை 1892 ல் 6000 க்கும் அதிகமாக இருந்தது.¹⁹ 1892 ம் ஆண்டு வெஸ்லியன் ரிஷன் அறிக்கை, வடக்கு கிழக்கின் மொத்த அங்கத்தவர் தொகை 1070 எனவும், பரீட்சார்த்த அங்கத்தவர் தொகை 537 எனவும் பதிவு செய்துள்ளது.²⁰

ஏசிஎம் மைப் பொறுத்தவரை, உடுவிலில் இருந்த மகளிர் பாடசாலையும், வட்டுக்கோட்டை செமினரியும், மதமாற்றத்துக்கு முக்கியமான இரு வளங்களாக இருந்தன. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி அளவில், உடுவில் பாடசாலையில் கல்விபெற்ற பெண்களில் ஏறத்தாழ அரைவாசிப் பங்கினர் கிறிஸ் தவத்தைத் தழுவிக்கொண்டனர். நாம் முன்னைய அத்தியாயத்தில் கண்டதுபோன்று 1847 அளவில், இந் நிலையத்தில் 204 பெண்கள் கல்வி பெற்றிருந்தனர். இதேவேளை, 1850 அளவில், வட்டுக்கோட்டை செமினரியில் கல்விகற்ற 600 மாணவர்களில் அரைப்பங்குக்கும் அதிகமானவர்கள் கிறிஸ்த மதத்தை வெளியரங்கமாக ஏற்று தம்மைக் கிறிஸ்தவர் எனக் கூறிக்கொண்டனர். இருப்பினும் இதன்பின்னர் மதமாற்று வீதம் மோசமாக வீழ்ச்சியடைந்தது. ஏசிஎம் திருச்சபையில் மேலும் குறைந்த தொகையினரே இணைந்திருந்ததுடன், அவ்வாறு இருந்தவர்கள் ஒன்றில் ஏசிஎம் மினால் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டவர்களாகவோ அல்லது அவர்களிடத்தில் தொழில்வாய்ப்புப் பெறலாம் என்ற அக்கறை கொண்ட வாகளாகவோதான் இருந்தனர். இதன் விளைவாக 1856 ல் செமினரி மூடப்பட்டது. சிஎம் எஸ் சின் சுண்டிக்குளி மிஷனரிக்கும் இதே கதி 1851 ல் ஏற்பட்டிருந்தது.

நாம் முன்னர் கூறியதுபோன்று, 1845 ல் அமெரிக்கன் திருச்சபைகள் அத்தனையிலும் மொத்த அங்கத்தவர் தொகை 630 ஆகவிருந்தது. 1849 ல் இத்தொகை 357 ஆக வீழ்ந்து. 1869 ல் 498 ஆகவும், 1879 ல் 891 ஆகவும் அதிகரித்துப் பின்னர் 1886 ல் 376 ஆக திரும்பவும் வீழ்ச்சியடைந்தது.²¹

பரட்டஸ்தாந்து மிஷனரி அமைப்புக்களுக்கு, அவர்களுடைய கணிசமான மதமாற்ற முயற்சிகள் சொற்ப பலனையே அளித்தன என்பதை இந்தப் புள்ளிவிபரங்கள் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றன. மிஷனரிமாரினால் அளிக்கப்பட்ட கல்வி வாய்ப்புக்களை இந்துக்கள் வரவேற்று, உபயோகித்தபோதிலும், அதேசமய ஆர்வத்துடன் அவர்கள் கிறிஸ்தவத்தைத் தமுவவில்லை . ஏறுக்குமாநாக, மிஷ னர் பாடசாலைகள் அவர்களுக்கு அளித்த கல்வி அவர்களுக்கு அறிவையுட்டி மதத்தையிட்டு, ஒருவேளை முதன்முதலில், அவர்களை ஆழமாகச் சிந்திக்கவும், நியாயபூர்வமான சிந்தனையைப் பிரயோகிக்கவும் இடமளித்தது. இதுவே அவர்க ளுக்கு ஈற்றில், தமது சமய, கலாச்சார, மொழி என்பவை சார்ந்த விழுமியங்கள் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவை என்ற உணர்வை அளித்தது. இத்தகைய சுய-உணர்வை அடைந்ததன் பயனாகவே சைவத் தமிழர்கள் தமது மதத்தைப் பேணிக் காப்பாற்ற முனைப்புடன் செயற்பட்டு, ஈற்றில் பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் மத்திய காலத்தில் நிகழ்ந்த கிறிஸ்தவ மதமாற்று முயற்சிகளுக்குத் தடையாய் இயங்கினர். இதுதான் உள்ளுர் மக்களைக் கிறிஸ்தவத்துக்கு மதம் மாற்றுவதில் மிஷனரிமார் வெற்றியடையாமைக்கு பெரும் காரணமானது என இவ் ஆய்வாளர் குறிப்புணர்த்துகின்றார். தமிழர்களின் இறுக்கமான சாதிய, சீதன முறைமைகளும், இக் காலத்தில் கிறிஸ்தவம் பரவுவதற்கு பெருந்தடைகளை ஏற்படுக்கின ஏன்பது குறிப்பிடக்கூடியது. வெஸ்லியன் மிஷனைச் சேர்ந்த ஜோன் றோட்ஸின் கூற்று வருமாறு:

"இவ்வளவு துன்பத்துக்குமான பொதுக் காரணங்களுள் இங்கே குறிப்பீடுவதும் ஒன்றாகும். கல் விகற்ற மனிதன் ஒருவன் அவனுடன் எவ்வகையிலும் இணைந்து இயங்கமுடியாத ஒரு மனைவியுடன் வாழநேர்வது மட்டுமல்லாமல், அவனுக்கான சீதனம் கானல்நீரைப் போன்று அவனுக்குக் கிடைக்காமலும் போய் விடுகின்றது. இறைவன் மட்டும் இந்தச் சாபக்கேடான திருமண முறைமையை அழித்தாரே யெனில், கிறிஸ் தவத்தைப் பரப்புவதற்குத் தடையாக நிற்கும் 'தடைகளில் எல்லாம் மிகப் பெரியதாக உள்ள இத் தடை நீங்கி, எமது ஆண்களின் மனதில் உள்ள அச்சத்துக்கான பிரதான காரணம் நிச்சயமாக மறைந்துவிடும். ²²

இன்னுமொரு மிஷனரியின் கடிதம், சாதி முறைமை கிறிஸ்தவ மத மாற்றத்துக்குத் தடையாக இருப்பதைப் பிரதானமாகச் சொல்கின்றது

"யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் காணப்படும் ஒருவகை சாதிய முறைமையை, திருச்சபையிலிருந்து முழுமையாக ஒழிப்பது, மேலும் கடினமாக உள்ளது என்பது சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாத உண்மை யாகும். இது எமது நாட்டின் தீமையான மிதமிஞ்சிய மதுப்பாவனை போன்று உள்ளது. இதைத் தொடர்ந்து கவனித்து, தொடர்ந்து முயற்சி செய்தாலும் இதை ஒழிக்க நீண்டகாலம் செல்லும்... ஆயினும், சாதியம் வகுத்துள்ள தீர்க்கமான விதிமுறைகள் சமூக வாழ்விலிருந்து அழிக்கப்படும்வரை சுதேச திருச்சபைகள் ஒரு போதுமே, சுய ஆதாரம், திறமை, நம்பகத்தன்மை என்பவற்றை அடையும் தரத்திற்கு உயரமாட்டா என்பதே எமது திடமான எண்ணமாகும்-²³

யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில், சமுதாயத்தின் உயர் பதவிகளில் இருந்த விவசாயிகள் மத்தியில் மதமாற்றம் மிக அதிகமாக மேற்கொள்ளப்பட்டது. மேற்படி சுற்றுக்கள் இவ்வகையான மதம் மாறிய கிறிஸ்தவர்களின் நடத்தையைக் குறித்தே பேசுகின்றன. சமுதாயத்தில் சமூக அந்தஸ்தை அடைவதற்கு, கிறிஸ்தவ தலம் ஒரு பாதையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது மிகவும் குறைவுபோற் தோன்றுகின்றது. அவ்வகையில் அது பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பின், மேலும் அதிக அளவில் மத மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவது கைகூடியிருக்கக்கூடும். மிஷனரி முயற்சிகள் முதன் முதலில் மேற்கொள்ளப்பட்ட யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில், அவை வெற்றியளிக்காது போன நிலையை, கிறிஸ்தவ மதமாற்றத்துக்குப் பெருந்தடையாய் இருந்த சைவ விழிப்புணர்வு மேலும் மோசமாக்கியது. இதன் விளைவாக, கிறிஸ்கவ மிஷனரிமார் தமது செயற்பாடுகளை வன்னிக்கும், கிழக்கு மாகாணத்திர்கும் விஸ்தரித்தனர். ஆனால் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் சைவ விழிப்புணர்வு அலைகள் பரவ ஆரம்பித்து, அவை இந்தத் தொலைவிடங்களையும் சென்றடைந்திருந்ததனால், மிஷனரிமாரின் முயற்சிகள் காலந்தாழ்த்திச் செய்யப்பட்டவையாய்ப் போயின. யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் சைவசமய இயக்கத்தினரும், கிழக்கு மாகாணங்களின் இந்து உயர்மட்டத்தினரும் ஒற்றுமையாகச் செயற்பட்டதனால் இந்த இடங்களிலும் சைவ விழிப்புணர்வு பரவியிருந்தது, எப்படிப் பார்த்தாலும், கிறிஸ்தவ மதமாற்றம் பாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் எவ்வளவு வெற்றியளித்ததோ அதற்கு மேலாக கிழக்கு மாகாணத்தில் நிகழவில்லை என்பது, இவ் அத்தியாயத்தில் முற்பகுதியில் தரப்பட்டுள்ள புள்ளிவிபரங்கள் மூலம் உண்மையெனத் தெரிகின்றது.

மிஷனரிமாரின் வெகுசன மதமாற்றம் பற்றிய நம்பிக்கை தேய்ந்துகொண்டு போகையில், அவர்கள் சைவசமயப் பிரமாணத்தையும், அதன் அனுட்டானத்தையும்

188 இலங்கை தமிழ் தேசியம்

மிகவும் தீவிரமாகக் கண்டனஞ் செய்வதில் இறங்கினர். இதேவேளை, சைவ மக்களை மதம் மாற்றுவதற்குத் தூண்டும் வழிவகைகளை மிஷனரிமார் கைக் கொண்ட போது அம் முயற்சி, யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் சைவசமய மீளுயிர்ப் பாளர்களை மட்டுமன்றி, ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் உள்ளவர்களையும் மேலும் வெகுளச் செய்யவே பயன்பட்டது. நவீன அறிவு, கல்வி என்பவற்றின் பரவல், சைவர்கள் மத்தியில் சுயசிந்தனையை உருவாக்கி, அதன் காரணமாக அவர்கள் விழிப்புணர்வு அடைந்தார்கள். மிஷனரிமாரின் நடத்தையால் தூண்டப்பட்டு, இந்து நம்பிக்கைகளையும், அதன் நடைமுறைகளையும் அவர்கள் வெளிப்படையாகவே தாக்குவதையும் கண்ட சைவர்கள் கிளர்ச்சிபெற்று எழுந்து, சைவசமயத்தை மீளுயிர்ப்பிக்கவும், அதனைப் பாதுகாக்கவும் இயக்கமொன்றை ஆரம்பித்தனர். எந்த மிஷனரி நிலையங்கள் இவர்களுடைய அறிவுத் திறன்களை தாக்கி வளர்த்தனவோ, அதே நிறுவனங்களை இவர்கள் இப்போது எதிர்த்தனர்.

இந் தச் சந் தர்ப்பத் தில், சைவ விழிப்புணர் வுக்கு எதிராக எவ்வாறு மிஷ னரிமார் இயங்கினர் என்பதையும், இப்படிப்பட்ட சாதகமற்ற சூழலில் தமது சமயத்தை மேம்படுத்துவதற்கு அவர்கள் மக்களை அணுகுவதற்கு என்னென். வழிவகைகளைப் பின்பற்றினர் என்பதையும் ஆராய்வது முக்கியமாகும். கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரின் வெறுப்புக்கும், பகைமைக்கும் எதிராக சைவ உயர்மட்டத்தினர் எவ்வாறு எதிர்வினை ஆற்றினர் என்பதை நாம் அடையாளங்கண்டு, இதன்வழி, நாம் சைவ உயர்மட்டத்தினரும், சைவத்தமிழர்களும் பின்னர் மேற்கொண்ட எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளை ஆராய்வதற்கு இட்டுச் செலலும். தமிழ் சுயவுணர்வின் வளர்ச்சி பற்றியும், தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் உருவாக்கம் பற்றியும் நாம் ஆராய்வதற்கு இந்த நிகழ்வுகளும், சந்தர்ப்பங்களும் முக்கியமானவையாகும்.

யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் அநேகமாக எல்லா கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரி ! ளாலும் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சைவசமய எதிர்ப்புச் செயற்பாடுகள், பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் தீவிரமடைந்தன. பொதுக்கூட்டங்கள் நடத்துதல், வீடுவீடாகவும், கிராமம் கிராமமாகச் சென்று மக்களுக்கு கிறிஸ்தவத்தைப் போதித்தல் என்பவற்றுடன், வேறுவகையான தந்திரங்களையும் கையாண்டனர், பத்திரிகைகள், மதநூல்கள், சிறுபிரசுரங்கள், துண்டுப்பிரசுரங்கள் ஆகியவற்றை வெளியிட்டு, அவற்றைப் பரவலாக மக்களிடையே உலவவிட்டனர். சைவசமயமும் அதன் பிரமாணம், சடங்குகள், அனுட்டானங்கள் யாவுமே பொய்யெனவும், அவற்றை விட்டொழிக்க வேண்டுமென்றும், கிறிஸ்தவமதம் மூலமே இரட்சிப்படைய முடியு மெனவும், இவற்றில் செய்திகள் காணப்பட்டன. அச்சுக்கூடம் நிறுவப்பட்டதும், குறிப்பாக அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் இதைப் பயன்படுத்தியதும், மிஷனரிமாரின் செயற்பாடுகளில் பிரதானமாகவிருந்தன. 1841 ல் ஏசிஎம், தமிழிலும் ஆங்கிலத் திலும், மாதம் இருதடவை, மோணிங் எஸ்ரார்(உதய தாரகை) எனப்பெயர் கொண்ட பத்திரிகையை வெளியிட ஆரம்பித்தனர். "கல்வி, விஞ்ஞானம், இலக்கியம் என்பவைக்கு இடமளிப்பதும், விவசாயம், அரசு, மதம் ஆகியவைபற்றிய கட்டுரைகளை வெளியிடுவதும், முக்கியமான செய்திகளின் சுருக்கத்தைத் கருவதுமே" இந்தப் பத்திரிகையின் நோக்கம் எனக் கூறப்பட்டிருந்தது. கல்விக் கண் ணோட்டத்துடன் பார்க்கையில், அவர்களுடைய எதிர்பார்ப்பக்கள் நிறைவேறின என்பதில் நிச்சயமாகச் சந்தேகமேயில்லை. தமிழ் சமூகத்திலுள்ள சாதாரண மாணவர்களுக்கும் கல்வி பெற்றவர்களுக்கும் மத்தியில் காணப்பட்ட கல்விரீதியான இடைவெளியை இப்பத்திரிகை பாராட்டும் வகையில் நிரப்பியதுடன், தமிழர் களுக்கும் ஐரோப்பியர்களுக்கும் இடையிலான இடைவெளியையும் நிரப்பியது.²⁴ இருந்தபோதிலும், மோணிங் ஸ்ராரின் தமிழ்ப் பத்திராதிபர்கள், அர்ப்பணிப்புமிக்க புரட்டஸ்தாந்தினராக இருந்ததனால், தங்களுடைய பதவியைத் தமிழர் மத்தியில் கிறிஸ்தவத்தைப் பரப்புவதற்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். இதே வேளை, புரட்டஸ்தாந்தினர் வேதாகமத்தை மொழிமாற்றம் செய்து தமிழர் மக்கியில் விநியோகிக்கப் பெருமுயற்சி செய்தனர். வேதாகமத்தை வாசிப்பவர்கள் "உண்மைகளை உணர்ந்து, "தீமை" யைப் புறந்தள்ளி, தமது ஒழுக்க நடத்தைகளில் "சீர்திருத்தம்" பெறுவார்கள் என மோணிங் ஸ்ரார் பத்திராதிபர்கள் திடமாக நம்பினர். இந்தப் புரட்ஸ்தாந்து பத்திராதிபர்கள், சைவசமயிகள் தமது புனித ஆகமங்களை வெளியரங்கமான பொது ஆய்வுக்கும், தீர்ப்புக்கும் விடவேண்டுமென இடையநாது சவால் விடுத்தனர்.²⁵ எனவே மோணிங் ஸ்ரார் பத்திரிகையானது. எது பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட கல்வி நோக்கங்களுடன், புரட்டஸ்தாந்தத்தை மேம்படுத்துவதற்காக, சைவசமயத்தையும் அதன் கோட்பாடுகளையும் இழிவு செய்யவும் முன்வந்தது. இப் பத்திரிகையில் உள்ள ஒரு பத்திரிகையாளருடைய சாறு இவ் வகையான செயல்களுக்கு உதாரணமாக உள்ளது:

"சைவசமயத்தின் வினோதமான கோட்பாடுகளிலும், எண்ணங்களிலும், மனிதனொருவனின் ஒழுக்க நடத்தையைச் சீர்பெறச் செய்யவோ, பிறருக்குரியாளனாக அவனை ஆக்குவதற்கோ ஒன்றுமேயில்லை... உலகம் முழுவதுமே சைவசமயத்தைத் தழுவிக்கொண்டால் மக்களின் ஒழுக்கத்திலோ, மகிழ்ச்சியிலோ எவ்வித முன்னேற்றத் தையும் எதிர்பார்க்க முடியாது. ஒவ்வொரு மனிதனும் பெரும் பொய்யனாய், ஏமாற்றுக்காரனாய் இருப்பதுடன் பெரும், பிறன்மனை விழைபவனாகவும், ஏழைகளைத் துன்புறுத்துபவனாகவும்,பேராசை, அகங்காரம் என்பவை கொண்டவனாகவும். முன்பு எவ்வாறு பரிசுத்தமான விசுவாசம் இல்லாதிருந்தானோ, அப்படியே இப்போதும் இருப்பான்.²²⁶

புரட்டஸ்தாந்து மிஷனரிமார் சைவசமயக் கோட்பாடுகளை இழிவுபடுத்தி யதுமல்லாது, அதன் தெய்வங்கள், சடங்குகள், கோவில்கள், யாத்திரைகள் - திருநீறு அணிதல், கோவில்களில் புனித நூல்கள் பாராயணம் செய்தல், விரதமிருத்தல் என்பவற்றைத் தாழ்த்தி விமர்சிக்கவும் செய்தனர். இச் செயல்கள் சைவசமய வாழ்வின் பாரம்பரிய அம்சங்களாக இருந்ததுடன், குடும்பத்தின் நாளாந்த வாழ்வின் இணைந்ததொரு பாகமாகவும் இருந்தன. 1846 அக்டோபர் -2 ம் திகதி மோணிங் ஸ்ரார். இந்த சைவசமயச் செயற்பாடுகளைக் கேலிக்குரியவை எனக் கண்டனம் செய்தது. சைவசமய மதத்தின்படி மனிதருக்கு நித்திய வாழ்வைச் சிவபெருமான் அருளுவார் என்ற சைவசமயிகளின் நம்பிக்கையையும் இது பரிகரிசித்தது. இயேசு கிறிஸ்துவினூடாக மட்டுமே இரட்சிப்புக்கு இட்டுச் செல்லும் மார்க்கம் உண்டென இப் பத்திரிகை தொடர்ந்து போதித்தது.²⁷ அதே வருடத்தில், "இந்துமத மறுப்பு" எனும் தலையங்கத்தின் கீழ் மோணிங் ஸ்ரார். பிரகடவுள்களின் ஆராதனையையும், சைவசமயத்தின் விக்கிரக வணக்கத்தையும், கோவில் திருவிமாக்களையும், கோவில் நடனங்களையும், பக்தர்களுக்கும், ஏழைகளுக்கும் பொங்கல் தருமமாக வழங்கப்படுவதையும் கடுமையாகக் கண்டனம் செய்தது.28 மோணிங் ஸ்ராரினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஏனைய கண்டனங்களுள், யாம்ப்பாணக் கமிமரின் பிரபல சைவக்கோவிலான நல்லூர் கந்தசுவாமிக் கோவிலின் அனுட்டானங்களைக் கண்டனம் செய்ததும் ஒன்றாகவிருந்தது. அத்துடன் ஏனைய மதச்சடங்குகள், மற்றும் நடவடிக்கைகளான காவடி, மேளம் தாளம், சுவாமி கும்பிடுதல் என்பனவற்றையும் கண்டனம் செய்தனர். ²⁹ சைவசமய வழிபாட்டுக்காரர் கட்டுப்பாடற்றவர் என்றும் கோவிலில் அவர்கள் வேண்டுமென்றே பிறரின் கவனத்தை திசை திருப்புபவர்கள் என்றும், குறிப்பாக இளைஞர் பெண்களை பாலியில்ரீதியாக சிரமப்படுத்துபவர்கள் என்றும் மோணிங் ஸ்ரார் தொடர்ந்து சொல்லியது:

"ஓ! இருளில் வாழும் இந்த மக்களின் பைத்தியந்தான் என்னே. தமது மூடத்தனமான சடங்கு, விழாக்களை இவர்கள் சாத்தானுக்கு (சைவ தெய்வங்கள்) நடாத்தும் அதேவேளை, கோவிலில் எல்லா வகைப் பாவங்களிலும் ஈடுபட்டு மகிழ்கின்றனரே. தயவுசெய்து இந்தப் பைத்தியக்காரத்தனத்தையும், மூடத்தனத்தையும் விடுத்து, உண்மையான தேவனாகிய இயேசுவிடம் வந்து உங்கள் இரட்சிப்புக்காகப் பிரார்த்தியுங்கள்.³⁰

மோணிங் ஸ்ரார் இவ்வாறு, பாரதூரமாக சைவசமயத்துக்குக் குழிபறித்து அவ்வாறு செய்வதன்மூலம் கிறிஸ்தவத்தைப் பரப்புவதற்கு தீவிரமான பிரச்சாரத் தையும் மேற்கொண்டது. இப் பத்திரிகை யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பம் முழுவதும் பணம் பெற்று விநியோகிக்கப்பட்டதுமன்றி, ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலும், கிறிஸ்தவத்தை விரிவாகப் பரப்புவதற்காக அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. இங்கு முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியது என்னவெனில், கிறிஸ்தவர்கள் சைவத்தை வெறுமனே கண்டனம் செய்வதில் மாத்திரம் திருப்தி அடையாமல், தமிழ் மக்களின் மதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட கலாச்சார வாழ்வையும், தாக்கவேண்டுமென்ற கட்டாயத்துக்கும் உள்ளானார்கள். ஆயினும் மதரீதியான இந்தத் தாக்குதல்கள், கிறிஸ்தவ செயற்பாடுகளையும், சைவத்துக்கு எதிரான செயல்களையும் மேலும் தீவிரமாக எதிர்கொள்வதற்கு சைவர்களைத் தூண்டு வதற்கே உதவின. தமது மதத்தைப் பாதுகாக்க, புத்துயிரளிக்கும் (மயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டனர். இந்த சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி, இன்னும் அதிகமான மத, கலாச்சார உணர்வு பெருகவே உதவின. கத்தோலிக்கர்களும், பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில், கத்தோலிக்கப் பாதுகாவலன் என்றொரு பத்திரிகையை 1876 ல் வெளியிட்டு சைவத்தைக் கண்டனம் செய்தனர்.³¹ சைவ-தமிழ் மீளுயிர்ப்பாளரும், அறிஞருமான சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை 1876 ல் வெளியிட்ட "சைவமகத்துவம்" எனும் நூலுக்கு எதிராக கத்தோலிக்க மிஷனரிமார் 1876 க்கும் 1877 க்கும் இடையில், "சைவுமகத்துவ திமீராபந்து சைவ மகத்துவம்" என்ற நூலை வெளியிட்டனர். இத்துடன் அவர்கள். தென்னிந்தியாவின் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த கத்தோலிக்க அறிஞரான அருளப்பா முதலியாரை அழைத்துவந்து, சைவத்தையும் அதைப் பின்பற்றும் யாழ்ப்பாண மக்களையும் கண்டனஞ் செய்ய வைத்தனர். இதற்கு எதிராக, சைவசமய மீளுயிர்ப்பாளர்கள், தமது மதத்தைப் பாதுகாக்க முதலியாரைப் பொது விவாதங் களுக்கு அழைத்தனர்.³² இந்தக் காலத்திலிருந்து, கத்தோலிக்கப் பாதுகாவலன், சைவத்தைத் தாக்குவதில் இடையறாது ஈடுபட்டது. இப்போ உறுதிசெய்யப்பட்ட பகைவரான கத்தோலிக்க மிஷன்கள், புரட்டஸ்தாந்தினருடன் கூட்டுச்சேர ஆரம்பித் தனர். எனவே இப்போது சைவசமய மீளுயிர்ப்பாளர்கள் புரட்டஸ்தாந்தினர்.

கத்தோலிக்கர் என்ற இரு சாராருக்கும் எதிராக தமது மதத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டியிருந்தது. இந்தச் சூழ்நிலை சைவத்தமிழர்களை ஒரு இக்கட்டான நிலைக்கு ஆளாக்கியது. அவர்கள் மதச் செயற்பாடுகளுக்குப் புத்துயிரூட்டி அவற்றை அதிகரிப்பதுடன், புறமத சக்திகளிடத்திலிருந்து தமது சமயத்தை பாதுகாக்கும் தார்மீகக் கடமையையும் உடையவர்களாகினர். இருந்தபோதிலும் இந்நிலை, சைவத் தமிழுணர்வு விழிப்புற்று, அவர்களின் மத, கலாச்சார விழுமியங்களைப் பாதுகாக்கும் வேட்கையைக் கிளரச்செய்து, தமிழ் அடையாளம் என்ற உணர்வு, யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் மாத்திரமன்றி ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் உள்ள வெகுசனம் மத்தியிலும் பரவச்செய்தது. எண்ணிக்கையில் குறைவாக இருந்த கல்வியறிவுபெற்ற சைவத்தமிழ் உயர்மட்டத்தினரிடை ஆரம்பத்தில் உருவான சைவவிழிப்புணர்வு, சுயவுணர்வு என்பவை பின்னர் எவ்வாறு விரிவடைந்து வெகுசனங்களிடையே பரவியது என்பதை விரைவில் ஆராய்வோம்.

மோணிங் ஸ்ரார் சிறந்ததோர் பிரச்சார இயந்திரமாக இயங்கிய, பத்தொன் பதாவது நூற்றாண்டின் மத்திய காலத்தை நாம் திரும்பிப் பார்ப்போமேயானால், இதே நோக்கங்களைக் கொண்டு இயங்கிய பல்வேறு வெளியீடுகளை நாம் காண்போம். உதாரணமாக, புரட்டஸ்தாந்து மிஷனரிமார் பல்வேறு சைவ எதிர்ப்பு சிறுநூல்களை ஒழுங்கான அடிப்படையில் வெளியிட்டனர். அவையாவன, கிறிஸ்துவின் இன்பத்துவம், ஓய்வுநாள், சித்தாந்தக் கலக்கு, புராணீகமதம், என்மார்க்கம் யாரிடத்தில், புதிய ஏற்பாடு, கிறிஸ்துவின் மகிமை ஆகும். இந்தச் சிறு நூல்கள் யாவும் சைவத்தைத் தாக்கிய அதேசமயம், ஏதோவோர் வழியில், கிறிஸ்தவ நம்பிக்கைகளைப் புகழ்ந்தும், மேம்படுத்தவும் செய்தன.³³ சில வருடங்களின் பின்னர், ஆறுமுகநாவலர் தீவிரமாகச் செயற்பட்டபோது, சத்தியவேதப் பரீட்சை, சைவ மகத்துவத் திக்கரம், சுப்பிரதீபம் போன்றவை கிறிஸ்தவ சிறுபிரசுரங்களுக்குப் போட்டியாக வெளியிடப்பட்டன.³⁴ இவற்றுடன் மிஷனரிமார் சில புத்தகங்களை வெளியிட்டனர். இந்துமத கண்டனம், நிகர நிக்கரண நிக்கிரகம், ககலாக்கோஷ தோஷம் போன்றவையாகும். இவை மிருகபலி, சைவ அனுட்டாபங்களை நியாயப்படுத்துதல் ஆகியவற்றையிட்டுத் தமது கவலையைத் தெரிவித்ததுடன், கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவிப் பின் மீண்டும் சைவ ஆசாரங்களைக் கடைப்பிடிப்பவர்களின் வரலாறு போன்ற விஷயங்களைக் கொண்டவையாகும்.

சைவத்துக்கு எதிரான இவர்களின் எதிர்மறை விமர்சனங்கள், கண்டணங்கள், மறுப்புக்கள் யாவும் எமக்குத் தெரிவிப்பது என்னவெனில், இவை யாவுமே ஒருதலைப்பட்சமானவை என்பதுதான் - சைவமதநெறி, பாரம்பரியம் என்பவற்றின் சிறந்த அம்சங்களும், சிறப்பற்றவையும், நவீன நியாயவாதப் ' பார்வையில் கண்டிக்கப்பட்டன. கிறிஸ்தவர்கள் சைவசமயக் கோட்பாட்டையும், மகத்துவத்தையும் எதிர்மறையாக விமர்சிக்கையில், அவற்றின் உள்ளார்ந்த அர்த்தங்களையும், விழுமியங்களையும் பாராட்டத் தவறிவிட்டனர். ஒருவேளை அவர்களுக்கு இவற்றையிட்டு புலமை இல்லாதிருந்திருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் கமது சொந்த மதத்தை உயர்த்துவதற்காக, தங்களுடைய மத ஆசாரங்கள், பாரம்பரியங்களில் அநேகமானவை, சைவசமய ஆசாரங்கள், பாரம்பரியங்கள் என்பவற்றில் மிகவும் ஒத்ததாக இருந்தமையை உணரத் தவறிவிட்டனர். ஆறுமுகநாவலர் அவரைப் பின்பற்றியோரும், கிறிஸ்தவத்தையும் அதன் அனுட்டானத்தையும் விமர்சித்தபோது இந்த ஒற்றுமைகளைச் சுட்டிக்காட்டி, மிகத் தெளிவாக விளங்கப்படுத்தினர். நாம் சைவசமயிகளின் கிறிஸ்தவ மறுப்பை ஆராய்கையில் இந்த விமரிசனங்களின் விபரங்கள் உள்ளடக்கப்படும். இந்த வகையிலே சைவமக்கள், கிறிஸ்தவ பகைமைக்கு எதிரானதொரு நிலைப்பாட்டை எடுத்து சைவத்தைப் பாதுகாக்கவும் அதற்குப் புத்துயிர் அளிக்கவும், தமிழ்ச் சமுதாயமும் முழுவதுமே தன்னை ஒரு அணியாக அமைத்துக் கொண்டது. மிருகபலி, காவடியாட்டம், கோவிற் செயற்பாடுகளில் சாதியம் அனுசரிக்கப்படல், மற்றும் பல்வேறு சடங்குகள், கொண்டாட்டங்கள் போன்ற புராதன, ஆதிச் சைவ நடைமுறைகளை மிஷனரிமார் சாடியபோது, அச் செயல், சைவசமய உயர்மட்டத் தினரைச் சில சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்ளத் தாண்டியது. ஆனாலும், இவை உடனடியாக நிகழாது படிப்படியாகவே இடம்பெற்றன.

சுருக்கமாகக் கூறின், இலங்கை மண்ணில் காலூன்றிய கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் பல வழிகளில் தமது மதத்தை தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பரப்புவதற்கு மிக வலிமையாகப் பிரச்சாரம் செய்தபோதும், அவர்களுக்கு ஒரு மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வெற்றியே கிட்டியிருந்தது. கல்விச் செயற்பாடுகள், சிறுவர் சிறுமியருக்கு விடுதிப் பாடசாலைகள் என்று அவர்கள் கமது கேந்திர உபாயத்தை மாற்றியபோதும், அவர்களின் முயற்சிகள் பெருமளவு வெற்றியளிக்கவில்லை . தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் முழுவதும் மும்முரமாகப் பிரச்சாரம் செய்தும் பலனளிக்காது போகவே, அவர்கள் தமது கடைசி முயந்சியாகவே, வெகுசன மதமாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு, பத்தொன்பதாவது நூ ற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து சைவ எதிர்ப்புப் பிரச்சாரத்தில் மிகவும் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட ஆரம்பிக்கனர். சைவக் கமிமர்களை கிறிஸ்கவக்குக்கு மாற்ற அவர்கள் எடுக்க முயற்சிகள் பெரும்பாலும் வெற்றியளிக்கவில்லை என்பதனை புள்ளிவிபரங்கள் தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றன என்பது இங்கு மறுபடியும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. ஏறுக்குமாறாக, இந்தத் தந்திரங்கள் அவர்களுக்கே பாதகமான முறையில் திரும்பி, சைவத்தமிழ் உயர் மட்டத்தினரின் விழிப்பை உசுப்பின. அவர்களைத் தமது மதத்தையும், சைவக் கலாச்சாரப் பாரம்பரியங்களையும் பாதுகாத்துப் பேணுவதற்கு எழுச்சி கொள்ள வைத்தன. சைவமதத்தின் சில அம்சங்கள் இதனால் சீர்திருத்தமடைந்த அதே சமயம், சைவமதம், அதன் பாரம்பரியக் கலாச்சாரம் என்ற விதானத்தின் கீழ், சைவத் தமிழர்கள், ஒரு இணைந்த சமுதாயமாக மேலும் வலுவான அடித்தளத்தை நிறுவச் சாத்தியமானது.

நாவலரினாலும் அவரைத் தொடர்ந்தவர்களினாலும் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்தத் தமிழ் விழிப்புணர்வானது. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி யிலிருந்து மேலும் தொடர்ந்து, எவ்வாறு தமிழர் மத்தியில் ஒரு சுயவுணர்வு தோன்ற ஊக்கமளித்தது என்பதை இப்போது எம்மால் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இந்தக் காலகட்டத்தில் தமிழ்ச் சமூகம் அனுபவித்த பல மாற்றங்களில் இந்தமத கலாச்சார விழிப்புணர்வும் பெரும்பங்கை வகித்தது, ஈற்றில் இந்த உணர்வே, தமிழரினது அரசியல் அபிலாஷைகளிலும், தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் தோற்று வாய்களிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தும் ஒரு பெரும் சக்தியாக பரிணமிக்கவிருந்தது.

சைவத்தமிழர்களும். கிறிஸ்தவ எதிர்ப்புப் போராட்டமும்

போர்த்துக்கேய ஆட்சிக்காலத்தில், சைவக்கோவில்கள் பெருந்தொகையில் அழிக்கப்பட்டதும், மக்களைக் கத்தோலிக்கராக மாற்றுவதற்கு போர்த்துக்கேயர் மேற்கொண்ட ஆக்கிரமிப்புமிக்க பிரச்சாரமும் சைவர்களின் ஆக்ரோஷமான எதிர்ப்பைச் சம்பாதித்தன. தமிழ்த் தலைவனும், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் அரசனுமான முதலாம் சங்கிலியனின் ஆயுதப்படைகள் 1544 டிசம்பரில் நிகழ்ந்த பிரசித்திபெற்ற மன்னார் கொலைகளில் 600 தொடக்கம் 7000 வரையிலான கத்தோலிக்கரைக் கொன்றன. இதற்கு எதிர்ச்செயலாக, போர்த்துக்கேயர் கரையோரப் பிரதேசத்தில் கிறிஸ்தவர் தொகையை அதிகரித்தனர். ஆனால், மேலும் பல கிறிஸ்தவ சங்காரங்கள் நடந்தன. இவற்றில் கோப்பாய் யாழ்ப்பாணம் சங்காரம் இரண்டாவதாகும்.³⁵ ஏனைய எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளும் நிகழ்ந்தன.

போத்துக்கேயரின் உணவுக்கு, சைவமதத்தின் தெய்வீகப் பிராணி எனக் கருதப்பட்ட பசுவை, வீட்டுக்கு ஒன்று என்ற வீதத்தில் வழங்கவேண்டும் என்ற போர்த்துக்கேயத் தலைவனின் கட்டளையை, ஞானப்பிரகாசர் என்ற சைவத்தமிழர் வெளிப்படையாக மீறியது. இவற்றில் ஒன்றாகும். தனது எதிர்ப்பை மேலும் தெரியப்படுத்துவதற்காக இவர் தென்னிந்தியாவின் தமிழ் நாட்டிலுள்ள, சைவர்களின் புனிதத் தலமாகிய சிதம்பரத்துக்குச் சென்று, சைவர்களின் இரட்சிப்புக்காக ஒரு கோவிலையும், கேணியையும் அமைத்தார். இந்த நினைவுச் சின்னங்கள் இன்றுவரை சைவ மக்களால் பாதுகாக்கப்பட்டு, பயன்படுத்தப்படுகின்றன.³⁶ ஆயினும், இவ் எதிர்ப் புக்கள் மத்தியிலும், போர்த்துக்கேய ஆதிக்கம் திடமாக நிலைகொண்டு, சைவமும் ஏனைய பாரம்பரிய அனுட்டானங்களும் முரட்டுத்தனமாக மூழ்கடிக்கப்பட்டன. போர்த்துக்கேயரைத் தொடர்ந்து வந்த டச்சுக்காரர், அவர்களைவிட சகிப்புத்தன்மை உள்ளவராய், தண்டனைக்குப் பயமின்றி உள்ளூர் மக்கள் தமது மதத்தை அனுட்டிக்க அனுமதித்தனர். எனவேதான் இக் காலகட்டத்தில் கிறிஸ்தவ எதிர்ப்புச் செயற்பாடுகளின் சான்றுகள் எதுவும் காணப்படவில்லை. ஆரம்ப பிரித்தானியர் காலத்தில், கிறிஸ்தவத்துக்கு எதிரான சிறு சம்பவங்கள் சில நிகழ்ந்தன. உதாரணமாக, இரண்டு நீண்ட கிறிஸ்தவ எதிர்ப்புச் செய்யுட்கள் தோன்றின. முத்துக்குமார கவிராசர் (1780-1851) தனது, ஞானக்கும்மி,³⁷ இயேசுமத பரிகாரம் என்னும் செய்யுள்களில் கிறிஸ்தவத்தையும், கிறிஸ்தவர்களையும் தாக்கினார். குறிப்பாகக் கந்தப்புராணத்தையும், சைவத்தையும், சைவமக்களையும் எதிர் மறையாக விமர்சித்த அமெரிக்கன் மிஷனரிமாரை இவர் சாடியிருந்தார்.³⁸மிஷனரி மாருக்கும் சைவத்தமிழருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட மோதல்களின் முதற்கட்டமாக அந்தச் சம்பவங்கள் இருந்திருக்கக்கூடும். முத்துக்குமார கவிராசருடைய இரண்டு செய்யுள்களுமே 1827 ல் மதராசில் வெளியிடப்பட்டு, தமிழர் மத்தியில் பரவலாகப் புழங்க விடப்பட்டன. பின்னர் சைவத்தமிழர் மேற்கொண்ட இதைப்போன்ற செயற்பாடுகளுக்கு இது முன்மாதிரியாக இருந்திருக்கலாம். 39 ஆயினும், பிரித்தானிய ஆட்சி புகுத்தப்பட்டு, இலங்கையடங்கிலும் மதங்களுக்கான சுதந்திரம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட போது, சைவசமயம் தீவிரமாகப் புத்துயிர் பெற்றது. சைவசமய அனுட்டானம், கோவிற் திருவிழாக்கள், கலாச்சாரக் கொண்டாட்டங்கள், மதசெயற்பாடுகள் என்பவை சகஜமாகின. கோவில்கள் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டு புனரமைக்கப்பட்டு, தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் எங்கிலும் புதிய கோவில்களும் கட்டடடங்களும் அமைக்கப்பட்டன. 1814 ல் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் மட்டுமே 329 இந்துக் கோவில்கள் இருந்தன. ஆரம்ப பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் இந்துசைவ மீளுயிர்ப்பு எவ்வளவு வலுவாக இருந்ததென்பதை இது காட்டுகின்றது.⁴⁰ சைவசமய மீளுயிரிப்பும், புதிதாகக் கல்வி பெற்ற சைவ உயர்மட்டத்தினரும் ஒன்றுசேர்ந்தபோது, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில், சைவமதமும், கலாச்சாரமும் செழித்து மலர்ந்தன. இது மிஷனரிமாருக்கு திகைப்பையும், அச்சத்தையும் உண்டுபண்ணி, அவர்களை மேலும் தீவிரமாக சைவ எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட வைத்தது.

இது இயல்பாகவே சைவத்தமிழர்கள் மத்தியில் கிறிஸ்தவத்துக்கு எதிரான ஆத்திரத்தைமூட்டி, அதனால் அவர்கள் கிறிஸ்தவச் செயற்பாடுகளையும், கிறிஸ்தவ மதத்தையும் வெளிப்படையாகவே தாக்கினர்.

நாம் இப்போது சைவசமய மீளுயிர்ப்பாளர்களின், கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளையும், அவர்கள் தமது சமயத்தைப் பலப்படுத்த எடுத்த முயற்சி களையும் ஆராய்வோம். 1842 செப்டெம்பரில் வண்ணார்பண்ணை இந்துக் கோவிலில் லரு கூட்டத்தைக் கூடியதே, சைவத்தமிழ் உயர்மட்டத்தினரின் ஒன்றுபட்ட முயற்சிகளில் முதலாவதாகும். இக் கூட்டத்தில் பங்குபற்றிய முக்கியமானவர்களுள் சதாசிவபிள்ளை , சுவாமிநாத ஐயர், நடராஜா, விஸ்வநாத ஐயர், ஆறுமுகம்பிள்ளை , கந்தசுவாமிப்பிள்ளை, ஆறுமுகச்செட்டியார் என்பவர்கள் அடங்குவர்.41 கிறிஸ்தவ மதத்தில் இளைஞர்கள் இணைவதைத் தடுப்பதற்காக அவர்களுக்கு வேத ஆகமப் பாடசாலைகள் நிறுவிக் கற்பிப்பதற்கான திட்டங்களை ஆராய்வதே இக் கூட்டத்தின் முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது, 20 அக்டோபர் 1842 மோணிங் ஸ்ராருக்கு ஒரு இந்து ஆதரவாளர் எழுதிய கடிதத்தில், கிறிஸ்தவ கோட்பாடு மிஷனரிமாரின் ஆக்கமே என்றும், சைவசமயத்தைப் பற்றிய அறிவு இல்லாததன் காரணத்தினாலேதான் தமிழர்கள் மதம் மாறுகின்றனர் என்பதைப் பகிரங்கப்படுத்தியிருந்தார். 2080 இந்து ஆண்கள் ஒன்றுகூடி, மதம் மாறியவர்களுக்கான இரக்கத்தையும், கருணையையும் தெரிவித்தனர். அதைத் தொடர்ந்த கூட்டத்தில் இத்தகைய மாணவர் மதமாற்றத்தைத் தவிர்ப்பதற்கு உதவும் வகையில், ஒரு பாடசாலையை ஆரம்பிப்பதற்கு பணம் திரட்ட வேண்டுமெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இக் கூட்டங்களின்போது அச்சுக்கூடம் ஒன்றை வாங்குதல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. கிறிஸ்தவ மதத்தின் தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டும் சமயரீதியான பிரசுரங்களையும், கட்டுரைகளையும் வெளியிடுவதற்கு இந்த அச்சுக்கூடம் பயன்படவிருந்தது. சைவசமய நடவடிக்கைகளை இவை தடுக்கும் என நம்பப்பட்டது.42

இதன் நோக்கம் உயர்ந்ததாக இருந்தும், இவ் உபாயம் கைகூட சில வருடங்கள் சென்றன. இக் காலத்தில் ஆறுமுகநாவலர், தான் கற்ற வெஸ்லியன் மிஷன் மெதடிஸ்ற் பாடசாலையில், கீழ் வகுப்புக்களில் ஆங்கில ஆசிரியராகவும், வகுப்புக்களில் தமிழ் ஆசிரியராகவும் பணிபுரிய ஆரம்பித்தார்.⁴³ சைவ மட்டத்தினரின் ஆரம்பக் கூட்டத்துடன் ஆறுமுகநாவலர் சம்பந்தப்பட்டிருந்ததை குறிக்கும் சான்றுகள் இல்லை. ஆனால் அவர் சைவசமயத்தின் பற்றித் தீவிர கவலை கொண்டவராகக் காணப்படுகின்றார். நாவலரின் தன்னரும் கூற்று அவரது அச்சத்தை வெளிக்காட்டுகின்றது.

"சைவசமயத்தை வளர்த்தற்கு வேண்டும் முயற்சிகளைச் செய்ய வில்லையே! இதற்கு யாது செய்யலாம். சைவசமய விருத்தியின் கண்ணுள்ளதாகியபேராசையை அதை முடிப்பதற்குச் சிறிதும் சக்தியில்லாத எனக்குத் தந்தருளிய சிவபெருமான் சக்தியுடைய மற்றோர்களுக்கு கொடுத்தருளிணரில்லையே என்றும் இரவும் பகலும் பெரும் கவலைகொண்டு

196 இலங்கை தமிழ் தேசியம்

பெருமூச்செறிதலிலும், யார்க்கும் பிதற்று தலிலுமே பெரும்பாலும் என் காலத்தைப் போக்குவேனாயினன்.*44

எப்படியிருந்தபோதும், ஆறுமுகநாவலர் இந்த நோக்கத்தின் அர்ப்பணிப்பு மிக்க வாதியாக ஆனதுடன், தனது சகமாணவர்களினதும், யாழ்ப்பாணச் சைவ வெள்ளாள தமிழ்ச் சமூகத்தின் அங்கத்தவர்கள் சிலரின் துணையுடனும், தனது இலட்சியத்தை வென்றெடுக்கும் முயற்சிகளில் இறங்கினார். சைவ வெள்ளாளரும், செட்டிமாரும் (சமூகத்தில் வியாபாரிகளாகவும், அதி தனவந்தர்களாகவும் இருந்த வர்கள் - குறிப்பாகத் தென்னிந்தியர்கள்- வாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார் எனப்படு பளர்கள்) நாவலரின் ஆதரவாளராக இருந்தனர்.⁴⁵ சைவ வெள்ளாளரே சமூகத்தின் பெரும்பான்மையினராக, விசேடமாக யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில், இருந்தவர்கள் என்பது இங்கு முக்கியமாகக் கவனிக்கப்படல் வேண்டும்.⁴⁶ தீபகற்பத்தின் போத் துக்கேய காலத்தில் கத்தோலிக்கத்தின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டிருந்த, கரை யோரங்களில் வாழ்ந்த மீன்பிடிச் சாதியினர் போன்ற சாதியினர் இருந்தபோதிலும், இவர்கள் எண்ணிக்கையில் குறைந்தவராயும், கல்வியறிவில்லா ஏழைகளாயும் இருந்தனர்.⁴⁷ சைவசமயப்போராட்டங்களில் இவர்களுடைய ஈடுபாடு, நாம் இப்போது டிக் காட்டவிருக்கும், சைவ வெள்ளாளரினதும், சேட்டிமாரினதும் பங்குபற்றலைப் போல் குறிப்பிடக்கூடியதாக இருக்கவில்லை.

நாவலர் வெள்ளாள உயர்மட்ட மத்தியவகுப்பு மக்களில்தான் பிரதான சிரத் தையுடையவராய்த் தோன்றுவதால், நவீன அறிஞர்கள் பொதுவாக அவரை எதிர்மறையாக விமர்சிப்பதுண்டு. உண்மையில் பார்க்கும்போது, அவர் பணியாற்றிய காலமும், தழலும் அவருக்கு வேறு வழியை அளிக்கவில்லை என்பதை உணரலாம். வெள்ளாளச் சாதியினரைவிட ஏனைய சாதிகளிலிருந்து மிகச் சிலரே நாவலருடன் அவருடைய திட்டங்களில் பங்குபற்ற ஆர்வமாயிருந்தனர். அவர்கள் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வளங்கள் கொண்டவராகவும், சிரத்தையற்றவர்களாகவும் இருந்தனர். எனவே நாவலரை சில நவீன அறிஞர்கள் சாடியது கேள்விக்குரிய விஷ யமாகும். இவர்களுக்கு மாறாக, சிவபாதசுந்தரம் 1950 ல் நாவலரின் வேளை வந்ததாக அவரைப் பின்வருமாறு சித்தரிக்கின்றார்

"றீலறீ ஆறுமுகநாவலர் ஒரு நன்னிமித்த வேளையில் பிறந்தவர். சைவசமயம் அவருக்காக இளைத்தேங்கியது. தமிழ்மொழி அவருக்காய் விடாய்த்திருந்தது. யாழ்ப்பாணம் அவருக்காய் ஏங்கிக் காத்திருந்தது. இரண்டு நூற்றாண்டுகளாக சைவசமயம் அந்நிய சக்திகளின் அசுரப்பிடியில் அகப்பட்டிருந்தது. தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள் ஒலைச் சுவடிகளிற்றான் எழுதப்பட்டிருந்தது, யாழ்ப்பாணம் ஒரு தலைவனின்றி இருளில் தவித்திருந்தது. இவற்றை யெல்லாம் நாவலர் கண்டார். அவர்களுக்கு ஆறுதல் அருளினார்."48

சைவசமய விழிப்புணர்வு ஏற்படுவதற்கும், சைவத் தமிழிலக்கியம் மீண்டும் தழைப்பதற்கும், நாவலர் எத்தனை முக்கியம் வாய்ந்தவராய் இருந்தார் என்பதை மேற்படி சொற்சித்திரம் சொல்கின்றது. இன்னுமோர் ஆக்கத்தில், கிறிஸ்தவ மிஷ னரிமாருக்கு எதிரான பிரச்சாரத்தில் நாவலரின் பயன்விளைத்த பங்களிப்பினை, கணபதிப்பிள்ளை வருமாறு பரிந்துரைக்கின்றார்.

"மிஷனரி நடவடிக்கைகளுக்கு எதிரான, ஒழுங்கமைக்கப்பட்டதும், பயன் விளைவிக்கக் கூடியதுமான எதிர்ப்பு நாவலரின் பிரச்சாரத்திலிருந்தே வந்தன. இந்துக்களைப் பொறுத்தவரையில், கிறிஸ்தவம் அல்ல, கிறிஸ்தவத்தினால் விடுவிக்கப்பட்ட சாவாலே நாவலரை இந்து சமயத்துக்கு "அருளியது".⁴⁹

இவ் விரு கூற்றுக் களுமே மிகைப்படுத்தல் என்ற பலவீனத்துக்கு ஆட்பட்டி ருத்தல் கூடும். எவ்வாறாயினும், நாம் பல ஆரம்ப மூலாதாரங்களில் கண்ட சான்றுகள் சொல்லும் சங்கதிகளைப் பார்க்கையில், நாவலரின் இந்தப் போராட்டத்துக்கான பல்வேறு பணிகள் மிகப் பலமாக இருந்தன என்ற உண்மைக்கு மதிப்பளித்தே ஆகவேண்டும். கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரின் செயற்பாடுகளினால், சைவசமயத்துக்கும், தமிழ்க் கலாச் சாரத்துக்கும் ஏற்பட்ட ஆபத்தை எதிர் கொண்டு அவற்றைப் பாதுகாக்கும் இலட்சியத்துக்கு, கல்விபெற்ற தமிழ் உயர்மட்டத்தினர் மத்தியிலிருந்து வந்து தன்னை அர்ப்பணித்த முதல் போராளியாக நாவலர் இருந்தார். நாவலரையும், அவரது நடவடிக்கைள் பற்றியும், ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் வெளியிடப்பட்டுள்ள எண்ணற்ற புலமைசார் ஆக்கங்கள் உள்ளன. எனவே அவரது சமய, கலாச்சார, மொழி, இலக்கியச் செயற்பாடுகளை நாம் விபரமாக ஆய்வுசெய்வது அவசியமற்றதாகும். இருந்தபோதிலும், தமிழ்த் தேசிய வாதத்தின் தோற்றுவாய்களை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவர நாம், அவரது அதிமுக்கியமானதும், எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்துக்குப் பொருந்துவதாயும் உள்ள ஒரு சில சமய, கலாச்சார நடவடிக்கைகளை ஆராய்வோம்.

நாவலர் தனது நோக்கங்களை அடைவதற்காகத் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணிக்கத் தயாராகியிருந்தார் என்பதை நாம் முதலில் ஏற்றுக் கொண்டாதல் வேண்டும். வெஸ்லியன் பாடசாலையில் அவர் ஆசிரியராகப் பெற்ற சம்பளம் ஒன்றே அவருக்கு வருமானமளிக்கும் ஒரேயொரு வழியாகவிருந்தது. இருந்த போதிலும், அவர் தனது பதவியைத் துறந்தார். அவர் அவ்வாறு செய்யாதுவிடின் அவரது சம்பளத்தை அதிகரிப்பதாக பேசிவல் வாய்ப்பளித்தபோதும், நாவலர் ஏற்கவில்லை , தமது திறமைகளுக்கு, மிக இலகுவாக தாம் ஒரு வேலையைத் தேடி, வசதியாக வாழமுடியும் என நாவலர் தெரிந்திருந்தார். அவரிடம் ஆங்கிலம் கற்ற பலர் அவ்வாறு செய்திருந்தனர். ஆனால் அவர் அப்படிச் செய்ய விரும்பவில்லை, அவர் திருமணம் செய்யவும் விரும்பவில்லை. யாழ்பாணத்து மணப்பெண் மாப்பிள்ளைக்கு வீடு, நிலம், தோட்டம், நகை யாவற்றையும் கொடுத்து, அதற்கு ஈடாக அவனுடைய சுதந்திரத்தைப் பறித்துக் கொள்கிறாள் என அவர் கூறியுள்ளார்.⁵⁰ செப்டெம்பர் 1848 ல பேசிவலிடம் தாம் ஆற்றிய தொழிலைக் கைவிட்ட நாவலர், திருமணம் புரிந்து குடும்ப வாழ்க்கையில் ஈடுட விரும்பவில்லை, தனது இலட்சியத்துக்கு தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்து, சைவசமயத்தின் நலனுக்காகத் தனது கல்வியைப் பயன்படுத்தவே

198 இலங்கை தமிழ் தேசியம்

அவர் விரும்பினார். மெதடிஸ்த கிறிஸ்தவ சூழலில் ஏறத்தாழ பதினான்கு ஆண்டுகள் இருந்த நாவலர், மிஷனரிமாரின் தந்திரோபாயத்தையும், எவ்வாறு அவர்கள் கல்வியை மதமாற்றத்துக்கு ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தி, தமது காரியத்தை முன்னெடுத்து, தமது மத நோக்கங்களை நிறைவேற்றினார்கள் என்பதனையும் நன்கறிந்திருந்தார். எனவே நாவலர் தாமும், அவற்றையொத்த தந்திரங்களையும், உபாயங்களையும் பயன்படுத்துவதென்ற திடமான தீர்மானத்துக்கு வந்திருந்தார். நாவலரின் அதி முக்கிய சாதனைகளை நாம் பார்ப்பதற்கு முன்னர், பேசிவலுடன் அவர் தொழிலாற்றிய காலத்தின் முடிவில் அவர் செய்த பங்களிப்பினைக் கவனிப்பது பயனளிக்கும். கிறிஸ்தவர்களின் போதனாமுறைகளைப் பயன்தரு வகையில், 1847 டிசம்பர் 18ம் திகதியன்று, வண்ணார்பண்ணை வைத்தீஸ்வராக் கோவிலில், தமது முதல் உரைகளை ஆற்றியபோது பயன்படுத்தினார்:

"தர்மப் பிரபுவாகிய வை. வைத்திலிங்கம் செட்டியாரால் நிறுவப்பட்ட வண்ணார்பண்ணை சிவன் கோவிலில், அவர் 18 மார்கழி 1847 ல் தனது அங்குரார்ப்பண உரையை ஆற்றினார். தனது கருத்துக்களைப்பரப்புவதற்கும், தனது இலட்சியங்களை வெல்வதற்கும் அவர், மகா விருட்சமாகிய சைவம் தழைப்பதற்கு அத்தியாவசியமாய் இருந்த மழைபோலும் உரையை நிகழ்த்தினார்."⁵¹

ஒவ்வொரு வெள்ளி மாலையிலும் இந்தக் கோவிலில், இந்த உரைகள் ஆற்றப்பட்டன. அந்தக் காலத்திலிருந்து நாவலர், சுற்றுவட்டமெல்லாம் பிரசங்கிப்ப வராகி, நூல்களை வாசித்தும், போதித்தும் வந்தார். இவரது சில நண்பர்களும், மாணவர்களும் இவரது முயற்சிகளில் உதவினர். ஒழுங்கமைதி கொண்டதும், ஆகமங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்ததுமான அவரது பிரசங்கபாணி போகப்போக விருத்தியடைந்தது. அவருடைய பிரசங்கங்களுக்கான விடயங்கள் அநேகமாக ஒழுக்கம் சார்ந்த, வழிபாடுமுறை தழுவிய, ஆகமரீதியானவையாக இருந்ததுடன், விபச்சாரம், மதுபோதை என்ற தீமைகள், கொல்லாமையின் சிறப்பு, பெண்களின் நடத்தை , லிங்கவழிபாடு, சைவசமயிகளின் சிறு கடமைகள், தர்மம், பசுசிட்சை, சைவபூசை, சைவதீட்சை, கோவிற் திருவிழாக்கள், மாயை, அறியாமை கோவிற் திரவியங்களைக் கொள்ளையிடல், இறைவனின் ஏகம், பிரபஞ்சம் போன்ற பல விஷயங்களை உள்ளடக்கும் பரந்த விதானத்தைக் கொண்டிருந்தன.⁵² அவரின் இந்த உரைகள், மக்கள் மத்தியில் உரையாற்றும் கலை அவருக்குக் கைவந்ததொன்று என்பதைப் புலப்படுத்தின. தனது உரைகளைக் கேட்போர் சைவ ஆகமத்தின் அடிப்படைகளை அறிந்து அவற்றைப் பின்பற்றினால், அவர்கள் சைவசமயத்தைப் பலப்படுத்தி, கிறிஸ்தவத்தைப் பலவீனப்படுத்துவர் என நாவலா நம்பினார். இதே சமயம் நாவலர், கிறிஸ்தவத்தையும், சைவசமயத்திற்கு எதிரான சைவசமயிகளின் பலவீனங்களையும், கோவிற் திருவிழாக்களில் காணப்படும் தவறான நடத்தைகளையும் கண்டித்தார். ⁵³அவரது உரைத் தொடர்களும், அவற்றின் சுழல்புழக்கமும் ஒரு ஒழுங்கான முறையில் பலவருடங்கள் தொடர்ந்தன. இவை

யாழ்ப்பாணத் தமிழர் மத்தியில் சைவசமய மீளுயிர்ப்பையும், புத்தாக்கம் பெற்ற மதவுணர் வையும் உருவாக்கின.⁵⁴ நாவலரது ஆரம்ப முயற்சிகளும், அவரது தொடர் உரைகளும், சைவக் கோட்பாட்டையும், பாரம்பரியங்களையும் தாக்கிய மிஷனரிமாரின் செயற்பாடுகளுக்குத் தடையாக இருந்திருக்கலாம். அதேசமயம், அவை, சைவசமயத்தின் மத வலிமைகளையிட்டு சைவசமயிகளுக்கு அறிவூட்டு வதாகவும் இருந்தன. கிறிஸ் தவத்தை தழுவுவதில் உள்ள பயனின்மையை, இவ்வுரைகள் சைவசமயிகளுக்கு உணர்த்தியும் இருக்கலாம். அவர்களுடைய சொந்தச் சடங்குகளான, கோவில்களில் மிருகபலி கொடுத்தல், கோவில் நடனங்கள் போன்றவை ஏற்புடையவையா என உணரச் செய்திருக்கலாம். ⁵⁵ இதன் விளைவாக, கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் தோன்றவாரம்பித்து, சைவத்தமிழர்கள் தம்மைச் சீர்திருத்திக் கொள்ளவும், நாவலரின் நோக்கங்களை அடைவதற்காகத் தமது ஆதரவை வழங்கவும் உந்தப்பட்டனர்,

நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவில் நடத்தப்பட்ட முறையை நாவலர் அவதூ றாகப் பேசினார் எனக் கோவில் அதிகாரிகள் அவர்மேல் குற்றம் சுமத்தினர். மிஷ னரிமாரும், பின்னர் பேசிவலுக்கு, அவருடைய சொந்தத் தமிழ்ப் பண்டிதரே. தாம் யாழ்ப்பாணத்தில் இருப்பதற்கான நோக்கத்துக்கே வெற்றிகரமாகக் குழி பறிக்கின்றார் எனக் குற்றஞ்சாட்டினர்:

"அப்படியிருக்க, எங்கள் சமயம் பொய் என்றும் அதனைப் பரப்ப விடமாட்டேன் என்றும் சபதங்கூறி, சொல்லாலும், செயலாலும் காட்டுகின்ற இவரை உமக்கு தமிழ் பண்டிதராக வைத்திருத்தல் தகாது,^{~57}

பேசிவல் இந்தப் பிரச் சினையையிட்டு நாவலருடன் பேசினார். "ஒவ்வொரு வெள்ளி இரவும் அந்த சைவக்கோவிலில் நீர் பிரசங்கிப்பதாகக் கேள்வியுறுகின்றேன். அத் துடன் இடையிடை எமது மதத் தின் எதிரிபோன்றும் நீர் பேசுவதாக அறி கின்றேன். என்ன காரியம்?" நாவலர் பதிலளித்தார்: "என்னுடைய கடமைகளை நான் பூர்த்திசெய்வதில் எதாவது தவறுண்டா? அவ்வாறிருப்பின் தயைகூர்ந்து சொல்லுக!". பேசிவல் எதையுமே பேசவில்லை. அவர் ஏனைய மிஷனரிமாரிடம், தனது பண்டிதர் இழத்தற்கரிய பெறுமதிமிக்க ஒரு அறிஞர் எனச் சொன்னார். இவற்றுடன் சேர்ந்து, மோணிங் ஸ்ரார் பத்திரிகையும் நாவலரின் கூட்டங்கள், பிரசங்கங்கள் என்பவற்றையிட்டுத் தெரிவிக்கையில் அவரின் கூற்றுக்களைத் தவறாக வெளியிட்டது. நாவலர் அப் பத்திரிகைக்கு எழுதிய கடிதத்தில் அச் செய்திகளை ஆக்ரோஷமாகச் சாடியிருந்தார்.

"நான் வாரந்தோறும் சைவசமயத்தின் பேரில் விற்பன்னிப்பதை உமது தாரகைக்கு எழுதிய ஒருவர் பேசாத சில காரியங்களையும் கட்டி புரளி செய்திருக்கிறார். அப்படி இனிமேலும் என்னுடைய நடையில் தாக்கத்துக்கான புரளிகளை தாரகைக்கு எழுதுவார்க ளென்று அஞ்சவேண்டி இருக்கிறது. இனிமேல் அப்படி வந்தால் அப்படிப்பட்டவர்களை நான் கோட்டிலே துரசிற்பண்ணவேண்டி வரும்"59

அப்போதிருந்து, கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரும், மோணிங் ஸ்ராரும் நாவலரை யம் அவரது கிறிஸ்தவ எதிர்ப்புப் பிரச்சாரத்தையும் குற்றஞ்சாட்டவும், தாக்கவும் செய்தனர். நாவலர் இதற்கெல்லாம் அஞ்சாது, வெளியரங்கமாகவும், துணிவாகவும் தனது நிலை சரியென வாதிட்டு, சைவசமயத்தின் மீதான கிறிஸ்தவத் தாக்குதல்களை எதிர்மரையாக விமரிசித்து, கண்டனஞ்செய்து, தன் பிரயத்தனங்களில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். இந்த வேளை, வேதாகமத்தை தமிழுக்கு மாந்றும் பெரும்பணியை பேசிவல் நாவலருக்குக் கொடுத்திருந்தார். இது பூரணப்படுத்தப்பட்டு வெளியிடப்பட்டபோது, அவ் ஆக்கம், ஆறுமுகநாவலரின் தனித்துவமான திறமையினால் கம்பீரமான மொழிநடையில் அமைந்திருப்பதாக பிரித்தானிய, வெளிநாட்டு வேதாகமச் சங்கத்தின் மதராஸி கிளை பாராட்டியிருந்கது. இப்பணி, நிச்சயமாக நாவலருக்கு வேதாகமத்தையிட்ட பரந்த ஞானத்தைத் கந்திருந்தது. அவர் அதனை, சைவசமயத்தை மேம்படுத்துகையில் கிறிஸ்தவக் கோட்பாட்டை விமர்சிப்பகற்குப் பயன்படுத்தினார். ஆயினும், நாவலர் பேசிவலுடனும், வெஸ்லிய மிஷனுடனும் இருந்த காலம் முடிவை நெருங்கியது. மிஷன் பாடசாலையில் அவருக்கிருந்த மதிப்பும், சென்னையில் வேதாகமம் வெளியிடப்பட்டபோது அவருக்குக் கிடைத்த புகழும், அவர் தன் வேலையைவிட்டு விலகுவதற்குத் தடையாக இருக்கவில்லை. இவ்வாறு செய்வதனால் தனது ஒழுங்கான வருமானத்தை அவர் இழக்க வேண்டியிருந்தது. நாவலரின் இந்தச் செயலினால் தெளிவாகத் தெரிவது என்னவெனில், நாவலர் தனது சுயபெருமையையும், மகிமையையுமிட்டுப் பெரிதும் பொருட்படுத்தாது, தனது சைவசமய ஈடேற்றத் திட்டத்துக்கே தன்னை முற்றுமுழுதாக அர்ப்பணித்தார் என்பதாகும். சைவ வைதீகம் உள்ளடக்கும் ஆகம இலக்கியங்களையும் நாவலர் உன்னிப்பாகக் கற்றார். அதற்காக அவர் சமஸ்கிருதத்தைக் கற்க வேண்டியிருந்தது. எனவே, அவர் இப்போது தமிழுலகில் நவீன சமய உரைகளை ஆற்றுவதற்குப் பயன்பட்ட மூன்று மொழிகளான தமிழ், சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் என்பவற்றில் திறமை பெற்றதுடன், இம் மூன்று மொழிகளிலுமுள்ள மத இலக்கியங்களை தனது பட்டத்திற்காக எடுத்தாள்வதைப் பின் செய்யவிருந்தார்.⁶¹ இலகுவில் புரிந்து, கொள்ளமுடியாத ஆகம இலக்கியங்களையிட்டு எவரையும்விட அதிகமாக அறிந்தவர் நாவலரே என்ற அபிப்பிராயம் உள்ளுர் சைவசமயிகளிடையில் விருத்தியடைந்ததில் வியப்பில்லை. 62 எனவே நாவலர் சைவம், தமிழர், தமிழ் கலாச்சாரம் என்பவற்றின்மீது வைத்திருந்த பக்தியும் அக்கரையும், சைவசமயும் கலாச்சாரம் என்பவர்றின் எல்லா அம்சங்களையும் பேணிப் பாதுகாக்கும் அவரது இலட்சியத்தில் ஏனையோரை இணையச் செய்தது. அவரது முன்னோடி முயற்சிகளும், சுய அர்ப்பணிப்பும் ஏனையோர்க்கு ஒரு சிறந்த முன்மாதிரியாக விளங்கி, சந்தேகத் துக்கிடமின்றி, தமிழ்ச் சமூகங்களிடையில் சுயவுணர்வு தோன்றுவதற்கான, திடமானதும், இலகுவில் அழிக்க முடியாததுமான அத்திவாரத்தை உருவாக்கின. இந்த புத்துயிரளிக்கப்பட்ட, இலட்சிய உணர்வும், அடையாளவணர்வும், தமிழரு டைய வாழ்வில் ஒரு திருப்பு முனையாக அமைந்தன.

தமிழ் சுயவுணர்வுகளின் ஆரம்பத் தோற்றத்தின் கூறுகள் 201

அதன் பயனாக, கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு ரூபத்திலிருந்த செயற்பாடுகள், உண்மையில், சைவத்தமிழ்ப் பாட சாலைகள், சைவத்தமிழ் இலக்கிய மலர்ச்சி, சைவத்தமிழ் கலாச்சார விழிப்பு என்பன, பத்தொன்பதாவது நூறாண்டின் அரையிறுதிப் பகுதியில் தோன்றுவதற்குக் காரணமாயின. இக் காலத்தில் நாவலரின் பெரிய திட்டங்கள் நிரைவேறின. செப்டெம்பர் 1848 ல், இளஞ்சந்ததியினர்க்கு சைவ-தமிழ் அறிவைக் கம்பிப்புகம்கான சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை எனும் வேத, ஆகமப் பாடசாலை நிறுவப்பட்டதுடன், 1849 ல் அச்சுக்கூடமொன்றும் தாபிக்கப்பட்டது. இவையிரண்டு நிறுவனங்களும் வண்ணார்பண்ணையில் அமைந்தன.⁶³ ஜுலை 1849 ல் நாவலரும், அவரது மாணவரும் சகமாணவருமாகவிருந்த சதாசிவப்பிள்ளையும், சென்னைக்கு அச்சுக் கூடமொன்றை வாங்குவதற்குச் சென்றனர். மானிப்பாயிலிருந்த அமெரிக்கன் மிஷனரியின் அச்சுக்கூடத்தைத் தவிர, இந்த வசதி முன்பு இருக்கவில்லை. நாவலர் யாழ்ப்பாணம் திரும்பி, அச்சுக்கூடத்தை நிறுவி, அதற்கு வித்தியா அனுபாலன இயந்திர சாலை எனப் பெயரிட்டார். ஆரம்பத்தில், நாவலர் சில வருடங்களாக ஆக்கிய பல பிரசங்கங்களையும், நூல்களையும் இவ் அச்சகம் வெளியிட்டது. பின்னர் நாவலர், சைவசமய நூல்களையும், தமிழ் இலக்கியங்களையும் மட்டுமல்லாமல், கிறிஸ்தவ எதிர்ப்புப் பிரசுரங்களையும் வெளியிடுவதற்கும் இந்த அச்சுக்கூடத்தைப் பயன்படுத்தினார்.

சைவத் தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் சைவசமயத்தையும் அதன் கோட்பாடுகள், பாரம்பரியங்கள் என்பனவற்றையும் கற்பித்தல், கோவில்களிலம் பொதுமேடைகளிலம் பிரசங்கங்களையும் உரைகளையும் ஆற்றுதல், கிறிஸ்தவ மதத்துக்கும் மிஷ னரிமாருக்கும் எதிரான சிறு நூல்களையும் துண்டுப்பிரசுரங் களையும் வெளியிடுதல், என்பவை, சைவசமயத்தையும் அதன் பாரம்பரியங்களை யும் பாதுகாப்பதற்கு, நாவலரினாலும் அவரைப் பின்பற்றியவர்களினாலும் பயன்படுத்தப்பட்ட முக்கிய ஆயதங்களாக இருந்தன. தமிழர் மத்தியிலிருந்து கிறிஸ்தவத்தைக் களைந்தால் சைவும் பாதுகாக்கப்படும் என்பது நாவலரின் கருத்தாக இருந்தது. எனவே கிறிஸ்தவத்தைத் தாக்குவதற்கு நாவலர் இருபெரும் தந்திரோபாயங்களைக் கையாண்டார். இவற்றில் முதலாவது கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாருடன் விவாதங்களில் ஈடுபடுவது, இரண்டாவது மதப்பிரச்சாரங்களை வெளியிடுவது ஆகும். பிரசங்கிப்பது, உரையாற்றுவது ஆகியவற்றை நாவலர் 1847 ல் ஆரம்பித்துப் பல வருடங்களுக்கு அவற்றைத் தொடர்ந்து செய்தார். அவருடைய சகபாடிகளும், மாணவர்களும் அவரை அடியொற்றி, மக்களுக்கு வைசமயக் கோட்பாடுகள், இதன் பாரம்பரியங்கள் என்பவற்றைக் கற்பித்ததுடன், கிறிஸ்தவத் தாக்குதல்களுக்கு எதிராகச் சைவத்தைப் பாதுகாத்தனர். நாவலர் இந்த நடவடிக்கைகளில் உட்பட்டிருக்கையில் அவரது இரு சகாக்களான வெங்கடாசல ஐயரும், குமார நார்த்திகேய ஐயரும் உறுதுணையாக இருந்தனர். இவர்களைப் போன்றே, சதாசிவம் பிள்ளையும், தில்லைநாதபிள்ளையும், அமைப்பாளர்கள், இணைப்பாளர்கள் என்ற வகையில் உதவினர். பொதுமக்களும் கணிசமான ஆதரவையும், உற்சாகத்தையும் அளித்தபோதிலும் நாவலர் இவை போதுமெனக் கருதி வாளாதிருக்கவில்லை. அவர் எதிர்காலத்துக்கான திட்டத்தை வகுத்துக் கொண்டிருந்தார் என்பது பின்வரும் கூற்றில் தெரிகின்றது.

"தமிழ்க் கல்வியும், சைவமும் அபிவிருத்தியாவதற்குக் கருவிகள் முக்கிய ஸ் தலந்தோறும் வித்தியாசாலைகள் ஸ் தாபித்தும், சைவப்பிரசாரம் செய்வித்தலுமேயாகும். இவற்றின் பொருட்டு கிரமமாகக் கற்றுவல்ல உபாத்தியாயர்களும், சைவப்பிரசாரகர்களும் வேண்டப்படுவார்கள், ஆதலினாலே நல்லொழுக்கம், விவேகம், கல்வியில் விருப்பமும், இடையறாமுயற்சியும், ஆரோக்கியமும் உடையவர்களில் பரீட்சிக்கப்பட்ட பிள்ளைகள் பலரைச் சேர்த்து அன்னம் வஸ்திரம் முதலியவை கொடுத்து உயர்வாகிய இலக்கண விளக்கங் களையும், சைவசாஸ்திரங்களையும் கற்பித் தல் வேண்டும். அவர் களுள் எே தேர் ச் சியடைந் தவர் களை உபாத்தியாயர்களாகவும், சைவப் பிரசாரராகவும் நியோகிக்கலாம்⁻⁶⁴

சைவத்தையும், தமிழ்மொழியையும் நீண்டகாலத்துக்குப் பாதுகாக்கவும் விருத்திசெய்யவும், இளைய சந்ததியினருக்கு கல்வி புகட்டப்படல் வேண்டுமென நாவலர் அறைகூவல் விடுத்தார். இருந்தபோதிலும், சில வருடங்களின் பின்னர், தனது இறுதி உரையில், சைவத்தின் எதிர்காலத்தையிட்டு அவரது அச்சத்தை வெளியிடுகின்றார்:

"நான் உங்களிடத் தில் கைமாறு பெறுதலைச் சிறிதும் எண்ணாது முப்பத்திரண்டு வருடகாலம் உங்களுக்கு சைவசமயத்துண்மைகளைப் போதித்துள்ளேன். எனக்குப் பின் சைவசமயம் குன்றிப் போமென்று பாதிரிமார்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால் நான் உயிரோடிருக்கும்போதே ஒரு சைவப்பிரசாரகாரரைத் தேடிக்கொள்ளுங்கள். இன்னும் என்னைப்போல் படித்தவர்களும் சன்மார்க்கருமாய் அநேகர் வருவார்கள். ஆனால் கைமாறு கருதாது சமயத்தைப் போதிக்க என்னைப்போல ஒருவரும் வரார். இதுவே என்னுடைய கடைசிப் பிரசங்கம்⁵⁶⁵

ஆயினும், நாவலர் இத்தனை தூரம் அஞ்சியிருக்கத் தேவையில்லை ஏனெனில் அவரது மதப்பிரச்சாரம் அவரைப் பின்பற்றியோரால் பெரும் உற்சாக துடன் தொடரப்பட்டது. கோப்பாய் சபாபதி நாவலர் (1844-1903) என்பவர் அப்பேர்ப்பட்டதொரு ஆதரவாளராக இருந்து நாவலருக்குப் பின்னர் சைவத்தை மேம்படுத்தவதில் புகழ் பெற்றவரானார். இவரும் தனது மத உரைகளிலும், பிரசங்கங்களின் கிறிஸ்தவ மிஷ னரிமாரின் மதப் பரப்பலைத் தாக்கியதுடன், கிறஸ்தவத்தைக் தழுவியவர்களைத் தொடர்ந்து கண்டனஞ் செய்தார். இவர் உணர்வின் வகைகளின் மரபுவழிக் கட்டமைப்பின் கொடுமுடியில் சைவத்துக்கு இடந்தந்து, சைவசமயத்தையிட்டு மக்களுக்கு மேலும் துலாம்பரமாகவும், தெளிவாகவும் விளக்கமளித்தார், பின்வரும் கூற்றில் அவர் இதை விளக்குகின்றார்:

> Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

"இன்னும் இவ் வுலகத்திலே மானுடர் ஒவ்வோர் தொடர்ச்சிபற்றிச் செய்த போதரும் அபிமானங்கள் சாதியபிமானம், தேசாபிமானம், எனப் பலவகைப்படும். அவற்றுள் சாதியபிமானத்தை நோக்கத் தேசாபிமானம் உயர்ந்தது. தேசாபிமானத்தை நோக்க பாஷாபிமானம் உயர்ந்தது. சாதியபிமானம், தேசாபிமானம், பாஷாபிமானங்கள் உயிருக்குப் புறம்பாயுள்ள ஒவ்வோர் பொருள்பற்றி உயிர்களிடத்து விளங்கும் ஞானமாகும். ஆதலில் மனிதர்கள் மற்றைய அபிமானங்களிலும் சமயாபிமானத்தையே அதிக சிரத்தையோடு பெரிதும் போற்றி ஒழுகுதல் வேண்டும்.⁶⁶

மதவுணர்வுக்கு சபாபதி நாவலர் அதியுயர்ந்த இடத்தை அளிப்பதோடு நிற்காமல், ஏனையவற்றினின்றும் அதற்குத் தனியிடம் தருகின்றார். மற்றொரு தளத்தில் பார்க்கையில், ஏனையவற்றிடத்தில் காணப்படாத, ஒருவகை உள்ளார்ந்த, அல்லது சமயம் சார்ந்த முக்கியத்துவம் இதற்குண்டு, (என அவர் குறிப்புணர்த்து கின்றார்) இக் காரணத்திற்காக அதை இவர் அதி உயர்ந்ததாகவும், அதி ஏற்படையதாகவும் கருதுகின்றார். இந்த வகைப்படுத்தலுடன் நாம் உடன்படுகின்றோமா இல்லையா என்பது இங்கு முக்கியமல்ல. ஆயினும் எது முக்கியமெனில், அவர் குறிப்பாக இந்த *உணர்வு" என்ற விஷயத்தை எடுத்து, சாதாரண தமிழர்களின், அக (மத ரீதியிலானது), புற (உலக ரீதியானது) வாழ்வில் அது வகிக்கும் அதிமுக்கியத்துவத்தை அடையாளங் காண்கின்றார். இதற்கும் மேல், அவர், தமிழர்களை இந்தவகையில் சிந்திக்க வெளியரங்கமாய் ஊக்கமளித்து, நாம் சொல்லும் தமிழுணர்வைத் தூண்டியிருப்பார் என்பது வெளிப்படை, செந்திநாத ஐயரும் (1848-1924) முனைப்புடன் ஈடுபட்டவராவர். முதலில் நாவலருக்கு உதவும் சிறிய பாத்திரத்தை வகித்த இவர், பின்னர் கிறிஸ்தவருக்கு எதிராக, சைவத்தை ஆதரிப்பதில் மேலும் முனைப்புள்ளதும், தீவிரமானதுமான பங்கை ஆற்றியவராவர். நாவலரும், சபாபதி நாவலரும் இவருக்கு முன்செய்ததைப்போன்று, இவரும். யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமன்றி, தமிழ் நாட்டிலும் சைவமேம்பாட்டுக்காக உழைத்தவர். கிறிஸ்தவத்துக்கு எதிரான இவரது உரைகள் அளித்த பெரும் தாக்கத்தின் பயனாக இவருக்கு "கிறிஸ்தவமதக் கண்டனக் கோடரி" என்னும் சிறப்புப்பட்டம் வழங்கப்பட்டது. வட்டுக்கோட்டை அம்பலவாண நாவலர், உடுவில் சங்கரசுப்பையர் என்பவர்களும் நாவலரைப் பின்பற்றி மதவுரை நிகழ்த்தும் பாரம்பரியத்தைத் தொடர்ந்தபோதும், சைவமதத்தை விரிவாக்கம் செய்வதற்காக அதை வலுப்படுத்துவதிலேயே அதிக கவனம் செலுக்கினர், சைவபுராண உரைகளும், சைவத்துடன் தொடர்புடைய ஏனைய சொற்பொழிவுகளும் இக் காலத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டு, அவை, சைவத்தை மேலதிக விசுவாசத்துடனும், விளக்கத்துடனும் அனுட்டிக்க பொதுமக்களை ஊக்குவதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தன. கிறிஸ்தவ எதிர்ப்புப் பிரச்சாரம் ஒருபுறம் நடக்க, சைவப்புராண இலக்கியங்களை கோவில்களில் உரைக்கவும். விளக்கவும் முயற்சிகள்

மேற்கொள்ளப்பட்டன. இது நாவலரின் எண்ணங்களிலும், இலக்குகளிலும் ஒன்றாகும் - பொதுமக்களுக்கு இவ் வழியில் அறிவூட்டுவது - எல்லா நிலைகளிலுமுள்ள மக்களும் இவற்றில் ஆர்வத்துடனும், முனைப்புடனும் பங்குபற்றினர் என்பதற்குச் சான்றுண்டு.⁶⁷ ஒரு பிரசங்கி என்ற வகையில் நாவலரை உதாரணமாகக் கொண்டவர் அவரது சீடர்களில் ஒருவரான, அவரது மருமகனும், மாணவனுமாகிய பொன்னம் பலபிள்ளை (1830-1902). இவர் எண்ணற்ற உரைகளை வழங்கினார். அவற்றின் பேச்சுவன்மைக்காகவும், கவர்ச்சிக்காகவும், மக்கள் அவரைக் கேட்பதற்கு பெருந் தொகையில் கூடினர். நாவலரின் பாரம்பரியத்தைப் பின்தொடர்ந்த இன்னு மொருவரான பண்டிதர் கணபதிப்பிள்ளை, பொன்னம்பலபிள்ளையைப் பின்வருமாறு புகழ்கின்றார்.

"உச்சியில் இருந்து உள்ளங்கால் பரியந்தம் உள்ளங்காலில் இருந்து உச்சிபரியந்தம்பொன்னம்பலம்பிள்ளையின் உருவமே இலக்கியரசனையால் ஆனது. தனிக் கந்கண்டிற் செய்த பலகாரம் போல இலக்கியரசனை மயமாயிருந்தார் பொன்னம்பலபிள்ளை, ⁶⁶

பொன்னம்பலபிள்ளை சமயச் சொற்பொழிவுகளை மட்டும் ஆற்றவில்லை. அவர், தலைசிறந்த தமிழ் இலக்கியங்களான இராமாயணம், சீவகசிந்தாமணி என்பவற்றையுமிட்டுப் பேசினார். இது மக்களைப் பெருமளவில் கவர்ந்தது.⁶⁹மேலும் பலர் இந்த வழியை முனைப்புடன் தொடர்ந்தனர். அவர்களுள் தனியிடம் பொபவர்கள் வருமாறு. கந்தர்மடத்தைச் சேர்ந்த சுவாமிநாத பண்டிதர், மட்டுவிலைச் சேர்ந்த எம். கே. வேற்பிள்ளை, புலோலியைச் சேர்ந்த என். கதிரவேற்பிள்ளை, தில்லைநாத நாவலர், ஊரெழுவைச் சேர்ந்த சிவபாதசுந்தரனார், சரவணமுக்குப்பிள்ளை, வேலணையூர் கந்தப்பிள்ளை ஆகியோர் இவர்கள், 70 இவ் அறிஞர்கள் யாவரும் இப் பணியை யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் மட்டுமன்று, இலங்கையின் எனையு தமிம்ப் பிரதேசங்களிலும், தென்னிந்தியாவில் தமிழ் நாட்டிலும் தொடர்ந்தனர். இதன்வழி அவர்கள், சைவசமயத்தையும், தலைசிறந்த தமிழ் இலக்கிய இரசனையையும் குறிப்பிடுமளவுக்கு விரிவாக்கம் செய்தனர். 1890 பெப்ரவரியில், இந்துசாதனம் என்ற தேசியப்பத்திரிகை, திருகோணமலை முத்துக்குமாரசுவாமி கோவிலில், சைவசமயத்தைப் பற்றிய ஒரு உரையும், கிறிஸ்தவ எதிர்ப்புச் சொற்பொழிவுகளும் நிகழ்ந்ததாகச் செய்தி வெளியிட்டது.⁷¹26 மார்ச் 1890, 7 மே 1889 இந்து சாதன இதழ்கள், இந்த நிகழ்வுகள் எழுப்பிய விஷயங்களை ஆராய்ந்துள்ளன.⁷² மட்டக்களப்பில் மேற்கொண்டு நிகழ்ந்த கலந்துரையாடல்களை 9 அக்டோபர் 1889⁷³ இந்து சாகனம் வெளியிட்டது. 13 ஆகஸ்ட் 1890 இந்துசாதன இதழ் இவற்றையொத்த செயற்பாடுகள் கொழும்பில் நிகழ்ந்ததாகக்குறிப்பிடுகின்றன. 74 தமிழ்ப் பத்திரிகைகளான இந்து சாதனமும், இலங்கை நேசனும் முறையே 1889 இலும், 1877 இலும் முதன்முதலில் வெளியிடப் பட்டனவாகும். இதற்கு முன்னர் இவற்றைப்போன்ற, தமிழர்களின் சமகாலப் பிரச்சினைகள் பற்றிக் குரல் கொடுக்கும் வாய்ப்பை வழங்கும், உள்நாட்டுப் பத்திரிகைகள் இருக்கவில்லை. சைவசமயப் போராட்டம் இவற்றின் காலத்துக்கு முற்பட்டிருந்ததால், அந் நிகழ்வுகளையிட்டுத் தமிழர்களுக்குத் தெரிவிக்கப் பத்திரிகைகள் இல்லாதிருந்திருக்கும்.

இக் காலகட்டத்து கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு வெகுசன ஆதரவு இருந்தது என்பதைக் குறிப்புணர்த்தும் சான்றுகள் பெருமளவு உள்ளன. எல்லாச் சமயச் சொற்பொழிவுகளுக்கும், குழுநிலைக் கலந்துரையாடல்களுக்கும், கிறிஸ்தவ எதிர்ப்புப் பிரச்சார உரைகளுக்கும் செல்வதில் ஆர்வம் காட்டி, தமது சமயத்தையும், கலாச் சாரத்தையும் பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற அழைப்புக்கு மக்கள் பூரண ஆதரவு நல்கினர். பொதுமக்களில் சிலர், தனியாகவும், கூட்டாகவும் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாருடன் மோதல்களில் ஈடுபட்டனர். வெஸ்லியன் மிஷனரி பங்களாவில் சைவர் களுக்கும் வெஸ்லியன் மிஷனரிமாருக்கும் இடையிலான சச்சரவை இலங்காபிமானி இதழ் பின்வருமாறு சொல்கின்றது.

"கொடுக்குக் கட்டிக் கொண்டு, வீதியில் இரு திக்கிலும் இருந்து வந்த சைவரையும் பிறர் சிலரையும் பிரவேசிக்கவொட்டாமல் தடை பண்ணிக் கொண்டார்கள். தெருவில்நின்ற சைவப்பிரபுக்களில் சிலர் பாதிரிமார்களையும், கிறிஸ்தவர்களையும் வாயிலெழுந்தபடி தூஷித்துக் கேலிபண்ணினார்கள்",⁷⁵

சில வருடங்களின் பின்னர், 1891 இந்துசாதனம், சைவ இளைஞருக்கும் வெஸ்லியன் மிஷனரிமாருக்கும் இடையே நடந்த ஒரு வெளிப்படையான மோதலை அறிவித்துள்ளது.⁷⁶ இந்த மோதல் சைவத்தமிழரின் கோபத்தைக் கிளறி அவர்கள் தமது சைவசமயத்தையும், பாரம்பரியங்களையும் அனுட்டிக்க வேண்டுமென்ற அவர் களின் வேட் கையை அதிகரிக்கவே உதவியது. மேலும் ஒரு தடவை. கிறீஸ்தவர்களின் மதப்பிரச்சாரம் தோல்வியடைந்து, இந்த தமிழ் மீள்விழிப் புணர்வின் காரணமாக எழுந்த எதிர்ப்பினால் மதமாற்றங்கள் தடைப்பட்டன. நாவலரின் முயற்சி, ஒரு சிறிய அளவில் யாழ்ப்பாணத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதும், அது விரைந்து ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்குப் பரவி, தமிழ் சுயவுணர்வைப் பலப்படுத்தி, அதனைத் தோற்கடிக்க முடியாது எனத் தோன்றுமளவுக்கு விரிவாக்கம் பெற்றது. நாவலரினதும் அவரைப் பின்பற்றியவர்களினாலும், சமய மறுப்புக்கள், பிரசுரங்கள், நால்கள் என்பன அவருடைய அச்சகத்தைப் பயன்படுத்தி, தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பரந்த அளவில் விநியோகிக்கப்பட்டதுடன், சைவமதப் பிரச்சாரங்களும், தலைசிறந்த சைவத் தமிழிலக்கியங்களின் பதிப்புக்களும் வெளியிடப்பட்டன.

1852 ல் நாவலர், நல்லூர் சி. வினாயகமூர்த்திச் செட்டியாருடன் இணைந்து, இருபது வருடங்களுக்கு முன்னர் முத்துக்குமாரக்கவிராயர் ஆக்கிய ஞானக்கும்மியை அச்சிட்டார். இவ் ஆக்கம், கிறிஸ்தவர்கள், மிஷனரிமார்கள் ஆகிய இரு சாராரையுமே கண்டனஞ் செய்ததனால், அவர்கள் மிகவும் கொதிப் படைத்திருந்தனர் என்பதை அவர் கள் மோணிங் ஸ்ராரில் ஞானக்கும் மியைத் தாக்கி எழுதியதிலிருந்து தெரியவருகின்றது. நாவலர், இதற்கு மறுத்தானாக, வச்சிர தந்தம் எனும் நூலை எழுதி அதனை விநாயகமூர்த்திச் செட்டியாரின் பெயரில்⁷⁷ வெளியிட்டதுடன், அதேபோன்று, 1853 ல் நக்கீரரின் திருமுருகாற்றுப் படையையும் வெளியிட்டார். இது முருகன்மேல் பாடப்பெற்ற பக்திச் செய்யுளாக, முருகக் கடவுள் பற்றிய தத்துவக் கருத்தாக்கங்களை நக்கீரர் விபரித்திருந்தார். ஆனால், கிறிஸ்தவர்களோ இதை வெறும் பொய்யெனக் கண்டனஞ் செய்து, மக்கள் அதனைப் பின்பற்றக்கூடாதெனக் கூறினர். நாவலர் அவர்களது கூற்றை இழிவுபடுத்துவதாகக் கருதி முருகனின் "உண்மை "யான தத்துவக் கருத்தாக் கத்தை விளக்கி, "சுப்பிரபோதம்" எனும் ஆக்கத்தை வெளியிட்டார்.⁷⁸

நாவலர் 1854 ல் சைவப்பிரகாச சமாஜியர் என்றபெயரில் வெளியிட்ட சைவதாஷணப் பரிகாரம் மிஷனிரிமாருக்கு எதிரான மிகச் சிறந்த ஆயுதமாக விளங்கியது.⁷⁹பத்தொன்பதாவது நூற்றண்டில் இது இரண்டு தடவைகள் மீள்பதிப்புச் செய்யப்பட்டு மிகவும் பரந்த அளவிலான தமிழர்களினால் பயன்படுத்தப்பட்டது. ⁸⁰ வேதாகமத்தில் காணப்படும் சடங்காச்சாரங்களை, சைவ ஆகமங்கள் விதிக்கும் சடங்காச்சாரங்களுடன் ஒப்பிட்டு நாவலர் ஆராய்ந்த விஷயங்களையே இது பெரும்பாகமாகக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், மக்களை மதம் மாற்றுவதற்கான தங்களது முயற்சிகளில் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் கடைப்பிடித்த வழிமுறைகளையிட்டு நாவலர் அதிகமாகச் சினமுற்றார். இந்த வெளியீட்டில் அவர்களது உபாயங்களை அவர் ஆக்ரோஷமாகத் தாக்குகின்றார்.

"அந்தப் புன் மதத்தை இங்குள் ளவர்கள் அங்கீகரியாமை கண்டு சீவியத் திற்கு பெரும் பாலும் தேவையான இங்கிலிசுப் பாஷையை சூழ்ச்சியாக மேற்கொண்டும், பொருள் கொடுத்தும் சமய புத்தியில்லாத ஏழைகளை தம்வசப்படுத்துகிறார்கள். மேலும் பணச் செருக்கினாலும் மதிமயக்கத்தினாலும் சற்றும் கூசாமல் சிவன் கடவுள் இல்லையென்றும் சைவசமயம் சன்மார்க்கம் என்றும் சைவர்கள் அஞ்ஞானிகள் என்றும், பிசாசின் அடிமைகள் என்றும், பெரும் தாஷணங்களைப் போதித்து, அச்சிற்பதிப்பித்துப் பரப்பி, சைவசமயத் தின் பெருமை விளங்காத பேதைகளை மயக்கிக் கெடுக்கிறார்கள்."⁸¹

இதற்குப் பதிலாக, தமிழ் புரட்டஸ்தாந்தவரான கரோல் விஸ்வநாதபிள்ளை , நாவலரின் வெளியீட்டுக்குப் பதிலாக சுப்பிரதீபம் எனும் தலைப்பைக் கொண்ட பதிலை எழுதினார்.⁸² இந்த மறுப்பு, பிறரை நம்பவைத்திருக்கக்கூடும். ஆனால் காலப்போக்கில் அது தன்னை ஆக்கியவரையே நம்பவைக்க முடியவில்லை என்பது ஆக்கியோனே பின்னர் சைவத்தைத் தழுவியதனால் புலனாகின்றது.⁸³ நாவலர் கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பையும், வைசமயக் கோட்பாட்டினையுமிட்டுக் கொண்டிருந்த வைரித்த கொள்கையைப் பின்வரும் அவரது கூற்று விளக்கு கின்றது:

"சிவனைத் தூஷிக்கும் மிஷனரிமாரை எதிர்ப்பதும், தூய்மையற்ற கிறிஸ்தவக் கோட்பாட்டை மறுப்பதும், மெய்மதமாகிய சைவத்தை நிலைநிறுத்தப் பாடுபடுவதும் எமது கடனாகும்."⁸⁴

நாவலர் தொடர்ந்து மறுப்புக்கள், சிறுபிரசுரங்கள் ஆகியவற்றை வெளி யிட்டு கிறிஸ்தவத்தைத் தாக்கி, அதன்வழி மதமாற்ற நடவடிக்கைகளையும். சைவசமயத்துக்கு எதிரான கண்டனத்தையும் நிறுத்த முயன்றனர். தமிழ் மக்களை மீண்டும் சைவ ஆகமங்களைக் கடைப்பிடிக்கச் செய்வதற்காகவும், சைவசமயத்தின் போதனைகளுக்கு இணங்க அவர்களைக் கட்டுப்பாட்டுடன் வாழும்படி வேண்டும் முயற்சிகளிலும் அவர் தொடர்ந்து ஈடுபட்டார். தனியொருவர் சீர்திருந்துவதற்கு எமு படிகளைக் கொண்டதொரு மார்க்கத்தை நாவலர் முன்வைத்தார். முதலாவதாக, அவர்கள் இந்த சத்திய விரதத்துக்குத் தடையான யாவற்றையும் அகற்றும்படி ஒவ்வொரு நாளும் சிவனைப் பக்தியுடன் பிரார்த்திக்க வேண்டும். இரண்டாவகாக இந்த முயற்சியில் ஈடுபடுவதனால் ஏற்படும் செலவுக்கு அவர்கள் பாஸ்பாம் தாராளமாக உதவவேண்டும். மூன்றாவதாக, அவர்கள் தான் வெளியிடும் நூல்களைப் பணங்கொடுத்து வாங்கி அவற்றை மீண்டும் மீண்டும் கவனமாகப் படிக்க வேண்டும். நான்காவதாக, அவர்கள் தாம் படித்தவற்றைப் பிறருக்குத் தெளிவாக விளக்கி அதன்வழி அவர்களைக் கிறிஸ்தவம் எனும் குழியில் விழாது பாதுகாக்க வேண்டும். ஐந்தாவதாக, எப்போதெல்லாம் மிஷனரிமாரும் அவர்களுடைய உபதேசிகளும் சிவனைத் தூற்றி கிறிஸ்தவக் கோட்பாட்டைப் பிரசங்கிக்கின்றனரோ, அப்போது அவர்களைத் திருப்திப்படுத்த எண்ணாது அவர்களுக்கு எதிராக நின்று, சிவன்மேல் குவிக்கும் தூற்றலை மறுத்து, அவர்களின் வாய்களை மூடச்செய்ய வேண்டும். ஆறாவதாக, அவர்களது பிள்ளைகளைப் பிறசமயத்தினரின் பிள்ளைகளுடன் சோவிடாது. அவர்களுக்கு உரிய வயதில் முறையாக தீட்சை பெறவைத்து, சைவநெறியை அவர்களுக்குக் கற்பித்தல் வேண்டும். ஏழாவதாக, சிறந்த அறிவடன், குரு, லிங்க, சாதுக்கள்சபை, என்பவற்றுக்கான பக்தியடையவர்களை சைவசமய பிரச்சாரராகத் தெரிவுசெய்து, கோவில்களிலும், ஆசிரமங்களிலும், கிராமங்களின் ஏனைய இடங்களிலும் வாராந்தப் போதனைகளை மேற்கொள்ளும்படி கேட்கவேண்டும். இந்த வகையில், தமிழ்ப் பிரதேசமெங்கும் சைவ ஒளியைப் பிரகாசிக்கச் செய்து, ஏனைய மதங்களின் இருளை அகற்றி, வெகுசனங்களை இரட்சிக்க வேண்டும் என அவர் இறுதியில் கூறினார்.

கிறிஸ்தவத்தையும், அதன் வெறுக்கத்தக்க மதமாற்று இலட்சியத்தையும் வலுவாகவும், மிகக் கடுமையாகவும் சாடும் நாவலரின் இத்தகைய பல பக்கங்களுள் ஒரு சிறந்த உதாரணமாக, அவருடைய யாழ்ப்பாண சமய நிலை எனும் நூல் உள்ளது.⁸⁵ இருப்பினும் அவர் சைவக்கோவில் நடவடிக்கைகளையும் தண்டிக்கத் தவறவில்லை . கோவில்களின் சைவப் பூசகர்களின் தவறான நடத்தை, மாமூல், மிருகபலி, மக்களின் கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவும் விருப்பு என்பனபோன்ற பலவற்றைச் சாடி, கோவில் நடவடிக்கைகளைச் சீரமைக்கவும், உயர்ந்த தரங்களை நிறுவவும் முயன்றார். கிறிஸ்தவ கண்டனத்துக்கு அவை மேலும் ஆளாகின்ற பலவீன நிலையைப் போக்க முயன்றார். நாவலருடைய குறிக்கோள்களில் பங்கேற்ற ஏனைய முக்கிய சைவசமய மீளுயிர்ப்பாளர்களும் அவரது காலத்தில் இருந்தனர். சங்கர பண்டிதர், செந்திநாத ஐயர், குமாரசுவாமிப் புலவர் ஆகியோர் கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு முன்னணியில் இருந்தனர். நாவலரின் ஆரம்ப பிரச்சார வேலைகளில் நெருங்கிப் பணியாற்றிய சங்கர பண்டிதர், பின் நாவலர் தனது இலட் சிய பணிகளாகிய இலக்கிய முயற்சிகள், சைவப் பாடசாலைகளை அமைத்தல் என்பனவற்றுடன், தென்னிந்தியாவில் தமிழ் நாட்டுக்குப் பயணம் செய்தல், இந்தியாவில் வேறுமுயற்சிகளில் ஈடுபடுதல் ஆகியவற்றில் மும்முரமாக இருந்தபோது, தம்மை முழுமையாக இயக்கத்துக்கு அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். 1864 தொடக்கம் 1870 வரையிலான ஆறுவருடங்கள் நாவலர் இந்தியாவில் வசித்தபோது, சங்கர பண்டிதர் 1864 ல், பரமத கண்டன சுயமத தாபன சங்கம் என்ற அமைப்பை உருவாக்குவதில் தலையாய பங்கை ஆற்றினார். ⁸⁶ பல சைவசமய மீளுயிர்ப்பாளர்களும், சைவதமிழ் மக்களும் இந்தச் சங்கத்தில் பங்குகொண்டு, சங்கர பண்டிதரின் கிறிஸ்தவ எதிர்ப்புக்கு ஆதரவளித்தனர். இலங்காபிமானி என்ற தமிழ்ப் பத்திரிகை இச் சங்கத்தின் நோக்கங்களைச் சுருக்கமாக வெளியிட்டது.⁸⁷

நாவலர் இந்தியாவில் இருக்கையில், கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரையும், அவர்களது மதமாற்று நடவடிக்கைளையும் எதிர்ப்பதையும், இலங்கைத் தமிழர் மத்தியில் சைவசமயத்தை மேம்படுத்தும் பணியையும் சங்கம் ஏற்றுக்கொண்டது. சங்கத்தின் செயற்பாடுகளை இலங்காபிமானி பத்திரிகை தொடர்ந்து வெளியிட்டது. கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாருக்கும், சைவமத மீளுயிர்ப்பாளர்களுக்கும் இடையிலான மோதல்கள் இக்காலத்தில் உச்சத்தை எட்டின என்பதைக் குறிக்கின்ற சான்றுகள் உண்டு, நாவலரைப் போன்றே சங்கர பண்டிதரும், கிறிஸ்தவத்துக்கு எதிரான மறுப்புப் பிரசுரங்கள், துண்டுப் பிரசுரங்கள் என்பவற்றை வெளியிட்டும், பத்திரிகைக் கட்டுரைகள், புத்தகங்கள் என்பவற்றையும் எழுதிவந்தார். கிறிஸ்துமத கண்டனம். மிலேச்சமத விகர்ப்பமும் சற்பிரசங்கமும் போன்ற வெளியீடுகள் இவற்றிற்கு உதாரணமாகும். செந்திநாத ஐயரும், கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாருக்கும் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்து பல துண்டுப் பிரசுரங்களை வெளியிட்டு, பெரும் பங்கை ஆற்றினார். ⁸⁸ ஒரு கத்தோலிக்கப் பாதிரியாருக்கும் அவரது மாணவனுக்கும் எதிரான இவரது கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் இலங்கை நேசன் பத்திரிகையில் வெளியாகியுள்ளது.⁸⁹ கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரை எதிர்த்த இன்னுமோர் மீளுயிர்ப்பாளர் 1878 லிருந்து குமாரசுவாமிப் புலவர்(1854-1922) இருந்து, ஏறத்தாழப் பத்து வருடகாலம் செயற்பட்டார். பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இறுதியில், மாற்றுவதற்கான முனைப்பு மங்கி, சைவசமயம் மலர்ச்சி பெற ஆரம்பிக்கையில் இவரது செயற்பாடுகள் குறைந்தன.

கிழக் கிலங் கையில், குறிப் பாகத் திருகோணமலையில், இந்து சமய மீளுயிர்ப்பாளர்கள், 1890 ஜனவரியில், சைவப்பிரகாச சமாஜம் என்ற சங்கத்தை உருவாக்கினர். இது யாழ்ப்பாணத்தில், 1864 ல் உருவாக்கப்பட்ட பரமத கண்டன சுயமத தாபன சங்கத்தை ஒத்ததாகவிருந்தது, பல ஆசிரியர்கள், நீதிபதிகள், வைத்தியர்கள் என்பவர்களுடன் ஏனைய முக்கியமானவர்களும், பொதுமக்களும் இச் சங்கத்தில் முனைப்புடன் பங்காற்றினர்.⁹⁰ இதனது முன்னோடியைப் போன்றே இதனுடைய முக்கிய இலக்கு கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரிடமிருந்து சைவசமயத்தைப் பாதுகாப்பதேயாகும். யாழ்ப்பாணத்துச் சங்கத்தைப் போன்றே இதுவும் பல்வேறு கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு மறுப்புக்கள், எதிர்மறை விமரிசனக் கட்டுரைகள் என்பவற்றை வெளியிட்டன. இவற்றில் ஒன்றாக சைவப்பிரகாச சமாஜ வேதம் இருந்தது. இதனில், சைவத்தை மேம்படுத்துவதற்கு சகல வழிகளிலும் ஆதரவு தரவேண்டு மென மக்களிடம் விண்ணப்பிக்கப்பட்டிருந்தது.⁹¹ பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் நாவலரினால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட சைவ ஆதரவும், கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பும் கொண்ட இயக்கம், இவ்வாறு பல படிநிலைகளைக் கடந்து, ஈற்றில் அதன் பெருவளர்ச்சியானது கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரின் மதம்பரப்பும் நடவடிக்கை ளின் தீவிரத்தைச் செவ்வையாக செயலிழக்கச் செய்துவிட்டது, கிறிஸ்தவ மிஷ னரி மாருக்கு இந்நிலை மிகவும் அதிருப்தியை அளித்திருந்தது, ஆனால் இது அவர்கள் எதிர்பார்த்திராத ஒன்று அல்ல என்பது 1849 ம் ஆண்டு அமெரிக்கன் மிஷன் அறிக்கையில் தெரியவருகின்றது.

"சுவிசேஷப் பிரசங்கம் அவர்களால் அதிகம் வரவேற்கப்படாதிருந்தது. ஏனெனில் அதை அவர்கள் சந்திக்கும் ஒவ்வொரு வேளையிலும் அதன் வசனமொன்று அவர்களைக் கண்டனஞ் செய்கின்றது. ஆயினும் இந்த உணர்வு, மிஷனரிமாரின் முயற்சிகளுக்குக் காட்டப்படும் முனைப்புமிகு எதிர்ப்பாக பல சமயங்களில் வெளிப்படவில்லை . ஆயினும் ஒரு கிறிஸ்தவ மதமாற்றம் நிகழ்கையில், சம்பந்தப்பட்டவரின் நண்பர்கள், சிலசமயம் தீவிர வெறுப்புக் கொள்வது இதற்கு விதிவிலக்காக உள்ளது."⁹²

1897 அளவில் அமெரிக்கன் மிஷன் இவ்வாறு தன் அறிக்கையில் கூறுகின்றது:

"சைவமதம் கிறிஸ்தவ மண்ணில் வளர்ந்து இன்று கிறிஸ்தவத்தின் வழியில் ஒரு திடமான, வெளியரங்கப்பகையாக எழுந்து நிற்கின்றது, அதன் தலைவர்கள், மிஷன் நிறுவனங்களில் கல்விபெற்றவராய்,

இப்போது மிஷனுடைய அதே வழிகளை அடியொற்றி, தங்களது கல்லூரிகளை நிறுவி, கிராமப் பாடசாலைகளை ஆரம்பித்து கிராமங் களுள் பிரசங்கிகளை அனுப்பி மக்களைக் கூட்டிப் பிரசுரங்களை விநியோகித்து ஏனைய எழுத்தாக்கங்களை விதைத்து வருகின்றனர். கோவில்களில் ஆதரவாளர்கள் தமது பணிக்கு அபாயம் ஏற்படுவதைக் கண்ணுற்றதால், பகைமை மேலும் அதிகமாகவுள்ளது.*³³

இவ் அறிக்கைகளில் முதலாவதைப் பார்க்கையில், நாவலர் தன் திட்டத்தை ஆரம்பித்த வேளையிலுங் கூட, கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு உணர்வுகளும், எதிர்ப்பும் எழுச்சிபெற்று, ஒரளவுக்கு அவை கிறிஸ்தவ மதமாற்று முயற்சிகளுக்குத் தடையாய் இருந்ததெனத் தெரியவருகின்றது. ஆனால் இரண்டாவது அறிக்கை தெளிவாகக் காட்டுவது என்னவெனில், கிறிஸ்தவ மிஷனரி முயற்சிக்கான எதிர்ப்பு, எந்த இலட்சியத்துக்காக இலங்கையில் கிறிஸ்தவ மிஷன் தாபிக்கப்பட்டதோ, அதையே தோல்வியின் எல்லைக்குத் தள்ளும் அளவுக்கு தீவிரமடைந்திருந்தது என்பதுதான். ஓரளவு இந்த நிலைமை, மாணவனே தன் ஆசிரியனை மறுதலித்தது போன்றாகும். எந்த மாணவரை அவர்கள் கொண்டாடினரோ அவரே அவர்களைத் தாக்குவதுபோல், தனக்கு அவர்கள் கற்பித்த அறிவையும், திறன்களையும் பிரயோகித்து, தனதும் தமிழ்மக்களினதும் அடையாளத்தையும், இலட்சியத்தையும் உறுதிப்படுத்தியிருந்தார்.

சைவசமய விழிப்பணர்வானது ஆரம்பத்தில் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலே, ஒருசில கல்விகற்ற உயர்மட்டத்தினரின் ஊக்கத்தால் உருவானது என்பதை நாம் இப்போது உணர்வது (மக்கியமாகும். பின்னரே இந்த விழிப்புணர்வு விரிவாக்கம் பெற்று, தீபகற்பமெங்கும் பொதுமக்கள், சைவசமய மக்கள், சைவமதச் செயற்பாடுகளில் பங்குபற்ற ஆரம்பித்தனர். ஈற்றில் இது பத்தொன்பதாவது நாற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், தீபகற்பத்தில் முனைப்பாகச் செயற்பட்ட பிரசங்கிகள், ஆசிரியர்கள், முக்கியமான சைவ அறிஞர்கள் என்பவர்களை, கிழக்கு மாகாண உயர்மட்டத்தினர் அதே நோக்கத்திற்காக அழைத்தபோது, கிழக்கு மாகாணத்திற்கு விரிவடைந்தது. அக்துடன் முன்னர் குறிப்பிட்ட வெளியீடுகள், செய்திப் பத்திரிகைகள் தீபகற்பத்தில் மாத்திரமன்று, ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலும் விநியோகிக்கப்பட்டன. மோணிங் ஸ்ரார், உதயதாரகை, ஹிந்து ஓகன், இந்து சாதனம், இலங்கை நேசன் ஆகிய இக்காலப் பத்திரிகைகளில், சைவமத மீளுயிர்ப்பாளர்களினதும், அவர்களின் ஆதரவாளர்களினதும் நடவடிக்கைகள் சம்பந்தமான செய்திகள் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்தன. இவற்றின்படி, பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இறுதியில், வடக்கு கிழக்குச் சமூகங்கள் சமய யாத்திரைகளிலும், திருவிழாக்களிலும் முனைப்புடன் பங்குபற்றினர் என்பதைக் காட்டுகின்றன. இங்கு பாக்கியம் என்னவெனில், இலங்கையின் வடக்கு கிழக்கிலுள்ள மக்கள் சைவசமயம் பதாகையின்கீழ் லரே சமூகமாக ஒன்றிணைந்தனர் என்பதாகும். சைவசமய உயர்மட்டத்தினரும், பொதுவாக தமிழ் மக்களும் மிஷனரிமாரின் கல்வித்திட்டங்களினால் பாரிய பயன்பெற்ற போதும், தம்மை மதம்மாற்றுவதற்கான கிறிஸ்தவ முயற்சிகளை அவர்கள் ஆதரிக்கவில்லை. மதரீதியான வம்சாவளி செல்வமும், வளமான கலாச்சார வாழ்க்கையும் அழியும் நிலைக்கு ஆளாவதை கண்டுணர்ந்த சைவசமய மீளுயிர்ப்பாளர்கள், தமது பேரன்புக்குரிய மதம் அழிந்து போகாதிருப்பதற்கு அதை மீளமைக்கவும், பாதுகாக்கவும் உந்தப்பட்டனர். 2 சந்தர்ப்பத்திலேதான் கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பியக்கம் தோன்றி, விருத்தியடைந்த சைவத்தமிழர் விழிப்புணர்வுபெற ஆதாரமான பங்களிப்பைச் செய்து, தமிழ் என்றால் அதன் அர்த்தம் இதுதான் என்ற அபிமானம் அவர்களுக்கு ஏற்படலாயிற்று. இந்தக் காரணிகள் யாவும், ஈற்றில், தமிழ்த் தேசியவாதம் தோன்றுவதற்குத் தம் பங்கை அளித்தன.

மதுவிலக்கு இயக்கங்கள்

பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில், மதுவிலக்கு இயக் கங்கள் இந்து-சைவமத மீளுயிர்ப்பின் இன்றியமையாத அங்கமாக இருந்தன. இருந்தபோதிலும் சைவத்தமிழரின் மதுவிலக்கு நடவடிக்கைகள் ஒருபோதும் அரசியலுடன் நெருங்கிய சம்பந்தம் உள்ளவையாக இருக்கவில்லை. ஆயினும் மதுவிலக்குப் போராட்டக்காரர் அரசாங்கத்தைக் கண்டித்து விமரிசித்த நிகழ்வுகளும் இருந்தன. மதுபோதையின் தீமைகளுடன் அரசாங்கத்தைச் சம்பந்தப்படுத்தியது இவற்றிற்கு உதாரணமாகும். இருந்தபோதிலும், அந்நிய தீய பழக்கங்களுக்கும், கிறிஸ்தவ விழுமியங்களுக்கும் எதிரான இந்தக் கண்டனங்கள். "கிறிஸ்தவ அரசாங்கத்தை" யிட்டு சாதுரியமான வகையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட, தீவிரம் தவிர்க்கப்பட்ட விமர்சனங்களாகவே இருந்தன. மீட்டிப் பார்க்கையில், மதமீளுயிர்ப்பும் அதன் கூட்டு இயக்கமான மதுவிலக்கு இயக்கமும், ஆசியாவின் எல்லாப் பாகங்களிலும் தேசியப் பெருமைகளை மீளக்கொண்டு வருவதில் இன்றியமையாத தொரு அங்கமாக இருந்ததைக் காணமுடிகின்றது. இலங்கைத் தமிழ் சமூகங்களில் நிகழ்ந்த இந்த நடவடிக்கைகளை ஆராய்வதற்கு இதுவரையில் எந்த அறிஞருமே முயற்சி மேற்கொள்ளாதிருப்பது கவனத்தை ஈர்க்கின்றது. இதற்கு மாறாக, தமிழர் மத்தியில் மதுவிலக்கு இயக்கமே இருக்கவில்லை என்பதுபோல் அறிஞர்கள் குறிப்புணர்த்தியுள்ளனர். உதாரணமாக டி சில்வாவின் கூற்று வருமாறு:

"இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதலாவது தசாப்தத்தில் மதுவிலக்குப் போராட்டம் மிகப் பரந்த அளவில் பரவியிருந்தது. இது விசேடமாக, மேற்கு, தெற்கு மாகாணங்களின் சிங்களப் பிரதேசங்களில் நிகழ்ந்தது.**4

டி சில்வாவின் கூற்று தவறானதாக, அல்லது அதிகபட்சம் அசிரத்தையான கூற்றாகத் தோற்றுகின்றது. ஏனெனில் பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதியில் இலங்கையின் வடக்கு கிழக்கில் மதுவிலக்கு காணப்பட்டுள்ளது. இருந்தபோதிலும், சிங்கள மதுவிலக்கு இயக்கம், தமிழ் மதுவிலக்கு இயக்கத்திற்கு என்னநிகழ்ந்ததாகவே கருதப்படுகின்றது. 1850 மோணிங் எஸ்ராரின் பின்வரும் செய்தி இதையே குறிக்கின்றது.

"கொழும்பில் ஒரு மதுவிலக்கு இயக்கம் அமைக்கப்பட்டதெனக் கேள் வியுற்றோம். அதைப் போன்றதொரு சங்கம் கண்டியிலும் உருவாக்கப்பட்டு, பலர் ஆவணங்களில் கையொப்பம் இட்டுள்ளனர். இதைப்போன்ற நற்காரியத்தைச் செய்வதற்கு திறன்படைத்த மக்கள் எவராவது யாழ்ப்பாணத்தில் இல்லையா?⁹⁵

இருந்தபோதிலும், 1850 ல் இந்த செய்தி வெளியிடப்பட்டபோது, யாழ்ப்பாணத்தில் மாணவர் மட்டத்தில் ஏற்கெனவே ஒரு மதுவிலக்குச் சங்கம் உருவாகியிருந்தது. "ஒரு இளைஞன் தனது தாயினால் விடுமுறைக் கல்வி நிலை யத்துக்கு அனுப்பப்பட்ட போது, அங்குள்ளமாணவர்கள் ஏற்கெனவே உருவாக்கியிருந்த மதுபான விலக்குச் சங்கத்தில், அவனும் அதில் இணைந்துகொண்டான். இந்த நிகழ்வு அவனுடைய தந்தையை அதைப் போன்றதொரு சங்கத்தை அமைக்கத் தூண்டியது.⁹⁶

1850 லிருந்து பல மதுவிலக்குச் சங்கங்கள் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்ப மெங்கணும் உருவாக் கப் பட்டன. டிசம் பர் 1851 மோணிங் ஸ்ரார், இவை மானிப் பாய், தெல்லிப்பளை, சாவகச்சேரி, ஊர்காவற்றுறை என்ற இடங்களில் அமைக்கப் பட்டதாக அறிவித்துள்ளது. ⁹⁷ மதுவிலக்குச் சங்கங்கள் அச்சுவேலி, ⁹⁸ கரவெட்டி,⁹⁹ உடுவில், ¹⁰⁰ ஆகிய இடங்களிலும் உருவாக்கப்பட்டன. "மதுவிலக்கு சங்கங்கள எமது ஒவ்வொரு நிலையத்திலும், எமது சில வெளியூர் நிலையங்களிலும் நிறுவப்பட்டன." என 1845-1854 அமெரிக்க மிஷன் அறிக்கை கூறுகின்றது.¹⁰¹ தமிழ்ச் சமூகத்திலுள்ள பலர், தமது சக பிரசைகளின் குடிப்பழக்கத்தையும், மதுபான வியாபாரத்தையும், அரசாங்கத்தின் சாராயக் "குத்தகைக்கு விடும் முறைமை" பையும் எதிர்த்தனர். வண, டி, புவர் இவ்வாறு கருத்துத் தெரிவித்தார்:

அரசாங்கத்தின் கள்ளுக் குத்தகை முறைமை, எல்லா இடங்களிலும் செயற்படுவதை அவதானிக்கும்போது, அது சமூகத்தின் பெருவாரியான மக்களுக்கு மதுப்பழக்கத்தை ஆரம்பித்து வைப்பதற்கு ஒரு சிறந்த முறைமையாகக் கருதப்படலாம்,^{*102}

எல்லா மதுக்கடைகளுக்கும் அரசாங்க அனுமதிப் பத்திரம் அவசியமாக இருந்தது. இந்த முறைமை, அரசாங்கத்துக்குரிய வரிகள் கிடைத்து, அரசவரு மானம் பெறுவதற்கு ஒரு பெறுமதிமிக்க வழியாக அவை இருப்பதை உறுதி செய்தது. அரசாங்கம் உள்ளூர் மது உற்பத்தியைத் தனது தனியுரிமை ஆக்கி, வாடிக்கையாளருக்கு மலிவு விலையில் மதுபானத்தை விற்று, மது இறக்குமதியை மறைமுகமாகக் குறைத்து, இதனால் மேலும் அதிக வருமானத்தை அரசாங்கம் பெற்றது. இதன் காரணமாக எந்தவொரு சராசரி அல்லது குறைவான வருமானம் உழைப்பாளி ஒருவர், தனக்கு மிகவும் கட்டுப்படியான விலையில் மதுவை வாங்கக் கூடியதாகவிருந்தது. இதன் விளைவாக, எல்லா இடங்களிலும், தமிழ்ச் சமூகத்தின் எல்லா மட்டங்களிலும் அளவுக்கு மிஞ்சிமது அருந்துதல் இயல் பாகவே அதிகரித்தது.

கீழ்மட்ட, நடுத்தர உழைப்பாளிகள் உள்ளூர் மலிவு உற்பத்திப் பொருட் களை வாங்க, உயர் வருமானம் பெறுவோர், சிவில் அதிகாரிகள் உட்பட, அரசாங்கத்திடமிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட மதுவை வாங்குவதற்குப் போதிய வருமானம் உடையவர்களாய் இருந்தனர். மோணிங் ஸ்ராரின்படி, வடக்கிலிருந்த பல அரசாங்க அதிகாரிகளும், பிரபுக்களும், செல்வந்தர்களும் மதுப்பழக்கத்தின் காரணமாகப் பல்வேறு குற்றச் செயல்களில் ஈடுபட்டனர் எனத் தெரிகின்றது.¹⁰³ பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் மதுபான விற்பனை எந்த அளவுக்கு அதிகரித்தது என்பதைப் புள்ளிவிபரங்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

ஜுலை 1866 லிருந்து 1867 ஜூலை வரை மதுவிந்பனையால் கிடைத்த மொத்தப் பெறுமதி 2950 ஸ்ரேலிங் பவுண்களாக இருக்க,¹⁰⁴ இது 1871ல்¹⁰⁵ ஏறத்தாழ இரட்டிப்பாகி 6750 ஸ்ரேலிங் பவுண்களாக உயர்ந்தது. 1895 ல்¹⁰⁶ வடமாகாணத்தில் சாராயம், கள்ளு என்பவற்றால் அரசாங்கத்துக்குக் கிடைத்த வருமானம் ரூ.13,448 ஆகவிருந்து 1896 ல்¹⁰⁷ இத்தொகை ரூ. 20,000 ஆக அதிகரித்தது. இந்தப் புள்ளிவிபரங்கள் மதுபானத்தின் உள்ளூர் நுகர்வு பிரமிக்கத் தக்கவகையில் அதிகரித்தது என்பதை விளக்குகின்றது. இதற்கு பதிற்செயலாக மதுவிலக்கு இயக்கம் தமிழர்கள் மத்தியில் மிக முனைப்பாகக் காணப்பட்டது, சைவத்தமிழர், கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் இரு சாராருமே இம் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். ஆயினும் மதுப்பழக்கம் மேற்கத்தியராலேயே ஊக்குவிக்கப்பட்டதென சைவத்தமிழர் குற்றஞ்சாட்டினர்.

"நாம் ஐரோப்பியர்களிடமிருந்து இத் தீயபழக்கத்தைக் கற்றுக் கொண்டோம். எமது தமிழர்கள் அவர்களது உடை, வாழ்முறை என்பவற்றைப் பின்பற்றி அசைவ உணவு உண்ணவும், மது அருந் தவும் பழகிக் கொண்டனர். மேற்கத்திய வழிகளைப் பின்பற்றியோர், அதுதான் நவீன சீர்திருத்தம் என நம்பினர். ஆனால் அவர்கள் விரைவில் துன்பத்தினுள் வீழ்ந்தனர். எனவே எல்லா இடங்களிலும் பல மதுவிலக்குச் சங்கங்களை அமைத்துத் தமிழர்களை இப் பேரழிவிலிருந்து பாதுகாத்தல் வேண்டும்,"¹⁰⁸

தமிழர்களை மதுப்பழக்கத் திலிருந்து பாதுகாக்கும் முயற்சியில் இந்த மதுவிலக்குச் சங்கங்கள் நிறுவப்பட்டன. இச் செயற்பாடுகள் ஒரளவுக்கு பிரித்தானிய நிர்வாகத்தினரையிட்டு வெறுப்பை ஏற்படுத்தின. இந்த வெறுப்பினுள், இலங்கையில் முரண்பாட்டை ஏற்படுத்தக்கூடிய சக்தி உட்கிடந்தது. உண்மையிலேயே, ஒரு அளவுக்கு, மதுவிலக்கு இயக்கம் அதிகரித்த அளவிலான தேசிய சுயவுணர்வை உருவாக்க இட்டுச் சென்ற இன் னுமோர் காரணியாக இருந்தது. ஆயினும் இக் காலகட்டத்தில், மதுவிலக்கு இயக்கம் கிளரச் செய்த உணர் வுகளை, உறுதியான, ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட அரசியல் செயற்பாடாக்குவதற்கு முயற்சி எதுவும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

சைவத் தமிழ்ப் பாடசாலைகளின் தோற்றம்

நாவலருடைய திட்டங்களில் காணப்பட்ட முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்று சைவத்தமிழ்ப் பாடசாலைகளின் உருவாக்கமாகும். மிஷனரிப் பாடசாலைகளுக்குப் போட்டியாகவும், இளைஞர்க்கு கல்வியூட்டுவதும், அவர்களைக் கிறிஸ்தவப் பாட சாலைகளுக்குச் செல்லாது தடுப்பதும், அவர்களுடைய மனங்களில் சைவசமயக் கருத்தாக்கங்களையும், தமிழ்க் கலாச்சாரத்தையும் பதியச் செய்வதும் இப் பாட சாலைகளை அமைப்பதின் நோக்கமாக இருந்தது. பிரித்தானிய ஆட்சியின் ஆரம்பக் காலத்தில் கிறிஸ்தவ மதப்பரப்புதலையிட்டு முரண்பாடு இருக்கவில்லை. ஏனெனில்

214 இலங்கை தமிழ் தேசியம்

மிஷனரிமார் தமது பிரதான இலக்கு கல்வியே என்றதொரு அபிப்பிராயம் தமிழ் மக்களின் மனங்களில் எழுமாறு நடந்து கொண்டனர். இருந்தபோதும், மிஷனரிக் கல்வியின் கிறிஸ்தவத்தன்மை சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி இருக்கவே செய்தது. மிஷனரிமார் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை நடத்திய அதேசமயம், அவற்றுக்குச் சமாந்தரமாக, தமது குறிக்கோள்களை அடைவதற்காக, தமிழைக் கற்பித்தல் மொழியாகவும் எடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். ஏசிஎம், கோலபுறாக் ஆணைக்குழுவுக்கான தனது அறிக்கையில், "தமிழர் மத்தியில் வாசிப்போரை உருவாக்குவதே, சுயமொழிப் பாடசாலைகளை நிறுவுவதற்கான தமது பிரதான நோக்கம்" எனக் கூறினர்.¹⁰⁹ இருந்தபோதிலும், இந்த மிஷன்கள் யாவற்றினதும் கொள்கைகைள், நடவடிக்கைகள் என்பவற்றை ஆராய்கையில், "கிறிஸ்துவையிட்டுச் சொல்வதற்கு" ஒரு மார்க்கமாகவே கல்வியைப் பயன்படுத்த எண்ணினர் என்பது தெரியவருகின்றது. சிஎம்எஸ் சைச் சேர்ந்த வண. நைற், இலண்டனிலுள்ள சேர்ச் மிஷனரி சொசயற்றியின் செயலாளருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் பின்வருமாறு தெரிவிக்கின்றார்:

சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பதற்கான வாய்ப்புக்கள் மெல்ல உருவாகின்றன. உண்மையில் நாம் நிறுவும் பாடசாலைகள் எல்லாவற்றிலும் இதையே எமது பிரதான குறிக்கோளாக நாம் கொள்ள விரும்புகின்றோம். பிள்ளைகளினூ டாக அடிக்கடி நாம் அவர்களது பெற்றோர்களைச் சந்திக்கின்றோம். அதன்வழி சிறிது சிறிதாக அவர்களுக்கு எமது நற்செய்தியைச் சொல்லும் வாய்ப்புக்கள் கிட்டுகின்றன. அத்துடன் மக்கள் மத்தியில் எம்மைப்பற்றிய தப்பான அபிப்பிரயங்களை களைவதற்கும் இப் பாடசாலைகள், மெதுவாக, ஆனால் நிச்சயமாக உதவுகின்றன.¹¹⁰

உள்ளூர் மக்கள், அதுவும் குறிப்பாக மிஷனரிப் பாடசாலைகளில் கற்றவர்கள், கல்வியின் மூலமாக மதமாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதே மிஷனரிமாரின் உண்மையான குறிக்கோள் என்பதை உணர அதிக்காலம் எடுக்கவில்லை. 1843 ல் அரசாங்கம் பல ஆரம்பப் பாடசாலைகளை மிஷனரிமாரின் ஆலோசனையின் பேரில் மூடியது. 1833 கோல்புறூக் ஆணைக் குழுவின் சீர்திருத்தத்தின்படி இப் பாடசாலைகளை நடத் துவதற்கான செலவைக் குறைப் பதற்கு என்ற போர் வையிலேயே இது செய்யப்பட்டது. என்ன நடக்கின்றது என்பது சிலருக்குத் தெரியவே செய்தது. அப்படித் தெளிவாக உணர்ந்தவர்களில் தானும் ஒருவன் என நாவலர் பின்வருமாறு உறுதி செய்கின்றார்:

சிலகாலத்திற்கு முன்னே கவர்மெண்டார் இத்தேசத்தில் சில இங்கிலிசுப் பள்ளிக்கூடங்களைத் தாபித்து சில வருடம் நடத்தினார்கள். அவைகளில் கிறிஸ் தவ சமய புத்தகம் ஒன்றும் படிப் பிக்கப்படவில்லை. அங்கே சைவப்பிள்ளைகள் எல்லாரும் விபூதி தரித்துக்கொண்டே படித்துவந்தனர். அதைக் கண்ட பாதிரிமார் கவுர்மெண்டு பள்ளிக்கூடங்கள் நிலைபெற்றால் தங்கள் கருத்து வாய்க்காது என்று எண்ணி நினைத்து சில துரைமாரை

தமிழ் சுயவுணர்வுகளின் ஆரம்பத் தோற்றத்தின் கூறுகள் 🛛 🏹 🌖

தங்கள் வசப்படுத்தி கவர்மெண்டாருக்கு நியாயம் காட்டி எழுதுவித்து அப் பள்ளிக்கூடங்களை எடுப்பித்துவிட்டு அவைகளுக்கு கவர்மெண்டார் செலவழிக்கும் பணத்தை தங்கள் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு ஆக்குவித்து கொண்டு அநீதியாக தங்கள் கருத்தையே நிறைவேற்றிக் கொண்டு வருகிறார்கள்."¹¹¹

அதன் பின்னர், அரசாங்க ஆரம்பத் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் மிஷனரி நிர்வாகத்தின் கீழ் வந் தன. இதன் விளைவாக, இப் பாடசாலையில் முன்பு படித்த சைவ மாணவர்கள், மிஷனரிப் பாடசாலைகளுக்கு இயல்பாகவே மாற்றப்பட்டனர். நாவலர் தன்னையே கேட்டுக் கொண்டார். "மிஷனரிமார் செய் ததுபோன்று, நாமும் ஏன் சைவப்பாடசாலைகளை நிறுவி சைவசமயத்தைப் பரப்பக்கூடாது.¹¹² இந்த எண்ணமே சைவ உயர் மட்டத்தினரை சைவப்பாடசாலைகளை நிறுவத் தூண்டியது. இவர்களுடைய ஆரம்ப முயற்சிகள் பெரும்பாலும் வெற்றியளிக்காத தால், நாவலரை, சைவத் தமிழ்ப் பாடசாலைகளுக்கான ஒரு திட்டத்தை வகுக்கத் தூண்டியது. முக்கியமான இடங்களில் பாடசாலைகளை நிறுவி, தமிழ்க் கல்வியையும், சைவத்தையும் முன்னெடுப்பதற்கு சைவசமயப் பிரச்சாரத்தை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது அவருடைய குறிக்கோளாக இருந்தது.

நாவலர் யாழ்ப்பாணத்தில் மாத்திரமன்று, ஏனைய பிரதேசங்களிலுள்ள முக்கிய தமிழ் இடங்களிலும் தனது கவனத்தைக்குவித்தார்.

அவருடைய திட்டம் ஆர்ப்பாட்டமின்றி, அவரது இல்லத்தில் ஒரு சில ஆர்வமுள்ள மாணவர்களைக் கொண்டு முதற் பாடசாலையாக ஆரம்பித்தது:

"நான் எனக்கு ஒழிவுள்ள காலத்தை கைமாறு வேண்டாது உலகத்தாருக்கு பயன்படக் கழித் தல் வேண்டுமென்றின்று 1846 தை முதலாக சில பிள்ளைகளுக்கு இராத்திரியிலும், காலையிலும் தமிழ் கல்வி கற்பித்து கொண்டுவருகின்றேன்.⁺¹¹⁴

சைவத்தைப் பரப்புவதிலும், தமிழ்க் கல்வியை மேம்படுத்துவதிலும் நாவலர் தன்னை அர்ப்பணித்திருந்தார். 1848 ஆவணியில் அவர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை என்னும் வேத, ஆகமப் பாடசாலையை தோந்றுவித்தார். அதே ஆண்டு செப்டெம்பரில் வெஸ்லியன் பாடசாலையைவிட்டு வெளியேறி, சைவத் தமிழ் இலக்கியத்துடன், எழுத் து, வாசினை, கணிதம், சமஸ் கிருதம். தமிழ், ஒழுக் கநெறி என்னும் பாடங்களை, மேற்கத்தியப் பாணியில் ஒரே வகுப்பறையில் போதிப்பதற்குத் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். நாவலர் அத்துடன், சந்ததி சந்ததியாக ஓலைச் சுவடிகளைப் பயன்படுத்திக் கற்ற பாரம்பரியத்துக்குப்பதிலாக, தான் வெஸ்லியன்ஸ்களிடம் கற்ற நவீன கற்பித்தல் முறைகளை அறிமுகப்படுத்தினார். தமிழ் இளைஞர்களை நவீன அம்சங்களுக்கும், நியாயபூர்வமான சிந்தனைக்கும் அறிமுகப்படுத்துவதற்குமாக நாவலர் இந்த முயற்சியை மேற்கொண்டார்.

216 இலங்கை தமிழ் தேசியம்

சைவப்பாடசாலைகளை நிறுவுவதனால் சைவ சமயத்தை இளைஞர்கள் விளங்கிக் கொள்வது மாத்திரமன்றி, அவர்கள் தமிழ் மொழியையும், அதன் இலக்கியத்தையும் மதித்துப் பாராட்ட அவர்களைத் தூண்டும் எனவும் அவர் நம்பினார். மிஷனரி பாடசாலைகளில் கற்பிக்கப்படும் பாடங்களுக்குப் போட்டியாக இருக்கும் வகையில், பாடவிதானத்தில் வேறு பாடங்களையும் சேர்த்துக்கொண்டார். எல்லாத் தமிழ்க் கிராமங்களிலுமே அவர் இவ்வகையான பாடசாலைகளை நிறுவ விரும்பினார். ஆனால் அரசாங்கத்திடமிருந்து நிதியுதவி கிடைக்காமையினால் (அவரது பாடவிதானத்தில் சமயம் சேர்க்கப்பட்டிருந்ததால்) அவருக்குப் பணத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டு, அவர் ஆரம்பத்தில் திட்டமிட்டபடி, பொதுமக்களின் உதவியுடன், தனது பாடசாலைகளை அமைக்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்.¹¹⁵

இந் தியாவிலும், இலங்கையிலும் உள்ள அநேகமான ஆரம் ப தமிழ்ப் பாடசாலைகள் கட்டணம் அறவிட்டபோதும், நாவலர், மாணவர் தனது பாடசாலை களில் சேர அவர்களை ஊக்குவிப்பதற்காக, இலவசமாகவே கல்வியை வழங்கி னார். அவரும் அவரது ஊழியர்களும் சுயவிருப்பில் தொழில்புரிய வேண்டியிருந்த தனால் நாவலரது பாடசாலைகள் பொதுமக்களினது ஆதரவிலும், அவரது சொந்தப் பங்களிப்பிலுமே தங்கியிருக்க நேர்ந்தது. 1855 ஆவணியில் ¹¹⁷ கோப்பாயில் மேலுமொரு பாடசாலையை நிறுவினார். அதன்பின் அவர் தமிழ்ச் சமூகத்திடம் பின்வருமாறு விண்ணப்பித்தார்:

"நான் ஏற்கெனவே வண்ணார்பண்ணை, கோப்பாய், சிதம்பரம் ஆகிய இடங்களில் பாடசாலைகளை நிறுவியுள்ளது உங்களுக்குத் தெரியும், எனவே அவற்றையொத்த பாடசாலைகளை வடமாகாணத்திலும் இலங்கையின் ஏனைய தமிழ்பிரதேசங்களிலும் நிறுவுவதுடன், சைவக் கோவில்களில் உரைகளை ஆற்றி, கல்வியும் சமயமும் தழைக்கச் செய்யவேண்டுமென உங்களைப் பணிவுடன் வேண்டுகிறேன்"¹¹⁸

நாவலர் தனது நடவடிக்கைகளை 1864 ல் தமிழ் நாட்டிலுள்ள சிதம்பரத்துக்கு விஸ்தரித்தார். சிதம்பரத்திலுள்ள வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க சைவக் கோவிலை, சைவசமயத்தினதும் அதன் பாரம்பரியங்களினதும் தாய்வீடாகவே நாவலர் கருதியதுடன், அந்தக் கலாச்சார மையத்தின் ஒரு நீட்சியே யாழ்ப்பாணம் என அவர் எப்போதுமே நம்பினார்.¹¹⁹ நாவலர் இந்தச் சைவப்பாடசாலைகளைத் தாபித்து தமிழைப் போதனா மொழியாகப் பயன்படுத்திய போதும், தமிழ்ச் சமூகத்துக்கு ஆங்கில மொழித்திறன் அவசியம் என நம்பியதுடன், அந்த நோக்கத்திற்காக 1872 ல் வண்ணார்பண்ணையில் ஒரு சைவ ஆங்கிலப் பாடசாலையையும் நிறுவினார். ஆயினும் இரண்டு ஆண்டுகளின் பின்னர் இது மூடப்பட்டு, பின்னர் யாழ்ப்பாணம் இந்து உயர் பாடசாலை என்ற பெயரில் 1890 ல் மீண்டும் தாபிக்கப்பட்டது. பின்னர் 1895 ல் இது யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியாகியது.¹²⁰

நாவலருடைய ஊக்கமிகு கல்வி முயற்சிகள் அவருடைய மாணவர்க

ளையும், சகாக்களையும் உணர்வூட்டி அவருடைய பணியைத் தொடர வைத்தன. அப் படி யானவர் களில், செந்தில் நாத ஐயர், சதாசிவப் பிள்ளை, சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, பொன்னம்பலபிள்ளை, ஆறுமுகம்பிள்ளை என்போர் அடங்குவர். நாவலரது மாணவர்கள் தமது ஆசிரியரை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டு அவரது கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் உதவினர். இவ்வாறான மாணவர்களில் முக்கியமானவர்கள் வருமாறு. கே. வேற்பிள்ளை, கோப்பாய் சபாபதி நாவலர், மாதகல் அருணாச்சல ஐயர், வண்ணார்பண்ணை சுவாமிநாதப் பண்டிதர், சாவகச் சேரி பொன்னம்பலபிள்ளை, கொக்குவில் சபாரத்தின முதலியார், சி. கணேஷ் ஐயர், ரி. கைலாசபிள்ளை, கொக்குவில் சபாரத்தின முதலியார், சி. கணேஷ் ஐயர், வி. மயில்வாகனம்பிள்ளை, தெல்லிப்பளை எஸ். கதிரிப்பிள்ளை, மட்டுவில் சி. கணபதிப்பிள்ளை, மட்டக்களப்பு அ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை. இவர்கள் யாவருமே சைவத் தமிழர்களாக இருந்ததுடன், சைவசமய தமிழ்க் கல்வியை, குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் மேம்படுத்தும் செயற்பாடுகளில் முனைப்பாக இருந்த வர்கள். ஆயினும், பத்தொன்பதாவது நூற்றான்டின் பிற்பகுதியில் இவர்களுடைய நடவடிக்கைகள் ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கும் விரிவடைந்தது.

நாவலரின் பின்னர், தமிழ்ப் பாடசாலைகளை நிறுவியவர்களில் சில முக்கியமானவர்களை இங்கு குறிப்பிடுவது ஏற்புடையதாகவிருக்கும். சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை 1876 ல் ¹²¹ ஏழாலையில் ஒரு சைவத்தமிழ்ப் பாடசாலையை தாபித்தார். இவர்களுள் இந்தப் பணியில் இன்னுமோர் முக்கியமானவர் அருணாச் சல உபாத்தியாயர் ஆகும். இவர் பல ஆசிரியர்களை முறையாகப் பயிற்றுவித்ததுடன் பல சைவப் பாடசாலைகளையும் நிறுவியுள்ளார்.¹²² இவற்றில் ஒன்று காரைநகரில் 1885ல் நிறுவப்பட்டது. பின்னர் இந்தப் பாடசாலை காரைநகர் இந்துக் கல்லூரியானது. அத்துடன் அவர் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பமெங்கும் உள்ள கிராமங்களுக்குச் சென்று, மக்களைச் சந்தித்து, அவ்வக் கிராமத்திலும் சைவத் தமிழ்ப் பாடசாலைகளை நிறுவச்சொல்லி ஊக்கமளித்தார். இதன் பெறுபேறாக பல புதிய பாடசாலைகள் இக் காலத்தில் உருவாகின. அவை, மட்டுவில் கமலாசினி வித்தியாசாலை, கரணவாய் மாணிக்க வித்தியாசாலை, அல்வை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை, துன்னாலை காசிநாதர் வித்தியாசாலை, உடுப்பிட்டி சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை, வல்வை சிவகுரு வித்தியாசாலை, அனலைதீவு சதாசிவ வித்தியாசாலை என்பனவாகும். பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் முடிவில் இப்படியான பாடசாலைகள் நிறுவப்படுவது மிக விரைந்து முன்னேறி, கிழக்கு மாகாணம் வரையிற்கூட விரிவடைந்தது.¹²³ உதாரணமாக 1890 ல் சச்சிதானந்த பிரகாச சபை மண்டபத்தில் நடைபெற்ற கூட்டமொன்றில் திருகோணமலை தமிழ் இளைஞர்கள் பின்வருமாறு பிரகடனப்படுத்தியதாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

"யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் தமிழர்கள், சைவத்தமிழ்க் கல்விமேல் கொண்டுள்ள அக்கறையினாலும் சுயவுணர்வினாலும் பல சைவத் தமிழ்ப் பாடசாலைகளை நிறுவியுள்ளனர். இதை அவதானிக்கையில், நாமும் எமது சைவத்தமிழ் பாரம்பரியத்தைப் பேணிக்காக்க அவர்களைப் போன்று செயலாற்றல் வேண்டும் எனவே, எமது குறிக்கோள்களை எய்துவதற்குத் தயவுகூர்ந்து உங்கள் ஆதரவை நல்குங்கள்,^{*124}

லா, சைவக்கமிழ்ப் பாடசாலையையும், ஒரு சைவ ஆங்கிலப் பாடசாலை யையும் கட்டுவதற்கு 30,000 ரூபாய்களுக்கு மேல் திரட்ட வேண்டுமென அவர்கள் திட்டமிட்டனர். ஐந்து வருடங்களில் அவர்களுடைய இலக்குகள் எய்கப்பட்டு, பொதுமக்கள் ஆதரவுடன், இரண்டு பாடசாலைகளும் ஒழுங்காக நடாத்தப்பட்டன என ஹிந்து ஓகன் செய்தி வெளியிட்டுள்ளது.¹²⁵ திருகோணமலை முத்துக் குமாரசுவாமி கோவிலில் சுட்டப்பட்டதொரு கூட்டத்தில், ஏறத்தாழ 300 நலன் விரும்பிகளும், ஏனைய கிராமங்களிலுள்ள சைவ முனைப்பாளர்களும் கலந்து கொண்டு, ஒரு சைவப் பாடசாலையைக் கட்டுவதற்கென, 3,000 ரூபாய்களை நன்கொடையாகச் சேகரித்தனர். இதேபோன்று, மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் சைவப்பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டன. புத்தளங்குடா சைவப்பிரகாச வித்தியால யத்தில் அப் பாடசாலையின் தலைமையாசிரியர் சபாபதி உபாத்தியாயரின் தலைமையில் நடைபெற்ற ஒரு கூட்டத்தில் சைவசமயக் கலந்துரையாடல்கள் நிகழ்ந்ததாக ஹிந்து ஒகன் தெரிவிக்கின்றது.¹²⁶ இதைக்கொண்டு, கிழக்கு மாகா ணத்தில் மேலும் சைவத்தமிழ்ப் பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டதென அறிய முடிகின்றது. இவ்வாறு நாவலரின் முன்னோடி முயற்சியான சைவப்பாடசாலைகளை நிறுவும் திட்டம், பெரும்பாலும் அவரைப் பின்பற்றியோரின் பங்களிப்பினால் செழித்து, இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், 150 க்கும் அதிகமான ஆரம்ப, இடைநிலை சைவப்பாடசாலைகள் இலங்கையில் நிறுவப்பட்டிருந்தன.¹²⁷

தமிழர்கள் மத்தியில் கிறிஸ்தவத்தைப் பரப்பும் , கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரின் மதமாற்று நடவடிக்கைகளுக்கு சைவர்களின் எதிர்ப்பு எவ்வளவுக்குப் பெருந் தடையாக இருந்ததோ அந்த அளவிற்கு நாவலர் வெளியிட்ட சமயப் பிரச்சாரமும் இருந்தது. இதேசமயம், இருபதாம் நூற்றாண்டை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த சைவத்தமிழ்ச் சமூகத்துக்கு, சைவமதத்தையும் அதன் பாரம்பரியங்களையும் மேம்படுத்தும் செயற்பாடுகள், மேலும் அறிவூட்டின. சைவத் தமிழ், சைவ ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை நிறுவியமையும் இந்த வகையிலே ஒரு முக்கிய பாத்திரத்தை வகித்தது. ஒவ்வொரு பாடசாலையும் கிறிஸ்தவ படைகளுக்கெதிரான கொத் தளமாக ஆகியதுடன், இவை சைவசமயத்தினதும், அதன் பாரம்பரியங்களினதும் சின்னங்களாகவும், அடையாளங்களாகவும் விளங்கின. இப் பாடசாலைகள் தமிழ்ச் சமூகத்தின் மத்தியில் பெருமளவில் பல்வேறு கல்விசார்ந்த விளையாட்டு, கலாச்சார மாற்றம், சமூக ஒன்றிணைப்பு போன்ற கருத்தியல்கள், செயற்பாடுகள் மிகவும் உற்சாகத்துடன் முன்னெடுக்கப்பட்டன. இருந்தபோதிலும் சாதியத் தடைகள், சீதண முறைமை போன்ற பல்வேறு முட்டுக்கட்டைகள் இருந்த காரணத்தினால் இந்தக் கல்வி முயற்சிகளினால், சமுதாயத்தின் கட்டுமானம் எந்த வகையிலும் முழுமையாக மாற்றமடையவில்லை . இது இப்படியிருந்தபோதும், பாரம்பரியம் பேணும் உண்மையான சைவ உயர்மட்டத்தினரை இக் கல்வி உருவாக்கியது. தங்களது கலாச்சாரப் பாரம்பரியத்தைப் பாதுகாப்பதே இவர்களது இலட்சியமாயிற்று. இன்றுள்ள நவீன சந்தர்ப்பத்தில் (20 ம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதி), இதுவோர் பழைமைவாதமான உணர்ச்சியின்பாற்பட்ட சிந்தனையாகப் பார்க்கப்படலாம். அன்றைய காலத்தில் நிலவிய சமூக, கலாச்சார, அரசியல் சூழ்நிலையில், அவர்கள் தமக்கு அதிகபட்சம் தம்மிரு கண்கள் போன்றிருந்த (சைவ சமயமும், தமிழ்க் கலாச்சாரமும்) வற்றை அந்நிய சக்திகளிடமிருந்து பாதுகாப்பதற்கு, ஒரளவு உணர்ச்சியின்பாற்பட்ட அபிமானமும் பெருமையும் அத்தியாவசியமாக இருந்தன.

சைவத் தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சி

பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் நாவலர் அச்சுக்கூடத்தை நிறுவியபோது சைவ இலக்கியமும், தமிழ் சிறப்பிலக்கியம் இரண்டுமே புத்துயிர் பெற்றன. நாவலருக்கு முன்பு தமிழருக்குச் சொந்தமான அச்சுவசதிகள் எதுவும் இருக்கவில்லை. எனினும் சைவத் தமிழ் இலக்கியங்கள் சில தென்னிந்தியா விலுள்ள தமிழ்நாட்டில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டன. இந்த வெளியீடுகள் தவறுகள் நிறைந்தவையாகக் காணப்பட்டதால், நாவலரின் முயற்சி, அதன் தவறேயில் லாதவை என்று சொல்லுமளவுக்கான பூரணத்தன்மை, அறிஞர்களால் உயர்வாகப் பாராட்டுப் பெற்றது. செல்லரித்துப் போகும் லைச் சுவடிப் பிரதிகளைச் சேகரித்து ஊக்கமுடன் அவற்றை வெளியிட்ட பெருமை நாவலரையே சாரும்.¹²⁸ அவருடைய பங்களிப்புக்களில் முக்கியமானவற்றுள் இதுவும் ஒன்றாகும். சைவத்தமிழ்ப் பாரம்பரியங்களைப் பாதுகாத்துப் பேணும் நடவடிக்கைகளான அவருடைய கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் போன்று, சைவசமயக் கோட்பாடுகள் பற்றிய உரைகள் போன்று, சைவப் பாடசாலைகளை நிறுவியமைபோன்று, இதுவும் இருந்தது. நாவலரது இலக்கிய ஆரம்ப முயற்சிகளின் முன்னர் தமிழ்மொழி மிகவும் ஆபத்தான நிலையில் இருந்தது. சைவத் தமிழ் சிறப்பிலக்கியங்கள் பண்டிதர்களின் உடைமையாகவே, கோவில் ஆச்சிரமங்களில் தான் வைக்கப்பட்டி ருந்தன. எனவே பொதுவாக, இவை எல்லோரும் நெருங்கக்கூடிய வகையில் இருக்கவில்லை. நாவலரே அவர்களை இணங்கச் செய்து அவர்களிடமிருந்து இலக்கிய ஆக்கங்களை இரவல்பெற்று, அவற்றின் உண்மையான பதிப்புக்கள் வெளியிடப்பட கடுமையாக உழைக்கவர்.¹²⁹ நாவலருடைய முயற்சிகள் பற்றி அண்மைக் காலத்து ஆய்வாளரொருவர் எழுதியிருப்பதாவது:

"நாவலர் பெருமான் பகலெல்லாம் ஏடும் கையுமாக இருந்தார். எப்பொழுதும் ஏட்டுப் பிரதிகளை சுத்தமாக எழுதிக்கொண்டு இருந்தார். அவருக்கு கைலாயபிள்ளை சதாசிவப்பிள்ளைபோன்ற சிலர் பிரதிசெய்ய உதவுவதுண்டு. ஒவ்வொரு பிரதியையும் நாவலர் ஒன்றுக்கு ஐந்து தடவை பார்த்து ஒரு புள்ளிகூடப் பிசகாமல் திருத்தியே அச்சுக் கோப்பார்."¹³⁰ யாழ்ப்பாணத் திலிருந்த சிறிய அச்சுக்கூடம் நாவலருடைய வெளியீட்டுத் தேவைகளுக்குப் போதுமற்றதாக இருக்கவே, அவர் சென்னையில், ஜுலை 1858 ல் ஒரு பெரிய அச்சுக்கூடத்தை நிறுவினார்.¹³¹ நாவலரது முயற்சியின் பரந்துபட்ட வீச்சையும், அளவையும் மட்டுமன்றி, தமிழ் மக்களின் கைகளுக்கு இந்த வெளியீடுகள் கிடைத்து, தம் அறிவைப் பெருக்கிக் கொள் வதற்கு எவ் வளவு தாராளமான வாய்ப்புக்களை அவர்களுக்கு அளித்தார் என்பதும் இதனால் தெரிகின்றது. அறிவுத் தாகங்கொண்ட மக்களிடையில் அறிவைப் பரப்புவதில் நாவலர் எத்துணை ஊக்கமாக இருந்தார் என்பது அவரது பின்வரும் கூற்றிலிருந்து ஓரளவு தெரிகின்றது:

"வாருங்கள், வந்து கற்றுக்கொள்ளுங்கள்! என்ற வார்த்தைகளுடன் நாவலர் தனது அறிவுக்கேணியில் மொண்டு, ஊற்றுப்போல் பெருகி, அறிவுத் தாகம் கொண்டவர்களுக்கு உலக நிலைமை பற்றிய தகவல்களையும், புதிய அறிவையும் வழங்கினார். ¹³²

நாவலர் மூன்று பெரிய வெளியீட்டுத் திட்டங்களை மேற்கொண்டார். சிறப்பிலக்கியங்களை மறுபதிப்புச் செய்தல், உரை விளக்கங்களை வெளியிடுதல், புதிய இலக்கியங்கள் ஆக்குதல், என்பன இவையாகும். நாவலரினாலும் அவரைப் பின்பற்றியவர்களினாலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளை நாம் ஆராய்வோம். நாவலர் பல சிறப்பிலக்கியங்களை மறுபதிப்புச் செய்தார். கோவில் புராணம், கந்தபுராணம், சேதுபுராணம், பெரியபுராணம், பாரதம், நைடதம், தொல்காப்பியத் திலிருந்து இலக்கணம் என்பன இவையாகும். இத்துறையில் நாவலர் ஆற்றிய பணியை இலங்கைத் தமிழர்களும், தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களும் பாராட்டினர். இத் திட்டமானது, பல அறிஞர்களினாலும், குறிப்பாக நாவலருடைய சகாக்களினாலும், மாணவர்களினாலும் தொடர்ந்து முன்னெடுக்கப்பட்ட ஒன்றாக இருந்தது. இவர்களுள் அதி(ழக்கியமானவர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை ஆவார், இவர் கிறிஸ்தவராகப் பிறந்து, ஆரம்பத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் கிறிஸ்தவப் பாடசாலையில் கல்வி பயின்று, பின்னர் சைவசமயத்தைத் தழுவியவர். இவர் சென்னை பல்பலைக்கழகத்தில் தனது உயர் கல்வியைத் தொடர்ந்து, அப் பல்கலைக்கழகத்தின் 1857 ல் பட்டம்பெற்ற முதல் பட்டதாரிகளில் ஒருவராவார். இதன் பின்னர் இவர் தொடர்ந்தும் இந்தியாவில் வசித்து, குடியேற்றவாத அரசாங்கத்தில் வேலை செய்தார். இத்துடன், அவர் அங்கிருந்த காலத்தில் இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டார். பழந்தமிழ் ஓலைச்சுவடிகளைப் பதிப்பிப்பதில் இவர் பாரிய சிரமங்களைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. தமிழ் நாடெங்கிலும் பயணம் செய்து இவற்றைச் சேகரிக்கவும், அதிலுள்ளவற்றை புரியும்படி மாற்றவும் இவருக்குப் பெருமளவு நேரமும், முயற்சியும் தேவைப்பட்டது. அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்:

"ஏடு எடுக்கும்போது ஓரம் சொரிகின்றது, கட்டு அவிழ்க்கும்போது இதழ் முகிழ்கின்றது. ஒற்றை புரட்டும் போது துண்டுதுண்டாய் பறக்கின்றது. இனி எழுத்துக்களோவென்றால் வாலும், தலையுமின்றி நாலுபுறமும் பாணக் கலப்பை மறுத்து மறுத்து உழுது கிடக்கிறது"¹³³

சிறப்பிலக் கிய, பாரம்பரிய தமிழ் கையெழுத்துப் பிரதிகளைப் பேணிப் பாதுகாப்பதில் தாமோதரம்பிள்ளை காட்டிய அக்கறையையும் அவரது மேற்படி கூற்று தெரிவிக்கின்றது. அவை மீட்டெடுக்க முடியாமற் போவதற்கு முன்னர் அவற்றைப் பாதுகாக்க வேண்டியது மிக அவசரமாகச் செய்யப்பட வேண்டிய தொன்று என அவர் குரல் கொடுத்தார்.

கனவான்களே! இந்த ஏட்டுப் பிரதிகள் அழிந்து போகின்றனவே என்ற கவலை உங்களுக்கு இல்லையா? தமிழ் உங்கள் அன்னை என்பதை நீங்கள் உணரவில்லையா? உங்கள் அன்னைக்கு உதவும் வகையில் நீங்கள் எதையுமே செய்கின்றீர்கள் இல்லை. தேசாபி மானம், மதாபிமானம், மொழியபிமானம் என்பன உங்களுக்கு இல்லையென்பதில் பெருமை கொள்கின்றீர்களா? தயவுசெய்து இவ் விஷயத்தையிட்டு சிரத்தையுடன் சிந்தியுங்கள்.¹³⁴

தமிழர் கள் தேசிய, கலாச் சார உணர் வை மீளப் பெற அவர் களைத் தூண்டுவதிலும், ஊக்குவிப்பதிலும் தாமோதரம்பிள்ளை ஒரு கருவியாகச் செயற் பட்டார். அவருக்கு ஏட்டுப் பிரதிகளைக் கொடுத்தும், நிதியுதவி செய்தும் அவரது இலக்குகள் ஈடேற அவர்கள் ஆதரவளித்தனர்.¹³⁵ அவர்தனது சொந்தப் பணத்தையும், நலன்விரும்பிகள் வழங்கிய நன்கொடைகளையும் பயன்படுத்தி மறுபதிப்புக்களைச் செய்தார். அவற்றினுள் அதிகம் பெறுமதி வாய்ந்தவை,

தொல் காப்பியம், இலக் கண விளக் கம், வீரசோழியம், கலித் தொகை, குளாமணி, நீதிவிளக் கம், தணிகைப் புராணம், இறையனார் அகப்பொருள் என் பவையாகும். இந்தக் கையெழுத்துப் பிரதிகளையெல்லாம் அச்சிட்ட பதிப்புக்களாக்குவதற்கு தாமோதரம்பிள்ளை எத்தனை சிரத்தையுடன் செயற்பட்டார் என்பது தெளிவாகும். ஏனைய பல அறிஞர்களான ரி. கனகசுந்தரம்பிள்ளை, குமாரசுவாமிப்புலவர், திருகோணமலை என். கே. சதாசிவம்பிள்ளை, யாழ்ப்பாணத்துச் சின்னத் தம்பி உபாத் தியாயர், அதேயிடத்தைச் சேர்ந்த வேலுப்பிள்ளை, நல்லூர் கைலாசபிள்ளை என்பவர்கள் இவரின் மாபெரும் பணி நிறைவேற உதவினர்.¹³⁶ இந்த அறிஞர்களின் ஆக்கங்களைச் சுருக்கமாகக் காட்டி ஆய்வது இச் சமயத்தில் பொருத்தமாகும்.

கனகசுந்தரம்பிள்ளை தமிழ்நாட்டில் வசித்து, தாமோதரம்பிள்ளையுடன் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியும், அவருடைய இலக்கிய முயற்சிகளில் பங்கெடுத்தும் கூடவிருந்தார். அவர் தாமோதரம்பிள்ளையின் ஆக்கங்களைப் படித்து, அவற்றின் வெளியீடுபற்றி ஆலோசனை நல்கினார். அத்துடன் ஏனையோரது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கும் இவர் தனது ஆதரவை அளித்தார். இவர்கள் சுவாமிநாத ஐயர் (தமிழ்நாடு), நாராயணசாமி அய்யங்கர் (தமிழ் நாடு), குமாரசுவாமிப் புலவர் (யாழ்ப்பாணம்), ஆகியோராகும். இவர்கள் தாம் வெளியிட்ட பல்வேறு நூல்களில் கனகசுந்தரம்பிள்ளைக்கு தமது நன்றியைத் தெரிவித்துள்ளனர். தாமோதரம்பிள்ளையைப் போன்றே, குமாரசுவாமிப் புலவரும் பல தமிழ் சிறப்பிலக்கியங்களை மறுபதிப்புச் செய்தார். இவரது ஆக்கங்கள் நான்மணிக் கடிகை, யாப்பருங்கலம், வெண்பாப்பட்டியல் என்பவையாகும். இதேபோன்று, கணேச ஐயர், காசிவாசி செந்திநாத ஐயர், சுவாமிநாத ஐயர், வைத்திலிங்கம், முத்துத்தம்பி பிள்ளை, கைலாசபிள்ளை என்போர் யாவரும் தமிழ் சிறப்பிலக்கியங்கள் வெளியீட்டில் பங்களித்துள்ளனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இவர்களில் சிலர் சொந்தமாக அச்சுக்கூடம் வைத்திருந்து, தங்களது சொந்த இலக்கிய படைப்புக்களை வெளியிட்டனர். சிவஞான சித்தியார், திருக்கோவையார் எனும் நூ ல்கள் கைலாசபிள்ளையினால் வெளியிடப்பட்டவை. காளிதாச சரிதம், இலங்கைச் சரித்திர சூக்கணம், யாழ்ப்பாண சரிதம் எனும் நூல்கள் முத்துத்தம்பி பிள்ளையினால் வெளியிடப்பட்டவை. சபாபதி நாவலரும் பல படைப்புக்களை வெளியிட்டுள்ளார். பறாளை விநாயகர் பள்ளு என்பது இவற்றுள் மிகவும் குறிப்பிடக்கூடியவையாகும். அவரது ஆக்கமாகும். கதிரவேற்பிள்ளை கதிர்காமக் கலம்பகத்தையும், பொன்னம்பல பிள்ளை இரகுவம்சத்தையும் வெளியிட்டார்.

நாவலரின் காலத்தில், உரைகளை எழுதுவதும் வெளியிடுவதும் முக்கியத்துவம் பெற்றன. சாதாரண மக்களும் புரிந்துகொள்ளும் வகையில், புராதன செய்யுள்களையும், உரைநடையையும் மேலும் தர்க்கரீதியாகவும், எளிமையாகவும் விளக்குவதில், உரைகள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. இறையனார், இளம்பூரணர், கல்லாடர், அடியார்க்கு நல்லார், தெய்வச்சிலையார், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் என்பவர்கள் யாவருமே இத்துறையில் நாவலரின் முன்னோடி களாக விளங்கினர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இந்தப் பாரம்பரியம் உருவாகி, நாவலர் காலத்தில் புத்துயிர் பெற்றது. பொதுமக்களுக்கும் சிறப்பிலக்கியங்களான செய்யுள்களையும், உரைநடையையும் கற்பிக்க வேண்டுமென்பது நாவலரின் இலட்சியமாகவிருந்தது. திருக்கோவையார், சூடாமணி நிகண்டு, இலக்கணக் கொத்து, நன்னூல் விருத்தி என்பவை இவரது குறிப்பிடக்கூடிய ஆக்கங்களாகும். இந்த உரைகளை பேச்சில் நிகழ்த்துவதில் பொன்னம்பலபிள்ளை ஒரு விற்பன்னராக இருந்தார். இவருடன் கே. வேற்பிள்ளை , எஸ். பொன்னம்பலபிள்ளை , எஸ். கணேச ஐயர் என்பவர்களும் முக்கியமானவர்களாக இருந்தனர். கே. கதிரவேற்பிள்ளையும், சிவசம்பு புலவரும் நாவலரின் சமகாலத்தவர்களாக இருந்து அவரது பாதையில் தொடர்ந்து, பல்வேறு உரைகளை வெளியிட்டனர். இதேசமயம் வல்வை வைத்திலிங்கம், என். கதிரவேற்பிள்ளை , சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, வி. சிதம் பரப்பிள்ளை, கே. அருளம்பலனார் என்போர் யாவருமே, பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில், இவ்வகையான செயற்பாடுகளில் பெரும்பங்கை ஆற்றினர். ¹³⁷

சிறப்பிலக்கியங்களையும், உரைகளையும் வெளியிடுவதுடன், சமகால இலக்கிய ஆக்கங்கள், விசேடமாக வசனநடை, கவிதை என்ற வடிவத்தில் ஆக்கங்கள் தோன்றின. நாவலரின் காலத்துக்கு முன்னர் வசன ஆக்கங்கள் யாவும் உரையென்ற வடிவிலேயே காணப்பட்டன. வசனநடைக்கு ஒரு உயர்ந்த இலக்கிய அந்தஸ்தை வழங்கும் வகையில் எழுகிய ஆரம்ப கர்த்தாக்களுள் நாவலர் ஒருவராக இருந்தார். பெரிய புராண வசனம், திருவிளையாடல் வசனம், கந்தபுராண வசனம் என்பவை அவரது பிரதான ஆக்கங்களாகும். இவற்றுள் கந்தபுராண வசனம் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றித் தனித்துவம் வாய்ந்த ஆக்கமாகும். அதன் நடை எளிமையாக இருந்ததுடன் இந்தச் செய்யுட்கள் வசைநயம் மிக்கவையாகும். போர்க்கலையில் பயன்படுத்தப்படும் ஆயுதங்களையிட்டு இது பேசுகின்ற வேளையில், இதனுடைய அதிகபட்ச பெறுமதி என்னவெனில் அதன் ஊடுருவிப்பாயும் சமயச்சிறப்புத் தன்மைதான். இத்துடன் நாவலர் ஒரு இலக்கண வினாவிடையையும், பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கான தமிழ் இலக்கணச் சுருக்கத்தையும், பாலபாடம் 1, 11, 111, IV பாகங்களையும், சைவவினாவிடை 1, 1 எனப்பட்ட பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கான நூல்களையும் எழுதினார். பின்னர் எழுதப்பெற்ற இந்த ஆக்கங்கங்கள் வினாவிடை வடிவத்தில் அமைக்கப்பட்டதனால், அவற்றைப் பின்பற்றுவது எளிதாகவிருந்தது.¹³⁸ நாவலரின் மாணவர்களில் பலர் அவருடைய இலக்கிய வழியில் தொடர்ந்து, தங்களது சுய ஆக்கங்களை வெளியிட்டனர். உதாரணமாக, கே. சிவபாதசுந்தரம் சைவக் கிரியை விளக்கம், சைவபேதம், கந்தபுராண விளக்கம் என்பவற்றை எழுதி வெளியிட்டார். தனது ஆக்கங்கங்களைப் படைத்து வெளியிட்டவர்களுள் சோமசுந்தரப்புலவரும் ஒருவராவார். எனவே ஆறுமுக நாவலரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலக்கிய முயற்சிகள் அவரது சகாக்களினாலும், மாணவர்களினாலும் எடுத்தாளப் பட்டு, இந்தக் காலகட்டத்தில் அதற்குப் பின்னரும், முக்கியமான கலாச்சார சக்தியாக விளங்கிற்று.

ஆயினும் இவை யாவற்றுக்கும் இன்னுமோர் அம்சமும் இருந்தது. நாவலர் சென்னையில் பலவருடங்கள், உரைகளாற்றியும், வெளியீடுகள் செய்தும் பல வருடங்களைக் கழித்தவர். சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை , வி. கனகசபை பிள்ளை, ரி. செல்லப்பாபிள்ளை , ரி. ஏ. இராஜரத்தினம்பிள்ளை , சபாபதி நாவலர், என். கதிரவேற்பிள்ளை போன்ற ஏனைய பலர் அநேகமாக தங்கள் வாழ்க்கை முழுவதுமே தென்னிந்தியாவில், அரசாங்க நிர்வாக சேவையில் உயர் பதவிகளை வகித்து, பெரும் அர்ப்பணிப்புடன் தமது ஆக்கங்களை வெளியிட்டார்கள்.139 இவர்கள் இடைக்கிடை யாழ்ப்பாணம் வந்து தங்களுடைய கிராமங்களில் பாடசாலைகளை நிறுவியும், சென்னையில் முன்னேறுவதற்கான வழிகளைப் பிறருக்குக் காட்டியும் உதவினர். இவ்விரு பிரதேசங்களிலும் வாழ்ந்த மக்கள் ஒரே மொழியைப் பேசியதாலும், ஒரு பொதுவான கலாச்சாரப் பாரம்பரித்தைப் பேணியதாலும், இப் பிரதேசங்களிடையில் பாரம்பரியத் தொடர்புகள் இருந்தன என்பது உண்மையே, அதே வேளை, பிரித்தானிய ஆட்சியில் இந்தியாவுக்குப் பிரயாணம் செய்வது இலகுவாக இருந்ததனால், முன்னைய வரலாற்றுப் பந்தங்கள் புத்துயிர் பெறுவதற்கு மாத்திரமன்றி, வேறு தகமைத்தான புதிய உறவுகளும் ஏற்படலாயின. இலங்கையில் நிகழ்ந்த மாற்றங்களைவிட வேறுவகையான மாபெரும் மாற்றங்களுக்கு ஆளாகிய தென்னிந்தியத் தமிழர்கள் மத்தியில் வாழ்ந்த இவர்கள், கருத்தியல்கள், சமூக இயக்கங்கள் என்பவற்றின் இருவழிப் பரிவர்த்தனத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இதனால் ஒரு புதிய சகாப்தம் உருவாயிற்று. இந்த அறிஞர்கள் தமிழ்க் கலாச்சாரத்தின் பிரதான நீரோட்டத்தின் அங்கமாகத் தம்மைக் கருதியதுடன், அதிலிருந்து எவ்வளவுக்குக் கொண்டனரோ, அதேயளவு கொடுப்பவர்களாகவும் செயற்பட்டனர்.

இச் சந்தர்ப்பத்தில், தமிழ் ஆய்வுகளுக்கும், கலாச்சாரத்துக்கும் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் ஆற்றிய பங்கைத் தெளிவுபடுத்துவது அவசியமாகும். கலாச்சார விழிப்புணர்வு இந்து இயக்கமாக ஆரம்பத்திலிருந்தும், பிரதானமாக சைவ அறிஞர் களினால் வழிநடத்தப்பட்டிருந்தும், அதன் இலட்சணம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் மாற்றத்துக்கு உள்ளாகியிருந்தது. கோல்ட்வெல், பேசிவல், பவர், போப், எலிஸ் போன்ற கிறிஸ்தவ அறிஞருக்கு வழங்கப்பட்ட மதிப்பும், இந்த அறிஞர்களின் பிரயாசைகளும் அவர்களைப் பிரதான நீரோட்டத்தினுள் இணைத்திருந்தன. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்தில், இந்தியாவிலும் இலங்கை யிலுமுள்ள உள்ளுர் கிறிஸ்தவ அறிஞர்கள், உதாரணமாக எல். டி. சுவாமிக் கண்ணுபிள்ளை, ஞானப்பிரகாச அடிகளார், ரி. ஐஸக் தம்பையா போன்றோர் முக்கிய பங்காற்றினர். குறிப்பாக, கோல்ட்வெல்லின் (1814-1891) The comparative Grammar of Dravidian Languages (1856, திருத்தப்பட்ட 1875 மறுபதிப்பு), இந்தோ ஆரியன் மொழிகளுக்கும், திராவிட மொழிகளுக்கும் இடையிலான ஒப்பீட்டில், திராவிட மொழிகளின் முக்கியம் முதன்மையானதென எண்ணப்பட்ட கருத்தில் பெருமளவு பங்களிப்பினைச் செய்திருந்தது. ¹⁴⁰ தமிழ் மொழிக்கு மகத்தான வரலாறு உண்டென்பதைக் கருதுவதில் நிச்சயமாக கோல்ட்வெல் மட்டுமே தனி யொருவராக இருக்கவில்லை. திராவிட மேன்மையை முன்வைத்த வேறு ஐரோப்பியமிஷனரிமாரும் இருக்கவே செய்தனர். ஆனாலும் கோல்ட்வெல்லின் Comparative Grammar அதற்கு முத்தாய்ப்பு வைத்ததாகும். தமிழர்களின் மொழி சம்பந்தமான நவீன உணர்வின் ஊற்று இக் காலகட்டத்துக்கு உரியதாகும். மேற்குறிப்பிட்ட இந்த முன்னேற்றங்களும், பார்வைகளும், சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி, இலங்கையில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. தமிழ்மொழி, தமிழ்க் கலாச்சாரம் என்பன பற்றியதோர் ஆழமான அக்கறை பல்வேறு வகையில் வெளித்தோன்று ஆரம்பித்திருந்தன. இவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கும், மேம்படுத்துவதற்குமாகப் பல சங்கங்களும், சபைகளும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் தோன்றியமையும் இந் நிகழ்வுகளில் ஒன்றாகும்.

இந்த இலக்கிய விருத்திக் காலத்தில், சிறந்தமுறையில் தகவல்களைப் பெறும் நிலையில் இருந்த பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும், தமிழ்மொழியையும் கலாச்சாரத்தையும் முன்னேற்றுவதில் மிக முக்கியமான பணியை ஆற்றின. இலங்கையிலும், தமிழ் நாட்டிலுமுள்ள தமிழர்கள் மத்தியில், இத் தகவல்களைப் பரப்புவதில் இந்த அதிமுக்கிய சக்திகள் பிரதான பாத்திரத்தை வகித்தன. 1897 ல் முதலில் வெளியிடப்பட்ட சித்தாந்த தீபகை, The Tamilian Antiquary (1907) ஆகிய, தமிழ் நாட்டில் வெளியிடப்பட்ட சஞ்சிகைகள், மொழி கலாச்சாரம் என்பவற்றின் மீதான வளரும் கவனத்துக்கு உதாரணமாகும். இவ்விரண்டு சஞ்சிகைகளிலுமே இலங்கைத் தமிழ் அறிஞர்கள் முனைப்புடன் ஈடுபட்டிருந்தனர்.¹⁴¹

இதையொத்த முனைப்பான ஆர்வம், பத்திரிகைகள் வெளியிடுவதில் இலங்கைத் தமிழர் மத்தியிலும் காணப்பட்டது. இவ்வகையில் நிறுவப்பட்ட அதிமுக்கிய சைவத்தமிழ் பத்திரிகைகள், இலங்கை நேசன் (1877), சைவ உதயபானு (1880), இந்து ஒகன் (1889), இதன் தமிழ் பதிப்பான இந்து சாதனம் என்பவையாகும். இலங்கையில் சைவத் தமிழ்க் கலாச்சாரத்தை மேம்படுத்துவதில் இவை முக்கிய பங்கை வகித்தன.¹⁴² சித்தாந்த தீபகையின் பத்திராதிபரான ஜே. எம். நல்லசுவாமி, நாவலரினதும் The Tamil Antiquary யின் பத்திராதிபராயிருந்த டி. சவரிராயபிள்ளை என்ற கிறிஸ்தவரினதும் தீவிர நேசராகவிருந்தார் என்பது குறிப்பிடக் கூடியதாகும். இவ்விரு அறிஞர்களுமே தமிழ் ஆய்வுகளை மேம்படுத்து வதில் ஆர்வம் மிகுந்தவராக இருந்தனர். கிறிஸ்தவ மிஷ னரிமாரினதும், சாதாரண கிறிஸ்தவர்களினதும் தமிழ் ஆய்வுகளின்பாலான ஈடுபாடு, இதுவரை மதத்தில் செலுத்தப்பட்ட அவர்களது கவனம் இப்போது மொழியிலும், இலக்கியத்திலும் செலுத்தப்பட்டது என்பதைக் காட்டுகின்றது. சைவசமயத்துக்கு இதுவரை வழங்கப்பட்டிருந்த முக்கியத்துவம் முன்பிருந்ததைவிடக் குறைந்தது. சைவத்தமிழ் இலக்கிய மலர்ச்சியுடன், நாம் கருத்திற் கொள்ளவேண்டிய வேறு வகையான வெளியீடுகளும் இருக்கவே செய்தன. இவற்றில் முதன்மையானவை இலங்கைத் தமிழரின் வரலாறு பற்றியவையாகும். கல்விபெற்ற தமிழர் தமது கடந்தகாலத்தை அறிவதற்கும், குடியேற்றவாத ஆட்சியிலான தமது சமகால நிலைமையை முன்னரைவிடச் சிறப்பாக விளங்கிக்கொள்ளவும் இவை உதவின. 1845ல் மோணிங் ஸ்ரார் வரலாற்று எழுத்தாக்கங்களையிட்டுக் கருத்துத் தெரிவிக்கையில், "வரலாற்றுரீதியான எழுத்தாக்க பாரம்பரியம் தமிழர், சிங்களவர் மத்தியிலெழுந்த தேசியவுணர்வுக்கு ஓரளவு ஆழமான அறிவை தந்திருக்கும் எனக் குறிப்பிட்டிருந்தது"¹⁴³

இந்தப் பத்திரிகை இதே வருடத்தில் "A Brief Historical View of Ceylon" என்ற தலைப்பில், ஒரு கட்டுரையை வெளியிட்டது. இதில் எல்லாள லுக்கும் (ஒரு தமிழரசன்) துட்டகைமுனுவுக்கும் (ஒரு சிங்கள அரசன்) இடையே யான வரலாற்றுப் போட்டி பதிவாகியுள்ளது.¹⁴⁴ மேலும் இரு கட்டுரைகளான "The Rule of Chola at Polanaruwa in Ceylon"¹⁴⁵ "The British took control of Jaffna" என்பவையும் வெளியிடப்பட்டன. ¹⁴⁶ வேறு வரலாற்று ஆக்கங்களும் தனிப்பட்ட படைப்பாளிகளினால் வெளியிடப்பட்டன. இவற்றுள் சைமன் பாசிச் செட்டியின் On the History of Jaffna from the Earliest Perioti to the Dutch Conquest என்ற கட்டுரை 1847 ல், Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society யில் வாசிக்கப்பட்டு, அந்தச் சங்கத்தின் சஞ்சிகையிலும் வெளியிடப்பட்டது.¹⁴⁷ வரலாற்று எழுத்தாக்கங்களுள் உதாரணமாக இருப்பவற்றுள் பின்வருவன அடங்கும். எஸ் ஜோனின் யாழ்ப்பாண சரிதம், ¹⁴⁸ வி. வி. சதாசிவம்பிள்ளையினால் 1888 ல் வெளியிடப்பட்ட யாழ்ப்பாண வைபவம்.¹⁴⁹ இங்கு குறிப்பிடுவதற்கு ஏற்புடையதான ஏனைய வெளியீடுகள் வருமாறு. 1884ன் தமிழ் தேசவரைபடம்,¹⁵⁰ ஒரு இந்து தமிழ் நாட்காட்டி,¹⁵¹ எஸ். இரகுநாத ஐயரினால் 1889 ல் வெளியிடப்பட்ட தமிழ்ப் பஞ்சாங்கம்.¹⁵² இந்த வெளியீடுகள் யாவும் தமிழ் அடையாள உணர்வைத் தூண்டி வளர்ப்பதற்கும், தமிழர் தமது கலாச்சாரம், பாரம்பரியங்கள், மொழி, தேசம், மக்கள் என்பவற்றின் முக்கியத்துவத்தை மேலும் சிறப்பாக அறிந்து கொள்வதற்கும் உதவின. இவை யாவும் தேசியவாதத் தோற்றத்தில் இணைந்திருந்த அம்சங்களாகும்.

சைவத்தமிழ் இலக்கிய மலர்ச்சி, தமிழ்ச் சமூகத்திற்கு, விசேடமாக இளைய தலைமுறையினருக்கு, இந்த அறிவைப் பயன்படுத்தித் தெளிவுபெறவும், சைவசமயத்தினதும், அதன் கலாச்சாரம், மொழி என்பவற்றினதும் விழுமியங்களை அறிந்து, போற்றவும் வழியைத் திறந்து வைத்தது. இதற்கு மேலாக, தமது சொந்தச் சமயக் கோட்பாடுகள், பாரம்பரியங்கள் சம்பந்தமாக தமிழ்ச் சமூகத்தில் காணப்பட்ட இடைவெளியை, இலட்சிய நோக்குகள் கொண்டு இந்த வெளியீடுகள் நிரப்பின. இந்த இலக்கிய ஆக்கங்கள் கிடைக்கின்ற வாய்ப்பு அதிகரித்தமையால் சைவத்தமிழ் பாடசாலை ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் என்பவர்களும் நலன் பெற்றனர். ஆகவே, ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கையில், இலக்கிய வெளியீடுகளின் பெருக்கம், தமிழ்ச் சமூகத்தின் எல்லா மட்டத்திலுமுள்ள மக்களுக்குப் பெரும் பயனை அளித்தது, சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி இந்த நிலை, கலாச்சாரத் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த ஒரு சமூகத்தைத் தட்டியெழுப்பி, அவர்களது சமயம், கலாச்சாரம், மொழி என்பன சம்பந்தமான அவர்களது சுயவுணர்வை வலிமைபெற வைத்தது. பொதுமக்கள் மத்தியில் பரவிய இத் தகவல்கள், அவர்கள் தமது சமகால நிலையை ஆழமாகப் புரிந்து கொள்ளவும், தமிழர் என்ற ரீதியில் தமக்கு புராதனமானதும், செழுமையானதுமான ஒரு கலாச்சாரப் பாரம்பரியம் உண்டென்பதை உணரவும் வைத்து, அவர்களது மனங்களிலும், ஆத்மாக்களிலும் அவற்றை ஒன்றிடச் செய்தன.

சைவ–தமிழ் அமைப்புக்கள்

சைவசமயம், தமிழ் மொழி, தமிழ்க் கலாச்சாரம் என்பவற்றின் ஆரோக் கியம் பற்றிய அக்கறை பல்வேறு வழிகளில் வெளிப்பட்டது. சைவத் தமிழ் கலாச்சாரத்தைப் பாதுகாக் கவும், மேம்படுத் தவும், விருத்தி செய்யவுமெனப் பல சங்கங்களும் சபைகளும் உருவாக்கப்பட்டன. இலங்கை தமிழ் சமூகத்தின் சமய, கலாச்சார, மொழியுணர்வுகள் எப்போதுமே, பொதுவாக இந்தியாவிலும், குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டினதும் வளர்நிலைகளின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்ட வையாகவே இருந்தன. இதற்கிணங்க, பத்தொன்பாதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட பெரும் நிகழ்வுகள் தமிழ்ச் சமூகங்கள்மீது தம் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. நவஇந்து இயக்கங்களினது எழுச்சி இத்தகைமையை உடையது. 1828 ல் ராம் மோகன்ராய் (1774-1833)யினால் உருவாக்கப்பட்ட பிரம்மோ சமாஜம், தயானந்த சரஸ்வதி (1826-1886) யினால் நிறுவப்பட்ட ஆரிய சமாஜம், ¹⁵³ இராம கிருஷ்ணருடன் (1836-1886) தோற்றம் பெற்ற இராமகிருஷ்ண இயக்கம், 1897 ல் சுவாமி விவேகானந்தரினால் ¹⁵⁴ அமைக்கப்பட்ட

இராமகிருஷ்ண மிஷன் சபை, என்பவை வட இந்தியாவில் ஆரம்பிக்கப்பட்டவை. நாவலரின் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட இரண்டு சங்கங்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடுவது ஏற்புடையதாகும். கேணல் எச். எஸ். ஒல்கொட் என்பவரால் நிறுவப்பட்ட பிரம்மஞான (வேதாகமசங்கம்), இராமலிங்க சுவாமியினால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சமரசசுத்த சன்மார்க்கம் என்பவை இவையாகும்.¹⁵⁵ வட இந்தியாவைத் தளமாகக் கொண்டிருந்த சமய இயக்கத் துக்கும், இலங்கை சைவத்தமிழ் இயக்கத்திற்கும், அக் காலகட்டத்தில் நேரடித் தொடர்பு இருந்தமைக்கான சான்று எதுவும் இல்லை. இருந்தபோதிலும், இவ்விரு சங்கங்களினது செயற்பாடுகளும், கருத்தியல்களும், நாவலரது சமய, கலாச்சார நடவடிக்கைகளில் ஒரளவுக்குச் செல்வாக்குச் செலுத்தின. பக்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலான தமிழ், சமய, கலாச்சார அமைப்புக்கள் மீதான இவற்றின் தாக்கம் மிகவும் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. எனினும், வேதாகமச் சங்கம் சிங்களச் சமூகத்துடன் மட்டுமே நேரடியாகச் செயற்பட்டதேயன்றி, தமிழருடன் அல்ல. ஆனால் தென்னிந்தியாவில் எழுந்த சமய இயக்கங்களின் இயல்பான தாக்கம் நிச்சயமாக இருக்கவே செய்தது. உண்மையில் இவை நேரடியாகக்கூட இலங்கையிலுள்ள தமிழ் சமய, கலாச்சார நிறுவனங்களில் செல்வாக்குச் செலுத்தியிருக்கலாம். நாவலர் தமிழ் நாட்டில் தங்கியிருந்தபோது, அவர் இராமலிங்க சுவாமிகளுடன் நேரடியாகச் சம்பந்தப்பட்டிருந்தார் என்பதை நாம் அறிவோம். இது, அருட்பா-மருட்பா என்ற சர்ச்சையைப் (சைவ சித்தாந்தம் பற்றிய சர்ச்சை)¹⁵⁶ பற்றியதாக இருந்தது. இந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தைவிட, நாவலர் மேற்குறிப்பிட்ட இரு சங்கங்களினதும் நேரடிச் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டிருக்க ഖിல്തെ .

சில அறிஞர்கள் நாவலரின் செயற்பாடுகளை, ராம் மோகன்ராயின் பிரம்மோ சமாஜத்தைவிட, தயானந்த சரஸ்வதியுடனும் அவரது அமைப்புடனுமே ஒப்பிட்டுப் பார்த்தனர். நாவலர் செய்ததைப் போன்றே இவ்விரு சங்கங்களும் இந்துசமயத்திலும் அதன் அனுட்டானத்திலும் காணப்பட்ட பொய்மை, ஊழல், குழப்பம் என்பவந்றைக் கண்டனஞ் செய்தன. இந்தியப் பெண்களின் மேலான ஆண்களின் மேலாதிக்கம், அடக்குமுறை என்பனவற்றிலிருந்து விடுவிக்கவும், பால்ய விவாகம், உடன்கட்டை ஏறுதல் போன்றவற்றிலிருந்து அவர்களை விடுதலையாக்கவும் ராம் மோகன் முயன்றார். இவர் இந்தியப் பெண்களின் விதவைகள் மறுமணத்தை ஆதரித்ததுடன், இறுக்கமான இந்து சாதிய முறைமை யையும் வன்மையாகக் கண்டித்தார்.¹⁵⁷

நாவலர் இந்தக் குறிப்பிட்ட சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டிருந்தமைக்கு சான்று எதுவும் இல்லை. சாதியணர்வு சம்பந்தமான அவரது அக்கறை வெளியரங்கமான விவாதத்துக்கு உரியதாக இருந்தபோதும், பெண்களின் மறுமணம் பற்றியோ, உடன்கட்டை ஏறுதல் பற்றியோ அவர் வெகுவாக அக்கறை கொள்ளவில்லை. இதற்குக் காரணம் இலங்கைத் தமிழ் சமூகத்தில் இவ்வாறான பாரம்பரியங்கள் இருக்கவில்லை என்பதாகும். ஆயினும் ராம்மோகன், நாவலர் இருவருமே கிறிஸ்தவ மதப்பரப்பலை எதிர்த்து, தமது சொந்த மதத்தை வெகு ஆக்ரோஷமாகப் பாதுகாத்தனர். அத்துடன் இவர்கள் இருவரும் ஆங்கில மொழி யறிவும், விஞ்ஞானபூர்வமான மேற்கத்திய கல்வி முறைகளும் கற்றறியப்படல் வேண்டுமென மக்களை உற்சாகப்படுக்கினர். மேலும் இவர்கள் இருவருமே பிரித்தானிய ஆட்சியாளர் மேல் நம்பிக்கையும், மகிப்பும் வைத்திருந்தனர். இதற்கு மாறாக, தயாளந்த சரஸ்வதி எல்லா வகையிலுமே தீவிர பிரித்தானிய எதிர்ப்பாளராக இருந்ததுடன்,¹⁵⁸ இந்தியாவில் சுயாட்சி வேண்டுமெனப் பிரச்சாரம் செய்தவர்.¹⁵⁹ இருந்தபோதிலும் நாவலரும், தயானந்தரும் கட்டுப்பாடு, நல்லொழுக்கம் என்பவற்றிலான சிரத்தையைக் கொண்டிருந்ததுடன், தமது வாழ்வை மேலும் சிறப்பான வகையில் சமூக இலட்சியங்களுக்கு அர்ப்பணிப்பதற்காக பிரம்மச் சாரிகளாக இருந்தனர். அத்துடன் இவர்கள் தமது சமயத்தில் பொய்மை எனக் காணப்பட்டவற்றையும், இந்து தத்துவத்தின் (நால்வகை வருணங்கள்) வருணாசிரம கோட்பாட்டையும் பின்பற்றுவதற்காக விமரிசிக்கப்பட்டவர்கள். தயானந்தரும், நாவல ரும் இக் கோட்பாட்டை அனுசரித்தபோதும், அவர்கள் இறுக்கமான சாதியுணர்வு கொண்டவர்களாகத் தோன்றவில்லை. மாறாக மக்கள், கட்டுப்பாடு, நல்லொழுக்கம், நன்னடத்தை கொண்டவர்களாக இருக்கவேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தை வலி யுறுத்தியவர்களாவர். ¹⁰⁰ சமூகத்துக்கான பணிகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு இந்து சைவத்தின் இந்த நான்கு பிரதான வருணங்கள் முக்கியமென இவர்கள் இருவருமே நம்பியபோதிலும், சமகாலச் சமூகத்தில் நிலவிய இறுக்கமான சாதிய முறைமையை இவர்கள் அங்கீகரிக்கவில்லை. ஈற்றில் கூறுவதானால், இவர்களிருவரும் இந்த நான்கு பிரதான வருணங்களும் இந்து தத்துவத்தின் இன்றியமையாத அம்சங்கள் எனவும், ஒரு சிறந்த, நல்லொழுக்கமான இந்து சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்கு கைக்கொள்ளப்பட வேண்டியவை எனவும் நம்பினர்.¹⁶¹

எனவே, இந்தியாவிலுள்ள இச் சங்கங்களுடனான நேரடித் தொடர்பு குறைவாக இருந்தபோதும், அவை ஒரளவுக்கேனும் இலங்கைத் தமிழர்கள்மீது, குறிப்பாக நாவலர்மீது செல்வாக்குச் செலுத்தின. நாவலர் அடிக்கடி தென்னிந்தியப் பயணம் மேற்கொண்டதனால் அவரால் அங்கு ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் வெளியிடப்பட்ட தகவல்களைப் பெறமுடிந்தது. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் நிகழ்ந்த இலங்கைத் தமிழ்ச் செயற்பாடுகளில் இச் செல்வாக்கு மிக வெளிப்படையாக உள் ளது. எனவே, இந் தியாவினது சமய, கலாச் சார, மொழி உணர் வுகள் இலங்கைத் தமிழர்களின் சமய, கலாச்சார, மொழி உணர் வுகள் ஒலங்கைத் தமிழர்களின் சமய, கலாச்சார, மொழி உணர்வு களில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதுமன்றி, இக் காலகட்டத்தில் உருவான தமிழ்த் தேசியவாதத்தையும் வலிமைப்படுத்தியது என்ற முடிவுக்கு நாம் வர இடமளிக்கின்றது.

நாவலரினால் 1953 ல் உருவாக்கப்பட்ட சைவப் பிரகாச சபை, சைவக் கருத்தியல்களை விருத்தி செய்வதற்கும், அந்நிய சக்திகளிடத்திலிருந்து சைவ சமயத்தைப் பாதுகாக்கவும் தன்னை அர்ப்பணித்த முதலாவது சமய சபையாக விருந்தது.¹⁶² கே. எம். டி. சில்வா தனது University of Ceylon, History of Ceylon என்ற நூலில் வருமாறு சொல்கின்றார்: "1853 ம் ஆண்டிலிருந்தே சைவ பிரகாச சபையை ஆறுமுகநாவலர் நிறுவி, பின்னர் வண்ணார் பண்ணை சிவன் கோவில் மண்டபத்தைத் திறமையுடன் பயன்படுத்தி, ஒவ்வொரு வெள்ளியன்றும் தனது பிரபலமான உரைகளை அங்கு நிகழ்த்தினார். இவருடைய செல்வாக்கு, சைவ பரிபாலன சபை என்ற, சைவசமயத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்கான சபை(1888) தோன்றுவதற்குக் காரணமாகவிருந்தது, இச் சபையின் அங்கத்தவர்கள் கிறிஸ்தவ பாடசாலையில் கற்றவர்களாகவும், பிரம்மசமாஜம், ஆரியசமாஜம். இராமகிருஷ்ண பரம ஹம்சர், வேதாகம சங்கம் என்ற சக்திகளின் இணைந்த செயற்பாட்டினால், இந்தியாவில் உருவான இந்துசமய மறுமலர்ச்சியின் ஆழமான செல்வாக்குக்கு உட்பட்டவர்களாகவும் இருந்தனர்." ¹⁶³

சைவபரிபாலன சபையையிட்டு நாம் ஆராயப் புகுமுன், வேறுசில சைவத் தமிழ் சபைகளும், சங்கங்களும் இக் காலகட்டத்தில் இதே நோக்கங்களுக்காக இயங்கியமைபற்றி, இங்கு சுருக்கமாக் குறிப்பிட வேண்டும். கிறிஸ்தவமத கண்டன சபை, பரமத கண்டன சுயமத்தாபன சங்கம்போன்ற கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு அமைப்புக் கள் போன்றவற்றைநாம் ஏற்கெனவே ஆராய்ந்துள்ளோம். சைவபரிபாலன சபை (1888) க்கு முன்னர், நாவலரின் குறிக்கோள்களைப் பகிர்ந்து அவற்றைத் தொடர்ந்து பல்வேறு சைவ ததமிழ்ச் சங்கங்கள் இருந்தன. இவற்றுள் சில உதாரணங்கள் வருமாறு. சைவ அபிமானிகள் சங்கம், சைவ சித்தானந்த சபை, சைவ கலாவிருத்திச் சங்கம், சைவ சித்தாந்த மத சமாஜம் என்பன இவையாகும். ¹⁶⁴ இவை யாவுமே, பல்வேறு வழிகளில் சைவத்தமிழ் கல்வி, கலாச்சார, மொழி என்பவற்றை மேம்படுத்தி, விருத்தி செய்யும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டன. ஆயினும், யாவற்றிலும் அதிக பலமானதும், முக்கிமானதுமாக இருந்தது சைவ பரிபாலன சபையாகும். இது 1888 லிருந்து தனது செயற்பாடுகளை இலங்கையின் வடக்கு கிழக்குப் பிரதேசங்களிலும், தெற்கிலும், குறிப்பாகக் கொழும்புக்கும் விஸ்தரித்தது.

சைவபரிபாலன சபை தோந்றுவிக்கப்பட்டதும், யாழ்ப்பாணத்தில் சம்பவித்த இரு வரலாற்று நிகழ்வுகளை இங்கு குறிப்பிடுவது பயன்தரலாம். 1889 ல் வண்ணார்பண்ணை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில், இந்து மகா சபை என்ற தலைப்பில் ஒரு மாநாடு நடத்தப்பட்டது. இதற்கு யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் எல்லாப் பாகங்களிலிருந்தும் 15000 க்கும் அதிகமானவர்கள் பங்குபற்றினர் எனக் கணிப்பிடப்பட்டது. தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலுள்ள சைவக் கோவில்களின் நிர்வா கத்தையிட்டு கலந்துரையாடுவது இம் மாநாட் டின் நோக் கமாக இருந்தது.¹⁶⁵ மற்றைய நிகழ்வு, இராமகிஷ்ண பரமஹம்சரின் பக்தரான சுவாமி விவேகானந்தர் 1897 ல் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருகை தந்தமையாகும்.¹⁶⁶ சுவாமி விவேகானந்தரை சைவத் தமிழ்ச் சமூகம் சிறந்த முறையில் வரவேற்றது. யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் நடந்த கூட்டத்தில் 15,000 க்கும் அதிகமான மக்கள் பல்வேறு தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலிருந்தும் வந்து கலந்துகொண்டனர் எனக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்து ஒகன் "இரண்டு மைல் தூரத்துக்கு ஒரே தலைக்கடல் போல் தோன்றியது"¹⁶⁷ எனச் செய்தி வெளியிட்டதுடன், பின்வருமாறும் தெரிவித்தது:

"உன்னதமான பந்தலொன்று முன்னால் நிறுவப்பட்டிருந்ததுடன், விசேடமாக, பெரிய கடையிலிருந்து வரும் பாதையின் அந்தப் பகுதி அலங்கரிக்கப்பட்டும், ஒளியூட்டப்பட்டும் காணப்பட்டது. வீதியின் இருமருங்கும் நூற்றுக்கணக்கான வாழைகள் நாட்டப் பட்டு, வழி முழுவதுமே தோரணங்களினாலும், கொடிகளினாலும் அழகு செய்யப்பட்டிருந்தது."¹⁶⁸

இவ்விரு நிகழ்வுகளுக்கும் சைவத் தமிழ்ச் சமூகம் அளித்த பாரிய ஆதரவு, அவர்களுடைய சமயம், கலாச்சாரம் என்பவற்றைப் பிரதானப்படுத்தும் நிகழ்வுகளில் அவர்கள் எத்தனை பெரும் ஊக்கம் காட்டினர் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது, சைவசமய, கலாச்சார சுயவுணர்வு தன் உச்சத்தை எட்டி, அடுத்தபடியாக அது சமூக, அரசியல் அரங்குகளில் பிரவகிக்க இருந்ததை இது வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்கின்றது. இக்கூற்றை, சைவபரிபாலனசபைபற்றிய ஆய்வு சான்று பகர்கின்றது. இந்த வளர் நிலைகள் யாவற்றையும் விட, இலங்கையில் சுவாமிகள் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவு, உண்மையான மாற்றத்துக்கான சைவத்தமிழ்க் கோரிக்கைகளைத் தூண்டி விட்டது. யாழ்ப்பாணத்தில் அவர் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவின் ஒரு பகுதி, மார்ச் 1897 ஹிந்து ஒகனில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

"எமது மதத்தில் ஒரு சில கருத்தியல்கள் உண்டு. அது ஒவ்வொரு வரையும் அரவணைப்பதல்லாது, எவரொருவரையும் புறந்தள்ளுவதன்று. எமது சாதிகளும், நிறுவனங்களும், எம் மதத்துடன் அவை தொடர்புடையனபோற் தோன்றினாலும், அவை அவ்வாறில்லை. எம்மை ஒரு தேசியமாகப் பாதுகாப்பதற்கு இந்த நிறுவனங்கள் அவசியமாகவிருந்தன. எப்போது இந்தக் தற்பாதுகாப்புக்கான தேவை இல்லாதொழிகின்றதோ, அப்போதே அவை தம் இயல்பான மரணத்தைத் தழுவும். ஆனால், இப்போதுள்ள நிலையில், எவ்வளவுக்கு எனக்கு வயதாகின்றதோ, அவ்வளவுக்கு நான் இந்த, காலக்கால் மதிக்கப்பட்ட நிறுவனங்களையிட்டு, முன்னைவிடச் சிறப்பாக எண்ணுகின்றேன் போற் தோன்றுகின்றது. அவற்றில் பல உபயோகமற்றவை என்றும், பெறுமதியற்றவை என்றும் நான் நினைத்தது உண்டு. ஆனால் எவ்வளவக்கு எனக்கு வயது அதிகரிக்கின்றதோ, அவ்வள வுக்கு அவற்றில் எதாவது ஒன்றைச் சபிப்பதில் சந்தேகம் கொள்கின்றேன். ஏனெனில் அவை ஒவ்வொன்றும் பல நூற்றாண்டு அனுபவங்களின் வடிவமாகும். நேற்றுப் பிறந்ததொரு குழந்தை, நாளை மறுநாள் அது மரணமடையும் என்ற விதியிருக்கும் நிலையில் என்னிடம் வந்து, எனது திட்டங்கள் யாவற்றையும் மாற்றிக் கொள்ளுமாறு கேட்டு, நானும் அதன் ஆலோசனைக்குச் செவிசாய்த்து எனது சூழல்களையெல்லாம் அவனுடைய எண்ணங்களுக்குப் பொருந்தும் வகையில் மாற்றிக் கொள்வேனேயாகில், நானே அறிவிலி அன்று வேறு யாருமல்ல. பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து எமக்கு வரும் ஆலோசனைகளும் அத்தகைத்தேயாகும். அவர்களுக்குச் சொல்லுங்கள் ! உங்களுடைய சமுதாயத்தை நீங்கள் நிலையானதாக்கிய பின்னர் நீங்கள் சொல்வதை நான் கேட்கின்றேன். உங்களால் ஒரு கருத்தியலை இரண்டு நாட்களுக்குக்கூடத் தொடர இயலவில்லை. நீங்கள் சச்சரவிட்டுச் சண்டை பிடிக்கின்றீர்கள். இளவேனிற்காலத்து விட்டில்களைப்போல நீங்கள் பிறந்து, அவற்றைப்போல் ஐந்து நிமிடங்களுக்குள் மரிக்கின்றீர்கள். நீங்கள் குமிழிகளைப்போற் தோன்றி நீர்க்குமிழிகள் போலவே வெடித்துவிடுகிறீர்கள். முதலில் எங்களுடையதைப் போன்று நிலையானதொரு சமுதாயத்தை உருவாக்குங்கள். முதலில் பல நாற்றாண்டுகளுக்கு தமது சக்தி குறையாதிருக்கின்ற சட்டங்களையும், நிறுவனங்களையும் உருவாக்குங்கள். அப்போது இந்த விஷயத்தையிட்டு உங்களுடன் பேசுவதற்கான காலம் வரும். அதுவரை என் சினேகிதனே, நீ ஒரு முட் டாள் குழந்தையே!"

வலிமை, எதற்கும் ஈடுகொடுக்கும் தன்மை என்பவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு அபிப்பிராயத்தையே இந்தப் பேச்சு எமக்கு ஏற்படுத்துகின்றது. சுவாமி விவேகானந்தர் பெருமையுடனும், வலிமையுடனும் குரல்கொடுத்த இந்து மதத்தின் இலட்சணங்களே இவையாம். மிகவும் புராதனமான பாரம்பரியங்களையும், நிறுவனங்களையும் அவமதிக்கவும், குறைத்து மதிக்கவும் தலைப்பட்ட அந்நியர் களையே (இதனால் குறிப்பது கிறஸ்தவர்களையே) அவர் சிறுமைப்படுத்தினார். அவர்களைக் குழந்தைகளைப் போன்று சகித்து, அவர்கள் முதிர்ச்சி அடையும் வரை, அவர்களது கூற்றைப் பெரிதாகக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. இருப்பிலும், அவர் இந்து மதத்தையும், இந்து சாதிய முறைமை போன்றவற்றையும் வேறு படுத்தியமையைத்தான் இங்கு நாம் குறிப்பாகக் கவனிக்க வேண்டும். அவர் கூற்றுப்படி, மக்களைப் பாதுகாப்பதற்கும், அவர்கள் ஒரு தேசியமாகத் தொடர்ந் திருப்பதற்கும், இந்த நிறுவனங்கள் அவசியமாக உள்ளன. இந்து சமயம் காலத்தால் அழியாதிருந்தது மாத்திரமன்றி, பல நூற்றாண்டுகளாக நிலைபர மாகவுள்ள ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்கிய ஞானத்தின் வடிவமான பாரம் பரியத்தைக் கொண்டதாகவும் இருக்கின்றது. இந்தக் கூட்டத்திற்குச் சமூகமளித்த ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் பலரை இந்த உணர்வெழுச்சி பாதித்தது. சமய, தேசிய உணர்வுகளுக்கான அவரது சக்திமிக்க அறைகூவல், அவர்களைத் தமது அரசியல் எதிர்காலத்தையிட்டு மேலும் ஆழமாகச் சிந்திக்க வைத்திருக்கும் என முடிவுசெய்வது நியாயமானதே.

நாவலர் மறைந்து பத்து வருடங்களின் பின்னர் தாபிக்கப்பட்ட சைவ பரிபாலன சபையில் பல முக்கியஸ்தர்களும், அறிஞர்களும் அங்கத்தவராக இருந்தனர். நாவலரின் மருமகனும், மாணவனுமாக இருந்த வித்துவ சிரோன்மணி பொன்னம்பலபிள்ளை இச் சபையின் முதற் தலைவரானார். இந்தச் சபையில் ரி. கைலாசபிள்ளை செயலாளராகவும், பி. பொன்னம்பலபிள்ளை, எம். எஸ். பசு பதிச் செட்டியார், செல்லாப்பிள்ளை, கனகசபைப்பிள்ளை, வி. முத்துவேற்பிள்ளை, எம் பசுபதி ஐயர், சபாபதிப்பிள்ளை ஆகியவர்கள் நிர்வாகசபை அங்கத்தவர்களாகவும் இருந்தனர். ¹⁷⁰ குறுகிய காலத்தினுள் இச் சபையின் பல கிளைகள் ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலும், குறிப்பாகக் கிழக்கு மாகாணத்திலும், கொழும்பிலும் உருவாக்கப்பட்டன. கூட்டுறவு முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட இம் முயற்சிகளின் இயல்பு எவ்வாறு, நாவலரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சிறியதொரு திட்டத் தைச் சக்திமிக்க அமைப்பாக விருத்தி செய்தது என்பதைக் காட்டுகின்றது. வேறு வார்த்தைகளிற் சொல்வதாயின், இலங்கைத் தமிழர்கள், தமது சொந்த மதம், கலாச்சாரம், மொழி என்பனவர்நின் பராகன பாரம்பரிய விமுமியங்களைப் பாதுகாத்து, மேம்படுத்துவதைத் கமது கடமையாக ஏற்றுக்கொண்டதைத் தமது ஒற்றுமையினால் வெளிக்காட்டினர் என்பதாகும். சைவசமயக் கோட்பாட்டின் உண்மையை முழுச் சமூகத்திற்கும் போதிப்பதே இச் சபையின் பிரதான நோக்கமாகவிருந்தது. இதை அடைவதற்காக அவர்கள் தமிழ்க் கிராமங்களில் ஆங்கில, தமிழ் பாடசாலைகளை நிறுவி, வெகுசனத்துக்கு கல்வியூட்டி, சிறு நூல்கள், துண்டுப் பிரசுரங்கள் என்பனவற்றை வெளியிட்டு அவற்றை தமிழ்ப் பிரதேசமெங்கும் விநியோகித்தனர். 171 பின்னர் இச்சபை தனது குறிக்கோள்களை விரிவுபடுத்திக் கொண்டது. ஹிந்து ஒகனில் வெளியான பின்வரும் கூற்று இதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

"சைவசமயத்தின் உண்மையையும், கொள்கைகளையும் எல்லா இடங்களுக்கும் சென்று போதிக்கக்கூடிய திறமைமிக்க ஊழியர்கள், இந்து சமகத்தின் சமய சமூக, அரசியல் அர்வங்களை வெளியிடுவதற்கான ஒரு, காலக்கிரமமான பத்திரிகை, சமய, ஒமுக்கநெறி, விஞ்ஞானம் என்பனவற்றுடன் ஏனைய ஆக்கங்களையும் கொண்டதொரு பொது நூல்நிலையம், சமயம் சார்ந்ததும், சமயம் சாராததுமான உயர்மட்டக் கல்வியை அளிக்கக்கூடிய ஆங்கில உயர் பாடசாலை, என்ற தேவைகள் வெகுகாலமாகவே இந்து சமூகத்தினால் உணரப்பட்டுள்ளன. இத் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்வதற்கு சைவ பரிபாலனசபை மனமுவந்து முன்வந்துள்ளது. எமது இனத்தின் சமய, சமூக, அரசியல் நலன்களை இச் சபை சிறப்பாக முன்னெடுக்கும் என்பது ஆவலுடன் நம்பப்படுகின்றது. இவற்றை ஆரம்பிப்பதற்கு 60,000 ரூபாய்கள் சபைக்குத் தேவையென அதனால் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கிணங்க சபையின் பெயரால் அதைப் பிரதிநிதிப்படுத்தும் வகையில் நிர்வாக அங்கத்தினர்கள் தேவைப்படும் நிதிக்கென பணம் சேகரிக்க ஆரம்பித்துள்ளனர். எமது சமயம், நாடு, சமூகம் என்பவற்றின் நலன் விரும்பிகளும், நண்பர்களும் இப்போது சேகரிக்கப்படும் இந்த நிதிக்குத் தாராளமாக உதவி, மேற்படி சங்கத்தினால் முன்னெடுக்கப்படும் உயர்ந்த நோக்கம் கொண்ட திட்டத்துடன் தம்மை இணைத்துக் கொள்ளும் வண்ணம் வேண்டப்படுகின்றனர்.172

இந்தக் கூற்றில் தெரிவிக்கப்பட்ட சில விஷயங்கள் இங்கு எமது ஆய்வுக்குச் சிலவகைகளில் முக்கியமாக உள்ளன. ஆரம்பத்தில், இச் சபையின் பிரதானமானதும், முதலாவதுமான நோக்கம் சமய, கல்வி, கலாச்சாரம் என்ற துறைகளை மட்டுமே கொண்டதாகவிருந்தது. ஆனால், சமய, சமயம் சாராத, விஞ்ஞான அறிவு என்பவற்றை தமிழ்ச் சமூகத்தினரிடை விரிவாக்கம் செய்வதற்கு ஒரு பத்திரிகையையும், ஒரு நூலகத்தையும் நிறுவ வேண்டுமென்பதில் சபை அக்கறை கொண்டிருந்தது என்பது இக் கூற்றினால் அறியப்படுகின்றது. சைவத் தமிழ் பாடசாலைகள் ஏற்கெனவே நன்கு நிறுவப்பட்டு, அவை மேலும் விரிவாக்கம் செய்யப்பட வேண்டும் என்பது அவர்களுடைய எண்ணமாக இருந்த நிலையில் இந்த மேலதிகக் குறிக்கோள் ஒருவகையில் தவிர்க்கமுடியாத நடவடிக்கையாய் இருந்தது. 1872 ல் நாவலரினால் ஒரு சைவ ஆங்கிலப் பாடசாலை நிறுவப்பட்டு,

இரண்டு ஆண்டுகளின் பின்னர் அது நிதிப்பற்றாக் குறையினாலும், வேறு சிரமங்களினாலும் மூடப்பட்டது. இருந்தபோதிலும் சைவபரிபாலன சபை 1890ல் ஒரு இந்து ஆங்கில உயர்தரப் பாடசாலையை நிறுவி, அதற்கு 1891ல் விடுதிச்சாலை வசதிகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு, ஈற்றில் 1895ல் அது யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியானபோது நாவலரின் கனவு பூரணமாக நிறைவேறியது.¹⁷³ வெளியீட்டுச் செயற்பாடுகளைப் பொறுத்தவரையில், ஆரம்பத் தில் சிறு நூல்களையும், துண்டுப்பிரசுரங்களையும் மட்டுமே வெளியிடச் சபை திட்டமிட்டிருந்த போதும், பின்னர் இரு மொழிகளில் இந்து சாதனம் (ஹிந்து ஒகன்) ஆகிய பத்திரிகைகள் 1889ல் சங்கத்தினால் வெளியிடப்பட்டு அதன் நடவடிக்கைகள் விரிவாக்கமடைந்தன. ஒரு சைவ ஆங்கிலப் பாடசாலையையும், ஒரு பத்திரிகையையும் நிறுவவேண்டு மென்ற நாவலரின் கனவை நாம் மீண்டும் கவனத்துக்கு எடுப்பது பயனுள்ளதாகும், நாவலர் தனது நாட்குறிப்பில் இந்தத் திட்டங்களையிட்டுக்¹⁷⁴ குறித்திருந்தார் எனக் காசிப்பிளளை தனது நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். இப்போது அது சைவ பரிபாலன சபையின் ஆதரவில் நிச்சயமாக நிறைவேறியிருந்தன.

இச் சபை தனது நோக்கங்களான சமய, கலாச்சார, பாரம்பரியக் குறிக்கோள்களுடன் பின்னர். சமூகத்தை ஒட்டுமொத்தமாக உள்ளடக்கிய சமுதாய, அரசியல் நலன்களையும் தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டது. தமிழ்ச் சமூகமானது தனது முன்னைய, சமய கலாச்சார அக்கறைகளிலிருந்து இப்போது சமூக, அரசியல் சுயவணர்வசார்ந்த அக்களைகளுக்கு கவனத்தைத் திருப்பலாயிற்று, தமிழ் உயர்மட்டத்தினர் இந்த மாற்றத்துக்கு இசையத் தொடங்கியது, சமூகத்தில் நிகழ்ந்ததொரு முக்கியமான முன்னேற்றத்தைக் காட்டுகின்றது. இச் சபை சைவ சமயத்தைச் சேராதவர்களிடமும், சமூகத்தின் பெரும் பகுதியிடத்தும், தனது திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான நிதியைத் திரட்ட வேண்டுகோள் விடுத்து, அது இப்போது தனது மதவெல்லைகளைக் கடந்து, தமிழ்ச் சமூகம் முழுவ தையுமே தழுவுமளவுக்கு விடுவிக்கப்பட்டிருந்தது. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இறுகியிலிருந்து கிறிஸ்தவ உயர் மட்டத்தினரும், கிறிஸ்தவ தமிழ்ச் சமூகமும், இந்து சைவத் தமிழர்களுடன் இணைந்து, தமிழ் கல்வியையும், கமிழ் அரசியலையும் (மன்னெடுப்பதற்கான தமது ஆதரவை அளித்தனர் என்பதையும் இந்நிகழ்வு குறிக்கின்றது. உதாரணமாக, பெரும் எண்ணிக்கையிலான செல்வாக்கு மிக்க இந்துக்கள், தாமும் அங்கத்தவர்களாகச் சேர்ந்து அதன்வழி சபையின் கொள்கை உருவாக்கத்திலும், பல்வேறு நிறுவனங்களினது நிர்வாகத்திலும் பங்குகொள்ள வேண்டுமென்ற அவர்களின் கோரிக்கை அதிகரித்ததன் காரணமாக,

> Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

9 அக்டோபர் 1898 ல், யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி மண்டபத்தில் சைவபரிபாலன சபை நடத்திய கூட்டமொன்று நடைபெற்றது. பின்வரும் செய்தி ஹிந்து ஒகனில் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

"இது மேற்கொண்ட விஷயங்களின் வெற்றி தோல்வி இந்து சமூகத்தில் மட்டுமன்றி, சாதி மத பேதமின்றி, ஒரு தேசியம் என்ற வகை யில், தமிழர் அனைவர் மீதும் பிரதிபலிக்கவே செய்யும். சபைக்கு ஆற்றவேண்டிய கடமையுணர்வு இந்துக்களுக்கு இருப்பது மட்டுமன்றி, பல கிறிஸ்தவ கனவான்களுடைய ஆதரவையும் பெற்றிருப்பதை அறிந்து நாம் மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம். அவர்கள், சபை இதுவரை ஆற்றிய சேவையைப் பரந்த மனப்பான்மையுடனும், தேசியக் கண்ணோட்டத்துடனும் பார்க்கின்றனர்."

சுருக்கமாக, இக்கூற்று, தமிழர்களை இந்துக்களாக (இதன்வழி கிறிஸ்தவர் களையும் அவர்களது மதத்தையும் புறந்தள்ளி) மட்டுமே பேசாது, தேசிய கண்ணோட்டத்தினால் ஒன்றிணைத்து, எல்லாத் தமிழர்களையும் தன்னுள் கொண்டதாகவே பேசுகின்றது. வேறு வார்த்தைகளிற் சொல்வதானால், முன்னர் காணப்படாத ஒரு பரந்த தளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட தமிழுணர்வை, சபையானது மேம்படுத்திப் பிரதிபலித்தது - "தமிழ்த்துவம்" என்ற இந்த உணர்வே இலங்கைத் தமிழ்த் தேசியவாதம் தோன்றுவதற்கு ஒரு ஊக்கியாகச் செயற்பட்டது.

சைவபரிபாலன சபை இப் பரந்த கண்ணோட்டத்தை உருவாக்கியதும், மேலும் அதிகமான மக்கள் இதன் செயற்பாடுகளில் பங்கெடுத்து, தீபகற்பத்திலும் ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலும் சபையின் கிளைகள் நிறுவப்பட்டன.¹⁷⁶ கிழக்கு மாகாணத்தில், திருகோணமலையில் சைவபரிபாலன சபையின் கிளையொன்று அமைக்கப்பட்டதும், அதேபோன்று 1893 ல், கொழும்பில் ஒரு கிளை அமைக்கப் பட்டதையும், ஹிந்து ஒகன் ¹⁷⁷ தெரிவிக்கின்றது. ¹⁷⁸ எனவே, சைவ பரிபாலன சபை அதன் ஆரம்பத்திலிருந்தே, தமிழர்கள் மத்தியில் மிகவும் பிரதானமானதும், வலிமை மிக்கதுமான ஒரு சக்தியாகி விட்டிருந்தது தெளிவாகின்றது. அது சமய, கலாச்சார, கல்வி, சமூக, பொருளாதார விஷயங்களில் முழுத் தமிழ்ச் சமூகத்தினதுமே சார்பில் ஈடுபட்டு, தமிழ்த் தேசியவாதம் உருவாவதில் முக்கியமான பாத்திரத்தை வகித்தது.

மேற் குறிப் பிட்ட இந்த அமைப் புக் களைவிட, தமிழ் இலக் கியத் தை முன்னெடுப்பதற்கும், அறிவைப் பரப்புவதற்கும், மக்களை அறிவுரீதியாகவும், ஒழுக்கரீதியாகவும் தூண்டுவதற்கும் ஒரு சில வேறு இலக்கிய அமைப்புக்களும் உருவாக்கப்பட்டன. இவ் வகையில், வண்ணார்பண்ணை வெஸ்லியன் மிஷன் ஆசிரியர்களினாலும், மாணவர்களினாலும் அமைக்கப்பட்ட, யாழ்ப்பாண இலக்கியச் சபை (1852) இவ் வகையானவற்றுள் முதலாவதாக இருந்திருக்கக்கூடும். சமூகம் முழுவதற்கும் அறிவைப் பரப்புவதற்கான வசதிகளை அளிப்பதே இச் சங்கத்தின் குறிக்கோளாக இருந்தது.¹⁷⁹ வண்ணார் பண்ணையில் 12 ஏப்பிரல் 1898 ல்,¹⁸⁰ சைவப்பிரகாச வித்தியாலயத்தைச் சேர்ந்து தமிழ் அறிஞர்களினால் உருவாக் கப்பட்ட தமிழ்ச்சங்கம், இன்னமொரு முக்கியமான அமைப்பாக இருந்தது. தீப கற்பத்தின் எல்லாப் பாகங்களிலிருந்தும் பல அறிஞர்கள் இதன் ஆரம்பக் கூட்டத்துக்கு சமூகமளித்திருந்தனர். தமிழ் மாணவரின் ஆற்றலைக் கணிப்பதற்கான தமிழ் கல்விப் பரீட்சைகளை நடத்தி, அவற்றின் பெறுபேற்றின் அடிப்படையில் அவர்களுக்கு வெகுமதிகளும், பட்டங்களும் அளிப்பது இச் சங்கத்தின் பிரதான நோக்கமாக இருந்தது. இன்னுமோர் தமிழ்ச் சங்கம் 1901 ல் தமிழ் நாட்டில் மதுரையில், இதே நோக்கங்களுக்காக உருவாக்கப்பட்டது. தோற்றுவிக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்தே இவ்விரு சங்கங்களும், தமிழ் கல்வி, கலாச்சாரம் என்பவற்றை மேம்படுத்துவதற்கும், விருத்திசெய்வதற்கும் ஊக்கம் மிகுந்த பங்களிப்பை ஆற்றின.

சைவபரிபாலனசபை, தமிழ்ச் சங்கம் இரண்டும் இணைந்து, தமிழ் கலாச் சாரக் கல்வியை மேம்படுத்துவதிலும், பெருமளவிலான சமூக, அரசியல் விழிப் புணர்வை ஏற்படுத்துவதிலும் மேற்கொண்ட முயற்சிகள், சைவம் என்ற பதாகையின் கீழன்றி, தமிழ் "இலட்சியம்" என்ற பதாகையின் கீழ், தமிழ் சமூகம் முழுவதையுமே தழுவி, இதன்வழி இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதியில் அவர்களது சமூக, அரசியல் அபிலாசைகளைத் தூண்டுவதில் முக்கியபங்கினை அளித்தது.

NOTES

- The Ninth Annual Report of the Jaffna CMS. Native Association 1891-92, Strong and Asbury Printers, Jaffna, 1892, p.8.
- 2. Ibid., p.8,
- 3. Ibid., p.13.1
- 4. ACM Report, vol. 7, reel 451, 1857-1871, 20 October, 1864, p.5.
- 5. Wesleyan Mission Report, Trincomalee, 23 June, 1876.
- 6. Ibid.
- 7. MS, IS June, 1876,
- 8. MS, 3 Sept. 1885.
- WJ.T. Small, The History of the Methodist Church in Ceylon 1814-1964, Wesley Press, Colombo 1964, p.103.
- ACM Report, vol. 6, reel 450, 1857–1871, Jaffna, 30 June, 1863, (Some of the pages of ACM Report are unreadable).
- 11. ACM Report, vol. 7, recl 451, 1857-1871, Barticaloa, 20 October, 1864, (Page No. unreadable).
- 12. 12 Ibid., p.14.
- 13. Ibid.,(Page No. unreadable),
- 14. K.S. Latouretle, A History of the Erpansion of Christianity, vol.VI, London, 1947, p.218.
- 15. WJ.T. Small, op.cit, pp.295-299.
- 16. Centenary Volume of the Church Missionary Sociery in Ceylon, pp.92-98.
- 17. bid., pp.196-202.

- 18. Ibid., p.103.)
- 19. Wesleyan Mission Report, Jaffna, 1892.
- 20. Wesleyan Mission Report, 1893.
- 21. ACM Report, vol. 7, reel 451, 1857-1871, p.106.
- 22. Wesleyan Missionary Correspondence, John Rhodes, Jaffna, April 18, 1868.
- ACM Report, Letter of the Deputation headed by Rufus Anderson, vol. 6. part 2. reel 450.1845-1860, 1855, pp.109-110.
- 24. Uiaya Tarakai (Morming Sur), vol. 1, American Mission Press, Jaffna, 1841, (Date unreadable).
- 25. MS, vol. 3, 1843, (Date Unreadable in microfilm).
- 26. MS, vol.2, 1842, (Date unreadable in microfilm).
- 27. MS, 22 Oct. 1846,
- 28. MS, 25 June 1846.
- 29. MS, 14 Aug. 1851.
- 30. MS, 14 Aug. 1841,
- A Sivanesachelvan, 'Vehuana Thodarpe Piunaniyil Nawalar' in K. Kailasapathy, ed., Navalar Nootrandu Malar, Arumuga Navalar Sabhai (Arumuga Navalar CentenaryVolume), Arumuga Navalar Sabhai, Jaffna, 1979, p.85.
- 32. Illankai Nesan (a pro-Saiva Tamil newspaper), 12 July 1878.
- Indu Mata Kantana Sabhai (Society for the Refutation of Hinduism). Indu Matt Kantanam (Refutation of the Hindu Religion), Trincomalee, 1891. p.2.
- Intu Mata Kantana Sabhai (Society for the Refutation of Hinduism), Kakala Kosathesom, Jaffna, 1891, p.5.
- 35. A. Mathias, The Catholic Church in Jaffna 1875-1925, op.cit, p.36.
- 36. K. Muthukumaraswamy. Arumuga Navalar. 2nd ed. Colombo, 1965, p.3.
- 37. K. Muthukumaraswamy. (cd). Muthukamarakaviracar Pirapantattiratiu. Chunnakam1952
- 38. ACM Report, vol 2, reel 445, 1830-1836, Jaffna, 1830, pp.23-24.
- Dennis D. Hudson, 'Arumuga Navalar and the Hindu Renaissance Among the Tamil it Kenneth W. Jones, cd., The Religious Controversy in British India: Dialogues in South Asian Languages, State University of New York Press, New York, 1992, p.30.
- K. Arumainayakam, 'Pallonpatam Nurrantin Caiva Marumalarcci'. p.73 cited in 5 Pathmanathan, "Religion and Social Change in Northern Sri Lanka, 1795-1875 Protestant Missionary Activities and the Hindu Response, Journal of Modern Sri Lankan Studies, vol.1, no. 1, 1986. pp. 15 42
- 41. V Kanakarattinam, Arumuga Navalar Caritiram, Jaffna 1882, reprinted in 1960. p. 10
- MS, 20 October 1842 (Volume 2 of the MS of 1842 contained the outcomes of these medings together with editorial comments).
- 43. V. Muttukumaraswamy. Arumuga Navalar: The Champion Reformer of the Hindu (1822-1879. rev. ed., Jaffna, 1965, p. 7.
- 44. T. Kailasapillai, op.cit, p.20. (ur.).
- 45. S. Thanansayarasasingam, Navalar Panikal, Inthu Manavar Sangam, University of Ceylon, Peradeniya 1969. p. 18.
- 46. D.M. Rasanagaiam, Jaffna Tamils, Kalai Nilayam Lid., Colombo, (no pub. date). p. 118
- 47. J.E. Tennent, Christianity in Ceylon, London, 1850. p. II.

- 48. S. Shivapadasundaram, Arumuga Navalar, Saiva Pirakasa Press, Jaffna, 1950. p.1.
- 49. S. Kanapathipillai, Navalar, Jaffna, 1968, p.2. (tr.).
- T. Kailasapillai, Arumuga Navalar Carittiram, Saiva Pirakasa Vidyasala. Cithamparam, 1916, pp.23-24, (The above statement originally derived from Arumu Navalar's Saiva Samayekalukku Oru Vikkiyapanam, April 1868, Cithamparam)
- 51. Ibid. p.25. (tr.).
- 52. V. Muttukumaraswamy, op. cit. p.20.
- 53. V. Kanakarattinam, Arumuga Navalar Caritfiram Jaffna, 1882, repr. 1968, p.18.
- 54. Ibid., pp.20-24.
- 55. T. Kailasapillai, op. cit, p.23.
- 56. Ibid., p. 18.
- 57. V. Kanakarattinam, op. cit. pp.18-19.(tc.).
- 58. Ibid., pp. 18-19.
- 59. MS, 9 March 1948.
- S. Kulendran, 'The Tentative Version of the Bible or The "Navalar Version'. Tamil Culture, vol. 7. 1958, pp.229-250.
- 61. It is noteworthy here to mention that the title of Navalar (The Learned) was awarded by the Tiruvavatuturai Atinam Monastery (in Tanjore district, for Navalar's intimate knowl edge of the Agamas and for his efforts on behalf of Saiva Orthodoxy, T. Kailasapillai 1916, p.34.
- 62. V. Kanagaratnam, op. cit, pp.8-10.
- N. Ranjithamalar. "Navalar Valkaiyil Mukkiya Sampavankal (Important Events of Navalar's Life) in K. Kailasapathy. ed., Arumuga Navalar Centenary Volume, Thirumakal Press, Shunnakam, 1979. p.300.
- 64. T. Kailasapillai, 1916, op. cit., p.55. (tr.).
- 65. Ibid., p.32. (tr.).
- 66. Gnana Amirtam, Changanai: Ilankadevi Press, p.14. (tr.).
- 67. UT, 13 Jan. 1848, (tr.).
- 68. S. Kanapathipillai, Kanthapurana Kalacharam, Shanmuganatha Press, Jaffna, 1959.p.26.
- 69. Ibid., p.28
- G. Yokeswary, Navalar Gnana Paramparai (Unpublished MA Thesis submitted to the University of Jaffna) 1979. pp.86-96.
- 71. IC, 12 Feb. 1890 (tr.).
- 72. IC, 26 Mar. 1890 (IT.).
- 73. IC, 9 Oct. 1889 (tr.).
- 74. IC. 13 Aug. 1890 (tr.).
- 75. Tlankapimani, 18 November 1864 (tr.).
- 76. HO. 8 July 1891.
- 77. V. Kanakarattinam, op. cit., p.300.
- 'Cupirapotam (1853) reprinted in T. Kailasapillai. ed.. Arumuga Navalar Pirapantattirattu, vol. 1, 3rd ed., published by C. Ponnusvami (Cennapattanam: Vittyanupalana Vantiracalai), Nallur, 1954, pp.3-16.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

- 79. Arumuga Navalar, Caivarusana Parikaram, Vittiyanupalana Accakam. Cennai. 1854. pp. 1-70.
- 80. Arumuga Navalar, Caivatusana Parikaram, Jubilee Printers, Cennai, 1890.
- 81. Ibid... p.3. (tr.).
- 82. D. Carroll, Cuppiratipami, Jaffna: 1857, pp. 1-60.
- 83. T. Kanakarattinam. Arumuga Navalar Caritriram, op. cit., p.36.
- 84. Arumuga Navalar, Caivatusana Parikaram, p. 10. (ur.).
- Arumuga Navalar, "Yalpana Samaya Nilai" (Oct.. 1872), in T. Kailasapillai, ed. Arumuga Navalar Pirapantha Thirattu (Collection of Arumuga Navalar's original works). Vithiyanupalana Yanthirasalai, Jaffna, 1921. pp.28-68.
- 86. G. Yogeswary. Navalar Gnana Paramparai (School of Navalar), p. 103.
- 87. Letter to llankapimani newspaper, 18 November 1864.
- C. Senthinatha lyar, Thundupirasura Thokuthi (collection of pamphlets) further publica. tion details unavailable.
- 89. IN. 13 & 29 July 1878
- Saivapirakasa Samajam, Saiwapirakasa Samaja Vethanty. Saivapirakasa Yanthirasalai. Jaffna, 1891.
- 91. Ibid.
- 92. Brief Discourse of ACM Report, American Mission Press, Jaffna, 1849. p.16.
- 93. Report of the ACM 1897. Strong and Ashbury, Jaffna, 1897, p.5.
- 94. KM. de Silva, UCHC op. cit., p.259.
- 95. MS, 22 Aug, 1850.
- 96. MS. 27 Feb. 1845.
- 97. MS, 25 Dec. 1851.
- 98. MS, 13 May 1852.
- 99. MS, 9 Sep. 1852.
- 100. MS, Dec. 1853 (date unreadable on microfilm).
- 101. ACM Report, vol. 5, reel 447, 1845-1854, 1853.
- 102. MS.13 Apr. 1848.
- 103. MS. 25 Dec. 1851
- 104. MS, 4 July 1867.
- 105. MS, 4 May 1871.
- 106. HO, 19 Aug, 1896.
- 107. Ibid.
- 108. Ibid.
- 109. R. Ruberu, Education in Colonial Ceylon, Kandy, 1962, p.163.
- 110. Ibid. p.153 & pp. 166-67.
- 111. T. Kailasapillai, Yalpana Samaya Nilai, p.42. (ur.).
- 112. Sri Suthanantha Parvathiyar, Navalar Peruman, Puthucheri, 1948, p.33.
- 113. T. Kailasapillai, op. cit., p.55.
- 114. T. Kailasapillai, Arumuga Navalar Caritiram, p.24. (tr.).

- 115. Ibid., p.63.
- K. Lakshman, Kalvithuraiyil Theerkkarharisanam (Vision of Education). Navalar Maha Nartu Vila Malar Jaffna, 1969. p-21.
- 117. MS, 23 Aug. 1855.
- Arumuga Navalar, Letters and Correspondence (1870). Nalloor, cited in T. Kailasapillai, op. cit., p.65. (tr.).
- 119. G. Yogeswary, op. cit. p.IS.
- 120. HO.2 Oct. 1895.
- 121. G. Yogeswary. op. cit, p.48.
- S. Kanapathipillai, Saiva Aciriyarkalai Thottuviththa S. Arunachalam (S. Arunachalam who produced many Saiva teachers), p. 20.
- 123. G. Yogeswary, op. cit. pp.52-56.
- 124. HO. 26 March 1890.
- 125. HO, 2 Feb. 1895.
- 126. HO. 8 Dec. 1884.
- 127. D. Hudson, op. cit, p.48.
- K. Kailasapathy, Navalar Vakuththa Puthu Pathai (The legacy of Navalar's new way), Navalar Maha Nattu Vila Malar, Jaffna, 1969, p.19.
- N. Ratnasapapathy, Achalar Arumuga Navalar (Navalar as a Printer), Navalar Maha Nattu Vila Malar, 1969. p.138.
- 130. Suththanantha Parathiyar, op. cit. p.77. (tr.).
- 131. N. Ranjithamalar, op. cit. p.301.
- 132. Suthanantha Parathiyar, op. cit., p. 77. (ur.).
- C.W. Thamotharam Pillai, Thamotharam, kalithokai Pathippurai, Co-operative Tamil Printing and Selling Society, Jaffna, 1971. pp.45–46. (tr).
- 134. Ibid., p.68, (tr.).
- 135. Ibid., p.67.
- 136. Ibid., p.69.
- 137. G. Yogeswary, op. cit., pp.173-185.
- 138. S. Shivapadasundaram, Arumuga Navalar. Saiva Pirakasa Press, Jaffna, 1950, p.18.
- K Kailasapathy, Cultural and Linguistic Consciousness of the Tamil Community in Ethnicity and Social Change in Sri Lanka, The Social Scientists Association, Colombo, 1985. pp.165-166.
- 140. Ibid., pp.164-166
- 141. Ibid., p.168.
- 142. A. Sivanesachelvan, op. cit. p.85.
- 143. MS, 16 Jan. 1845.
- 144. MS, 13 Feb. 1845.
- 145. MS, 10 July 1845.
- 146. MS, 13 Nov. 1845.
- 147. Journal of the RASCB (1847) vol.1, No.3. 1847. Pp.69-79, cited in K. Indrapala Dravidian Settlement in Ceylon and the Beginnings of the Kingdom of Jaffna (PhDunpublished thesis) University of

London, 1965.

- 148. Ibid., p.8.
- 149. Ibid., p.8.
- 150. MS, 10 Dec. 1848.
- 151. MS, 25 Sep. 1852
- 152. MS. 7 Mar. 1889.
- V. Sivasamy, 'Intiya Marumalarchchi Pinnaniyil Navalar in Arumuga Navalar Centenary Volume, op. cit., pp. 259-262
- Swami Virupakshananda, The Ramakrishna Movement in Sri Lanka, Caxton Printing Works, Colombo, 1978, p.6.
- 155. V. Sivasamy, op. cit, p.265.
- 156. K. Ramaswamy. Poliyarudpamaruppu' in Arumuga Navalar Pirapanta Thirartu, op. cit. pp.80-109.
- 157. V. Sivasamy, op. cit., p.261.
- B. Majumdar, History of Indian Social and Political Ideas from Rammohan Roy to Dayananda, Calcutta, 1957, p.246.
- 159. Ibid., p.262
- 160. Arumuga Navalar. Palapadam IV. Cithamparam, 1865. pp.81-95.
- 161. Tbid., pp.95-111.
- S. Nicholapillai, A Catholic Hindu encounter; relation between Roman Catholics and Hindus in Jaffna, Sri Lanka 1900-1926. Ceylon Printers, Colombo, 1994, p.36.
- K M. de Silva, 'The Government and Religion: Problems and Policies (c1832-c1910) in UCHC. p.209.
- N. Supramaniyam, Navalarum T. Kailasapillaiyum (Navalar and T. Kailasapillai). Arumuga Navalar Centenary Volume, op. cit, p. 181.
- 165. HO, 26 Mar. 1890.
- 166. HO. 3 Feb. 1897.
- 167. HO, 26 Mar. 1897.
- 168. Ibid.
- 169. HO. 3 Mar. 1897.
- 170. HO, 11 Sep. 1889.
- 171. Ibid.
- 172. HO. 9 Oct. 1889.
- 173. HO. 2 Oct 1895.
- 174. T. Kailasapillai, op. cit. p.84.
- 175. HO. 12 Oct. 1898.
- 176. HO. 26 Dec. 1890.
- 177. HO, 7 May 1890.
- 178. HO, 10 Jul 1895.
- 179. MS, 12 Oct. 1852.
- 180. HO. 4 May 1898

அத்தியாயம் ஆறு

தமிழ்த் தேசிய உணர்வின் தோற்றத்தின் கூறுகள் சமூக - பொருளாதார அம்சங்கள் (1870–1900)

ூமிழ்த் தேசியவாதத்தின் தோற்றங்களையிட்டு விளங்கிக்கொள்வதற்கு, பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் நிலவிய சமூக-பொருளாதார நிலைமையை அறிவது முக்கியமாகும். இன்றுவரை மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள் பெரும்பாலும் சிங்கள மக்களினது சமூக-பொருளாதார நிலைமையையும், சிங்களத் தேசியவாதத்தையும் பற்றியதாகவே உள்ளன. தமிழரின் சமூக-பொருளாதார நிலைமை ஏற்கெனவே இங்கு ஆராயப்பட்டபோதும், ஆரம்ப மூலாதாரங்களை உள்ளடக்கிய விரிவான ஆராய்வுக்கு அது உட்படுத்தப்படவில்லை.

இதற்கு முந்திய அத்தியாயத்தில், ஆரம்ப பிரித்தானிய காலகட்டத்திலான (1850 வரை) தமிழரின் சமூக-பொருளாதார வளர்நிலைபற்றி நாம் ஆராய்ந்தோம், தமிழரின் சமூக பொருளாதார நிலைமை 1870 வரை, ஒப்பீட்டளவில் மாற்றத்திற்கு உள்ளாகவில்லை. 1870 லிருந்து, சனத்தொகை பெருகி, நெடுஞ்சாலைகள், புகையிரதப் பாதைகள் என்பன அமைத்தல் விரிவாக்கமடைந்து, விவசாயம், கைத்தொழில், வியாபாரம், கல்வி, வேலைவாய்ப்பு என்பன செழித்தன, இம் மாற்றக் காலகட்டத்தின் மையமாக விளங்கும், 1900 வரையிலான இந்த வளர்நிலைகளை இவ் ஆராய்ச்சி பகுப்பாய்வு செய்யும்.

துரிதமாக அதிகரித்த மக்கள்தொகைப் பெருக்கமும், நிலம் மற்றும் எனைய வளங்கள் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவிலே காணப்பட்டதும், யாழ்குடாநாட்டு தமிழர்களைப் பெருந்தொகையில் இடம்பெயர வைத்தன. அவர்கள் வன்னிப் பெருநிலப்பரப்புக்கும், கிழக்கு மாகாணத்தின் தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கும், தெற்கிலும் மேற்கிலுமுள்ள சிங்களப் பிரதேசங்களுக்கும், இந்தியாவுக்கும், சிங்கப்பூருக்கும், மலேசியாவுக்கும் இடம்பெயர்ந்தனர். நெடுஞ்சாலை, புகையிரதப் பாதைகள் அமைக்கப்பட்டது இடப்பெயர்வுக்கு இடமளித்தது. அதைப் போன்றே இந்த இடங்களில் நிலவிய விவசாய நிலைமைகள், வியாபார, வர்த்தகச் செயற்பாடுகள், கல்வி வாய்ப்புக்கள் என்பவற்றின் அபிவிருத்தியடைந்த சூழ்நிலைகளும் இந்த இடப்பெயர்வுக்குக் காரணமாகின. இவற்றின் விளைவாக, பல்வேறு அரச, கனியார் துறைகளிலும் தொழில் வாய்ப்புக்கள் உருவாக்கப்பட்டு, அவற்றில் தமிழர்கள் இடம்பெறுவதற்கு வரவேற்பு வழங்கப்பட்டது. தமிழர்கள், சமூக பொருளாதாரத் துறையில் பலம்பெற ஆரம்பித்து, ஒரு பரந்த அளவிலான, தமிழ்ச் சமூக ஒற்று மையுணர்வு தோன்றலாயிற்று. இந்த உணர்வே ஈற்றில், இருபதாம் நூற்றாண்டில், அரசியல்ரீதியான தமிழ் அடையாளம் மேலும் அதிக விருத்தியடைவதற்கு இட்டுச் சென்றது.

தமிழர் சனத்தொகை

இலங்கையின் சனத்தொகையை முதலில், சுருக்கமாகக் கவனத்துக் கெடுக்காது, தமிழர் சனத்தொகையையிட்டு ஆராய்வது மிகவும் கடினமாகும். 1871 குடிசனமதிப்பு நியாயமான அளவு சரியானதெனச் சொல்லப்படுகின்றது.¹ 1901 குடிசனமதிப்பு பல் வேறு தகைமையான தகவல் களைத் தந்ததுடன், முதற் தடவையாக, இனவேறுபாடுகளைவிட, பிரதேச வேறுபாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. 1911 ஆண்டின் சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பு இந்தச் சிக்கலில் இருந்து விடுபட்டதாக, இன அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது.

இந்தக் காலகட்டத்தில், இரு காரணங்களின் நிமித்தம், இலங்கைச் ; சனத்தொகையில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுமளவு அதிகரிப்பு காணப்பட்டது. இவை இயற்கை அதிகரிப்பு, குடிவரவு என்பனவாகும். 1871 ல் இலங்கை முழுவதுமான சனத்தொகை 2,400,380 ஆகவிருந்து 1901 ல், 3,565,574² ஆகி, இதன்வழி 1.165,574 எண்ணிக்கையால் அதிகரித்திருந்தது. பின்வரும் அட்டவணையில் காணப்படுவதுபோல், 1871-1881 மற்றும் 1891-1901 காலப்பகுதிகளில் குடிவரவில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பு இயற்கை அதிகரிப்பைவிடக் கூடியதாகவிருந்தது.³

காலம்	குடிசன மதிப்புக்கு இடைப்பட்ட காலம்	பிறப்பு	இறப்பு	இயற்கை அதிகரிப்பு	குடிவரவால் ஏற்ப்பட்ட அதிகரிப்பு
1871-1881	359,358	708,150	588,358	119,792	239,556
1881-1891	248,051	836,636	692,376	114,260	103,791
1891-1901	558,165	1,122,041	896,635	225,406	332,759

இலங்கைச் சனத்தொகையின் இயல்பானதும், இடப்பெயர்வால் ஏற்பட்டதுமான அதிகரிப்பு 1871–1901

ூட்டவணை

இத் தீவிர சனத் தொகை அதிகரிப்பு, மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை படிப்படியாகவெனினும், உயர்த்துவதற்கு அரசாங்கத்தைத் தள்ளியது. இந் நடவடிக்கை, பொதுவாக அடிப்படை சமூக சேவை விரிவாக்கத்தையும், குறிப்பாக மருத்துவ சேவைகளையும் உள்ளடக்கியது. நோயும், சுகவீனமும் வராது தடுக்கப் படல் வேண்டும் என்பதே இப்புதிய சேவைகள் உருவாவதன் பிரதான காரணி களாக இருந்தன. இதனால், மேலும் பயனுள்ள வகையிலும், திருப்தியுடனும் பணியாற்றும் ஆட்பலத்தை உறுதி செய்யும் நிலை ஏற்பட்டது. ஒரு நீண்டகால அடிப்படையில், இந்த நடவடிக்கைகள் பொதுநலப் பகுதியின் செலவைக் குறைக்க உதவியிருக்கும், மக்கள் மத்தியில் திடீரெனப் பரவும் வியாதிகள் தோன்றியபின் அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தவும், இல்லாதொழிக்கவும் ஏற்படும் செலவைவிட, வருமுன் காப்பது செலவைக் குறைத்திருக்கும்.

சராசரி பிறப்பு இறப்பு விகிதங்கள் 1871–1901 (ஆயிரத்துக்கு ஒன்று என்ற விகிதத்தில்) அட்டவணை

காலம்	பிறப்பு விகிதம்	இறப்பு விகிதம்
1871-1881	27.4	22.4
1881-1891	29.0	24.0
1891-1901	34.1	27.3

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org 1871 க்கும் 1891 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலான பிறப்புக்களுக்கும் இறப்புக்களுக்கும் இடையிலான விகிதத்தில் சிறிதளவு மாற்றமே நிகழ்ந்ததென மேற்படி புள்ளிவிபரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதாயின், பிறப்பு விகிதங்கள் இறப்பு விகிதங்களைவிட மிகவும் குறைந்த அளவிலேயே அதிகரித்தமை, பெருந் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துமளவுக்கு வாழ்க்கைத் தரமும், சமூக நலனும் சீர்திருத்தம் பெறவில்லை என்பதுபோற் தோன்றுகின்றது. இருந்த போதிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், குறிப்பிடுமளவுக்குப் பிறப்பு விகிதம் அதிகரித்துள்ளது.⁴

இலங்கைக்குத் தென்னிந்தியத் தொழிலாளர்கள் குடிபெயர்ந்து வந்ததும் சனத்தொகை அதிகரிப்புக்கு இன்னுமோர் காரணியாகவிருந்தது. மக்கட் பரம்பல் பாங்குகளில் இதுவோர் முக்கிய அம்சமாகும். இச் சந்தர்ப்பத்தில், 1901 குடிசன மதிப்பின்படி, இலங்கையின் அத்தனை சமூகங்களினதும் சனத்தொகையை, இன அடிப்படையில் விபரமாகக் காட்டுவது பொருத்தமாகும்.

1901 குழசனமதிப்பு

இலங்கைத் தமிழரையும் இந்தியத் தமிழரையும் வேறுவேறாகக் கணிக்கவில்லை - 1946 குடிமதிப்பு வரையில் இந்த வேறுபாடு கணிக்கப்படவில்லை. 1946 குடிசனமதிப்பின்போது, இலங்கைத் தமிழரைவிட இந்தியத் தமிழர் அதிகமாக இருந்தமை கவனிப்புக்குரியது. (இந்தியத் தமிழர் 780,589, இலங்கைத் தமிழர் 733,731). இலங்கையின் தீவிர சனத்தொகை பெருக் கத்தில் இந்தியத் தமிழரின் குடிப்பெயர்வு முக்கியமென்பதை இப் புள்ளிவிபரங்கள் நிரூபிக்கின்றன.

மக்கள்தொகை பெருகி, விவசாயம், பெருந்தோட்டம், வியாபாரம் என்பன விருத்தியடைந்தபோது, மக்கள் இயல்பாகவே, வாய்ப்புக்கள் கிடைக்கக்கூடிய வெவ்வேறு வளமான பிரதேசங்களுக்கு நகர்ந்தனர்.

சமூகம்	எண்ணிக்கை	நூற்றுவீதம்
கரையோரச் சிங்களவர்	1,458,320	40.9
கண்டிச் சிங்களவர்	872,487	24.5
இலங்கைத் தமிழர்களும், இந்தியத் தமிழர்களும்	951,740	26.7
இலங்கை முஸ்லிம்களும் , இந்திய முஸ்லிம்களும்	228,034	6.4
மலே இனத்தவர்	11,902	0.3

பறங்கியரும், யுறேசியன்சும்	23,482	0.7
ஐரோப்பியர்	6,300	0.2
வேடர்	3,971	0.1
ஏனையோர்	9,780	0.2
மொத்தம்	3.565.954	100.0 5

இதன் காரணமாக சன நெருக்கம் மிகுந்த நகரங்கள் உருவாகின. குறிப்பாகத் தலைநகராகிய கொழும்பின் சனத்தொகை அடர்த்தி அதியுயர்ந்து காணப்பட்டது. மேற்குறிப்பிட்ட குடிசன மதிப்பின்படி, இங்கு சதுரமைல் ஒன்றுக்கு 500 பேர்கள் இருந்தனர். மக்கள் அய்தாகக் காணப்பட்ட உலர்வலய மாவட்டங்களில், ஒரு சதுர மைலுக்கு 50 பேர் என்ற வீதத்தில் சனத்தொகை காணப்பட்டது. தமிழ்ப் பிரகேசங்களான மன்னார், வவுனியா மாவட்டங்கள் இதற்குள் அடங்கும். மலையகத்தின் அநேகமான மாவட்டங்களான கண்டி, நுவரெலியா என்பனவும், மாத்தறை, காலி, சிலாபம், யாழ்ப்பாணம் போன்ற மாவட்டங்களும் இடைத்தர அளவிலான சனத்தொகையைக் கொண்டிருந்தன. அதாவது சதுரமைல் ஒன்றுக்கு 200 பேரைக் கொண்டிருந்தன. அதேவேளை மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, புத்தளம் ஆகிய மாவட்டங்கள், சதுரமைல் ஒன்றுக்கு 50 பேருக்கும் அதிகமான மக்களைக் கொண்டிருந்தன. கொழும்பில் காணப்பட்ட வேலைவாய்ப்புக்கள், பொருளாதாரச் செழிப்பு என்பன காரணமாக, அங்குதான் சனத்தொகைச் செறிவு அதி உயர்வாக இருந்தது. பெருந்தோட்டத் துறையில் வேலை செய்வதற்காக இலங்கைக்குக் குடிபெயர்ந்த இந்தியர்களின் தொகை காரணமாக மலைநாட்டு மாவட்டங்களில் சனத்தொகைப் பெருக்கம் அதிகரித்தது. மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை ஆகிய இடங்களுக்கு யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் விவசாயம் செய்வதற்காக இடம் பெயர்ந்ததனால் இந்த இடங்களில் சனத்தொகைப் பெருக்கம் அதிகரித்தது. மன்னார், வவுனியா, முல்லைத்தீவு மாவட்டங்களில் சனத்தொகை குறைவாகவே காணப்பட்டது. மலேரியா நோயும், போக்குவரத்துவசதி, மருத்துவ வசதி, போதுமான நீர்ப்பாசன (முறைமைகள் இல்லாமை என்பன இதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம். ஆயினும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் புகையிரதப் பாதைகள் திறக் கப்பட்ட போது, இந்த இடங்களில் சனத்தொகைப் பெருக்கம் ஏற்பட்டது.

1901 குடிசனமதிப்பின்படி, யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் மக்கள்தொகைச் செறிவு சதுர மைல் ஒன்றுக்கு 200 க்கும் அதிகமாகவிருந்தது. 1871 ம் ஆண்டு குடிசனமதிப்பு, யாழ்ப்பாணக் கிராமங்களை நான்கு அல்லது ஐந்து பிரிவுகளாகக் கணித்தது. ஒவ்வொரு பிரிவும் சராசரி 75 குடும்பங்களைக் கொண்டிருந்தன.⁶

1871 ல் வடமாகாணத்தில் காணப்பட்ட தமிழர் சனத்தொகையையிட்டு மோணிங் ஸ்ரார் எமக்குப் பெறுமதியான தகவல்களைத் தருகின்றது. இந்தப் புள்ளிவிபரங்கள், இலங்கையின் மக்கள்தொகை இயல்பற்றிய எந்தவொரு இரண்டாம்நிலை ஆதாரங்களிலும் காணப்படவில்லை. மிஷன்கள் யாழ்ப்பாணத்திலும், வன்னியிலும் தமது வேலைகளுக்காக ஒழுங்கு முறையான புள்ளிவிபரச் சேகரிப்பை மேந்கொண்டிருந்தனர். மோணிங் ஸ்ரார் இந்த மிஷன் அறிக்கை களிலிருந்து மேற்படி புள்ளி விபரங்களைப் பெற்றிருக்கலாம். இவை மிஷன்களுடைய சமய, கல்வி ஆர்வங்களுடன் மட்டுமே தொடர்புடையவையாய் இருக்காது. நாம் அத்தியாயம் நான்கில் பார்த்தது போன்று, பொதுவான சனத்தொகையையும் உள்ளடக்கின. இக் கணிப்பின்படி, யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் சனத்தொகை 265,880 ஆகவும், மன்னாரில் 21,561 ஆகவும், முல்லைத்தீவில் 7.636 ஆகவும், வவுனியாவில் 7,634 ஆகவும் காணப்பட்டது. மொத்தச் சனத்தொகை 302,711 ஆகவிருந்தது.7 1901 குடிசனமதிப்பின்படி, மக்கள்தொகை யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் 300,851, மன்னாரில் 24,926, வவுனியாவில் 15,159 என்ற அளவில் காணப்பட்டது. 1901ம் ஆண்டு குடிசனமதிப்பில் முல்லைத்தீவின் சனத்தொகைப் புள்ளிவிபரம் எதுவும் இல்லை . மட்டக்களப்புச் சனத்தொகை 145,161 ஆகவும், திருகோணமலையில் 28,441 ஆகவும் இருந்தது. யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் தமிழர்கள் இலங்கையின் ஏனைய பாகங்களுக்கும், வெளிநாடுகளுக்கும் இடம் பெயர்ந்தபோதிலும், 1871ல் அங்கு சனத்தொகை 34,971 ஆக அதிகரித்தது. வவுனியாவின் சனத்தொகை இருமடங்காகியதை இப் புள்ளி விபரங்கள் காட்டுகின்றன. இதற்கு விவசாயச் செழிப்பு, முயற்சி என்பன காரணமாக இருக்கலாம்.

பத்தொன்பதாம். இருபதாம் நூற்றாண்டுக் காலங்களில் இலங்கையின் பொதுவான சனத் தொகை அதிகரிப் பில் தமிழர் களும் ஒரு பாகமாக இருந்த போதிலும், இலங்கையின் சனத் தொகை வளர் ச்சி இலங்கை முழுவதும், பரம் பலிலோ, விகிதத்திலோ ஒரே தன்மைத்தாக இருக்கவில்லை. யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் சனத்தொகை வருடமோன்றுக்கு 0.7 லிருந்து 0.9 சதவீதத்தினால் அதிகரித்தபோதும், இது இலங்கை முழுவதற்குமான சதவீத சனத்தொகை அதிகரிப்பிலும் பார்க்கக் குறைவாகவே இருந்தது. மக்கள் தெற்குநோக்கி இடம் பெயர்ந்தமையாலேதான் இது பெரும்பாலும் இவ்வாறிருந்தது. மக்கள் அடர்த்தி மிக அதிகமாகக் காணப்பட்ட பிரதேசங்களில் சனத்தொகை சதுரமைல் ஒன்றுக்கு 1700 ஆகவிருக்க, ஏனைய சில பிரதேசங்களில் சதுரமைல் ஒன்றுக்கு பதினைந்து பேர்கள் மட்டுமே காணப்பட்டனர். பழைய கிராமப் பிரதேசங்கள் மிகவும் அதிக சனநெருக்கம் கொண்டவையாக இருந்தன. இலங்கை முழுவதிலுமே யாழ்ப்பாண நகரில்தான் மக்கள் அடர்த்தி மிகவும் அதிகமாகவிருந்தது. 1921 குடிசனமதிப்பின்படி, இது பயிர்ச்செய்கைக்கு உட்பட்ட சதாமைல் என்றுக்கு 5,000 போக இருந்தது." இவ்வகையான மேலதிக சனத்தொகை, இந்தப் பிரதேசத்தின் பொருளாதார, சூமக முறைமைகள்மேல் பெரும் அமுத்தத்தை ஏற்படுத்தி அதன் காரணமாக அங்கு வாழ் மக்களுக்கு நேரடியானதும், சாதகமற்றதுமான விளைவு களை ஏற்படுத்தியது. இந்த மேலதிக சனத்தொகையும், நிலம் மற்றும் ஏனையு வளங்களின் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட தன்மையுமே, யாழ்ப்பாணத்தின் தொழில்முயற்சி மிக்கவர்களை கிழக்குக்கும், தெற்குக்கும் இடம்பெயர வைத்தன. இவர்கள் முதலில் கொழும்புக்கும். பின்னர் அங்கு நிலவிய அதிகரித்த பொருளதாரப் போட்டி காரணமாக ஏனைய சிங்களப் பிரதேசங்களுக்கும், மத்திய மலைநாட்டு பெருந்தோட்ட நகரங்களுக்கும் இடம் பெயர்ந்தனர். இந் நிகழ்வுகளின் பிரதான முக்கியத்துவம் என்னவெனில், வடநாட்டின் வரலாற்றில் தீபகற்பத்துத் தமிழர்கள் முதற் தடவையாக, பெருநிலத்துத் தமிழர்களுடனும், மலைநாட்டு இந்தியத் தமிமர்களுடனும் மட்டுமல்லாது, தென்னிலங்கையிலுள்ள சிங்களவர்களுடனும் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர் என்பதாகும்.⁹ 1899 ஆகஸ்ட் 10 ம் திகதி இந்து சாதனத்தில் உள்ளதொரு செய்தி, தீபகற்பத்தின் சனநெரிசலையும், அதன் காரணமாகத் தவிர்க்கமுடியாத வகையில் தமிழர்கள், இலங்கையின் ஏனைய பாகங்களுக்கும், வெளிநாடுகளுக்கும் இடம்பெயர நேர்ந்ததைத் தெளிவாகச் சித்தரிக்கின்றது.

"யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பம் மிகச் சிறியதாகவிருப்பதாலும், அதன் சனத்தொகை அதிகரிப்பதினாலும், அங்கு மழைவீழ்ச்சி போதாமையாலும், நதிகளின்மையாலும், நிலம் மிக வறண்டதாய் வளமற்று இருப்பதனாலும், ஏனைய இயற்கை வளங்கள் இல்லாமையாலும் அங்குவாழ் மக்கள், தமது பிரதேசத்துக்கு வெளியே தொழில் தேடவேண்டியுள்ளனர். முன்னொரு காலம், இலங்கையின் மத்திய, தெற்குப் பாகங்களிலுள்ள கண்டி, கொழும்பு போன்ற இடங்கள் யாழ்ப்பாணத் தமிழருக்கு வேலைவாய்ப்பை வழங்கின. ஆனால், அண்மைக் காலமாக, கடந்த சில வருடங்களில், யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் வெளிநாடுகளில், மலேயா தீபகற்பத்திலுள்ள சிங்கப்பூர், பினாங், பிறாக், சிலாங்கூர், மலாக்கா போன்ற இடங்களில் தொழில் தேடியுள்ளனர்."¹⁰

குடிசனமதிப்பானது, அரசாங்கத்தினால் அதன் நிர்வாகத் தேவைகளுக்காக மட்டுமே மேற்கொள்ளப்பட்டபோதும், அதன் உபவிளைவாக, பல்வேறு இனங்களை உள்ளடக்கிய இலங்கை மக்கள் மத்தியில், இனரீதியான உணர்வு உருவாகியது. 1871 குடிசனமதிப்பைத் தொடர்ந்து, ஒப்சேவர் (சிங்கள இனத்துக்குச் சார்பான தெற்கத்திய ஆங்கில நாளிதழ் பத்திரிகையில், இனரீதியான அமைப்பு சம்பந்தமாக வெளிவந்த செய்திபற்றி, மோணிங் ஸ்ராரில் வெளியான கருத்து கவனத்துக்கு உரியதாகும். "தெற்கிலே வெளியிடப்படும் ஒப்சேவர் பத்திரிகை, இலங்கை சிங்களநாடு எனப் பெயர் பெற்றுள்ளபோதும், இங்கு தமிழரே பெரும்பான்மையாக உள்ளனர் எனச் செய்தி வெளியிட்டுள்ளது. ஆனால் உண்மை நிலையோ அவ்வாறில்லை. ஏனெனில் 1871 குடிசனமதிப்பீட்டிற்கு இணங்க, இங்கு சிங்களவரே பெரும்பான்மை யினராக உள்ளனர். எனவே இலங்கை ஒரு சிங்களநாடு எனச் சொல்வது சரியானதே, ஆனால், யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்தவரை! - அது நிச்சயமாக, ஒரு 'தமிழ் நாடு' அல்லது ஒரு 'தமிழ் தேசம்'^ப

சிங்களவரும், தமிழரும் தம்மை, தமது தேசத்துடன் அல்லாது, தத்தம் இனக் குழுக்களுடன் அடையாளப்படுத்திக் கொள்ள ஆரம்பித்தனர் என செய்தி குறிப்புணர்த்துகின்றது. மேலும், ஒருவேளை அர்த்தமிக்க வகை தமிழ் தேசம்" என்ற பதத்தைப் பயன்படுத்துகின்றது. இப் பதம் நிச்சயம் தமது அரசியல் தேர்வுகளையிட்டுத் தமிழர்களை மேலும் ஆழமாகச் சிந்திக்கத் தூண்டியிருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

போக்குவரத்து அபிவிருத்தி

இலங்கையின் துரித சனத்தொகைப் பெருக்கம், விவசாய விரிவாக்கம் வர்த்தகம், வியாபாரம், கல்விரீதியான வெற்றி, சிவில் நீதி நிர்வாக முறைமை நிறுவப்பட்டமை என்பன யாவும், ஒரு சிவில் கட்டுமானத்தின் தேவையை உருவாக்கின. இலங்கை முழுவதற்குமான செயற்பாடுகளை இணைத்துப் பலப்படுத்துவதற்கு வீதிகள், பாலங்கள், நெடுஞ்சாலைகள், புகையிரதப் பாதைகள் என்பவற்றை அமைத்தல் மிக அவசியமாயிற்று. இருப்பினும் பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், எந்த வீதிகள் எங்கு அமைக்கப்படல் வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிப்பதில் வேறெந்தக் காரணிகளைவிட, இராணுவ நோக் கங்களே முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தன. உதாரணமாக, பிரித்தானிய ஆட்சியின் ஆரம்பக் காலத்தில், கொழும்பிலிருந்து கண்டிக்கு வீதிகள் அமைப்பதே அதி முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. இவ்வேலைகள் 1820 ல் பூர்த்தியடைந்தன."¹²

அண்மையில் ஆட்சிக்குட்படுத்தப்பட்ட கண்டிப் பிரதேசங்களில் தமது பிடியைப் பலப்படுத்துவதற்கு பிரித்தானியர் கொண்டிருந்த திடமான நோக்கத்தின் காரணமாக, அப் பிரதேசங்களிலேயே அவர்களது அக்கறை மையம் கொண்டி ருந்தது புரிந்துகொள்ளக்கூடிய ஒன்றாகும். இருப்பினும், படிப்படியாக, கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கையின் வெற்றி காரணமாக, போக்குவரத்து அபிவிருத்தியில், இராணுவ நோக்கங்களைவிட வர்த்தக நோக்கங்களே முக்கியத்துவம் பெற்றன. பெருமளவு எண்ணிக்கையில் கோப்பிப் பெருந்தோட்டங்கள் திறக்கப்பட்டபோது, இலங்கையின் உபயோகத்திலிருந்த வீதிகளின் சீரற்றநிலை தீவிர கவனக்குவிப்புக்கு உள்ளாகியது.

தமிழ்த் தேசிய உணர்வின் தோற்றத்தின் கூறுகள் 🛛 249

1848 ல் வெளியிடப்பட்ட வரு விரிவான அறிக்கையில் தொமஸ் ஸ்கின்னர் (இவரே இலங்கையின் முதலாவது உத்தியோகபுர்வமான சிவில் பொறியிலாளரும். வீதிகளுக்கான அத்தியட்சகருமாவார்), இலங்கையின் பிரதான வீதிகள்பற்றிக் கருத்துத் தெரிவிக்கையில், "இருக்கின்ற வீதிகளின் பல்வேறு பகுதிகள் கிரவலிடப்படாமலும் கர்கள் பாதிக்கப்படாததும் இருப்பதனால் அவை அதிகரித்துச் செல்லும் போக்குவரத்தின் அழுத்தத்தைத் தாங்க இயலாத நிலையில் உள்ளன" எனக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார்.¹³ ஆயினும், அரசாங்கம் போக்குவரத்துப் பிரச்சினையில் கணிசமான அளவு அக்கறை காட்டியிருந்தது. வீதிகளைச் சீராக்குவதிலும், விசேடமாக, மதகுகள் அமைப்பதிலும், மண் வீதிகளுக்கு கிரவல் அல்லது கந்கள் பதிப்பதிலும் பெருமளவு பணம் செலவழிக்கப் பட்டிருந்தது. 1863 அளவில்,புகையிரதப்பாதைக் காலம் முன்னதான ஏற்படுவதற்கு அண்மித்த காலத்தில், ஏறத்தாழ் இலங்கையின் அரைப்பங்கினதான 2,096 மைல்களைக் கொண்ட பதிகள் ஒன்றில் கிரவலிடப்பட்டோ , கற்கள் பதிக்கப்பட்டதாகவோ இருந்தன.¹⁴ இக் காலகட்டத்தில் அரசாங்கத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட நிறுவனரீதியான மாற்றங்களின் காரணமாக ஒரளவுக்கு தொழில்நுட்பரீதியான சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தன.

"நோயல் பொறியிலாளர்" என்று படைப்பிரிவினாலும், இராணுவ அதிகாரி களினானாலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட வீதி அமைக்கும் பாரம்பரியம், ஒரு சிவில் பொறியியலாளரின் தலைமையின் கீழான ஒரு சிறிய சிவில் திணைக் களத்தினாலும், வீதிகளின் அத்தியட்சகராலும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சிவில் பொறியியலாளரின் திணைக்களம், - இதுவே பொதுவேலைத் திணைக்களத்தின் முன்னோடியாக இருந்தது - வீதிகள் அமைப்பதில் தொழில்நுட்பத் திறன் மிக்கது என்ற பெருமைக்கு ஏற்புடையதாகி, வீதிகள் அமைக்கும் பணி கணிசமான அளவு முன்னேற்றம் கண்டது. 1865-19000 காலப்பகுதியிலான இதன் முன்னேற்றத்தைக் கருத்துக்கு எடுக்கையில், வீதிகள், புகையிரதப் பாதைகளுடன் இணைப்பை ஏற்படுத்துவதுடன், தனித்துப்போன இடங்களுக்கு பொருள் விநியோகம் செய்வதற்கான ஒரு வழியாகவும் இருக்கவேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பு இருந்தது தெளிவாகின்றது. இக் காலகட்டத்தில், யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் வீதி முறைமை அதிதுரிதமான அபிவிருத்தியை அடைந்தது.

யாழ்ப்பாணக் கலெக்டராக இருந்த திரு. டைக், 1833 ல் யாழ்ப்பாண அரசாங்க அதிபராக நியமனம் பெற்று, 1867 ல் அவர் இறக்கும்வரையில் பதவியில் இருந்தார். அவர் நியமிக்கப்பட்டபோது, டச்சுக்காரரினால் பயன்படுத்தப்பட்ட கற் பாதைகளையும், ஒழுங்கைகளையும் தவிர வீதிகள் காணப்படவில்லை . வன்னி நிலப்பரப்பு இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளுடன் தொடர்பு அற்றதாக இருந்தது. இந்த மாகாணத்தை சீர்திருத்தவும், அபிவிருத்தி செய்யவும் டைக் திட்டமிட்டார். 1844 ல் போக்குவரத்துக் கட்டளைச்சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, அவர் தனது திட்டங்களைச் செயலாக்க ஆரம்பித்தார். படிப்படியாக, தீபகற்பத்தில் இணைக்கப்பட்ட வீதிகள் அமைக்கப்பட்டன. 1869 ல் ருவைனம் அரசாங்க அதிபராக நியமனம் பெற்றார். இவரே தீபகற்பத்தைத் தீவுகளுடனும், பெருநிலப் பரப்புடனும் இணைக்கும் வகையில் பொருத்தமான தாம்போதிகள் அமைக்கப்படல் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தினார். இது ஒரு அத்தியாவசிய தேவை என்பதை சேர் வில்லியம் கிறகோரி அங்கீகரிக்கும் வரையில் இவை ஒழுங்காக உருவாக்கம் பெறவில்லை. மத்தியவீதி திறக்கப்பட்டதும், யாழ்ப்பாணத்துக்கும் மத்திய மாகாணத்துக்கும் இடையிலான வியாபாரம் சாத்தியமாகியதுடன், மன்னார் அநுராதபுரம் ஊடான பழைய பாதை கைவிடப்பட்டது.¹⁵ தீபகற்பத்திலும், ஏனைய இடங்களிலும் பாலங்களும் அமைக்கப்பட்டன. யாழ்ப் பாணத் தீபகற்பத்திலும், ஏனைய பகுதியுடன் இணைப்பதற்கு அவசியமான புகையிரதப்பாதையின் தேவை அரசாங்கத்தின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு, இதை அமைப்பதற்கு 1872 ல் 6000 ரூபாய்கள் ஒதுக்கப்பட்டன.¹⁶

வீதிகள், பாலங்கள், நெடுஞ்சாலைகள் என்பன அமைக்கப்பட்டதும் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பம் முழுவதிலும் போக்குவரத்து மேலும் இலகுவாயிற்று. இக் காலகட்டத்தில், மாட்டுவண்டிகளும், குதிரைவண்டிகளும் பிரதான போக்குவரத்துச் சாதனங்களாக இருந்தன. மோணிங் ஸ்ராரில் வெளியாகும் பின்வரும் செய்திக்கிணங்க, தீபகற்பத்து மக்கள் தபால் வண்டிகளைப் பெரும்பாலும் பயன்படுத்தினர் என்பது தெரிகின்றது.

"ஞாயிறு தபால் சேவை, தபால் அதிபரினால் நிறுத்தப்பட்டு, பொது மக்கள் ஞாயிறுகளில் கோப்பாய், புத்தூர், உடுப்பிட்டி, பருத்தித்துறை ஆகிய இடங்களுக்கு குதிரை வண்டிகளில் செல்லும் வகையில் ஒருபோக்குவரத்து வசதி, ஒழுங்கு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதற்காகிய கட்டணம், சாதாரண கட்டணத்தின் 40 சதவீதமாகும்",¹⁷

மக்கள் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் பிரதானமாக மாட்டு வண்டியில் மாத்திரமன்றி, தபால் அல்லது குதிரை வண்டியிலும் பயணம் செய்தனர் என்பது இவ் அறிக்கைமூலம் தெரிகின்றது. பின்வரும் காரணங்களுக்காக மக்கள் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் பயணம் செய்திருக்கலாம். தமது உற்பத்திப் பொருட்களைச் சந்தைகளில் விற்பதற்கும், பொழுதுபோக்குகள், கோவில் தரிசனம் போன்ற மத செயற்பாடுகள், விழாக்கள் என்பவற்றில் கலந்துகொள்வதற்காகவும், உறவினர்களைச் சென்று காண்பதற்கும் மக்கள் பயணம் மேற்கொண்டிருக்கலாம். எனவே பாலங்கள், வீதிகள், நெடுஞ்சாலைகள் என்பனவற்றுடன் ஏற்பட்ட போக்கு வரத்து வசதி, தீபகற்பத்து மக்களை ஒன்றிணைப்பதற்கும், அவர்களிடையே ஒர் உறவுணர்வு அபிவிருத்தி அடையவும் ஒரளவாவது காரணமாக இருந்தது. யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் தபால்சேவை மிகச் சிறப்பாக இருந்ததையும், ஞாயிறு தவிர்ந்த ஏனைய நாட்கள் அத்தனையிலும் தபால் சேவைகள் இயங்கின என்பதை யும் மேற்சொன்ன செய்திக் குறிப்புத் தெரிவிக்கின்றது. 1869 மோணிங் ஸ்ராரில் வெளியான இன்னுமோர் செய்திக்குறிப்பு இவ்வாறு தெரிவிக்கின்றது

"கொழும்பிலிருந்து கண்டியூடாக யாழ்ப்பாணத்துக்கு வரும் தபால்கள், கொழும்பிலிருந்து மன்னாருடாக யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருமாறு மாற்றப்படும். கண்டியிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வரும் தபால்களும் கொழும்பினூடாக அனுப்பப்படும்.¹⁸

தீபகற்பத் தினுள்ளும், இலங்கையின் ஏனைய இடங்களிலும் தந்திக்கம்பி தொடர்புகள் அமைக்கப்பட்டன.¹⁹ ஆயிலும் இவ் வேலை பத்தொன்பதாவது நாற்றாண்டின் பிற்பகுதிவரை பூரணமாகவில்லை.²⁰ சிறந்த தபால், தந்திச் சேவைகள் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்துத் தமிழர்களை மட்டுமல்லாது, இலங்கை முழுவதும் உள்ள தமிழர்களை ஒன்றிணைத்து, அவர்கள் மத்தியிலான தொடர்புகளைப் பலப்படுத்தின. மேலும், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கிழக்கு மாகாணத்துக்குச் செல்லும் வீதிகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் அமைக்கப்பட்டன. 1876 வெஸ்லியன் முன் அறிக்கையின்படி, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து திருகோணமலைக்குப் பயணம் செய்யும் கிறஸ்தவப் பாதிரி ஒருவர் பின்வருமாறு அறிவிக்கின்றார்

1876 பெப்ரவரி 19 ம் திகதி எனது மனைவியும் நானும் யாழ்ப் பாணத்திலிருந்து மாட்டு வண் டியில் புறப்பட்டு, எட்டு நாள் பயணத் தின் பின்னர், திருகோணமலையை அடைந்தோம். 100 மைல்களுக்கும் அதிகமான தூ ரம் வீதி ஒரளவு நன்றாக இருந்தபோதும், இறுதி 500 மைல்கள் மிகவும் கரடுமுரடாக இருந்தது.²¹

இக்காலத்தில் கடற்பயணமும் வழக்கில் இருந்தது. தீபகற்பத்திலிருந்து பொருட்கள் படகுகள் மூலம் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. வியாபாரிகளும், அரசாங்க அதிகாரிகளும் அநேகமாகக் கப்பல்களில் பயணம் செய்தனர். உதாரணமாக, புகையிரதப்பாதை ஆணையாளர்கள் "லேடி கோடன் என்ற கப்பலில் வந்து காங்கேசன் துறைத் துறைமுகத்தில் இறங்கினர். இக் கப்பல் கொழும்புத் துறைமுகத்திலிருந்து 1890 ஜூலை 22 ம் திகதி புறப்பட்டு, திருகோணமலை பாடாக காங்கேசன்துறைக்கு ஜூலை 25 ம் திகதி வந்தது. பின்னர், தீபகற்பத்தில் உற்பத்தியான பருத்தியை ஏற்றிக்கொண்டு, கொழும்பை ஜூலை 27 ம் திகதி சென்றடைந்தது.²² தென்னிந்திய செட்டி வியாபாரிகள்தான் பிரதானமான கடலோடி களாக இருந்தனர் போல் தோன்றுகின்றது, தமது வியாபாரத் தேவைகளுக்காக இவர்கள் பம்பாயிலிருந்து ஒரு கப்பலைக் கொண்டுவந்து அதை யாழ்ப்பாணத் துக்கும் கொழும்புக்கும் இடையே பயன்படுத்தினர்.²³ மேற் சொன்ன போக்குவரத்து வசதிகள் அனைத்தும், யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலும், ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலும், இலங்கையின் மற்றைய பாகங்களிலும் 1900 களின் ஆரம்பம்வரை வெகுவாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. 1900களின் ஆரம்பத்தில் புகையிரதப் பாதைகள் அமைக்கப்பட்டு, வெற்றிகரமாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட புகையிரதசேவை, முன்பிருந்த போக்குவரத்து வசதிகளை விட முன்னிடத்தைப் பெற்றுக்கொண்டது. புகையிரதசேவை இயங்கத் தொடங்கி யதைத் தொடர்ந்து, விரைவில், லொறிகள், ஒம்னிபஸ்கள் போன்ற மோட்டார் வாகனங்கள் 1920 களில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன.²⁴

பகையிரத சேவையே போக்குவரத்தில் ஒரு பெரும் முன்னேற்றத்தை எற்படுக்கியது. இச் சேவையை அறிமுகப்படுத்துவதற்கு, சனப்பெருக்கம் உட்படப் பல காரணங்கள் இருந்தபோதிலும், பிரதான உந்துசக்தி பொருளாதாரமாகவே இருந்தது. கோப்பிப் பெருந்தோட்டக்காரரும். ஜரோப்பிய வர்த்தக சமூகமும் கைத்கொழிலை அபிவிருத்தி செய்வதில் ஆர்வம் கொண்டதாய், இலங்கை முழுவதும் புகையிரதசேவை அமைக்கப்படல் வேண்டும் எனத் தீவிரமாகக் கோரியது. கொமும்பிலிருந்து கண்டிக்கு ஒரு புகையிரதப் பாதையை அமைக்கும் நோக்கத்துடன் 1845 ல் ஒரு இலங்கை பகையிரதக் கம்பெனி உருவாக்கப்பட்டது. இப் பாதையை அமைக்கும் பணி 1867 ல் பூர்த்தியானபோது, அப் பாதை தொடர்ந்து விரிவாக்கம் பெற்றது. அரசாங்க நிகிக்களஞ்சியத்திற்கு ஈற்றில் வருவாயை வழங்கும் கோப்பி, இரப்பர், தேயிலைப் பெருந்தோட்டக்காரன் ஊக்குவிக்கும் வகையில் அரசாங்கம், முதலில் கொழும்பிலிருந்து மலைநாட்டுக்கும் புகையிரதப் பாதையை அமைத்தது. பின்னர் தெங்குப்பயிர்ச் செய்கையை வேறு பெரும் கைத்தொழில்களையும் ஊக்குவிக்கும் வகையில், பிரதான தெற்கும் கரையோரப் பிரதேசங்களில் புகையிரதப்பாதை அமைக்கும் வேலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இயல்பாகவே, இப் புகையிரதசேவை பொதுமக்களுக்குப் பயனுள்ளதொரு போக்குவரத்துச் சேவையை வழங்கியது. வடமாகாணத்துக்கு புகையிரதப் பாதை அமைக்கும் முயற்சி எதுவும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. மலைநாட்டிலும் தெற்குக் கரையோரத்திலும் காணப்பட்ட பெருந்தோட்டங்கள், அபிவிருத்தியடைந்து வரும் கைத்தொழில்கள் போன்று வடக்கில் இல்லாமை ஒருவேளை இதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம், வடக்கிற்கு புகையிரதப்பாதை அமைப்பதற்கான செலவு, அப் பிரதேசத்திலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய வருமானத்தைவிட அதிகம் என நம்பிய அரசாங்கம், இப் பாதையை அமைப்பதில் பெரும்பாலும் அசிரத்தை காட்டியது. 1894 ஹிந்து ஓகன் வருமாறு தெரிவிக்கின்றது:

"யாழ்ப்பாணத்துக்குப் புகையிரதசேவை அத்தியாவசியம் என வலியுறுத்திய மக்கள், தேசாதிபதி சேர் ஆதர் கோடனுக்கு ஒரு மனுவை அனுப்பினர். புகையிரத ஆணைக்குழுப் பொறியிலாளரின், இந்த வேலைக்கான விரிவான வரவுசெலவு அறிக்கையின் விளை வாக அவர் இறுதியாக இவ் விண்ணப்பத்தை நிராகரித்துவிட்டார்.²⁵

இருந்தபோதிலும், தனது பதவியின் இறுதிக் காலத்தில் (1890 களில்) தேசாதிபதி, வடக்கிற்கு ஒரு புகையிரதசேவையை வழங்குவதற்கான சாத்தியத்தை ஆராய்வதற்கு ஒரு ஆணைக்குமுவை அமைத்து, அக் குழுவின் முடிவை அரசாங்கத்துக்கு ஒரு அறிக்கையாகச் சமர்ப்பிக்கும்படி பணிக்தார். ²6 புதிய தேசாதிபதியான சேர் ஆதர் ஹவ்லொக், யாழ்ப்பாணத்துக்கு 1890 செப்டெம்பரில் விஜயம் மேற்கொண்டு, அங்கு தமிழரின், புகையிரதசேவை விரிவாக்கத்திற்கான கோரிக்கையைக் கேட்டறிந்தபோது, இச் சேவையை அமைப்பதற்குக் தன்னால் முடிந்த அளவுக்கு ஆவன செய்வதாக உறுதியளித்தார். ஒரு புதிய ஆணைக்குழு அமைக்கப்பட்டு அதன் அங்கத்தவர்களான எப். ஆர். சான்டே, பி. என். கிறிஸ்ரி பொ. இராமநாதன், எச் போயிஸ், டபிள்யூ. சிமிஸ் ஆகியோர், யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டு, நிலைமையை ஆராய்ந்து தேசாதிபதிக்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்கும்படி பணிக்கப்பட்டனர். ஆயினும், ஆணைக்குழுவினரில் சிலர் இங்கி லாந்தில் கூடி, யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பகையிரதசேவையை விஸ்தரிப்பது பொருளா தார ரீதியாகச் சாத்தியமற்றதென முடிவு செய்து, இம் முடிவை தேசாகிபதிக்கு அறிவித்தனர். இதேசமயம், யாழ்ப்பாணத்துக்குப் புகையிரகசேவையை விஸ்கரிக் கும் பிரேரணை சட்டநிரூபண சபையில் முன்வைக்கப்பட்டது. உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் இதற்கு வாக்களிக்க, இதை எதிர்த்து வாக்களித்த உத்தியோக பூர்வ அங்கத்தவர்களினால் பிரேரணை நிராகரிக்கப்பட்டது.²⁷

ஒருகாலம், யாழ்ப்பாணத்திற்கான புகையிரதசேவையை நிறுவுவதற்கு உதவுவார் என நம்பப்பட்ட ஹவ்லொக், இத் திட்டம் சாத்தியமற்றது என்ற காரனத்தினால் அதைக் கைவிட்டதுமன்றி, தனக்குப் பின் பதவிக்கு வரவிருப் போருக்கும் இதையிட்டு எச்சரிக்கை செய்துமிருந்தார். 1893 ல், சட்டநிரூபண சபைக்கு வழங்கிய பிரியாவிடை உரையில், வடக்கிற்கு புகையிரதசேவையை அமைப்பது பொருளாதார தோல் வியை ஏற்படுத்தி, குடியேற்ற நாட்டுக்கு ஒரு சுமையாக இருக்கும் என எச்சரிக்கவும் செய்தார். ஈற்றீல், எந்தவொரு மனிதரைத் தமிழர் தமது கோரிக்கையின் நாயகனாக எண்ணியிருந்தனரோ அவரே, சேர், ஆதா கோடனைவிட, வடக்கிற்கு புகையிரத சேவையை விஸ்தரிப்பதற்கு அதிக முட்டுக்கட்டையாக இருந்தார்.²⁸ வடக்கிற்கான புகையிரத சேவையை அரசாங்கம் அமைக்கத் தனது பணத்தைச் செலவழிக்குமானால், அது பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களில் புகையிரதசேவை விஸ்தரிக்கப்படுவதற்கு தடையாக அமையும் என நம்பிய இலங்கைப் பெருந்தோட்டச் சொந்தக்காரர் எதிர்ப்புத் தெரிவித்ததனால் இக் கோரிக்கை மேலும் தடைப்பட்டது. பிரித்தானியாவிலுள்ள இலங்கைப்பெருந்தோட்ட முதலீட்டாளர்கள், ஒய்வுபெற்றசேர். ஆதர் கோடனுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து, வடக்கிற்குப் புகையிரதப்பாதை அமைப்பதற்கு எதிராக "சிலோன் சொசயிற்றி" என்ற அமைப்பை உருவாக்கினர்.²⁹ இலங்கைத் தேசாதிபதிகளினதும், ஆணைக்குழுவினதும், பெருந்தோட்டச் சொந்தக்காரரினதும் இந்த மனப்பாங்கு தமிழர்களை ஆத்திரமூட்டியது. அவர்கள் தமது உணர்வுகளை உரத்த குரலில் அரசாங்கத்துக்குத் தெரிவித்தனர்.

இந்தியா, சிங்கப்பூர், மலேசியா, பெராக் போன்ற நாடுகளில் வாழ்ந்த தமிழர்களுடன் இணைந்து இலங்கைத் தமிழர்கள், மனுக்கள், தீர்மானங்கள் என்பன மூலம், வடக்கிற்கு புகையிரதப் பாதையை அமைக்கவேண்டி விண்ணப் பித்தனர். இந்த விஷயம் தொடர்ச்சியாக செய்திப் பத்திரிகைகளிலும் விவாதிக்கப்பட்டதாகவும் இருந்தது. இந்து ஒகன், மோணிங் ஸ்ரார் இரண்டுமே இவ் விஷயம் சம்பந்தமான கட்டுரைகள், கடிதங்கள், குறிப்புக்கள் என்பவற்றை வெளியிட்டன. தமிழர்கள் கமக்குக் தெரிந்க எல்லா வழிகளிலும் தமது கசப்புணர்வையும், எதிர்ப்பையும் அரசாங்கத்துக்குத் தெரிவித்தனர். ஹவ்லொக் தனது வாக்குறுதியை மீறியமையாலும், தமது கோரிக்கைக்கு எதிராகக் கூட்டுச் சக்திகள் செயற் பட்டதனாலும் ஆத்திரமடைந்த தமிழர்கள், இந்தப் பிரச்சினையை ஆராய்வதற்கும், செயற்திட்டம் ஒன்றை வகுப்பதற்கும், யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பொதுக்கூட்டத்தைக் கூட்டினார். இக் கூட்டம் 1885 அக்டோபர் 29 ம் திகதி நடைபெற்றது.³⁰ ஆனால் அக்காலத்தில் பதவியிலிருந்த தேசாதிபதியின் மனப்பாங்கினால் இக் கூட்டம் பெரும்பாலும் பயனற்றுப் போனதுபோல் தோன்றுகின்றது. இருந்தபோதிலும், 1898 ஹிந்து ஒகன் பத்திராதிபர் அறிக்கை சொல்வதைப் போன்று, தமிழர்கள் தொடர்ச் சியாக ஏறத்தாழ 15 வருடங்கள் இவ்விஷயத்தையிட்டு நடவடிக்கை எடுக்கும்படி போராடினர்:

"கடந்த பதினைந்து வருடங்களாக யாழ்ப்பாணத்து மக்கள், கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒரு புகையிரதப் பாதையை அமைத்து, எங்களது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காகத் தலைநகருக்குச் செல்வதற்கு வசதி செய்யும்படி அரசாங்கத்தை மன்றாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால் அரசாங்க மந்திரிகள் அனுரதபுரம் மட்டுமே புகையிரத சேவையைத் திறப்பதற்குக் கட்டளை இட்டுள்ளனர். அநுராதபுரம் மட்டுமே புகையிரத சேவை திறக்கப்பட்டால், தமிழராகிய எம்மால் என்ன செய்யமுடியும்? மேலும், இலங்கையை நிர்வகித்த முன்னாள் தேசாதிபதி ஒருவர் ஒரு தடவை, இந்தத் தமிழர்கள் ஏன்தான் கொழும்புக்கு வரவேண்டும் என வினவிய தாகச் சொல்லப்படுகின்றது. இலங்கை அரசாங்கம் இந்த அளவுக்குத் தமிழரை வெறுத்தால், ஏன் எம்மை இந்திய அரசாங்கத்தின் நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டுவருவதற்கு ஒழுங்கு மேற்கொள்ளக்கூடாது?³¹

இச் செய்திக் குறிப்பு தமிழர்களின் விரக்தியைத் தெளிவாக வெளியிடு கின்றது. இந்த விரக்தியே தம்மை இலங்கைக் குடியேற்றவாத அரசாங்கம் ஆட்சி செய்வதைவிட, இந்திய அரசாங்கம் ஆட்சி செய்வதையே விரும்புகின்றோம் என்று கூறும் அளவுக்கு அவர்களைக் கொண்டு வந்திருந்தது. தமிழ்மக்கள், இலங்கையில் ஏனைய சமூகத்தினரிலிருந்து தாம் வேறுபட்டவர்களாக உணர்ந் தமையே இந்த அறிக்கை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்துகின்றது. இதே ஆசிரியர் தலையங்கத்தின் கீழ், அநுராதபுரத்துக்குப் புகையிரதப்பாதை திறக்கப்படின், அப் பாதையோரமாக வன்னிப் பெருநிலப் பரப்பில் தமிழ் விவசாய விரிவாக்கமும், குடியேற்றச் செயற்பாடுகளும் தடைப்படுவது மாத்திரமன்றி, சிங்களவர் இந்த இடங்களில் தமது விவசாயக் கருமங்களில் ஈடுபட்டு அவர்கள் அங்கு நிரந்தரமாகக் குடியேறுவதற்கு அது பொன்னான சந்தர்ப்பமாகிவிடும் என்றும் கவலை தெரிவிக்கப்படுகின்றது

"ஆனால் அரசாங்கம் இப்போது அநுராதபுரம் மட்டும் புகையிரதப் பாதை திறக்கப்பட வேண்டும் எனக் கட்டளையிட்டுள்ளது, இது "எறும்பு புற்றெடுக்கப் பாம்பு குடியேறுவதுபோல்" என்ற தமிழ் பழமொழியை ஒத்துள்ளது. இவ்வாறு எமது குரல்களை அசட்டை செய்கின்றது! இது முறையா? இது நீதியா? அநுராதபுரம் மட்டுமே புகையிரதப் பாதை திறக்கப்படுவதனால் அது தெற்கிலுள்ள ஏதுமற்ற சிங்களவர்களை, தமிழர்கள் அங்கு செல்வதற்கு முன்னர் வன்னிக் குச் சென்று வன்னியின் செல்வத்தை அபகரிக்கத் தூ ண்டுகின்றது...."

மீண்டும்,

"யாழ்ப்பாணத்துக்குப் புகையிரதப்பாதை திறக்கப்படுமானால், சன நெரிசலினால் வசிப்பதற்கு இடமின்றி மிகவும் கஷ்டப்படும் இங்குள்ள மக்கள், பெரும் பரப்பிலளவிலுள்ள வன்னிப் பிரதேசங்களுக்குச் சென்று, புதிய பிரதேசங்களைப் பயிர்ச்செய்கைக்கு உட்படுத்தி, அவற்றை வளமுள்ள நிலங்களாக மாற்றி அவற்றினால் பெரும் நலனடைவர். இந்தநோக்கத்திற்காக நாம் யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒரு புகையிரத சேவையைக் கேட்கையில், அரசாங்கமோ அதனை மறுத்து, அதற்குப் பதிலாக அதை அநுராதபுரத்துக்கு வழங்குகின்றது. இது குருநாகல், அநுராதபுரம் ஆகிய இடங்களில் சிங்களவர் குடியேறி, வன்னியிலும், அங்குள்ள ஏனைய பிரதேசங் களிலுமுள்ள, எமக்குச் சொந்தமானதும், எமது தேசத்துக்கு உரியதுமாகிய வளத்தை அபகரிக்கும் நிலையை ஏற்படுத்துகின்றது. எமது நிலங்களை சிங்களவர் அபகரித்த பின்னர் எமக்குப் புகையிரத பாதையைத் தருவதில் என்ன பயன்?³²

தமிழர்கள், தமது பாரம்பரிய நிலங்கள் இலங்கையின் பெரும்பான்மை இனங்களுக்குத் திறந்து விடுவதையிட்டு கொதிப்படைந்தனர் என்பது தெளிவா கின்றது. இங்கு முக்கியம் என்னவெனில், தமிழர்கள் தாம் அரசாங்கத்தினால் பாரபட்சமாக நடத்தப்படுவதாக உணர்ந்தது மாத்திரமன்றி. தமது நிலங்களைச் சிங்களவர் ஆக்கிரமிப்பது குறித்து மிகவும் கவலை கொண்டிருந்தனர் என்பதாகும். எனவே, சிங்களக் குடியேற்றத்துக்கான தமிழ் எதிர்ப்பு இருபதாம் நூற்றாண்டில் கருக்கொண்ட ஒன்றல்ல. மாறாக அது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடைப் பகுதியில் உருவான ஒன்றாகும். இந்தக் கருத்தாக்கம், ஈற்றில் ஒரு சுயவுணர்வு உருவாகக் காரணமாகவிருந்தது, தமிழர்களைவிட வேறானதொரு அடையாளத் தைச் சிங்களவர்கள் கொண்டிருந்தனர் என்பதனையும், சிங்களத் தேசியம் ஒன்றும், தமிழ்த் தேசியம் ஒன்றும் உண்டு என்பதனையும், சிங்களத் தேசியம் ஒன்றும், தமிழ்த் தேசியம் ஒன்றும் உண்டு என்பதனையும் தமிழர்கள் உணர்ந்தார்கள் என்பது இச் சான்றின்மூலம் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. தமிழர்கள் மத்தியில் தேசியவாதம் உருவாவதற்கு இவ்வகைச் சிந்தனை மிக முக்கியமாக இருந்தது. சுயவுணர்வு நிலவிய இக் காலகட்டமே, தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் தோற்று வாய்களுக்கு இட்டுச் சென்றது எனக் கருதுவது நியாயமானதே.

அரசாங்கம் ஈற்றில் தமிழர்களின், புகையிரதப்பாதை அமைத்தலுக்கான கோரிக்கைக்கு செவிசாய்த்தது. இலங்கையிலுள்ள தமிழர்கள் மட்டுமே இதற்காகப் போராடவில்லை. சிங்கப்பூர், மலேசியா, பெராக் ஆகிய வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்த இலங்கைத் தமிழர்களும் அரசாங்கத்தின் மனப்பாங்கையிட்டுக் கவலை தெரிவித்த கடன், வடக்கிற்கான புகையிரதப்பாதை அமைப்பதை முழுமனதோடு ஆதரித்தனர். உண்மையில், பெராக்கில் வாழ்ந்த இலங்கைத் தமிழர்களின் "சிலோன் யூனியன்" என்ற அமைப்பு, யாழ்ப்பானத்துக்கான புகையிரதப் பாதையின் தேவையையிட்டு ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருந்தது. ஏ. நொஜசைத் தலைவராகக் கொண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம் உத்தியோகபூர்வமாக, யாழ்ப்பாணப் புகையிரதக் கொமிற்றியின் செயலாளருக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. அது வருமாறு அமைந் திருந்தது.

"பெராக்கில் நிறுவப்பட்ட சிலோன் யூனியன், இலங்கை, இந்தியா, நீரிணைக் குடியேற்றங்கள் ஆகியவற்றில் பயணம் செய்தவர்களை அங்கத்தவர்களாகக் கொண்டுள்ளது. இவர்கள், ஒரு நாட்டுக்குப் புகையிரதத் தொடர்புமூலம் கிடைக்கக்கூடிய பல்வேறு அனுகூலங்களைச் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றிக் கண் டறிந் தவராவர். இவர்கள், தலைநகருடன் நேரடித் தொடர் பை ஏற்படுத்தி வட இலங்கையைத் திறந்துவிடுவது, வடக்கிலுள்ள மக்களின் முன்னேற்றத்துக்கு தெளிவானதோர் அத்தியாவசியத் தேவையாகும் என்பதனை தமது வலிமையான அபிப்பிராயமாகக் கொண்டுள்ளார்கள். வடக்கிலுள்ள மக்கள், இப்போதும், கடந்த காலத்திலுங்கூட, அநேகமாக எதுவித முன்னேற்றமும் இன்றியே உள்ளனர். கருத்துக்கு எடுக்கப்பட்ட திட்டம் நிறைவேறும் வரை, சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி தொடர்ந்தும் போராடக்கூடிய திறனுள்ளவர்கள், யாழ்ப்பாணப் புகையிரதக் கொமிற்றியில் இருப்பதைக் கண்டு, சிலோன் யூனியன் மகிழ்ச்சி அடைகின்றது,^{*33} ஒரு தேசியம் அபாயத் துக்கு உள்ளாகையில் அல்லது பாரபட்சமாக நடத்தப்படுகையில், அந்த நாட்டில் வாழ்பவர்கள் மட்டுமன்றி, தமது தாய் நாட்டை ஆதரிக்க வேண்டுமென உணரும் வெளிநாடுகளில் வாழ்கின்ற அந்நாட்டு மக்களும், தம் நாட்டு மக்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடி, தமது தாய் நாட்டைப் பலப் படுத்த முயல்வார்கள் என்பதற்கு மேற்கூறிய தீர்மானம் ஒரு சிறந்த உதாரணமாகும். ஹவ்லொக்கின் பின்னர் தேசாதிபதியாக வந்த சேர். ஜே. வெஸ்ற் றிட்ஜ்வே வடக்கிற்கான புகையிரத சேவையை அமைக்கும் கடினமான பணியில் விருப்புடன் செயற்பட்டார். ஹிந்து ஒகன் இதுபற்றி வருமாறு கூறுகின்றது:

"மாட்சிமைதங்கிய சேர், ஜே. றிட்ஜ்வேயின் பெயர், ஒரு தூரதிருஷ்டி யுள்ள தலைமகனாகவும், துணிவுமிக்க நிர்வாகியாகவும் இலங்கையில் அழியா இடத்தைப் பெறுகின்றது. சேர். ஆதர் கோடனால் "அலைக்கழிக்கும் கனவு" எனத் திடமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டதும், இரண்டு வருடங்கள் முன்னர்தான் சேர். ஆதர். ஹவ்லொக்கினால் "நடைமுறைப்படுத்த இயலாத திட்டம்" எனக் கைவிடப்பட்டதுமானபுகையிரதச் சேவையின் ஒரு பகுதியைப் பெற்றெடுத்தும், மிகுதியை அமைப் பதாக வாக்குறுதி அளித்தும், வடபால் மக்களின் இறவா நன்றியைச் சம்பாதித்தவர் இவராவார். இந்தப் பிரச்சினையையிட்டு ஒரு சாதகமான முடிவுக்கு விரைந்து வருவதற்கும், இந்த மகத்தான் வடக்குப் புகையிரதசேவையை, இலங்கையில் தனது நிர்வாகத்தின் போது பிரத்தியட்சமாக்குவதற்கு, மாட்சிமை தங்கிய சேர். றிட்ஜ்வே அவர்களின் சிறப்பான திறமைகளும், போர்வீரனாக அவர் பெற்றிருந்த பயிற்சியும், அவரது பரந்த இந்திய அனுபவமும், வெகுவாகக் கைகொடுத்துள்ளன."⁴

இதன் விளைவாக, 1901) ல் வடபால் புகையிரதப்பாதை நிர்மாணம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, ஏறக்குறைய ஐந்தாண்டுகளில் பூர்த்தியாயிற்று. நிர்மாண வேலை யின் முதற்கட்டமாக காங்கேசன்துறையிலிருந்து சாவகச்சேரிவரை ஏறத்தாழ 20 மைல்கள் பூர்த்தியாக்கப்பட்டு 1902 ல் திறந்து வைக்கப்பட்டது. சாவகச்சேரியிலிருந்து பளை வரையிலான பாதை 1902 செப்டெம்பரில் நிறைவு செய்யப்பட்டது. பெரிய பாகம் 1905 ம் ஆண்டளவில் பூர்த்தியாகியது. இந்த நிர்மாண வேலையின் மொத்தச் செலவு அண்ணளவில் ரூபா. 811,062,00 ஆகும்.³⁵

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதித் தசாப்தத்தில் ஏனைய புகையிரதப் பாதைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட்டன. கொழும்பிலிருந்து சிலாபம், புத்தளம் நோக்கிக் கரையோரமாக அமைக்கப்பட்ட புகையிரதப்பாதை, தென்னைப் பயிர்ச்செய்கையின் மையமாக விளங்கிய ஒரு பிரதேசத்திலிருந்து வெளிச் செல்லும் வசதியானதோர் பாதையாக விளங்கியது. இதேவேளை, குருநாகலுக்குச் செல்லும் வடபுகையிரதப் பாதை, இதுவரை தனித்துப் போயிருந்த வடமத்திய மாகாணத்தைக் குறுக்கறுத்துச் சென்றது. மதவாச்சியில் இப் பாதை இரு கிளைகளாகப் பிரிந்து, ஒரு பாதை தலைமன்னாருக்கு மக்களையும், பொருட்களையும் கொண்டுசெல்லப் பயன்பட்டது. வடபால் புகையிரதப் பாதையில் மகோவிலிருந்து ஆரம்பிக்கும் திருகோணமலை, மட்டக்களப்புப் புகையிரதப் பாதைகளும் அமைக்கப்பட்டன.³⁶

புகையிரதப் பாதைகளும், பிரித்தானிய குடியேற்றவாத அரசாங்கத்தின் புதுமையான நடைமுறைகளும் நாட்டைப் பல்வேறு வழிகளில் மாந்நியது. இவற்றுள் பிரதான தாக்கமாக இருந்தது வடபால் தமிழர்களையும், வன்னிப் பெருநிலப்பரப்புத் தமிழர்களையும், கிழக்கு மாகாணத் தமிழர்களையும் இணைத்தது மட்டுமல்லாது, கமிழ் மக்கள் யாவரையும், இலங்கையடங்கிலும் வாழ்ந்த சிங்கள மக்களுடன் இணைத்து வைத்தமையே. இது இலங்கை வரலாந்நில் முதந் தடவையாக நிகழ்ந்த ஒன்றாகும். இதன் விளைவாக, இலங்கைத் தமிழர்கள் ஏனைய சிங்களப் பிரதேசங்களுக்குச் சுதந்திரமாகப் பயணம் செய்ய வாய்ப்புக்கள் கிடைத்தன. அவர்கள் பிரதானமாக தலைநகர் கொழும்புக்கும், மலைநாட்டிற்கும் பொருளாதார, வியாபார, தொழில் மற்றும் ஏனைய வாய்ப்புக்களைத் தேடிப் பெருமளவில் இடம் பெயர்ந்தனர். இதேவேளை, வடமாகாணத்தில் சனநெருக்கம் கூடிய இடங்களிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான மக்களும் வன்னிப் பெருநிலப் பரப்பிலும், கிழக்கு மாகாணத்திலும் தமது விவசாயம், வியாபாரம் என்பவற்றை விஸ்கரிக்கும் வாய்ப்புக்களைப் பெற்றனர். இவர்களில் அநேகமானோர் இந்த இடங்களையே தமது தாய் நிலங்களாகக் கொண்டு, அங்கு வரலாற்றுக் காலத்திலிருந்து குடியிருந்த மக்களுடன் நிரந்தரமாகக் குடியேறினர். இந்தத் தொடர்புகளும் உறவுகளும், பிரதான சிங்கள மாகாணங்களிலிருந்து பிறிதான, வடக்குக் கிழக்கு வாழ் சமூகம் ஒன்றினை உருவாக்க உதவின. இச் சமூகம் தனது மகத்தான தமிழ் வரலாற்றை மறவாமலும், ஒளிமயமானதோர் எதிர்காலத்துக்காக ஏங்கி நிற்கும் ஒரு சமூகமாகவும் ஆயிற்று. இவ்வாறானதோர் எதிர் காலத்துக்கான தேடல் இயல்பாகவே அரசியற் தன்மை பெறலாயிற்று. தமிழ் அடையாள வளர்நிலையிலான அரசியல் அம்சங்களை ஆராய்வதற்கு முன்னர் தமிழர் சமூகத்தின் பொருளாதார, கல்வி, கொழில் சம்பந்தமான அம்சங்களை ஆராய்ந்து, இதன் வழி எவ்வாறு பொருளாதார அபிவிருத்தி அரசியலில் முன்னேற்றத்தை உருவாக்கியது என்பதைக் காண்பது அவசியமாகும்.

பொருளாதார வளர்ச்சியும் சுபீட்சமும்

ஆரம்ப பிரித்தானிய காலகட்டத்திலான தமிழரின் பொருளாதார செயற்பாடுகள், தமிழர் செல்வம் சேர்ப்பதற்கு வழிவகுத்தது. தமிழரின் பொருளாதாரம் எவ்வாறு தமிழ் சமூக அமைப்பில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது என்பன இந்த ஆய்வு எடுத்துக் காட்டும்.

நாம் முன்னர் பார்த்தது போன்று, புகையிலையும் நெல்லுமே தமிழர்களின் பிரதான தொழில்களாக இருந்தன. குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் சிறு தொழில்களான வெங்காயம், மிளகாய், பாக்கு, நிலக்கடலை, பனம்பொருள் என்பன காணப்பட்டன. இக் காலகட்டத்தில் புகையிலைப் பயிர்ச் செய்கை துரித அபிவிருத்தி அடைந்தது. இது, யாழ்ப்பாணம் சுருட்டுக்கள் இலங்கையின் மேற்கு, தெற்குப் பாகங்களில் மாத்திரமன்றி, இந்தியாவில் திருவாங்கூரிலும் கொச்சினிலும் பெரும் கிராக்கியைப் பெற்றிருந்ததன் காரணத்திலாகும்." ³⁷ புகையிலைப் பயிர்ச்செய்கை தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே, அது இலங்கையின் தென், மேற்குப் பாகங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. பத்தொன்பதாம் நூ ற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கும் திருவாங்கூருக்கும் இடையில் புகையிலை வியாபாரம் நடைபெற்றது. ஆயினும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில், திருவாங்கூரில் யாழ்ப்பாணம் புகையிலைக்கான கிராக்கிபிரமிக்கத்தக்க வகையில் அதிகரித்தது.³⁸ புகையிலைத் தொழிலில் இது ஒரு பெரும் வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது என்பது ஹிந்து ஒகனில் பின்வருமாறு வெளியாகிய செய்தியில் தெரியவருகின்றது:

"இலங்கைத் தீவின் சுபீட்சத்துக்கும் நன்னிலைக்கும், ஒரு காலத்தில் கோப்பி எவ்வாறிருந்ததோ. இன்றைய தருணத்தில் தேயிலை எவ்வாறுள்ளதோ, அவ்வாறே புகையிலை யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் அன்றும் இன்றும் முக்கியமாக உள்ளது. புகையிலை இம்மாவட்டத்தின்நிலையான உற்பத்திப் பொருளாக இருப்பது மட்டுமல்லாது. அதன் பிரதான வருவாயாகவும் உள்ளது. யாழ்ப்பாணத் தீபகற் பத்தின் சனத்தொகையின் 90 சதவீதமானோர் நேரடியாகவோ, மறை முகமாகவோ, இத் தொழில் மூலமாக கிடைக்கின்ற வருவாயில் தங்கியுள்ளனர்."³⁹

யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் நெல் அல்லது வேறு உற்பத்திப் பொருட்களில் தங்கியிருக்காது, புகையிலை மூலமாகக் கிடைக்கும் வருமானத்திலேயே அதிகம் தங்கியிருந்தனர் என்பதை மேற்காணும் செய்தி குறிப்புணர்த்துகின்றது. 1890 சிலோன் நீலப் புத்தகத்தை மேற்கோள் காட்டும் ஹிந்து ஒகன், தீவு முழுவதும் 8,447,0000 இறாத்தல் புகையிலை பயிரிடப்பட்டதெனக் காட்டுகின்றது. இதில் 5,707.000 இறாத்தல் புகையிலை வடமாகாணத்தில் விளைவிக்கப்பட்டது. அந்த நூலின்படி:

"யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களினால் வெற்றிகரமாகச் செய்கை பண்ணப்பட்ட சுகந்தம் மிகுந்த இந்தச் செடி மூலமாகவே, நெல், உலர் தானிய விளைச்சல்கள் தவறி பஞ்சம் ஏற்படும்போது, அதனால் பாதிக்கப்படாது, வருடந்தோறும் இங்கு இறக்குமதியாகும் தானியங்களைப் பெருமளவில் வாங்குவதற்கான பணத்தை அவர்கள் ஈட்டினர். எவ்விதத் தாட்சண்யமுமின்றி, அரசாங்கம் தனக்குரிய வரிகளை அறவிடுவதற்குத் தீர்மானித்தபோது, அவ் வரிகளைச் செலுத்துவதற்கும் புகையிலைப் பயிர்ச் செய்கையே உதவியது.*⁶

260 இலங்கை தமிழ் தேசியம்

இன்றுங்கூட யாழ்ப்பாணத்துத் தீபகற்பத்தின் நெற்பயிர்ச் செய்கை, நீர்ப் பாசன. நீர்வளம் என்பன இல்லாத காரணத்தினால் முழுக்க முழுக்க பருவப் பெயர்ச்சி மழையிலேயே தங்கியுள்ளது என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டிய விஷ யம், இருப்பினும், புகையிலைப் பயிர்ச்செய்கை, ஆழக்கிணற்று நீர்ப்பாசனத்தில் முழுமையாகத் தங்கியிருந்ததனால், தீபகற்பத்தில் புகையிலைச் செய்கை நிலையாக இருந்தது. வடமாகாணத்தில், விசேடமாக யாழ்ப்பாணத்தில் பகையிலை ஒரு நிலையான உற்பத்திப் பொருளாகவும், பிரதான தொழிலாக இருந்தபோதும், பெருமளவு புகையிலை கிழக்கு மாகாணத்திலிருந்தும், தெற்கு, மேற்கு மாகாணங் களின் சில பகுதிகளில் இருந்துங்கூட இறக்குமதியாகியது. யாழ்ப்பாணப் புகை யிலை உற்பத்திப் பொருளுக்கு திருவாங்கூரில் அதிக கிராக்கி இருந்தமையால் தான் இலங்கையின் ஏனைய பாகங்களிலிருந்தும் புகையிலை யாழ்ப்பாணத்துக்கு இருக்குமதியாகியது. "யாழ்ப்பாணம் சுருட்டு நாட்டின் பல பாகங்களிலும் தயாரிக் கப்பட்டு உற்பத்தி செய்யப்பட்டபோதும், திருவாங்கூருக்கு ஏற்றுமதி செய்வதற்காகப் பெருமளவு புகையிலை யாழ்ப்பாணத்தில் தேவைப்பட்டது. ஹிந்து ஒகனின் ஆசிரியர் தலையங்கம் பின்வருமாறு விளக்குவதுபோல், "யாழ்ப்பாணம் சுருட்டு" என்ற வியாபாரப் பெயர் திருவாங்கூரில் மட்டுமல்லாது, இலங்கையின் தெற்கிலும், "41 மேந்கிலும் பிரபலமாக இருந்தது கவனத்துக்குரியது.

"1895 ல் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட அளவு, விலை ரீதியில் ரூபா. 282,006 பெறுமதியான 7,369 அந்தர்களாகும். 1894 ல் ரூபா. 259,899 பெறுமதியான 4,829 அந்தர்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டது. மூன்று இலட்சம் ரூபா பெறுமதியான புகையிலை வருடாந்தம் யாழ்ப்பாணத்துக்கு இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றது என்பது இதனால் தெரிகின்றது. "யாழ்ப்பாணம் சுருட்டுக்கள்" என அழைக்கப்படும் உற்பத்திப் பொருளை ஆக்குவதற்கு இது மூலப்பொருளாகப் பயன்படுகின்றது. இவை மேற்கு, மத்திய, தென் மாகாணங்களிலும், திருவாங்கூரிலும், கொச்சினிலும் நுகரப்படுகின்றன."42

புகையிலை உற்பத்தி அதிக அளவில் மேற்கொள்ளப்பட்டு, சுருட்டுக்களின் உற்பத்தி யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்துக்கு செல்வத்தைக் கொண்டு வந்தது, அரசாங்கத் தின் வடக்கு நிர்வாக அறிக்கையில், யாழ்ப்பாணத் திலிருந்து திருவாங்கூருக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட புகையிலையின் அளவு காணப்படுகின்றது. இது பின்வருமாறு ஹிந்து ஒகன் பத்திரிகையில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது.

"திருவாங்கூருக்கு 1894 ல் ரூபா. 1,255,393 பெறுமதியான 34,850 அந்தர்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட, 1895 ல் ரூபா. 1.196,976 பெறுமதியான 53,241 அந்தர்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது, குடியேற்ற நாட்டின் ஏனைய பாகங்களுக்கு கரையோரமாக 37,000 அந்தர்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது."⁴³

தமிழர்களின் இரண்டாவது பிரதானமான விவசாய உற்பக்திப் பொருள் நெல்லாகும். ஆயினும், பருவப்பெயர்ச்சி மழை அடிக்கடி பொய்க்ககினால் நெல்லினால் கிடைக்கும் வருமானம் நிலையற்றதாக இருந்தது, குளங்கள், நதிகள் போன்ற நீர்வளங்கள் இல்லாமையினால் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் இடர் களுக்கு ஆளாகினர். வன்னியிலும், கிழக்கு மாகாணத்திலும் குளங்களிலிருந்தும், நகிகளிலிருந்தும், போதிய அளவு நீர் கிடைத்தமையால், அங்கு நிலைமை வேறுபட்டிருந்தது. யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலும் பார்க்க இங்கு நெற்செய்கை தாக்குப் பிடிக்கக் கூடியதாகவிருந்தது. ஆரம்ப பிரித்தானியர் காலத்தில், அரசாங்கம் ! நெற்செய்கையை அசட்டை செய்து, இந்தியாவிலிருந்து மலிவான அரிசியை இறக்குமதி செய்தது. தமிழர்கள், இறக்குமதி செய்யப்பட்ட அரிசியில் கங்கியிருக் காது, தொடர்ந்து ஒரளவுக்கு நெற்செய்கையில் ஈடுபட்டனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், தேசாதிபதி வில்லியம் கிறெகொரி (1872) யின் கீழான பிரித்தானிய குடியேற்ற அரசாங்கம், நீர்ப்பாசன முறைமையைப் புனருத் தாரணம் செய்ய முன்வந்து, புதிய நிர்மாண வேலைகள் செய்யப்பட்டன. இகன் காரணமாக வன்னி பெருநிலப்பரப்பிலும், கிழக்கு மாகாணத்திலும் நெற்செய்கை அதிகரித்தது. 1864 லான பின்வரும் புள்ளிவிபரம், வடமாகாணத்தில் மேற்கொள் ளப்பட்ட நெற்செய்கையின் அளவை, நீர்வளம் உள்ள கிழக்கு மாகாணம், சிங்கள மாகாணங்கள் என்பவற்றில் மேற்கொள்ளப்பட்ட நெற்செய்கையின் அளவுடன் ஒப்பீடு செய்கின்றது.

மாகாணம்	நெல் புசல்களில்
மேற்கு	105,66
வடமேற்கு	44,217
தெற்கு	820,750
வடக்கு	856,182
கிழக்கு	881,855 44

நெல் உற்பத்தி – 1864

தேசாதிபதி கிறெகோறியின் நீர்ப்பாசனச் சீர்திருத்தங்களினால் நெல் உற்பத்தி அதிகரித்தது. புராதனமான, சிதைந்த நிலையிலுள்ள குளங்களை மீள அமைப்பதே கிறெகொறியின் முதல் வேலையாக இருந்தது. பின்னர் பாரிய, புதிய குளங்கள் அமைக்கப்பட்டன. இவ் வேலைகள் பெரும்பாலும் வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பிலும், கிழக்கு, சிங்கள மாகாணங்களிலும் நிகழ்ந்தன. 1860 களிலிருந்தே மட்டக்களப்பு மாகாணத்தில் பெரிய நீர்ப்பாசன வேலைகளும், நாட்டின் ஏனைய பாகங்களில் சிறிய நீர்ப்பாசன வேலைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டபோதும், இந்த முயற்சிகள் உண்மையில் கிறெகொரியின் நிர்வாகத்தின் கீழே தான் வேகம் பெற்றன. பல நூற்றாண்டுகளாக வடமத்திய, மத்திய, கிழக்கு மாகாணங்களில் சிதைந்த நிலையிலிருந்த பெரிய குளங்கள் மீளமைக்கப்பட்டு, முன்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்த வேலைகளும் பூர்த்தி செய்யப்பட்டன.⁴⁵ 1870 லிருந்து 1887 வரை நீர்ப்பாசன வேலைகளில் செலவு செய்யப்பட்ட பணத்தின் அளவின் அட்டவணை 1890 மே 7 ம் திகதி ஹிந்து ஓகனில் வெளியாகியது:

மேல் மாகாணம்	ரு. 121,577.00
தென்மாகாணம்	ரூ. 839,005.00
மத்திய மாகாணம்	ரூ. 222,704.00
வடமத்திய மாகாணம்	ரு. 942,104,00
வடமேல் மாகாணம்	ரூ. 369,894.00
கிழக்கு மாகாணம்	ரூ. 783,862.00
வடமாகாணம்	ரு. 79,565.00
தீவு முழுவதும்	ரு. 4,378,892.00

46

வடமாகாணம் இத் திட்டத்தின் கீழ் கிடைத்த பலன்களில் உரிய பங்கைப் பெறவில்லை என்பதை இப்புள்ளிவிபரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. மாந் தோட்டையிலுள்ள கரச்சி இராட்சத குளமும், அதன் கீழ் வருடாந்தம் பத்து இலட்சம் புசல்களுக்கு மேல் நெல் விளையக்கூடிய வளமான பெரும் பரப்பு நிலமும் இருந்தபோதும் இவ்வாறு நிகழ்ந்துள்ளது. தெற்கு, வடமத்திய, கிழக்கு, மேற்கு மாகாணங்கள் இத் திட்டத்தினால் கூடிய நலன்களை அடைந்தன. கடந்தகால நிலையையும், இன்றுள்ள நிலையையும் இங்கு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல் கவனத்துக்குரியதாகும். ஹிந்து ஓகனில் வெளியிடப்பட்ட செய்தி ஒன்றில் நீர்ப்பாசனப் பொறியியலாளர் திரு. பாக்கரின், வடமாகாணத்தில் நிர்மாணிக்கப்பட்ட நீர்ப்பாசன வசதிகள்பற்றிய அறிக்கை காணப்படுகின்றது. 45,000 ஏக்கர்களுக்கு நீர்ப்பாசனம் அளிக்கக்கூடிய, 10,000 ஏக்கர் பரப்பளவில் உள்ள பதவியா (பட்டிவில்) குளம் உள்ளது. இதைப் புனருத்தாரணம் செய்ய ரூ. 42,000 செலவாகும் எனக் கணிக்கப்பட்டிருந்தது. 20,000 ஏக்கர்களுக்கு நீர்ப்பாசனம் வழங்கக்கூடிய காரச்சிக் குளத்திட்டம் உள்ளது. இதைச் சீரமைப்பதற்கு ரூ. 708,000 மதிப்பிடப்பட்டிருந்தது. 13,000 ஏக்கர்கள் நீர்ப்பாசனம் அளிக்கக்கூடிய விளாங்குளம் (வவுனியா), நொச்சிமோட்டைக் குளம், கனகராயன், கிழக்கு நாயாறு பள்ளத்தாக்குகள், போராறு பள்ளத்தாக்கு, துவரையாறு, அக்கராயன் ஆறு, பாலியாறு, மேற்கு நாயாறு ஆகிய பள்ளத்தாக்குகள் பற்றிய அறிக்கைகள் இருக்கின்றன. இத் திட்டம் பூர்த்தியாக்கப்படுகையில், இதன் கீழான பயிர்ச்செய்கைக்கு உட்படுத்தக்கூடிய நீர்ப்பாசன நிலம், தற்போதுள்ள 25 இலட்சம் புசல் நெல் வருடாந்த விளைச்சலுக்கு மேலதிகமாக வழங்கும் எனக் கணிக்கப்பட்டிருந்தது. இத் தொகை வடமாகாண நுகர்வுக்காக இறக்குமதி செய்யப்படும் அளவைவிட இரட்டிப்பு மடங்குக்கும் மேலானதாகும், மேலும் மன்னார் பிரதேசத்திலுள்ள இராட்சத குளங்களான கட்டுக்கரைக் குளமும், மற்றைய பாரிய குளங்களின் வேலையும் இக் காலத்தில் பூர்த்தி செய்யப்பட்டது எனப் பாக்கர் கூறுகின்றார்.⁴⁷ அரசாங்கத்தின் இந்தப் பிரம்மாண்டமான முயற்சி, தமிழர்கள் நிலத்தை விலைக்கு வாங்கிப் பயிர்செய்ய வாய்ப்புக்களை வழங்கியது. வடக்கிலே நெற்பயிர்ச் செய்கையை, நீர்ப்பாசன வசதி மேலும் பொருளாதார ரீதியாகச் சாத்தியமாக்கி, தமிழர்கள் செல்வந்தர்களாக உதவியது. நெற்செய்கையினால் மாத்திரமன்றி வேறு பலவழிகளிலும் தமிழர்கள் செல்வம் சேர்த்தார்கள்.

இச் சந்தர்ப்பத்தில், தமிழ் உயர் மட்டத்தினரால் ஊக்குவிக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்துத் தமிழர்கள் மேற்சொன்ன பிரதேசங்களுக்கு இடம் பெயர்ந்து நெல், தென்னை, வேறு விவசாயப் பயிர்கள் என்பனவற்றைச் செய்கை பண்ண ஆரம்பித்தனர். இதனால் இவர்கள் செல்வம் பெற்றதுமன்றி, இவர்களது இடப்பெயர்வு, சனநெரிசல் மிகவும் அடர்த்தியாய் உள்ள யாழ்ப்பாணத்தின் மக்கள் தொகை குறையவும் உதவியது. நெற்செய்கையையும், ஏனைய சிறு விவசாய உற்பத் தியையும் மேம்படுத்துவதற்காக, தமிழ் உயர் மட்டத்தினர். 1887 ல் "யாழ்ப்பாண மட்டக்களப்பு வர் த்கக் கம்பெனி"⁴⁸ யை உருவாக்கினர். இந்தக் கம்பெனியில் பங்குகளை வாங்குவதற்கு தமிழர்கள் ஊக்குவிக்கப்பட்டனர். இதற்குப்பதிலாகக்கம்பெனி, உதவி தேவைப்பட்ட தமிழர்களுக்கு, புதிதாக அபிவிருத்தியடைந்த இந்தப் பிரதேசங்களில் விவசாய செயற்பாடுகளுக்கு உதவியது. தமிழர்கள் ஒட்டுமொத்தமாக நலன்பெற வேண்டும் என்பதற்காக ஆறுமுகநாவலர் இம் முயற்சியில் முழுமையாக ஈடுபட்டு, இக் கம்பெனியில் தமிழர்கள் அங்கத்தவர்களாதல் வேண்டுமென்றும், பங்குகளை வாங்க வேண்டு மென்றும் எனவும் தாண்டினார். தமிழ்ப் பத்திரிகையான இலங்கை நேசனை இந்தப் பிரச்சினைக்கு அவர் பயன்படுத்தினர்:

"தமிழருக்கான இந்தப் பொன்னான வாய்ப்பில் பங்குபற்றுங்கள் ! அரிய சந்தர்ப்பம் ! அரிய சந்தர்ப்பம் ! யாழ்ப்பாணத்தவருக்கு...... நெற் செய்கைக்கான இந்த வாய்ப்பை இப்போதே நீங்கள் பயன்படுத்தாவிடின், பின்னர் நீங்கள் வருந்த நேரிடும்!"⁴⁹

யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர்கள் இதனை மனதிற் கொண்டார்கள். 1877 டிசம்பர் 15 ம் திகதியன்று⁵⁰ நாவலர், வண்ணார்பண்ணை சைவப்பிரகாச வித்தியாலயத்தில் ஒரு கூட்டத்தைக் கூட்டினார். இதற்கு 400 பேரளவில் சமுகமளித்தனர். இதில் பங்குபற்றியோருக்கு, நாவலர் கம்பெனியின் நோக்கங்களையும், அதனால் ஏற்படக்கூடிய நலன்களையும் விளக்கி உரைத்து, அதன் பயனாக தமிழ் மக்களுக்கு ஆயிரக்கணக்கான பங்குகளை விற்றார். நாவலர் தானே 200க்கும் அதிகமான பங்குகளை வாங்கினார் என்பது கவனத்துக்குரியது. தனது நம்பிக்கையின் வலுவை தமிழ் மக்களுக்குப் புலப்படுத்துவதற்காக இவ்வாறு செய்திருக்கலாம். பொருளாதார சுபீட்சத்தை நாடி பல தமிழ் செல்வந்தர்களும், காரண தமிழர்களும் (கூலியாட்கள் உட்பட), இப் புதிய, அபிவிருத்தியடைந்த தேசங்களுக்குச் சென்றனர். 1871, 1901 குடிசனமதிப்புக்கள் இந்த மக்கள் இடப்பெயர்வுகளுக்குச் சென்றனர். 1871, 1901 குழசனமதிப்புக்கள் இந்த மக்கள் இடப்பெயர்வுகளுக்குச் சான்றாக உள்ளன. மேலும், யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் நெற்செய்கையினால் கிடைக்கும் வருமானம் சம்பந்தமான 1895 ம் ஆண்டு பள்ளிவிபரங்கள், 1864 ம் ஆண்டுடன் ஒப்பிடுகையில், வருமானம் வீழ்ச்சியடைந்ததைக் காட்டுகின்றன. 1895 ஹிந்து ஒகனில் வெளியான, வடமாகாண நிர்வாக அறிக்கையின்படி, நெல் உற்பத்தி விபரங்கள் வருமாறு:

"மாகாணத்தின் மொத்த நெல் உற்பத்தி 667,000 புசல்களாகும். இது யாழ்ப்பாணத்தில் 500,000 புசல்களும், மன்னாரில் 63,000 புசல்களும், முல்லைத்தீவில் 56,000 புசல்களும், வவுனியாவில் 48,000 புசல்களுமாகும்."³¹

1898 ல் வெளியிடப்பட்ட மேலுமோர் அரசாங்க நிர்வாக அறிக்கை, 1895 ம் ஆண்டுடன் ஒப்பிடுகையில், வன்னிப் பிரதேசத்தில் நெற்செய்கை குறிப்பிடக்கூடிய அளவு அதிகரித்துள்ளமையைக் காட்டுகின்றது.

மன்னாரின் உற்பத்தி	104,600 புசல்கள்
முல்லைத்தீவின் உற்பத்தி	63,406 புசல்கள்
ഖഖുതിயாவின் உற்பத்தி	92,900 புசல்கள் ⁵²

யாழ்ப்பாணத்தில் நெற்செய்கை குறைந்தபோது, அது ஏனைய இடங்களில், அதிகரித்துள்ளதை இது தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. மக்கள் யாழ்ப்பாணத் திலிருந்து வன்னிப் பிரதேசங்களுக்கும், கிழக்கு மாகாணத்திற்கும் இடம் பெயர்ந்த காரணத்தினால் இது இவ்வாறிருக்கக்கூடும். இதற்கும் மேலாக, யாழ்ப்பாணத்தில் புகையிலைக்கு ஏற்பட்ட கிராக்கி, யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்துத் தமிழர்களை, சிரமம் தரும் நெற்செய்கையை விடுத்து, புகையிலைச் செய்கையில் கவனஞ் செலுத்த வைத்தது. நிலம் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவிலே இருந்தமையும் தீபகற் பத்தில் நெற்செய்கை வீழ்ச்சி அடைந்தமைக்கு ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கலாம். யாழ்ப்பாணம், கிழக்கு மாகாணத்திலிருந்து அதிகமாக நெல்லை இறக்குமதி செய்யலாயிற்று:

"1894ல் மட்டக்களப்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணத் துறைமுகங்களுக்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்ட நெல் 101,384 புசல்களாகவிருக்க, 1893ல் 91,573 புசல்களே இறக்குமதி செய்யப்பட்டிருந்தன."⁵³

நீர்ப்பாசன அபிவிருத்தியினாலும், போக்குவாத்து வசதிகளினாலும் யாழ்ப் பாணத் தீபகர்பத்தில் நெர்செய்கை குறைவடைய, ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் அது அதிகரித்தது என்பது தெளிவாகின்றது. தமிழ் உயர்மட்டத்தினரின் முயற்சியும், யாழ்ப்பாண மட்டக்களப்பு வர்த்தகக் கம்பெனியும், ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசங்கள், நெற்பயிர்த் தொழிலில் அபிவிருத்தியும், விரிவாக்கமும் பெறுவதற்குப் பங்களித்தல் குடியேற்றவாத அரசாங்கமும், தமிழர்களை இந்த இடங்களுக்குக் குடிபெயரச் செய்வதில் காரணமாகவிருந்தது. முதற் பயிர்ச்செய்கைக்கான விதை நெல் விவசாய உபகரணங்கள், குடிசை அமைப்பகற்குத் தேவையான மரம் மற்ற பொருட்கள் என்பனவற்றை இலவுசமாக வழங்கி ஊக்கமளித்தது. புதிய இடங்களில் அரிசியை இலவசமாக வழங்கியது. ஒரளவு பணவுதவியும் கொடுக்கப்பட்டது இத்துடன். கமக்கு வழங்கப்பட்ட நிலத்தை அரசாங்கத்திடமிருந்து விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளும் நிலை வருமட்டும், குத்தகை இன்றி நிலத்தைப் பயிர்ச்செய்கை பண்ணவும் அவர்களால் முடிந்தது.⁵⁴ நிலமற்றிருந்த பல யாழ்ப்பாணத்து மக்கள், அரசாங்கம் அளிக்க இவ் வாய்ப்பைப் பயன்படுக்கிக் கொண்டனர் என்பது சொல்லாமலே புரியும். யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்துடன் ஒப்பிடும் போது, இங்கு நிலம் மிக மலிவாகக் கிடைத்தது. உதாரணமாக, 1890 களில், வடமத்திய மாகாணத்திலுள்ள காலவேவ குடியேற்றத் திட்டத்தின்கீழ், ஏக்கர் ஒன்று பத்து ரூபாவுக்கு விற்கப்பட்டது."55 தீபகழ்பத்தில் ஒரு ஏக்கர் நிலத்தை, அங்கு நிலவிய நிலத்திற்கான கிராக்கியினால், மிகக் குறைந்த தொகையான பத்து ரூபாவுக்கு வாங்குவது முடியாதென்பது வெளிப்படையாகும். தனிப்பட்ட கொள்வனவுகாரரை விட, யாழ்ப்பாண மட்டக்களப்பு கம்பெனியும் இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி, பயிர்ச்செய்கைக்கும், குடியிருக்கவும் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலத்தை வாங்கு வதற்குச் சம்மதித்தது. உதாரணமாக, கம்பெனியின் முக்கியமான அங்கத்தவர்கள் தேசாதிபதியை மட்டக்களப்பில் சந்தித்து, கந்தளாய் குளத்தின் கீழான நிலத்தை வாங்குவதற்குப் பேரம் பேசினர். உள்ள இருபத்து மூன்று ஆயிரம் ஏக்கர் நிலத்தில், உடனடியாகப் பத்தாயிரம் ஏக்கரைக் கையளிக்கச் சம்மதித்த தேசாதிபதி, அடுத்த இரண்டு வருட காலத்தில் மேலும் பத்தாயிரம் ஏக்கரைத் தருவதற்கும் வாக்குறுதி அளித்தார். ஏனையோருக்கு மூன்றாயிரம் ஏக்கர் நிலம் ஒதுக்கப்பட்டது. நிலத்தை தம் கையாற் செய்கைபண்ணிய ஏழை மக்கள் விவசாயக் கரும விரிவாக்கத்திலும், புதிதாக அபிவிருத்தி அடைந்த இந்தப் பிரதேசங்களிலும் எத்தனை ஈடுபாட்டுடன் இருந்தனரோ, மேற்படி கம்பெனியில் அங்கத்தவர்களாக இருந்த செல்வந்தர்களும், அத்தனை ஈடுபாடு மிக்கவராக இருந்தனர். 56 இக் காலத்திலிருந்து சடுதியாகவும், வியக்கத்தக்க வகையிலும் அதிகரித்த நெற் செய்கை, 1900 க்குப் பின்னர் மேலும் வியக்கத்தக்க வகையில் அதிகரித்தது. வடபால் புகையிரதப் பாதை அமைக்கப்பட்டதே இதற்குக் காரணம் என்பதனை. இந்து சாதனத்தில் வெளியான இக்கூற்று தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றது. "வன்னி பயிர்ச் செய்கைக்காகத் திறக்கப்படும்போது, ஏற்கெனவே நெற் செய்கைக்கு உட்பட்டிருந்த நிலங்கள் மாத் திரமன்றி, அயல் நிலங்களிலும் நெல் செய்கை பண்ணப்படும். அப்போது, அத்தியாவசியமான உணவுப் பொருட்களாகிய அரிசி, நெல் போன்றவற்றிற்கு நாம் அயல் நாடாகிய இந்தியாவின் கையை எதிர்பார்க்க வேண்டியதில்லை. நெற்பயிர்ச் செய்கைக்கு மாத்திரமன்றி, தெங்குப் பயிர் செய்கைக்கும் நிலம் இருக்கும். அப்போது, மலைநாட்டில் தேயிலை,கோப்பிப் பயிர்ச்செய்கையினால் எவ்வாறு சிங்களவர்கள் செழிப்படைந்தனரோ, எமது நாடும் நெல், தென்னைப் பயிர்ச் செய்கையினால் செழிப்புறும்,"⁵⁷

இந்து சாதனத்தின் இந்தக் கூற்று, தமிழர்கள் மத்தியில் வளர்ந்துவரும் ஒரு பொருளாதாரச் சுயவுணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றது என்பது இங்கு கவனிக்கத் தக்கது. இக் கூற்றுக்கள், தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் வேறுபட்டவர்கள் என்பது வெளிப்படை என்பதைக் குறிக்கின்றன - எனவே இலங்கை ஒரு தனிநாடாகப் பார்க்கப்படவில்லை, இரு நாடுகளாகப் பார்க்கப்பட்டன - ஒரு சிங்கள நாடும், ஒரு தமிழ் நாடும் என்ற ரீதியில் பார்க்கப்பட்டது. இவ்வகையான சிந்தனை, சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் தோற்றத்தின் முன்னோடியாகும்.

இக் காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பயிர்ச்செய்கைக் கொமில்களில் பனையும். அதன் உற்பத்திப் பொருட்கள், மரம் என்பனவும் இருந்தன. ஆரம்ப பிரித்தானியர் காலத்தைவிட இக் காலகட்டத்தில் இந்தத் தொழில்கள் மேலும் அதிகமாக விஸ்தரித்து வளர்ந்தன. 1893 ல் பனைமர ஏற்றுமதியின் பெறுமதி 34,004.35 ஆகவும், பனங்கட்டியின் ஏற்றுமதிப் பெறுமதி ரூ. 20,000.00 ஆகவும் இருந்தன, மாதாணத்தின் பல பாகங்களிலிருந்தும் 1891 ல் ரூ. 122,559.00 பெறுமதியான 9,029 அந்தர் எடையுள்ள பனந்தும்பு ஏற்றுமதியாகியது, 1892 ல் இது ரூ. 156,672 பெறுமதியான 12,177 அந்தர் எடையாகவும் 1893 ல் ரூ. 115.665.00 பெறுமதியான 8,743 அந்தர் எடையாகவும் ஏற்றுமதியாகியது.⁵⁸ வடமாகாண மக்களுக்கு இந்த பனந்தும்புத் தொழில் அதிக வருவாயைத் தந்ததுபோல் தோன்றுகின்றது. ஏனெனில், 1894 மோணிங் ஸ்ரார்"59 பத்திரிகைக்கு இணங்க, இது யாழ்ப்பாணம், ஊர்காவற்றுறை, காங்கேசன்துறை, பருத்தித்துறை, மன்னார், பேசாலை ஆகிய துறைமுகங்களிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதாகத் தோன்றுகின்றது. தெங்குத் தொழில் இக் காலத்தில் மிகவும் முக்கியத்துவம் பெற்றது. குடியேற்றவாத அரசாங்கம் இலங்கையின் கரையோரம் முழுவதுமே தெங்குப் பயிர்ச் செய்கையை விஸ்தரிக்கும்படி மக்களை ஊக்குவித்தது. இந்த முயற்சிக்கு, நெடுஞ்சாலை, புகையிரதப்பாதை என்பன திறக்கப்பட்டமை பாரிய அளவில் உதவியளித்தது. யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் நிலவிய நிலத் தட்டுப்பாடு காரணமாக, மக்கள் அருகமைந்த பெருநிலப் பரப்பில் தென்னை

பயிரிடும் வாய்ப்புக்களைத் தேடினர். ஏக்கர் ஒன்றுக்கு இப் பயிர்ச் செய்கைக்கு ஏற்படும் செலவையும், அதனால் கிடைக்கக்கூடிய வருமானத்தையும், மக்களை ஊக்குவிக்கும் முகமாக ஹிந்து ஒகன் ஒரு கட்டுரையை வெளியிட்டது. இதன்படி பளையை அண்டிய இடங்களில், ஏக்கர் ஒன்று ரூபா 100.00 இருந்தது,⁴⁰ அக் காலத்தில் நிலவிய நில விலைகளுக்கு இது எமக்கு சிறந்த உதாரணமாகும். மேலும், பனை தென்னை மரங்கள் கள் இறக்குவதற்கு அதிகமாகப் பயன்பட்டன. இதனால் காணிச் சொந்தக்காரர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், மதுபான வியாபாரி களுக்கும், மதுபானக் குத்தகையாளருக்கும் பெருஞ் செல்வம் சேர்ந்தது. மது விலக்கு பற்றிய முந்திய அத்தியாயத்தில் கள்ளிலிருந்து கிடைத்த வருமானம் விபரமாக ஆராயப்பட்டுள்ளது. 1896 ல் இந்த வியாபாரம் மூலம் பெறப்பட்ட வருமானம் ரூ. 82,100.00 எனச் சொல்வதைத் தவிர அதையிட்டு இங்கு ஆராய வேண்டிய அவசியமில்லை.⁴⁶¹

தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய பணப்பயிர்களுடன் மிளகாய், வெங்காயம், இஞ்சி, உழுந்து, வாழை போன்ற பல்வேறு பொருட்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட அத்துடன் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் திராட்சையும் பருத்தியும் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, கொழும்புச் சந்தையில் இவற்றின் பிரபலம் அதிகரிக்கலாயிற்று.⁶² மீன், மீன்கருவாடு என்பவற்றை உற்பத்தி செய்த கடலுணவுத் தொழில், இதனிலேயே முழுமையாகத் தங்கியிருந்த மீன்பிடிச் சாதியினருக்கு வருமானம் தரும் முக்கிய தொழிலாக இருந்தது. மாகாணத்திலிருந்து 1893 ல் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட மீன் கருவாட்டின் பெறுமதி ரூ. 408,519.00 ஆகும். உப்பு, முத்துத் தொழில்களும் முக்கியத்துவம் பெற்றன. மறிச்சுக்கட்டியில் ஏறத்தாழ எண்பது படகுகள் நிறைய முத்துச் சிப்பிகள் ஏற்றப்பட்டதுடன், இக் காலத்தில் கிட்டத்தட்ட 6,000 பேர்கள் இத் தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.⁶³

யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் பல பகுதிகளிலும் உப்பு உற்பத்தி செய்யப்பட்டு சேகரிக்கப்பட்டது. உதாரணமாக 1894 ல்ரூ. 34,733.37 பெறுமதியான 148,127 அந்தர் எடை உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தில் 27.770 அந்தா எடை உப்பு நுகரப்பட்டது. மன்னாரிலும், முல்லைத்தீவிலும் 6,876 அந்தர் எடை உப்பு விற்கப்பட்டது. உப்பு தொண்டைமனாறு களஞ்சியத்திலிருந்தும் வெளிநாடுகளுக்கு விற்பதற்காக ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. ரூ.12,090 பெறுமதியான 37,200 அந்தர் உப்பு இவ்வாறு விற்கப்பட்டதுடன், மட்டக்களப்புக்கு 23,000 அந்தர் அனுப்பப்பட்டது.⁶⁴ வன்னியிலும் கிழக்கு மாகாணத்திலும் விவசாய உற்பத்திப் பொருட்களைவிட (பிரதானமாக நெல், தென்னை, பருத்தி, பல்வேறு உலர் தானியங்கள், மீன், மரம்), யானை வியாபாரமும் வருமானத்தை ஈட்டியது. யானை வியாபாரம் சம்பந்தமான புள்ளிவிபரங்கள் கைக்குக் கிடைக்கவில்லை, 1894 ல் இந்தியாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட கால்நடைகளின் தொகை 9,328 ஆகவும் அதற்கு முந்திய வருடத்தில் 9,023 ஆகவும் காணப்பட்டது. தமிழர்களின்பொருளாதார வளர்ச்சியில் கால்நடைகள் முக்கியத்துவம் பெற்றதை இப் புள்ளிவிபரங்கள் காட்டுகின்றன.

இவ்வாறு, விவசாயம், வர்த்தகம், வியாபாரம் என்பன தமிழ் மக்களின் வருமானத்தை ஈட்டித்தரும் பெரும் வளங்களாக வளர்ந்து, இக் காலகட்டத்தில் தமிழர்களின் பொருளாதார நிலையைத் தொடர்ச்சியாக அதிகரித்துப் பலப்படுத்தின இச் சந்தர்ப்பத்தில், மொத்தவரி வருமானம் பற்றிய, அரசாங்கத்தின் நிர்வாக அறிக்கையிலிருந்து ஒரு பகுதியை இங்கு தருவது, பயனளிப்பதாகவும், நிலை மையை விபரமான வகையில் மதிப்பீடு செய்யவும் உதவும். உதாரணமாக. 1895 ல், வடமாகாணத்தின் மொத்த வரிவருமானம் ரூ. 699,525.00 ஆகவிருக்க இது 1894 ல் ரூ. 671.732.00 ஆகவிருந்தது. 1895 ல் அதிகரித்த வரிவருமானம் பிரதானமாக, பின்வரும் தலைப்புக்களின் கீழானதாக இருந்தது. சுங்கவரி மூலம் 16.9.30,00, சாராய, கள்ளுக் குத்தகைள் ரூ. 13,148.00, உப்புக் குத்தகை ரூ. 200.00, உப்புச் சில்லழை விற்பனை ரூ. 4,078.00, ஆயும் ரூ. 1,350.0, நில அளவைக்கூலி ரூ. 2,771.00, களஞ்சியக் குத்தகை ரூ. 2.253.00, காணி விந்பனை - 5.121.00 ஆகவும் இருந்தன. 1895 ல் போக்குவரத்துக் கட்டளைச் சட்டத்தின் கலம் மொத்தமாகக் கிடைத்த வருமானம் ரூ. 75,209.28 ஆகும். இதனில் யாழ்ப்பாணம் ரூ. 61,792.68 யும், மன்னார் ரூ. 7,418.42 யும், முல்லைத்தீவு ரு. 2.07 1.25 யும், வவுனியா ரூ. 3,926.93 யும் பங்களிக்கிருந்தன. இந்த வருடக்கிர்கான செலவுத் தொகை ரூ. 85,765.22 ஆகவிருந்தது. இதனில் யாழ்ப்பாணத்திற்கு ரு. 17:3, 3.19.55 ம், மன்னாருக்கு ரூ. 6,758.00 ம், முல்லைத்தீவுக்கு ரூ. 2,515.81 ம், வவுனியாவுக்கு ரூ. 4,151.85 ம் செலவாகியிருந்தது."65 வீழ்ச்சியடைந்த வருமானம் பின்வரும் தலைப்புக்களின் கீழானவையாகும். முத்திரைவரிரூ. 3,375.00, நீதித்துறை முத்திரை ரூ. 3,125,00, மரம் ரூ. 4,034.00 மாகவிருந்தன. இப் புள்ளிவிபரங்கள், மக்களின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும், சுபீட்சத்துக்கும் வருமானம் எங்கிருந்து படைத்தது என்பதையும், குடியேற்றவாத அரசாங்கம் வரியாகப் பெற்ற வருமானத் தையும் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. தமிழ் மக்கள் பல்வகையான வரிகளை அரசாங்கத்துக்குச் செலுத்த வேண்டியிருந்ததையும் இவை காட்டுகின்றன. இவ் வரிகளைச் செலுத்துவதற்கு அவர்கள் பல வழிகளிலும் சிரமப்பட்டதுடன், அடிக்கடி தமது கவலையைத் தெரிவித்து, வரிச்சுமையைத் தளர்த்துமாறு பல சந்தர்ப்பங்களில் அரசாங்கத்துக்கு எதிராகப் போராடவும் செய்தனர்:

பல்வகையான வரிகளையிட்ட தமது கவலையை மக்கள் வெளிப்படுத்தினர். அவை, தலைவரி, நெல், புகையிலை, உப்பு, பல்வேறு தானியங்கள் என்பவற்றுக்கான வரிகளுடன், சந்தைவரி, நாய்வரி, முத்திரைவரி ஆகும். இருப்பினும், குறிப்பாக தலைவரி அவர்களுக்கு எரிச்சலையூட்டியது. ஏனெனில், சந்தை வரிபோன்றே அதுவும் அவர்களது வருமானத்தில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத் தியது, பல எதிர்ப்புக்களும், முறையீடுகளும் நிகழ்ந்ததற்கான சான்று அந்நாள் யாழ்ப்பாணப் பத்திரிகைகளில் காணக்கிடக்கின்றது: "இந்த வரி ஏற்கப்படக் கூடியதா அல்லது கொடுமையானதா, எமது தேசத்துக்கு அநீதியானதா நீதியானதா என்பதை நாம் கருத்துக்கு எடுப்பது அத்தியாவசியமாகும்."⁶⁶

ஈற்றில் மக்கள் தலைவரி செலுத்த மறுத்து, ஒத்துழையாமைக்காக அரசாங்கத்தினால் சிறையில் இடப்பட்டனர். இதே பத்திரிகை தனது ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் இந்த விஷயங்களையீட்டுப் பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

"இருபது அல்லது இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் எமது நாட்டு மகன் ஒருவர் இந்த வரியைச் செலுத்த மறுத்ததால் சிறையிலிடப்பட்டார் என்பதை நாம் அறிவோம். இதே காரணத்திற்காக இப்போது நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் சிறையிடப்பட்டுள் ளன என்பது நன் கறியப்பட்டதாகும். எனவே இந்த வரி ஏற் கப்பட முடியாத ஒன்றாகவும், எமது மக்களுக்குக் கொடுமை செய்வதாகவும் இருப்பது வெளிப்படையானது. ஒரு பிரஜைக்குத் துன்பம் விளைவிப்பது ஒரு நல்ல அரசாங்கத்தின் கொள்கைளுக்கு எதிரான செயல் ஆனதால், அதன்வழி இந்த வரியும் அநீதியானது என்றல்லவா தெரிகின்றது. இந்த வரியைச் செலுத்த மறுப்பவர்களுக்கு பிடியாணை விடுக்கப்பட்டு, அவர்களைக் கள்வரையும் கொலைகாரரையும் பிடிப்பது போன்று பிடித்து, அச்சுறுத்தி சிறையில் இடுகின்றனர். "⁶⁷

கொழும்பைத் தளமாகக் கொண்டதொரு பத்திரிகையிலிருந்து மேற்கோள் காட்டப்பட்ட செய்தியொன்றும், புகையிலை வரியானது தமிழ் மக்களுக்கு அநீதியானது எனப் பின்வருமாறு தெரிவிக்கின்றது:

*இந்த வரியின் அநீதியும், அடக்குமுறையும், அதன் உசிதத்தையும், பணநோக்கத்தையும் சிறிதும் கருத்துக்கெடுக்காமல், அதனை இரத்துச் செய்தலை உறுதிப்படுத்த வேண்டும்."⁶⁸

பலவிதமான தானிய வரிகளையிட்டும் தமிழ்மக்கள் பாரதூரமான கவலை கொண்டிருந்தனர். பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இறுதியில் அவர்கள் இந்த விஷ யத்தை சட்டநிரூபணசபையில் எழுப்பி, நீதி கோரவும் தீர்மானித்தனர். ஹிந்து ஒகன் பத்திராதிபர் தலையங்கத்தில் பின்வரும் கூற்று வெளியிடப்பட்டது:

"அரசாங்கத்தினால் அறவிடப்படும் பலவிதமான வரிகளுள், நாம் எமது தினசரி உணவிற்காக பயிரிடும் தானியங்கள் மீதான வரி மிகக் குரூரமானதாகும். எம் மத்தியில் உருவாக்கப்பட்ட சங்கமொன்று, இந்தப் பிரச்சினையை சட்ட நிரூபணசபையின் பார்வைக்கு முன்வைக்கும் நோக்கத்துடன் அதைப் பூரணமாக ஆராய முன்வந் துள்ளது. சங்கம் இத் திட்டத்தைச் சிறப்பாக நிறைவேற்றும் வண்ணம், எவ்வளவுக்கு இயலுமோ அவ்வளவுக்கு மக்கள் முன்வந்து இப் பிரச்சினையையிட்டுத் தமது கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பது அவசியமாகும்.⁻⁶⁹

"வடமாகாணச் சந்தைச் சட்டம்" என்பதற்கு எதிராகவும் மக்கள் தமது பலத்த அதிருப்தியையும் கவலையையும் தெரிவித்து அரசாங்கத்துக்கு பெரும் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர். இந்து சாதனம் இதையிட்டுப் பின்வருமாறு கூறியது:

"வேறெந்த மாகாணத்திலும் இல்லாமல், இந்த மாகாணத்தில் மட்டும் இச் சட்டத்தைக் கொண்டு வருவது நியாயமற்றது எனவும், இந்த விஷயத்தில் ஆளுநர் கவனம் செய்ததெல்லாம் கொடூரமும் அநீதியானதுமே என அரசாங்கத்தின் பிரசைகள், வடமாகாணச் சந்தைச் சட்டம் பற்றிக் குரல் எழுப்புகின்றனர்."⁷⁰

தமது உரிமைகளுக்காகவும், நியாயத் திற்காகவும் போராட மக்கள் அரசாங்கத்துக்கு எதிராகத் திரண்டு எழுந்தனர் என்பது தெளிவாகின்றது. அவர்கள் நமது அதிருப்பதியைத் தெரிவிக்கும் வகையில், தேசாதிபதியின் வருகையைப் பகிஷ்கரிக்கத் தம்மைத் தயார் செய்தனர். இந்து சாதனம் இதையிட்டு மீண்டும் கூறுவதாவது:

"ஏற்கெனவே இருக்கின்ற வரிகள் பெரும் சுமையென்றும், அவற்றை மேலும் அதிகரிக்கக் கூடாதெனவும் எமது மக்கள் அரசாங்கத்திடம் விண்ணப்பித்தனர். இதற்கு அரசாங் கம் செவி சாய்க் கவில் லை. அப்படிப்பட்ட வருக் கா நாம் எமது நன்றியைத் தெரிவிக்க வேண்டும்? ஆறு நாட்களாக இருந்த ராஜகாரிய சேவையை ஒரு மாதமளவுக்கு அதிகரித்த தேசாதிபதிக்கா நாம் வரவேற்பளித்தல் வேண்டும்? அவரது சொந்த நாடாகிய இங்கிலாந்தில், தொழிலாளர்கள் நாளொன்றுக்கு ஒரு மணிநேரம் வேலையைக் குறைக்கும்படி போராட்டம் நடத்த, அவர் களது முதலாளிகள் அக் கோரிக் கையை நிராகரித்துள்ளனர்! எங்களுக்குப் புகையிரத சேவையைத் தராது, அதனைத் தொடர்ச்சியாகப் பின்போட்டுவரும் இந்தத் தேசாதிபதியையா நாம் வரவேற்க வேண்டும்! தனது பிரசைகளுக்கு நல்லதைச் செய்த தேசாதிபதியே மக்களால் வரவேற்கப்படுவதற்குத் தகுதியானவர். சேர். ஆதர் கோடன் அரசாங்கத்தின் நலனை மட்டுமே எப்போதும் சிந்தித்தவரல்லாது, வடமகாணத்தில் அவரது பிரசைகளாகிய எமது நலனையிட்டுச் சிறிதும் சிந்தித்தவரல்ல. எனவே நாம் அவரை வரவேற்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை."⁷¹

வெளிநாட்டுப்பொருட்களை வாங்க மறுக்கும்படி மக்களைத் தமிழ்தேசியவாதிகள் கேட்டுக் கொண்டதுடன், அவர்களை உள்ளுர் உற்பத்திப் பொருட் களை வாங்கும்படி ஊக்குவித்து, ஆலோசனை வழங்கினர், தேசாபிமானம் என்ற தலைப்பில் ஹிந்து ஒகனில் வெளியானதொரு கட்டுரையில் கூறப்பட்டுள்ளது "...வெளிநாட்டுப் பொருட்களுக்கு வரியை அதிகரிக்கும்படி அரசாங்கத்தை வந்புறுத்துங்கள். இறக்குமதி செய்யப்பட்ட அப் பொருட்களை வாங்க மறுங்கள்.... தயவுசெய்து உள்ளூர் உற்பத்திகளை வாங்குங்கள்."⁷²

இந்த வகையிலான மனச்சார்புகளும், கருத்துக்களும் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி, தமிழ் அடையாள உணர்வைப் பலப்படுத்துவதற்கு பாரிய அளவில் பங்களித்து, வெகுசனங்கள் மத்தியில் அரசியல் சிந்தனையை வளர்த்தன.

அத் துடன் மக்கள் உள்ளூர் அதிகாரிகளான முதலியார் களையும், விதானைமாரையும் வன்மையாகக் கண்டனஞ் செய்யவும், குற்றஞ்சாட்டவும் செய்தனர். உதாரணமாக ஹிந்து ஒகன் வாடாகத் தமிழ் மக்கள் தமது கசப்புணர்வை பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தினர்

"ஆதரவற்ற மக்களிடமிருந்து வரி கறக்கும் ஆளுநர்களுக்கு மகத்தான வரவேற்பு வழங்கியும் - அவர்கள்மேல் பன்னீர் தெளித்து, பெருவிருந்தளித்து, வரவேற்புரை வாசித்து, அதன்வழி இங்குள்ள மக்கள் வசதியாக வாழ்கின்றனர் என்றதோற்றத்தை உருவாக்கி, இதனால் மக்களுக்கு எந்தவித உதவியையும் அரசாங்கம் செய்யா மல் தடுத்து, அநீதியான வரிகளைச் சுமத்தும் கையெழுத்திட்ட ஆணைகளைத் திரும்பத் திரும்ப அனுப்பி, இங்குள்ள எமது பெரு மக்கள் கொடிய குற்றத்தைச் செய்கின்றனர். இங்குள்ள சில பத்திரிகைகள் இந்த விஷயத்தில் மௌனமாக, தமக்கு எதுவும் தெரியா ததுபோல் நடித்து, இங்கு அரசாங்க அதிகாரிகள் செய்யும் யாவற்றையும் புகழ்கின்றன. இதனால் எமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய நலன்கள் கிடையாது போகின்றன. இந்த நபர்கள் மட்டும் தமது சொந்த, சுயநலமான நலன்களை மறந்து, இந் நாட்டின் நலனுக்காக உழைப்பார்களேயானால் எமது நாடு மீட்சிபெறும் என எதிர்பார்க்க முடியும்."⁷³

இந்த உதாரணங்கள், செய்தித் தகவல்கள் யாவும், தமிழ் மக்கள் பிரித்தானிய குடியேற்ற அரசாங்கத்துக்கும், அவர்களின் பாரபட்சத்துக்கும், அநீதிக்கும், அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களினால் கொடிய முறையில் நடத்தப்படுவதற்கும் எதிராகக் குரல் கொடுத்தன என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றன. இந்த நிலைமையும், அதனால் விளைந்த மக்களின் மனோபாவமும், தவிர்க்க முடியாத வகையிலும், சந்தேகத்துக்கு இடமின்றியும் அவர்களை அரசியல் விடுதலை, சுதந்திரம் என்பவற்றை நாடச்செய்தன. மேலும், இவற்றினால் மக்கள் மத்தியில் வலுவான ஒருமைப்பாடும் ஒற்றுமையும் உருவாகின. பத்தொன்பதாவது நாற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் தமிழர்களுக்கு சொந்தமானதும், யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிடப்பட்டதுமான செய்திப் பத்திரிகைகள், தீபகற்பத்தில் உள்ள இந்த விஷங்களில் மட்டுமே கவனம் குவித்தன என்பதை இங்கு குறிப்பிடல் பொருத்தமானதாகும். யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் மட்டுமே இந்த எதிர்ப் புணர்வு காணப்பட்டது என்பது இதன் அர்த் தமாகாது. இவ்வுணர்வு எல்லா தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலும், மாகாணங் களிலும் காணப்பட்டது என்பது வெளிப்படையாகும். 1890 களில், குறிப்பாக இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பாகங்களில் ஏற்பட்ட இப் பிரச்சினைகளினால். தமிழ் ஒருமைப்பாடும், இணைந்து செயற்படுதலும் பெருமளவில் காணப்பட்டது என்பதைக் குறிப்பிடுவது முக்கியமாகும்.

தமிழ் மக்களின் ஒருமைப்பாடு, ஒற்றுமை, பொருளாதார நன்னிலை என்பவற்றின் நலன்கருதி இக் காலகட்டத்தில் பல தமிழ் சங்கங்களும், அமைப்புக்களும் உருவாகின. நாம் முன்னர் பார்த்தது போன்று, யாழ்ப்பாண மட்டக்களப்பு வர்த்தகக் கம்பெனி, மேற்சொன்ன நோக்கங்களுக்காக பெரும்பங்கை ஆற்றியிருந்தது. அதைப் போன்றே, யாழ்ப்பாணம் வர்த்தகக் கூட்டுறவுச் சங்கம்(1880), தமிழ் அமைப்புக்களில் மிகவும் பலம் வாய்ந்த ஒன்றாகவும், ஆயிரக்கணக்கான பங்குகளையும், பெரும் நிதியையும், பல அங்கத்தவர்களையும் கொண்டிருந்தது. விவசாயத்தையும், வியாபாரத்தையும் அபிவிருத்தி செய்து மேம்படுத்துவதே இதன் நோக்கமாக இருந்தது.⁷⁴ இவ்வகையான அமைப்புக்களின் அங்கத்தவர்கள், ஒரு சில பங்குகளையாவது வாங்குவதற்குரிய பணவசதி படைத்தவர்களாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். இருந்தபோதிலும், நீண்டகால அடிப்படையில், முழுத் தமிழ்ச் சமூகமுமே இந்தச் சங்கங்களின் வர்த்தக, சந்தைப்படுத்தும் சேவைகளினால் பலனடைந்தது.

இதைப் போன்றே 1889 ல், ஒரு பங்கு ரூ. 100.0 ரீதியில் 5,000 பங்குகளைக் கொண்ட புகையிலைச் சங்கம் (1889) உருவாக்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாண வர்த்தகக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் ஒரே சகோதரச் சங்கமாக, 1891 ல் அச்சுவேலி வர்த்தகக் கூட்டுறவுச் சங்கம் உருவாகியது. இவற்றையொத்த வேறு சங்கங்களும் உருவாக்கப்பட்டு, தமிழர்களின் பொருளாதார சுபீட்சத்தைப் பாதுகாக்கவும், பலப்படுத்தவும் செய்து, ஈற்றில் மேலும் அதிக அளவில் தமிழ் சுயவுணர்வு உருவாக வழிவகுத்தன. இந்த முயற்சிகள், செயற்பாடுகள் யாவுமே நிச்சயமாக ஒரு பெரும் பாத்திரத்தை வகித்து, இலங்கைத் தமிழர்களின் அரசியல் அபிலாஷைகளின் முன்னோடியாகச் செயற்பட்டன.

முடிவாகச் சொல்வதானால், இந்த விவசாய, பொருளாதார, வர்த்தக, வியாபார தொழில்களினால் பொருளாதார சுபீட்சமும், பலமும் எய்தப்பட்டன என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. இந்தப் பலமும், அபிவிருத்தியும் தமிழர்களினுடைய சமூகக் கட்டுமானத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. உதாரணமாக, இலங்கையில் பிரித்தானியர் ஆட்சியின் ஆரம்பத்திலிருந்தே, பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் அதிகாரத் தரகர்களான முதலியார்கள், உடையார்கள், விதானைமார்கள், அரச எழுதுவினைஞர்கள் போன்றவர்கள், தமது பதவிகளினால் கிடைக்கும் ஒழுங்கான வருமானத்தைப் பெற்றதுடன், தமது நிலம், சொத்துக்கள் என்பன மூலமும் வருமானம் பெற்றனர். மேலும் பொருளாதார அபிவிருத்தி, வளர்ச்சி என்பன காரணமாக, நிலவுடமையாளர்களான யாழ்ப்பாணத்து வெள்ளாளர்கள் பாரிய நலன்களைப் பெற்று, குறிப்பிடுமளவுக்குச் செல்வம் சேர்த்துக் கொண்டனர். சனத்தொகையில் ஏற்பட்ட துரித வளர்ச்சி, சடுதியாகக் காணி விலையை அதிகரிக்கச் செய்து, நிலச் சொந்தக்காரரான வெள்ளாளர்களின் பலத்தை அதிகரித்தது. மேலும், ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கும் பொருளாதாரம் விஸ்தரிக்கப்பட்டதும், சிங்களப் பிரதேசங்களில் ஏற்பட்ட வியாபார, வர்த்தக வாய்ப்புக்களும், அவர்களது செல்வத்தை மேலும் பெருக வழிவகுத்தன. இந்த நிலையான பொருளாதார நிலைமை தமிழ் மக்கள் மத்தியில் ஒரு உயர் மட்ட சமூகத்தை உருவாக்கியது. உள்ளூர் அதிகாரத் தரகர்களின் செல்வாக்கும், பிரபலமும் பொதுவாக நிலவுடமையாளர்களின் கைக்கு மாறின. இதைத் தொடர்ந்து, வெள்ளாள நிலவுடமையாளரைக் கொண்ட ஒரு புதிய உயர் மட்டம் ஒன்று உருவாகிய காரணத்தினால், உள்ளூர் அதிகாரத் தரகர்கள் அரசாங்கத்துக்கு அளித்த ஆதரவு குன்றியது. இருந்தபோதிலும் வெள்ளாளர்கள், அரசாங்கத்துடனான தமது தொடர்புகளில், தமிழ் மக்களின் நலன்களைப் பூர்த்திசெய்யும் வகையில் நடந்து கொண்டதாகத் தோன்றவில்லை. இறுதி அத்தியாயத்தில், நாம் தமிழ் அரசியல் வளர்நிலைகளை ஆராயும்போது இந்த விஷயம் மேலும் தெளிவாகும்.

இந் நிலைமை, மக்களைத் தமது பொருளாதார நன்னிலையைச் சீர்பெறச் செய்வதற்கு, அரசாங்கத்துடன் நேரடியாகப் பேரம்பேச ஊக்குவித்து, அவர்களது அரசியல் அபிலாஷைகளை வளர்த்தது. இதனால் ஏற்பட்ட இன்னுமோர் பெரிய தாக்கம் என்னவெனில், தமிழ் சமுதாயத்தின் எல்லா மட்டங்களிலும் இருந்த நிலமற்ற மக்கள் பலருக்கு, அவரவர் பொருளாதார நிலைக்கு ஏற்ப, புதிதாக அபிவிருத்தியடைந்த வன்னியிலும், கிழக்கு மாகாணத்திலும் சொந்தமாக நிலம் கொள்ளும் வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்தி, இதன்வழி தமிழ் சமூகத்தின் உயர்மட்டத் தினரின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்தமையாகும். இறுதியாக, பொருளாதார செயற்பாடுகள் பெருகி, மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வளங்களின் அழுத்தம், குறிப்பாக நிலத் தட்டுப்பாடு, தீபகற்பத்தின் சனநெரிசல் ஆகிய காரணங்களினால், யாழ்ப்பாணத்து முயற்சியாளர்கள் வன்னி, கிழக்கு, தெற்கு ஆகிய இடங்களுக்கு இடம் பெயர்ந் தனர். இவர்கள் முதலில் கொழும்புக்கும், பின்னர் அங்கு அதிகரித்த பொருளாதாரப் போட்டி காரணமாக, ஏனைய தெற்கத்திய சிங்களப் பிரதேசங்களுக்கும், மத்திய மலைநாட்டு பெருந்தோட்ட நகரங்களுக்கும் இடம் பெயர்ந்தனர்.⁷⁵ இந்த நடவடிக்கை களினாலும், இடப் பெயர்வுகளினாலும் விளைந்த பிரதான பெறுபேறு என்னவெனில், வடதீபகற்பத்து மக்கள், பெருநிலப் பரப்பிலும், கிழக்கிலும் உள்ள தமிழர்களுட னும், மலைநாட்டிலுள்ள இந்தியத் தமிழர்களுடனும் மாத்திரமன்றி, இலங்கைச் சரித்திரத்தில் முதற் தடவையாக, அதிக அளவிலும், பரந்த அளவிலும், இலங்கையின் தெற்கில் வாழ்ந்த சிங்களவர்களுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டமையாகும். இந்த வளர்நிலைகள் யாவும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் உதயத்துடன், தமிழர்களின் அரசியல் முன்னேற்றத்துக்கான ஒரு அடித்தளத்தை உருவாக்கியது.

கல்வி முன்னேற்றம்

இந்த மாற்றங்கள் யாவற்றினாலும், சீரற்ற நிலவுடமை, யாழ்ப்பாணத் கீபகற்பக் கிராமங்களில் சனநெரிசல் என்பவற்றினால் உருவான பாரதாரமான பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க இயலவில்லை. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில், கிராமத்து வெகுசனங்களின் தேவைகள், அவர்களை ஈடுபடுத்தக்கூடிய நகரமயமாக்கலோ, இணைந்த தொழில்மயமாக்கலோ இல்லாமையால், பூர்த்தி செய்யப்பட முடியவில்லை. எனவே கல்விமூலமாகக் கிடைக்கக்கூடிய வாய்ப்புக் களின் உறுதியையே தமிழ் மக்கள் கெட்டியாகப் பற்றிக் கொண்டனர். தீபகற்பத்தில் கல்வித் தகைமையை, விசேடமாக ஆங்கிலக் கல்வித் தகைமையை அடைதல், தொழில்மயமாக்கலுக்கும், பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் பிரதியீடாக ஆகியது. கல்வியைத் தொடரும் முயற்சி, நிலத்தில் தொழில்புரிந்த மேலதிக மனிதவலுவை உள்வாங்கிக் கொள்ள, யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர்கள் புதிய வாய்ப்புக்களைச் சாதகமான முறையில் பயன்படுத்த சிறந்த வகையில் தயாராய் இருந்தனர். ஏனைய பிரதேசங்களிலுள்ள தமிழர்களும், கல்வி மூலமாக முன்னேறும் வாய்ப்புக்களைப் பயன் படுத்திக் கொண்டனர். இருந்தபோதிலும், வடக்கிலே கல் விக்கான கிராக்கி உயர்வாக இருந்தபோதும், வன்னியிலும் கிழக்கு மாகாணத்திலும் நிலைமை அதே போன்றிருக்கவில்லை. இவ்விடங்களில், போதியளவு நிலமும், குறைவான சனத்தொகையும் காணப்பட்டதுடன், எதையும் முன்னெடுப்பதற்குரிய கட்டுமானங்கள் மிகக் குறைவாகவோ அன்றி முழுமையாக இல்லாமலோ இருந்த காரணத்தினால், இங்கு வடக்கைவிட முதலிடம் அளிக்கப்படும் விஷயங்கள் வேறாகவிருந்தன. இதற்கும் மேலாக, வடக்கிலே காணப்பட்ட, கிறிஸ்தவ மிஷ னரிமாரின் அர்ப்பணிப்புடனான கல்வி முயற்சிகள் இப் பிரதேசங்களுக்குப் பரவி யிருக்கவில்லை. மேற்குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளுக்கு அமைய, தமிழரின் கல்வி முன்னேற்றம் இங்கு சுருக்கமாக ஆராயப்படும்.

1872ம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கல்விக்கான நன்கொடைத் திட்டம், கிறிஸ்தவ மிஷனரிக் கல்விச் செயற்பாடுகளின் துரித முன்னேற்றத்துக்கு ஒரு உந்துசக்தியாக அமைந்தது. 1875 அளவில் ஆரம்பக்கல்வி பெருமளவில் விஸ்தரிக்கப்பட்டு, அமெரிக்கன் சிலோன் மிஷன் ஒன்றே 6,588 பிள்ளைகள் கல்வி பயிலும் 121 பாடசாலைகளை உடையதாக இருந்தது.⁷⁶ அமெரிக்கன் மிஷ னரிமார் இலவச கல்விமுறையை அறிமுகப்படுத்தினர். மாணவர்களிடமிருந்து கட்டணம் எதுவும் அறவிடப்படாமல் அவர்களுடைய பாடசாலைகளில் கற்பித்தல் அளிக்கப்பட்டது, பாடசாலைகள் திறக்கும்படி மக்கள் மிஷனரிமாருக்கு விண்ணப் பித்த பல சந்தர்ப்பங்கள் இருந்தன. ஆங்கிலக் கல்விக்கான, பொதுவானதும் அதிகரித்ததுமான கிராக்கியும், மிஷனரிமாரின் சொந்தத் தேவைகளும், இடைநிலை, உயர்கல்வி என்பவற்றை உருவாக்குவதற்கான மிஷனரிமாரின் முயற்சிகளுக்கு பிரதான ஊக்குவிப்புச் சக்திகளாக இருந்தன. 1870 ல், அமெரிக்கன் சிலோன் மிஷ னரிமாரின் நிர்வாகத்தின் கீழ், 1453 பிள்ளைகளை மொத்தத் தொகையாகக் கொண்ட 51 பொதுப் பாடசாலைகள் இருந்தன. 1875 ல் இத்தொகை 121 ஆக உயர்ந்து, 5,584 மாணவர்களைக் கொண்டதாக இருந்தது.⁷⁷ 1875 லிருந்து பாடசாலைகளில் பிள்ளைகள் சேர்வது பிரமிக்கத்தக்க வகையில் அதிகரித்தது. இதன் விளைவாக, 1878 ல் அமெரிக்கன் சிலோன் மிஷனரி நிர்வாகத்தின் கீழ் 8,120 மாணவர்களை மொத்தத் தொகையாகக் கொண்ட 135 பாடசாலைகள் இருந்தன."⁷⁸

கல்விக்கான நன்கொடைத் திட்டம், வெஸ்லியன் மிஷனையும், தமது கல்விச் செயற்பாடுகளைக் குறிப்பாக கிழக்கு மாகாணத்தில் விஸ்தரிக்க ஊக்கு வித்தது. 1865 ல், வடமாகாணத்தில் வெஸ்லியன் மிஷன் 1.194 மாணவர்களை மொத்தத் தொகையாகக் கொண்ட 32 பாடசாலைகளைக் கொண்டிருந்தது."⁷⁹ 1878 அளவில் அவர்கள். மொத்தமாக 9.734 மாணவர்கள் கற்கும் 140 பாடசாலைகளை நிர்வகித்தனர்."⁸⁰25 வருட காலத்தினுள் (1865-1889) பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை நாலரை மடங்காகப் பெருக, மாணவர் அனுமதியில் எட்டு மடங்கு அதிகரிப்பு காணப்பட்டது. கல்விச் சேவைகளில் இந்தக் கட்டம் ஒரு அசாதாரண துரித வளர்ச்சியைக் கண்டது.

சேர்ச் மிஷனரி சொசயிற்றியின் கல்வித் திட்டமும், இதே போக்கைக் காட்டுகின்றது. 1868 ல் அவர் களின் கட்டுப் பாட்டின் கீழ், 1,358 மாணவர் களைக் கொண்ட 26 பாடசாலைகள் இருந்தன.⁸¹ 1878 ல் 2,572 மாணவர்களை மொத்தத் தொகையாகக் கொண்ட 52 பாடசாலைகள் இருந்தன.⁸² இத் தொகை மேலும் அதிகரித்து 1897 ல், 3,234 மாணவர்களைக் கொண்ட 67 பாடசாலைகள் இருந்தன.⁸³

குறிப்பாக வடமாகாணத்தில், ஆரம்ப ஆங்கில சுயபாஷைக் கல்வியை அளிக்க மிஷனரிமார் எடுத்த முயற்சிகளுக்கு அங்குள்ள இந்துக்கள் பொதுவாக, சாதகமான முறையிலே நடந்துகொண்டனர். ஆயினும் 1865 ல், சட்ட நிரூபண சபையின் தெரிவுக்குழு ஒன்று நியமிக்கப்பட்டது. இது பரந்த அடிப்படையிலான விபர ரீதியில், நாட்டின் கல்வி நிலையை ஆராய்ந்து சபைக்குத் தனது அறிக்கை யைச் சமர்ப்பிக்கக் கேட்கப்பட்டிருந்தது,^{*84} பரந்த மனப்பாங்கும், பௌத்த, இந்துக் குழந்தையின் வளர்ச்சிக்கு உகந்த வகையில் கல்வி இருத்தல் வேண்டும் என்ற எண்ணமும் தெரிவுக்குழுவைப் பற்றியிருத்தல் போன்று தோற்றுகின்றது. இக் குழுவின் சிபாரிசுக்கு இணங்க, சிங்கள, தமிழ்க் கல்விக்கான பொறுப்பை அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொண்டது, மதச் சார் பற்ற சிறந்த கல்வியை வழங்கும் பாடசாலைகளுக்கு நன்கொடை அளிக்கும் ஏற்பாடும் செய்யப்பட்டு, இதன்வழி, மிஷனரிமாரின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து பாடசாலைகளை எடுக்கும் வகையில் பொதுக் கல்வித் திணைக்களம் ஒன்று நிறுவப்பட்டது. அரசின் இந்தத் தீர்மானம் தமிழர் கட்கும் சிங்களவர்கட்குமான சுயமொழிப் பாடசாலைகளின் உருவாக்கத்திற்கு உதவியதுடன், அரச உதவித் திட்டம் இதற்கு மேலும் உதவியது, எழுபதுகளிலும், எண்பதுகளிலும் பிரதானமாக சிங்கள, தமிழ் பாடசாலைகளுக்கு நன்கொடை வழங்கப்பட்டு, பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை தொடர்ந்தும், துரிதமாகவும் அதிகரித்தது. ஆங்கிலமொழிப் பாடசாலைகள், அவற்றுக்கான ஆளணியைக் கொண்டிருந்த மிஷனரி நிர்வாகத்தில் விடப்பட்டன. 1870 ல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கொடுப்பனவு முறைமை, தனியார்துறை முகவர்கள் மீண்டும் தமது கல்வி நடவடிக்கைகளை விஸ்தரிப்பதற்கு ஊக்கியாக அமைந்தது, அவற்றின் வளர்ச்சிவீதம் அரசாங்கப் பாடசாலைகளைவிட அதிகமாக இருந்தது. 1870 ல் 156 பாடசாலைகளையும், 8,726 மாணவர்களையும் நிர்வகித்த அரசாங்கம், 1875 ல் 276 பாடசாலைகளையும் 12,776 மாணவர்களையும் கொண்டிருந்தது. வேறு வார்த்தைகளிற் கூறுவதாயின். அரசாங்கம் அதன் நன்கொடை உதவித் திட்டத்தில் முதல் ஐந்து வருடங்களுள். 120 பாடசாலைகளையும் 4,050 மாணவர்களையும் அதிகமாகக் கொண்டிருந்தது. மறுபுறத்தில் தனியார் துறையினர், 1875 ல் 657 பாடசாலைகளையும் 41,343 மாணவர்களையும் கொண்டிருந்து, பின், 425 பாடசாலைகளையும், 33,142 மாணவர்களையும் அதிகமாகக் கொண்டிருந்தனர்.⁸⁵ 1879 ல் நன்கொடை உதவித் திட்டத்தின் கீழான 814 பாடசாலைகளுடன், 75,064 பிள்ளைகளின் தேவையைக் கவனிக்கும் அரசாங்கப் பாடசாலைகள் இருந்தன. இந்த 1,186 பாடசாலைகளும் இலங்கை முழுவதும் பரந்து காணப்பட்டன. இவற்றில் வடமாகாணத்தில் 288 பாடசாலைகள், சனத்தொகையின் பதினான்கில் ஒரு பகுதிக்கும், கிழக்கு மாகாணத்தில் 93 பாடசாலைகள் சனத்தொகையின் இருபதிலொரு பகுதிக்கும் கல்வியளித்தன.⁸⁶ 1894 அளவில், இவ் எண்ணிக்கை, நன்கொடை பெறும் 308 பாடசாலைகளினாலும், நன்கொடை உதவிபெறாத 126 பாடசாலைகளினாலும் அதிகரித்து, மொத்தம் 23,241 மாணவர்களைக் கொண்ட, 434 பாடசாலைகளாக அதிகரித்தது."⁸⁷ இத் துரித அதிகரிப்பிலான, பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கைப் பரம்பல் பின்னரும் தொடரவிருந்தது. ஆயினும், மேற்சொன்ன பள்ளிவிபாங்கள், தமிழர்கள் மத்தியில் எத்தனை துரிதமாகக் கல்வி நிறுவனங்கள் அமைக்கப்பட்டன என்பதைக் காட்டுகின்றன. இத்துடன், பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து, நாம் இதற்கு முன்னைய அத்தியாயத்தில் ஆராய்ந்தது போன்று, சமயரீதியான சைவப் பாடசாலைகளும் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் துரிதமாக அபிவிருத்தியடைந்தன.

பொருளாதாரத் தேவைகளும், அரச நிறுவனங்களிலும் வர்த்தகத் துறை பிலும் தொழில் தேடிக் கொள்வதற்கான கல்வியைப் பெறுவதற்கான ஆசையும், சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி, தமிழர்கள் மத்தியில் தொழிற் கல்வி, உயர்கல்வி என்பவற்றிற்கான பிரதான நோக்கங்களாயின. இந்த வகையில் கிறிஸ்தவ மிஷ னரிப் பாடசாலைகளான யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, மத்திய கல்லூரி, பரி. யோவான் கல்லூரி, உடுவில் வேம்படி மகளிர் உயர் பாடசாலைகள் பிரதான பங்கை வகித்தது போன்றே, சைவ ஆங்கிலப் பாடசாலையான யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியும்

சேவை ஆற்றியது. இருப்பினும், இப் பாடசாலைகள் ஆரம்ப, இடைநிலைக் கல்வியை மட்டுமே வழங்கின. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இறுதியில், கலைப் பட்டதாரி அல்லது சட்டத்துறையில் பட்டதாரிப் பட்டம் பெறுதற்கான உயர் கல்வியை எவராவது பெறுவதற்கு விரும்பினால், அவர்கள் இந்தியாவக்கோ, இங்கிலாந்துக்கோ சென்று அவற்றைத் தொடர்வதுதான் ஒரே வழியாகவிருந்தது. இந்தியாவின் முதற் பல்கலைக்கழகங்கள் 1857 ல் தோன்றின என்பதைக் குறிப்பிடுவது இங்கு பொருத்தமாகும். இவை சென்னை, பம்பாய், கல்கத்தா பல்கலைக் கழகங்களாகும்."⁸⁸ வசதிமிக்க தமிழர்கள் உயர் கல்வியைப் பெறுவதற்கு இது ஒரு வாய்ப்பாக இருந்தது. ஆனால் அவர்களின் எண்ணிக்கையோ மிகவும் குறைவாக இருந்தது. உதாரணமாக, 1885 ல், சென்னை பல்கலைக்கழகப் பிரவேசப் பரீட்சைக்கு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தோற்றிய மாணவர்களுள் ஐந்து பேர் மட்டுமே தேர்ச்சியடைந்தனர்.⁸⁹ கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தின் கலைமாணி முதல்வருட, மற்றும் கலை இளமாணி பட்டப் பிரவேசப் பரீட்சைக்குத் தோற்றிய மாணவர்களுள், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து 21 பேர் மட்டுமே தேறினர்.⁹⁰ உயர் கல்வித் துறையில் எவ்வளவு குறைவான எண்ணிக்கை தமிழர்கள் பிரவேசித்தனர் பின்பதை இப் புள்ளிவிபரம் காட்டுகின்றது. 1899 ல் கல்கத்தா பல்கலைக் கழகத்தின் கலைப்பட்டதாரி இறுதிப் பரீட்சையில், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலிருந்து ஆறுபேரும், இந்துக் கல்லூரியிலிருந்து நான்கு பேரும், மத்திய கல்லூரியிலிருந்து ஒருவரும் என மொத்தமாக பதினொரு மாணவர்கள் தேர்ச்சி அடைந்தனர்."91

1895 ல், இலங்கை முழுவதிலும் இருந்து கல்கத்தா பல்கலைக்கழகப் அனுமதி பரீட்சையில் 52 மாணவர்கள் சித்தியடைந்தனர். இவர்களில் யாழ்ப்பாணக் கல்லா ரியிலிருந்து 19 பேரும், இந்துக் கல்லூரியிலிருந்து 10 பேரும், பரி. யோவான் கல்லூரியிலிருந்து ஒருவரும் இருந்தனர்.⁹² இப் பெறுபேறுகள், ஆரம்பித்து ஐந்து வருடங்களேயான இந்துக் கல்லூரி, இலங்கையின் கல்வி நிறுவனங்கள் முக்கிய இடத்தைப் பெற வைத்து அதன் சிறப்பை உணர்த்துகின்றன. கல்கத்தா பல்கலைக் கழகத்தின் பிரவேசப் பரீட்சைக்கு தோற்றுவித்த 16 மாணவர்களின் இருவர் முதல் வகுப்பிலும், நான்கு பேர் இரண்டாம் வகுப்பிலும், நான்குபேர் மூன்றாம் வகுப்பிலும் தேறியிருந்தது இதற்குச் சான்றாகும்."⁹³ ப**ீ**ட்சைக்குத் தோற்றிய வர்களுள் தேறியவர்களின் சதவீதத்தைப் பார்க்கையில், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிகள் அனைத்திலும், யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியே அதி உயர்ந்த புள்ளியைப் பெற்றிருந்தது. (40 சதவீதமே பெற்ற யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியுடன் ஒப்பிடுகையில், யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி 63 சதவீதத்தைப் பெற்றிருந்தது.) 1894 ல், இக் கல்லூரி கல்கத்தா பல்கலைக் கழகத்தினால் இணைக் கல்லூரியாக அங்கீகரிகப் பட்டபோது இதன் அந்தஸ்து உறுதி செய்யப்பட்டது. கலைப் பட்டதாரிப் பட்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு (மற்பரீட்சைக்கான கல்வியை அளிப்பதற்கு இத்தால் அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டது. கல்கத்தா பல்கலைக் கழகத்தினால், ஒரு பல்கலைக்

கழகமாக இப்பாடசாலை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டமை வரலாற்றின் முதலாவது "தங்க மைல் கல்" ஆகும்.⁹⁴ சில வருடங்களின் பின்னர் விக்ரோறியாக் கல்லூரி (1896) யும், மகாஜனக் கல்லூரியும், யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியைப் போன்று கல்வி வாய்ப்புக்களை அளிக்கும் தகைமை பெற்றன.⁹⁵ ஆரம்பத்தில் இங்கிலாந்தில் நடத்தப்பட்ட கேம்பிரிஜ் பிரவேசப் பரீட்சை, பின்பு தமிழர்கள் இப் பரீட்சைக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் தோற்றும் வசதியை அளித்து, தமிழர்கள் உயர் கல்வியை இங்கிலாந்தில் தொடரும் வாய்ப்பை வழங்கியது.⁹⁶

தொழிற்கல்வி, தொழில்சார் கல்வி என்பவற்றைப் பொறுத்தவரையில், நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் அமெரிக்க சிலோன் மிஷனினால் மானிப்பாயில் நிறுவப்பட்ட வைத்தியசாலை, பின்பு, மருத்துவப் பயிற்சி அளித்து, ஒரு சிறிய தொகையிலான மாணவர்கள், வைத்தியர்களாகத் தகைமைபெற்று பொது வைத்திய அதிகாரிகளாகத் தொழில் புரிந்தனர்."⁹⁷ இக் காலகட்டத்தில், அமெரிக்கன் சிலோன் மிஷன், தெல்லிப்பளையிலும், கொழும்பிலும் (கொழும்புத்துறை)தொழில் நுட்பக் கல்வி நிறுவனங்கள் தாபித்தது. இங்கு மாணவர்களின் செய்முறைக் கல்விப் பயிற்சிக்காக, நீராவிச் சக்தியில் இயங்கும் இயந்திரங்களும், வேறு இயந்திரத் தொழில் உபகரணங்களும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. தளபாடம் செய்தல், இரும்புத் தொழில், புத்தகம் கட்டுதல், அச்சுக்கலை, மேசன்கலை. தோல் பதனிடல் என்பன இங்கு வழங்கப்பட்ட கல்வியின் பிரதான துறைகளாக இருந்தன.⁹⁸ அரசாங்கத்தினால் ஊக்குவிக்கப்பட்ட விவசாயப் பாடசாலைகளும், நவீன விவசாய முறைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக, மாணவர்களுக்குப் பயிற்சி அளிப்பதற்கு நிறுவப்பட்டன. இந்தக் கல்வி நிறுவனங்கள் யாழ்ப்பாணத்திலும், முல்லைத்தீவிலும், மட்டக்களப்பிலும் அமைந்திருந்தன." ⁹⁹ மருத்துவ. சட்டகல்லூரிகளும் (மறையே 1870 லும், 1874 லும் நிறுவப்பட்டு, ஒரு சிறிய தொகையினருக்கு வழக்கறிஞராகவும், வைத்தியர்களாகவும் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது."100

1931 ல் கொழும்பில் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி நிறுவப்படும்வரை, பரன அந்தஸ்துக் கொண்ட பல்கலைக் கழகங்களை இலங்கையில் அமைக்கும் எண்ணம் எழவில்லை என்பது இங்கு கவனத்துக்கு உரியதாகும். இந்தப் பல் கலைக்கழகக் கல்லூரி ஈற்றில் 1942 ல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகமாயிற்று.⁴⁰¹ ஆயினும், இந்த முன்னேற்றத்துக்கு முன்னதாக, தமிழர்களின் கல்வி முன்னேற்றம் ஒரளவுக்கு சீர்பெற்றது என நாம் சொல்லக்கூடியதாக இருந்தபோதும், கல்வியின் நலன்கள், குறிப்பாக உயர்கல்வி நலன்கள், மக்கள் அனைவருக்குமே கிடைத்தன எனக் கோருவது கடினம். இந்த ஆரம்ப நிலைகளில், கல்வி முன்னேற்றம் தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஒரு உயர் மட்டத்தினரைத் தோற்றுவித்தது என நாம் வாதிடலாம். உள்ளுரிலும், வெளிநாடுகளிலுமான (இந்தியாவிலும், இங்கிலாந்திலும்) தமிழர் பெற்ற கல்வி, பின்னர், அதன் இளைய தலைமுறையினரை, தமது சமூகத்தையும், நாட்டையும் மேலும் மேம்படுத்துவதற்கு, நவீன மேற்கத்திய சிந்தனைகளையும், விஞ்ஞானரீதியான அணுகுமுறைகளையும் பயன்படுத்தவிருந்தது. அவர்களது சாதனைகள், தமிழ் மக்களினதும், நாடு முழுவதற்குமானதும் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் அபிவிருத்தியில் சாதகமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவிருந்தது. இக் கல்விச் சாதனைகளினால் ஏற்பட்ட இன்னுமோர் தாக்கம் என்ன வெனில், நாம் முன்பு பார்த்தது போன்று, தமிழர் மத்தியில் காணப்பட்ட மற்றைய உயர்மட்டங்களுடன், மேலுமோர் உயர் மட்டம் உருவாக்கப்பட்டமையாகும். இதைப் போன்றே, சுயமொமிக் கல்விக் திட்டமும் தமிழர் மத்தியில் ஒர் உள்ளூர் உயர்மட்டத்தை உருவாக்க, ஆங்கிலக் கல்வி பெற்ற உயர்மட்டத்தினர், இலங்கை முழுவதிலும், வெளிநாடுகளிலும் பரவி, தமது சொந்த பொருளாதார, தொழில்சார் சுபீட்ச நலன்களில் அக்களை கொண்டிருந்தனர். இந்த உயர்மட்டத்தினரின் உருவாக்கம் பிரித்தானியரின் பங்களிப்பாகும். ஏனெனில் இவர்களே இலங்கைத் தமிழரின் அரசியல் வரலாற்றில் பெரிய பாத்திரத்தை வகித்தவராவர். இந்தக் காலகட்டத்தில், ஆங்கிலக் கல்வி பெற்றிருந்த உயர்மட்டத்தினர், தமது வகுப்பு அந்தஸ்தையும், பெருமையையும் நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்காக, தமிழரின் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்குப் பதிலாக, பிரித்தானிய ஆட்சியினருக்கு விசுவாசமாகவும், தம்மையொத்த சிங்களவர்களுடன் சுமுகமான உருவுகளைப் பேணுபவர்களாகவும் இருந்தனர் போல் தோன்றுகின்றது. கல்வியில் அடைந்த முன்னேற்றும் தமிமர்களை சிங்களப் பிரதேசங்களிலும், வெளிநாடுகளிலும் வேலை வாய்ப்புக்களைத் தேட ஊக்குவித்தது. இந்த நிலை, யாழ்ப்பாணத்தின் மேலதிகச் சனத்தொகையை உள்வாங்கியது மட்டுமன்றி, அரச, கனியார் இரு துறைகளிலுமே சிவில், எமுதுவினைஞர் புகவிகளில் பணிபுரிய அவர்களுக்கு வாய்ப்பளித்தது. இந்த நிலைமை, இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தமிழர்களின் சமூக பொருளாதார, அரசியல் வாம்க்கையில் முக்கியமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவிருந்தது.

தொழில்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலாண்டுகளில், பொதுவேலை களிலும், அரசாங்க செயற்பாடுகளிலும் ஏற்பட்ட பெரும் அதிகரிப்பின் காரணமாக பல்வேறு அரசாங்கத் திணைக்களங்கள் உருவாகின. காவற்றுறைத் திணைக்களம் (1865), நில அளவை, பொதுவேலைத் திணைக்களம் (1866), பொதுக் கல்வித் திணைக்களம் (1870), நீர்ப்பாசனச்சபை (1887), வனபரிபாலனத் திணைக்களம் (1889), காணி குடியிருப்புத் திணைக்களம் (1890) என்பன இவையாகும். இதே காலகட்டத்தில், பொதுச் சேவைகளில் பெருமளவுக்கு விசேட தனித் திணைக் களங்கள் தோன்றின. இவை தமது சொந்தத் திணைக்களத் தலைவர்களைக் கொண்ட, வேறான திணைக்களங்களாகவும், சுதந்திரமான அலகுகளாகவும் இருந்தன. (உதாரணமாக, தபால், தங்கம், பதிவுகள், கலால் திணைக்களங்கள் இத் திணைக்களங்கள் யாவற்றுக்கும் சிவில், எழுதுவினைஞர் அதிகாரிகள் தேவைப்பட்டனர். 1863 வரையில், திணைக்கள நியமனங்கள் எவ்வித பரீசையு மின்றி, கேசாகிபதியினால் செய்யப்பட்டன. இருப்பிணம், சில பதவிகளுக்குப் பரீட்சைக்குத் தோற்றவேண்டி இருந்தது. 1870 அளவில், அநேகமான சிவில்சேவைப் பதவிகளுக்கு இந்த முறைமையே நிலைவரமாயிற்று. இப் பரீட்சை, இங்கிலாந்திலும் இலங்கையிலும் ஒரே சமயத்தில் நடைபெற்றது. ஆயினும், பிரித்தானியப் பல கலைக்கழகழொன்றில் கல்வி பெற்றிருக்காவிடின், இலங்கையர் இப் பரீட்சையில் போட்டியிடுவது மிகமிகக் கடினமாக இருந்தது. இலங்கையின் அதிசிறந்த சிவில் சேவை அதிகாரிகளுள் ஒருவரும், தமிழருமான சேர். பொன்னம்பலம் அருணாச் சலம், இவ் வகையிலேயே தனது நியமனத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார்."¹⁰³ பத்தொன் பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதித் தசாப்தத்தில் இலங்கையர்களுக்கு சிவில்சேவை வாய்ப்புக்கள் திறக்கப்பட்டு, அவர்கள் பல்வேறு பதவிகளில் அமரக்கூடியதாக இருந்தது. இருப்பினும், ஒரு சில இலங்கையரே உண்மையில் சிவில்சேவையில் பிரவேசித்தனர். உள்ளூர் பகுதி ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது, புதிய பதவிகள் சில உருவாக்கப்பட்ட போகிலம், பகவியில் நியமிக்கப்பட்ட இலங்கையரின் எண்ணிக்கை சிறிதளவு குறைந்ததுபோல் தோன்றுகின்றது. உதாரணமாக, 1868 ல் இலங்கை சிவில் சேவையில் 74 பிரித்தானியரும், 10 இலங்கையரும் இருந்தனர். ஆயின் 1881 ல், பிரித்தானியா 84 போகவும், இலங்கையர் 7 போகவும் இருந்தனர்.¹⁰⁴ இது பொதுவாக, இலங்கையருக்கு சிவில்சேவைப் பதவிகள் மறுக்கப்பட்டு, அநேகமான வாய்ப்பக்களும். பகவிகளும் பிரிக்தானியருக்கே தைக்கி வைக்கப்பட்டன என்பதைக் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

இந் நிலைமையைக் கருத்திற்கொண்டு, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில், சிவில்சேவையை இலங்கையர் மயப்படுத்த வேண்டும் என்ற அழுத்தம் வலுப்பெற்று, இலங்கைத் தேசிய சங்கம், குடியேற்றவாத அரசாங்கத் துக்கு எதிராகக் கடுமையாகப் போராடியது,¹⁰⁵ தமிழர்களும் இவ் விஷயத்தில் தமது கவலையைத் தெரிவித்தது. ஹிந்து ஒகனில் வெளியான பின்வரும் கூற்றினால் தெரியவருகின்றது

"இங்கு வாழும் ஐரோப்பியர்களும், அந்த ஐரோப்பியர்களின் வம்சா வழியினருமே உள்ளூர் இலங்கையர் உயர்பதவிகளில் (சிவில் சேவைகள்) அமர்த்தப்படுவதை எதிர்க்கின்றனர். சுதேசிகளுக்கு சிவில் சேவைகளில் பதவிகள் வழங்கப்படக் கூடாது என்பதற்கு எக்காரணத்தையும் எம்மால் காணமுடியவில்லை. இப்போது, இந்த வகைப் பதவிகளில் இருப்பவர் யாவருமே ஐரோப்பியராவர்."¹⁰⁶

பிரித்தானியர் காலம் முழுவதுமே சிவில் சேவையைத் தவிர, இலங்கையின் எழுதுவினைஞர் பதவிகளும் அவற்றைப் போன்றவையும் அநேகமாக இலங்கை யருக்கே பிரத்தியேகமாக வழங்கப்பட்டிருந்தன. நிர்வாகம் ஆங்கில மொழியிலேயே இருந்தவரை, உத்தியோகம் தேடும் அனைவரும் அம் மொழியில் திறமை பெற்றிருத்தல் ஒரு முற்தேவையாக இருந்தது. திறமையின் அடிப்படையிலேயே பதவி உயர்வுகள் வழங்கப்பட்டன. எழுதுவினைஞர் சேவைகள், ஒரு மத்திய திட்டத்தின்கீழ் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டு, குடியேற்றவாத செயலாளரினால் நிர்வகிக் கப்பட்ட சிவில்சேவையைப் போன்றே இயங்கியது. எல்லா அரசாங்கத் திணைக் களங்களுக்கும் இது எழுதுவினைஞர் சேவையை அளித்தது. இவற்றில், தபால், புகையிரத, சுங்க திணைக்களங்களுக்கான எழுதுவினைஞர்களுக்கு விசேடபயிற்சி தேவையாகவிருந்தது. சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி, நாட்டின் நிர்வாகம் சிறந்து விளங்குவதற்கு இம் முறைமை ஒரு முக்கிய காரணமாகவிருந்தது. 19ம் நாற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் பல, ஆங்கிலம் கற்ற இலங்கையர்கள் இந்த எழுதுவினைஞர் ஆளணியில் இணைந்து கொண்டனர். உதாரணமாக, 1868 ல், 1,084 நியமனங்கள் செய்யப்பட்டன. இவற்றுள் 894 இலங்கையரினால் வகிக்கப்பட்டன.¹⁰⁷

- இந்த எழுதுவினைஞர் சேவையில், இலங்கைத் தமிழர்கள் தமது சகாக் களாகிய சிங்களவர்களுடன் சம அளவிலேயே பங்குபற்றினர். 1877 ல் 249 பரீட்சார்த்திகள் எழுதுவினைஞர் பரீட்சைக்குத் தோற்றி. இவர்களில் 35 பேர் சித்தியடைந்தனர். (கொழும்பில் 13, காலியில் 3, மட்டக்களப்பில் 2, அனுராத புரத்தில் 2, மன்னாரில் 2, களுத்துறையில் 1, சிலாபத்தில் 1, முல்லைத்தீவில் 1, இரத்தினபுரியில் 1, பதுளையில் 1, யாழ்ப்பாணத்தில் 8 பேர்கள்), கவனமாகப் பார்க்கையில், சித்தியடைந்தவர்களுள் தமிழரின் தொகை, ஏனைய சமூகத்தின் ரையும் விட அதிகமாக உள்ளது.*¹⁰⁸ 1897 லும் இதே நிலை காணப்பட்டது. அப்போது, மற்ற எந்தச் சமூகத்தினரையும்விட தமிழர்களே அதிகமான தொகையில் எழுதுவினைஞர் பரீட்சையை வெற்றிகரமாகப் பூர்த்தி செய்துள்ளனர் என மோணிங் ஸ்ரார் செய்தி வெளியிட்டிருந்தது.*¹⁰⁹

ஆங்கிலப் பாடசாலையில் பட்டம் பெற்று, பொதுவாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட சான்றிதழ்களைப் பெறுவதன்மூலம், பட்டதாரிகளுக்கு எண்ணற்ற வேலைவாய்ப்புகள் கிடைக்கக் கூடியதாகவிருந்தது. பல்வேறு அரசாங்கத் திணைக்களங்களில், அநேகமான உயர் அந்தஸ்து பதவிகளைப் பொதுத்துறை வழங்கியது. இவை, குறிப்பாக வளர்ந்துவரும் நகரமாகிய கொழும்பிலும், மாகாணத் தலைநகரங்க ளாகிய காலி, கண்டி, யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு என்னுமிடங்களில் கிடைத்தன. மிக விருப்பத்துடன் நாடப்பட்ட இந்த பொதுத்துறை எழுதுவினைஞர் பதவிகளுக்கும், பொதுச்சேவைப் பதவிகளுக்கும் போட்டி மிகப் பலமாக இருந்தது.! பொதுத்துறைப் பரீட்சையில் பெற்ற பெறுபேறுகளின் அடிப்படையிலேயே வெற்றியடைந்த பரீட்சார்த்திகள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இந்தப் பரீட்சையைப் பல தமிழ் மாணவர்கள் வெற்றிகரமாகப் பூர்த்தி செய்திருந்தனர். பொதுத்துறையுடன் தனியார் துறையும், ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெற்றிருந்தவருக்கு, எழுதுவினைஞர் பதவிகளிலிருந்து தொழில்நுட்ப நீர்வாகப் பதவிகள்வரை வழங்கின, அத்துடன், பத்தொன்பதாவது

நூற்றாண்டின் இறுதியில், வேலைகளுக்கான வாய்ப்புக்கள், மலைநாட்டு மாகாணங்களின் பெருந்தோட்டத் துறையுடன் சம்பந்தப்பட்ட நகரங்களிலும், மாவட்டங்களிலும் கிடைத்தன. பட்டதாரிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்க, தமிழர்கள் தீவின் தெற்குக் கோடிப் பகுதிகளில் வேலை வாய்ப்புக்களைத் தேடலாயினர். 1870 களிலிருந்து உயர்கல்வி இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் விரிவடைந்தபோது, இலட்சிய நோக்கும், வெற்றியும் பெற்ற வசதி படைத்தவர்கள், பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் தமது கல்வியை விஸ்தரிக்க வாய்ப்புக் கிடைத்தது.¹¹⁰ அதியுயர்ந்த செல்வந்த குடும்பப் பிள்ளைகளே இதனால் அதிக நலனடைந்தனர் என்பது இதன் அர்த்தமாகும். உடையார்கள், விதானைமார்கள், முதலியார்கள், நிலவுடைமையாளர், அரசாங்க அதிகாரிகள், தொழிற்றுறை நிபுணர்கள், வர்த்த கர்கள், வெளிநாட்டிலிருந்து வருமானம் பெற்றவர்கள் ஆகியவர்களின் பிள்ளைகளே இவர்களாவர். கல்வித் தகைமைகளின் மட்டம் அதிகரித்துச் செல்ல, அரசாங்க தனியார்துறைப் பதவிகளுக்குப் போட்டியும் அதிகரித்தது. வேலைக்கான போட்டி அதிகரித்தபோது, இலங்கையில் பதவிகளைப் தமிழர்கள் பெறும் போக்கு வீழ்ச்சியடைந்தது. ஆயினும் இந்தச் சமயம், பிரித்தானிய ஆட்சியின் கீழான மலே சமஷ்டி அரசுகள், நீரிணைக் குடியிருப்புக்கள் ஆகியவற்றின் பொதுத்துறை விஸ்தரிக்கப்பட்டு, வேலைக்கு ஆட்கள் சேர்க்கப்பட்டனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண் டின் இறுதியிலிருந்து, இதனால், ஆங்கிலக் கல்விபெற்ற தமிழர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக்கள் திறக்கப்பட்டன. தமிழ் இளைஞர்கள் மலேயாவில், பிரித்தானிய சிவில்சேவை அதிகாரிகளாக வேலை பெறக்கூடியதாக இருந்தனர். மலேயாவில் தோட்டத்துரைகளாக இருந்தவர்கள் பின்னர் தமிழர்களின் திறமைகளை நன்கறியலாயினர். 111

இதைவிட முக்கியம் என்னவெனில், 1870 லிருந்தான கல்வி விஸ்தரிப்பு, தமிழ் பிரதேசங்களில் உள்ள பல்வேறு பாடசாலைகளில் நூற்றுக்கணக்கான ஆசிரியர் பதவிகளை உருவாக்கியது. இதனால் ஆசிரியர் பதவிகளைப் பெறும் வாய்ப்புக்கள் தமிழருக்குக் கிடைத்தன. ஆங்கிலக் கல்விபெற்ற தமிழர்கள், இலங்கையெங்கிலும் உள்ள பல்வேறு ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியப் பதவிகள் பெறமுடிந்தது. இதே நேரம், சுயமொழியில் கல்விபெற்ற தமிழர்கள், தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலும், பெருந்தோட்ட மலைநாட்டிலும் மட்டுமே வேலைபெற முடிந்தது.

மாற்றமடைந்த இந்த வேலைவாய்ப்பு நிலையின் ஒரு பெறுபேறு என்ன வெனில், ஏற்கெனவே தமிழர்கள் மத்தியில் நிறுவப்பட்டிருந்த பொருளாதார இணைப்புக்கள் மேலும் வலுவடைந்தன என்பதுதான். இதே வழியில் தமிழர் களுக்கும் சிங்களவர்களுக்குமான தொடர்புகளும் பலமடைந்தன. தமிழர்கள் தமது தொடர்புகளை, விசேடமாக இந்தியாவுடன், குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டுடன் விஸ்தரித்துப் பலப்படுத்திக் கொண்டனர். பின் சொல்லப்பட்ட தொடர்புகள், இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதியில், அரசியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடு வதற்குத் தமிழர்களை ஊக்குவிப்பதில் செல்வாக்குச் செலுத்தின. தமிழர்களுக்கும், பெரும்பான்மையினரான சிங்களவர்களுக்கும் இடையேயான, பொருளாதாரம், வேலைவாய்ப்பு என்பவற்றிற்கான போட்டி, ஏற்கெனவே பகைக்கும், பிரச்சினைக்கும் உரியதொரு விஷயமாகி, தமிழர்கள் ஒத்த குரலில் தமது உணர்வுகளைத் தெரிவிக்கலாயினர் என்பதை இங்கு கவனிப்பது பயனளிப்பதாகும். அநீதி நிலவு கின்றது என்ற உணர்வைப் பின்வரும் மேற்கோள் சித்தரிக்கின்றது.

*1889 பரீட்சையில் சித்தியடைந்த யாழ்ப்பாணப் பரீட்சார்த்திகள் இப்போதும் வேலையற்றவராக இருக்க, 1891 ல் சித்தியடைந்த, கொழும்பையும் ஏனைய இடங்களையும் சேர்ந்தவருக்கு வேலை கிடைத்துள்ளது." தமிழர்களின் உரிமைகள் எவ்வகையில் அசட்டை செய்யப்படுகின்றது என்பதற்கு இது மேலுமோர் உதாரணமாகும். வடக்கின் எழுதுவினைஞர்களுக்கும். முந்திய பரீட்சார்த்திகளுக்கும் இழைக்கப்படும் அநீதியைச் சுட்டிக்காட்டி, மாட்சிமை தங்கிய தேசாதி பதிக்கு, ஒருமித்த குரலில் பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்பட வேண்டுமென் பதை, இந்த உண்மைகள் யாவும் வலியுறுத்துகின்றன.

"மேலும், சிங்கள மாகாணத்தில், முக்கியமான கச்சேரிகளில் சிங்களக் கனவான்கள் பயிற்சியாளர்களாக நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். இக் கனவான்கள் பிரித்தானியப் பல்கலைக்கழகக் கல்வி பெற்றவரோ, அல்லது சட்டத் தகைமையோ அல்லது விசேடமான பயிற்சியோ பெற்றவர்கள் அல்லர். இவர்கள் சராசரிக் கல்வியும், திறமையும் கொண்ட சாதாரணர்கள். தமிழர்கள் மத்தியிலும் இப்படியான, நம்பிக்கையும் பொறுப்பும் உள்ள பதவிகளுக்கு ஏற்ற தகைமைகளையுடைய கனவான்கள் உள்ளதுடன், குறிப் பிட்ட சிங் களக் கனவான் களுடைய தகைமைகளை விட இவர்களது தகமைகள் குறைந்தவையல்ல, தமது சக பிரசைகளான சிங்களவருக்கு உள்ள உரிமைகளுக்கும், சலுகைகளுக்கும் தமிழர்களும் உரித்துடையவர்களாயின், வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களைச் சேர்ந்த இவர்களுக்கு அரசாங்கம் எதற்காக பயிற்சி பெறுபவர்களாக அனுபவம் தரவில்லை?¹¹²

இதுவரை அடங்கிய நிலையிலிருந்த, தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் இடையிலானபோட்டியும், பகைமையும் கொதிக்க ஆரம்பித்தன. இதேசமயம், சிங்களப் பிரதேசங்களிலான தமிழரின் பொருளாதார விஸ்தரிப்பு, உத்தியோ கத்திற்கான போட்டியுடன் இணைந்து, சிங்களவர்களை விழித்தெழச் செய்து, பொருளாதாரப் பகையையும், கசப்பையும் சிறிய அளவில் உருவாக்கியது. அரசாங்கத்திடமிருந்து சிங்களவர்கள், தம்மைவிட அதிகமான நலன்களையும், வாய்ப்புக்களையும் பெற்றதாகவும் தமிழர்கள் உணர்ந்தனர். அத்துடன், மேலே குறிப்பிட்டதைப் போன்று, தொழில்வாய்ப்பில் சிங்களவர்களுக்கு முதலிடம் வழங்கப்படுவதாகத் தமிழர்கள் உணர்ந்தனர். உதாரணமாக புகையிரத பாதை அமைக்கும் அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் சிங்களப் பகுதியிலேயே முதலில் ஆரம் பிக்கப்பட்டன. இந்த மனக்குறைகளும், மனத்தாங்கல்களும், இருபதாம் நூற்றாண் டின் ஆரம்பத்தில் தமிழர்களிடையில் அரசியல் விழிப்புணர்வு வளர்ச்சியடைவதற்கு விளைநிலமாகச் செயற்பட்டது,

கமிமர்கள் மத்தியில் நிலவிய இத் கொழில்வாய்ப்பு நிலைமை, பொதுவான பொருளாதார வளர்ச்சியிலும், விஸ்தரிப்பிலும் ஏற்கெனவே உயர்நிலையை எட்டியிருந்த தமிழர்களை மேலும் பலப்படுத்தும் போக்கைக் கொண்டிருந்தது. இந்க உயர் மட்டத்தினரின் அநேகமானோர், தமது பொருளாதார நடவடிக்கைகளை நிறுவியிருந்த புதிய பிரதேசங்களான தெற்கையும், மலைநாட்டையும் தமது நிரந்தர வதிவிடங்களாக்கிக் கொண்டனர். கல்வி பெற்ற வகுப்பினரான இந்தச் செல்வந்தர்களும், தொழிலதிபர்களும், போதிய அளவ முகலை சேர்க்குக் கொண்டதும், பின்னர் வர்த்தக முயற்சிகளில் முதலீடு செய்யலாயினர். இவ் வகையான முயற்சிகள் பிரதானமாக இலங்கையின் தெற்குப் பகுதியில் பெருந் தோட்ட விவசாயத்திலும், தலைநகராகிய கொமும்பிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இருந்தபோகிலும், இவற்றினால் விளைந்த நிதிவளங்கள், ஏற்றுமதியாகிய கல்வி பெற்ற மனிதவலுவுக்கு அல்லது வியாபார முயற்சிகளுக்கு மாற்றீடாக அமைந்ததே யன்றி, யாழ் தீபகற்பத்திலோ அல்லது வேறெந்தத் தமிழ்ப் பிரதேசத்திலோ ஏதாவது பெரும் சமூக பொருளாதார மீளமைப்பை உருவாக்குவதற்கு வழிகோல வில்லை. பணம் கிராம மட்டத்து வாழ்க்கைத் தரத்தை உறுதிப்படுத்தவே செலவிடப் பட்டது. மறுபுறத்தில், தெற்கில் முதலீடுகளைச் செய்த கல்விபெற்ற வகுப்பினர் மத்தியிலான பெருவசதி படைத்தோர், தமிழ்ச் சமூகத்தினரிடையே ஒரு புதிய உயர்மட்டத்தை உருவாக்கி, யாழ் தீபகற்பத்தில் வசிப்பதை விடுத்து, தெற்கிலேயே வாழ்ந்தனர். இவர்கள் தமது குடும்ப உறவுகளைப் பேணியபோதும், சிறு அளவிலான முதலீடுகளைத் தீபகற்பத்தில் (குறிப்பாகக் காணி சேர்ப்பதில்) செய்தபோதும், அங்கு இவற்றால் சமூக, பொருளாதார ரீதியான இவர்களது தாக்கம் குறைவானதாகவே இருந்தது. இந்த உயர் மட்டக்கினர் தமது அக்களைகளையும், வாம்வையும் கொகில், விசேடமாகக் கொழும்பில் முதலீடு செய்து, மேற்கத்திய பாணி வாழ்க்கையைக் கடைப்பிடித்தனர். அதேவேளை, இவர்களின் உயர்ந்த கல்வித் தகைமைகளும், அறிவும், பணமும், தெற்கிலும் வெளிநாடுகளிலும் உள்ள பெருநகரங்களில் கற்ற நகரமயமான மனப்பாங்குகளும், தமிழ்ச் சமூகத்தில் நிலவிய சாதிய முறைமையில் எவ்வித தாக்கத்தையுமே ஏற்படுத்தவில்லை. உண்மையில், கல்வியினால் கிடைத்த அந்தஸ்து, செல்வம், உத்தியோகம் என்பனவும், தெற்கின் ஏனைய உயர்மட்டத்தினருடன் இவர்களுக்கிருந்த தொடர்பு களும், சாதிய முறைமையில் சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டு வருவதற்குப் பதிலாக, தமிழ்ச் சமூகத்தில் இன்னுமோர் சாதிய முறைமையை உருவாக்கி அதை நடைமுறைப்படுத்தவே பயன்பட்டது. இந்த வகுப்பு முறைமை, ஏற்கெனவே சமுதாயத்தில் உயர் நிலையிலிருந்த வெள்ளாளன

மேலும் பலப்படுத்தி, தமிழ்ச் சமூகத்தில் அவர்கள் ஒர் ஆதிக்கப் பாத்திரத்தை வகிக்க வைத்தது, கல்வியின் காரணமாக ஒரளவு சமூகச் சீர்திருத்தம் காணப்பட்ட போதிலும், இது சாதியை அல்லது வகுப்பை அடித்தளமாகக் கொண்டிருக்காது, தனிப்பட்ட மனிதரளவிலேயே இருந்து, சாதி, வகுப்பு என்பனவற்றின் கட்டுமானத்தில் காணப்பட்ட பரம்பரை மரபை எவ்வகையிலும் மாற்றவில்லை.¹¹³

மேலம். இந்த உயர் மட்டத்தினர் எப்போதாவது தீபகர்பத்துக்கு வருகை தந்தபோதிலும், இந்தப் பிரதேசத்தின் பழைமைவாதிகளை இவர்களின் பிரசன்னம் பெரிதாகப் பாதிக்கவில்லை. இவர்களது செல்வாக்கு, சில குடும்பங்களின் தனிப்பட்ட ஒரு சிலரிலேயே காணப்பட்டதன்றி, வெகுசனத்தில் பாகிப்பை ஏற்படுத்தவில்லை. இருந்தபோதிலும், விடுமுறை காலத்திலும், கொண்டாட்ட காலத்திலும் இவர்கள் அடிக்கடி மேற்கொண்ட வருகை குடும்ப உறவுகளைப் பலப்படுத்தியது. இவர்களுக்கும் தீபகற்பத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் இடையே இருந்த முக்கியமான தொடர்பு, இவர்கள் தமது குடும்பங்களுக்கு அனுப்பிய பணந்தான். இப் பணம் அக் குடும்பங்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தவும், குடும்ப வீடுகளைச் சீர்திருத்த உதவவும், குடும்பத்தின் அங்கத்தவர்களான சகோதர, சகோதரிகளுக்கு உயர்கல்வி வாய்ப்பை அளிக்கவும், ஏன், குடும்பத்தின் பெண்கள் மணமுடிப்பகற்கு சீதனம், நன்கொடை போன்றவற்றிற்கு மொத்தமாக ஒரு தொகை கொடுப்பதற்கும் இந்தத் தொடர்பு பயன்பட்டது. இதேவேளை, வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேசங்களில் ஆசிரியர்கள், எழுதுவினைஞர்கள், வர்த்தகர்கள் என்ற தானங்களில் இருந்தவர்கள் மேலும் செல்வாக்கும். அகிகாரமும் கொண்டவர்களாகி, பாரம்பரிய உயர் மட்டத்தினரான உடையார்கள், விதானைமார்கள், முதலியார்கள் என்பவர்களை முந்திக் கொண்டனர். மேலும், அடிப்படையில் நிலவுடமையாளரான வெள்ளாளர் மத்தியில் உருவான இந்தக் கல்விபெற்ற வகுப்பினர். கிராமத் தமிழர்கள் மத்தியில் ஒரு புதிய உயர்மட்டமாக உருவெடுத்தனர். கொழும்பையும், தெற்கையும் தளமாகக் கொண்டிருந்த, மேற்கத்திய மயமாகிவிட்ட தமிழர்கள், தமிழர்கள் மத்தியில் மட்டுமன்றி, பொதுவாக இலங்கையிலேயே மேலும் மேலும் செல்வாக்கும், அதிகாரமும் பெற்றபோதும், அவர்களுடைய அரசியல் அதிகார அடித்தளம் இந்த உள்ளூர் தமிழ் உயர் மட்டத்தினரில்தான் முழுக்க, முழுக்கத் தங்கியிருந்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்தும், ஏன் அதற்கு முன்ன தாகக்கூட, தமிழரின் நாமத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட (மன்னெடுப்புக்களை கருத்துக்கு எடுக்கையில், இந்த அரசியல் விளையாட்டில், இவ்விரு தமிழ் உயர் மட்டத்தினரே பிரதான பாத்திரங்களாகத் தோன்றுகின்றனர். குறிப்பாக இலங்கையில் தமிழரின் சார்பில் இவ்விரு உயர் மட்டத்தினரும் காட்டிய ஈடுபாட்டில், இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதலிரு தசாப்பதங்களும் குறிப்பிடுமளவுக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாகும். இக் கால கட்டமே, இந்த ஆய்வின் இறுதிப் பகுதியாக அமையும்.

NOTES

- 1. B.L. Panditaratna and S. Selvanayakar, "The Demography of Ceylon An Introductory Survey' in UCHC, Chapter II, p.286.
- 2. B.L. Panditaratna and S. Selvanayakam, op.cil, p.287.
- 3. Ibid., (Based on Government Census Report).
- B.L. Panditaratna and S. Selvanayakam, op.cit, p.288.
- 5. B.L. Panditaratna and S. Selvanayakam, op.cit, p.299.
- 6. MS. 5 Jan. 1871.
- 7. MS, 6 June, 1881,
- S. Arasaratnam, 'Sri Lankan Tamils: Under Colonial Rule' in C, Manogurari & B Pfaffenberger, eds., The Sri Lankan Tamils: Ethnicity and Identity, West View Press, Colorado, 1994, pp:45-46,
- 9. A.J. Wilson, The Break-up Sri Lanka. The Sinhalese-Tamil Conflict, C. Hurst and Co. Publishing, London, 1988, p.45.
- 10. IC, 10 Aug. 1899, (tr).
- 11. MS, 20 Nov. 1873.
- 12. L.A. Wickremeruthe, 'The Development of Transportation in Ceylon, c. 1800-1947', in UCHC, p.303, I
- PM. Binghum), History of the Public Works Department of Ceylon, (No date of publicustion), p.1.
- 14. PM, Bingham, op.cil, p.47.
- 15. HO, 28 July, 1897.
- 16. MS, 4 Jan. 1872.
- 17. MS, 5 Oct, 1880.
- 18. MS, 2 Feb. 1869.
- 19. MS, 2 Mar. 1868.
- 20. MS, 27 Aug. 1899.
- 21. Wesleyan Mission Report, Trincomalee 25th March, 1856,
- 22. HO, 13 Aug 1890,
- 23. MS, 4 Jan. 1900.
- 24. The Ceylon Blue Book, 1930, p.1.
- 25. HO, 10 Feb, 1894,
- 26. Ibid. |
- 27. HO, 6 Jul. 1898,
- 28. Ibid.
- 29. MS, 20 Mar. 1899.
- 30. MS, 5 Nov. 1885.
- 31. IC, 30 Mar. 1890, (tr.).
- 32. IC, 30 Mar. 1890, (tr.).
- 33. HO, 8 May, 1895.
- 34. HO, 6 Jul. 1898.
- 35. HO, 30 Nov, 1905,
- 36. L.A. Wickremeratne, 'The Development of Transportation in Ceylon, UCHC, op.cit, p.

- 37. HO, 18 May, 1898,
- 38. HO, 28 Oct. 1891
- 39. Ibid.
- 40. Ibid.
- 41. "Northern Province Administrative Report of the Government' in HO, 19 Aug. 1896.
- 42. HO, 19 Aug. 1896.
- 43. HO, 19 Aug. 1896.
- 44. MS, Feb. 1864 (date unreadable).
- 45. C. Collins, Public Administration in Ceylon, op.cit, p.85.
- 46. HO, 7 May, 1890.
- 47. HO, 13 Aug. 1890.
- 48. IN, 12 Dec 1877.
- 49. Ibid., (tr.).
- 50. Ibid., 26 Dec. 1877.
- 51. HO, 24 Jul. 1895.
- 52. HO. 20 Jul. 1898.
- 53. HO. 20 Jul 1898.
- 54. HO, 8 Jul. 1891.
- 55. HO. 8 Jul. 1891.
- 56. MS, 15 Nov. 1877.
- 57. IC, 10 May, 1901 (tr.).
- 58. HO, 7 Aug. 1895.
- 59. MS, 30 Aug. 1894
- 60. HO. 9 Oct. 1889.
- 61. HO, 20 Oct. 1896.
- 62. HO, 7 Jun. 1900.
- 63. HO, 28 Feb. 1902.
- 64. HO, 7 Aug. 1895.
- 65. HO, 19 Aug. 1896.
- 66. IC, 27 Jan 1902. (tr.)
- 67. IC, 29 Jan, 1902. (tr.).
- 68. HO, 10 Jun. 1891.
- 69. IC. 11 Jun 1890. (tr).
- 70. IC, 16 Sept. 1891. (tr.).
- 71. IC, 7 May, 1890. (tr.).
- 72. HO, 11 Sept. 1889.
- 73. HO, 11 Sept. 1889.
- 74. MS. 7 Sept. 1882.
- S. Arasaratnam. 'Sri Lanka's Tamils: Under Colonial Rule', in C. Manogaran and B. Pfaffenberger, op. cit., p.48
- G.A. Piyaratna, American Education in Ceylon, 1876-1875, An Assessment of its Impact, (PhD Thesis, 1968), University of Michigan, Ann Arbor, 1971, p.174
- 77. CVCMS, pp.95-97.

- 78. G.A. Piyaratna, Ibid., p. 174.
- Report of the American Mission in Ceylon in 1878, Strong and Asbury Printers, Jaffna, 1879. p.5
- 80. Wesleyan Missionary Correspondents, Jaffna, 10th August, 1975.
- 81. WJ.T. Small, op. cit, p.139.
- 82. CVCMS, p.92.
- 83. Ibid., p.95.
- Education in Ceylon: A Centenary Volume, The Ministry of Educational and Cultural Affairs, Colombo, 1969, p.465.
- 85. Education in Ceylon: A Centenary volume, op.cit, p.467.
- 86. 86 lbid. p. 468 270 Busiou s da
- 87. HO. 7 Aug. 1895,
- 88. Jaffna College Miscellany. Strong and Asbury, Printers, Jaffna, 1891. pp 66 67
- 89. Sanmarkapothini, 1885 (Date and page unreadable).
- 90. MS, 21 Mar. 1901.
- 91. MS, 15 Jun. 1899.
- 92. HO, 8 May. 1895.
- 93. HO, 8 May, 1895.
- 94. HO, 8 Dec. 1897.
- 95. HO, 6 Jan 1897.
- 96. PAC. p.91.
- 97. MS, 18 Nov. 1875
- 98. HO, 11 Nov. 1891.
- 99. MS. 3 Mar. 1887.
- KM. De Silva, A History of Sri Lanka, Oxford University Press. Madras, 1981, p.322.
- 101. PAC, p.92
- 102. PAC. pp.94-95.
- 103. Ibid. p.100.
- K.M. De Silva, The Development of the Administrative System, 1833-c.1910, UCHC.p.222
- 105. K.M. De Silva, op.cit.
- 106. IC, 9 Oct. 1889 (tr.).
- 107. K.M. De Silva, op.cit, UCHC, p.222.
- 108. MS, 1 Feb. 1877.
- 109. MS, 6 Jun. 1879.
- 110. S. Arasaratnam, op. cit., p.48.
- 111. Durai Raja Singham, A Hundred Years of Ceylonese in Malaysia and Singapore 1867-1967, cited in S. Arasaratnam, op. cit. p.49.
- 112. HO, 25 Nov. 1891.
- 113. S. Arasaratnam, op. cit, p.50.

அத்தியாயம் ஏழு

இலங்கைத் தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் ஆரம்ப தோற்றமும் அரசியல் வளர்நிலைகளும் (1879 – 1923)

லங்கையின் நவீன அரசியல் வரலாறு, 1831-1833 காலத்திலான கோல்புறூக், கமறோன் சீர்திருத்தங்களின் அறிமுகத்துடன் ஆரம்பிக்கின்றது. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பக் காலத்திலிருந்து அரசியல் வளர் நிலைகள், சமூக, பொருளாதார மாற்றங்களுக்குச் சமாந்தரமாக நிகழ்ந்துள்ளன. இருப்பினும், 1831 வரையில் எவ்வித பெரிய மாற்றங்களும் நிகழவில்லை. அக் காலத்திலிருந்து கல்வியிலும், தொழில்வாய்ப்பிலும் நிகழ்ந்த சமூக பொருளாதார மாற்றங்கள், சனத்தொகை பொதுநலசேவைகள் என்பவற்றின் வளர்ச்சி, நெடுஞ்சாலைகள், தொடர்பு முறைமைகள் நிறுவப்பட்டமை என்பவற்றின்

29() இலங்கை தமிழ் தேசியம்

இறக்குமதி ஏற்றுமதி முயற்சிகளுடன் அதிகரித்துச் சென்று கைத்தொழில் வர்த்தக வியாபாரச் செயற்பாடுகளும், சாம்ராச்சியத்தின் சமூக பொருளாதார அரசியல் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தும் முகமாக, இலங்கைக்கு ஒரு சிறந்த நிர்வாக நீதித்துறைக் கட்டுமானத்தை நிறுவவேண்டிய தேவையை அரசாங்கத்துக்கு ஏற்படுத்தின. அரசியலமைப்பு ஒன்றும், சட்டநிரூபணசபை முறைமையொன்றும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, இத் தேவை பூர்த்தி செய்யப்பட்டது. சட்டநிரூபணசபை, சட்ட நிர்வாக சபை என்பனவற்றினால் ஏற்பட்ட பெரும் சீர்திருத்தத்தையும் அதைத் தொடர்ந்த வளர்நிலைகளையும், இங்கு சுருக்கமாக ஆராய்வது அத்தியாவசிய மாகும். அத்துடன், இச் சபைகளின் ஆரம்பத்திலிருந்து இலங்கைத் தமிழர்கள் இவற்றில் எவ்வாறு சம்பந்தப்பட்டிருந்தனர் என்பதையும், இந்த அரசியல் அனுபவம் அவர்களை இதைவிட அதிகமான அரசியல் அபிலாஷைகளைக் கொள்ளத் தூண்டின என்பதையும் ஆய்வதற்கு இந்த ஆராய்ச்சி அத்தியாவசியமாகும். இலங்கைத் தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் தோற்ற மூலங்களை ஆராய்வதற்கும், அடையாளம் காண்பதற்கும் இக் காலகட்டத்திலான, அவர்களது அரசியல் ஈடுபாட்டையும், முன்னெடுப்பையும் புரிந்துகொள்வது அத்தியாவசியமாகும்.

சட்டநிரூபணசபையின் அறிமுகமும், தமிழ் அரசியல் பங்குபற்றலும்

சீர்திருத்தமானது. தேசாதிபதியின் சபை (பிரித்தானியர் முதலில் இலங்கையை ஆக்கிரமித்தபோது அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது) ஒழிப்பையும், சட்டநிர்வாகசபை, சட்டநிரூபணசபை ஆகிவற்றின் உருவாக்கத்தையும் சிபாரிசு செய்தது. இவ்விரு சபைகளும் 1833 மார்ச் 10 ம் திகதியன்று அங்குரார்ப்பணம் செய்யப்பட்டபோது, தேசாதிபதி ஹோடனுக்கு ஒரு புதிய ஆணையும், அறிவுறுத்கல்களும் வழங்கப்பட்டன.' ஐந்து பேர்களைக் கொண்டதொரு சட்டநிர்வாகசபைக்கு ஏற்பாடு வழங்கப்பட்டது. படைகளின் கட்டளையதிகாரி, குடியேந்நவாத செயலாளர். மன்னரின் வழக்கறிஞர், குடியேற்றவாதப் பொருளாளர், மத்திய மாகாண அரசாங்க அதிபர் ஆகியோர் இதில் அங்கம் வகித்தனர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் தசாப்தம்வரை இந்த ஒழுங்கு, மாற்றத்துக்கு உள்ளாகாது தொடர்ந்தது. இருந்த போதிலும், இவ்விரு புதிய சபைகளுள், இலங்கையின் அரசியல் அபிவிருக்கிக்குச் சட்டநிரூபணசபையே அதிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தது. இச்சபை, பிரதம நீதியரசர், தரைப்படைகளின் கட்டளையதிகாரி, கணக்காளர் நாயகம், குடியேற்றவாதச் செயலாளர், மேல்மாகாண அரசாங்க அதிபர், குடியேற்றவாத பொருளாளர், நில அளவை நாயகம், கொழும்பின் சுங்க கலெக்டர் ஆகியோரைக் கொண்டிருந்தது. இயலுமான அளவில், சமவிகிதத்ததில், மகிப்பக்குரிய ஐரோப்பிய வர்த்தகர்கள் அல்லது ஐரோப்பிய உள்ளூர் வாசிகள் என்பவர்களுடன் சுதேசிகள் மத்தியிலான "உயர் வகுப்பு" மக்கள் மத்தியிலிருந்து, ஆறு உத்தியோகப்பற்றற்ற

அங்கத் தினர் கள் நியமிக்கப்பட வேண்டியிருந்தது.² சட்டநிரூபணசபையின் கட்டுமானமும், 1910 வரையில் பெருமளவுக்கு மாற்றத்துக்கு உள்ளாகாதிருந்தது. கண்டிய, முஸ்லீம் பிரதிநிதிகளுக்கும் இடம் அளிப்பதற்காக 1889 ல் இச் சபையின் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர் தொகை ஆறிலிருந்து எட்டாக உயர்த்தப்பட்டது. மூன்று வருடகாலத்துக்கு அங்கத்தவர்கள் நியமிக்கப்பட வேண்டுமென்பது, ஐந்து வருடக் காலமாக ஆக்கப்பட்டு, வேறொரு மாற்றமும் செய்யப்பட்டது.³

குடியேற்றவாத சட்டநிரூபண சபை ஒன்றை நிறுவுவதற்கு எப்போதுமே உள்ள அக்தியாவசிய காரணம் என்னவெனில், குடியேற்றநாட்டு வாசிகள் பிரதி நிதித்துவப்படல் வேண்டும் என்பதாகும். அரச செயலாளருக்கு, நம்பகமானதும், மிகச் சரியானதுமான தகவல்கள் கிடைப்பதற்கான மாற்றுவழிகள் இருக்க வேண்டும் என்பதனாலும், குடியேற்ற நாட்டின் பிரச்சினைகளையிட்டு உள்ளூர் அபிப்பிராயத்தைக் கணிக்கவும், தேசாதிபதியினால் முன்வைக்கப்படும் திருத்தங்களை மதிப்பீடு செய்யவுமே, குடியேற்றநாட்டு வாசிகளின் பிரதிநிதித்துவம் அவசியமாயிற்று. இச்சபை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதன் பின்னர், அது மேலும் பிரகிநிதித்துவம் கொண்டதாகி, 1910 லும், 1920 லும், கரையோரச் சிங்களவர், வடக்கு கிழக்கு மேற்கு மாகாண இலங்கைத் தமிழர், இந்தியத்தமிழர், முஸ்லீம்கள், பறங்கியர், ஐரோப்பியர் ஆகிய இனங்களிடையே சமநிலையிலான இன அமைப்பைப் பேணு வதற்கான நடைமுறைகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இருப்பினும், சட்டசபையின் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களின் பிரதிநிதித்துவத்துடன், தேசாதிபதியே தொடர்ந்து இலங்கையை ஆளும் பொறுப்பைக் கொண்டிருந்தார். இந்த நிலைமை 1910 ல் தேசாதிபதி சேர். ஹென்றி மக்கலத்தின் பதவிக் காலத்திலும், 1920 ல் தேசாதிபதி சேர். வில்லியம் மனிங்கின் பதவிக் காலத்திலும் தெளிவாகப் புலப் பட்டது, உள்ளூர் வாசிகளின் அனுபவமின்மை, முதிர்ச்சியற்ற அரசியல் அணுகு முறை, என்பன காரணமாக கோல்புறூக், சட்டநிரூபணசபைக்குப் பிரதிநிதிகள், தேர்வு நியமனமூலமே மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுமெனச் சிபாரிசு செய்தார். இதற்கிணங்க, ஆறு உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் இன அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். ஆரம்பத்தில் இந்த அங்கத்துவ விகிதம் மரபுவழியில், மூன்று ஐரோப்பியர்கள், சிங்கள, தமிழ், பறங்கிய இனங்களிலிருந்து தலா ஒரு அங்கத்தவர் என வகுக்கப்பட்டது. 1889 ல் கண்டியச் சிங்களவர் ஒருவர், முஸ்லீம் ஒருவர், அங்கத்தவர்களாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இந்த நிலை 1910 வரையில் தொடர்ந்தது. பொதுவாக, அரசாங்கத்துக்கும் சபைக்கும் இடையில் சுமுக உறவு நிலவியது. எப்போதாவது, நிதிசம்பந்தமான வேறுபாடுகள், குறிப்பாக நிதிக் கஞ்சத்தனம் காரணமாக, உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் விரும்பிய அளவுகளில் வேலைகளுக்கான செலவுக்கு அரசாங்கம் பணம் ஒதுக்கீடு செய்யத்

தயங்கியபோது ஏற்படவே செய்தன. இச் சந்தர்ப்பத்தில், உத்தியோகப்பற்றற்ற தமிழ் அங்கத்தவர்கள் எவ்வாறு தமிழர்களின் அரசியல் முன்னேற்றத்துக்காக தமது அரசியற் பாத்திரத்தை வகித்தனர் என்பதை ஆராய்வது பயனுள்ளதாகும். அதே வேளையில், இலங்கைத் தமிழர்கள் எவ்வாறு இந்த அரசியல் நடை முறையில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதையும், அவர்களின் அரசியல் இலட்சியங்களுக்கு எது தூ ண்டுகோலாக இருந்தது என்பதையும் விளங்கிக்கொள்வது முக்கியமாகும். இந்த விஷயங்களை அடையாளம் காண்பதற்காக, சட்டநிரூபண சபையில், தமிழர்களின் ஆரம்பப் பங்களிப்பு சுருக்கமாக எடுத்துக் காட்டப்படும். மேலும், குடியேற்றவாத அரசாங்கத்தினால் புதிய சீர்திருத்தங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட 1879 லிருந்து 1910 வரையிலான காலகட்டம் பின்னர் கவனத்துக்கு எடுக்கப்படும். இந்த இனரீதியான பிரதிநிதித்துவத்துக்கு எதிராக உள்ளூர் இலங்கை மக்களி டையே காணப்பட்ட ஏதாவது இனரீதியான வெறுப்புணர்வு சம்பந்தமாகவும் கவனம் செலுத்தப்படும்.

சட்டநிரூபண சபையும் தமிழ் பிரதிநிதித்துவமும்

குடியேற்றவாத அரசாங்கம் சட்டநிரூபண சபையை அறிமுகப்படுத்திய போது, அவர்கள் தமிழ் இனத்தைப் பிரதிநிதிப்படுத்துவதற்கு உயர்வகுப்பிலிருந்து, பணம்படைத்த கல்விமான்களான தமிழர்களைத் தேடினர். இந்தப் பதவிக்கு ஆறுமுகநாதபிள்ளை குமாரசுவாமியை அதி பொருத்தமான வேட்பாளராகக் கண்டனர்.

ஆ. குமாரசுவாமி பருத்தித்துறைக்கு அண்மையிலுள்ள கெருடாவில் கிராமத்தில் 1783 ம் ஆண்டு பிறந்தார். கொழும்புக்கு அவர் வந்தபோது இவரது பண்புமிக்க நடத்தை, திரமை, வியாபார நுண்ணநிவு என்பனவற்றினால், நகரத்தின் முன்னணித் தழிழர்களின் நன்றதிப்பை விரைவில் சம்பாதித்துக் கொண்டார். 1808 ல், முதலில் இவர் தேசாதிபதி தொமஸ் மெயிற்லன்டுக்கு மொழிபெயர்ப் பாளராகப் பணிபுரிந்தார். பின்னர் 1810 ல், ஒரு தமிழரினால் வகிக்கக்கூடிய அதியுயர்ந்த பதவியாகிய தேசாதிபதியின் "பிரதம தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர்" பதவிக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். தலைநகரில் தமிழர்களுக்குத் தலைமை தாங்குவதற்கு ஏனைய பல்வேறு போட்டியாளர்களைவிடப் பொருத்தமான வேட்பா ளராகவும் கொழும்பு நகர மக்களினால் இவர் காணப்பட்டார். 1830 ல் இந்தப் பதவிக்கு இவர் அதிக பெரும்பான்மை வாக்குகளால் தெரிவு செய்யப்பட்டார்." ⁴ இப் பதவிகளினால் இவர் கொழும்பில் மட்டுமன்று, பொதுவாக தமிழ் இனத்தவர் மத்தியிலும் முக்கியஸ்தரானார். 1833 ல் புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட சட்டநிருபண சபைக்கு உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவராக இவரது பெயர் சிபாரிசு செய்யப் பட்டபோது, இவர் தமிழர்களுக்கு மேலும் பெருமை சேர்த்து, தமிழர்களின் அரசியல் அபிலாஷைகளை ஊக்குவித்தார். 1835 மே மாதம் 30 ம் திகதி வரையில் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் நியமிக்கப்படவில்லை. சபையின் அடுத்த அமர்வுக்கு முன்னர் இவர் அமரராகிவிட்டார்.⁵ ஆ. குமாரசுவாமியின் சாதனைகளும், தமிழர் மத்தியிலான முக்கியத்துவமும், அரசாங்கத்திலும், ஏன், சிங்கள இனத்தவர் மத்தியிற்கூட தமிழர்களுக்குப் பெருமையைத் தேடித் தந்தன, ஆ. குமாரசுவாமியின் மறைவுக்குப் பின்னர், சட்டசபையில் அவரது பதவி கிட்டத்தட்ட இரு ஆண்டுகள் வெற்றிடமாகவே இருந்தது. இந்த நீண்டகால முடிவில் தமிழர்கள் திரு. சைமன் காசிச் செட்டியை, வெற்றிடமான பதவிக்கு நியமித்து, அவர் தனது பதவியில் 1838 ஜூன் 29 ம் திகதி சத்தியப் பிரமாணம் செய்துகொண்டார்."

சைமன்காசிச் செட்டியின் பின்னர் சட்டநிரூபணசபையில் அதி முக்கிய மானவராகத் திகழ்ந்தவர் முத்துக் குமாரசுவாமி ஆவார். இவர் 1862 லிருந்து 1879 ல் காலமாகும் வரையில் சட்டநிரூபணசபையில் பதவியில் இருந்தார். முத்துக் குமாரசுவாமி, ஏறத்தாழப் பதினேழு வருடங்கள், தனது சமூக அரசியல் அறிவுத் திறத்தினாலும், சட்டத் திறமையினாலும் (இவர் இங்கிலாந்தில் கல்விகற்று வழக்கறிஞராகத் தகைமை பெற்றார்), உள்ளூர் பாரம்பரியங்கள், கலாச்சாரம், வரலாறு என்பன பற்றிய அறிவினாலும், சட்டநிரூபணசபையில் பதவி வகித்து அதைப் பெருமைப்படுத்தினார். அச் சபையில் அவர் ஒரு பிரசித்திபெற்ற சொற் பொழிவாளராகவும் இருந்தார். தமிழ் அறிஞர் வைத்திலிங்கம் இவரையிட்டுச் சொன்னதாவது:

ஒரு சொற் பொழிவாளர் என்ற வகையில் முத்துக் குமாரசு வாமி ஈடு இணையற்றவர். அவர் "கிழக்கின் வெள்ளிநாக்குப் படைத்த சொற்பொழிவாளர்" எனப் பிரபலம் பெற்றவர். சட்டநிரூபணசபை அவரின் வளமானதும், தாராளமானதுமான பேச்சாற்றலால் ரீங்கரித்தது, மக்களின் உரிமைகளுக்காக ஞானத்துடனும், அச்சமின்றியும் போராடியவர். முடிவற்ற அறிவாற்றல் வளங்களைக் கொண்டவராய், நீதியின்மேல் தாகமும், அரசியல் விவகாரத்திலும், நல்லாட்சியிலும் ஒரு தத்துவரீதியான பார்வையைக் கொண்டு, இணையற்று விளங்கியவர் அவர்!"

முத்துக்குமாரசுவாமி ஒரு நேர்மையான அரசியல் வாதியாக இருந்தார் என்பதையும், அவர் தனது அபிப்பிராயங்களைப் பயமின்றி வெளியிட்டதுமன்றி, சட்டநிரூபணசபையின் நடவடிக்கைக்காக, பொதுமக்களின் குறைகளை அச் சபையின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்தவரும் ஆவார், 1878 லும், 1879 லும் வடமாகாணத்தில் பேரழிவை ஏற்படுத்திய கலரா கொள்ளைநோயை இதற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். அப்போது, டபிள்யூ. சி. ருவைனத்தின் கீழான சுகாதாரத் திணைக்களத்தின் அசட்டையினாலும், தவறான நிர்வாகத்தினாலும், மக்களின் சௌக்கியமும், செல்வமும் பெருமளவிற் பாதிக்கப்பட்டது. ஆறுமுக நாவலர் இப்பிரச்சினையை பலத்த குரலில் எழுப்பி, தவறான நிர்வாகம் சம்பந்த மான உண்மைகளையும், புள்ளிவிபரங்களையும் மு. குமாரசுவாமியிடம் கையளிக்க, அவர் இந்த விஷயத்தை சட்டநிரூபணசபையில் டபிள்யூ. சி. ருவைனத்துக்கு எதிராகக் கொண்டு வந்தார்.⁸ இவ் வகையில், மு. குமாரசுவாமி பல்வேறு பிரச்சினைகளையும், பொதுமக்களின் துயர்களையும் சட்டசபையில் எழுப்பி, மக்களின் உரிமைக்காக வாதாடினார். மோணிங் ஸ்ரார், கத்தோலிக்க பாதுகாவலன், தி எக்ஸாமினர், த சிலோன் ஒப்சேவர், த சிலோன் றிவியூ போன்ற செய்திப் பத்திரிகைகள், இந்தச் சம்பவங்களையிட்டுச் செய்தி வெளியிட்டு மு. குமாரசுவாமியைப் பாராட்டின. அவருடைய பிரபலமும், புகழும் தமிழ்ச் சமூகத்தைப் பெருமையடையச் செய்து, மக்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடும் தன்னம்பிக்கையையும், துணிவையும், எதிர்கால அரசியல்வாதிகளுக்கு அளித்தன. இலங்கையில் அவர், மக்கள், வருங்கால அரசியற் பிரமுகர்கள் ஆகிய இரு சாராருக்குமே சிறந்த முன்மாதிரியாகத் திகழ்ந்தார்.

பொன்னம்பல முதலியாரின் மகனும், முத்துக் குமாரசுவாமியின் மருமகனுமான பொ. இராமநாதன், உயர்வாகக் கணிக்கப்பட்ட போட்டியாளர்கள் மத்தியிலிருந்து, முத்துக் குமாரசுவாமியினால் விடப்பட்ட பதவி வெற்றிடத்துக்கு நியமிக்கப்பட்டார். இந்த மட்டத்திலே நிலவிய போட்டி மனப்பான்மை, தமிழர்கள் எவ்வளவுக்கு அரசியல் நடைமுறைகளில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர் என்பதை விளக்குவதில் முக்கியமாகின்றது.

இலங்கையின் வடக்கிலும், கிழக்கிலும், கொழும்பிலும் வாழ்ந்த உள்ளுர் தமிழ்மக்கள், சபைக்குத் தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் மிகவும் துடிப்பாகப் பங்குபற்றினர். தமிழ் மக்களினது சமய, கலாச்சார, மொழிப் பாரம் பரியங்களின் நலனைக் கருத்திற் கொண்டு, மிகப் பொருத்தமான வேட்பாளரைத் தேர்ந்தெடுப்பதில், ஆறுமுக நாவலரும், உள்ளூர் உயர் மட்டத்தினரும் உற்சாக மாக அக்கறை செலுத்தினர். விசேடமாக நாவலர், எவ்வளவுக்கு அதிகமாகத் தமிழ் மக்களை அரசியலில் பங்குபெறச் செய்யமுடியுமோ அவ்வளவுக்கு அவர்களை ஈடுபடச் செய்யப் பாடுபட்டார். ஆறுமுக நாவலரின் பல்வகைத்தான பணிகள் எவராலுமே அவரைப்போல் செயற்பட முடியாதவையாக இருந்தன. முன்னைய அத்தியாயங்களில் நாம் பார்த்ததுபோன்று, மதியம் எதிர்பாரா ஆசிரியர், பாடசாலைகளின் தாபகர், நிர்வாகி, அச்சுக்கூட உரிமையாளர், புத்தக வெளியீட்டாளர், விமர்சகர், உரையாசிரியர், பத்திராதிபர், மொழிபெயர்ப்பாளர், புலவர், அரிய எழுத்துச்சுவடிச் சேகரிப்பாளர், பேச்சாளர், வாதத்திறமை மிக்க எழுத்தாளர், சிறுபிரசுர வெளியீட்டாளர், புத்தக ஆசிரியர், விண்ணப்பதாரர். கொள்ளைநோய் பஞ்ச காலத்தில் மக்களதுயர் களைபவர், மனுக்கள் மூலம் மக்களின் துன்பங்களை வெளிப்படுத்தியவர், பொதுக் கூட்டங்களையும், விவாதங்களையும் ஒழுங்கு செய்தவர், வழக்காளி, அடிக்கடி இந்தியாவுக்குப் பயணம் செய்தவர், என்பன போன்ற பல்வேறுபட்ட பாத்திரங்களாக அவர் செயற்பட்டதை நாம் எடுத்துக் காட்ட முடியும். மனித இனத்தை மேம்படுத்தவும்,

தமிழரின் சமய, கலாச்சார, மொழி, சமூக விழுமியங்களைப் பாதுகாக்கவும், நவீன உலகில் தமிழர் மேலும் சிறந்து வாழ்வதற்கு அவர்களைத் தயார் செய்யவும், இந்தப் பாத்திரங்கள் யாவற்றையும் நாவலர் ஒன்றிணைத்துச் செயற்பட்டார். மேற்குறிப்பிட்ட துறைகளுடன் மட்டும் நாவலரின் சாதனைகள் நின்றுவிடவில்லை . அவர் தனது கடைசிக் காலத்தில், தமிழ்ச் சமூகத்தின் நிலையை உயர்த்துவதற்காக, சமூக, அரசியற் கருமங்களிலும் ஈடுபட்டிருந்தார், 1874 லில் இருந்து, தென்னிந்தியாவில் அவர் இராமலிங்க வள்ளலாருடன் நிகழ்த்திய நீண்ட சமய வாதங்களின் பின்னர் அவர் நாடு திரும்பி, தமிழரைப் பாதிக்கின்ற சமூக, அரசியற் பிரச்சினைகளுக்காகத் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்.⁹ நாவலரது சமூக, அரசியல் செயல் முனைப்பு, இந்தியாவில் தமிழர்கள் மத்தியிலான சூழக கருமங்களில் இராமலிங்க வள்ளலார் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டின் செல்வாக்கின் காரணமாக ஏற்பட்டிருக்கவும் கூடும். ஆனால் இங்கு முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியது என்னவெனில், நாவலர் தனது சமூக, அரசியர் பாத்திரத்தை மேலும் விஸ்தரித்துக் கொண்டார் என்பதாகும். உதாரணமாக, 1876 லும், 1877 லும் கொடும் வநட்சி காரணமாக தீபகந்பத்தில் ஏழ்மை நிலவியபோது, பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு, உணவளிப்பதில் சளைக்காது பாடுபட்டார். 10 அவர்கள் கலாரா கொள்ளை நோயினாலும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தனர், நாவலர் இகனைச் செல்வந்தர்களின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவந்து, அவர்களுடன் இணைந்து இந்த நோயை அழிக்க அயராது உழைத்தார். ^ப இந்த மக்களின் நிலையையிட்டுக் கவனக்குறைவாக இருந்த அரசாங்க அதிபர் டபிள்யூ. சி. ருவைனத்துக்கு எதிராக இவ் விஷயத்தில் குரல் எழுப்பவும் செய்கார்.¹² 1878 ஜனவரி 15 ம் கிககியன்ற தேசாதிபதி சேர் ஜேம்ஸ் லோங்டன் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருகை தந்தபோது அவரிடம், குவைனத்தை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மாற்றம் செய்யும்படி நாவலர் மனுவொன்றை அளித்தார்.*¹³ (முன்னர் இங்கு குறிப்பிட்டது போன்று, சட்டநிரூபணசபையில் தமிழரின் பிரதிநிதியாகவிருந்த சேர். (மு. முத்துக்குமாரசுவாமிக்கு, ருவைனத்தின் தவறான நிர்வாகத்தையிட்ட தகவல்களை வழங்கி, அதன்வழி அவர் இந்தப் பிரச்சினையை சட்டநிரூபணசபையில் எழுப்பவும் நாவலர் வழிவகுத்தார்.14

நாவலர், தமிழ் மக்களின் சமூகநலனில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தார் என்பதனை இந்த உதாரணங்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. சில அறிஞர்கள், நாவலர் தனது சமூகச் செயற்பாடுகளை தீபகற்பத்தில் மட்டுமே மேற்கொண்டார் எனக் கண்டனம் தெரிவித்துள்ளனர். அவர்கள், நாவலர் செயற்பட்ட சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளையும், காலகட்டத்தையும் கருத்திற் கொள்ளத் தவறியமையால் அவர்களது கண்டனம் பொருத்தமற்றதுபோற் தோன்றுகின்றது. உண்மையில், நாடு முழுவதிலும் சமூகச் செயற்பாட்டில் முனைப்பாக இருந்தவர்களுக்கு நாவலர் ஒரு முன்மாதிரியாக இருந்தார். மேலும் நாவலர் தனது சமூகப் பணியில் சாதி, சமயத்தைக் கருக்கிற் கொள்ளாது, சமூக இடர்களினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களை முதலில், மனிதர் என்ற கண்ணோட்டத்துடனேயே கவனித்தார். இவரது இந்த மனப்பாங்கு மக்களுக்கு ஒரு முன்னுதாரணமாக இருந்தது. குறிப்பாக, தமிழ்ச் சமூகத்தில் நிலவிய சாதி, சமயம் என்பவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் வழங்கப் பிரயத்தனப்பட்டவர்களுக்கு உதாரணமாகவிருந்தது. மேலும், சில நவீன அறிஞர் கள், நாவலர் தனது கல்வி, சமய நடவடிக்கைகளில் சாதியம், சமூக அந்தஸ்து என்பவற்றைக் கவனத்திற் கொண்டார் எனக் கண்டனம் தெரிவத்துள்ளனர். இருந்தபோதும், நாவலர் மக்களின் சமய, கலாச்சார பாரம்பரியங்களைச் சீர்கிருத்தம் செய்ய முயந்சித்தபோது, அவர் பயம், பாரபட்சம் என்பன இன்றி, தவறான நடத்தை, அறியாமை, பொய்மை, கபடம் என்பவந்தைக் கடைப்பிடித்தவர்களைக் கண்டித்தார். சைவத்திலும், அதன் பிரமாணங்களிலும் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையைக் கொண்டிருந்த நாவலரை, அந்த நம்பிக்கை சைவசமயத்தின் அடிப்படையான வருணாச்சிரம தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்கச் செய்தது. (வருணாசிரம் தர்மம் பிராமணர், ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்ற நால்வகை சாதிகளைக் கூறுகின்றது. இச் சாதிகள் ஒவ்வொன்றுக்கும், அவர்கள் சமய இரட்சிப்பை அடைவதற்கான பிரத்தியேகக் கடமைகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.)

நாவலர் தான், சைவ தர்மத்தில் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையின் காரணமாக, இந்தக் கருத்துக்களைப் பலமாகப் பின்பற்றினார் என்பதினால் அவ்வகையான கொள்கைளுக்காக அவரைக் கண்டனம் செய்வது சிரமமாகின்றது. அப்படியிருந்துங் கூட அவரது சமூக செயற்பாடுகள் சாதி, சமயப் பிரச்சினைகளைப் பெரிகாகக் தூக்கிப் பிடிக்கவில்லை . எனவே அறிஞர்கள் தெரிவிக்கும் கண்டனம் சந்தேகத் துக்குரியது. இங்கு முக்கியம் என்னவெனில், நாவலர் இக் காலகட்டத்தில், தமிழ் மக்கள் அனைவரையும், சாதி சமய வகுப்பு என்ற பேதங்களின்றி ஒன்றி ணைத்து, அவர்களின் பிரச்சினைகளத் தீர்ப்பதில், அவர்களைப் பங்கு பெரச் செய்யும்படி ஊக்குவித்தார் என்பதாகும். நாவலரின் சீர்திருத்தப் பணிகளின் சிருப்புக் காரணமாக, அவரது செயந்பாடுகளையிட்டு, எவ்வித சமய, சாகிய, நம்பிக்கை சார்போ, பாரபட்சமோ இன்றி, இலங்கை நேசன், த மோணிங் ஸ்ரார். தி எக்ஸ ாமினர், கத்தோலிக்க பாதுகாவலன் போன்ற செய்திப் பத்திரிகைகள் யாவுமே கட்டுரைகளை வெளியிட்டன. எனவே, தமிழர்கள் மத்தியில் காணப்பட்ட பல்வேறு குழுக்களை, ஒருமித்த தனித்தமிழ்க் குரலாக ஒன்றிணைப்பதில் நாவலர் பங்களித்தார் எனக் கருதப்படக்கூடியதாக உள்ளது. அத்துடன். ருவைனத்தின் தவறான நிர்வாகத்தையிட்டு நாவலர் தேசாதிபதிக்கு முறையீடு செய்தமையும், ருவைனத்தின் விஷயத்தை சட்டநிரூபணசபையில் எழுப்புவதற்கு மு. குமாரசுவாமியைத் தூண்டியமையும், தமிழ்மக்கள் சட்டநிரூபணசபையின் முக்கியத்துவத்தை அறிவதற்கும், அச் சபையில் தமிழரின் நலனைப் பிரதிநிதிப்படுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தை உணரவும் வழிவகுத்தமைக்குச் சிறந்த உதாரணமாகவும், முன்மாதிரியாகவும் நாவலரின் செயற்பாடுகள் உள்ளன. இதன் பெறுபேறாக, 1879 ல் மு. குமாரசுவாமியினால் விடப்பட்ட பதவி வெற்றிடத்தை நிரப்புவதற்கான பிரதிநிதியைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் தமிழர்கள் அதிக கவனஞ் செலுத்தினர்.

நாவலர் பொதுவாக சமய, சாதிய, நம்பிக்கை என்ற விஷயங்களைத் தமது சமூக செயற்பாடுகளில் கருத்துக்கு எடுக்காதபோதிலும், சட்டநிரூபண சபைக்கு இந்துசமயப் பிரதிநிதியைத் தேர்வு செய்வதில் கவனமாக இருந்தார்போற் தோன்றுகின்றது. எதற்காக இவ்வாறு முரண்பட்டதொரு மனப்பாங்கு காணப்பட்டது. என்பதை அடையாளங் காண்பதற்கு நாம் அதனை ஆராய்வோம். இந்தப் பதவிக்கான இரு வேட்பாளர்களுள் ஒருவர், இந்துவான பொ. இராமநாதன் (மு, குமாரசுவாமியின் மருமகன்) சுப்பிரீம்கோட் வழக்கறிஞர், மற்றவர் கிறிஸ் தவரான சி. பிறிற்றோ, வழக்கறிஞர். இவர்கள் இருவருமே ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது சுவாரஷ்யமானது.!*¹⁵

இலங்கையில் இந்துக்களும், பௌத்தர்களும் மக்கள் தொகையில் பெரும்பான்மையினராக இருந்தமையை நாவலர் கவனத்திற் கொண்டதனால், பொ. இராமநாதனை தான் தெரிவுசெய்தமைக்கு மக்களின் ஒப்புதலைப் பெறுவதற்கு அவர் மலையையும் புரட்டத் தயாராயிருந்தார்.¹⁶ எனவே, றோமன் கத்தோலிக்கராகிய பிறிற்றோவிலும் பார்க்க இந்துவான இராமநாதனை நியமிக் கும்படி தமிழர் கோரியதில் நியாயமிருந்தது. இருப்பினும் நாவலரின் அபிமான வேட்பாளர், கொமும்பைத் தளமாகக் கொண்டிருந்த ஆ. குமாரசுவாமியின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராயிருந்த காரணத்தினால் தமிழ்ச் சமூகத்தில் அவர் அதிகம் அறியப்பட்டிருக்கவில்லை . மறுபுறத்தில், தனது போட்டியாளரைவிட மூத்தவராயிருந்த பிறிற்றோ , தமிழ்ச் சமூகத்தில் மிக உயர்வாக மதிக்கப்பட்டவர். அவர் தனது ஆரம்பக் கல்வியை கொழும்பு அக்கடமியில் பெற்றவர், அங்கு அவர் கணிதப் பரிசு, மற்றும் ரேனவர் பரிசுகளை ஈட்டியவர்.¹⁷ கல்கத்தா பல்கலைக் கழகத்தில் பி. ஏ பட்டத்தைப் பெற்ற முதல் இலங்கையர் இவராகும். கொழும்பில் சிலகாலம் கற்பித்தலில் ஈடுபட்டுவிட்டு, சட்டப்பட்டம் பெற்று, வினாந்து பதவி உயர்வுகளை அடைந்து மட்டக்களப்பு மாவட்ட நீதிபதியானார்.¹⁸ 1871 டிசம்பரில், ' கொழும்பு மாநகரசபையின், பரி, பவுல் வட்டாரப் பிரதிநிதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார். இவற்றைவிட, பிறிற்றோ ஒரு பிரபல சமூக சேவகராக இருந்ததுடன், செய்திப் பத்திரிகைகளில் அவரது செயற்பாடுகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டிருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் பஞ்சமும், சமூக

இடர்களும் ஏற்பட்டபோது நாவலருடன் நெருங்கிச் செயற்பட்டவர். கத்தோலிக்கப் பாதுகாவலன் செய்திப் பத்திரிகையின் பத்திகள் மூலம் ஏழைகளுக்கான நிவாரண நிதியை உருவாக்கி யவர். சிறாம்பியடியில் வி. பொன்னம்பலத்துக்குச் சொந்தமான தென்னந்தோட்டத் ! தில் தினமும், ஏழைகளுக்கும், உணவு தேவைப்பட்டோருக்கும் அரிசிக் கஞ்சி வழங்கப் பட்டது, ஏழைகளுக்கான இந் த நிவாரண ஏற் பாடு கஞ்சித்தொட்டித் தருமம் என மக்கள் மத்தியில் அறியப்பட்டிருந்தது.¹⁹ இதேவேளை, இராமநாத னுடைய ஒரே தகுதி, அவர் மதிப்புமிக்க குடும்பத்தில் பிறந்த இந்துவாக இருந்தது மட்டுமே. எனவே தமிழர்களையும், தேசாதிபதியையும் இவரை நியமிக்கச் செய்வதற்கு, நாவலர் பிரம்மப்பிரயத்தனம் செய்யவேண்டியிருந்தது.

அந்த நாட்களில் இலங்கை சட்டசபையில் பிரதிநிதித்துவப் பதவிகளுக்கு சனநாயக முறையிலான தேர்தல் நடைபெறவில்லை. தேசாதிபதி தனது சொந்த விருப்பத்தின்பேரில், இந்தப் பதவிக்கு தான் பொருத்தமானவர் எனக் கருதும் எவரையும் நியமனம் செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. வழமையாக, பொதுமக்களின் அபிப்பிராயத்தை உணரக்கூடிய நிறைவேற்றுசபை இந்த விஷயங்களில் தேசாதி பதிக்கு ஆலோசனை வழங்கியது, எனவே நாவலர் தாண்டவேண்டிய தடைகள் எண்ணற்றவையாக இருந்தன. தமோணிங்ஸ்ரார். தி எக்ஸாமினர், த கதலிக் காடியன் என்ற பத்திரிகைகள் யாவுமே பொ. இராமநாதன் வேட்பாளராவதை எதிர்த்தன. இவற்றின் நிலையை தமிழ்ப் பத்திரிகையொன்றின் ஆசிரியத் தலையங்கத்தின் பின்வரும் வரிகள் விளக்குகின்றன.

"நாவலர் உரைகளையும், போதனைகளையும் நிகழ்த்தியிருந்தும் சைவம் நோய்பிடித்த நிலையில் உள்ளது. இராமநாதன் துரையை (உயர்பதவிகளில் இருப்போரைக் குறிக்கும் மரியாதைக்குரிய பதம்) சட்டநிரூபணசபைக்குத் தெரிவுசெய்யும் தற்போதைய முயற்சி, சைவசமயத்திலுள்ள பிரிவினைகளை இல்லாதொழிக்குமோ?²⁰

அந்தச் சமயத்தில் இந்துக்களின் அபிப்பிராயத்தை வெளியிடுவதற்குச் செய்திப் பத்திரிகைகள் எதுவும் இருக்கவில்லை. சைவ உதயபாணு என்ற பத்திரிகை சற்றுப்பின்னர் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. எனவே, செய்தி ஊடகம் எதிராகச் செயற்பட்டதனால் நாவலர் தனக்கிருந்த ஒரே வழியைப் பயன்படுத்தும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். பொதுமேடைகளே அவருக்கிருந்த ஒரே வழியாகவிருந்தது. பல சமய உரையாடல்களுக்கும், விவாதங்களுக்கும் எவ்வாறு சிவன்கோவில் மண்டபம் ஒரு இடமாக இருந்ததோ, அதேபோன்று, இக்காலத்தில் உள்ளூர் வாசிகள் தமது சமூக, அரசியல் பிரச்சினைகளை அலசுவதற்கு நாவலர்ன் பாடசாலைகளும், வளாகமும் மக்கள் கூடும் இடங்களாகவிருந்தன. நாவலர் முதலில் இந்த அங்குரார்ப்பணக் கூட்டங்களையிட்டுக் கவனமாகத் திட்டமிட்டுவிட்டு, பின்னர் மோணிங்ஸ்ரார் மூலமும், ஏனைய பத்திரிகைகள் வாயிலாகவும் அறிவிப்பு விடுத்தார். 1879 மே 22 ம் திகதியன்று, நாவலருடைய சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையில் ஏறத்தாழ மூவாயிரம் பேர் வரை பிரசன்னமாயிருந்த கூட்டத்தில், யாழ்பாண உயர்மட்டப் பிரதிநிதிகளும் கலந்துகொண்டிருந்தனர்.²¹ நாவலர் தனது பேச்சில், இராமநாதனைப் பலமாக ஆதரித்து, சபையோரைத் தனது கோரிக்கையின் பக்கமாக ஈர்த்துக் கொண்டார். அவர் தனது உரையில், ஆ. குமாரசுவாமியினதும், மு. குமாரசுவாமியினதும் புகழ்மிகு அந்தஸ்தையும், சட்டநிரூபணசபையில் அவர்கள் ஆற்றிய அரும் சேவைகளையும் பிரதானப்படுத்தியதுடன், இராமநாதனின் ஆங்கிலப் புலமையையும், பரந்த கல்வியறிவையும் குறிப்பிட்டு, உயர்ந்த கொள்கையுடைய தமிழராகிய இவர் ஆட்சியாளரினாலும், ஆளப்படுகின்றவர்களாலும் எவ்வளவு அதிகமாக மதிக்கப்படுகின்றனர் என்பதனையும் எடுத்துரைத்தார்.

"கனவான்களே, நான் கூறுவதைக் கவனமாகக் கேட்பீர்களாகில், பொ. இராமநாதனையே உங்கள் வெற்றிகரமான வேட்பாளராக ஏற்றுக்கொள்வீர்கள் என நான் நிச்சயமாக நம்புகின்றேன். பொ. இராமநாதனின்மேல் நம்பிக்கையற்றவர்கள் வருவராவது இங்கில்லை என நான் நிச்சயமாக நம்புகின்றேன். அவர் அரசாங்கத்தின் நன்மதிப்பை பெருமளவில் பெற்றுள்ளார் என்ற எனது எண்ணத்தை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்வீர்கள் என நான் நம்புகின்றேன். இவரை எமது பிரதிநிதியாக நாம் தெரிவுசெய்யும் பட்சத்தில் எமது நலன்கள் பாதிப்படையா. தனது கூட்டாளிகளைத் தெரிவு செய்வதில் கவன மற்ற ஒருவரையோ, அதிகாரபீடத்தின் நம்பிக்கையைப் பெற்றிராத ஒருவரையோ, நாம் நியமிக்கும்படி தேசாதிபதியைக் கோருவது எமக்கு அழகல்ல. இந்த வார்த்தைகளுடன் நான் தீர்மானத்தை முன்மொழிகின்றேன். இங்கு கூடியிருக்கும், சமூகத்தின் முன்னணி அங்கத்தவர்களாகிய நாம், பொ. இராமநாகன் இலங்கைக் கமிமச் சமூகக்கை, இயலுமான அளவுக்கு மிகச் சிருந்த முறையில் பிரதி நிதிப்படுத்துவதற்கு அவசியமான தகமைகளைக் கொண்டவர் என ஏகமனதான அபிப்பிராயத்தை உடையோர். அவர், உயர்ந்த சமூக அந்தஸ்தும், சொந்த வருமானமும் கொண்டவர். அதி ஏற்புடைய வேட்பாளர் இவரே என இக் கூட்டம் ஏற்றுக்கொள்கின்றது."22

இத்தீர்மானம், திருவாங்கூர் சேவையில், சுப்ரீம்கோட் நீதிபதியாகவும், பொலிஸ் அத்தியட் சகராகவுமிருந்த பொன்னம் பலபிள்ளையினால் வழிமொழியப்பட்டு, மனுவானது நாவலரினாலும், ஏனைய பலரினாலும் கையெழுத்திடப்பட்டு தேசாதி பதிக்கு முன்வைக்கப்பட்டது. சுருக்கமாகவும், அதி இராஜதந்திர பதப்பிரயோகத்து டனும், மு. குமாரசுவாமியினால் ஏற்பட்ட வெற்றிடத்தை நிரப்ப இராமநாதனே ஏற்புடையவர் என்பதனை இம் மனுவில் நாவலர் விவாதித்திருந்தார். அத்துடன், சுப்ரீம் கோட் வழக்கறிஞரான அவரது புகழ்மிகு அந்தஸ்தையும், குமாரசுவாமியின் மருமகன் அவர் என்பதையும் மட்டுமல்லாது, அவரது உன்னதமான ஒழுக் கத்தையும், உள்ளூர் பழக்கவழக்கங்கள் பிரச்சினைகள் என்பனபற்றி அவருக்குள்ள பரிச்சயத்தையும் விதந்துரைத் திருந்தார். சுருங்கக் கூறின், தமிழ்ச் சமூகத் தின் நலன்களைப் பிரதிநிதிப்படுத்துவதற்கு இராமநாதனே மிகச் சிறந்த வேட்பாளர் என்ற எண்ணம் தேசாதிபதியின் மனதில் ஏற்படும் வண்ணம் அவர்களின் மனு அமைந்திருந்தது.²³

கிறிஸ்தோபர் பிறிற்றோவும் அவரது ஆதரவாளர்களும் தீபகற்பத்தில் மட்டுமன்றி, கிழக்கு மாகாணத்திலும், மேலும் தொலைவிலுள்ள புத்தளம், காலி, கம்பளை போன்ற தென்பிரதேசங்களிலும் தீவிர பிரச்சாரம் செய்தனர். நாவலர் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு கூட்டத்தை ஒழுங்குசெய்து அதற்குத் தீபகற்பம் முழுவதிலு மான மக்களை அழைத்தபோது. பிறிற்றோவும் அவரது ஆதரவாளர்களும் யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமன்றி கோப்பாய், மல்லாகம், சாவகச்சேரி, பருத்தித்துறை போன்ற இடங்களிலும் கூட்டங்கள் ஏற்பாடு செய்தனர். பருத்தித்துறை, புலோலி. அல்வாய், வல்வெட்டித்துறையுடன், வடமராச்சியின் ஏனைய கிராமங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் 1879 மே 19 ம் திகதியன்று நீதிமன்ற வளாகத்தில் கூடியிருந்த போது (ஏறத்தாழ இங்கு முந்நாறு பேர் பிரசன்னமாகவிருந்தனர்), பிரக்கிராசி என். மயில்வாகனம் தலைவராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட கூட்டத்தில்தேசாதிபதிக்கு மனுச் செய்வதென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது, ஏனைய வேட்பாளர்களின் தனிப்பட்ட குறைகளை விபரிப்பது பண்பல்ல என விவாதித்து, திரு. பிறிற்றோ தமிழர்களில் பெரும்பான்மையினருக்கு அதிசிறந்த பிரதிநிதியாக இருப்பது மட்டுமன்றி, தேசாதி பதியின் நோக்கங்களைச் சிறந்த முறையில் திருப்தி செய்வார் எனவும் சொல்லப் பட்டது.²⁴

இருந் தபோதிலும், நாவலரின் வாதத்தை ஏற்றுக் கொண்ட தேசாதிபதி, மு. குமாரசுவாமி விட்டுச் சென்ற வெற்றிடத்தை நிரப்புவதற்கு, இராமநாதனை சட்டநிரூபணசபைக்கு உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவராக நியமித்தார். இதன்வழி, இராமநாதனுக்கு, அவர் அயராது ஐந்து தசாப்தங்கள் தேசத்துக்குச் சேவையாற்று வதற்கான முதற் படிக்கல்லை நாவலர் வழங்கியிருந்தார். அரசியல் அரங்கில் தனது பணிவான ஆரம்பத்தை உணர்ந்திருந்த இராமநாதன், முன்மாதிரியாக விளங்கிய பெருமைமிகு குடும்பம் ஒன்றின் வம்சத்துக்கு இருக்கக் கூடிய நன்றி மறவாப் பண்பின் காரணமாக, 1884 பெப்ரவரி 11 ம் திகதி, சட்டநிரூபணசபையில் நாவலரை, "இந்துக்களின் சீர்திருத்த நாயகன்" என விபரித்தார்.²⁵

இங்கு எனது நோக்கம் என்னவெனில், முதலாவதாக, நாவலரும் மக்களும் என்ன காரணங்களுக்காக இராமநாதனை ஆதரித்தனர் என்பதையும், இரண்டாவ தாக, தமிழ்மக்கள்மீது இந்த நிகழ்வுகள் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தையும், மூன்றாவ தாக, இந் நிகழ்வுகளில் மக்களின் வெகுசனரீதியான பங்குபற்றல், அவர்களது அரசியல் எதிர்காலத்தில் என்ன விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது என்பவற்றை அடையாளம் காண்பதாகும். இவற்றில் முதலாவது விஷயத்தைப் பொறுத்தவரை, பிறிற்றோதான் அப் பதவிக்கு மிகப் பொருத்தமான வேட்பாளர் என்பதனை நாவலர் தெளிவாகத் தெரிந்திருந்தார். 1876-1877 ல் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய வறட்சி, கலரா கொள்ளைநோய் ஆகிவற்றின்போது, பிறிற்றோ நாவலருடன் நெருக்கமாகப் பணிபுரிந்தபோது, அவருடைய தனித்துவமான தகைமைகளும், அனுபவமும், அவரது சமூகப் பணிகளும், ஆர்வங்களும் வெளிப்படையாகத் தெரிந்திருந்தன. பிறிற்றோ கிறிஸ்தவர் என்ற ஒரே காரணத்திற்காகவே, நாவலா பிறிற்றோவின் வேட்பை அறவே புறந்தள்ளினார் என்பது, தமிழரும் சிங்களவரும் இலங்கையின் பெரும்பான்மைச் சமூகங்கள் என்பதுடன் அவர்களது, சமய, கலாச்சார, பாரம்பரிய விழுமியங்கள் இந்து, பௌத்த பிரதிநிதிகளினால் மட்டுமே பாதுகாக்கப்படும் என நாவலர் நம்பியதனாலேதான். எனவே நாவலர், தனது இந்த நம்பிக்கையை முன்னிறுத்தி, அதைத் தனது பேச்சுக்களிலும், கூற்றுக்களிலும் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டார். இராமநாதன் பிறிற்றோவைவிடப் பலவீனமான வேட்பா ளராக இருந்தபோதிலும், குமாரசுவாமியின் தனித்துவமான புகழைப் பிரயோகித்து, இராமநாதனுடைய குறையை நிரப்பி, தமிழ் மக்களினதும், தேசாதிபதியினதும் மனங்களில் இராமநாதனையிட்டு உயர்வான மதிப்பு ஏற்படும் வண்ணம் நாவலர் செய்தார், நாவலரின் பார்வைக் கோணத்தைப் பார்க்கையில், தமிழ்ச் சமூகத்தின் பெரும்பான்மையினர் இந்துக்களாக இருந்தமையால், அவர்களின் பிரதிநிதி அவர்களின் விமுமியங்களுடனும், ஆர்வங்களுடனும் பரிச்சயமிக்க ஒரு இந்துவாக இருத்தல் வேண்டும் என்ற அவரது வாதம் நியாயமானதாகும். சட்டநிரூபணசபையில் ஏற்கெனவே ஐரோப்பிய, பரங்கிய சமூகங்களைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவர்கள் இருந்த மையால், கிறிஸ்தவ சமூகத்தின் நலன்களைக் கவனிக்க அவர்கள் இருந்தனர் எனவும் வாதிடக்கூடியதாக இருந்தது. இதே அடிப்படையில், சட்டநிருபணசபையில் சிங்கள இனத்தினரின் நலன்களைப் பாதுகாக்க ஏற்கெனவே பௌத்த பிரதிநிதி ஒருவர் இருந்தார். பிறிற்றோ தெரிவுசெய்யப்படும் பட்சத்தில் இந்து சமூகத்தைப் பிரதிநிதித்துப்படுத்தும் வகையில் எவரும் இருக்கமாட்டார்கள். எனவே, ஒரு இந்துவாயிருந்து, இந்துப் பாரம்பரியங்களுக்கேற்ப வாழ்ந்த இராமநாதனை நாவலர் ஆகரித்தமை புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாகும். ஒட்டுமொத்தமாக தமிழ் இந்துச் சமூகத்தின் நலன் கருதுமிடத்து, இராமநாதனை ஆதரிப்பதைவிட, நாவலருக்கு வோடி வமியிருக்கவில்லை . உண்மையில், இனரீதியாகப் பிரநிதிகளை நியமித்த குடியேற்றவாத அரசாங்கத்தின் நடைமுறையிலிருந்த நோக்கமும் இதுவேயாகும்.

இதிற் சம்பந்தப்பட்ட இன்னுமோர் விஷயம் என்னவெனில், நாட்டினது அரசியல் முறைமையுடன் தமிழர்கள் பரிச்சயப்பட ஆரம்பித்தனர் என்பதாகும், வளர்ந்துவந்த இந்த விழிப்புணர்வு, இலங்கையின் அரசியல் நிலையையிட்டுச் சிந்திக்கத் தூண்டியதுடன், மேலும், இதனால் அவர்கள் தமது எதிர்கால அரசியற் தேர்வுகளையும், அந்தஸ்தையும் கற்பனை செய்ய ஆரம்பித்திருந்தனர். இதைவிட, இந்த வளர்நிலைகள் அவர்களது சமய, கலாச்சார, பாரம்பரிய, சமூக, அரசியல் பந்தங்களை மேலும் பலப்படுத்தின. இது, அவர்களது எதிர்கால அரசியல் முன்னெடுப்புக்களுக்கு அவர்களைத் தயார் செய்வதற்கான, தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஒன்றிணைப்பை உருவாக்கப் பெருமளவு உதவியது.

உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் ஐந்து வருடங்களுக்கு மட்டுமே பதவியில் இருக்கமுடியும் என்ற கொள்கையை அரசாங்கம் அறிமுகப்படுத்தும் வரை, பொ. இராமநாதன் சட்டநிரூபணசபையில் தமது பதவியை ஏறத்தாழ 13 வருடங்கள் வகித்தார். அதன்பின்னர் அவர் தனது பதவியிலிருந்து விலக, 1893 ல் அவருடைய சகோதரர் பொ. குமாரசுவாமி சபைக்குப் பிரதிநிதியாக நியமிக்கப்பட்டார். போ. குமாரசுவாமியின் பதவிக் காலத்தில், வடக்கிற்குப் புகையிரதப் பாதையை விஸ்தரிப்பது பெரும் சர்ச்சைக்குரிய விஷயமாகி விட்டிருந்தது. குமாரசுவாமி பல தடவைகள் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருகைதந்து, யாழ்ப்பாணத்துக்குப் புகையிரதப் பாதையை விஸ்தரிப்பது சம்பந்தமானதும், யாழ்ப்பாணத்திலும், சாவகச்சேரியிலும் பொது வைத்தியசாலைகளை அமைப்பது பற்றியதுமான மக்களின் குறைகளைக் கேட்டறிந்தார். ஹிந்து ஒகன் ஆசிரியர் தலையங்கம் இவ்வாறமைந்தது:

"திரு, குமாரசுவாமியின் வருகையினால் யாழ்ப்பாணம் பெருமளவு நன்மைபெறும் என்பதில் எமக்குச் சந்தேகமேயில்லை. ஏனெனில் அவர் தனது தொகுதி மக்களின் குறைகளையும், தேவைகளையும் முழுமையாக அறிந்தவராய் அவர் கொழும்பு திரும்புகின்றார்."

இதே ஆசிரியர் தலையங்கம் திரு. குமாரசுவாமிக்கு யாழ்ப்பாணம், வடமராட்சி, தென்மராட்சி ஆகிய இடங்களில் அளிக்கப்பட்ட வரவேற்பையும் தெரிவிக்கின்றது. ²⁶ தமிழரின் பிரதிநிதிகளாக நியமிக்கப்பட்டவர்கள், தமிழ் மக்களுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் இடையில் ஒரு பாலமாகச் செயற்பட்டு, சமூகத்தின் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்தனர் என்பதை நாம் மீண்டும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இப்போது, தமிழர்கள் அரசாங்கத்தின் நீர்வாகக் கட்டுமானத்துடன் நன்கு பரிச்சயமாகி விட்டிருந்தனர். இப் பரிச்சயம் அவர்களை அரசியல் நடை முறையில் முனைப்புடன் பங்கெடுக்கச் செய்து, அதன் பெறுபேறாக, அண்மித்த எதிர்காலத்தில் தமது அரசியல் உரிமைகளுக்குப் போராடுவதற்கான தன்னம் பிக்கையை அவர்கள் பெறக்கூடியதாக இருந்தது.

குமாரசுவாமி தனது ஐந்து வருடப்பதவிக்காலத்தை 1897 ல் பூர்த்தி செய்யும்போது, யாழ்ப்பாணத்து மக்கள், சாதி சமய வித்தியாசமின்றி, அவரை மீண்டும் சபைக்கு நியமிக்குமாறு அபரிதமான ஆதரவைக் காட்டி அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தினர்: "இந்த மாவட்டத்தின் தமிழர்கள் என நாம் சொல்கின்றோம். ஏனெனில், முறையாகக் கூட்டப்பட்ட அந்தக் கூட்டத்தில் தமிழ்ச் சமூகத்தினது அத்தனை பகுதியினருமே கலந்து தத்தம் பல்வேறுபட்ட நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தியிருந்தனர்.^{*27}

தமிழ்ச் சமூகம், சாதிய மற்றும் ஏனைய சமூகத் தடைகளைத் தாண்டி ஒருமித்தது என்பதை எம்மால் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இதைப் போன்றதொரு கூட்டம் முல்லைத்தீவு பொதுவேலைத் திணைக்கள பங்களாவில் 1897 நவம்பர் 20ம் திகதியன்று கூட்டப்பட்டபோது, பல அரசாங்க அதிகாரிகளும், முன்னணி விவசாயிகளும் அங்கு கூடி, குமாரசுவாமிக்குத் தமது ஆதரவைத் தெரிவித்தனர்.²⁸ இதைப் போன்ற ஏனைய கூட்டங்களையிட்டு ஹிந்து ஓகன் செய்தி வெளி பட்டிருந்தது. அவற்றின்படி, திருகோணமலை சைவப்பாடசாலையில் அதிகாரிகள், முதலியார்கள், வன்னியர்கள், வர்த்தகர்கள், விவசாயிகள் ஆகியோருடன் வேறு பலரும் ஒன்றுகூடி, குமாரசுவாமியை ஆதரிக்கத் தீர்மானித்தனர். இன்னுமோர் கூட்டம் 1897 டிசம்பர் 1ம் திகதி, மட்டக்களப்பு மாவட்ட நீதிமன்ற இல்லத்தில் கூட்டப்பட்டு அங்கு, எல்லா மட்டத்தைச் சேர்ந்த மக்களும் பங்குபற்றி. குமாரசுவாமி மீள்நியமனம் செய்யப்படுவதற்கு தமது ஏகோபித்த ஆதரவைத் தெரிவித்தனர்.²⁹

குமாரசுவாமிக்குக் கிடைத்த இந்த அபரிதமான ஆதரவு, தமிழ்ச் சமூகம் தனது பிரதேச வேறுபாடுகளினாலோ, மற்றும் சாதி, சமய வித்தியாசங்களினாலோ பேதப்படாமல், ஒரே பதாகையின் கீழ் இணைந்தமையைக் காட்டுகின்றது. எல்லோரும் ஒன்றுபட்ட இந்தச் சூழல், ஒரு தனிச் சமூகத்தின் நலன்களுக்கான அவர்களுடைய ஒற்றுமையை உறுதிப்படுத்தி, அவர்கள் தமது அரசியல் சுதந்திரத்தை வெல்வதற்கான தமது அரசியல் உரிமைகளை நிலைநிறுத்த வழிவகுத்தது.

பொ. குமாரசுவாமியை சட்டசபைக்குத் தெரிவதற்கான தமிழரின் ஒற்றுமை ஒருவேளை, குடியேற்றவாத அரசாங்கத்திற்கு ஒரு எச்சரிக்கையாகக் காணப்பட்டி ருக்கக்கூடும். எவ்வாறிருந்தபோதும், தேசாதிபதி, தமிழரின் விருப்பை வெறுமனே புறந்தள்ளி, கொழும்பைத் தளமாகக் கொண்டிருந்த கிறிஸ்தவத் தமிழரான டாக்டர், றொக்வூட்டை நியமித்தார். பொது வைத்தியராக இருந்த இவர் தமிழ்ச் சமூகத்தினால் அதிகம் அறியப்படாதவராய், ஆனால், குடியேற்றவாத அதிகார வர்க்கத்தின் மத்தியில் செல்வாக்கு மிக்கவராக இருந்தார்.³⁰ அரசாங்கத்தின் இந்த, கையறுநிலையில் வேண்டுமென்றே மேற்கொள்ளப்பட்ட செய்கை, தமிழ்ச் சமூகத்தின் மத்தியில் குழப்பம், கோபம், விரக்தி என்பனவற்றை ஏற்படுத்தியது. தமிழர்கள் பல்வேறு கூட்டங்களைத் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் ஒழுங்குசெய்து குமாரசுவாமிக்கு ஆதரவாகத் தமது குரலை எழுப்பியபோதும், தேசாதிபதி டாக்டர் றொக்வூட்டின் நியமனத்தைத் தொடரவே செய்து, தேசாதிபதிக்கு எதிராகவும், அரசாங்கத்துக்கு எதிராகவும் அரசியல் ஆட்சேபணை உருவாகக் காரணமாயி ருந்தார். தமிழரின் கவலையை ஹிந்து ஒகன் ஆசிரியர் தலையங்கம் ஒன்று பின்வருமாறு தெரிவிக்கின்றது:

"தேசாதிபதி இவ்வாறு, சுயமாக, தனது சொந்த விருப்பத்தில் இந்த நியமனத்தைச் செய்ததற்கு காரணம் அவருக்கு அரசியலமைப் பின்படி அதற்கான உரிமை உள்ளதனாலேயாகும். இந்த உரிமை தேசாதிபதிக்கே தொடர்ந்தும் இருக்குமானால், சட்டநிரூபணசபையில் தமிழ் மக்களின் விருப்பங்கள் எவ்வாறு பூர்த்தியாகும்? இந்த உரிமை இப்போது எமக்குக் கிடைக்காவிடின், பின் எப்போது அது எமக்குக் கிடைக்கப் போகின்றது? தமிழ் மக்களின் அபிப்பிராயத்தைக் கருத்துக்கு எடுக்காது தேசாதிபதி இந்தச் செயலைச் செய்துள்ளதனால், மக்களின் விருப்பத்திற்கிணங்க ஒரு பிரதிநிதியை நாம் தெரிவு செய்வதற்கான வழிவகையை நாம் ஏற்படுத்துவது முக்கியமானதாகவும், அவசியமானதாகவும் உள்ளது.³¹

தமிழர்கள், குடியேற்றவாத அரசாங்கத்தையும், தமது அபிப்பிராயத்துக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட வகையில் ஒரு தமிழ் பிரதிநிதியை நியமனம் செய்த அவர்களுடைய பொருத்தமற்ற தீர்மானத்தையும், திடமாக எதிர்த்தனர் என்பதற்கு இது முக்கிய சான்றாகும். தமிழ் மக்கள் தங்கள் உரிமைக்காகப் போராடவும். அச்சமின்றி அரசாங்கத்தை வெளியரங்கமாகக் கண்டனஞ் செய்யவும் ஆயத்த மாயிருந்தனர் என்பதை இது மீண்டும் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. இந்த வகையான அரசியற் சூழலும், மனநிலையுமே, அண்மையிலான எதிர்காலத்தில் தமிழ் தேசியவாதம் தோன்றுவதற்கு வழிவகுத்தன.

இந்தியா தனது சட்டநிரூபணசபையில் நலனடைந்ததுபோல், எதிர்காலத்தில் தமது அரசியல் விஷயங்களையிட்டுத் தாமே தீர்மானிக்கும் வகையில், தாம் ஒரே சமூகமாக ஒன்றிணைய வேண்டியதன் அவசியத்தை தமிழர்கள் இப்போது உணர்ந்தனர் என்பதனையும் இதே ஆசிரியர் தலையங்கம் கூறியது:

"சட்டநிரூபணசபைக்கான தமது பிரதிநிதியைத் தாமே தேர்ந்தெடுக்கும் சலுகையை இந்தியர்கள் வென்நெடுத்துள்ளனர். துரதிர்ஷ்டவசமாக, எம்மிடையில் முயற்சியும் ஒற்றுமையும் இல்லாத காரணத்தினால் அதே சலுகையைநாம் பெறவில்லை, எமது அரசியல் உரிமைகளை வென்நெடுக்க, தமிழர்கள் என்ற ரீதியில் நாம் ஒன்றிணைந்து கடுமையாக உழைத்தல் வேண்டும்."³²

தமிழர்கள் தமது அரசியல் உரிமைகளை வெல்வதற்கு ஒன்றிணையத் தயாராய் இருந்தனர் என்பது மாத்திரமன்றி, அவர்கள் தமது அரசியல் தலைவிதி யைத் தீர்மானிக்க, இந்திய அரசியல் வளர்நிலைகளை முன்மாதிரியாகக் கொள்ள ஆரம்பித்தனர் என்பதையும் எம்மால் காணமுடிகின்றது. இந்த வகையிலான அரசியல் உணர்வு, இலங்கையின் எந்தவொரு அரசாங்கத்துக்கும் நிச்சயம் ஒரு பெரும் சவாலாக இருந்து, அவ்வாறே அது தமிழ் தேசியவாதம் உருவாவதற்குப் பின்னர் வழிவகுத்தது.

தமிழரின் அரசியல் நிலைமையை மோசமாக்க மட்டுமே வழிசெய்யும் வகையில் பின்னர், தேசாதிபதி றொக்வூட்டை (தனது ஐந்துவருட பதவிக்கால முடிவுக்கு வந்துவிட்டிருந்தார்) மேலும் ஒர் ஐந்துவருட காலத்துக்கு தமிழ் பிரகிநிகியாக நியமனம் செய்தார். இது, நிச்சயமாக, ஒருவர் இப் பதவியில் ஐந்து வருடங்களுக்கு மட்டுமே இருக்கமுடியும் என்ற அவர்களது சொந்தக் கொள்கைக்கு எகிராக இருந்தது.³³ தேசாதிபதி ஏற்கெனவே தங்கள் விருப்பங்களை அசட்டை செய்து றொக்வூட்டை மீள்நியமனம் செய்திருந்தபோதும், இப்போது, பல உள்ளூர் உயர்மட்டத்தினர் சபைக்கு ஒரு தமிழ்ப் பிரநிதியை முன்மொழிவதில் ஆர்வம் காட்டியிருந்தனர். பின்னர் தேசாதிபதி டபிள்யூ. என். எஸ். அசரப்பாவை. றொக்வூட்டின் இடத்துக்கு 4 மாத காலத்துக்கு நியமித்து தமிழர்களின் விரோ தத்தை அதிகரித்தார். றொக்வூட் மருத்துவ சிகிச்சை பெறுவதற்காக நான்கு மாதங்கள் வெளிநாடு சென்றிருந்தார்.³⁴ இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், மிகவும் பாரதூரமான பிரச்சினையாகிவிட்ட இந்த விஷ யத்தையிட்டு தமிழர்கள் அரசாங்கத்துக்கு எதிராகப் பலத்த குரலில் போராடினர். இறுதியாக 1904 ல், தமிழ் மக்களின் அபரிதமான ஆதரவைப் பெற்றிருந்த ஏ. கனகசபை என்பவரை தமிழ்ப் பிரதிநிதியாகத் தேசாதிபதி நியமித்தார்.³⁵ கனகசபை ஒரு இந்துவாக மட்டும் இருந்ததல்லாது, யாழ்ப்பாணக் குடும்பம் ஒன்றில் உதித்தவராவார். ஆனால் இதுவரையில் தமிழ் பிரநிதிகளாக இருந்த யாவருமே கொழும்பைத் தளமாகக் கொண்ட தமிழ் உயர் மட்டத்தினராவர். தமிழரின் கேந்திர நிலையமான யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நேரடியாகவே சபைக்கு ஒரு தமிழ் பிரதிநிதி நியமிக்கப்பட்டது இதுவே முதற்தடவையாகும். இது, கொழும்பைத் தளமாகக் கொண்ட உயர் மட்டத்தினரின் முக்கியத்துவம் இப்போது குறைந்து, யாழ்ப்பாண உயர்மட்டத்தினர், தமிழ் அரசியல் விஷயங்களில் முன்னிடம் வகித்ததைக் காட்டியது, எவ்வளவுதான் முக்கியமும், பிரபலமும் பெற்றிருந்தபோதும், எவ்வளவுதான் அரசாங்கத்துடன் நெருக்கமான தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தபோதும், தமிழரின் அரசியல் எதிர்காலத்தைத் தீர்மானிக்கும் நிலையில் கொழும்புவாழ் உயர்மட்டத்தினர் மேலும் இருக்கவில்லை. இதற்குப் பதிலாக, மாகாண உயர்மட்டத்தினரே, தமிழர்களின் அரசியல் எதிர்காலம் எடுக்கவேண்டிய பாதையைத் தீர்மானிப் பவர்களாய் இருந்தனர். இந்த அரசியற் சூழ்நிலைகளில், இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதலிரு தசாப்தங்களிலும், கொழும்புவாழ் உயர்மட்டத்தினரின் ஆதரவோடு, மாகாண உயர் மட்டத்தினர். தமது அரசியல் உரிமைகளுக்காக மேலும் போராடி, ஈற்றில் அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தம் கோருமளவுக்கு இட்டுச் செல்லப்பட்டனர். முக்கியத்துவம் நிறைந்த அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தக் காலத்தில், தமிழர்களும் சிங்களவர்களும், ஒரு ஐக்கிய இலங்கையின் கீழான சுயாட்சி பெற ஒன்றிணைந்து போராடினர். இருந்தபோதிலும், ஒவ்வொரு இனத்தினதும், அவற்றின் தலைவர்களினதும் போட்டிமிக்க ஆர்வங்கள் இருந்தன என்னும்போது, இந்த வளர் நிலைகளினால் அவர்களிடையே தவிர்க்கமுடியாத பகைமையும், மோதலும் உருவாகின. தமிழ் தேசியவாதத்தின் தோற்றத்தில் இவை ஆற்றிய பங்கு குறித்து இந்த அத்தியாயத்தின் இறுதியில் மேலும் ஆராயப்படும். ஆயினும், அதற்கு முன்னர், தமிழர்கள் தமது அரசியல் நோக்கங்களை அடைவதற்கு எவ்வாறு அவர்கள் அரசியல்ரீதியாக முன்னேற்றம் அடைந்தனர் என்பதனைச் சுருக்கமாகச் சொல்வது முக்கியமாகும்.

உள்ளூர் சுயாட்சியும், தமிழர் கோரிக்கைகளும்

உள்ளூர் அமைப்புக்கள் தமது சொந்தக் கருமங்களை நிர்வகிப்பதுடன் மட்டுமல்லாது, நாட்டின் அரசியற் தலைமைக்கான பயிற்சிக்களமாகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்பது குடியேற்றவாத அரசாங்கத்தின் நோக்கமாக இருந்தது. 1853 ல், அம்மைநோய் திடீரெனத் தோன்றியபோது, சுகாதார நிவர்த்திகளை உறுதி செய்வதற்காக உள்ளூர் சுகாதார சபைகள் நிறுவப்பட்டன.³⁶மேலுமோர் முன்னேற்ற கரமான நடவடிக்கையாக 1865 ல் மாநகரசபைக் கட்டளைச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு, அதன்வழி 1866 ல் கொழும்பிலும், கண்டியிலும், 1867 ல், காலியிலும் மாநகரசபைகள் அமைக்கப்பட்டன.³⁷ உள்ளூர் ஆட்சியின் அடுத்த பெரும் படியாக, 1876 ல் உள்ளூர் சுகாதார சபைகள், சீர்திருத்தக் கட்டளைச்சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்த நோக்கத்திற்காக அரசாங்கத்தினால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட நகரங்களுக்கு இந்தக் கட்டளைச்சட்டம் ஒரு யாப்பை அளித்தது. இச் சபைகள், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மூன்று அங்கத்தவர்களையும், மூன்று நியமன அங்கத்தவர்களையும் கொண்டு அரசாங்க அதிபரின் தலைமையில் இயங்கின. முன்பு மாநகரசபைகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட அநேகமான அதிகாரங்கள் இச் சபைகளுக்கு அளிக்கப்பட்டன. இந்த வடிவங்களிலான உள்ளுராட்சி வெற்றிகரமாகச் செயற்பட்டதுடன், எவ்வித மாற்றங்களுமின்றிப் பல வருடங்களுக்கு 1920 வரை தொடர்ந்தது. 1920 ல், அதிக சனநாயக வடிவங்களைக் கொண்ட உள்ளூராட்சிக்கான ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு, முன்னைய உள்ளூர் சபை, சுகாதார சபைநகரங்கள் என்பவற்றிற்குப் பதிலாக, படிப்படியாக, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர்களைக் கொண்ட பட்டண சபைகள் கொண்டுவரப்பட்டன.

மேற்குறிப்பிட்ட கட்டளைச் சட்டத்தின் கீழான சலுகை, யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்துக்கும், குறிப்பாக யாழ்ப்பாண நகருக்கும் மறுக்கப்பட்டது. தமது சுய திருப்திக்கேற்ற வகையில், தமது சொந்தக் கருமங்களை நிர்வகிக்கும் வகையிலான சுயாட்சியைப் பெறுவதற்கு அங்கலாய்ப்புடன் இருந்த யாழ்ப் பாணத்துத் தமிழ் மக்கள், குறிப்பாக இதனால் கவலையடைந்திருந்தனர். தாம் அனுகூலமற்ற நிலையில் உள்ளதாகவும், அரசாங்கத்தின் இவ்வகையான பாரபட்ச மான, தன்னிச்சையான நடவடிக்கையினால் தமது அரசியல் உரிமைகள் மறுக் கப்படுவதாக நம்பிய தமிழ் மக்களின் அரசியல் உணர்வுகளை அரசாங்கத்தின் இந்த நடவடிக்கை மேலும் கிளரச் செய்து, அவர்கள் தமது சனநாயக உரிமை களுக்காக மேலும் அதிகரித்த கோரிக்கைகளை முன்வைக்க வழிவகுத்தது.

ஆயினும், உள்ளூர் சபை நிறுவப்படுவதை எதிர்த்த சில உள்ளுர் மக்களும் இருக்கவே செய்தனர். சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி, யாழ்ப்பாணத்துக்கு இப்பேர்ப்பட்ட சபையொன்றை மறுக்கும் கொள்கை கொண்ட அரசாங்கத்துக்கு இந்நிலை உதவியது. இதற்கும் மேலாக, அரசாங்க அதிபர் டபிள்யூ. சி. ருவைனம் இந்த எண்ணத்தை முற்றுமுழுதாக எதிர்த்தார். கௌரவ. பொ. குமாரசுவாமி இந்தப் பிரச்சினையை 1895 ல் சட்டநிரூபணசபையின் இறுதி அமர்வின்போது எழுப்பினார்:

"வடமாகாணத்தில் எதற்காக கிராம சபைகளோ, உள்ளூர் சபைகளோ இதுவரை அறிமுகப்படுத்தப்படவில்லை எனக் கேட்கப்பட்ட போது, இதற்குத் தேசாதிபதியின் பதில், யாழ்ப்பாண அரசாங்க அதிபர் இந்த அமைப்பை அறிமுகப்படுத்துவதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிப்பதனால், அவற்றை அவர்மேல் திணிப்பது உகந்ததாகவோ, சாத்தியமானதாகவோ இல்லை என்பதாகவே எப்போதுமுள்ளது."³⁸

உள்ளூர் சபையை அமைப்பதற்கான அரசாங்க அதிபரின் எதிர்ப்பு, அவர் தீபகற்பத்துத் தமிழர்மேல் கொண்டிருந்த வெறுப்பின் காரணமாக இருந்திருக் கலாம். நாம் முன் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டதுபோல், அவர் மக்களிடமிருந்து பல்வேறு நியாயமற்ற வரிகளையும் அறவிட்டதுடன், யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ளூர் சபை அறிமுகப்படுத்தப்படின் அது தனது நிர்வாகக் கட்டுப்பாட்டுக்கு இடை யூறாகாலம் என அவர் நினைத்திருக்கவும் கூடும். பொதுமக்களில் சிலர், ஏற் கனவே அரசாங்க வரிகளினால் பாதிக்கப் பட்டிருந்தமையால், உள்ளூர் சபை அமைக்கப்படும் பட்சத்தில் அது தனது வருமானத்திற்காகவும், அபிவிருத்தி வேலைகளுக்காகவும் மேலதிகமான வரிகளைக் கொண்டுவரக்கூடும் என அஞ்சினர். ஆயினும், முனைப்பாளர்கள், உள்ளூர் சபை நிறுவப்படல் வேண்டுமென அரசாங்கத் தைத் தொடர்ந்தும் உரிமையுடன் கோரினர். அவர்களுடைய கோரிக்கையைத் தெளிவாகவும், நியாயப்படுத்தியும், "யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒரு உள்ளூர் சபை தேவை" என்ற தலைப்பின்கீழ் ஹிந்து ஒகன், பத்திராதிபர் தலையங்கம் வெளியிட்டது:

"சுகாதாரத்தின் நலனை மட்டுமல்லாது, சுய ஆட்சியின்பால் அக்கறைகொண்டு நாம், யாழ்ப் பாணம் உள்ளுராட்சி சபையை நிறுவவேண் டியதன் அவசியத்தை வற்புறுத்தி இப்பத்திகளில் இவ் விஷயத்தைப் பற்றி அடிக்கடி பிரஸ் தாபித்துள்ளோம். ஆனால் எமது அரசாங்க அதிபர், தந்தை அரசின் மாட்சிமைதங்கிய மகா ராணியின் உள்ளூர் இலங்கைக் குடிமக்களின் நிலைமையைச் சீர் திருத்தம் செய்வதற்கு தேவையான எல்லா நிறுவனங்களினதும் அறிமுகப்படுத்தலை எதிர்த்து, எமது குரலை வனாந்தரத்தில் ஒலித்த குரலாக்கிவிட்டார். குடியேற்ற நாட்டின் ஏனைய மாகாணங்களின் எல்லா கிராமசபைகளும், கிராம நியாயசபைகளும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இலங்கையில் மூன்று நகரங்கள், சனத் தொகைரீதியில் யாழ்ப்பாண நகரத்தின் முக்கியத்துவத்தை இவற்றில் பெற்றிராத இரண்டு நகரங்கள் உட்பட, மாநகரசபைகளைப் பெற்றுள்ளன. மேலும், மட்டக்களப்பு, கம்பளை, சிலாபம் போன்ற இரண்டாம், மூன்றாந்தர நகரங்கள், உள்ளுராட்சிசபைகள் கட்டளைச் சட்டத்தின்கீழ் இயங்குகையில், வடமாகாணம் மாத் திரமே இலங்கையில் மட்டுமன்றி, பிரித் தானியச் சாம்ராச்சியத்திலேயே, மாநகரசபை அல்லது உள்ளுராட்சி சபை என்ற சுயாட்சி நலனை அனுபவிக்காத ஒரேயொரு நகரமாகவுள்ளது.^{*39}

தமிழ் அரசியல் ஆவல்களும், அபிலாஷைகளும் சுயநிர்ணயத்தை நோக்கி இறுக்கம் பெற்றது இதனால் தெளிவாகின்றது. இந்த வகையான அரசியல் உணர்வும், திடசித்தமுமே தமிழர்களை, தமிழ்த் தேசியவாதத்தையிட்ட கருத்துக் களைக் கைக்கொள்வதற்கு மேலும் தாண்டின.

யாழ்ப்பாணத்தில் 1901 மார்ச் 2 ம் திகதி, மாவட்ட நீதிமன்ற இல்லத்தில் கூட்டப்பட்ட கூட்டம், அப்போது நிலவிய மனோநிலையை தெளிவாகச் சித்தரிக்கின்றது. ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் மக்கள் பங்குபற்றிய இந்தக் கூட்டத்தில், நீண்ட கலந்துரையாடலின் பின்னர், தமக்கென உள்ளுராட்சி சபை வேண்டும் என்ற கருத்தை முன்வைப்பதில் ஒருமுகமான ஆதரவு தெரிவிக்கப்பட்டது.⁴⁰ செய்திப் பத்திரிகைகளான ஹிந்து ஒகன், த பேற்றியற், மோணிங் ஸ்ரார். என்பனவற்றுடன் கொழும்புப் பத்திரிகைகளான தி இன்டிபென்டன்ற் தி ஒப்சேவர் என்பனவும், யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத் தின் அபிவிருத்திக்கும், பொது நிர்வாகச் சீர்திருத்தத்துக்கும், உள்ளுராட்சி சபையொன்று அத்தியாவசியம் எனத் தீர்மானித்திருந்தன. மேலும், கல்விபெற்ற தமிழ் உயர்மட்ட அங்கத்தவராகிய, குறிப்பாக நீதிபதி, ரி. செல்லப்பாபிள்ளை , வழக்கறிஞர் எஸ் கனகசபை, இந்துக் கல்லூரி அதிபர் ரி. செல்வத்துரை, பிரக்கிராசி வி. காசிப்பிள்ளை ஆகியோரும், வேறுபலரும், யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒரு உள்ளுராட்சி சபையின் அத்தியாவசியத்தை வலியுறுத்தியும், அதற்கு ஆதரவாக எழுதியும், பேச்சுக்கள் நிகழ்த்தியும் தமது கோரிக்கையை முன்வைத்தனர்.⁴¹

ஈற்றில், தொடர்ந்தும் அதிகரித்துக் கொண்டே சென்ற கோரிக்கைக் குரல் காரணமாக, 1906 ல் உள்ளுராட்சி சபை கட்டளைச் சட்டத்தின்கீழ், யாழ்ப்பாணம் உள்ளுராட்சிசபை அரசாங்கத்தினால் வழங்கப்பட்டது. அரசாங்க அதிபர் எம். பிஷரின் கீழ் இச் சபையின் அங்குரார்ப்பணக் கூட்டம் நடத்தப்பட்டு, அதன் அங்கத்தவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தலும் நிகழ்ந்தது. இச் சாதனையின் முக்கியத்துவத்தை ஒரு செய்திப் பத்திரிகை வருமாறு சுருக்கமாகக் குறிப்பிடு கின்றது:

"யாழ்ப்பாண நகரத்துக்கு ஒரு நகரசபையை அல்லது உள்ளுராட்சி சபையை நிறுவுவதற்கான இந்த நடவடிக்கை, யாழ்ப்பாண மக்களுக்கு ஒரு சிறிய அளவில் சுயாட்சியின் சுவையை வழங்கும்.*12

இந்த சுயாட்சிக்கான "சுவை", சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி, தமிழர்களை மேலும் வெற்றிகளை ஈட்ட ஊக்குவித்து, அவர்கள் தமது முன்னைய தமிழ் இராச்சியத்தின் மகிமையை நினைவுக்குக் கொண்டுவரச் செய்திருக்கும்.

தமிழ் அடையாளமும், அரசியல் உணர்வும்

- தமிழர் மத்தியில் சமயம், கலாச்சாரம், மொழி என்ற ரீதியில் வளர்ந்து வரும் அடையாள உணர்வு அவர்களை விழித்தெழச் செய்து அதன்வழி பின்னர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதித் தசாப்பதத்திலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும், அரசியல் போராட்டத்துக்கானதோர் மனநிலையை ஊக்குவிக்க விருந்தது. சட்டநிருபண சபையில் அவர்கள் பங்குபற்றியதும், தமது அரசியல் உரிமைகளுக்கான, குறிப்பாக சுயாட்சிக்கான அவர்களது கோரிக்கைகளும், அவர்களது அரசியற் திறன்களைக் கூர்மைப்படுத்தியதுமன்றி, இதைவிட அதிகமான அரசியல் வெற்றிகளை ஈட்டவும் அவர்களுக்கு வணக்கமளித்தன. பொங்கும் நிலையிலிருந்த அரசியல் நிலைமையை, அக்காலத்துப் பல்வேறு செய்திப் பத்திரிகைகள், பொதுமேடைப் பேச்சுக்கள், பொதுப் பிரசாரம், இவை சம்பந்தப்பட்ட ஏனைய நடவடிக்கைகள் என்பன மூலமாக உணரக்கூடியதாக இருந்தது. இதேவேளை, சிங்களத் தேசியவாத வளர்ச்சி,⁴³ இந்திய, குறிப்பாக தென்னிந்திய திராவிட இயக்கம், அவர்களது பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு எதிரான போராட்டம்,44 என்பனவற்றுடன், ஆசியாவிலும், வேறிடங்களிலும்,45 உள்ள விடுதலை இயக்கங்கள் என்பன ஒரளவுக்கு, வளரும் தமிழ் அரசியல் அடையாள உணர்வையும், புதிதாக உருவாகிவரும் தேசியவாதத்தையும் மேலும் பலப்படுத்தின. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், தமிழ் அரசியல் அபிலாஷைகள் சம்பந்தமான விஷயங்கள், பிரதானமாக த மோணிங் ஸ்ரார், பேற்றியற், ஹிந்து ஓகன், இலங்காபிமானி போன்ற செய்திப் பத்திரிகைகளிலும், குறிப்பாக அவற்றின் ஆசிரியர் தலையங்கத்திலும் விவாதிக்கப்பட்டன. இருப்பினும், அநேகமான பத்திரிகைகள், தமிழர் தேசியவாதத்தைவிட இலங்கைத் தேசியவாதத்தின் பிரச்சினைகளிலேயே கவனஞ் செலுத்தின. ஹிந்து ஒகனும், அதன் தமிழ்ப் பதிப்பாகிய இந்து சாதனமும் மாத்திரமே தமிழ் அரசியல் அபிலாஷைகள் சம்பந்தமான கட்டுரைகளையும்,

கூற்றுக்களையும் இடைவிடாது பிரசுரித்தன. இவை தமிழ்ச் சமூகத்தை, தேசாபிமான உணர்ச்சியைத் தழுவக்கோரி வெளியரங்கமாக உற்சாகமளித்தன. இதற்குப் பிந்திய வருடங்களில் (1922 லிருந்து) தேசாபிமானி பத்திரிகையும் இவ்வாறான விஷயங்களில் கவனஞ் செலுத்தியது. ஒரு சில உதாரணங்களை இங்கு தருவது பொருத் தமாகும். 1889 ன் ஹிந்து ஒகன் தனது ஆசிரியத் தலையங்கத்தில், தேசாபிமானம் எனும் தலைப்பின்கீழ், ஒரு சமூகமானது சுயமரியாதை கொண்டதாயும், தான் பிறந்து வளர்ந்த இடங்களின்மேல் அன்பு கொண்டதாயும் இருத்தல் அவசியம் என வெளியரங்கமாகப் பின்வரும் வகையில் வாதிட்டிருந்தது

"ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்து, அந் நாட்டின் பண்புகளுக்கு ஆட்பட்டிருக்கும் ஒருவர் அந்த நாட்டின்மேல் தேசாபிமானம் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது அவசியம். அத்தகைய தேசாபிமானம் இல்லாதுவிடின், அந்த நாடு பாதுகாப்பிழந்து பாழ்பட்டுவிடும். எமது இல்லத்தை நாம் நாளும் பேணி, தேவையேற்படும் போது திருத்தங்களை மேற்கொள்ளாதுவிடின், அது எவ்வாறு சிதைவடை யுமோ அவ்வாறேதான், ஒரு நாடும், சரியான தருணத்தில் அதன் பாதுகாப்புக்கு அவசியமான சீர்திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்படாது விடின் அழிந்துபோம்-⁴⁶

பத்திரிகை ஆசிரியரின் மேற்படி கூற்றை நாம் ஊன்றிக் கவனிப்போமாயின், தனது தேசியப்பண்பைப் பேணிப் பாதுகாப்பது தமிழ்ச் சமூகத்தின் தலையாய கடமை என்பதை அது குறிப்புணர்த்துவது புரியும். மேலோட்டமாகப் பார்க்கையில் அது ஒரு பொதுவான கூற்றாக, ஆசிரியர், தேசியம் அல்லது பிரதேசவாரிப் பிரதேசம் என்ற கருத்தை முன்வைக்காது, முழு இலங்கைக்கான தேசியத்தையே குறிக்கின்றார் என்ற முடிவுக்கு எம்மால் வர இயலும். ஆனால், அன்றைய அரசியல் நிகழ்வுகளையும், இலங்கைத் தமிழர் மத்தியில் நிலவிய சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளையும் கருத்துக்கு எடுக்கையில், ஆசிரியர் முழு இலங்கையையுமே கருதினார் என முடிவுசெய்வது தவறாகும். இதற்கு மாறாக, தமிழ் தேசியம் என்ற கருத்தாக்கமே அவரது நோக்கமாக உள்ளது. தமிழ் மொழியை வாசிக்க, எழுத. புரிந்துகொள்ளக்கூடிய தமிழர்களை இவ்வகையான தேசாபிமன உணர்வு தட்டியெழுப்பத் தவறவில்லை . அரசியல் சுதந்திரம் அடைவதற்கு அவை அவர்களை ஊக்குவித்தது. இதே ஆசிரியர் தலையங்கம், அரசியல் அந்தஸ்து அதிகமாக அபிவிருத்தியடைந்த வேறு நாடுகளைக் குறிப்பிட்டுத் தொடர்ந்தது.

ஆங்கிலேயர், பிரெஞ்சுக்காரர், ஜெர்மனியா, அமெரிக்கா, யப்பானியர் மேலும் வேறு நாட்டவர்கள் தமது நாடுகளை, தமது சொந்த வீடு போலப் பாதுகாக்கின்றனர். இதன் பெறுபேறாக அந்த நாடுகள், கல்வி, விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி, கைத்தொழில், வர்த்தகம், விவசாயம், போர்க்கலை என்பவற்றில் விருத்தியும் உன்னதமும் அடைந்திருப்பதுடன், வீரம், ஆண்மை, சாதனைகள், செல்வம் ஆகியவற்றை வெளிக்காட்டியதுடன், அரசாட்சி செய்வதிலும், நாகரீகத் திலும், ஏனைய விஷயங்களிலேயும் தமது உயர் திறனைக் காட்டியுள்ளனர். எமது தேசத்தவருக்கு தேசாபிமானம் இல்லை . இதனால் எமது நாடு ஏனைய நாடுகளைவிடக் கீழ்நிலையை அடைந்துள்ளது. இந்த நிலைமையைச் சீர்திருத்த நாம் யாவரும் ஒன்றிணைந்து பாடுபடல் வேண்டும்.⁺¹⁷

இவ் வகையான கருத்துக்கள், வாசிக்கும் திறன்கொண்ட தமிழர்களை உசுப்பி, அவர்களை ஒரளவுக்கேனும் தேசியரீதியில் சிந்திக்க நிச்சயமாகத் தூண்டியிருக்கும். இந்தப் பத்திரிகையில் இதைப் போன்ற ஆசிரியத் தலையங் கங்கள், கட்டுரைகள், பேச் சுக் கள் என் பன இடையறாது வெளிவந் தன. இவை தேசாபிமானத் தை மேம்படுத்துவதை மட்டுமே பேசவில்லை. தமிழ்ச் சமூகத்தின் பெரும் பலவீனங்களாக அவற்றினால் காணப்பட்ட ஆர்வ முரண்பாடுகள், ஒற்றுமை யின்மை போன்ற, தமிழ் மக்களை ஒரு தேசியமாக இணையவைப்பதைத் தடுக்கும் விஷயங்களையிட்டும் வலுவாகக் குரல் எழுப்பின.

"நாம் ஒன்றிணையவில்லை. நாம்பிர்ந்து நிற்கின்றோம். மறுபடியும் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்துவது மிகவும் கடினம், ஒற்றுமையின்மை காரணமாக ஏற்பட்ட அழிவின்பாதிப்புக்களினால் நாம் வருந்துகின்றோம். ஒருகாலம் பெருமையுடன் நாம் ஆண்ட நாட்டை அந்நியருக்கு விட்டுக் கொடுத்துவிட்டோம்...... எமது கைத் தொழில்கள் யாவற்றையும் நாம் அந்நியருக்கு விட்டுக் கொடுத்தமையால் எங்கள் வாழ்வைப் பாழாக்கியுள்ளோம். நம்நாட்டின் பிரச் சினைகளையிட்டு எமது மக்கள் ஒன்றுகூடிக் கலந்துரையாடுவது கிடையாது. எமது சுதந்திரங்கள் யாவற்றையும் நாம் சரணளித்துவிட்டு, சித்தசுவாதீனம் இழந்தவராய் நிற்கின்றோம். அரசாங்கத்தில் உள்ளவரின் கொடுமைகளை வெளியரங்கப்படுத்த துணிவற்ற ஊமைகளாய் உள்ளோம். இலஞ்சம் வாங்குபவர்களை பகிரங்கப்படுத்தப் பயப்படும் கோழைகாளாகி விட்டோம். ஆங்கிலேயரின் ஏமாற்று வார்த்தைகளை நம்பும் மூடர்களாகி விட்டோம்.

இக் கூற்று, வெகுசனங்களை விழிப்புறச் செய்து, அவர்கள் தமது சுதந்திரத்தையும், அந் தஸ் தையும் மீண்டும் அடைய முயற்சித் தது மாத் திரமன்று, அவர்களது அறியாமையையும், துணிவின்மையையும் கண்டிக்கின்றது. முத்து குமாரசுவாமியின் மகனாகிய கலாநிதி. ஆனந்த குமாரசுவாமி யாழ்ப்பாணத்துக்கு 1906 ல் வருகை தந்தார். இவர் தனது ஆங்கிலேயத் தாயாரினால் மேற்குலகில் வளர்க்கப்பட்டவர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் தசாப்தத்தில் இவர் எழுதிய The Mirror of Gesture (1917), The Dance of Shiva (1918) போன்ற புத்தகங்கள் மூலம், உலகளாவிய அளவில் புகழ்பெற்ற அறிஞராக இருந்தார். இவர் யாழ்ப்பாணப் பொதுமக்களினால், விசேடமாக சைவப்பரிபாலன சபையினால் வரவேற்கப்பட்டு, இச் சந்தர்ப்பத்தில் 1906 மே 14 ம் திகதியன்று யாழ்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் ஒரு கூட்டம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. குமாரசுவாமி தனது பேச்சுத் திறமை மூலம், தமிழ்க் கலாச்சாரம், பாரம்பரியங்கள் என்பவற்றைப் பாதுகாக்க வேண்டியதன் அவசியத்துக்கு பெரும் முக்கியத்தும் அளித்து, மேற்கத்திய கலாச்சாரத்தைப் பின்பற்ற வேண்டாமெனத் தமிழர்களுக்கு ஆலோசனை வழங்கினார்.⁴⁹ இது, தமிழர்களின் கலாச்சார அடையாளத்தை வலுப்படுத்தியதுமன்றி, மேற்கத்தியமயமாதல் எதிர்க்கப்படல் வேண்டுமென்ற எண்ணத்தையும் வளர்த்தது.

மேற்கத்திய எதிர்ப்பு மனப்பாங்குகள் வளர்ந்து, அந்நிய பொருளாதார எதிரிப்பை உக்குவித்து, தமிழ்ப் பொருளாதார அடித்தளமொன்றை நிறுவ உதவி, நிலவிய அரசியல் அந்தஸ்த்துக்குச் சவாலாகவும் அமைந்தன. பல்வேறு செய்திப் பத்திரிகைக் கட்டுரைகளும் எழுதப்பட்டு, அந்நிய பொருள் இறக்குமதியை எதிர்த்து, இதனால் சமூகத்தின் எல்லா மட்டத்தினரும், தமது அரசியல், பொருளாதார நன்னிலையைப் பேணி, பலப்படுத்தி, தமது சொந்தக் கால்களில் நிற்பதற்கு, அவர்களை உள்ளூர் உற்பத்திப் பொருட்களை ஆதரிக்கும் வண்ணம் உற்சாகப்படுத்தின. இந்தக் கோரிக்கை பொதுவாக மக்களுக்கு மட்டும் விடுக்கப்படாது, விசேடமாக வர்த்தகர்கள், வியாபாரிகள், செல்வந்தர், மாணவர் ஆகியோருக்கு விடுக்கப்பட்டது.

"எமக்குப் பின்வரும் சந்ததியினரின் நலனையிட்டு நாம் அக்கறை செலுத்த வேண்டாமா? ஒவ்வொரு வருடமும் எமக்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்க நாம் பல இலட்சங்கள் செலவு செய்கின்றோம். இப் பொருட்கள் அந்நியரால் உற்பத்தி செய்யப்படுவதானால் இவற்றுக்காக நாம் செலவிடும் அத்தனை பணமும் அந்நிய நாடுகளுக்கே போகின்றது. வருடாந்தம், இலட்சக்கணக்கில் பணம் வெளியில் சென்றால் குபேரபுரிகூட அழியாது போகாதா? எமது மாணவர்கள் தேசிய இயக்கத்தில் சேரவேண்டாமா? உங்களின் தேசாபிமானத்தை வளர்ப்பதற்கான பிரதான அப்பியாசமே தேசிய இயக்கம். நீங்கள் பிறந்த மண்ணுக்கு உங்கள் கடமையைச் செய்யுங்கள். பெருந்தொகைகளில் வெவ்வேறு இடங்களுக்குச் சென்று எல்லா வகையான முயற்சிகளிலும் ஈடுபடுங்கள். வர்த்தகர்களே! அந்தியர் இங்கு ஈட்டும் முதலீட்டை நீங்கள் எமது நாட்டுக்குத் திருப்புவதானால் அதிக இலாபத்தை பெறமாட்டீர்களா? உங்களில் செல்வந்தராக இருப்போர் தமது பணத்தை முதலீடு செய்து இயந்திரங்கள் வாங்கி, உள்ளூர் மக்களுக்குத் தொழில் வழங்கி, உள்ளூர் உற்பத்தியை அதிகரிக்க வேண்டாமா? பொது மக்களே! தேசிய இயக்கத்தினால் ஏற்படக்கூடிய நலனை உணர்ந்து, நீங்கள் அந்நிய பொருட்களைத் தொடுவதில்லை எனத் தீர்மானிப்பீர்களேயானால், வர்த்தகர்கள் தாம் வாங்கும் அந்நிய உற்பத்திப் பொருட்களை யாருக்கு விற்க முடியும்? உங்களது தேசம் முன்னேற வேண்டுமாயின் இப்போதே விழித்தெழுங்கள்!⁵⁹⁰

ஒரு பலம்வாய்ந்த தேசிய பொருளாதார அடிப்படையைக் கட்டியெழுப்பி அதன்மூலம் தமிழர்களின் அரசியல் சுதந்திரத்தைப் பெறும்வகையில் இந்த விண்ணப்பம் பரந்த சமூக அளவில் இருப்பதை மேற்படி கூற்று தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றது.

இதேவேளை சிங் களத் தேசிய அடையாளமும், பத் தொன் பதாவது நூற்றாண்டின் கால் இறுதிப்பகுதியில், மதுவிலக்கு இயக்கத்துடன் ஆரம்பித்துத் துரித வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. இந்த இயக்கமே, சிங்களத் தேசியவுணர்வை மீட்பதற்கான ஒன்றுகூடும் இடமாக இருந்து, இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதற் தசாப்தத்தில்⁵¹ பரந்து, விரிவடைந்திருந்தது. (விசேடமாக மேற்கு, தெற்கு சிங்கள மாகாணங்களில்), மதுவிலக்கு இயக்கங்களுக்கான வெகுசன ஆதரவு உணர்வு பூர்வமாக இருந்தது. இதுவே காலப்போக்கில் ஒரு அரசியல் இயக்கமாக உருவாகியது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கால் இறுதிப்பகுதியில் உருவான இருபெரும் சிங்கள அமைப்புக்களும் இருந் தன. அவை, 1882 ல் உருவாக்கப்பட்ட இலங்கை விவசாயச் சங்கம், 1897 ல் உருவாக்கப்பட்ட சிலாபம் சங்கம் என்பனவாகும். இலங்கை விவசாய சங்கம், முதலில், இலங்கை பெருந்தோட் டங்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்கத் தோன்றியதெனினும், ஈற்றில், 1888 ல் அது இலங்கை தேசிய சங்கமாக மாறி, சிங்கள தேசியவாதத்தில் ஒரு முக்கியமான பாத்திரத்தை வகித்தது.⁵²

சிலாபம் சங்கம், குறிப்பாக சிங்களத் தேசியவாதத்தின் நலன்களை மேம்படுத்துவதற்காக, சட்டநிரூபண்சபையில் தேசிய ஆர்வங்களைப் பிரதி நிதிப்படுத்த, தெரிவுசெய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்களை பெறுவதற்கான முயற்சியை மையமாகக் கொண்டு அரசியற் போராட்டத்தை நடத்தி வலுவாக முயன்றது போல் தோன்றுகின்றது, பல சிங்கள முனைப்பாளர்கள், சிங்கள தேசிய நலன்களையே மனதிற் கொண்டிருந்தனர் என்பதனைத் தமிழ்த் தலைமை மேலும் மேலும் உணரத் தலைப்பட்டிருப்பர் என்பது நிச்சயமே. சிங்கள பௌத்த முனைப்பாளரான அநகாரிக தர்மபாலாவும் அவரது சகாக்களும், நூற்றாண்டின் இறுதியில், சிங்களத் தேசியவாதத்தை மீட்பதற்கான பிரச்சாரத்தை ஆரம்பித்தபோது, இது மேலும் தெளிவாகியது.⁵³ சிங்களத் தேசியவாதத்தின் இந்த முன்னதான வளர்ச்சி, சிங்களச் சார்புடைய அரசியல் அமைப்புக்களின் எழுச்சி, என்பனவும் தமிழ்த் தேசியவாதம் தோன்றுவதற்கான பிரதான காரணங்களாக இருந்தன.

சமய, கலாச்சார, சமூக அம்சங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகு தியிலேயே தோற்றம் பெற்றிருந்த இந்தியத் தேசியவாதம் ஈற்றில். நோக்கங்கள் என்றிணைய. 1885 ல் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் என அழைக்கப்பட்ட அரசியல் அமைப்பாக உருவெடுத்தது.⁵⁴பம்பாயில் அது உருவாக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து, இந்தியா முழுவதுமான அதன் பிரதிநிதிகள், மிதமான அளவிலான பல அரசியல் நடவடிக்கைகளை ஆரம்பித்தனர். ஆயினும், இந்த மிதவாதப்போக்கு, பாலகங்காதரத் திலகர் போன்றவர்கள் "சுயாட்சி" கோரியபோது, மிகவம் கீவிரமடைந்தது, திலக், அரவிந்த கோஷ் போன்றவர்கள் இந்தியா முழுவதிலும் தேசியவாதக் கருத்துக்களைப் பரப்புவதில் ஈடுபட்டடிருந்தனர். உதாரணமாக, அவர்கள், இநக்குமதி செய்யப்பட்ட பிரித்தானிய உற்பத்திப் பொருட்களை வாங்குவதை நிறுத்தி, இந்தியாவின் உள்ளூர் உற்பத்திப் பொருட்களை உபயோகிக்கும்படி மக்களைத் தூண்டினர். இவ்வாறு இந்தியத் தேசியவாதம் வளர்ச்சிபெற்று, இலங்கைத் தமிழர்களை அரசியல் நடவடிக்கைகளை ஈடுபட ஊக்குவித்தது. இதேசமயம் தென்னிந்தியாவில், குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் இந்த அரசியல் விழிப்புணர்வு நன்கு நிறுவப்பட்டிருந்தது. சென்னை தேசிய சங்கம் ஜுலை 1852 ல் தாபிக்கப்பட்டது.³⁵ சென்னை மகாஜன சபை 1884 ல் நிறுவப்பட்டது.³⁶ இவை தமிழ்நாட்டில், தமிழரின் தேசிய விடுதலையில் முனைப்பாக ஈடுபடவிருந்தன. இந்திய தேசிய காங்கிரசைவிட ஒரு வருடம் முன்னதாக உருவான சென்னை மகாஜன சபை, இந்தியா முழுமையையும் தழுவிய அமைப்புடன் நெருக்கமாகச் செயற்படுவதைத் தனது நடைமுறையாகக் கொண்டது. அவர்கள் தமது சொந்த வருடாந்த மாநாடுகளை நடத்தியதுடன், இந்திய தேசிய காங்கிரசின் மாநாடுகளில் பங்குபற்றியும், சென்னையில் நிலவிய அரசியல் மனநிலையை வளர்த்துக் கொண்டனர். சபையினது இந்த பிரதேச தேசிய ஆர்வங்கள் பிற்காலத்தில், திராவிடர் நலன்களை மட்டுமே மையப்படுத்தும் வகையில் மாநின. இருப்பினும், 1916 இல. ஜஸ்ரிஸ் கட்சியின், (தென்னிந்திய லிபரல் பெடரேஷனின) உருவாக்கம், ஈற்றில் அதே வருடம், ஹோம் நூல் லீக் உருவாகக் காரணமாகியது, தமிழரின் அரசியல் அபிலாஷைகளை வெகுவலுவாக முன்வைத்த, தனிப்பட்ட, திராவிட சார்புள்ள அமைப்பாக இது இருந்தது. இந்த இந்திய தேசிய இயக்கங்களைவிட, 1905 ருஷ்ய யப்பான் போரில், யப்பான் ஈட்டிய வெற்றி பொதுவாக ஆசியர்களை ஊக்குவித்து, இவர்களைத் தமது சுதந்திரத்துக்காக பிரித்தானியரை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கான திடசித்தத்தையும், நம்பிக்கையையும் அளித்தது.⁵⁷ இக் காலத்தில், இந்த வளர்நிலைகள், நிகழ்ச்சிகள் யாவுமே தொடர்ச்சியாகவும், பூரணமாகவும் இலங்கையின் ஆங்கில, தமிழ் செய்திப் பத்திரிகைகளில் வெளியிடப்பட்டன. த மோணிங் ஸ்ராரும், அதன் தமிழ்ப் பதிப்பான உதய தாரகையும், ஹிந்து ஒகனும் அதன் தமிழ்ப் பதிப்பான இந்து சாதனமும், இந்தத் தகவல்களை தமிழர் மத்தியில் பரப்புவதில் ஒரு முக்கியமான பாத்திரத்தை வகித்தன. அன்ரனி ஸ்மித் குறிப்பிடுவதுபோல்:

"தேசிவாதத்துக்கான ஊடகம் முதலில் செய்திப் பத்திரிகையாகவும், பின்னர் வானொலி, தொலைக்காட்சி ஆகவும் இருந்தது. தேசியவாதத்தின் எழுச்சிக்கும், உள்ளூர் பத்திரிகைத்துறையின் செழிப்புக்கும், ஓரளவு ஒழுங்கான இணைத்தொடர்பு உள்ளமையை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது."⁵⁸

தமிழ், சமூக அரசியல் அமைப்புக்கள்

ஒருதேசத்தின்மக்களின்நலனை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூக அமைப்புக்கள், அரசியல் அமைப்புக்களின் முன்னோடிகளாக அமையும் பாங்கைக் கொண்டுள்ளன. எனவே, தமிழ் சமய, கலாச்சார, மொழி என்பன ரீதியான சங்கங்களும், பொருளாதார வர்த்தக அமைப்புக்களும் (இவற்றையிட்டு இதற்கு முந்திய அத்தியாயத்தில் நாம் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டுள்ளோம்), அநேகமாக, பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இறுதித் தசாப்தங்களிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும், தமிழ் அரசியல் அமைப்புக்கள் தோன்றக் காரணமாக இருந்துள்ளன.

இந்திய தேசிய காங்கிரசும், தென்னிந்திய திராவிட இயக்கங்களும், தமிழ் அரசியல் இயக்கங்கள் உருவாவதற்குப் பாரிய பங்கை அளித்துள்ளன. சைவபரிபாலன சபை, இந்து மகா சபை, தமிழ் சங்கம் (முன்னைய பக்கங்கள் 81-91 அத்தியாயம் 5) என்பன சமய, கலாச்சார, மொழி ஆகியவற்றின் காரணமாக உருவாக்கப்பட்ட போதிலும், அவை தமிழ் அரசியல் அபிவிருத்திக்கான ஆர்வங்களிலும் ஓரளவு கவனம் செலுத்தியுள்ளன. ஆயினும் இவை தமிழ் அரசியல் பிரச்சினைகளுக்காக எப்போதுமே முழுமையாகப் பேசியதில்லை.

தமிழரின் சமூக, அரசியல் முன்னேற்றத்தின் நலன்கருதி, யாழ்ப்பாணச் சங்கம் 1905 ல் உருவாக்கப்பட்டு, ஏனைய தமிழ் சமூக, அரசியல் அமைப்புக்களின் முன்னோடியாக விளங்கியது. 1906 ஹிந்து ஒகனுக்கு இணங்க, இந்தச் சங்கத்தின் பிரதான நோக்கம் பின்வருமாறு கூறப்பட்டது:

"தமிழ் மக்கள் அனுபவித்துவரும் குறைகளை அரசாங்கத்தின் முன்வைத்து அவற்றைத் தீர்க்கும் முகமாக, இங்கு யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு சங்கம் நிறுவப்படல் வேண்டுமென்பது பலரின் நீண்டகால விருப்பமாக இருந்துள்ளது. இந்த விருப்பம் ஒருவழியாக நிறைவேறியது எமக்குப் பெரு மகிழ்ச்சியை அளிக்கின்றது. கடந்த டிசம்பர் 6ம் திகதியன்று, பல தேசாபிமானிகள் ஒன்றுசேர்ந்து, யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரி மண்டபத்தில் யாழ்ப்பாணச் சங்கத்தை உருவாக்கியுள்ளனர். இச் சங்கம் பாண எந்நுமையுடனும். முழுமனதோடும், சாதி சமய பாகுபாடுகளின்றி செயற்படுமேயானால், அரசியல் அரங்கத்தில் அது பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதுடன் மாத்திரமன்றி, எமது சமூக நிலையிலும் பெரும் நன்மைகளையும் கொண்டுவரும், ஒற்றுமையே பலம்," இதே பத்திரிகை, யாழ்ப்பாணத் தமிழர் சங்கம் என்னும் தலைப்பின் கீழ் தகவல்களைக் கொண்டிருப்பதுடன், அங்கத்தவர்களின் பெயர்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளது. கும்பகோணம் கல்லாரி முன்னாள் ஆசிரியர் ஜேம்ஸ் ஹென்மன் தலைவராகவும், வழக்கறிஞர் ஹோமர் வன்னியசிங்கம், வழக்கறிஞர் எம் காசிப்பிள்ளை ஆகியோர் உப தலைவர்களாகவும் இருந்தனர். இச் சங்கம், பிரதானமாக தமிழர்களின் சமூக, அரசியல் அபிலாஷைகளில் அக்கறை கொண்டி ருந்தது என்பதை மேற்படி செய்தி தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றது. அவர்களது மற்றைய பிரதானமான நோக்கமாக இருந்தது, எந்தவொரு தனிப்பட்ட சமய, சாதி, நம்பிக்கை என்பவற்றுக்கு சலுகை வழங்காத வகையில் அங்கத்தவர்களைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதாகும், ஆயினும் இச் சங்கத்தின் நிர்வாகக் குழுவினர் பெரும்பாலும் கிறிஸ்தவர்களாகவே இருந்தனர். இச் சங்கம் உருவாக் கப்பட்ட காலத்திலிருந்து, மேலும் அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெறும் முகமாக, அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தப்பட வேண்டுமென இடைவிடாது போராடியது. 1921 ல், பிரதான தமிழ் அரசியல் அமைப்பான தமிழர் மகாஜன சபை தோற்றுவிக்கப்படும் வரையில் இது நிகழ்ந்தது. தமிழர்களுக்கு அளித்த வாக்குறுதிகளை சிங்கள் உயர்மட்டத்தினம் மீறிவிட்டனர் என உணர்ந்த தமிழர்கள், அவர்களுடன் ஏற்பட்ட முரண்பாடு காரணத்தினால், இலங்கைத் கேசிய காங்கிரசில் இருந்து வெளியேறி இந்த அமைப்பை உருவாக்கினர்.

1906 ம் ஆண்டு, இன்னுமோர் அமைப்பான சமூக சீர்திருத்தச் சங்கமும், யாழ்ப்பாணத்தில் இதே ஆண்டில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இந்து வாலிபர் சங்கத்தின் ஆதரவில் அமைக்கப்பட்டது. இச் சங்கம் தமிழ் கலாச்சாரப் பாரம்பரியங்களை மேம்படுத்துவதில் அதிக கவனஞ் செலுத்தியபோதும், அது தமிழ் அரசியல் விஷங்களில், குறிப்பாக தமிழ் மதுவிலக்கு இயக்கத்துக்கு ஆதரவளிப்பதிலும், பிறநாட்டு இறக்குமதியையும், மேற்கத்திய கலாச்சாரமயமாதலை எதிர்ப்பதிலும், அரசாங்கத்தின் தலைவரி, மரணதண்டனை என்பனவற்றுக்கு எதிராகப் போராடு வதிலும் ஈடுபட்டது.⁵⁹ இந்த அமைப்பு ஆரம்பத்தில், அதன் முதல் தலைவர் ஆனந்த குமாரசுவாமியினால் நிறுவப்பட்ட இலங்கை சமூக சீர்திருத்தச் சங்கத்தின் சகோதரச் சங்கமாக இணைந்திருந்தது. கோப்பாயைச் சேர்ந்த சமாதான நீதவான் ஏ. மயில்வாகனம் இதன் முதல் தலைவராக இருந்தார்.⁶⁰

சமூக, பொருளாதார விஷயங்களில் அநேகமாக ஈடுபட்டிருந்த வேறு சில அமைப்புக்களையும் இங்கு குறிப்பிடுதல் பயனுள்ளதாகும். தமிழரின் சார்பில் முனைப்பான அரசியல் பாத்திரத்தை வகித்த யாழ்ப்பாணச் சங்கத்துக்கு இவை ஆதரவளித்தமையும் குறிப்பிடக்கூடியது. இவை, ஐக்கிய நாணய சங்கம்(1913),⁶¹ யாழ்ப்பாணக் கூட்டுறவுச் சங்கம் (1918),⁶² திருகோணமலை மாதர் ஐக்கிய சங்கம் (1920)⁶³,மட்டக்களப்பு சங்கம் (1920)⁶⁵, முல்லைத்தீவு மகாஜன சபை, (1921).⁶⁶ ஆகும். இவற்றுள் முல்லைத்தீவு மகாஜன சபை, 1921⁶⁶ ல் உருவாக்கப்பட்ட தமிழர் மகாஜன சபையிலிருந்து தோன்றியிருக்கலாம். தமிழரால் நிறுவப்பட்ட அரசியல் அமைப்புக்களும் தமிழர் மகாஜன சபையே அதிதீவிரமானது. இவ் அத்தியாயத்தின் அடுத்த பகுதியில், தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் மைய அரசியல் பிரச்சனை சம்பந்தமாக இச் சபையையிட்டு ஆராயப்படும்.

இந்த சமூக, பொருளாதார அமைப்புக்கள் முழுத் தமிழ் மக்களிடையேயும் தோற்றம் பெற்றமை, அவற்றின் ஒருமித்த சமூக, பொருளாதார ஆர்வங்களும், அவற்றின் பரஸ்பர ஒற்றுமையும், ஒருமைப்பாடும், அவற்றின் முனைப்பான அரசியற் செயற்பாட்டுக்கு சாதகமானதொரு சூழ்நிலையை உருவாக்க உதவியது என்பதை எம்மால் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இப்பேர்ப்பட்ட சூழ்நிலையில் யாழ்ப்பாணத் தமிழர் சங்கம், தமிழர் யாவரினதும் ஒருமித்த அரசியல் குரலாக இயங்கி. தமிழரின் அரசியல் உரிமைகளையும், சுதந்திரத்தையும் மீள வென்றெடுக்க ஒரு ஸ்திரமான நிலையை எடுக்கேக் கூடியதாகவும் இருந்தது. இந்த அமைப்பு, இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதலிரு தசாப்தங்களிலும் செயற்பட்டது. தொடர்ந்து தமிழர் மகாஜன சபை ஒரு பரந்துபட்ட தமிழர் அரசியல் முன்னணியாக உருவெடுத்து, யாழப்பாணச் சங்கத்தின் பணிகளை பெரும்பாலும் கையேற்றுக் கொண்டது.

இந்த வளர்நிலைகளையிட்டு மேலும் விபரமாகப் பார்ப்பதற்கு முன்னர். இலங்கைத் தமிழ் தேசியவாதமானது, பிரதானமான தமிழ் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த உள்ளூர் உயர் மட்டத்தினரினாலேதான் ஆரம்பத்தில் வழிநடத்தப்பட்டது என்பதை நாம் மனதிற் கொள்வது அவசியம். கொழும்பிலும், ஏனைய தெற்குப் பிரதேசங்களிலும் நிலைகொண்டுவிட்ட தமிழ் உயர் மட்டத்தினர், இலங்கையின் அனைத்து சமூகங்களையும் உள்ளடக்கும் இலங்கை தேசியவாதத்தை ஆதரித் தனர். எனவே இவர்களுக்கும், இவர்களையொத்த சிங்களவர்க்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்ததுடன், இவர்கள் குடியேற்றவாத ஆட்சியிலிருந்து சுதந்திரத்தை மீள வென்றெடுப்பதற்காக சிங்களவர்களுடன் தோளோடு தோள் சேர்ந்து உழைத் தனர். சிங்களவருக்கும் தமிழருக்கும் இடையில் ஒரு பெரிய பிளவு ஏற்படும் வரையில் இது தொடர்ந்தது.

1910ம் ஆண்டு அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தமும் தமிழர்களும் சிங்களவர்களும்

1833 ல் உருவாக்கப்பட்ட கோல்பறாக் அரசியலமைப்பு, சட்டநிர்வாகசபை, சட்டநிரூபணசபை ஆகியவற்றை உருவாக்கி, அவை. ஒரு சில சிறு திருத்தங் களைப் பெற்று கிட்டத்தட்ட எண்பது ஆண்டுகள் அதிகாரத்தில் இருந்தன. வருடங்கள் கழிய, சட்டநிரூபணசபையின் செல்வாக்கும், அதிகாரமும் அதிகரித்துச் சென்றபோதும், அது குடியேற்றவாத அதிகாரிகளின் பெரும்பான்மைக் கட்டுப்பாட்டி னைள் கான் இருந்தது. எனவே, சட்டநிருபணசபையின் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள், கொள்கை, சட்டம், நிதி எனும் பெரும் விஷயங்களில் தமக்குக் கூடிய செல்வாக்கு இருக்கும் வகையில், தமது எண்ணிக்கையை அதிகரிக்குமாறு அரசாங்கத்துக்கு அழுத்தம் கொடுத்தனர். அப்போது சில தருணங்களில் அவர்கள் தமது கருத்தை மிக வெளிப்படையாகவே தெரிவித்தனர். இருந்தபோதிலும், நிதியைப் பொறுத்தவரையில்தான் சபையினது அதிகூடிய தாக்கம் இருந்திருக்க வேண்டும். தேசாதிபதியின் உடன்பாடின்றி எந்தவொரு ஏற்பாடும் மேற்கொள்ளப்பட முடியாதெனினும், எல்லா நிதிப் பிரச்சினைகளும் சபைக்கு முன்வைக்கப்படுதல் வழமையான நடைமுறையாகி விட்டிருந்தது. பிரேரிக்கப்படும் நிதி ஏற்பாடுகள் யாவும், இறுதியாகத் தேசாதிபதியினால் அங்கீகரிக்கப்படுவதற்கு முன்னர், பொது விவாதத்திற்காக, சட்டசபையின் முன்வைக்கப்படல் வேண்டுமென்பது அரச செயலாளரின் விருப்பமாக இருந்தமையால், இந்நிலைமை அவரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகவும் இருந்தது, சேர். ஹென்றி மக்கலம் (19007-13)இந்த நடைமுறையை மேலும் முன்னெடுத்து ஒரு நிதி செயற்குழுவை உருவாக்கினார்.⁶⁷ புதிய சபையின்கீழ் தொடர்ந்து இயங்கிய இந்தக் குழுவில், எல்லா உத்தியோ கப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களும், குடியேற்றவாத செயலாளர், வரி கட்டுப்பாட்டாளர், பொருளாளர் ஆகியோரும் இடம் பெற்றனர். நாட்டின் நிதி முகாமைத்துவத்தில் இப் புதிய சபை பல வருடங்களுக்கு மிக முக்கிய பாத்திரத்தை வகித்ததுடன், அதன் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்வர்களுக்கு, விசேடமாக சுதேசி அங்கத்தினர் களுக்கு, நாட்டின் நிதி அலுவல்களில் மேலும் நேரடியாகப் பங்குபற்ற வாய்ப்புக் களை ஏற்படுத்தியது. நாட்டை ஆட்சி செய்வதில் மேலும் அதிகமான பங்கு கிடைக்கவேண்டுமென்ற உள்ளும் விருப்பம் தொடர்ந்திருந்து, 1905 ல் இவ் விஷ யம், அரச செயலாளருக்கும், பொது அபிப்பிராயத்தைப் பிரதிபலித்த தலைவர் கள், அரசியல் சீர்திருத்தத்தில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த அமைப்புக்கள் என் போருக்கும் இடையில் கலந்துரையாடப்பட்டது. அரசியலமைப்பைப் பொறுத்தவரை, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை, சட்டநிரூபணசபையின் எந்தவொரு உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவருமே, அரசியல் சீர்திருத்தத்தில் ஒரு சிறு அளவு ஆர்வங்கூடக் காண்பிக்கவில்லை, தமிழ்ப் பிரதிநிதி மட்டும் இதற்கு விதிவிலக்காக, சட்டநிரூபணசபையில் ஒரு சுதந்திரமான அணுகுமுறையில் இயங்கி, தேசிய அரங்கிலுங்கூட பெரும்பாலும் வழிநடத்தியுள்ளார்.⁶⁸ இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதலாவது தசாப்தத்தில் தமிழர்கள் அரசியல் சீர்திருத்தத்திற்காகப் போராட ஆரம்பித்தார்கள். இந்த வலியுறுத்தல் நியாயமானதாகும். அத்துடன் பின்வரும் கூற்றுக்கள் இக்கருத்தைத் தெளிவாக ஆதரிக்கின்றன:

[•]மாநகரசபையைப் போன்றே, சட்டநிரூபணசபைக்கான பிரதிநிதிகளும் தேர்ந்தெடுக்கப்படல் வேண்டும். மக்கள், அவர்களுக்கு வாக்குரிமை அளிக்கும் ஒழுங்குவிதிகளின் கீழ், தமது இனத்தின் பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வகையில், மாற்றங்கள் அல்லது சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்படல் வேண்டுமென்று நாம் தேசாதிபதியிடம் எதிர்பார்ப் பதுடன், அவரைக் கோரவும் செய்கின்றோம்.⁻⁶⁹

"எமது சொந்த அரசியல் நலனுக்காக, எமது சட்டநிரூபணசபையும் அதன் அரசியல் அமைப்பையும் நாம் சீர்திருத்த விரும்பின், நாம் நிச்சயமாக அரசாங்கத்துக்கு அடிக்கடி அழுத்தம் கொடுத்தல் வேண்டும். நாம் மௌனமாக இருந்தாலோ அன்றி ஆட்சியாளருக்கு எமது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தாமலோ இருந்தால், எமது அரசியல் உரிமைகள் ஒருபோதுமே எமக்குக் கிடைக்காது, "⁷⁰

தமிழர்களை உதாரணமாகக் கொண்டு பின்னர் சிங்களவர்களும் இதையொத்த போராட்டங்களில் ஈடுபட்டனர். உதாரணமாக திரு. ஜேம்ஸ் பீரிஸ், அரச செயலாளரின் ஆலோசனையின் பேரில், இவ் விஷயத்தில், ஒரு நீண்டதும், நன்கு நியாயப்படுத்தப்பட்டத்யான மனுவை 1908 ல் முன்வைத்தார்.⁷¹ இதைத் தொடர்ந்து, தமிழ் சிங்கள அரசியல் அமைப்புக்களின் பல மனுக்கள் அரச செயலாளருக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டன. 1909 ல் இந்த அமைப்புக்களால் கோரப்பட்ட பெரும் சீர்திருத்தம் என்னவெனில், பிரதேச அடிப்படையில், பதினா றுக்கும் பதினெட்டுக்கும் இடையிலான எண்ணிக்கையில் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தினரைத் தேர்ந்தெடுத்தல் வேண்டுமென்றும், உத்தியோகப்பற்றற்ற தின்ரின் எண்ணிக்கை, உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தினரின் எண்ணிக்கையைவிட

அதிகமாக இருக்கக்கூடாது என்ற பிரோணையுமாகும். ⁷² இருப்பினும், கேசாகிபகி, ஒரு நீண்ட, அவதானமிக்க பதிலை அனுப்பியிருந்தார். அதனில், குடியேற்றநாட்டின் நிலைமையைக் கருத்துக்கு எடுக்கையில், மனுவில் கோரப்பட்டவாறு தேர்ந்தெடுக் கப்படுவோர், மக்களை முழுமையாகப் பிரதிநிதிப்படுத்தமாட்டார்கள் எனவும், ஆங்கிலக் கல்விபெற்ற வகுப்பினர் மத்தியிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படும் பிரதிநிதி களைவிட, உத்தியோகபூர்வ அங்கத்தினரே (குறிப்பாக அரசாங்க அதிபர்கள்), அதிக பிரதிநிதித்துவத்தை வகித்து, மக்களின் நலனைப் பாதுகாப்பர் எனக் தெரிவித்திருந்தார். அரச செயலாளரின் பார்வையும் இக் கருத்துடன் பெரும்பாலும் ஒத்திருந்தமையால், பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தைப் புறந்தள்ளி, இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தை தக்க வைத்துக்கொண்ட ஒரு புதிய அரசியலமைப்பு அறிமுகப் படுத்தப்பட்டது. இதன்கீழ்தேர்தல் முறைமையொன்றும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருந்த போதும், அது மிகவும் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட அடிப்படையைக் கொண்டதாய், கல்வி, தொழில்சார் நிபுணத்துவம், செல்வம், சொத்து என்பவற்றை உடையவர்களே வாக்களிக்கக்கூடிய தன்மையதாய் இருந்தது. இந்தப் புதிய முறைமையின் கீழான தேர்தல் 1910 ல் நடைபெறவிருந்தது.⁷³ இருந்தபோதிலும், பத்து உத்தி யோகப்பற்றற்ற ஆசனங்களுள், நான்கு மட்டுமே தேர்தல் அடிப்படையில் செய்யப்படும் எனப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. அந்த நான்கு ஆசனங்களுக்கு, இரு ஐரோப்பியர்கள், ஒரு பறங்கியர், ஒரு இலங்கைக் கல்விமான் என்போர் தெரிவு செய்யப்பட விருந்தனர். தேசாதிபதியினால் நியமிக்கப்படவிருந்த ஏனைய ஆறு உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள், இரு கரையோரச் சிங்களவர்கள், ஒரு கண்டிச் சிங்களவர், இரண்டு இலங்கைத் தமிழர்கள், ஒரு முஸ்லீம் என்ற அடிப்படையில் அமைந்தனர்.⁷⁴

இந்தச் சீர் திருத்தத் தின் பெரிய தாக்கம் என்னவெனில் சட்டநிரூபண சபையின் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கை, கோல்புறூக் அரசியலமைப்புக் காலத்திலிருந்து 1910 லான மக்கலம் சீர்திருத்தக் காலம் வரை, ஆறிலிருந்து பத்தாக அதிகரித்தமையாகும். முதற் தடவையாக, சட்டநிரூபண சபையில் கிழக்கு மாகாணத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வாய்ப்பு மட்டக்களப்பு மக்களுக்கு அளிக்கப்பட்டு, தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் சபையில் பெரும்பாலும் சமநிலையைப் பெற்றனர். இப் புதிய சபையின் சுவாரஷ்யமான அம்சங்களுள், இலங்கைக் கல்விமான்களுக்காக, தமிழரான பொ. இராமநாதன் தெரிவு செய்யப் பட்டமை ஒன்றாகும். இச் சீர்திருத்தங்கள் நிர்வாகத்தைப் பொறுத்தவரையில் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தவில்லை என்பதுடன், புதிய அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தின் கொள்கையில் புரட்சிகரமான மாற்றம் எதையும் கொண்டுவர வில்லை. இருந்தபோதிலும், இந்த அரசியல் சபையில் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தத்துக்கான தேவைகளும், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பதவி களின் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அறிமுகமும், தமிழ் அரசியல் அபிலாஷைகளை ஒரளவேனும் ஊக்குவித்திருக்க வேண்டும். கல்விபெற்ற இலங்கையரின் பிரதி நிதியாக இராமநாதன் தெரிவுசெய்யப்பட்டமை தமிழர்கள் மத்தியில் ஒரு பெரு மையை ஏற்படுத்தி, ஒருவகையில் அவர்களை, தமது இன்றைய நம்பிக்கையற்ற நிலைமைகளையும், தமது மகோன்னதமான கடந்த காலத்தையும் ஒப்பிட்டுச் சிந்திக்க வைத்தது. மேலும், தென்னிந்தியாவில் திராவிட தேசிய இயக்கத்தின் வளர்ச்சியும், விருத்தியும் இந்திய தேசிய காங்கிரசின் அரசியல் நடவடிக்கைகளும், ரஷ்யாவை யப்பான் வெற்றிகொண்டதும், ஏனைய உலக அரசியல் நிகழ்வுகளும், தமிழ் உயர் மட்டத்தினரையும், தமிழ்ச் சமூகத்தையும் அவர்களது அரசியல் செயற்பாடுகளில் தொடர ஊக்குவித்தன. இருப்பினும், தமிழ், சிங்கள சமூகத்தினர் மத்தியில் மேலாதிக்கம் பெற்றிருந்த மிதவாத உயர்மட்டத்தினர், இலங்கைத் தேசியவாதத்தின் நோக்கங்களுக்குச் சார்பாக இருந்தாரே அன்றி, தமிழ், சிங்கள இலட்சியங்களைக் குறிப்பாக வாக்குவிக்கவில்லை. இந்தியாவிலும் இதே வகையில் இந்திய தேசியக் காங்கிரசின் பரந்த நோக்கங்களே முதலிடத்தைப் பெற்றிருந்தன.

இச் சந்தர் பத்தில், தமிழர் களும் சிங்களவர் களும், பெரும் மோதல் முரண்பாடுகளின்றி ஒத்திசைந்து வாழ்ந்தனரா என்பதை ஆராய்வது முக்கியமாகும். போ. இராமநாதனின் விஷயத்தில், சிங்களவர் தமிழர் இரு சாராரினாலுமே ஒரு தமிழர் தெரிவானதை நாம் காண்கின்றோம். இருந்தபோதிலும், இந்த ஆதரவு கரையோரச் சிங்களவரிலும் பார்க்க, கண்டிச் சிங்களவர் களிடத்திலிருந்தே அதிகமாகக் கிடைத்தது. ஒருவேளை கே, எம். டி. சில்வா பின்வருமாறு சொல்வதுபோல்:

"சாதியப் பகைமை தொடர்ந்தும் சிங்களவர் மத்தியில் பிரிவை ஏற்படுத்தியதுடன், அவர்களிடையே ஒருமைப்பாடும், கூட்டுறவும் இல்லாமைக்கு பிரதானமான காரணமாகவும் கருதப்பட்டது."⁷⁵

கண்டிச் சிங்களவருக்கும் (கோவிகம் அல்லது விவசாய சாதி), கரையோரச் சிங்களவர் (கரவ அல்லது மீன்பிடிச்சாதி)களுக்கும் இடையே காணப்பட்ட இறுக்கமான சாதியப் போட்டியே, சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் வெற்றியடைவதில் முக்கிய பங்கை வகித்திருக்கக்கூடும் என்பதை இக்கூற்று தெளிவாகச் சித்தரிக்கின்றது. இதனிலிருந்து, தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் இடையே வெளிப்படையான இனப் பகையோ அல்லது முரண் பாடோ எதுவும் இருக் கவில்லை என நாம் கருதமுடியும். ஆயினும், இரு பகுதியிலும் நிலவிய உண்மையான நிலையை நாம் தீர்மானிப்பதற்கு இக் கருதுகோளை நாம் மேலும் விரிவாக ஆராய்தல் அவசியம்.

1910 ல், தலைநகர் கொழும்பு முழுவதிலும், இலங்கையின் ஏனைய பிரதேசங்களிலும், விசேடமாக யாழ்ப்பாணத்திலும், கல்விகற்ற இலங்கையர் பிரதிநிதித்துவத்தையிட்டு, பல அரசியல் கூட்டங்கள் நிகழ்ந்தன. இவற்றில் மிகப் பெரிய கூட்டங்களிரண்டு கொழும்பில் நடைபெற்றன. இவற்றில் ஒன்று, டாக்டர், பெர்னான்டோவின் ஆதரவாளர்களால், நவம்பர் 17 ம் திகதி, பொன்ஜியன் மண்டபத்தில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. மற்றையது இராமநாதனுடைய ஆதரவாளர் களினால், நவம்பர் 20 ம் திகதியன்று பொதுமக்கள் மண்டபத்தில் கூட்டப்பட்டது.⁷⁶ டாக்டர். பெர்னான்டோவுக்கான கூட்டத்தில் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கலந்து கொண்டனர். டாக்டரின் ஆதரவாளர்கள், சிலரினால் இராமநாதனுக்கு எதிராக நிகழ்த்தப்பட்ட வெறுப்பைத் தூண்டும் பேச்சுக்களினால் இவர்களில் சிலர் கூட்டத்தைவிட்டு வெளியேறினர். இவர்கள் தமிழராக இருந்திருக்கக்கூடும். ஏனெனில் செய்தியாக வெளியிடப்பட்ட பின்வரும் இரு கூற்றுக்கள் எந்தத் தமிழரையும் கோமூட்டக் கூடியதாக இருந்தமையாகும். முதலாவதாக:

"இராமநாதன் பாரம்பரியமும், பண்பும் கொண்ட இந்துத் தமிழர்தான், ஆனால் அவரில் மேற்கத்திய வாழ்க்கைப் பாணி எதுவும் தெரியவில்லை ."

இரண்டாவதாக,

"அவர் (இராமநாதன்) தமிழில்தான் சிந்திக்கின்றாரன்றி, ஆங்கிலத்தில் சிந்திப்பதில்லை."⁷⁷

இதே பத்திரிகைச் செய்தி வருமாறு கருத்துத் தெரிவித்தது:

"எவருமே மேற்படி சுற்றுக்களை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஏனெனில் அவரது சக்திமிக்க பேச்சுவன்மையும், ஆங்கிலப் புலமையும், அவரையிட்டு யாவரையும் பெருமையுடன் பேசுவதற்கு ஊக்குவித்தன. அவர் தமிழ் கலாச்சாரத்தையும், பாரம்பரியங்களையும் கைக்கொள்வதும் தமிழினத்தைப் பெருமை கொள்ளச் செய்கின்றது."¹⁸

இக் கூற்றுக்களிலிருந்து நாம் தெரிந்துகொள்வது என்னவெனில், சமய, கலாச்சார, மொழி, இனம் என்பன ரீதியான பகைமை, தமிழர்களின்மேல் அவர்களது சகாக்களான சிங்களவர்களினால் வெளியரங்கமாகக் காண்பிக்கப்பட்டது என்ப தாகும். இப்போது நாம் எமது கண்களைத் தமிழரின் மீதும், யாழ்ப்பாணம் றிட்ஜ்வே மண்டபத்தில் (இந்துசாதனம் பத்திரிகையின்படி இக்கூட்டம் யாழ்ப்பாணச் சங்கத்தினால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது.⁷⁹) அவர்களின் கூட்டத்தில் அவர்கள் காண்பித்த மனப்பாங்குகள் மீதும் செலுத்துவோமானால், எமக்குத் தமிழரின் உண்மை மனச்சார்பு தெரியவரும்,

மக்கள் மத்தியில் காணப்பட்ட, தேர்தலில் வாக்களிப்பதற்கான ஆர்வத்தை யிட்டுக் கருத்துத் தெரிவித்த இந்துசாதனம், தொடர்ந்து, டாக்டர். மாக்கஸ் பொனான்டோ ஒரு அரச மருத்துவராக மட்டுமே அறியப்பட்டிருக்கையில், இராம நாதனையிட்டு யாவரும் அறிந்துள்ளனர்.⁸⁰ இராமநாதன் ஒரு பிரசித்திபெற்ற குடும்பத்தில் உதித்தது மாத்திரமன்றி, சட்டநிரூபணசபையில் ஏறத்தாழ பதின்மூன்று வருடங்கள் தமிழர்களின் பிரதிநிதியாக சேவையாற்றியவர். சபையில் அவர், தமிழ், சிங்கள இனங்கள் இரண்டின் நலனுக்காகவும், முழுச் சமுதாயத்தின் மேம்பாட்டுக்காகவும், தனது செல்வம், சுகம் இரண்டையுமே தியாகம் செய்து, புகழ் பெற்றவர்,⁸¹ சட்டநிருபணசபையில் அவரது பதவிக்காலம் முடிவுற்றபோது, அவர் இலங்கை நீதித்துறையின், பெருமைமிக்க வழக்கறிஞர், சட்டமா அதிபர் என்ற பதவிகளில் சேவை புரிந்தவர்.⁸² எனவே இப் பதவிக்கு இராமநாதனே பொருத்தமான வேட்பாளர் என்பதில் எச் சந்தேகமுமே இல்லை. இதை மனதிற் கொண்டு, அதிகூடிய தகமையும், அதிகூடிய தராதரங்களையும் பெற்றிருந்த வேட்பாளருக்கே மக்கள் ஆதரவளிக்க வேண்டும் என்று இந்துசாதன பத்திராதிபர் தலையங்கம் பின்வருமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தது.

"இந்த விஷயத்தில், ஒருவரது சமயத்திற்கான விசுவாசமோ, இனத்துக்கான விசுவாசமோ கருத்துக்கு எடுக்கப்படல் கூடாது. பொருத்தமானவர் எவரோ அவரே தேர்ந்தெடுக்கப்படல் வேண்டும். விருப்பு, சாதி, சமயம் என்பவற்றைக் கருத்திற் கொள்ளாது, ஒவ்வொருவரும் தானே சிந்தித்து, தனது சம்மதத்தை அளிப் பார் களே யானால், இராமநாதனே தேர் ந்தெடுக் கப் படுவர் என நம்புகின்றோம்."⁸³

இராமநாதனுக்கு தமிழ் மக்கள் வாக்களித்ததில் சமய, கலாச்சார, மொழி அல்லது இனக் காரணிகள் பங்கு வகிக்கவில்லை என்ற முடிவை மேற்காணும் கூற்று ஆதரிப்பதாகத் தோன்றுகின்றது, இனப் பகைமைகளை பற்ற வைப்பதற்கு இங்கு எந்த முயற்சியுமே மேற்கொள்ளப்படவில்லை. மாறாக, இவ் ஆசிரியர் தலையங்கம், கல்விகற்ற இலங்கையர் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டிய ஒரே அடிப்படை, அவரது தகமையே என்பதனைப் பிரதானப்படுத்து கின்றது. ஏற்கெனவே சுட்டிக் காட்டியபடி, கொழும்புக் கூட்டத்தில், சிங்கள பிரதிநிதிக்குச் சார்பாக, இனவேறுபாடு பெரிய விஷயமாக எழுப்பப்பட்டிருந்தது. எனவே இராமநாதன் சிங்கள, தமிழ் என்ற இரு பகுதி வாக்காளர்களினால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டமை, அவர்களிடையே இனப் பகைமை இருக்கவில்லை

என்பதை அர்த்தப்படுத்துவதாகாது. மேலும், இந்த ஊமைப்பகை, 1915 முஸ்லீம் - சிங்களக் கலவரத்தின்போதும், 1920 மனிங் அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தத்தின் போதும், வலுவடைந்தது. எனவே, சட்டநிரூபணசபைப் பிரதிநிதிகளுக்கான தேர்தல், நாட்டின் அரசியலில் தமிழர்களை ஈடுபடத் தூண்டியதுடன், இலங்கை முழுவ திலுமான தேர்தலில் பங்குபற்றும் வாய்ப்பை அவர்களுக்கு அளித்து, ஈற்றில் இத் தேர்தல்கள், சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் இடையில் இனக் குழப் பத்திற்கான சூழ்நிலையை உருவாக்கியதுடன், ஒரளவுக்கு, பொதுவாக இலங்கை யின் பல்லினங்கள் மத்தியிலும் அச் சூழ்நிலையை உருவாக்கின.

இந்தக் கருத்துக்கான ஆதாரத்தை நாம் வேறெங்கும் தேடவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்பதற்கு, 1915 ல் இலங்கையில், சிங்கள வெகுசனங்கள்

324 இலங்கை தமிழ் தேசியம்

தமிழ்ப்பேசும் முஸ்லீம் இனத்தவரை எவ்வளவு முரட்டுத்தனமாகத் தாக்கினர் என்பதே போதுமானதாகும். இக் கலவரங்கள் கண்டியில் ஆரம்பித்து, வடமத்திய, வடக்கு, கிழக்கு, மாகாணங்கள் தவிர்ந்த, ஏனைய இடங்களுக்குப் பரவின. முஸ்லிம் வீடுகள், சொத்துக்கள், கடைகள், மசூதிகள் அழிக்கப்பட்டு, பல முஸ்லீம்கள் தாக்கப்பட்டனர். கொலை செய்யப்பட்டனர்.⁸⁴ இருப்பினும், இலங்கையில் முதற் கடவையாகப் பிரயோகிக்கப்பட்ட மாஷல் சட்டத்தினால் இக் கலவரங்கள் அரசாங்கத்தினால் அடக்கப்பட்டன.⁸⁵ இந்த இனக் கல வரங்களுக்கு, சமய மோதல்கள், வியாபார, வர்த்தகப் போட்டி உட்பட, பல்வேறு காரணங்கள் இருந்தன. இவ் வகையான செயற்பாடுகள் எவருக்கும் எதிராக நடக்கலாம் என்பதனைக் குடியேற்றவாத அரசாங்கத்துக்குக் காட்டி எச்சரிக்கை செய்வகற்காக சிங்களவர்கள் இவற்றைச் செய்தனர் என்றுகூட சிலர் வாதிட்டனர்.‱ இருந்தபோதிலும், இந்தக் கலவரங்களுக்கான காரணங்களை ஆராய்வது இங்கு அதிகம் முக்கியமல்ல. ஆனால், இக் கலவரங்களினால் ஏற்பட்ட தாற்பரியங்களை ஆராய்வது அவசியம். முதலாவதாக, சிங்கள இனத்தின் பகைமை அல்லது சிங்களத் தேசியவாதம் குறிப்பிடக்கூடிய அளவுக்கு வலிமை பெற்றுவிட்டதை உணர்த்துமுகமாக, ஒரு தமிழ்ப்பேசும் சமூகத்துக்கு, அச் சமூகத்தினுள் சிறுபான்மையாக இருந்த ஒரு சமூகத்துக்கு எதிராக, சிங்களவர் இவற்றை ஆரம்பித்தனர். இந்த நிகழ்வுகள் நிச்சயமாக, இலங்கையிலுள்ள முஸ்லீம் சமூகத்தைப் பாதித்தது மட்டுமல்லாது, தமிழ்ச் சமூகத்திலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. மேலும், பொ. இராமநாதன் சிங்கள சமூகத்தை ஆதரித்து, அதையிட்டுச் சட்டநிரூபணசபையில் பேசியதுடன், இங்கிலாந்துக்கே சென்று அங்கு மன்னநிடம், சிங்கள மக்கள் மாஷல் சட்டத்தினாலும், முஸ்லீம்களுக்கு நட்டஈடு வழங்கும்படி அத்தியட்சர்களினால் வந்புறுத்தப்படுவதனாலும், பெருமளவு துன்புறுகின்றனர் என்பதை வாதிட்டு உரைத்தார்.⁸⁷ இதன் விளைவாக, பாதிக்கப்பட்டிருந்த முஸ்லீம் மக்கள், தமது தமிழ்ச் சகோதரர்கள், தமது துயரமான நிலையில் தம்மைக் கைவிட்டுவிட்டதாக உணர்ந்திருக்கக்கூடும். இராமநாதன் ஏற்படுத்திய இந்தக் கறை, முஸ்லீம் மக்கள் மத்தியில், ஒருவேளை, மறக்கப் படாதிருக்கக்கூடும். ஏனெனில் இதன்பின்னர் அவர்கள் தமிழர்களைச் சந்தேகத்துடன் பார்க்கும் போக்கு காணப்பட்டது. இதன்பின் தமிழர்கள், தாமும் ஒருநாள் முஸ்லீம் மக்களைப் போன்றே சிங்களவர்களுக்கு இலக்காகலாம் என உணர்ந்து, சிங்களச் சமூகத் துக்குப் பயப்பட ஆரம்பித்ததே இக் கலவரங்களினால் ஏற்பட்ட மிகப்பெரிய பாதிப்பாகவும் இருக்கக்கூடும். இக் கலவரங்கள், பல்லினச் சமூகங்களிடையே குழப்பத்தை ஏற்படுத்தி, அவர்கள் மத்தியிலான இனத்துவ, சமூக உணர்வுகளை தடம்புரளச் செய்தன என்பதை எம்மால் பார்க்கக்கூடியதாக உள்ளது. ஈற்றில் இதனால் தமிழர்கள். எந்தவொரு நேரடி அச்சுறுத்தலாலும், தமது அரசியல் எதிர்காலத்தைத் தாமே தீர்மானிப்பதற்கு தள்ளப்படும் நிலைமைக்கு ஆளாகியிருந்தனர்.

1920 ம் ஆண்டு அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தமும்,

சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் திடையேயான முதற் பிளவும்

1910 ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு சிங்களவர்களையோ, தமிழர்களையோ திருப்திப்படுத்தவில்லை. அவர்களது அரசியல் அபிலாஷைகளை எவ்விதத்திலும் அது ஆதரிக்கவில்லை என்பதே இதன் காரணமாகும். இருந்தபோதிலும், இவ் அரசியலமைப்பு, தொழில், வர்த்தகச் செயற்பாடுகள் என்பன பிரமிக்கத்தக்க வகையில் வளர்ச்சியடைந்திருந்த காலத்தில் வந்தது. பொதுவாக இந்தியாவைவிட இலங்கையில் சிறந்த வாழ்க்கைத் தரமும், சிறந்த கல்வியறிவு வீதமும் இருந்த போதும், இந்தியா அரசியலில் கூடிய முன்னேற்றம் கண்டிருந்தது.⁸⁸ முதலாம் உலக யுத்தத்தின்போது, சீர்திருத்தத்திற்கான கோரிக்கைகள் தணிந்திருந்தன. ஆனால் முஸ்லீம் கலவரத்தின்போது அரசாங்கம் மாஷல் சட்டத்தை அமுல்படுத்தி, பலரைக் கைது செய்தபோது, அவை தூண்டப்பட்டு, 1917 ல் இலங்கைச் சீர்திருத்த லீக் நிறுவப்படக் காரணமாகின.⁸⁹

1888 ல் தோன்றிய இலங்கை தேசிய சங்கம், நீண்டகாலம் செயலற் றிருந்து, இந்தக் கலவரங்கள் ஏற்பட்டபோதே தன் வலுவை மீளப்பெற்று, அரசியலில் ஈடுபட ஆரம்பித்தது.⁹⁰ இந்த அமைப்பும், இலங்கைச் சீர்திருத்த லீக்கும், கொழும்பைத் தளமாகக் கொண்டிருந்த சிங்கள, தமிழ் உயர்மட்டத்தினரைக் கொண்டிருந்தது, இவை அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தத்தைக் கருவியாகக் கொண்டு, சுயாட்சி என்னும் இலக்கை அடைவதற்குப் பாடுபட்டன. இலங்கைத் தேசிய சங்கத்தையிட்டு அதன் சமகாலத்தில் வெளிவந்த கட்டுரையொன்று, அதன் இலக்குகளையும், நோக்கங்களையிட்டும் சிறப்பான சுருக்கத்தை வருமாறு தருகின்றது:

"இலங்கை தேசிய சங்கம் ஆரம்பித்துக் கிட்டதட்ட இரண்டு ஆண்டுகளாகின்றன. இக் குறுகிய காலத்தினுள் அது ஆற்றிய பயன்மிகு பணியின் அளவைக்கொண்டு, சங்கத்தின் அவசியத்தைக் கணிக்க முடியும். இலங்கையின் உள்ளூர் வாசிகளின் விருப்பங்களையும், அபிலாஷைகளையும் தெரிவிப்பதற்கு அதை நாம் ஒரு சாதனமாக உறுதிப்படுத்தியுள்ளோம். அதை இத் தேசத்தின் ஒரு சக்தியாக்கி, செயற்படுத்தக்கூடிய ஒரு பரந்த அரசியலமைப்பு அடிப்படையில் நிலைக்கச் செய் வது, சரியானதும், மண்ணின் உண்மை மைந்தர்களாகிய எமது கடமையாகவும் உள்ளது.... எல்லா சமயங்களினதும் முன்னணி முனைப்பாளர்களையும், எல்லாக் குழுக்களினதும், வகுப்புக்களினதும் முன்னணி அங்கத்தினர்களை யும் பொதுநன்மைக்காக ஒன்றிணைப்பதன் மூலம், இச் சங்கம் எல்லாவிதமான குழு, வகுப்புவெறுப்புக்களையும் விலகச் செய்யும். மக்கள் அபிப்பிராயத்தை இது ஒருமித்த குரலாக்கும். இது யாவருக் கும் பொதுநன்மைக்காக சுயதியாகம் செய்யும் பழக்கத்தை ஏற்ப டுத்தி, ஈற்றில் பிரதிநிதித்துவ நிறுவனங்களின் வழிமுறைகளினு டனும், தொழிற்பாட்டினுடனும் நாட்டைப் பெருமளவில் பரிச்சயப் படுத்தவும் செய்யும்."⁹¹

இந்த அமைப்பு, ஒன்றுபட்டதொரு இலங்கை என்ற கனவை அடித்தள மாகக் கொண்டுகட்டியமைக்கப்பட்டதென்பதும், நாட்டைக்குடியேற்றவாத ஆட்சியிலிருந்து மீட்பதே அதன் இறுதி இலக்காக இருந்ததென்பதும், இந்தக் கூற் றுக்களினால் தெளிவாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றது. இதே பத்திரிகைக் கட்டுரை தொடர்ந்தும் கூறுவதாவது

"குறைகளை அகற்றுவதற்கு ஆட்சியாளர்களே நடவடிக்கை எடுக் காதுவிடின், அதைச் செய்வதற்கு நாமேநடவடிக்கை எடுக்காம லிருப்பதற்கு எந்தக் காரணமுமே கிடையாது. ஆட்சியாளர்கள் குறைகளைத் தீர்க்கத் தவறியபோது அவற்றை நிவர்த்திக்கத் தாமே முயற்சி மேற்கொள்ளாத மக்கள் எவரையும் எனக்குத் தெரியாது. தம்மைத் தாமே விடுவிக்கும் முயற்சியில் தோற்றுப்போன மக்கள் எவரையும் எனக்குத் தெரியாது."⁹²

இலங்கைத் தேசிய சங்கத்தின் முதலாவது தலைவராக பொ. இராமநாதன் இருந்தார்.⁹³ அவரது ஊக்குவிக்கும், அறிவூட்டும், சக்திமிக்க தலைமையின் கீழ் இச் சங்கம் உற்சாகமிகு செயற்பாடுகளின் மையமாகவிருந்து, 1919 ல் அவரது சகோதரர் அருணாச்சலத்தினால்⁹⁴ தோற்றுவிக்கப்பட்ட இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ், இச் சங்கத்தின் பொறுப்புக்களை ஏற்கும் வரை, நாட்டின் அதி செயற் திறன் மிக்க அமைப்பாக இருந்தது. இருந்தபோதிலும், ஹிந்து ஓகன் கூறுவது போன்று, 1915 முஸ்லிம் கலவரங்கள்⁹⁵ வரை, இச் சங்கம் சிறப்பாக இயங்காத நிலையிலேயே இருந்துள்ளது. மறுபுநத்தில், இலங்கை சீர்திருத்த லீக், அரசிய லமைப்புச் சீர்திருத்தத்தை முன்னெடுக்கும் நோக்கத்தையே பிரதானமாகக் கொண்டு 1917 ல் உருவாக்கப்பட்டது. இதன் அநேகமான அங்கத்தினர்கள் சிங்கள உயர்மட்டத்தினராக இருந்ததுடன், சீர்திருத்தத்துக்கான அவர்களது கோரிக்கை களும், இலங்கை தேசிய சங்கத்தின் கோரிக்கைகளை ஒத்ததாகவே இருந்தன.⁹⁶ இவ்விரு அரசியல் அமைப்புக்களுமே 1915 லிருந்து அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தத்துக்காக முனைப்புடன் செயற்பட்டு, இந்தப் பிரச்சினைகளையிட்டுக் கலந்துரையாட எண்ணற்ற கூட்டங்களை ஒழுங்கு செய்தன. இச் சந்தர்ப்பத்தில், இனத்துவ அல்லது பிரதேசரீதியான அரசியல் அமைப்புக்களான யாழ்ப்பாணச் சங்கம், சிலாபச் சங்கம், நீர்கொழும்புச் சங்கம் என்பன. இத் தேசிய சங்கங்களி னாலும், அவற்றின் மிதவாதத் தலைவர்களினாலும் உந்தப்பட்டு, தமது குழுசார் ஆர்வங்களை ஒருவாறு அடக்கிவைத்து, தேசிய நலனுக்காக அவர்களுடன் இணைந்து, சீர்திருத்தத்துக்கான பிரேரணை ஒன்றைத் தயாரித்தன.⁹⁷

இலங்கைத் தேசிய சங்கத்தினாலும், இலங்கை சீர்திருத்த லீக்கினாலும் முன்வைக்கப்பட்ட அரசியற் சீர்திருத்தப் பிரேரணையின் பிரதான இலக்குகள், சட்டநிரூபணசபையில் சுதேசிகள் பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரிப்பதும், முன்னரைப் போன்று இன அடிப்படையில் அல்லாது, பிரதேச அடிப்படையில் மக்களால் பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்படக்கூடிய முழுமையான தேர்தல் முறைமையை அறிமுகப்படுத்துவதுமாக இருந்தன. சட்டநிர்வாகசபைக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சுதேசிப் பிரதிநிதிகள், உள்ளூர் மாநகர சபைகளுக்கான முழுப் பொறுப்பைக் கொண்டவர்களாக இடம்பெறல் வேண்டும் என்பதுடன், பொதுத்துறையின் சகல உயர்பதவிகளும் உள்ளூர் மக்களுக்கு ஒதுக்கப்படல் வேண்டும் என்பதும் அதன் நோக்கமாக இருந்தது.⁹⁸ இந்தப் பிரேணையை மீள்பார்வை செய்வதற்கு 1917 டிசம்பர் 5 ம் திகதி, கொழும்பில், அருணாசலத்தைத் தலைவராகக் கொண்டு இன்னுமோர் கூட்டம் நடத்தப்பட்டது. தமிழர், சிங்களவர் இரு பகுதி யினருமே தத்தம் அமைப்புக்களால் இங்கு பிரதிநிதித்துவப் பட்டிருந்ததுடன், அரசாங்கம் தமது கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ளும் பட்சத்தில், பிரதிநிதித்துவம் பின்வரும் வகையில் கட்டமைக்கப்படல் வேண்டுமெனத் தாம் எதிர்பார்ப்பதாக அவர்கள் அறிவித்தனர்:

"சட்டநிருபணசபை 21 உள்ளூர் பிரதிநிதிகள் கொண்டதாகவும், அவர்களில் நான்குபேர் இன அடிப்படையிலும், எஞ்சிய 17 பேர் பிரதேச அடிப்படையிலும் இருத்தல் வேண்டும் என எதிர்பார்க் கப்படுகின்றது. இன அடிப்படையில் உள்ள அங்கத்தவர்கள், இரு ஐரோப்பியர்கள், ஒரு பறங்கியர், ஒரு முஸ்லீம் என்ற முறையில் இருத்தல் வேண்டும். பிரதேச அடிப்படையிலான அங்கத்தவர்கள், வடமாகாணத்துக்கு மூன்றுபேரும், கிழக்கு மாகாணத்துக்கு ஒருவரும், 13 பேர் சிங்கள மாகாணங்களுக்கும் என இருத்தல் வேண்டும். (எல்லாமாக தமிழர்களுக்கு நான்கு ஆசனங்களும், சிங்களவர்களுக்கு 13 ஆசனங்களும்)⁻⁹⁹

எனவே, இந்தத் தேர் தல் முறைமைக்கு இணங்க, முன்னைய அரசியல் சீர்திருத்தங்களுடன் ஒப்பிடுகையில், சபையில் தமிழ் பிரதிநிதித்துவம் மோசமாகக் குறைக்கப்படவிருந்தது இதனால் தமிழர்கள் இப் பீரேரணைக்கு தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்து, இன அடிப்படையிலான பிரதிநிதித்துவத்தை வேண்டினர். இருந்த போதிலும், அவர்களுடைய கோரிக்கைகள் நிராகரிக்கப்பட்டு, தமிழ்ப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படாமலே கூட்டம் முடிந்தது.¹⁰⁰ ஒரு வருடத்தின் பின், 1918 நவம்பர் 13, 14 ம் திகதிகளில், இதேபோன்ற கூட்டங்கள். இதே கொழும்பு உயர் மட்டத்தினரால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டு, அவற்றில் பரந்த பிரதிநிதித்துவ அடிப்படையிலான அமைப்புக்கள், அரசியல்வாதிகள், பொதுமக்கள் ஆகியோர் பங்குபற்றினர். இந்த முக்கியமான கூட்டங்களில், அக்கிராசனராக இருந்த அருணாசலம், ஜேம்ஸ் பீரிஸ், இருவருமே, முன்வைக்கப்பட்ட சீர்திருத்தப் பிரேரணை சம்பந்தமான வேறுபாடுகள், அபிப்பிராய பேதங்கள் யாவற்றையும் அனுசரித்து, எல்லா இனங் களினதும் பொதுவான நலனை முன்னிட்டு, சுயாட்சிக்கான தமது போராட்டத்தை மக்கள் ஏற்கவேண்டுமென அவர்களை இணங்க வைத்ததுடன், ஒன்றுபட்டதோர் இலங்கைக்கான தமது இலட்சியக் கனவை வலியுறுத்தி, விளங்க வைத்தனர். இதே கூட்டத்தில், இந்த இலக்கை அடைவதற்கு, இந்தியாவைப் போன்று ஒரு பொதுவான, ஒன்றுபட்ட அரசியல் இயக்கம் அவசியம் என்ற தமது கருத்தை அருணாசலம் வெளியிட்டதுடன், பிரேரணையை ஆதரிப்பதில் பொதுவாகத் தயக்கம் காட்டிய தமிழ் உயர் மட்டத்தினரையும், தமிழ் மக்களையும், தமது கருத்துக்கு இசைய வைப்பதற்கும், ஊக்குவிப்பதற்கும் தன்னால் இயன்றவரை முயன்றார். நீர்பந்தத்தின்பேரில், முறையே, ஜேம்ஸ் பீரிகடனும், டி. ஜே. சமரவிக்கிரமவுடனும் (இலங்கைச் சீர்திருத்த லீக் தலைவர்), தமிழர்களின் யாழ்ப்பாணச் சங்கத்துடனும் பேச்சுவார்க்கை நடக்கினார். ¹⁰¹ புகிய சீர்திருத்த ஏற்பாடுகளின் கீழ் இரு சமூகங் களுக்குமான சமநிலையைப் பேணுவதற்கு, பிரதானமாகச் சிங்களப் பிரதேசமாக இருந்தபோதும், குறிப்பிடக்கூடிய தொகை தமிழரைக் கொண்டிருக்கும் மேல் மாகாணத்தில், தமிழருக்கென விசேடமாக ஒரு ஆசனம் பற்றிய விஷயம், இப் பேச்சுவார்த்தையின் மையமாக இருந்தது. சிலோன் ஒப்சேவர் பத்திரிகையில் சில வருடங்களின் பின்னர் வெளியான அருணாசலத்தின் ஒரு பேட்டியில், அவரால் வருமாறு தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டது:

"தமது நிலை பாதுகாக்கப்படும் வரையில், காங்கிரஸ் கட்சியில் சேர்வதற்கு ஆரம்பத்தில் தமிழர்கள் மறுத்தனர். சிங்களத் தலைவர்களான ஜேம்ஸ் பீரிஸ், ஈ. ஜே. சமரவிக்கிரம இருவரினாலும், தமிழர்களுக்கு சிங்களப் பெரும்பான்மையினரால் நீதியானதும், தாராளமானதுமான ஏற்பாடுகள் வழங்கப்படும் என உறுதி அளிக்கப்பட்ட பின்னர், எனது சொந்தச் செல்வாக்கினாலேயே தமிழர்கள் இதிற் சேர்வதற்கு இணங்கினர்."

மேலும் அவர் கூறியதாக மேற்கோள் காட்டப்படுகின்றார்:

*1918 டிசம்பரில் இந்தக் கனவான்கள் அளித்த வாக்குறுதியின் பேரில், முக்கியமானதும், செல்வாக்குமிக்கதுமான அமைப்பான யாழ்ப்பாணச் சங்கத்துக்கு, எழுத்தில் ஒரு உறுதி மொழி வழங்கப்பட்டது. நானே இந்த உறுதிமொழிக்கு உத்தரவாதம் அளித்தேன்.¹⁰²

சிங்கள உயர் மட்டத் தினரால் அருணாச் சலத்துக்கும், தமிழர்களுக்கும் அளிக்கப்பட்ட உறுதிமொழி, 1918 டிசம்பர் 7ம் திகதியிடப்பட்ட, ஜேம்ஸ் பீரிஸ், ஈ. ஜே. சமரவிக்கிரம இருவரிடமிருந்து வந்த கடிதத்தில் மேலும் தெளிவு செய்யப்படுகின்றது: "இலங்கை தேசிய சங்கம், இலங்கை சீர்திருத்தச் சங்கம் என்ப வற்றின் தலைவர்கள் என்ற ரீதியில், யாழ்ப்பாணச் சங்கத்தினால் முன்வைக்கப்படும் எந்தவொரு திட்டத்தையும், அது, தீர்மானங்கள் உள்ளடக்கும் பல்வேறு கொள்கைகளிலிருந்தும் வேறுபடாத பட்சத் தில், நாம் ஏற்றுக்கொள்வோம் என உறுதிமொழி அளிக்கின்றோம். யாழ்ப்பாணச் சங்கம், உண்மையில் நியாயமற்ற எதனையும் வற்புறுத் தாது என நாம் நிச்சயமாக நம்புகின்றோம். அத் தேர்தல் தொகுதி, பிரதேச அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும் வரையில், மேல் மாகாணத்தில் ஒரு ஆசனத்தைத் தமிழருக்கென ஒதுக்குவதிற்கான ஒரு ஏற்பாட்டை நாம் முனைப்புடன் ஆதரிப்போம் என உறுதியளிக் கத் தயாராய் உள்ளோம்,*¹⁰³

எனவே, மேல் மாகாணத்திற்கான ஆசனம் தமிழர்களுக்கு ஒதுக்கப் படுமெனத் தமிழர்களுக்கு உறுதிமொழிகள் அளிக்கப்பட்டதெனத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. சட்டநிரூபணசபையின் தமிழ் பிரதிநிதியாகவிருந்த ஏ. சபாபதிக்கு அனுப்பப்பட்ட ஒரு கடிதத்திலும் அவர்கள் வாக்குறுதிகளை அளித்திருந்தனர்:

*இந்த வாக்கு றுதியினால், உங்களுக்கு வடமாகாணத்தில் மூன்று ஆசனங்களும், கிழக்கு மாகாணத்தில் இரு ஆசனங்களும் (உங் களால் முடிந்தால் இவ் எண்ணிக்கையை நீங்கள் அதிகரிக்கலாம்), தமிழர்களுக்கு ஏனைய மாகாணங்களிலும், கொழும்பு மாநாகரசபை யிலும் இருக்கின்ற சந்தர்ப்பங்களுடன், மேல் மாகாணத்தில் பிரதேச தொகுதி அடிப்படையில் ஒரு ஆசனம் ஒதுக்கப்படவுள்ளதும் சாத்தியமாகின்றது.⁻¹⁰⁴

சிங்கள உயர்மட்டத்தினர். தமிழர்களின் நலன்களும் அரசியல் உரிமை களும் புதிய சீர்திருத்தங்களினால் பாதுகாக்கப்படும் என "வாக்குறுதி" அளித் தனர் என்பதை இக் கூற்றுக்கள் உறுதிசெய்கின்றன. அத்துடன், தமிழர்கள் அருணாசலத்திலும், அவர் நேர்மைமீதும், கொண்டிருந்த அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையினாலும், மதிப்பினாலும், அவர் இப் பேச்சுவார்த்தைகளுக்குச் சாட்சி யாகவும், மத்தியஸ்தராகவும் இருந்தமையாலும், ஈற்றில் இணங்கினர்.

1919 நவம்பர் 11 ம் திகியன்று இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் நிறுவப்பட்டபோது, இந்திய காங்கிரசைப்போன்று, இலங்கைக்குத் தனியானதொரு அரசியல் இயக்கத்தை உருவாக்க வேண்டுமென்ற அருணாசலத்தின் கனவு நிறைவேறியது.¹⁰⁵ இந்த நிகழ்வு பின்வருமாறு தெரிவிக்கப்பட்டது

"நீண் டகாலமாகவேநாம் கொண்டிருந்த இலக்குகளையும், நம்பிக்கைகளையும் இலங்கையராகிய நாம் இன்று ஈட்டியுள்ளோம். இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் இன்று அங்குரார்ப்பணம் செய்யப் பட்டமை எம் எல்லோருக்கும் பெரு மகிழ்ச்சியை அளிக்கின்றது. இந் நாட்டின் வரலாற்றில், விசேடமான நாள் எனச் சொல்லப்படக் கூடிய இந் நிகழ்வில் பங்குபற்றக் கூடியதாகவிருப்பது, எமக்கெல்லாம் பெரிய வரப்பிரசாதமாக உள்ளது, எனவே, நாமெல்லோரும், பொது நன்மையெனும் இலக்கை அடைவதற்கு, சாதி, சமயம், ஏனைய வேறுபாடுகள் சம்பந்தமான முற் தப்பபிப்பிராயங்களைக் கடந்து, நாமெல்லோரும் சமமானவர்களே என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு, இந்தக் காங்கிரசின் ஊடாக உழைப்போமாக.*¹⁰⁶

தமிழர்கள் மகிழ்ச்சியுடனும், நம்பிக்கையுடனும், தமது சிங்களச் சகோ தரர்களை ஏற்று, பொதுவான இலக்கை அடைவதற்கு ஒன்றுபட்டனர் என்பதைத் தமிழ்ப் பத்திரிகைளில் வெளியான இச் செய்தி குறிக்கின்றது. வேறு வார்த்தை களில் சொல்வதாயின், இலங்கைத் தேசியவாதம் பிறப்பதற்கு இது நல்லதோர் சகுனமாக இருந்தது.

இந்த அரசியற் சூழ்நிலையில், தமிழர்கள், சிங்களவர் ஆகிய இரு சாராருமே, தமக்கு சட்டநிரூபணசபையிலும், இலங்கை அடங்கலுக்குமான முழுக் கட்டுப்பாடும் அளிக்கும் என எதிர்பார்க்கப்பட்ட அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தத் திற்காக மேலும் தீவிரமாகப் போராட ஆரம்பித்தனர்.¹⁰⁷ எச். ஜே. சி. பெரேரா, இலங்கைத் தேசாதிபதியை இந்தியாவில் சந்தித்து, அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தம் பற்றிக் கலந்துரையாடியதன் பின்னர், இட்ட போராட்டம் மேலும் சூடு பிடித்திருக்கலாம். "இலங்கைக்கு சுயாட்சி வழங்கவேண்டும் என முன்னர் திட்டமிட்டிருந்த இலங்கைக் குப் பொறுப்பான அமைச்சர் திரு. மிலான், இப்போது தனது மனதை மாற்றிக் கொண்டார்" என அவர் இலங்கை தேசிய காங்கிரசுக்குத் தெரிவித்தார்.¹⁰⁸ இந்த ஒன்றிணைந்த போராட்டம், தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் இடையே காணப்பட்ட ஒற்றுமைக்குச் சான்றாகும். இதையிட்டு இந்து சாதனம் கூறுவதாவது

"இந்த நாட்டின் மக்களாகிய சிங்களவரும், தமிழரும், நாட்டின் நன்மையைப் பெரிதாகக் கருதி, தமது வேறுபாடுகளை மறந்து, தேசிய காங்கிரசின் தீர்மானங்களுக்கிணங்க செயற்பட முடிவு செய்துள்ளனர்.... உலகத்தில் நாகரீகம் நிலவும் இக் காலத்தில், அதன் பயனாக, பல இனங்கள் மத்தியில் விடுதலை வேட்கை வளர்ந்து வருகின்ற வேளையில், இலங்கையிலுள்ள நாமும் சுதந்திரத்தை விரும்புவது குற்றச்செயல் அல்ல, நாகரீகமடையாத இனங்கள் சிலகூட, ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து பலவகையான சுதந்திரங்களைப் பெறும் இக் காலத்தில், ஆதியிலிருந்தே நாகரீகத்தின் உச்சியிலிருந்த நாம், எமது சுதந்திரத்திற்காக எமது ஆட்சியாளரிடம் கோரிக்கைகளை விடுப்பது, எமக்கு வினோதமாகத் தோன்றவில்லை.¹⁰⁹

தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் ஒன்றுபட்ட முன்னணியானதும், இலங்கைத் தேசிய காங்கிரசின் உருவாக்கமும், அரசியல் இயக்கங்களில் பங்குபற்றிய அநேகமானவர்கள், ஏன், இலங்கைப் பொதுமக்களுங்கூட, தாம் விரைவில் ஒரு விடுதலையடைந்த தேசமாவோம் என நம்பியிருக்கச் செய்திருக்க வேண்டும்.

இந்தியாவில் எவ்வாறு, இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு ஒரு ஆபத்தாகவிருந்ததோ, அதே போன்று இலங்கையிலும் இலங்கை தேசிய காங்கிரசினால் பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு ஆபத்து நேரக்கூடும் எனத் தேசாதிபதி மனிங் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். இலங்கை தேசிய காங்கிரசின் கீழ் ஒன்றுபட (மன்னர், சிங்கள அரசியற் தலைமை, பிரதேச பிரதிநிதித்துவத்தை விரும்ப, தமிழர்கள் இனரீதியான பிரதிநிதித்துவத்தை ஆதரித்தமையையும் அவர் உணர்ந்திருத்தல் வேண்டும். கண்டியச் சிங்களவருக்கும், கரையோரச் சிங்கள வருக்கும் இடையே இருந்த சாதியப் பகைமைபற்றியும் அவர் அறிந்திருத்தல் வேண்டும். 1920 ல், சிறுபான்மை ஒன்றின் விருப்பத்தை அனுசரிப்பதற்காக, தேசாதிபதி மனிங், சிங்களவர் மத்தியில் உள்ள வேறுபாடுகளையும், சிங்களவ ருக்கும் தமிமருக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகளையும், தனக்குச் சாதகமான வகையில் பயன்படுத்தி, கண்டிய சிங்களவருக்கு கூடுதலான பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படும் வகையில், இனரீதியான பிரதிநிதித்துவத்தைத் தொடர்ந்தும் கொள்கையாகக் கொண்டதொரு அரசியலமைப்பு ஒழுங்கை அறிமுகம் செய்தார். பிரதேச அடிப்படையிலான பிரதிநிதித்துவத்தை சிங்களவரும், தமிழரும் ஏற்றுக் கொண்டு, அதையே இரு இனங்களும் கோரி, அவற்றைத் தேசாதிபதிக்கு அறிக்கை யாகச் சமர்ப்பித்திருந்தபோதும் இந்த அரசியலமைப்புத் திட்டம் தயாரிக்கப்பட் டிருந்தது. வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதாயின், இனரீதி, பிரதேசரீதி என்னும் இருவகைப் பிரதிநிதித்துவங்களையும் கலந்ததொரு பிரதிநிதித்துவத்தை மனிங் அமுல்படுத்தினார். தேசிய ஒருமைப்பாட்டு உணர்வை நசுக்கிவைத்து, தமது ஆட்சியைத் தக்க வைத்துக்கொள்வதற்காக, வேண்டுமென்றே திட்டமிட்டு, பிரித்தானிய பழைய சாம்ராச்சிய "பிரித்தாளும்" கொள்கையைப் பயன்படுத்தி, மனிங் இவ்வாறு செய்தார்போல் தோன்றுகின்றது. இக்கருத்தை டி. சில்வாவின் கூற்றுக்கள் ஆதரிக்கின்றன:

"உண்மையான அரசியல் சீர்திருத்த ஏற்பாடுகளுக்கான தேவையை மனிங் முற்றுமுழுதாக உணராதிருந்தார். அரசியலமைப்புக் கட்டுமானத்தில் செய்யப்படும் மாற்றம், இலங்கையில் பிரித்தானிய ஆட்சிக்குக் குந்தகமாகும் எனவும், எனவே அதைத் தலையைக் கொடுத்தாவது தவிர்க்கவேண்டும் எனவும் உண்மையாகவே அவர் நம்பினார்.... மனிங் இலங்கைக்கு வருகை தரும் காலத்தில், இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் அதன் ஆரம்ப உருவாக்க நிலையில் இருந்தது. இதன் நடவடிக்கைகளை இவர் காமாலைக் கண் களுடனேயே கண்டார். புதிதாக நிறுவப்பட்ட அமைப்பு, கட்டியங் கூறுவது போலிருந்த அரசியல் மாற்றக் கற்பனைக் காட்சிகள், அவருடைய பழமைவாத உணர்வுகளை உரசின. "அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தம்கோரியவர்கள்", தமது உழைப்பின் வெற்றியைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்த அதேவேளயில், மனிங் அச் சீர்திருத் தங்களைக் கவிழ்க்கத் திட்டம் தீட்டிக் கொண்டிருந்தார்."110

நிகழ்வுகள் இவ்வாறு மாறியபோது, சிங்களவர்கள், மேல்மாகாணத்தில் தமிழர்களுக்கென ஒரு ஆசனத்தை ஒதுக்குவதாக 1918 ல் தாம் அளித்த வாக்குறுதிகளை ஆதரிக்க விருப்பமின்மையைக் காட்ட ஆரம்பித்தனர். 1921 இந்து சாதனத்தில் அதன் ஆசிரியர், "சிங்களவருக்கும் தமிழருக்குமிடையில் பிளவு" என்ற தலைப்பின்கீழ், மேல்மாகாணத்தில் தமிழருக்கு ஒரு ஆசனத்தை ஒதுக்கச் சிங்களத் தலைவர்கள் முற்றுமுழுதாக மறுத்துவிட்டனர் என்பதைத் தெளிவாகக் கூறுகின்றார்:

*1918 டிசம்பரில், தமிழர்களின் விடுதலைக்காக அவர்களுடன் இணைந்து உதவுவதாக சிங்களத் தலைவர்கள் உறுதிமொழி அளித்திருந்தனர். இரு பகுதியினருமே கடந்த சில வருடங்களாக ஒருமித்துச் செயற்பட்டுள்ளனர். இப்போது இந்த ஒற்றுமை உடைகின்ற அபாயம் ஏற்பட்டுள்ளனர். இப்போது இந்த ஒற்றுமை உடைகின்ற அபாயம் ஏற்பட்டுள்ளது. சில வாரங்களுக்கு முன்னர் கொழும்பில் நடத்தப்பட்ட தேசிய காங்கிரஸ் கூட்டத்தில், மேல் மாகாணத்துக்கு தமிழர் பிரதிநிதிஒருவரை நியமிக்கவேண்டி அரசாங்கத்தைக் கோரவேண்டும் எனச் சில தமிழ்க் கனவான்கள் கூறியபோது, அநேகமான சிங்களத் தலைவர்கள் இதற்கு மறுத்து விட்டனர். இச் செயல் தமிழர்கள் மத்தியில் பெரும் மனவருத் தத்தையும், சிங்களவருக்கு எதிரான கடும் பகமையையும் ஏற்படுத்தி யுள்ளது. சிங்களவர்கள் இந்த வகையிலே தமது வாக்குறுதிகளை மீறுவர் என எவருமே கற்பனை செய்ததில்லை.*¹¹¹

1921 ஆகஸ்ட் 20ம் திகதி மோணிங் எராரும் இப் பிரச்சினையை எழுப்பியது.

"மேல்மாகாணத்தில் தமிழர்களுக்கு ஒரு ஆசனம் ஒதுக்கப்படும் என முன்பு சிங்களத் தலைவர்கள், தமிழ்த் தலைவர்களுக்கு அளித்த வாக்குறுதி, சில நாட்களுக்கு முன் நடந்த இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் செயற்குழுக் கூட்டத்தில் மீறப்பட்டுள்ளது. மாறுகின்ற காலத்தையும், சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளையும் அனுசரித்தே மாற்றங்கள் செய்யப்பட வேண்டுமாதலின், முன்னர் செய்துகொண்ட

ஒப்பந்தங்களை நிறைவேற்ற வேண்டிய அவசியம் இல்லையென ஒரு தலைவர் அறிவித்துள்ளார்."¹¹²

எனவே, சிங்களத் தலைவர்கள் தமது வாக்குறுதிகளை மீறி, தேசாதிபதி தனது சொந்த நிகழ்ச்சி நிரலை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு, ஒரு சந்தர்ப்பத்தை வழங்கினர் என்பது இப்போது தெளிவானது. இதைத் தொடர்ந்து மனிங், இனரீதி. பிரதேசவாரி, இரண்டுமே கலந்த தொகுதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட, மட்டுப்படுத்தப்பட்ட தேர்தல் முறைமை ஒன்றைக் கொண்டுவரும் திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்தினார். இம் மாற்றம், பதின்மூன்று சிங்களவர்களையும், மூன்று தமிழர்களையும் கொண்டதொரு சீர்திருத்தப்பட்ட சட்டநிரூபண சபையாக இருந்தது. நாம் முன்பு கூறியுள்ளது போன்று, சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் அதிக அளவிலான பிரதிநிதித்துவச் சமநிலை பெற்றிருந்த பழைய சட்டநிருபனசபையுடன் ஒப்பிடுகையில், இது தமிழருக்குச் சாதகமற்றதாகவே காணப்பட்டது.¹¹³

ஹிந்து ஒகனும் இந்த நிகழ்ச் சிகளையிட்டு¹¹⁴ தனது ஆசிரியர் தலை யங்கத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளமை, சிங்களத் தலைவர்களினால் ஒருகாலம் அளிக்கப் பட்ட வாக்குறுதிகளும், உறுதிமொழிகளும், ஒரு வெறும் மாயையே என்பது வெளியரங்கமான உண்மை என்பதனைக் காட்டுகின்றது. இங்கு பணயமாக இருந்த பிரதான அரசியற் பிரச்சினை, மேல் மாகாணத் தமிழருக்கு ஒரு விசேட ஆசனத்தை ஒதுக்குவதும், அதற்கான ஒப்புதலுமேயாகும் ஆனால் சிங்களவர் தமது வாக்குறுதிகளைக் கைவிட்டு, மேல் மாகாணத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர்.¹¹⁵

நாட்டின் அரசியல் வரலாற்றில் இதுவரை சந்தித்திராத, இன்னுமோர் தீவிரமான விஷயமாக, இந்த நிகழ்வுகள் சிங்களவருக்கும் தமிழருக்குமிடையில் ஆழமானதோர் பிளவை ஏற்படுத்தியவையாக இருந்தது. தொடர்ந்து ஏற்பட்ட பல வளர்நிலைகள் இந்தக் கருத்துக்கு வலுவூட்டுகின்றன. முதலில் பொ. அருணாசலமும் அவரது சகாக்களும் இலங்கை தேசியக் காங்கிரசிலிருந்து நிரந்தரமாகப் பதவி விலகினர். இரண்டாவதாக, தமிழ் இனத்தின் அரசியல் போராட்டத்துக்கு மேலும் சிறந்த சேவையை ஆற்றுவதற்காக அவர்கள் தமிழ் மகாஜன சபை என்ற புதிய அரசியல் இயக்கத்தை உருவாக்கினர். இந்த இரு நிகழ்வுகளும், இலங்கைத் தேசியவாதத்துக்கும் சிங்கள தமிழ் ஒற்றுமைக்கும் தன்னை அர்ப்பணித்ததாக எண்ணப்பட்ட இலங்கை தேசிய காங்கிரசுக்கு மட்டும் ஒரு மரண அடியாக நிற்காது, தமிழர்களையும் சிங்களவர்களையும் நீரந்தரமாகவே பிரித்து, இறுதியில் இலங்கைத் தேசியவாதத்துக்கே அழிவைக் கொண்டுவரக்கூடிய மரண அடியாக இருந்தது. எனவே, சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் ஒன்றுபட்டுத் திட்டமிட்டு உருவாக்கிய எதுவோ, அது இப்போது சிதைந்து, அழிந்து, இறுகியாக, பிரிவினைப் பாங்கிலமைந்த வெவ்வேறான தமிழ், சிங்கள தேசியவாத இயக்கங்கள் எழுந்தன. அருணாசலம் இந்த அதிமுக்கிய நிகழ்வின் தாக்கத்தை பின்வருமாறு சித்தரிக்கின்றார்:

"சிங்கள தமிழ் அரசியல் பிரச்சினை தற்போது இலங்கையர் மத்தி யில் பெருமளவுகுழப்பத்தைஏற்படுத்துகின்றது.....வாக்குறுதியின்ஞானத்தையோ, சாத்தியத்தையோ, அதற்கு மற்றவர்கள் கட்டுப் பட்டவர்களோ அல்லவோ என்பனவற்றையிட்டு எமக்குத் தகவல் தருபவர் என்ன கருத்தைத்தான் கொண்டிருந்தாலும், இந்த இரு கனவான்களும் தமது வாக்குறுதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் என்பதும், அதை அவர்கள் மதிப்பதுடன், தம்மைப் பின்பற்றிய வர்களையும் அதை மதிக்கும்படி தமது செல்வாக்கைப் பிரயோகிக்க வேண்டுமென்பதும், அவசியமென்பதில் கேள் விக்கு இடமேயில்லை என்பது ஒரு சாதாரண மனதுக்கும் தெரியும். ஆனால் அவர்கள் அதை மறுதலித்துவிட்டனர்...... இனிமேலும் இந்தச் சிங்களத் தலை வர்களை நம்புவதற்குத் தமிழர்கள் மறுத்து, தமது நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காக சுதந்திரமான நடவடிக்கை எடுக்கத் தீர்மானித் ததில் ஏதாவது ஆச்சரியமுண்டா?..... எனது சொந்தக் கடமை தெளிவாக உள்ளது. நான் வாக்குறுதியைக் கைக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.^{*116}

அருணாசலம் இதற்குமேலும் இலங்கை தேசியக் காங்கிரசையோ, இலங்கை தேசியவாதத்தையோ ஆதரிக்கவில்லை என்பதைத் தெரிவிக்கும் வகையில் அவரது இந்த சக்திமிக்க கூற்று முக்கியமானது. இதற்குப் பின்னரும், தமது சிங்களச் சகாக்களை நம்புவதற்கோ, இலங்கைத் தேசியவாதத்திற்காக வேலைசெய்யவோ தமிழர்கள் தயாராக இருக்கவில்லை என்பதனை அவருடைய கூற்றிலிருந்து எம்மால் தீர்மானிக்க முடிகின்றது. இது சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி உண்மையானதாகும். ஏனேனில், தமிழர்கள் விசேடமாக, தமது அரசியல் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காக, ஏற்கேனவே இலங்கை தேசியக் காங்கிரசிலிருந்து விலகி, தமிழர் மகாஜன சபையை உருவாக்கியிருந்தனர். இதனால் தமிழ் தேசியவாதம் பிறந்தது.

1921 ஆகஸ்ட் 15 ம் திகதியன்று யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த கூட்டத்தில் நிறுவப்பட்ட தமிழர் மகாஜன சபை, ஒட்டுமொத்தமான தமிழர்களின் அரசியல் அபிலாஷை களை அடைவதற்காக, வாழ்வின் எல்லா மட்டங்களிலும் உள்ள தமிழர்களை ஒரே பதாகையின் கீழ் கொண்டு வந்திருந்தது. த சிலோன் ஒப்சேவர் இந்த மாநாட்டையிட்டு விபரமாகச் செய்தி வெளியிட்டு, மக்களின் உற்சாகத்தைப் பின்வருமாறு விபரித்தது:

"இலங்கைத் தமிழர்களின் சமூக, பொருளாதார நலனைப் பாது காப்பதை இலக்காக் கொண்ட ஒரு தமிழ் மகாஜன சபையை உருவாக்க, இலங்கையின் அனைத்து மாவட்டங்களிலிருந்தான தமிழ் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட மாநாடு ஒன்று, திங்கட்கிழமை 4.30 மணிக்கு றிடஜ்வே மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. மக்கள் அதிக தொகையில் காணப்பட்டதால் கூட்டத்தைத் திறந்த வெளியில்

நடத்தத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. சேர். பொ, அருணாசலம், சேர். ஏ. கனகசபை ஆகியோர் வருகையின்போது, குறிப்பிடக்கூடிய அளவுக்கு உற்சாகம் கரைபுரண்டது. கனகசபை தலைமை வகிப்பதற்கு ஏகமன தாகத் தேர்ந்ததெடுக்கப்பட்டு, நன்கு கிரகிக்கப்பட்ட, உணர்ச்சியூட்டும் உரையை ஆற்றினார். கௌரவ. டபிள்யூ. துரைசாமி முதலாவது தீர்மானத்தை பின்வருமாறு முன்மொழிந்தார்:

"தமிழர்களின் அரசியல், சமூக, கல்வி, பொருளாதார, பொது நலனை மேம்படுத்துவதற்கு தமிழ் மகாஜன சபை என அழைக்கப்படும் ஒரு சங்கம், இலங்கையின் எல்லாப் பாகங்களிலும் அதன் கிளைகளுடன் உருவாக்கப்படல் வேண்டுமென, இலங்கையின் பல்வேறு பாகங்களிலும் இருந்து வந்து கலந்துகொண்ட தமிழர்களின் இந்தப் பொதுக்கூட்டம் தீர்மானிக்கின்றது.¹¹⁷

இதே கூட்டத்தையிட்டு பின்வருமாறு உதய தாரகை தனது ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் வருமாறு தெரிவிக்கின்றது "இலங்கையின் ஒவ்வொரு இனரீதியான சங்கமும், நாட்டின் சுயாட்சி யினால் தனது இனத்துக்குக் கிடைக்கவேண்டிய நலன்களை அடை வதற்காக உழைக்கின்றது. எமது தமிழ் மகாஜன சபையினது நோக்கமும் இதுவேயாகும்."¹¹⁸

சிங்கள உயர்மட்டத்தினரின் மறுதலிப்பையிட்டுப் பேசிய ஜே. வி. செல்லை பாவை அது பின்வருமாறு மேற்கோள் காட்டுகின்றது:

"சிங்களச் சிங்கமும், தமிழ் ஆட்டுக்குட்டியும் அக்கம் பக்கமாகப் படுக்கலாம். ஆனால் பின்னையது முன்னையதினால் விழுங்கப்படக் கூடாது."¹¹⁹

இந்த உவமை, தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் ஒன்றாக வாழ்வது சாத்தியமற்றது என்பதுடன், பின்னரான அரசியல் நிகழ்வுகளைப் பார்க்குமிடத்து, இந்தக் கருத்தில் ஒரு எதிர் வுகூறும் உண்மை இருந்திருக் கலாம் போலவும் தோன்றுகின்றது. இவ்விரு இனங்களும் வெவ்வேறு மொழிகளைப் பேசி, திட்டமான வேறுபாட்டைக் கொண்ட கலாச் சாரங்களின் பாரம்பரியத் தைக் கொண்டவர்கள் என் பதை ஏற்றுக்கொள்கையில், மேற்சொல்லப்பட்ட கருத்து வெளிப்படையான ஒன்றேயாகும். பல நாற்றாண்டுகளாக, அவை ஒவ்வொன்றும், புராதன வரலாற்றை யும், தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்ட புவியியல் அமைப்பையும் கொண்ட, வெவ்வேறு தனியரசுகளாக இருந்துள்ளன. குடியேற்றவாதம் கைப்பற்றியமை, அந்நியருக்கு அடிமையானமை, என்பனவற்றின் காரணமாக அவையிரண்டும் ஒரே நுகத்தடியின் கீழ் பணைக்கப்பட வேண்டி ஏற்பட்டது. எனவே தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் இடையிலான அரசியல் விவாகரத்து தவிர்க்கமுடியாத ஒன்றேன்றே தோன்றகின்றது.;

இலங்கை தமிழ் லீக்கின் (அருணாசலத்தினாலும்¹²⁰ அவரது சகாக்களி னாலும் 1923 ல் நிறுவப்பட்டது) முதலாவது கூட்டத்தில் அருணாசலம் நிகழ்த்திய முன்னுரை, இந்த ஆராய்ச்சியை முடிவுசெய்வதற்கு, பெறுமதியான கருத்துக்களை வழங்குகின்றது. அவற்றில் அவர் முக்கியத்துவம் அளித்தவை வருமாறு

"லீக்கின் செயல்கள், நோக்கம், இலட்சியங்கள் என்பவற்றையிட்டு செயற்குழு அறிக்கை பூரணமாக விளக்குவதனால் அவற்றையிட்டு நான் நீண்டநேரம் பேசவேண்டிய தேவையில்லை. அரசியல் தேவையி னால்தான் இந்த லீக் உருவானது. ஆனால் அரசியல்தான் அதன் இருப்புக்கான ஒரே காரணமல்ல. என்னைப் பொறுத் தவரை அதனு டைய இலட்சியங்கள் பன்மடங்கு உயர்ந்தவையாகும். காலங்கால மாக தமிழர்களைத் தமிழர்களாக்கிய அத் தமிழ் இலட்சியங்களை வாழவைத்து, வளர்க்க வேண்டுமென்பதும், முன்னையதான இந்த இலட்சியங்களை, "தமிழ் அகம்" என்னும் தமிழ் தேசத்தின் ஒருமைப்பாட்டையும், ஒற்றுமையையும் மேம்படுத்துவதற்காக, இலங்கை,தென்னீந்தியா, தமிழ்குடியேற்றநாடுகள் முழுவதிலும்வாழவைத்து, வளர்ப்பதும் முக்கியமாகும். ஆனால் எல்லா இனங்களையும், சமயங்களையும்

சேர்ந்த எமது சகோதரர்களுக்கு சேவைசெய்யும் வாய்ப்பையும், பெருமைழிகு கடமையையும் தமிழர்கள் கைவிடப் போவதில்லை . ஆனால் எவராலும் நாம் வெருட்டப்படுவதையோ, அச்சுறுத்தப் படுவதையோ, நாம் வன்மை யாகக் கண்டிக்கின்றோம். எவருக்குமே அடிமையாக இருப்பதை நாம் எதிர்க்கின்றோம். எம்மை நாமே பாதுகாப்பதற்காக எம்மைப் பலப்படுத்துவது எமது எண்ணம். பொதுவான நன்மைக்கு உழைப்பதற்காகவும் எம்மைப் பலப்படுத்துவது எமது எண்ணம், ஐரோப்பியர்கள், ஏற்கெனவே அவர்கள் அதிகாரம், பெருமை என்ப வற்றையெல்லாம் ஈட்டியிருந்தும், அவர்களுடைய இலங்கை வர்த்தக சங்கம், பெருந்தோட்க்காரார் சங்கம், ஐரோப்பியர் சங்கம், இலங்கைச் சங்கம் என்பவை மேலும் சீர்திருத்தப்படவேண்டிய தேவையுண்டு என உணர்கின்றனர். அவர்களைவிட நாம் அதிகமாக உணர்தல் அவசியம், இனிமேலும் பாராமுகமாக இருக்க எமக்குக் கட்டு படியாகாது. உள்ளுர் தேசாபிமானத்தையும், உள்ளூர் ஆர்வங்க ளையும் மேம்படுத்துவதற்கு யாழ்ப்பாண சங்கமும், இலங்கை முழுவதும் பரந்துபட்டுக் காணப்படும் எனைய சிறிய சங்கங்களும் பாரட்டப்படக்கூடிய வகையில் பொருத்தமானவையாகும். இவை எல்லாவற்றையும் கொண்டு சினேகபூர்வமாகவும், முழுமனதோடு செயலாற்றுவதே எமது குறிக்கோளாகும்."121

இலங்கைத் தமிழரின் வரலாற்றில் அருணாசலத்தின் பேச்சு ஒரு முக்கிய அடையாளச் சின்னமாகும். தமிழ் தேசியவாதத்தின் பிறப்புக்கான ஒரு அறிவித் தலாக அதைக் கருதுமளவுக்கு அப்பேச்சு இருப்பதுடன், தமிழகம் என்ற ஆட்சி யுரிமைப் பிரதேசத்தைக் குறிப்பிடுவதனால் அது முக்கியமானதாகவும் உள்ளது. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் கருக்கொண்டு, அதே நா ற்றாண்டின் அரையிறுதிப் பகுதியில் பல்வேறு சமய, கலாச்சார, மொழி, பொருளாதார இயக்கங்களினால் ஊட்டம் பெற்று, 1920 களின் ஆரம்பத்தில் தமிழ் தேசியவாதம் பிறந்தது. இப் பிறப்பு பெருநகரமாகிய கொழும்பின் பிரகாசம், பிரபலம் என்பவற்றின் மத்தியில்நிகழாது, அக்காலத்தில் இலங்கைத் தீவின்பிற்பட்ட இடம்எனக்கருதப்பட்ட, தமிழ் பிரதேசத்தின் இதயபூமியில் நிகழ்ந்ததன் காரணமாக, அது கவனத்தைப் பெறவில்லை எனலாம். உண்மையிலேயே, தமிழ் தேசியவாதத்தின் வளர்ச்சிகூட, 1970 களில் தமிழ் தேசியவாதம் வயதுக்கு வரும்வரை, கவனிக்கப்படாதே இருந்தது.

NOTES

- C. Collins, Public Administration in Ceylon, Royal Institute of International Affairs, London, 1951, p.58.
- 2. Ibid., p.61.)
- 3. Ibid., p.108.
- M. Vythilingam, The Life of Sir Ponnambalam Ramanathan, Ramanathan Commemorative Society, Colombo, 1971, p.30.
- 5. Ibid., p.46.
- 6. Ibid., p.47.
- 7. Ibid., p.121..
- 8. MS, 16 June, 1879.
- 9. IN, 30 Jan. 1877,
- 10. IN II July, 1877.
- 11. Examiner, 11 Sept. 1877.
- 12. IN, 27 June, 1877.
- 13. Jaffna Catholic Guardian, 26 Jan, 1878,
- 14. MS, 16 Jan, 1879.
- 15. CP.31 May, 1879.
- 16. T. Kailasapillai, Arumuga Navalar Pirapantha Thirattu, Vidyunupalina Yanthirusalai, Jaffna, 1921, p.38
- 17. Report of the Director of Public Instruction for 1860, Colombo, 1861.
- 18. MS, 3 Mar, 1870.
- 19. Eaminer, 30 Aug. 1877.
- 20. IN, 28 May, 1879,
- 21. MS, S June, 1879,
- 22. Ibid.
- 23. Ibid.)
- 24. CP, 24 May, 1879.
- 25. S. Thanansayarajasingam, Navalar Panikal, National Printers, Kandy, 1969, p.81.
- 26. HO, 2 Oct 1895.
- 27. HO, 12 Nov. 1897.
- 28. HO, 16 Dec. 1897,
- 29. HO, 29 Dec. 1897,
- 30. HO, 2 Mar. 1898,
- 31. IC, 2 Mar, 1898 (ur),
- 32. Ibid.
- 33. IC, 12 Mar. 1902,
- 34. IC. 22 Apr. 1904
- 35. IC, 17 Feb. 1905

- 36. C. Collins, op. cit. p.87
- 37. Ibid., p.88.
- 38. HO, 10 Jul. 1895.
- 39. Ibid.
- 40. UT, 21 Mar. 1901.
- 41. IC, 14 Feb. 1900.
- 42. UT, 12 Jul. 1906 (tr).
- KM. De Silva, Managing Ethnic Tensions in Multi-ethnic Societies: Sri Lanka, 1880-1985, University Press of America, New York, 1986, p.29.
- 44. R Suntharalingam, Politics and Nationalist Awakening in South India, 1852-1891. University of Arizona Press, 1974, pp.197-198
- 45. J.H. Carlton, Nationalism: A Religion, Macmillan, New York, 1960, p.157.
- 46. IC, 11 Sept. 1889. (ur.).
- 47. Ibid.
- 48. IC, 11 Jun. 1890, (tr.).
- 49. HO, 24 May, 1906.
- 50. IC, 10 July, 1907 (tr).
- 51. K. Jayawardena, The Rise of the Labour Movement in Ceylon, Duke University Press: England, 1972, pp.86-87.
- 52. K.M. de Silva, 'Nineteenth Century Origins of Nationalism in Ceylon' in UCHC, Volume Three, University of Ceylon. Peradeniya 1973. p.260.
- A.J. Wilson. The Break up Sri Lanka. The Sinhalese-Tamil Conflict, C. Hurst and Co. Publishing, London, 1988, p.60.
- N. Rajendran, The National Movement in Tamil Nadu, 1905-14: Agitational Politics and State Coercion. Oxford University Press: Madras 1994, p. 12.
- 55. R. Suntharalingam op. cit., p.197
- 56. N. Rajendran, op. cit., 11.
- 57. J. Nehru, Glimpses on World History, Bombay, 1962, p.479.
- 58. A. D. Smith, Theories of Nationalism, Gerald Duckworth, London, 1971, p.21.
- 59. IC, 10 Jan 1906.
- 60. Ibid.
- 61. IC, 26 Aug. 1913.
- 62. IC, 27 Aug. 1918.
- 63. IC, 8 Dec. 1920.
- 64. CML, 5 September, 1921.
- 65. IC 13 Jan. 1922,
- 66. IC, 27 Jul. 1921.
- 67. C. Collin, op. cit. p. 111.
- 68. K.M. de Silva, op. cit. p. 368.
- 69. IC, 27 Oct. 1907. (tr.).

- 70. IC, 4 Oct. 1908
- 71. CSP, 1 of 1910, Document 2.
- 72. CSP, II of 1910, Document 3
- 73. A.J. Wilson, op. cit., p.361.
- 74. IC 14 Jan. 1911.
- 75. K.M. de Silva, A History of Sri Lanka, Oxford University Press, Delhi, 1981, p.379.
- 76. IC, 21 Dec. 1910.
- 77. IC 21 Dec. 1910 (tr)
- 78. 78 lbid.
- 79. IC 12 Sept. 1910,
- 80. IC, 26 Sept. 1910,
- 81. IC 15 Dec. 1909.
- 82. IC, 8 May, 1902.
- 83. IC, 26 Sept. 1910. (tr.)
- 84. IC, 25 Jul. 1915.
- 85. Ibid
- 86. IC, 14 Oct. 1915.
- 87. IC 12 Feb. 1916.
- 88. C. Collin, op. cit., 114.
- 89. 1C, 23 Dec. 1917
- 90. IC, 14 Oct. 1915.
- 91. HO, 11 Jun, 1890.
- 92. Ibid.
- 93. M. Vythilingam op. cit., 3
- 94. Ibid.
- 95. IC, 14 October, 1915.
- 96. IC 11 July, 1917.
- 97. IC, 23 Dec,
- 98. Ibid.
- 99. IC, 23 Dec. 1917. (tr).
- 100. IC, 23 Dec. 1917.
- CO,27 August, 1921 and K.M. de Silva, "Formation and Character of the Ceylon National Congress 1917-1919'. CJHSS, X. p.93.
- 102. CO, 27 Aug. 1921.
- 103. The above letter cited in M. Vythilingam op. cit., Volume II. p.524.
- 104. Ibid., p.525.
- 105. IC, 3 Dec. 1919.
- 106. IC, 3 Dec. 1919. (tr.).
- 107. IC, 3 Nov. 1920.

- 108. IC, 28 Oct. 1919.
- 109. IC, 3 Nov, 1920, (tr.),
- 110. K.M. de Silva, op. cit., 1981, 390; also see, as cited by De Silva, 'Sir Ponnambalam Arunachalam leaves the Congress', CJHSS, n.s., II(2), 1972, pp.97-117, and "The Ceylon National Congress in Disarray: the triumph of Sir William Manning, 1921-24', CIHSS, n.s., III(1), 1973, pp.16-35
- 111. IC. 27 Iul. 1921. (tr).
- 112. MS, 20 Aug. 1921.
- 113. K.M. de Silva, 'Pre reformed the Nationalist movement in the early twentieth century' in UCHC. p.398,
- 114. HO, 27 Aug. 1921.
- 115. K.M. de Silva, op. cit. p.399.
- 116. CO, 27 Aug. 1921.
- 117. CO, 17 Aug. 1921.
- 118. UT, 20 Aug. 1921. (tr.).
- 119. Ibid.
- 120. AJ. Wilson, op. cit., p.8.
- J.C. Wedgwood, Speeches and Writings of Sir Ponnambalam Arunachalam, Vol. I, H.W. Cave & Co. Colombo, pp.313-314: this speech also reported in CML, 17 Sept. 1923

முடிவுரை

🛞லங்கையில் தமிழ் தேசியவாதம் எவ்வாறு, எப்போது தோற்றிய தென்பதை அடையாளம் காண்பதே இந்த ஆய்வின் பிரதான நோக்கமாகும். 1970 கள் வரையில், அறிஞர்களும், அரசியல்வாதிகளும் இலங்கையில் தமிழர் பிரச்சினை "இனரீதியான" ஒன்று என்றே அடையாளங் கண்டனர். ஆனால் 1970 களிலிருந்து, சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் இடையிலான நிகழ்வுகள், அப் பிரச்சினை இனரீதியானது என்பதிலும் பார்க்க, தேசியவாத ரீதியானதாகும் என்பதைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தி உள்ளன. இனரீதியானதெனக் கருதப்பட்ட தால், சட்டநிரூபணசபையில் இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்துக்குப் பதிலாக பிரதேச பிரதிநிகித்துவத்தைக் கொண்டுவந்த 1931 டொனமூர் அரசியலமைப்பு' அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட காலத்திலிருந்துதான், தமிழர் பிரச்சினை தமிழ்த் தேசியவாதரீதியில் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த அரசியலமைப்பினால் ஏற்பட்ட விளைவுகளில், சிங்களப் பெரும்பான்மையினர் (இலங்கையின் முழுச் சனத்தொகையில் 70 சதவீதத்தையும், அதிக பிரதேசங்களையும் கொண்டிருந்தார்கள்) அரச சபையில் கூடுதலான அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள, நாட்டின் அரசாங்கத்தில் தமிழர்கள் மேலும் குறைவான செல்வாக்கை உடையவர்களானார்கள். எனவே அதிகமான அறிஞர்கள், இக் காலத்திலிருந்தே தமிழ்த் தேசியவாதம் தோற்றம் பெற்று, வளர்ந்ததெனக் காண்பிக்க முயற்சித்துள்ளனர். இருந்தபோதிலும், இந்த அறிஞர்கள் இப் பிரச்சினையின் அடிவேர்களை அகழ்ந்து காணத் தவறியுள்ளனர். கமிழ்த் தேசியவாதத்தின் தோற்றப் படிநிலைகள் உருவாவதற்கும், பின்னர் அது, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதியிலிருந்து இருபதாம் நூற்றாண் டின் இரண்டாம் தசாப்பதம் வரையிலான காலத்தில், தமிழ்த் தேசியவாதமாகப் பிறப்பதற்கும் காரணமான சமய-கலாச்சார, மொழி, சமூக பொருளாதார, அரசியல் பிரச்சினைகள் என்பவற்றின் இணைந்த சிக்கலான செயற்பாட்டை இவர்கள் அசட்டை செய்துள்ளனர்.

எனவே இந்த ஆய்வில், தமிழர்கள் அனுபவித்த சமய கலாச்சாரம். மொழி, சமூக பொருளாதாரம் என்பவற்றின் பல்வேறு அம்சங்களும், அரசியல் நிலைமைகளும், மாற்றங்களும் ஒழுங்குமுறையாக ஆராய்ந்து பகுப்பாய்வு செய்யப் பட்டுள்ளன. எண்ணற்ற நூலகங்கள், ஆவணக் காப்பகங்கள், அரச திணைக்களங்கள், பெறுமதிமிக்க மூலாதாரங்கள், இரண்டாம்நிலை ஆதாரங்கள், உலகின் பல பாகங்களிலுள்ள தனிப்பட்டவர்களின் சேகரிப்புக்கள் என்பவற்றின் உதவியுட னேயே இது சாத்தியமாயிற்று. உண்மை நிலைகளையும், அதன் சூழ்நிலைக ளையும் அடையாளம் காண்பதற்காக, இதுவரை எவராலும் தொடப்படாத ஒன்று என்று கருதப்படக்கூடிய இந்தக் கன்னி ஆராய்ச்சித் துறையில் பிரத்தியேகக் கடிதங்கள், அரசாங்கக் குறிப்புக்கள் அறிக்கைகள், ஆவணங்கள், பல, கிறிஸ்தவ மிஷனரி அறிக்கைகள், அவர்களது குறிப்புக்கள், கடிதத் தொடர்புகள், பல்வேறு செய்திப் பத்திரிகைகள், துண்டுப் பிரசுரங்கள் ஆகிய, மிக முக்கியமான மூலாதாரங் கள் தாராளமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதிற் காணப்படும் அநேகமான மூலாதாரங்கள், இவ் வகைத்தான ஆய்வொன்றில் முதற்தடவையாக உபயோகப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆரம்பத்தில் (மூன்றாம் அத்தியாயத்தில்), இலங்கையின் ஆதி வரலாற்றி லிருந்து பிரித்தானிய குடியேற்றவாத ஆரம்பக் காலம் வரையிலான காலத்து, தமிழர்களின் வரலாற்று, சமூகப் பின்னணி, இரண்டாம்நிலை ஆதாரங்களின் உதவியுடன் ஆராயப்பட்டுள்ளது. இங்கு, தமிழர்களின் பாரம்பரியச் செல்வங்கள், சொந்த அரசுகளைக் கொண்டு ஆட்சிசெய்த அவர்களின் அந்தஸ்து, அவர்களது பாரம்பரிய நம்பிக்கைகள் கலாச்சாரம், அவர்களின் தாய்நிலங்களிலான சமூகபொருளாதார நிலைமைகள், என்பவற்றையிட்டு தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இக் காலகட்டத்தில் தமிழர்களுக்கும் அவர்களது சகாக்களான சிங்களவர்களுக்கும் இடையில் நிலவிய சுமுகமான அரசியல் தொடர்புகளை நாம் மேலும் ஆராய்ந்து அடையாளம் கண்டுள்ளோம். சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் இடையில், சில குடும்ப ஆட்சிப் பகைமையைத் தவிர, குறிப்பிடத்தக்க அளவில் வேறெந்த அரசியல் முரண்பாடுகளோ, மோதல்களோ இருக்கவில்லை என்பது இதனால் வெளிப்பட்டுள்ளது. இறுதியாக, மேற்கத்திய சக்திகளான குடியேற்றவாத ஆட்சியில், முதலில் போர்த்துக்கேயர், டச்சுக்காரரின் கீழும், பின்னர் பிரித்தானி யரின் கீழும் எவ்வாறு தமிழர்கள் தமது இராச்சியத்தையும், சுதந்திரத்தையும் இழந்தனர் எனக் கண்டோம். இந்த ஆரம்ப ஆராய்ச்சிக் கட்டம், இலங்கைத் தமிழர்களின் சமூக, வரலாற்றுப் பின்னணியைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தி, எடுத்துக்கொண்ட ஆராய்ச்சியின் பிரதான மையப் பகுதியைத் தந்துள்ளது.

மேற்கூறிய வரலாற்றுப் பின்னணியைக் கொண்டு, இலங்கையில் பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலகட்டமான, இவ் ஆராய்ச்சியின் பிரதான மையப்பகுதியில் எமது கவனத்தைக் குவித்துள்ளோம். பிரித்தானியருக்கு முன்னதாகவே போத்துக் கேயரும், டச்சுக்காரரும் இலங்கையைக் குடியேற்றவாத உடமையாக ஆட்சி செய்திருந்தபோதும், பிரித்தானியாவே அதன் முன்னோடிகளைவிடக் கூடிய அதிகாரம் படைத்த ஆட்சியினராக இருந்து, நாட்டை குறிப்பிடக்கூடிய பல்வேறு வகைகளில், ஆட்சி செலுத்தியுள்ளது. இலங்கையில் தனது அதிகாரத்தை நிரந்தரமாக்கும் நோக்கத்துடன் குடியேற்றவாதக் கொள்கைகளைப் பிரித்தானியா விருத்தி செய்தமை கூர்ந்து கவனிக்கத் தக்கதாகும்-வேறுபல ஆசிய, ஆபிரிக்கநாடுகளிலும் இதையேதான்

பிரித்தானியா செய்தது. இலங்கையின் எதிர்கால வரலாற்றில், குறிப்பாகத் தமிழரின் சமய-கலாச்சார, மொழி, சமூக-பொருளாதார, அரசியல் வாழ்வில் இந்த நோக்கம், அர்த்தமிகு விளைவுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இந்தக் காரணத்திற்காகவே, 1796 ல்² டச்சுக்காரரிடமிருந்து இலங்கையைத் தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவந்த பிரித்தானியரின் குடியேற்றவாத ஆட்சியின் ஆரம்பக் காலகட்டம், தமிழர்கள் அனுபவித்த எண்ணந்ற மாற்றங்களை அடை யாளம் காணும் வகையில் மிகவிரிவாக ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த வகையிலேயே நாம் பிரித்தானியரின் நிர்வாக முறைமையையும், அது எவ்வாறு சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் சொந்தமான இரு வெவ்வேறு ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசங்களை ஒன்றாகக் கொண்டுவந்தது எனவும், இறுதியாகத் தமிழ் ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசம் எவ்வாறு முதற் தடவையாக வெவ்வேறு மாகாணங் களாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளதென்பதையும் விளக்கிக் கூறினோம். இப் பெரிய மாற்றமே நாட்டின் எதிர்கால அரசியலில் முக்கியமான பாத்திரத்தை வகித்து, தமிழர்களின் பிரச்சினை நீடிக்கவும், மோசமடையவும் காரணமாக இருப்பதுபோற் தோன்றுகின்றது. இவற்றுடன், அமெரிக்காவிலிருந்தும், பிரித்தானியாவிலிருந்தும் பல்வேறு புரட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் வந்தமையையும், உள்ளுர் மக்களைப் பெருந்தொகையில் மதம் மாற்றுவதற்கான அவர்களுடைய முயற்சி களையும், கிறிஸ்தவ நம்பிக்கையை வளர்ப்பதற்கான அவர்களது முயற்சியையும், நவீன விஞ்ஞான, கல்வி முறைகளின் அறிமுகப்படுத்தலையும், மதம் பரப்பு வதற்கும், பிரித்தானிய ஆட்சியாளருக்கு நலனளித்த அவர்களது பல்வேறு நிர்வாக, மற்றும் ஏனைய நோக்கங்களுக்கான ஆங்கிலமொழி உபயோகத்தையும் நாம் பார்த்தோம். இறுதியில், மக்கள் மத்தியில் பொதுவாக ஊடுருவிய மேற்கத்திய கலாச்சார விழுமியங்களும் ஆராய்ப்பட்டன. மேற்கூறிய காரணிகள் யாவும், தமிழர்களிலும், அவர்களது நாளாந்த வாழ்க்கையிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின் என்பதைக் காட்டுவதற்கே இவ்வாறு ஆராய்ந்தோம், பாரம்பரிய உள்ளூர் விவசாயத் திற்குப் பதிலாக, பணப்பயிர்களும், வர்த்தகப் பொருளாதாரமும் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டு, இந்த வளர்நிலைகள் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களும் ஆராயப்பட்டன. இந்தப் புதிய பொருளாதார மாற்றங்கள் யாவும் எவ்வாறு நாட்டின் பொருளாதார உற்பத்தியையும், மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தையும் உயர்த்தி, அதனால் எண்ணற்ற சமூகமாற்றங்கள் நிகழ்ந்து, குறிப்பாக, தனிப்பட்ட சில உயர்மட்டங்கள் உருவாகி, தமிழர்கள் நவீன சகாப்தத்தினுள் பிரவேசிக்க வழிவகுத்தன் என்பதும் ஆராயப்பட்டன. நாட்டினது அரசியற் கருமங்களை ஒழுங்கமைப்பதில், மேற்கொள் ளப்பட்ட ஏற்பாடுகளில், அரசியலமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட சட்டநிரூபண சபை. சட்டநிர்வாக சபை என்பன அநிமுகப்படுத்தப்பட்டமை முதலாவதாகும். அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரலில், விசேடமாகத் தமிழரின் அரசியல் வாழ்வில், சட்ட நிரூபணசபையில் உள்ளூர் மக்களின் பங்குபற்றுதல் கவனத்துக்குரிய பெரும் விஷயமாக இருந்தது. ஈற்றில், அரசியல் சீர்திருத்தத்தை மேற்கொள்வதற்கான இந்த ஆரம்ப முயற்சி,

அரசாங்க அதிகாரம் யாவற்றையும் பெரும்பான்மையினம் தனியுரிமையாகப் பெற வழிவகுக்கவிருந்தது. தொடர்ந்துவந்த சீர்திருத்தங்களில் இந்த வளர்நிலைகள் சிறுபான்மைத் தமிழரின் ஆறா இரணமாகி, தமிழ்த் தேசியவாதம் தோற்றுவதற்கு மிகப் பெரும் காரணமாகியது.

பிரித்தானிய ஆட்சியின் ஆரம்பக் காலத்திலான இந்தப்பெரிய மாற்றங்கள் யாவும், தமிழர்கள் எவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டனர் என்பதைக் காட்டுவதற்கு மாத்திரமன்றி, அவர்கள் தமது வளமிக்க பாரம்பரியச் செல்வங்களை மீண்டும் கண்டுபிடிப்பதற்கு மேற்கத் திய கருத்தாக்கங்களையும், வழிமுறைகளையும் கைக்கொண்டனர் என்பதைக் காட்டும் முகமாகவும் விளக்கப்பட்டது. முடிவில், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில், இந்தக் காரணிகள் யாவும் ஒருமித்து இயங்கி, தமிழர்களிடையில் ஒரு மீள்விழிப்பை ஏற்படுத்தி, அவர்கள் தமது பாரம்பரிய விழுமியங்களையும், கலாசாரத்தையும் பாதுகாப்பதற்கும், பேணுவதற்கும், அவர்களது சுயவுணர்வையும், திடசித்தத்தையும் பலப்படுத்தியது.

பதினாறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து, இலங்கைத் தமிழர் எவ்வாறு மேற்கத்திய செல்வாக்கின் கீழ் வந்து, முறையே போர்த்துக்கேயரினாலும், டச்சுக்காரரினாலும், ஈற்றில் பிரித்தானியராலும் ஆட்சி செய்யப்பட்டனர் என்பதைப் பார்த்தோம். இருந்தபோதிலும், இந்த முதலிரண்டு மேற்கத்திய சக்திகளின் ஆட்சிக்காலத்தில், தமிழ்ச் சுயவுணர்வானது, பல்வகைத்தான அக, புற சக்திகள், சூழ்நிலைகள் என்பனவற்றினால் ஊமையாக்கப்பட்டு, அடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது. பத்தொன்ப தாம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதியில்தான், இத் தமிழ்ச் சுயவுணர்வு மீண்டும் விழித்து செயற்பட ஆரம்பித்தது. இந்த ஆரம்பக் காலகட்டத்தின்போது, தமது சமயத்தையும், பாரம்பரியத்தையும் அச்சுறுத்தும் அபாயத்தையும், அழிவையும் முதலில் உணர்ந்தவர்கள் ஆங்கிலக் கல்விபெற்ற சைவத் தமிழர்களே. இது அந்நிய ஆட்சியாளரின் கொள்கைகளினால் மாத்திரமன்றி, பல்வேறு மிஷனரி முயற்சிகளினாலும், மதம்மாற்றுவதில் அவர்கள் காட்டிய ஊக்கத்தினாலும், பொதுவான மேற்கத்திய கலாச்சார ஊடுருவலினாலும் சாத்தியமாகியது. "தேசிய வாதம் ஒரு மதம்" எனும் தனது நூலில் ஜே. ஹெச். காள்ரன் பின்வருமாறு சுட்டிக் காட்டுகின்றார்:

"ஐரோப்பாவில் பெற்ற கல்வியினால் அல்லது கிறிஸ்தவ மிஷனரி ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் கற்றமையால் அல்லது ஐரோப்பியர்களுடனான ஏனைய தொடர்புகளினால், உள்ளூர் த் தலைவர்களினால் உள்வாங்கப்பட்ட தேசியவாதம், இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் முன்பு, ஆசியாவிலும், ஆபிரிக்காவிலும் பெரும் சக்தியாக உருவெடுத்தது.³ ஆசிய நாடுகள் பலவற்றின் தேசியவாதத் தலைவர்கள் இவ்வாறு கல்வியும், கருத்துருவாக்கமும் பெற்றுள்ளனர். இந்தியா, சீனா, மட்டுமல்லாது இலங்கையும் இதற்குச் சிறந்த உதாரணங்களாகும்.⁴

சைவத் தமிழர்கள், ஏன் தமது பாரம்பரியத் தாய்நிலத்தைப் பாதுகாப் பதிலோ, விடுவிப்பதிலோ கவனம் செலுத்தாது, முதலில் தமது சமயத்தையும், கலாச்சாரத்தையும் பாதுகாப்பதிலும், பேணுவதிலும் கவனம் செலுத்தினர் என்ற கேள்வி எழலாம். எவ்வாறாயினும், இலங்கைத் தமிழர்கள் மத்தியில் மாத்திரமன்றி, பல்வேறு ஆசிய நாடுகளிலும், சுயநிர்ணய உணர்வு எழுச்சியின் ஆரம்பக் கட்டத்தில் இவ்வாறே நிகழ்ந்துள்ளது. இதற்கு, ஆசிய மக்கள் தமது சமயமும், கலாச்சாரமுமே, தாம் ஒரு மக்கள் என்ற வகையில், நிலவுரிமைகள் அல்லது அரசியல் உரிமைகளைவிட, அதி முக்கியம் வாய்ந்தவை என நம்புவது ஒருவேளை காரணமாகலாம். எனவே, தமது சமயமும், அதன் பாரம்பரியங்களும் அபாயகரமாக அச்சுறுத்தப்பட்டதை அவர்கள் முதலில் கண்டுணர்ந்தபோது, அவர்கள் நிச்சயமாக, எது மிக முக் கியமானதோ, எது அதி அபாயத்துக்குள்ளாக இருந்தது என திடணந்தனரோ, அவற்றையே பாதுகாத்து, பேணும் வகையில் எதிர்வினை ஆற்றினர். இந்த உபாயமும், உணர்வும், மக்களின் சுயவுணர்வையும், தேசாபிமானத்தையும் மேலும் பலப்படுத்த உதவி, ஈற்றில் அவர்களை மேலுமதிகமான அரசியல் அபிலாஷை களை அடைவதற்கு இட்டுச் சென்றன. ஹன்ஸ் கோன் குறுவதுபோல்:

"தனிப்பட்ட ஒருவரின் அதியுயரிந்த விசுவாசம் அவரது தேசத்துக்கே உரியதென்ற மனநிலையே தேசியவாதம், இது ஒருவரின் பிறந்த மண்ணுடனும், அதன் உள்ளூர் பாரம்பரியங்களுடனும், ஏற்கெனவே நிறுவப்பட்டுள்ள பாரம்பரிய அதிகாரத்துடனுமான அவரது ஆழமான பிணைப்பாகும். இம் மனநிலை பல்வேறு அளவிலான வலுவுடன் வரலாறு முழுவதுமே இருந்துள்ளது."⁵

இவரது தேசியவாதம்பற்றிய கருத்தாக்கத்தின்படி, தேசம், பிறந்த மண், உள்ளூர் பாரம்பரியம், உள்ளூர் அதிகாரக் கட்டுமானங்கள் என்பவற்றின்மீது ஒருவர் கொண்டுள்ள பக்தியே, சர்வதேச வரையறையின்படி தேசியவாதத்தின் முக்கிய அம்சங்களாகும். இருப்பினும், நாம் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டதுபோன்று, ஆசியா, விசேடமாகத் தென்னாசியா, இவர் காண்பிப்பதிலிருந்து சற்று மாறுபட்ட வகையில், தனது தேசியவாதத்தின் ஆரம்ப நிலையில், உள்ளூர் சமய, கலாச்சார, பாரம்பரிய நம்பிக்கைகளுக்கும், நடைமுறைகளுக்கும் கூடுதலான முக்கியத்து வத்தை அளிக்கின்றது. ஐரோப்பாவுடன் ஒப்பிடுகையில், தேசியவாதம் ஆசியாவில் பின்னதாக எழுந்தது மட்டுமன்றி, பொதுவாக, சமுதாய, அரசியல் விருத்தியில் மேலும் பின்னடைந்த நிலையிலேயே உருவானது. இதன் காரணமாக, சமய, கலாச்சாரத் துறைகளிலேயே அது தன்னை முதலில் வெளிப்படுத்தியது, ஐரோப் பாவில் அநேகமான இடங்களில் ஏற்பட்ட வளர்நிலைகளுள், சமுதாயம் படிப்படியாக சமயச் சார்பற்றதாக மாறியமை ஒன்றாகும். இருந்தபோதும், இந்தியாவிலோ அல்லது இலங்கையிலோ, அல்லது இவ் விஷயத்தைப் பொறுத்தவரை, குடியேற்றவாத உலகின் ஏனைய பல பகுதிகளிலோ, தேசியவாதம் பிறந்தபோது இந்த வளர்நிலை இடம் பெறவில்லை. இங்கு முக்கியம் என்னவெனில், மேற்கத்திய குடியேற்றவாத சக்திகளுடன் ஒப்பிடுகையில், இந்த நாடுகளில் மதமே, வேறு பாட்டின் பிரதான அடையாளமாகக் காணப்பட்டது என்பதாகும். எனவே, பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் அரையிறுதிப்பகுதியில், தேசியவாதச் சிந்தனைகளுக்கும், தேசமென்ற கருத்துக்களுக்கும் சமயம் ஒரு தளமாயிற்று.⁶

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், கிறிஸ்தவத்தின் துரித வளர்ச்சிக்கும், விரிவாக்கத் துக்கும், அதன் மதமாற்றத்துக்கான அர்ப்பணிப்புக்கும் எதிரான இந்து சைவ மீன்வலுவூட்டலும், மீளுயுரிப்பும் இந்த ஆய்வில் ஆழமாக ஆராயப்படுவதற்குக் காரணம், தமிழர்கள் மத்தியில் உருவான சைவசமய சுயவுணர்வை வெளிக்காட்டு வதற்காகும். சைவசமய மீளுயுர்ப்பின் ஊக்கிகளாகவும், முன்னோடிகளாகவும் விளங்கிய ஆறுமுக நாவலர், அவரது சகாக்கள், (இவர்களே ஆங்கிலக்கல்வி கற்ற தமிழ்ச்சைவ உயர்மட்டத்தினராக இருந்தனர்) வகித்த பாத்திரமும், அவர்களது பல்வேறு செயற்பாடுகளும், இந்த சைவசமய மீளுயுர்ப்பு எவ்வாறு வளர்ச்சி அடைந்ததென்றும், இந்த இயக்கத்தில் சைவத்தமிழர் முனைப்புடன் பங்குபற்றுவதற்கு எவ்வாறு ஊக்குவிக்கப்பட்டனர் என்பதையும், இறுதியில் அது எவ்வாறு பொதுவாகத் தமிழர்கள் என்ற சுயவுணர்வை வலுப்படுத்தியதென்றும் காண்பிக்கும் முகமாக, முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. இதைத் தொடர்ந்த, வெகுசனங்கள் மத்தியிலான சைவசமயத்தினதும் அதன் கோட்பாடுகளினதும் மீளுயுரிப்பும், விரிவாக்கம், சைவ ஆய்வுகள் மீள்வலுவூட்டப் பெற்றமை, சைவக் கோவில்கள் நிறுவப்படல், மீளமைக்கப்படல், சடங்கு, சமயரீதியான விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டமை, பொதுமக்களுக்கான உரைகள், விவாதங்கள், பல்வேறு வெளியீடுகள் மூலமாக சைவசமய நம்பிக்கையை மேம்படுத்தியமை, சைவப் பிரகாச சபை (1853), சைவ பரிபாலன சபை (1888) போன்ற சைவ அமைப்புக்களின் உருவாக்கம் - இவை யாவுமே, 1850 களிலிருந்து வளர்ந்துவந்த தமிழ் உணர்வுக்குப் போதுமான சான்றாக உள்ளன. ஆரம்பத்தில் யாழ்ப்பாணத் தீபகற் பத்தில் மட்டுமே காணப்பட்ட, நாவலரினதும் அவரது சகாக்களினதும் ஆரம்ப செயல்முனைப்பு பின்னர் ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கும், குறிப்பாக, பாரம்பரியத் தமிழ் பிரதேசங்களான வன்னிப் பெருநிலப் பரப்புக்கும், கிழக்கு மாகாணத்திற்கும் மேலும் விரிவாக்கம் பெற்றது. இதே நேரத்தில், சைவ உயர் மட்டத்தினரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள், கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளின் ஊடுருவலுக்கு எதிராக, தமது சமயத்தை ஒன்றிணைந்து பாதுகாக்க தமிழர்களைத் தூண்டின. சைவமீளுயிர்ப்பு எவ்வாறு எழுச்சி பெற்றது என்பதையும், தமிழச் சுயவுணர்வு உருவாக்கத்தின் பல்வேறு கூறுகள் அதன் சமய அம்சங்களில் வலுப்பெற்று, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை எவ்வாறு அதிகரித்துச் சென்றது என்பதையும் வெளிக்கொண்டு வருவதற்கு இந்த வளர்நிலைகள் யாவும் பூரணமாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இந்த சமய மீளுயிர்ப்புக்குச் சாமாந்தரமாக, அதே காலத்தில் தமிழர் மத்தியில் ஒரு கலாச்சார விழிப்புணர்பும் ஏற்பட்டது. மதுப்பாவனைக்கு எதிரான மதுவிலக்கு இயகங்களின் வளர்ச்சியில் இது தெரிகின்றது. இவை தமிழ்க் கலாச்சாரத்தை விருத்திசெய்து பேணவும் முயன்றன. சைவ பரிபாலன சபை (1888), தமிழ்ச் சங்கம் (1898)போன்ற அமைப்புக்களின் ஆதரவில் நிகழ்ந்த நடவடிக்கைகள், திட்டங்கள் என்பனவும், தமிழர்கள் தமது கலாச்சாரம், பாரம்பரியம் ஆகியவற்றின் ஜீவனைப் பேணுவதில் எத்தனை தீவிர அக்கறை கொண்டிருந்தனர் என்பதைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றன.

சைவசமயத்தையும், தமிழ் மொழியையும் மேம்படுத்துவதற்காக, சைவ மீளுயிர்ப்பாளர்கள் தீபகற்பத்திலும், பின்னர் ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலும் சைவத் தமிழ்ப் பாடசாலைகளையும் நிறுவி, கிறஸ்தவ ஆங்கிலப் பாடசாலைகளினதும், அவற்றின் கல்வியினதும் செல்வாக்குக்கு எதிர் நடவடிக்கை எடுத்தனர். ஆயினும், தமது மதத்தினதும் கலாச்சாரத்தினதும் நன்மைக்காக, சைவ மீளுயிர்ப் பாளர்கள் இப் பாடசாலைகளின் கிறிஸ்தவச் சார்பை முனைப்புடன் தாக்கிய போதும், ஆங்கில அடிப்படையிலான கல்வியைத் தாக்குவது அவர்களின் நோக்கமாக இருக்கவில்லை. அதை மிஷனிரிமார் தமது சமயக் கொள்கை யூட்டலுக்கு ஒரு சாதனமாகப் பயன்படுத்தியபோதே எதிர்த்தனர். யாவற்றையும் சர்தூக்கிப் பார்க்கையில், தமிழர்கள் தமது சொந்தக் கல்வி, பொருளாதார ஆர்வங்களுக்காக, மிஷனரிமார் அளித்த கல்வி வாய்ப்புக்களைச் சிறந்த முறையில் பயன்படுத்திக் கொண்டனர் என்பது தெரிகின்றது. பல சந்தர்ப்பங்களில், இந்த வாய்ப்புக்கள் அவர்களின் சமயம் கலாச்சாரம், மொழி என்பவற்றின் பாரம்பரியப் பெறுமானங்கள் பற்றிய பிரக்ஞையை அதிகரிக்க ஊக்கமளித்து, அதன்வழி அவர்களது சமூக-பொருளாதார, அரசியல் அபிலாஷைகளை மேலும் தீவிரமாக்கும் வகையில், தமிழர்களது விழிகளையும், மனங்களையும் திறப்பதற்கு உதவின. இந்த வகையிலே, கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார். தமிழர் நன்னிலையடைவதில் ஒரு பெரும் பாத்திரத்தை வகித்தனர் எனக் கூறலாம். மதமார்நம் செய்வதற்கான மிஷனரிமாரின் செயலாக்கமும், அதற்காக அவர்கள் தமிழ் மக்களின் கல்வியில் காட்டிய அதிசிரத்தையும் இல்லாவிடின், சைவ மீளுயிர்ப்பு, மறுமலர்ச்சி என்பவற்றின் தாக்கமும், வெற்றியும் மிகக் குறைவாகவே இருந்திருக்கும்.

கல்வியறிவு வளர்ச்சியின் காரணமாக, பாரம்பரிய தமிழிலக்கியம். வரலாற்று எழுத்தாக்கங்கள், செய்திப் பத்திரிகைகள், தமிழ் பஞ்சாங்கங்கள், சோதிட ஆக்கங்கள் என்பன, முதற் தடவையாக, நவீன தொழில்நுட்ப அச்சுக்கலை மூலம் பதிப்பிக்கப்பட்டன. இத்தகைய வெளியீட்டு முயற்சிகள், தமிழ் தேசிய வாதத்தின் வளர்ச்சியில் இத்தனை முக்கியத்துவத்தைப் பெறல்வேண்டும் என்பது அன்ரனி சிமித்தினால் அவரது Theories of Nationalism இல் சொல்லப்படுகின்றது:

"இந்தக்கோட்பாடு, திட்டவட்டமான அக்கறைகளைக் கொண்ட ஒரு இயக்கத்துடன் சேர்ந்து இயங்குவதாகும், அடையாளம், தூய்மை, மீளுயிர்ப்பு, வரலாற்று வேர்கள், சுயமீட்சி, "புதிய மனித னையும்", "புதிய இனத்தையும்" உருவாக்கல், கூட்டு அரசுரிமையும் அதில் பங்குபற்றலும் என்பன, தேசியவாதம் சம்பந்தமான எழுத் தாக்கங்களில் முடிவற்ற வகையிலே திரும்பத் திரும்பத் தோன்றும் சில விஷ யங்களாகும். தேசியவாத இயக்கங்களின் தனித்துவமான செயற்பாடுகளுக்குத் தலையாய உந்துசக்தியை இவை அளித்தன."

அக்காலத்து தமிழ் செய்தித் துறையிலும், எழுத்தாக்கங்களிலும் இப்பேர்ப்பட்ட ஈடுபாடுகள் திரும்பத் திரும்பக் கையாளப்பட்டமைக்கு நாம்போதுமான சான்றுகளைத் தந்துள்ளோம். சிமித் பின்வருமாறு உறுதிப்படுத்துவது போல்:

"பத்திரிகைத் துறையே தேசியவாதத்தின் வாகனமாகும். பின்னர் வானொலி, தொலைக்காட்சி சேர்ந்துகொண்டன. தேசியவாதத்தின் எழுச்சிக்கும், உள்ளுர் பத்திரிகைத் துறையின் செழிப்புக்கும் ஒரளவு ஒழுங்கான கூட்டுத்தொடர்பு இருப்பதை அவதானிக்கலாம்.*⁸

சிமித் சொல்வதற்கிணங்க, தமிழ்ப் பெருமை, சுயபிரக்ஞை என்ற உணர் வுகளை மேலும் வளர்ப்பதில் செய்திப் பத்திரிகைகளும், பத்திரிகையாளர்களும், அதிமுக்கியமான பாத்திரத்தை வகித்து, தமிழ் தேசியவாதத்தின் ஆதார விஷ யங்களைச் சிறப்பாக மேம்படுத்தின என்பதை நாம் விளக்கியுள்ளோம்.

தமிழர்களின் கல்விச் சாதனைகளும், அவர்கள் இலங்கையின் அரச, தனியார் துறைகளிலும், அயலிலுள்ள இந்தியாவிலும்(விசேடமாகத் தமிழ் நாட்டில்) மலே சமஷ்டி அரசுகளிலும், ஏன், இங்கிலாந்திலுங்கூட நல்ல பதவிகளைப் பெற வாய்ப்பளித்தன. தொழில்வாய்ப்புத்தேடிப் பயணம் செய்தது மாத்திரமன்றி, தமிழர்கள் தமது கல்வியைத் தொடர்வதற்காகவும் இந்தியாவுக்கும், இங்கிலாந்துக்கும் பயணம் மேற்கொண்டனர். தமிழர்கள் எந்தெந்த வழிகளில் தமது கருத்தியல்களையும், பார்வைகளையும் விரிவுபடுத்துவதற்கு என்ன வழிவகைகளைக் கையாண்டனர் என் பதை விளக்குவதற்கு, மேற்சொன் னநடவடிக்கைகளும், தேடல் களும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் மூலமாக அவர்கள் பரந்தவுலகப் பார்வையையும், மேலும் கூடுதலான தேசியவாத அணுகுமுறையையும் அடையக்கூடியதாக இருந்ததுடன், தமிழ் சமய கலாச்சாரம், மொழி, சமூகபொருளாதார, அரசியல் கருமங்கள் என்பவை அத்தனையும் சார்ந்த அவர்களது சுயவுணர்வை மேலும் ஊக்குவித்தன, கருத்தாக்கரீதியான மாற்றம் காரணமாக அரசியலில் அவர்கள் சாதனைகளை ஈட்ட வழிவகுத்தது. தமிழ் சுயவுணர் வு உருவாக் கத்தில் இன்னுமோர் முக்கிய கூறான சமூகபொருளாதாரம் வகித்த பாத்திரமும் ஆராயப்பட்டு இக் காலகட்டத்தில், நிகழ்ந்த வளர்நிலைகளைச் சித்தரிப்பதற்காக, இவை தொடர்பான புள்ளிவிபரத் தகவல்களும் தரப்பட்டுள்ளன. இவ் ஆய்வின் ஒரு பெரும் பாகமாக, சனத்தொகை வளர்ச்சி, போக்குவரத்து அபிவிருத்தியும் விரிவாக்கமும், நீர்ப்பாசனம், தபால் சேவைகள், தொடர்புசாதனங்கள், சமூகநலச் சேவைகள் என்பனவற்றுடன், பொருளாதாரம், செல்வம், கல்வி, தொழில் என்பவற்றின் வளர்ச்சிப் பாங்குகள் ஆராயப்பட்டு, தமிழர்கள் தமது பொருளாதார அடித்தளத்தைப் பலப்படுத்தி அதன் மூலமாக தமது அடுத்ததும், இறுதியுமான அரசியற் சுதந்திரம் எனும் இலக்கை நோக்கி முன்னேறுவதற்கு ஒருநிலையான, திடமான பொருளாதார தளத்தைஈட்டினர் என்பது பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. தமிழர்கள் தமக்குக் கிடைத்த கல்வி வாய்ப்புக்களையும் உபயோகப்படுத்தினர். இப்புதிய சமூகபொருளாதார நிலையின் கீழ்தமிழர்கள், தமக்கெனவுள்ள சமூகநல உரிமைகளை, பிரித்தானிய குடியேற்றவாத ஆட்சியாளரிடம் கோரியதுடன், சிங்களவர்கள் பெற்ற உரிமைகளுக்குச் சமமாகத் தாமும் பெற திடசித்தம் கொண்டனர். அவர்கள்

அநியாயமான வரிகளுக்கு எதிராகப் போராடியதுடன், தமது கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக, அதிகாரிகளின் ஆதிக்கம் மேலோங்கியிருந்த நிர்வாக முறைமையை எதிர்த்தும் போராடினர். தங்களுடைய நோக்கங்களை அடைவதற்கு, அரசாங்கத் துடன் சனநாயக வழிகளில் பேசுவதற்காகத் தமிழர்கள் பல அமைப்புக்களையும் உருவாக்கினர். உதாரணமாக யாழ்ப்பாணம் மட்டக்களப்பு வர்த்தகக் கம்பெனி(1877), யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவுச் சங்கம் (1880), சைவ பரிபாலன சபை(1888), புகையிலைச் சங்கம் (1889), என்பன தமிழர்களின் சமூக பொருளாதார நன்னிலையைப் பலப்படுத்துவதற்கு, இந்த வகையிலே முனைப்புடன் ஈடுபட்டன,

இந்த சமூக-பொருளாதார வளர்நிலைகள் மாற்றங்கள், தமிழ் உயர் மட்டத்தினரிதும் முழுத் தமிழ்ச் சமூகத்தினதும் ஈடுபாடு என்பனவற்றுடன், தமிழ் சுயவுணர்வு உருவாவதற்கு காரணமாகவிருந்த வேறுபட்ட கூறுகள் எவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையனவாக இருந்தன என்பதை மேலும் சித்தரிப்பதற்கு ஆராயப்பட்டுள்ளன. ஒட்டுமொத்தமாக இவை யாவும், இலங்கைத் தமிழர்கள் தாம் ஒரு ஒருமித்த சமூகம் என்ற ரீதியில், வலிமையான சுயவுணர்வைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதையும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில், அவர்கள் தமது அரசியல் நோக்கங்களுக்காகப் போராட அவசியமான நம்பிக்கை, பலம் என்ற உணர்வுகளை அவர்களுக்கு அளித்தன என்பதையும் மிகத் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றன.

1833 இல் அரசியலமைப்பு அடிப்படையிலான சட்டநிரூபண, சட்டநிர்வாக சபைகளின் அறிமுகப்படுத்துதலும், சட்டநிரூபண சபையில் உள்ளூர் வாசிகளின்

பங்களிப்பும், ஆரம்பத்தில் நியமன அங்கத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்து, தமிழர்களுக்கு அரசியலையிட்ட ஒரு நுண்ணறிவையும், சனநாயக நடைமுறையின் செயற்பாடுபற்றிய விளக்கத்தையும், அனுபவத்தையும் அளித்தன. தமிழர்களுக்கு அரசியல் அனுபவம் இல்லாதிருந்த காரணத்தினாற்போலும், ஆரம்பத்தில், சபைக்கான நியமனம் தமிழர்கள் மத்தியில், அதுபற்றி அதிகளவு ஆர்வத்தை உண்டுபண்ணவில்லை. ஆயினும் பின்னர், 1879 லிருந்து நியமன நடைமுறையில் தமிழர்களின் ஈடுபாடு குறிப்பிட்டுச் சொல்லுமளவுக்கு வளர்ந்ததுடன், இந்த அரசியல் பயிற்சியில் பெரும்பான்மையான தமிழ் உயர் மட்டத்தினரும், தமிழ்ச் சமூகமும் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர். தமிழர் தேசத்தின் அரசியற் கருமங்களில் பங்குகொண்டு, தமக்குரிய அரசியற் பங்கை மேலும் சிரப்பாக வென்நெடுப்பதற்கான தமிழ் அரசியல் விழிப்புணர்வு முனைப்புடன் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது என்பதற்கு இது நிரூபிக்கப்பட்ட சான்றாகும். மேலும், 1865 ல் உள்ளூர் சுய அரசாங்கம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதும், இந்த மட்டத்திலான ஆட்சியில் உள்ளுர் வாசிகள் மட்டுமே பங்குபற்றியதும், சட்டநிரூபண சபையின் அரசியல் நடவடிக்கைளில் மக்கள் தம்மை அர்ப்பணிப்புடன் ஈடுபடுத்த மேலும் உற்சாகமளித்தன. தமது சொந்த உள்ளூர் கருமங்களில் பங்களித்து, நிர்வகித்தமையும் அவர்களுக்கு, சுயாட்சியின் சுவையை உணரச் செய்து, அவர்கள் தமக்குத் தாமே எசமானர்களாயிருந்த, தமது சொந்த இராச்சியத்தின் கடந்தகால மகிமைகளை நினைவுகூரவும் தூண்டியது. உள்ளூர் சுயாட்சிக்கான உரிமைகளைப் பெறுவதற்கு, விசேடமாகத் தமிழர்கள் உரத்துக் குரலெழுப்பினர். இதேபோன்று, சட்டநிரூபண சபைக்குத் தமது சொந்த மக்களை நியமிக்கும் வகையில் தமது பிரதிநிதிகளை ஒற்றுமையாகத் தேர்ந்தெடுத்து, தாம் விரும்பும் வேட்பாளரை ஏற்கும்படி அரசாங்கத்துடன் போராடினர். இக் காலகட்டத்தில் தமிழர்களின் அரசியல் பிரக்ஞையும், விழிப்புணர்வும் எவ்வாறு செயற்பட்டன என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்கு, இந்த அரசியல் நிகழ்வுகள் யாவும் கவனத்துடன் பரிசீலிக்கப்பட்டு, சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. இந்தக் காலகட்டத்தில், சர்வதேசத்திலும், குறிப்பாக இந்தியாவிலும், விசேடமாகத் தமிழ் நாட்டிலும் காணப்பட்ட அரசியல் வளர்நிலைகளும், தேசியவாத இயக்கங்களின் வளர்ச்சியும், எவ்வாறு தமிழர்களின் அரசியல் அபிலாஷைகளைத் தூண்டின என்பதைக் காண்பிப்பதற்காக, இந்நிகழ்வுகளும் இங்கு சுருக்கமாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. இதைபோன்றே, சிங்களத் தேசியவாத உணர்வுகளும், அரசியல் செயலூக்கமும், தமிழர்களின் அரசியல் நலன்களில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தைப் புலப்படுத்துவதற்காக, சுருக்கமாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இறுதியாக, சட்டசபையில் தமது நியாயமான அதிகாரப் பகிர்வைத் தீர்மானிப்பதில் தமிழர் எவ்வளவுக்கு ஆர்வமாயிருந்தனர் என்பதைக் காட்டுவதற்கு, யாழ்ப்பாணச் சங்கம், (1905), சமூகச் சீர்திருத்தச் சங்கம் (1906), யாழ்ப்பாண இந்து வாலிபர் சங்கம் (1906), யாழ்பாணக் கூட்டுறவுச் சங்கம் (1918) போன்ற தமிழ் சமூக, அரசியல் இயக்கங்கள் என்பவற்றின் உருவாக்கமும், நடவடிக்கை களும் ஆராயப்பட்டுப் பகுப்பாய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன. 1910ம் ஆண்டிலான முதலாவது அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தம், சட்டநிரூபண சபையில் தமிழர்களுக்கும், சிங்களவர்களுக்கும் சமமான பிரதிநிதித்துவத்தை அனுமதித்திருந்தபோதும், இந்த அரசியல் செயலூக்கமும், தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்குமிடையிலான ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு அரசியல் பகைமையை ஏற்படுத்தியது என்பதும் காட்டப்பட்டுள்ளது. இருந்தபோதிலும், 1915 முஸ்லீம் கலவரங்களைத் தொடர்ந்து நிலவிய அரசியற் சூழலில் இவ்விரு சமூகங்களும் தத்தம் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்கு எவ்வாறு ரை அரசியற் சண்டையில் சிக்க நேர்ந்தது என்பதும் காட்டப்பட்டுள்ளது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதலாவது தசாப்தத்திலிருந்து, யாழ்பாணத் தமிழ் சங்கமும், சிங்களவரின் சிலாபம் சங்கமும் (1882), இலங்கை தேசிய சங்கமும் (1888) பிரித்தானிய அரசாங்கத்திடமிருந்து கூடிய அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெறுவதற்கு மேலும் அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்படவேண்டுமெனக் கோருவதில் குறிப்பிட்டுக் கூறுமளவுக்கு வெளிப் படையாகக் குரல் கொடுத்தவையாகும். இக் காலத்தில், இவ்விரு சமூகங்களினதும் அரசியல் மனப்பாங்குகள், தக்தம் அரசியல் எதிர்காலத்தையிட்டு அவர்களும், அவர்களது தலைவர்களும் தங்கள் மனங்களில் தெளிவான இலக்குகளைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன. இந்த நிகழ்வுகளை நாம் பெருமளவு விபரமாக ஆராய்ந்து, எவ்வாறு இரு சமூகங்களும் தங்கள் அரசியல் அபிலாஷைகளை வெளிப்படையாகத் தெரிவித்தனர் என்பதைக் காட்டியுள்ளோம்.

இந்த அரசியல் சூழ்நிலைகளை ஆராய்ந்த பின்னர், நாம் இவ் ஆய்வின் இறுதிக் கட்டத்தை எட்டி, அங்கு தமிழ் தேசியவாதத்தின் தோற்ற மூலங்களை அடையாளம் காண்பித்தோம் - தமிழ்ச் சுயவுணர்வு உருவாவதற்கான பல்வேறு கூறுகள் முன்னர் ஆராயப்பட்டுள்ள சமய கலாச்சார். மொழிரீதியான, சமூகபொருளாதார காரணிகள் யாவும், தமிழ்தேசியவாதம் பிறப்பதற்கும் பங்களித்தன என்பதனால் இக் கடினப்பணி சாத்தியமானது.

இச் சூழ்நிலைகளில், அரசியலமைப்பு மேலும் சீர்திருத்தப்படல் வேண்டுமென்ற உள்ளூர் வாசிகளின் கோரிக்கைகளை ஏற்க அரசாங்கம் இணங்கி, அவர்களுக்கு சட்டநிரூபண சபையில் கூடிய பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்கியது. இச் சந்தர்ப்பத்தில், கொழும்புவாழ் தமிழ் உயர் மட்டத்தினர். குறிப்பாக பொன்னம்பலம் அருணாசலம் (இவர் இந்திய தேசிய காங்கிரசை சிலாகித்தவர்) சிங்களவர்களையும் தமிழர்களையும் ஒன்நிணைத்து, இலங்கைதேசியவாதத்தை முன்னெடுப்பதற்கு, அதைப்போன்றதொரு அரசியல் இயக்கத்தை உருவாக்குவதற்கு முன்வந்தார். இதன் பெறுபேறாக, அவரது அரசியல் தமிழ் சங்கமும், செயற்படுவதற்கு யாழ்ப்பாணம் தமிழ் சங்கமும், இலங்கை தேசிய சங்கமும் சம்மதித்தன. இதன்படி, 1919 ல் இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ்

உருவாக்கப்பட்டது. சட்டநிரூபணசபையிலான அதிகாரப் பகிர்வில் சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் ஒரு சமரசத்தை எட்டுவதற்கு அருணாசலம் நடுநிலையாளராகச் செயற்பட்டு, ஒரு பெரும் பாத்திரத்தை வகித்தார். சட்டநிரூபணசபையில் இனவிகித அடிப்படையிலான, சமநிலை அதிகாரப் பகிர்வை ஆதரிப்போம் என சிங்களத் தலைவர்கள் தமது உறுதிமொழிகளை அளித்தனர். இருந்தபோதிலும், சம்பந்தப்பட்ட அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய பேச்சுவார்த்தையின்போது சிங்களவர்கள் தமது வாக்குறுதிகளைக் கைவிட்டமையால் தமிழர்கள், தமது சொந்த அரசியல் இலட்சியங்களையே பெரிதாகக் கொண்ட சிங்களத் தலைவர்களின் நம்பிக்கைத் துரோகத்துக்கு ஆளாகினர். இதன் விளைவாக, தமிழர்கள் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரசை விட்டுவெளியேறி, தமிழரின் அரசியல் நலன்களைப் பாதுகாப்பதை முக்கியமான நோக்கமாகக் கொண்ட, தமது சொந்த அரசியல் கட்சியான தமிழர் மகாஜன சபையை உருவாக்கினர். இலங்கைத் தேசிய காங்கிரசின் முதற் தலைவரான பொ. அருணாசலம் தனது பதவியிலிருந்து விலகி, தங்கள் அரசியல் உரிமைகளை மீட்கும் அவர்களது போராட்டத்தில் தமிழர்களையும், தமிழர் மகாஜன சபையையும் ஆதரித்தார். இதுவே சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட முதற் பெரும் பிளவாகும். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை இவ்விரு சமூகங்களுக்கும் இடைவெளி அதிகாத்துக் கொண்டே வருகின்றது. இந்த நிகழ்வுடன், இந்தக் காலத்திலேயே தமிழ் தேசியவாதம் தோற்றியது என்பதை இது தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. இதற்குமேலாக, இலங்கை வெறுமனே ஒருதேசிய அரசல்ல, மாறாக அதுவோர் பல்தேசிய அரசு என்பதற்கு இந்த அரசியல் நிகழ்வுகள் நம்பகமான சான்றாகும். இலங்கைத் தமிழர்கள் மிக நீண்ட காலமாக, தமது சொந்தப் பிரதேசத்தையும், தமது பாரம்பரியத் தாய் நிலத்தையும் உடமையாகக் கொண்டிருந்துள்ளனர். அத்துடன், சிங்களவர் எவ்வாறு தமக்கென்ற சொந்த, வேறுபட்ட அடையாளத்தைக் கொண்டிருந்தனரோ அதேபோன்று, தமிழர்களுக்கென்று ஒரு தீர்க்கமான வரலாற்று அனுபவம், ஒரு வலிமையான உறவுணர்வு, ஒரு பொதுவான மொழி என்பன இருந்தன. இக் கூட்டு உடமையை உள்ளடக்கும் நியாயமான வரையறை, அநேகமான புகழ்மிக்க அறிஞர்களினாலும், சித்தாந்தவாதிகளினாலும், தேசிய வாதத்தின் ஆதாரம் எனவும், அதன் கருத்தாக்கமே இதுதான் என ஏற்கப்பட்ட தாகும். புகழ்பெற்றதொரு அறிஞரும், தேசியவாதத்தையிட்டும், அதன் சித்தாத்தங்கள் பற்றியும் பல நூல்களையும், கட்டுரைகளையும் எழுதிய ஏ. டி. சிமித் பின்வருமாறு கூறுவதுபோல்

"தேசியவாதம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஐரோப்பாவில் கண்டுபிடிக் கப் பட்ட ஒரு கோட் பாடு. அரசில் சட்ட பூர் வமான அதிகாரப் பிரயோகத்தையும், அரசுகளின் சமூகமொன்றைச் சரியான முறையில் அமைப்பதற்கும், பிரத்தியேகச் சொந்தமான ஒரு அரசாங்கத்தைச் சுகிப்பதற்கும் தகுதியுள்ள ஒரு மக்கள் அலகைத் தீர்மானிக்கும் வரையறைகளை வழங்குவதாக இது பாசாங்கு செய்கின்றது. சுருக்கமாக, மனித இனம் இயற்கையாகவே தேசியங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது எனவும், கணிக்கப்படக்கூடிய சில குறிப்பிட்ட இலட்சணங்களினால் தேசியங்கள் அறியப்படுகின்றன எனவும், ஒரு தேசிய சுய அரசாங்கமே, ஒரேயொரு சட்டபூர்வமான வகை அரசாங்கமாகும் எனவும் இந்தக் கோட்பாடு சொல்கின்றது."

பேராசிரியர் கே. எம். டி சில்வாவின், சிங்களத்தேசியவாதத்தின் மூலங்களுக்கான வாதத்தை இங்கு பிரதானப்படுத்துவது பொருத்தமாகும். சிங்களத் தேசியவாதத்தின் மூலங்களைத் தீர்மானிப்பதற்கும், நியாயப்படுத்துவதற்கும், டி சில்வா ஆபிரிக்க தேசியவாதத்தின் ஒரு மிகமுக்கிய அம்சத்தை மேற்கோள் காட்டுகின்றார். அது வருமாறு:

"மிக அண்மையில், அபிரிக்க தேசியவாதத்தின் படிப்பாளர்கள், இந்த வகையிலான பகுப்பாய்வின் குறைபாடுகளை வெளிக்காட்டிய துடன், செயற்படக்கூடியதொரு மாற்றுக் கருதுகோளை ஆலோசனையாக அளிப்பதில் ஒரு படி முன்னேறியுள்ளனர். இது, தேசியவாத வளர்நிலையில் காணப்படும் மூன்று கட்டங்களைக் கொண்டதொரு திட்டம். ஆரம்ப எதிர்ப்பு இயக்கங்கள், இரண்டாம் நிலை எதிர்ப்பு இயக்கம், தேசியவாதம் என்பனவே இவையாகும். இவற்றில் முதலாவது, பாரம்பரிய சமுதாயங்களினதும், இனக்குழு அமைப்புக்களினதும் எதிர்ப்பைக் கொண்டது. இம் முதற் கட்டத்தின் ஒரு மாற்று வடிவாக, ஆசியாவினதும், ஆபிரிக்காவினதும் பல பகுதிகளில் அந்நியரின் ஊடுருவலுக்கு எதிரான, அனேகமாக நிரந்தர பகை மையை உடைய பாரம்பரிய எதிர்ப்பு இயக்கங்களாக இருக்கும், இரண்டாம் நிலை எதிர்ப்பு இயக்கங்கள், தொழிற் சங்கங்கள், அரசியற்சங்கங்கள் போன்றவற்றினால் ஒழுங்கமைக்கப்படும் திருத்தம் கூடிய எதிர்ப்பைக் கொண்டுள்ளன. மூன்றாவது கட்டம், நவீன அரசியற் கட்சிகளினால் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டு, இயக்கிவைக்கப்படும் தேசிய வாதம். இந்த மூன்று கட்டங்களும், அவசியமாக ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நடைபெறுவதில்லை என்பதைக் காணலாம் இவை, தொலைநோக்குக்கருவிபோன்று ஒன்றுக்குள் ஒன்றாகவும் அல்லது ஒன்றுக்கொன்று சமாந்தரமாகச் செயற்படும் இயக்கங்களாகவும் இருக்கக்கூடும்."¹⁰

மேற்காணும் பகுப்பாய்வுக்கு இணங்க, 1818, 1848 லான கண்டிய எதிர்ப்பு இயக்கங்களை, அவை, சிங்கள மதுவிலக்கு இயக்கங்கள், பௌத்தர் களின் எதிர்ப்பு இயக்கம் என்ற ஆரம்ப சிங்கள எதிர்ப்பு இயக்கங்களுக்கு முன்னதாக நிகழ்ந்திருந்தும் டி சில்வா கருத்துக்கு எடுத்துள்ளார். இந்த ஆரம்ப எதிர்ப்பு இயக்கங்கள், இரண்டாம்நிலை எதிர்ப்பியக்கங்கள் அல்லது நவீன தேசியவாதம் நிறுவப்படுவதற்கு முன்னர், ஒருவகை முற்தேசியவாதமாக அல்லது பாரம்பரியத் தேசியவாதமாக, பெரும்பங்கை வகித்தன என அறுதியாகக் கூறுகின்றார். அவர் மேலும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கால இறுதிப் பகுதியிலான, இலங்கை விவசாயிகள் சங்கம் (1882), இலங்கை தேசிய சங்கம் (1888) போன்ற பல்வேறு இரண்டாம்நில எதிர்ப்பு இயக்கங்கள், சிங்கள இரண்டாம் நிலை எதிரிப்பு இயக்கங்களாகச் செயற்பட்டன என்ற கருத்தை முன்வைத்ததுடன், இலங்கை தேசிய சங்கத்தை, இந்திய தேசிய காங்கிரசுக்கு ஒப்பிடுகின்றார். இந்த, ஆரம்ப. இரண்டாம்நிலை எதிர்ப்பு இயக்கங்களையும் அவற்றின் செயற் பாடுகளையும் கருத்திற்கொண்டு, டி சில்வா சிங்களத் தேசியவாதத்தின் தோற்ற மூலங்களை மொழிகின்றார். இச் சந்தர்ப்பத்தில், தமிழர்களை நாம் பார்க்குமிடத்து, இதேபோன்ற ஆரம்ப, இரண்டாம்நிலை எதிர்ப்பு இயக்கங்கள் (நாம் இவ் ஆய்வில் விபரித்துள்ளமை போன்று) தமிழ் தேசியவாதத்தின் உருவாக்கத்தில் பெரும் பங்கை வகித்தன என்பது வெளிப்படை. எனவே, தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் மூலம், சிங்களத் தேசியவாதத்தின் மூலத்துக்குச் சமாந்தரமானதெனவும் தமிழர்கள், தமது தலைவர்கள் இலங்கை தேசிய காங்கிரசைவிட்டு வெளியேறி 1921 ல் தமிழர் மகாஜன சபையை உருவாக்கியபோது, அவர்கள் சிங்களவரிடமிருந்து நிரந்தரமாகவே பிளவுபட்டனர் எனவும் நாம் முடிவு செய்யக்கூடியதாக உள்ளது.

அருணாசலத்தின் தமிழ் அகம் (1923)என்பதிலிருந்து தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தமிழ் ஈழம் வரையிலான பாதை, நீண்டதும், கடினமானதாகவும் உள்ளது. தமிழ் தேசியவாதத்துக்கு அருணாச்சலம் தனது மனக்கண்ணில் கண்ட பரந்த ஆட்சியுரிமைப்பிரதேசத் தளம், மிக இலட்சியப்பாங்காகவும், தெளி வற்றும் இருந்தமையினால், பின்னர் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் வட்டுக் கோட்டைத் தீர்மானத்தில் அது தெளிவாகக் கூறப்படும் வரையில், தமிழ்மக்கள் தமது பிரதேசம் பற்றிக் குழப்பமான நிலையில் விடப்பட்டிருந்தனர்.

தமிழ் பிரதேசத்தின் தளம் தெளிவற்றதாக இருந்தவரை அதன் வளர்ச்சி குன்றியதாகவே இருந்தது. தமிழர் மகாஜன சபையின் உருவாக்கத்தின் பின்னரும் அது செல்லவேண்டிய திசைகள் தெளிவாகத் தெரியாத நிலையிலேயே இருந்தன. 1920 களிலிருந்து 1940 களின் இறுதிவரை, 1949 ல் இலங்கை தமிழ் அரசுக் கட்சி (சமஷ்டிக் கட்சி என்றே சிறப்பாக அறியப்பட்டிருந்தது) உருவாக்கப்படும் வரையில், தமிழ் தேசியவாதத்தின் தலைவர்கள், தமிழர்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்கான தமது கோரிக்கைகளுக்கு, இனரீ தியான பிரதிநிதித்துவ சட்ட வரையறையை அடிப்படையாகக் கொண்டனரேயன்றி, தமிழர் தாய்நிலம் என்ற அடிப்படையில் அல்ல. சமஷ்டி ஆட்சியைக் கொண்டதொரு இலங்கையில், ஒரு தமிழ் அரசுக்காக உரத்துக் குரல் எழுப்ப ஆரம்பித்தபோதுங்கூட, தமிழ் பிரதேசம் தெளிவாக வரையறுக்கப்படவில்லை. வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தில் இந்தப் பிரதேசத்துக்கு தமிழ் ஈழம் என்ற தனித்துவமான பெயர் சூட்டப்பட்டபோதுங்கூட, உண்மையில் இது வரையறுக்கப்படாமலே இருந்தது. இந்தத் தமிழர் தாய்நிலத்தை வரையறுக்கும் பணி, போராளிகள் இயகங்களுக்கே, பிரதானமாக, தமிழ்தேசியவாதத் தலைமையை 1980 களில் கையேற்றுக்கொண்ட, தமிழீ விடுதலைப் புலிகளுக்கே விடப்பட்டது, பொ. அருணாச்சலத்தின் தெளிவற்ற "தமிழ் அகம்" என்பதிலிருந்து, அகில இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரசினதும் (1944), ஜி. ஜி. பொன்னம்பலத்தினதும் "ஐம்பதுக்கு ஐம்பது", சமஷ்டிக் கட்சியினதும் (1949), எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகத்தினதும் "தமிழ் அரசு", தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் (1976) தமிழ் ஈழம், தமிழ்ப் போராளிகள் இயக்கங்கள் (1980 கள் வரையிலான தமிழ் தேசியவாத காலகட்டம், ஆழமான ஆய்வைக் கோரி நிற்கும் ஒரு விஷயமாகும். இந்தக் காலகட்டத்திலான தமிழ் தேசியவாதத்தையிட்டுப் பல எழுத்தாக்கங்கள் உள்ளபோதிலும், பிரித்தானியா இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் வழங்கிய 1948 ம் ஆண்டின்பின்னரான காலகட்டத்திலேயே அவை தம் கவனத்தைப் பிரதானப் படுத்தியுள்ளன.

1923 க்கும் 1948 க்கும் இடையிலான அதிமுக்கிய இடைக்காலகட்டம் மேற்கொண்டு ஆராய்ச்சிக்கு உட்படுத்தப்படல் வேண்டும் என விதந்துரைப்பது இங்கு பொருத்தமாகும். எமது புரிதலில் உள்ளதோர் இடைவெளியை நிரப்புவதற்கு மாத்திரமன்றி, தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் வளர்நிலை பற்றிய எமது அறிவைப் பூரணப்படுத்தவும், அத்துடன், சமகால அரசியற் பிரச்சினைகளை ஒருவேளை மேலும் சிறப்பாக விளங்கிக் கொள்ளவுங்கூட, இந்த ஆராய்ச்சி உதவும்.

இறுதியாக, தமிழ் தேசியவாதத்தின் தலைமையை, தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் பொறுப்பேற்று, 1983 லிருந்து தமிழர்களின் அரசியலில் பிரதான பாத்திரத்தை வகித்துள்ளனர். இக் காலகட்டத்திற்றான் தமிழ் தேசியவாதம் தனது கொடுமுடியை எட்டியது என்பது மறுக்க முடியாததொன்று இச் சந்தர்ப்பத்தில், கிளாஸ்கோ பல்கலைக்கழகத்தில் அரசியற்றுறைப் பேராசியராகவிருக்கும், பேராசிரியர் ஜி. கெலாசினுடைய கருத்துக்களைக் கூறி எமது ஆராய்ச் சியை முடிவுக்குக் கொண்டு வரலாம். அவர் சொல்வதாவது:

"தேசியவாதம் என்பது, ஒரு கருத் தியல், ஒருவகை நடத்தை என்ற இரண்டுமேயானது, தமது தேசியம்பற்றிய (தேசிய சுயவுணர்வு) மக்களின் பிரக்ஞையில் கட்டியெழுப்பப்படும் தேசியவாதச் சித்தாந் தம், ஒரு தொகுதி மனப்பாங்குகளையும், செயலுக்கான ஒரு திட்டத் தையும் தருகின்றது. அவை கலாச்சாரம், பொருளாதாரம், அரசியல் என்பவை சார்ந்ததாக இருக்கலாம். எனவே, "தேசியங்கள்", "இனத் துவ", "சமுதாய", "உத்தியோபூர்வ" அர்த்தங்களில் வரையறுக் கப்படலாம். எனவே, தேசியவாதம் இந்த வடிவங்களையும் எடுக்க முடியும்,"

மேலும் அவர் கூறுவதாவது:

"எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலுமே, தேசியவாதம் தேசியத்தின் நலனைப் பாதுகாத்து, மேம்படுத்துவதையே தனது நோக்கமாகக் கொண்டது. தேசியவாதத்தின் அரசியல் அம்சம், "தேசிய சுயநிர்ணய உரிமை" அல்லது, சுயாட்சி (ஹோம் நூல்) என்பதற்கான கோரிக்கையில் மிகச் சிறப்பாகவும், தெளிவாகவும் புலப்படுகின்றது."¹¹ கெல் லாசின் கூற்றுக்கு இணங்க, நிச் சயமாக, தமிழ்ச் சுயவுணர் வின் உருவாக்கத்தில் உள்ள பல்வேறு கூறுகளே தமிழ் தேசியவாதம் எழுவதற்கு வழிவகுத்தன என்ற எமது வாதம் முழுவதும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதே என எம்மால் நிறுவ முடிகின்றது. கெலாஸ் ஒரு தேசியத்தைப் பின்வருமாறு வரைய றுக்கின்றார்:

"வரலாறு, கலாச்சாரம், பொதுப் பாரம்பரியம் என்ற பந்தங்களினால் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு இனமாகத் தம்மை உணரும் ஒரு மக்கள் குழுவே ஒரு தேசியமாகும். தேசியமானது. ஒரு பிரதேசம். ஒரு மொழி, ஒரு மதம், ஒரு பொது வம்சாவளி என்பவற்றை உள்ளடக்கக்கூடிய, "புறநோக்கு" இலட்சணங்களையும், அத்தியாவ சியமாக, தமது தேசியத்தையிட்ட ஒரு மக்களினது பிரக்ஞை. அத் தேசியத்துக்கான பாசம் என்ற, "அகநோக்கு" இலட்சணங்க ளையும் கொண்டது. எல்லாவற்றிற்கும் முடிவில், அது, தமது தேசத்துக்காக உயிரைக் கொடுக்கத் தயாராய் உள்ள மக்களின் "அதியுயர்ந்த விசுவாசம்" ஆகும்."¹²

மக்களின் அதியுயர்ந்த விசுவாசம், விசேடமாக, இன்று உலகின் மிகப் பலம்வாய்ந்த விடுதலைப் போராளித் தலைவர்களில் ஒருவராகக் கருதப்படும்

வே. பிரபாகரனைத் தலைவராகக் கொண்ட தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் பதாகையின்கீழ், "தமது தேசத்துக்காகத் தமது உயிரையும் கொடுக்கத் தயாராய் உள்ள" தமிழ் இளைஞர்களின், எல்லை கடந்த விசுவாசம், இலங்கை தமிழ் தேசியவாதத்தின் இன்றைய கட்டத்தில் காணப்படும் விஷயமாக உள்ளது. இந்தக் காலகட்டத்தையிட்டு, ஆழமானதும், புறநோக்குக் கொண்டதுமான ஒரு ஆய்வை மேற்கொள்வதற்கு அறிஞர்கள் முயல்வதற்கு நீண்டகாலம் எடுக்கும்.

இறுதியாக, உலகில் தோற்றம் பெற்ற தேசியவாதங்கள் அல்லது எழுச்சிபெற்ற தேசியவாத இயக்கங்கள் தோற்றுப்போய் விட்டதாக இதுவரை வரலாறுகள் இல்லை . நியாயமான, நிதியான, யதார்த்தமான தேசிய எழுச்சிகள் இறுதியில் தமது இலட்சியத் தை அடையத் தவறுவதில்லை . ஆனால், சுவாலைவிட்டு எரிந்துகொண்டிருக்கும் அந்தத் தேசியவாத எழுச்சியை, எந்தவொரு அதிகார வர்க்கமும் அணைக்க முற்படும்போதெல்லாம், அச்சுதந்திரச் சுவாலை மேலும் கடர்விட்டு, கொழுந்துவிட்டு எரியத்தொடங்கிவிடும். அதன் இறுதி முடிவு சுதந்திரக் காற்றை சுதந்திரமாக சுவாசிப்பதாகத்தான் இருந்திருக்கின்றன. இந்த அடிப்படையில் நோக்கின் இலங்கைத் தமிழர்களது தேசியவாதத்தின் தோற்றமும், அதன் துரித வளர் ச்சியும், அதன் போராட்டமும் நீதியானதாகவும், நியாயமானதாகவும், யதார்த்தத்தன்மை வாய்ந்ததாகவும் இருப்பதை இவ் ஆய்வு பல ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் மிகத் தெளிவாகக் காட்டி நிற்கின்றது.

NOTES

- A. Sivarajah, Politics of Tamil Nationalism in Sri Lanka, South Aslan Publishers, New Delhi, 1996, p.38.
- AJ. Wilson, The Break Up of Sri Lanka: The Sinhalese Tamill Conflict, C. Hurst and Co.. London, 1988, p.2.
- 3. I.H, Carlton, Nationalism: A Religion, The MacMillan Co., New York, 1960, p. 157.
- 4. J.H. Carlton, op.cit, pp.133-4.
- 5. H. Kohn, Nationalism, its Meaning and History, Princeton, New Jersey, 1965, p. 19.
- 6. S. Tonnesson and H. Antlou, Arian Forms of the Nation, Curzon, Surey, p.10.
- 7. A.D. Smith, Theories of Nationalism, Gerald Duckworth, London, 1971, p.21.
- 8. 8 Ibid, p.30.
- 9. A.D. Smith Theorles of Nationalism, Gerald Duckworth, London, 1971, p.17, cited in E. Kedouric Nationalism, 1960, p. 1,
- T.O Ranger, 'Connections Between Primary Resistance Movements and Modern Mass Nationalism in East Asia and Central Africa', Journal of African History, IX, 1968, 437-53, and 'African Reaction to the Imposition of Colonial Rule in Eust and Central Africa' in L.H, Gann and P. Duignan (eds) Colonialism in Africa 1870-1960, Vol.1, Cambridge, 1969, JM, Lonsdale, 'Some Origins of Nationalism in East Africa', Journal of African History, IX, 119-46. See also E. Stokes, 'Traditional Resistance Movements and Alro Asian Nationaliam', in Parl and Present, N0.48, 1970, 10N 18. Cited in UCH.C., pp.249-50,
- J.G. Kellas, The Poltics of Nationalism and Ethnicity, McMillan Education Ltd.: London, 1991, p.3.
- 12. 12 lbid., p.2,

BIBLIOGRAPHY

(1) Primary Sources

Arumuga Pillai, C., Kristu Samaya Bhedam, (a controversial tract against Christianity), Jaffna 1889, 14170.d. 10.(1), India Office Library, British Library, London.

Arumuga Pillai, C., Viviliya Nul Varalaru, (an anti-Christian tract upon the origin of the bible, Jaffna, 1889. 14170.d.10.(2), India Office Library, British Library, London.

American Ceylon Mission Report, vol.4, reel 444, 1815- vol.9. reel 465, 1919 (a complete col. lection of microfilm), Research Publication Inc., Woodbridge, Conn. Filmed from the holding of the Houghton Library, Havard University, Cambridge, M.A.

Brief Sketch of the American Ceylon Mission, Jaffna, 1845-1850, 4193.bb.40.. British Museum Library, London.

Census Report, The Census of Ceylon 1891 in three volumes, Complied by Lionel Lee, Colombo, 1892, C.S.B/3/2.. British Museum Library, London.

Census Report, The Census of Ceylon 1901, P. Arunachalam, p.17. (Ceylon Papers laid before the Legislative Council), 1901, C.S.B/3/2.. British museum Library, London.

Ceylon Miscellaneous Blue book, 1825-1927, 910.13.S2.-910.17.S2, Rhodes House Library, University of Oxford, London,

Church Missionary society. Ceylon Mission, vol. 1, 1813-1909 (original papers). CCH/019/11-CCE/M11//501-579, Archives, university of Birmingham, London,

Church Missionary society, Jaffna, annual Report, 1891-1894, 14170.9.49(3), South Asian Manuscripts and Records Section of the British Library. London..

Handbook of the Thesavalamai, or The Customary Law of the Province of Jaffna". Being a summery of the decisions of the Hon'ble the Supreme Court of Ceylon and the text of the Thesavalamai with an introduction and the text. 05319.9.19, By S. Katiresu, p.50. xxxii, S. Ragunath & Co.; Jaffna 1907. British Museum Library, London.

Hindu Matam, Hindu Matame Unmai. (a Saiva tract in Tamil). Jaffna, 1894, 14170.d.25(2), India Office Library, British Library, London.

Hindu Mata Khandana Sabhai, Nikra Nikarana Nikkirakam, (a series of tract against popula Hinduism, Jaffna, 1891, 14170.c.29(1), South Asian Manuscripts and Records Section of the British Library, London

Jaffna Central College 1834-1934, Centenary memorial edition with plates, Colombo, 1936. 08355.F37, British Museum Library, London.

Jaffna College Miscellany, Jaffna, 1891-1895, 3801.90., British Museum Library, London Jafina Railway. The proposed

Jaffna Railway expression of Public Opinion as shown by extracts from several newspapers in the island, Times of Ceylon, Steam Press, Colombo, 1890, 823S.L.46. British Museum Library, London.

Kiristu Mata Khandana Sabhai (a letter from the anti-Christian Society to the Christian Mission), Jaffna, 1887, 14170.9.40(1), South Asian Manuscripts and Records Section of the British Library, London.

Mamsa Bhojana Vilakku (a tract against the use of animal food, giving opinions of English authors). Jaffna 1889, 14170.1.1, South Asian Manuscripts and Records Section of the British Library, London..

Mlechchha Mata Khandana Sabhai, Miechchha Mata Khandana Sabhal Kakalakosam an anti Christian tract), Jaffna, 1891, 14170.9.49.(2). India Office Library, British Library, London,

Mlechchha Matandhakara Bhaskram, (a tract against Christianity), Jaffna, 1891, 14170.0.49 (1), South Asian Manuscripts and Records Section of the British Library, London..

Saiva Paripalana Sabhal, Saiva Droha Khandana Dhikkara Dundanam, (an answer to the tract entitled Saiva Droha Khandana, Madras, 1896., 14170.0.57. South Asian Manuscripts and Records Section of the British Library, London...

Saiva Prakasa Sabhai, Saiva Dushana Pariharan, (a answer to the Christian adversaries of the

Saiva system, Chennai, 1890, 14170.c.40, South Asian Manuscripts and Records Section of the British Library, London..

Sessional Papers, Ceylon Legislative Council 1833-1890, No.4, p.18-474. Rhodes House Library. University of Oxford, London.

V. Vivekananda Swami. A Lecture on Theosophy Delivered in Ceylor, Jaffna, 1897 14170.c.28(2), South Asian Manuscripts and Records Section of the British Library, London..

Weslyan Methodist Missionary Society, Minutes and Correspondences, Ceylon (in microfiche). Synod Minutes, Ceylon, 1821-1945, LH-2714/1, Correspondence, Ceylon, 1814-1867, LH-2715/1, 1868-1945, North Ceylon, LH-2715/1, in School of Oriental and African Studies Library. University of London.

(ii) Newspapers

Ceylon Morning Leader - Published in the dawn of the twentieth century in English, Colombo.

Ceylon Observer (1834) - Published by Group of Colombo Merchants, Colombo.

Ceylon Patriot (1863) - Published by Ripley and Strong Press, Manipay, but within a short period publishing ceased (Tamil edition called Illankabimani)

Hindu Organ (1889) - Published by Saiva Paripalana Sabhai in English, Saiva Pirakasa Yantra Office, Jaffna.

Ilankai Necan (1877) — Published by Saiva Pirakasa Yantra Salai, Vannarpannai. Jaffna.

Intu Catanam (1889) - Published by Saiva Paripalana Sabhai in Tamil, Salva Pirakasa Yantra Office, Jaffna,

Jaffna Catholic Guardian (1876) - Published by Catholic Mission at St. Joseph's Catholic Press, Karayoor, (Tamil edition called Kattolika Patakavalan.

Morning Star (1841) - Published by American Ceylon Mission in English, Manipay

Utaya Banu (1880) - Published by V.Velupillai, Saiva Pirakasa Yantra Office, Jaffna, in

1881 its name was changed to Saiva Utaya Banu.

Utaya Tarakai (1864) - Published by American Ceylon Mission in Tamil, Manipay.

The above newspapers were mainly collected from Colombo Archives, Colombo; British

Library, London; and Marai Malai Adikal Library, Madras.

(iii) Secondary Sources

Abayasekara, C., and Gunasinghe, N.. (eds.). Facets of Ethnicity in Sri Lanka, Social Scientists Association, Colombo, 1967.

Anderson, B. Imagined Communities, Verso, London, 1991.

Arasaratnam, S., Ceylon, Prentice Hall, Englewood Cliffs, N.J., 1964.

Arasaratnam, S., Christianity, Traditional Cultures and Nationalism: The South Asian Experience, Bunker Memorial Lectures, Bastian Press, Jaffna, 1978

Arasaratnam, S., Ceylon and the Dutch 1600-1800. External influences and Internal Change in Early Modern Sri Lanka, Variorum, Hampshire, 1984.

Arasaratnam, S., The Historical Foundations of the Economy of the Tamils of North Shi Lanka, Chelvanayakam Memorial Lectures, Jaffna, 1982.

Arumuga Navalar, Salvathusana Parikaram, 8th ed., Vidyanupalana Press, Chennai, (most of the Arumuga Navalar Publications were collected from the India Office Library, British Library, London, Saivapirakasa Vidyasalai Arakattalai, Cithamparam, and the Arumuga Navalar Printing Press, Madras.), 1956.

Arumuga Navalar, Palapadam. I, II, III, IV, reprinted by Arumuga Navalar Saivaprakasa Vidyasalai Arakkattalai, Cithamparam, 1994

Arumuga Navalar, Saiwavinavidai. I. II. reprinted by Arumuga Navalar Saivaprakasa Vidyasalai, Arakattalai, Cithamparam, 1993.

Arumuga Navalar, Elakkana Surukkam, reprinted by Arumuga Navalar Saivaprakasa Vidyasalai Arakkattalai, Cithamparam, 1995.

Arumuga Navalar, Nithyakarma Vithi, reprinted by Arumuga Navalar Saivapirakasa Vidyasalai, Arakkattalai, Cithamparam, 1996.

Arumugam, S., Some Ancient Hindu Temples of Sri Lanka, Colombo, 1982.

Arunachala Kavirajar, Arumuga Navalaravarkal Carlttiram, 2nd ed. by S. Kanapathipillai, Kalanithi Yanthirasalai, Point Pedro, 1934.

Balasundra Nayakar, P., Marudpa Marupu, Saiva Chittanta Sabhai, Madras, 1904

Balding, J.W., One Hundred Years in Ceylon, Centenary Volume of the Church MissionarySociety in Ceylon, 1878-1978, Diocesan Press, Madras, 1922.

Barnett, M.R., The Politics of Cultural Nationalism in South India, Princeton University press, New Jersey, 1976.

Chattopadhyaya, H.P. Ethnic Unrest in Modern Sri Lanka: An Account of Tamil Sinhalese Race Relations, M.D. Publications, New Delhi, 1994

Cheldvadurai, M. and Pfaffenburger, B.. The Sri Lankan Tamils: Ethnicity and Identity, Westview Press, Oxford, 1994.

Chellaih, J.V., A Century of English Education: The Story of Batticotta Seminary and Jaffna College, American Ceylon Mission Press, Jaffna, 1922.

Collins, C., Public Administration in Ceylon, Royal Institute of International Affairs, London, 1951.

Committee for Rational Development, Sri Lanka, The Ethnic Conflict: Myths, Realities and Perspectives, New Delhi's Navarang, 1984.

De Silva, K.M., Social Policy and Missionary Organisations in Ceylon, 1840-1855, Royal Commonwealth Society of Imperial Studies, London, 1965.

De Silva, K.M., ed. University of Ceylon: History of Ceylon, vol.3. Apothecaries Co., Colombo, 1973

De Silva, K. M, A History of Sri Lanka, Oxford University Press, New Delhi, 1981

De Silva, K.M., Managing Ethnic Tensions in Multi-ethnic Societies: Sri Lanka /380-1985. University Press of America, Lanham, 1986.

De Silva, K.M, The "Traditional Homelands" of the Tamils: Separaris Ideology in Sri Lanka, An Historical Appraisal, International Centre for Ethnic Studies, Sri Lanka, 1994,

De Silva, K.M., History of Sri Lanka, 7500-1800, vol.II, University of Peradeniya, Dehiwala.1995.

Dharmadasa, K.N.O., Language, Religion and Ethnic Assertiveness: The Growth of SinhaleseNationalism in Sri Lanka, the University of Michigan Press, Ann Arbor, 1992.

Farmer, B. H., Ceylon: A Divided Nation, Institute of Race Relation, Oxford University Press, London, 1963,

Gellner, E., Nation and Nationalism, Basil Blackwells, Oxford, 1983. Goonelilleke, H.A.I., Images of Sri Lanka Through American Eyes, U.S. Information Service, 1976.

Handy Perinbanayakam Commemoration Society, Handy Perinbanayakam: A Memorial Volume; The Jaffna Youth Congress and selection from his writings and speeches. Thirumakal Press, Chunnakam, 1980.

Hayes, J.C. Nationalism: A Religion, Macmillan, New York, 1960.

Heraclides. A., The Self-determination of Minorities in International Politics, Frank CSSPortland, 1991. Hutchinson, J., Modern Nationalism, Fontana Press, London, 1994.

Iriyagolla, G., Tamil Claims to Land, Fact and Fiction, Institute of Public Affairs, Colombo.1985.

Jones, K.W. (ed.), Religious Controversy in British India, State University of New York Press, Albany, N.Y., 1992

Juergensmeyer, M., Religious Nationalism Confronts the Secular State, Oxford University Press, Delhi, 1994.

Kailasapathy, K. (ed.), Arumuga Navalar Nootrandu Malar. Arumuga Navalar Sabhai, Thrumakal Press, Chunnakam, 1979.

Kailasapathy, K., Cultural and Linguistic Consciousness of the Tamil Community in Ethnicity and Social Changes in Sri Lanka, The Social Scientists Association, Colombo, 1985.

Kailasapillai, T. Arumuga Navalar Pirapantha Thirattu, Vidyanupalana Yanthirasalal, Jaffna, 1921,

Kailasapillai, T., Arumuga Navalar Carittiram. Shed. Salvapirakasa Vidyasalai Cithamparam, 1985.

Kaliyanasunthra Mudaliyar, WN. Kathiraverpillai Avarkal Carittiram. Saivacittanta Sabaiyar, Chennai, 1908.

Kanesiyar, S., Eelanatru Thamil Pulavar Carittiram, Thirumakal Achakam, Chunnakam, 1939.

Kathiravetpillai, N. Salvapooshana Canthirikai, 3rd edition, Vidyarathnagaratchiyanthirasalai,

Chennai, 1929

Kellas, J.G., The Politics of Nationalism and Ethnicity, Macmillan Educational, London, 1991 Kohn,

H., Nationalism: lis Meaning and History, Van Nostrand, Princeton N.J., 1965

Latourette, K.S., A History of the Expansion of Christianity, London, 1947.

Manogaran, C.. Ethnic Conflict and Reconciliation in SH Lanka, University of Hawaii Press, 1987.

Manogaran, C. and Pfaffenburger, B., The Sri Lankan Tamils: Ethnicity and Identity, WestviewPress, Colorado, 1994.

Matthias, A., The Catholic Church in Jaffna: 1875-1925, Good Shepherd Centre, Jaffna, 1992,

Mendis, G.C., The Early History of Ceylon and lis Relations with India and Other Foreign Countries, YMCA Publishing House, Calcutta, 1948. Ministry of Education, 1969.

Muttucumaraswamy, V, Sri La Sri Arumuga Navalar: The Champion Reformer of the Hindus: A Biographical Study (1822-1879), Revised ed., Ranjana Printers, Colombo, 1 Muttucumaraswamy, V. Some Eminent Tamils: Writers and Other Leading Figures. (191 and

20h Centuries), Dept. of Hindu Religious and Cultural Affairs, Colombo, 1992. Nadarajah, FX.C, Martakalappu Makkal Valamum, Valkkaium, Hindu Youth Front, Batticaloa, 1980.

Nadarajah, EX.C., Eelaththu Nadodip Padalkal. Aseerwatham Achchakam, Yalppanam, 1962.

Native Christian, Subra Theepam, Ripley and Strong Printers, Jaffna, 1857.

Navaratnam, C.S., Tamil Elements in Ceylon Culture, Eelakesari Ponniah Memorial Publications Society. Tellippalai, 1959

Navaratnam, C.S. A Short History of Hinduism in Ceylon and Three Essays on the Tamils: Sri Shanmuganantha Press, Jaffna, 1964.

Nicholas, CW and Paranavitana, S., A Concise History of Ceylon, Ceylon University Press Board, Colombo, 1961

Nithiyananthan, V., 'An Analysis of Economic Factors Behind the Origins and Development of Tamil Nationalism in Sri Lanka. in Ethnicity and Social Changes in Sri Lanka, Social Scientists Association, Colombo, 1987.

Pandey.D., The Arya Samaj and Indian Nationalism (1875-1920), L.S. Chand and Co., New Delhi, 1972.

Pathmanathan, S., 'Feudal Polity in Medieval of the Cheiftaincies of the Vanni', in C/HSS, Vol.2, No.2

Pathmanathan, S, The Kingdom of Jaffna, Colombo, 1978

Pillai, K.K., South India and Ceylon, University of Madras, Madras, 1963

Poolokasingam, P., Eelam Tanta Navalar, Kantalukum, Cennai, 1993

Pryaratne, C.H.. American Education in Ceylon, 1876-1875: An assessment of its Impact University of Michigan Press, Ann Arbor, 1971.

Raghavan, MD, Tamil Culture in Ceylon, A General Introduction, Kalai Nilayam limited, Colombo. (No data of Publication).

Ragupathy, P., Early Sertlements in Jaffna: An Archaeological Survey, Madras, 1987 Rajaruthnam, T.A., The Life of C.W. Thamotharampillat: The Well known Tamil Scholar, VN. Jubilee Press, Madras, 1902.

Rajendran, N., The National Movement in Tamil Nadu, 1905-1914: Agitational Politics and State Coercion, Oxford University Press, Madras, 1994.

Ramamurti, P., The Freedom struggle and the Dravidian Movement, Oriental Longman, 1987

Rasanayakam, C. Ancient Jaffna, Everymans Publishers, Madras, 1926.

Roberts, M., Elites, nationalism and the nationalist movement in British Ceylon' in Ceylon Nationalism: Documents of the Ceylon National Congress and National Politics inCeylon, 1929-1950, vol. 1, xxvii-cxlvii, 1977.

Roberts, M. (ed.), Collective Identities: Nationalism and Protest in Modern Sri Lanka, Marga Institute, Colombo, 1979.

Roberts, M., Exploring Confrontation in Sri Lanka: Politics, Culture and History, Harwood Academic Publishers, Switzerland, 1994.

Saiva Paripalana Sabhai, Sivathuroka Kandana Thandam, Madras Ribbon Printers, Madras, 1896.

Sharan, S., and Vivekananda, E. Asia - The 2731 Critical Century: The Question of Subnationalism in South Asia: Case Studies from Sri Lanka, India, Pakistan, Bangladesh, Bethany Books, Sweden, 1996.

Shivapadasundram, S., Arumuga Navalar, Salvapirakasa Press, Jaffna, 1950.

Sitrampalam, S.K, Yalpana Irachchyam, University of Jaffna, Thirunelvel, 1992

Sivarajah, A., The Politics of Tamil Nationalism in Sri Lanka, South Asian Publishers, New Delhi, 1996,

Sivathamby, K., Tamilian Nationalism and Social Conflicts - An Effort to Understand the Current Ethnic Crisis, Handy Perinbanayakam Memorial Publications, Jaffna, 1985.

Sivathamby, K., Sri Lankan Tamil Society and Politics, New Century Book House, Madras, 1995.

Small, WJ.T.(ed.). History of the Methodist Church in Ceylon, 1814--1964, Wesley Press, Colombo.

Smith, A.D. and Hutchinson, J.. Nationalism, Oxford University Press, Oxford, 1994

Smith, A.D. and Hutchinson, J. Modern Nationalism, Oxford University Press, Oxford, 1996 Social Scientists' Association, Ethnicity and Social Change in Sri Lanka, Navamaga Printers,

Dehiwala, 1985. Spencer, J., (ed.), Sri Lanka: History and the roots of Conflict, London, Routledge, 1990.

Stein, B., Peasant State and Sociery in Medieval South India, Oxford University Press, Delhi, 1980.

Suntharalingam, R. Politics and the Nationalist Awakening in South India, 1852-1891, University of Arizona Press, 1974.

Tambiah, SJ, Sri Lanka: Ethnic Fratricide and the Dismantling of Democracy, Tauris, London, 1986.

Tambiah, S.J., Buddhism Betrayed? Religion, Politics and Violence in Sri Lanka, University of Chicago Press, Chicago, 1992.

Tennent, J.E., History of Christianity in Ceylon, John Murray, London, 1850.

Thananjayarajasingham, S., Navalar Panikal, Inthu Manavar Sangam. University of Ceylon, National Printers, Kandy, 1969.

The Social Scientists' Association, Ethnic and Social Change in Sri Lanka, Colombo, 1979.

Tonnesson, S. and Antlou, H., Asian Formus of the Nation, Curzon, Surrey, 1996.

Virupakashananda, Swamy, The Ramakrishna Movement in Sri Lanka, Ramakrishna Mission, Batticaloa, 1978.

Vythilingam, M., The Life of Sir Ponnambalam Ramanathan, vol.II, Commemorative Society, Colombo, 1971

Wedgewood, J.C., Speeches and Writings of Sir Ponnambalam Arunachalam, voll, H.W. Cave & Co., Colombo.

Wickremeratne, L.A. "Education and social change. 1832-c.1900' in de Silva, K.M..(ed.). University of Ceylon: History of Ceylon, Apothecaries Co., Colombo, 165-186, 1973. Wilson, AJ. The Break-up of Sri Lanka: The Sinhalese-Tamil Conflict, Hurst & Company, London, 1988.

Wilson, A.J., S.J.V. Chelvanayakam and the Crisis of Sri Lankan Tamil Nationalism. 7947-1977: A political biography, University of Hawaii Press, Honolulu, 1994

Wriggins, W.H.. Ceylon: Dilemmas of a New Nation, Princeton, New Jersey, 1979, Young, R.E and Johanesan, S., The Bible Troubled Hindu-Christian Controversies of Nineteenth Century Ceylon, Vienna, 1995.

(iv) Journal Articles

Cheran, R., Cultural Politics of Tamil Nationalism', Asla Bulletin, vol.xii (1)Spring, 42-56. 1992

Farmer, B.H.. "The social basis of nationalism in Ceylon", Journal of Asian Studies, 24, 1965, 431-439.

Gunatileke, G., "Some socio-economic aspects of communal problems". Logos, 16, 1977, 17-39. Hellmann, D. 'Arumuga Navalar: Religious Reformer or National Leader of Felam', Indian Economic and Social History Review, 26 (2), 235-257. 1989

Jacob, L.M., "Constitutional development and the Tamil minority in Sri Lanka", South Asian Studies, 13, 1978, 66-79.

Jacob, L.M., "Challenges to national integration in Sri Lanka, some perspectives on Tamil problems", South Asian Affairs, (Jaipur), 1. 1982, 1-15.

Kearney, R.N. "Language and the rise of Tamil separatism in Sri Lanka". Aslan Survey, 18, 1978, 521-534.

Kearney, R.N.. "Sinhalese Nationalism and social conflict in Ceylon", Pacific Affairs, 37, 1964, 125-136.

Kodikara, S.U., "The separatist Eelam movement in Sri Lanka". Indian Quarterly, 37, 1981, 194-212.

Pathmanathan, S., 'Religion and Social Change in Northern Sri Lanka, 1796-1875: Protestant Missionary activity and the Hindu response. Journal of Modern Sri Lankan Studies, Vol.1 (1). 15-42., 1986.

Pfaffenberger, B., "The cultural dimensions of Tamil separation in Sri Lanka, Aslan Survey, 21, 1981, 1145-1157.

Pfaffenburger, B., Caste in Tamil Culture, Foreign and Comparative Studies: South Asian Series, No.7, Syracuse University, 1982.

Phadnis, U., Ethnicity and nation-building in South Asia: a case study of Sri Lanka, Lanka Quarterly, 35, 1979, 329-250.

Tambiah. SJ.. "The politics of language in India and Ceylon". Modern Asian Studies, 1. 1967, 215-240.

Thaninayagam, X.S., "Language rights in Ceylon". Tamil Culture, 5, 1956, 217-230.

Weerawardena, I.D.S., "Minority Problem in Ceylon". Pacific Affairs, 25, 1952, 278-287

Wilson A.J. "Cultural and language Rights in the multinational Society". Tamil Culture, 7. 1958, 22-32.

Wilson, AJ, "Minority safeguards in the Ceylon Constitution". CJHSS, 1. 1958, 73-95.

Wilson AJ., "The Tamil consciousness", Lanka Guardian, 1979, 16-19.

Wilson, A.J., "The Tamil question in Ceylon", Bulletin of the International Commission of Jurists, 12, 1961, 9-12

(v) Unpublished Theses

Indrapala, K., Dravidian Settlement in Ceylon and the Beginning of the Kingdom of Jaffna, (Ph.D. thesis), University of London, London 1966.

Selvarajah, S. Ilankal Thamil Thesiyawatham: Athan Thottamum Valarchchium. (MA Thesis) Perathanai Palkalai Kalakam, University of Peradeniya, Sri Lanka, 1982.

Yogeswary, G., Navalar Grana Paramparai. (MA thesis), University of Jaffna, Sri Lanka, 1979.

அட்டவணை

இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் 1 குடியேற்ற ஆதிக்கங்கள் 1 பெரும்பான்மை சிங்கள இனத்துக்கும் சிறுபான்மை தமிழினத்துக்கும் 1 தமிழ்ப் போராளிகளுக்கும் 1 உள்நாட்டு யுத்தமாகத்1 இருப்பக்கள் 1 குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் 1 அகதிகளாக 1 கலாச்சார, சமய வாழ்க்கை 2 பொருளாதாரமாகும். 2 மொத்தத் தேசிய வருமானத்தில் 2 சர்வதேச மனிதவுரிமை அமைப்புக்களினாலும், 2 அறிக்கைகள், 2 காணம் 2 காலங்களென 3 புராதனக் காலம் 3 மத்திய 3 நவீனகாலம் 3 இலங்கையின் வரலாற்றில் 3 சுயாதீனமான இராச்சியங்கள் 3 கோட்டை, கண்டி, யாழ்ப்பாண 3 போர்த்துக்கேயரினதும், 3 டச்சுக்காரரினதும், 3 பிரித்தானியரின் 3 குடியேற்ற ஆதிக்கம் 3 கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரில் 4 கோல்புறூக் கமறோன 6 சட்டநிருபனசபை 6 சிறுபான்மையின 6 சிங்களப் பெரும்பான்மை 6 சிறுபான்மையினரான. சோனகருக்கும், பறங்கியருக்கு 6 மனிங் அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தம், 6 இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் 6 தமிழ் மகாஜன சபை 6 டொனமுர் ஆணைக்கு 7 இனவாரியான 7 பிரதிநிதித்துவத்தை 7 சர்வசன வாக்குரிமை 7 சட்ட நீர்வாகசபை 7 அரசபேரவை (State council) 7 டொனமூர் அரசியற் சீர்திருத்தங்கள், 7 டி சில்வாவின் கூற்றில் 7 சோல்பரி ஆணைக்குழு 8 ஜி. ஜி பொன்னம்பலம், 8 சோ, ஜவர் ஜெனிங்சில் 9 டி.எஸ். சேனநாயக்கவின் 9 அரச அந்தஸ்து 10 1949 இல.. இந்திய, பாகிஸ்தானிய வாசிகள் பிரசாவுரிமைச் சட்டம், 10 நாடாளுமன்றச் சட்டம் (9)(0),48,10 குடியரசாக தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி 11 ஐக்கிய தேசியக் கட்சி. 11 மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் 12 பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டமும், 12 மகாவலி அபிவிருத்தித் திட்டங்களின் 13

பாரம்பரிய தமிழர் தாய்நிலங்களின் 13 டொஸ்மர் அரசியலமைப்பினால் 13 ஆங்கிலமொழி ஒரு உத்தியோகபுர்வ் மொழியாக 11 சிங்களமொழி இலங்கையின் உத்தியோகபூர்வமான 14 தமிழ் மொழியை உத்தியோகபூர்வ மொழியாக 14 சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியை 14 சிங்களம் மட்டும் சட்டம்* 14 சக்கியாக்கிரகம் 14 தமிழரசுக் கட்சியும் 14 அவசரகால நிலைமையை 15 பிரிந்து செல்வதற்கான 15 தமிழர்கள் 16 தமிழரின் பெரும்பான்மை மதமாகிய சைவக்துக்கோ 16 யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பமே. 16 பாரபட்சமான 16 நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு16 வட்டுக்கோட்டையில் 17 தமிழ்ஈழம் 17 வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் 17 இனமுரண்பாடுகள் 19 இலங்கைத் தமிழ் லீக் 21 தமிழ் அகம் 21 புலமைசார் வெளியீடுகளை. 25 மீள்பார்வையானது. 25 1919ல் மைக்கேல் றொபட்சியால் 27 N. R. Kearney 27 எஸ் அரசரட்ணத்தின் 27 சிங்களத் தேசியவாதத்தின் 27 Subnationalism 30 கே சிவத்தம்பியின் 33 வி. நித்தியானந்தனின் 33 இலங்கைத் தேசியவாதத்துக்கும் 33 சிங்களத் தேசியவாதத்துக்கு 33 கே கைலாசபதியின் 34 டி. ஹெல்மனின் 34 டி. வாட்சனுடைய 34 ஆர். சேரனிடைய 34 கலாச்சார அம்சங்களுடன் 36 அநகாரிக தர்மபாலாவுடன் 37 EthnicIty 38 தமிழ் இனத்துவம் 38 எஎஸ். ஜே. தம்பையாவின் 40 சுர், சிவராஜாவின் 40 பௌத்தமத மறுமலர்ச்சியிலும், 46 இந்துமத மறுமலர்ச்சி 41 தேசியவாதக் கருத்தாக்கத்தை, 45 வரைவிலக்கணப்படுத்தி, 46 எல்லாவகையான தேசிய வாதங்களையும், 46 எச். கோன் 46 கோனே 46 ஜே. கால்ரன், 47 இ. கெடுரி, 47 எ.டி. சிமித் 48

ஜே. ஜி. கெலாப் 49 ஈ.ஹாப்போம் 50 பி.அனேசனும் 50 வகைகளாகப் பிரிகின்றது. 52 கலாச்சார அரசியல் 52 ஈ, ஹெனன், ஜே ஸ்டாலின், எம். வீபர் 53 ஏ. கிடன்ஸ் 55 சீர்திருத்த இயக்கங்களும் 60 வரலாற்று, சமூகப் பின்னணி 62 தட்பவெப்ப நிலைகளையுடைய 62 பவியியல் இலட்சணங்களையும் 62 சீலோன் 62 மன்னார், 62 பாம்பன் தீவிலு தனுஷ்கோடியிலிருந்து 62 அடம் பிரிட்து 62 நதிகளின் 62 மகாவலிகங்கை 62 மல்வத்து ஒயா 62 மண்வளங்கள் 63 சிலாபம். கொழும்பு, கேகாலை, இரத்தினபுரி, களுத்துறை, காலி, மாத்தறை 63 சீங்க ளவர் 63 வந்ததேறுகுடிகளாக 63 கிராவிட மொழிகளில் 64 தமிழ், 65 இரு வகையினராய் உள்ள கமிழர்களில் 65 உள்ளூர் தமிழர்கள்65 இந்தியத் தமிழர்கள் 65 வவுனியா, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு 65 இந்-திய முஸ்லீம்களின் 65 பாங்கியரையும், மலே 65 அநுராதபரம், பொலன்றுவை. யாழ்ப்பாணம், தம்பதெனியா, கண்டி, கோட்டை 67 இராச்சியங்கள் பராத காலத்தைச் 67 பௌக்கமகம் 07 அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட 67 தீபவம்சம் 68 மகாவம்சம், 68 வரலாற்றுக் குறிப்பேடுகளில் 68 மகாநாம 68 பௌத்த படைப்பாளிகளினால் 68 துறவிகளினாலும், 69 ஆறாம் பராக்கிரமபாகு 69 தொல் பொருள் அகழ்வுகளினாலும் 69 ஆனைக்கோட்டை அகழ்வு 69 சரஸ்வதி மகால் 70 வையா பாடல் 70 கயிலாயமாலையும் 70 யாழ்ப்பாண வைபவமாலையும் 70 யாம்ப்பாண இராச்சியக்கினதும் 71 கே. இந்திரபாலா,14 எஸ், பத்மநாதன், 15 கே, சிற்றம்பலம். 16 பி. இரகுபதி 17 71 கிராவிடக் குடியமர்வுகளும் 72 பொம்பரிப்பிலுள்ள 73 கதிரவெளியில் 73 வட புத்தளத் 75 அநுராதபுரம், பொம்பரிப்பு, மன்னார், ഖഖങിഡா 75 கந்தரோடை, ஆனைக்கோட்டையிலும், வன்னியில் பநகரியிலும், 75

பாண்டிய இராச்சியத்திலிருந்து 75 திராவிடக் குடியேறிகளுக்கும் 77 திராவிடக் குடியமர்வுகள் 77 அரியக் குடியேறிகள் 77 திருக்கேதீஸ்வரமும் 77 கோணோஸ்வா/மம் 77 கிருக்கோவில் 78 சோழர் ஆக்கிரமிப்புக்குப் 78 பொலந்றுவைக்கு 78 விஜயபாக, 78 மாகன் 79 கம்பகெனிய 79 வன்னி கலைமைக்துவ 79 பனங்காமம், மேல்பற்று, மள்ளியவளை, கருநாவல்பற்று, கரிக்கட்டுமூலை, தென்னைமரவடி 79 முக்குவரின் 79 வன்னியர் 80 நல்லூரிலிருந்து 80 எச். கிளய்ஹோன், 80 கமிமர் காய்நிலம் 80 இபன் பட்டுடா 82 டச்சுக்காரினாலம் 83 போர்த்துக்கேயர் 83 சங்கிலி 83 கப்டன் மேஜர், 83 கப்டன் சொனரல் 83 கோவாவிலிருந்து வைஸ்ரோயில் 83 கேசாதிபதியின் 83 கட்டளையதிகாரியினால், 83 மட்டக்களப்புத் தமிழர் 84 வடக்கிலுள்ள தமிழர்கள், 84 சிங்கைநகர், 85 நீர்வாகக் கட்டமைப்பு, 85 அதிகாரி 85 பண்டாரப்பிள்ளை 85 நிலத்தடிநீர் 86 கிணா 85 இந்த (மறை 86 சேனைப் பயிர்ச்செய்கை 87 ஊர்காவற்றுறையிலும் 88 முல்லைத்தீவிலும் 88 மாந்தோட்டைத் 88 திருகோணமலைத் 88 கேசவமமை 88 மூன்று வகையிலான 89 சீதணம் 89 முதுசம் 89 தேடிய தேட்டம் 89 சாதியம், 89 வெள்ளாளர் 90 முக்குவச் 91 வெள்ளாளர் 91 சிறுபட்டக்கரான் 91 கோவியர், கரையார் 92 பள்ளரும், நளவரும் 92 பளையர் 92 சிறுதெய்வங்களாகவும் 93 கோவில்கள் 95 மதுரைப்பாணியின் 95

പതെ പിന്നെ പോ 99 அறி(மகப்படுக்கப்பட்டது 99 பனை, தென்னை மரக்கறி 99 புக்களம் 99 பிலிப்பே டி ஒலிவிரா 100 பாடசாலை முறைமையபைத் 101 அச்சுக்கலை 102 அமைப்பை, 105 மேஜர் கோல்புறாக்கை 106 கமறோனா 106 தேசாதிபதியின் சபை 106 சட்ட நிர்வாக, சட்டநிரூபனை, 106 அங்கத்தவர்கள் 107 மாகாணங்களாகப் 107 மாகாணங்களும் 107 மேல் மாகாணம் - கொழும்பு, மத்திய மாகாணம், தென்மாகாணம், வடமாகாணம், கிழக்கு மாகாணம், 107 வடமேல் மாகாணம், வடமத்திய மாகாணம், ஊவா மாகாணம், சப்பிரகமுவ மாகாணம் 108 தேசாதிபதி 108 கச்சேரி 108 விதானை 108 பிறவுணறிக்கிலாய் 109 கோல்புறூக் ஆணைக்குழு 110 முதலியார்கள், உடையார்கள், 115 வரியைப் 116 தலைவரி 116 இராஜகாரிய முறைமை 117 மோணிங் எஸ்ராருக்கு 117 கால்வாய்களும், 119 பாலங்கள் 119 சனத்தொகைப் பெருக்கத்தை 121 தாக்கம் 128 மதமும் 129 றோமன் கத்தோலிக்கர் 131 கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம் 131 குருசபைகளாகப் 131 பிதா ஹாசியோ 131 பெற்றாச்சினி, 131. அந்தொனியோ, 131 வெஸ்லியன் மிஷனரிகளான லின்ச், ஸ்குவான்ஸ், கிளவ் 134 பல்ற். 134 ஏர்ஸ்கின், 134 சிஎம்எஸ் 138 அமெரிக்கன் சிலோன் மிஷன் (ஏசிஎம்) வொரன், நிச்சட்ஸ், மெய்க்ஸ், புவர் 139 நீலையங்கள் 140 வெளியூர்களில் 140 நிலையங்கள் 140 Friend-in-Need Society 140 யாழ்ப்பாணம் உப வேதாகமச் சங்கம் 140 யாழ்ப்பாணம் சுதேசிகள் அபிவிருத்திச் சங்கம் 140 யாழ்ப்பான மத ரீதியான சிறுபிரசுர சங்கம் 140 யாழ்ப்பாண சுதேசிகள் கலிஷேக சங்கம் 140 கல்வியம் 145 புரட்டஸ்தாந்து மிஷனரி இயக்கங்களினது 145 கல்வி 146 யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் 147

பாரம்பரியத்தைக் 147 கல்வி முறையை 147 பீற்றா பேசிவல், 148 அக்கங்களை 156 கந்தபுராணம், தத்துவக் கட்டளை 156 சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை கரோல் விஸ்வநாதபிள்ளை வைமன் கதிரவேற்பிள்ளை சதாசிவம்பிள்ளை , நீவின்ஸ் சிதம்பரப்பிள்ளை , 156 தமிழ் சுயவுணர்வுகளின் 161 சமய கலாச்சார மொழிநிலைமைகள் 161 சைவசமய மீளுயிர்ப்பாளர்கள் 162 மீளவும் உயிர்த்த து. 162 சைவ தமிழ் இலக்கிய 162 சைவகமிம்ப் பாட சாலைகள் 162 நல்லூர், கண்டிக்குளி, கோப்பாய், கொக்குவில், பளை 164 கிறிஸ்கவ மிஷனரிமாரும் 170 சீதன முறைமைகளும், 172 எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளை 174 சைவசமய எதிர்ப்பச் செயற்பாடுகள், 174 மோணிங் ஸ்ரார் (உதயதாரகை) 174 மோணிங் ஸ்ராரின் 174 கத்தோலிக்கப் பாதுகாவலன 176 அருளப்பா முதலியாரை 176 சங்கிலியன் 179 மன்னார்க் கொலைகளில் 179 ஞானப்பிரகாசர் 179 முத்துக்குமார 179 கந்தபுராணத்தையும் 179 முத்துக்குமார கவிராசருடைய 179 சுவாமிநாத ஐயர், நடராஜா, விஸ்வநாத ஐயர், ஆறுமுகம்பிள்ளை , கந்தசுவாமிப்பிள்ளை , செட்டியார் 180 வேத, ஆகமப் 180 ஆறுமகநாவலர் 181 செட்டிமாரும் 181 சிவபாகசுந்தரம் 181 கணபதிப்பிள்ளை 182 வைத்தீஸ்வராக் கோவிலில், 183 நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவில் 184 சைவப்பிரகாச விக்கியாசாலை 186 வித்தியா அனுபாலன இயந்திர சாலை 186 வெங்கடாசல ஐயரும், 187 குமார கார்த்திகேய ஐயரும் 187 சதாசிவம்பிள்ளையும், 187 தில்லைநாதபிள்ளையும், 187 கோப்பாய் சபாபதி நாவலர் 188 செந்திநாத ஐயரும் 188 வட்டுக்கோட்டை அம்பலவாண நாவலர், 188 உடுவில் சங்கரசுப்பையர் 188, 189 பண்டிதர் கணபதிப்பிள்ளை , பொன்னம்பலபிள்ளையைப் 189 இராமாயணம், சீவகசிந்தாமணி 189 சுவாமிநாத பண்டிதர், 189 என் . கதிரவேற்பிள்ளை , தில்லைநாத நாவலர் 189 இந்து சாகனம் 189 முத்துக் குமாரசுவாமி கோவிலில் 189 இந்து சாதனம் 190 சி. விநாயகமூர்த்திச் செட்டியாருடன் 191

ஞானக்கும்மியை 191 விஸ்வநாத பிள்ளை , 192 யாழ்ப்பாண சமய நிலை 193 சங்கர பண்டிகர் 193 சங்கர பண்டிதரின் 193 இலங்காபிமானி 193 செந்திநாத ஜயரும், 193 குமாரசுவாமிப் புலவர் 194 சைவப்பிரகாச சமாஜம் 194 பரமத கண்டன சுயமத தாபன சங்கத்தை 194 மதுவிலக்கு இயக்கங்கள் 196 சிங்கள மதுவிலக்கு இயக்கம், தமிழ் மதுவிலக்கு இயக்கத்திர்கு 197 அனுமதிப்பத்திரம் 197 உற்பத்தியை 198 மதுப்பழக்கத்தினை 198 சாரயம், கள்ளு 198 ஙகர்வ 198 சைவ தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் 199 சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை 201 லைச்சுவடிகளை 201 சைவாங்கிலப் 202 யாழ்ப்பாணம் இந்து உயர் பாடசாலை 202 செந்திநாத ஐயர், சதாசிவப்பிள்ளை , சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை , பொன்னம்பலம்பிள்ளை, அறுமுகம்பிள்ளை, கே. வேர்பிள்ளை, கோப்பாய் சபாபதி நாவலர், அருணாசல ஐயர், சபாரத்தின முதலியார், சி. கணேச ஐயர், கைலாசபிள்ளை , குமாரசாமிப்புலவர், எம். பொன்னையாபிள்ளை , வி. மயில்வாகனம்பிள்ளை , எஸ். கதிரிப்பிள்ளை சி. கணபதிப்பிள்ளை , அ. பெரியதம்பிள்ளை 202 சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை , அருணாச் சல உபாத்தியாயர் 202 காரைநகர் இந்துக் கல்லூரி. மட்டுவில் கமலாசினி வித்தியாசாலை, கரணவாய் மாணிக்க வித்தியாசாலை, அல்வை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை, துன்னாலை காசிநாதர் வித்தியாசாலை, உடுப்பிட்டி சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை, அனலைதீவு சதாசிவ வித்தியாசாலை, சச்சிதானந்த பிரகாசசபை 203 மறுமலர்ச்சி 204 வெளியீட்டுத் திட்டங்களை 205 சென்னை பல்கலைக்கழகத்தில் 206 பழந்தமிழ் ஒலைச்சுவடிகளைப் 206 ரி. கனகசுந்தரம்பிள்ளை , என். கே. சதாசிவம்பிள்ளை , சின்னத்தம்பி உபாத்தியாயர், வேலுப்பிள்ளை, 207 எஸ். பொன்னம்பலபிள்ளை, எஸ். கணேச ஐயர் வல்வை வைத்திலிங்கம், என். கதிரவேற்பிள்ளை , சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, வி. சிதம்பரப்பிள்ளை , 208 சோமகந்தரப்புலவரும் 208 வி. கனகசபை பிள்ளை, ரி. செல்லப்பாபிள்ளை , ரி. ஏ. இராஜரத்தினம்பிள்ளை , 209

எல். டி. சுவாமிக் கண்ணுபிள்ளை . ஞானப்பிரகாச அடிகளார். ரி. ஜஸக் கம்பையா 209 ஜே. எம். நல்லசுவாமி, டி. சவரிராயபிள்ளை 210 வி. வி. சதாசிவம்பிள்ளையினால், எஸ். இரகுநாத ஐயரினால் 211 அமைப்புக்கள் 212 ராம் மோகன்ராய், பிரம்மோ சமாஜம், தயானந்த சரஸ்வதி, ஆரிய சமாஜம், சுவாமி விவேகானந்தரினால், எச். எஸ். ஒல்கொட், பிரம்மஞான, சமாசசுக்க சன்மார்க்கம். இராமலிங்க சுவாமிகளுடன். அருட்பா-மருட்பா 212 பால்ய விவாகம். உடன்கட்டை ஏறுதல், விகவைகள் 213 தயானந்த சரஸ்வதி, வருணாசிரம 213 இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர், 214 கிறிஸ்தவமத கண்டன சபை, பரமத கண்டன சுயமததாபன சங்கம், சைவபரிபாலன சபை 214 சைவ சித்தானந்த சபை, சைவ கலாவிருத்திச் சங்கம், 215 யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் 215 யாழ்ப்பாண இலக்கியச் சபை 220 கமிழ்ச் சங்கம் 221 சமூகப் பொருளாதார அம்சங்கள் (1870 - 1900) 226 தமிழர் சனத்தொகை 227 இலங்கைச் சனத்தொகையில் இயற்கை அதிபரிப்பு, குடிவரவு 227 பிறப்புக்களுக்கும் இறப்புக்களுக்கும் 228 விகிதத்தில் 228 மக்கள்தொகைச் செறிவு 229 ஒப்சேவர் 231 போக்குவரத்து 232 அபிவிருத்தியில் 232 தொமஸ் ஸ்கின்னர் 232 சிவில் பொறியிலாளரும், வீதிகளுக்கான அத்-தியட்சகருமாவார்) 232 வீகிகளைச் 232 போக்குவரத்துக் கட்டளைச்சட்டம் 233 இணைக்கப்பட்ட வீதிகள் 233 பாலங்களும் அமைக்கப்பட்டன 233 தந்திக்கம்பித் தொடர்புகள் 234 காங்கேசன்துறைத் 235 சேர் ஆதர் கோடனுக்கு 236 சேர் ஆதர் ஹவ்லொக், 236 சிலோன் யூனியன், 239 சேர். ஜே. வெஸ்ந் நிட்ஜ்வே 240 வடபால் புகையிரதப்பாதை 240 தோதிபதி வில்லியம் கிறெகொரி 244 குளக்கிட்டம் 245 யாழ்ப்பாண மட்டக்களப்பு வர்த்கக் கம்பெனி 246 யாழ்ப்பாண மட்டக்களப்பு வர்த்தகக் கம்பெனியும், 247 கந்தளாய் குளத்தின் 248 வடமாகாணச் சந்தைச் சட்டம்* 252

யாழ்ப்பாணம் வர்த்தகக் கூட்டுறவுச் சங்கம் 255 அச்சுவேலி வர்த்தகக் கூட்டுறவுச் சங்கம் 255 கல்வி முன்னேற்றம் 256 நன்கொடைத்திட்டம் 257 பாடசாலை 257 சேர்ச் மிஷனரி சொசயிற்றி 258 பொதுக்கல்வித் திணைக்களம் 258 பல்கலைக்கழகங்கள் 259 வாய்ப்பை 260 பல்கலைக்கமக கல்லாரி. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகமாயிற்று, முன்னேற்றத்திற்கு வேலைவாய்ப்புக்களை 261 காவற்றுறைத் திணைக்களம், நில அளவை, பொதுவேலைத் திணைக்களம் 262 சேர் பொன்னம்பலம் அருணாசலம் 262 தமிழ் தேசியவாதத்தின் ஆரம்ப தோற்றமும் (1879 - 1923) 271 வளர் நிலைகளையும், இலங்கைத் தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் 271 அரசியல் அபிலிருத்திக்குச் 272 சேர். வில்லியம் மனிங்கின் 272 ஆறுமுகநாதபிள்ளை 273 சைமன் காசிச் செட்டியை 274 முத்துக்குமாரசாமி 274 தி எக்ஸாமினர், த சிலோன் ஒப்சேவர், த சிலோன் நிவியு 275 டபிள்யு, சி. ருவைனத்துக்கு 276 சேர் ஜேம்ஸ் லோங்டன் 276 சைவ உதயபானு 279 கிறிஸ்கோபர் பிறிற்றோவும் 280 பொ. குமாரசுவாமியை 284 டபிள்யூ. என். எஸ். அசரப்பாவை, 285 ஏ. கனகசபை 285 உள்ளூர் சுயாட்சியும் 286 மாநகரசபைக் கட்டளைச் சட்டம், உள்ளூர் சுகாதார சபைகள், சீர்திருத்தக் கட்டளைச்சட்டம் 286 யாழ்ப்பாணத்துக்கு, உள்ளுர் சபை, தி இன்டிபென்டன்ற். 288 எம். பிஷரின் 289 கலாநிதி. ஆனந்த குமாரசுவாமி 291 இலங்கை விவசாய சங்கம், இலங்கை தேசிய சங்கமாக 293

இந்திய தேசிய காங்கிாஸ், பாலகங்காகரத் திலகர், அரவிந்த கோஷ், சென்னை தேசிய சங்கம், சென்னை மகாஜன சபை 294 யாழ்ப்பாணச் சங்கம் 295 யாழ்ப்பாணத் தமிழர் சங்கம், ஹோமர் வன்னியசிங்கம். எஸ் காசிப்பிள்ளை 296 சமூக சீர்திருத்தச் சங்கமும், இந்து வாலிபர் சங்கத்தின், ஏ. மயில்வாகனம் 296 அமைப்புக்களையும் ஐக்கிய நாணய சங்கம், மாகர் ஐக்கிய சங்கம், மட்டக்களப்பு சங்கம் 296 யாழ்ப்பாணத் தமிழர் சங்கம், 297 அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தமும் 297 சேர். ஹென்றி மக்கலம் 298 டாக்டர். பெர்னான்டோவின் 301 முஸ்லீம்-சிங்களக் கலவரத்தின் 303 மனிங் அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தத்தின 303 சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்குமிடையேயான முதற் பிளவு 304 மாஷல் சட்டத்தை, இலங்கைச் சீர்திருத்த லீக் 304 இலங்கைத் தேசிய சங்கம், இலங்கை சீர்திருத்த லீக்கும் 304 பொ. இராமநாகன், அருணாச்சலத்தினால், இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ், அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தத்தை முன்னெடுக்கும் 305 சிலாபச் சங்கம், நீர்கொழும்புச் சங்கம் 306 ஜேம்ஸ் பீரிசுடனும், ஈ. ஜே. சமரவிக்கிரமவுடனும 307 இலங்கை கேசிய காங்காஸ் 308 இலங்கை தமிழ் லீக்கின் 315 சமூகச் சீர்திருத்தச் சங்கம், யாழ்ப்பாண இந்து வாலிபர் சங்கம், யாழ்ப்பாண தமிழ்ச் சங்கம், சிலாபம் தமிழ்ச் சங்கம் 328 இலங்கை தமிழ் அரசுக் கட்சி, தமிழ் அரசுக்காக வட்டுக்கோட்டை தீர்மானத்தில், தமிழ் ஈழம், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கே 332

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

கலாநிதி (மருகர் குணசிங்கம், கனகாரயன்குளம் மகா விக்கி யாலயத்தில் தனது க.பொ.த பரீட்சையில் 1970ஆம் ஆண்டு சித்திபெற்று முதல் மாணவனாகத் திகழ்ந்தார். பின்னர் தனது க.பொ.த கல்வியை வைந்தை மகா வித்தியாலயத்தில் பயின்று. 1977 ஆம் ஆண்டு யாம்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் கனது உயர்கல்வியைக் கொடர்ந்தார். அங்கு வரலாற்றுத்துறையில் சிருப்புப் பட்டக்கை 1980களில் பெர்கவர். அகே பல்கலைக்கழகத்தில் சிறிதுகாலம் உதவி விரிவரையாளராகவும். பின்னர் உதவி நூலகராகவும் ஐந்து வருடங்களுக்கு மேல் பணிபரிந்தவர்.

தொடர்ந்து, இந்தியாவில் உள்ள பறோடா பல்கலைக்கழகத்தில், முதுமாணிப் பட்டப் படிப்பைத் தொடர்ந்த வேளையில், இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில், புலமைப்பரிசில் பெற்று நூலக விஞ்ஞானத்துறையில் டிப்ளோமா பட்டமும், முதுமாணிப் பட்டமும் முறையே 1985, 1987 ஆம் ஆண்டுகளிலும் பெற்றார்.

பின்னர் 1987 அம் ஆண்டின் இறுதிப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு திரும்ப வந்து தனது உதவி நூலகர் பணியைத் தொடர்ந்தார். 1988இல் அவுஸ்ரேலியா நாட்டின் திறமை அடிப்படை வதிவிட அவுஸ்ரேலியா உரிமைபெற்று. சென்றடைந்தார். சிட்னி மேற்கு அங்கு பல்கலைக்கழகத்தில் நூலக தொழில்நுட்பத்துறையின் தலைவராக, சுமார் வருடங்கள் கல்விச் சேவை பதினைந்து புரிந்தார். இக்காலகட்டத்தில் அவஸ்ரேலியா புலமைப்பரிசில் அரசாங்கத்தின் பெற்று அரசியல். வரலாற்றுத்துறையில் ஆய்வினை மேற்கொண்டு, 1999 ஆம் ஆண்டு தனது கலாநிதிப் பட்டத்தைப் பெற்றார்.

தொடர்ந்தும் நியூசவுத்வேல்ஸ், சாள்ஸ் ஸ்ருவேட் பல்கலைக்கழகத்தில் கலை, சமூகவியல் துறையின் ஒருங்கிணைப்பாளராகப் உயர்பதவி பெற்று தனது கல்விச் சேவையை வழங்கினார்.

இலங்கைத் தமிழரின் அவலநிலை கண்டு, தனது பல்கலைக்கழகப் பதவியை 2004ஆம் ஆண்டு இராஜினாமா செய்து கொண்டார். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை உலகின் பல நாடுகளுக்கும், ஈழத்திற்கும் நாற்றுக்கணக்கான பயணங்களை மேற்கொண்டதுடன், பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு ஏழு ஆய்வு நூல்களை ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் எழுதி உலகின் பல நாடுகளிலும் வெளியிட்டார். இக்காலகட்டத்தில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தென்னாசியவியல் மையத்தில் பேராசிரியராகவும் சிலகாலம் பணிபுரிந்தவர். கமிழ் FFLD மக்களின் அவலநிலையை உலகின் പல நாடுகளுக்கும் எடுத்துச்சென்று பரப்புரைகளை மேற்கொண்டு அயராது உழைத்து வருபவர்.

அத்துடன் தனது பிறந்த இடமான புதுக்குளம் என்னும் கிராமத்தில் ஓர் முதியோர் இல்லத்தினையும், பாடசாலையையும் கட்டி 2017இல் இருந்து இலவசமாக சேவையினையும் செய்து வருகின்றார்.

ISBN 0-646-38106-7